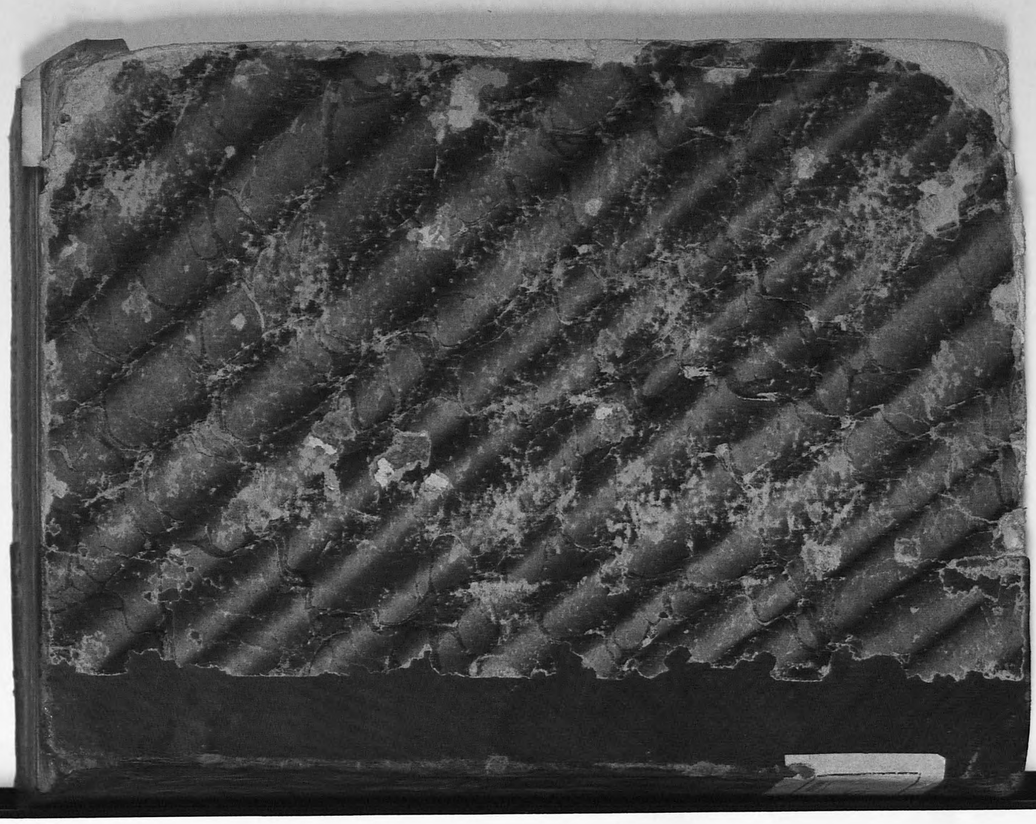

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ Β ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ
1200
Αριθ. εισ. 3815/63
ΔΩΡΕΑ καπάκης
Γεωργίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηνολόγιον

Ἡ βίοι Ἀχιλέων
καὶ μαρτύρια ἁγίων

Συγγραφὲν περὶ τὸ ἔτος
1740 – 1748

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσφέρουτες μεγάλας θυσίας. Οἱ γοῦν ἱερεῖς τοῦ ναοῦ
σαν, μήπως καὶ δὲν ὑπάγῃ ὁ Ἀβεννὴρ μὲ τοὺς ἀρχοντ
ρηθοῦσι τῇ βασιλικῶν χαρισμάτων, ὅπου τὸν ἔδιδε
γαν εἰς ἕνα ασήλαιον εἰς τὸν βαθυτάτου ἔρημον, ὅπ
μάρτυς Θοδδαῖ ὀνόματι. Καὶ ἦτον ζηλωτὴς τῇ εἰδώλ
καὶ ὁ βασιλεὺς ἐτίμα πολλά. νομίζων, ὅτι μὲ
τῆ ἐφρόκοπτε τὸ βασίλειον. Ὅταν οὖν εἰσῆλθον
ασήλαιον, ἐτραγῴδησαν τὸν συμφορὰν αὐτῇ,
φρονησιν, ὁποῦ ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς θεο
που ἐτέλεσε. Καὶ ὅσα ὁ Ναχὼρ κατ' αὐτῇ· ἐλ
τέλος εἶπον καὶ ταῦτα. Ἐὰν οὖν ἐσὺ δὲν ἔλθ
δὲν ἔχομεν πλέον ἐλπίδα. Ἀλλὰ ἐφθάρησα
θεῶν σεβάσματα. Σὺ γὰρ μόνος ἔμεινες τ
Καὶ εἰς σὲ τὰς ἐλπίδας ἐθέμεθα. Ἐγερθ
φράματοθη κατὰ τῆς ἀληθείας. Καὶ λαβὼ
πολλὰ πονηρὰ δαιμόνια, νὰ τῆ βοηθῆσιν
θεν εἰς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ Ἀβεννὴρ φρί
Καὶ τῆ ἀπήγγειλεν, ὅτι ἐνικήθη ὑπὸ τῆς
θησῃ, νὰ μὴν ἀπολεσθῇ παντελῶς ἡ θ
το. Μὴ φοβοῦ βασιλεῦ, ὅτι δὲν θέλο
σι μὲ τῆ λόγουμου. Ἀλλὰ νὰ πέσ
Λοιπὸν, ἂς νὰ ἔλθωμεν κατὰ τὸν
ἀμελήσῃς νὰ ἑορτάσωμεν τοὺς θεοὺς
τὴν τούτων βοήθειαν. Ἔπειτα νὶ
μιν. Μὲ τοὺς λόγους ἐτούτους,
σε τοὺς λογισμοὺς, ὁποῦ τῆ ἔδιδ
τὰ φρότερα. Καὶ στέλλει γράμματ
ναχθοῦ εἰς τὴν μιαρὰν πανήγυ
τὸν Θοδδᾶν ἐθυσίασαν ἑκατὸν εἴκοσ
λοιποὶ πᾶς ἕνας κατὰ τὴν αὐτοῦ δι
σετο ὑπὸ τὰς φωνὰς τῇ ζώων. Ὁ ὁ
νετο. Τούτου γενομένου, εὐχαρίστησαν οἱ ἱερ
ἀφοῦ ἐτέλεσαν τὴν πανήγυσιν, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεὺς·
ματε ῥῆτορ ἐτέλεσα πάσων μηχανὴ, καὶ δὲν ἐδυνήθηκα, ν
τρώσω τὸν ὁμόνουν ὑπὸ τὴν πλάνην. Καὶ ἐὰν ἐσὺ τὸν νικήσῃς μὲ τὴν
σοφίαν σου, θέλω σοῦ κάμη μίαν εἰκόνα χρυσῆν. Νὰ προσκυνῇς,
νὰ σ προσκυνοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέθοδον ἤυρε. ὦ βασιλεῦ, τοσοῦτον μεγάλω καὶ ἰσχυρὰ, ὁποῦ νὰ
μαλαχθῆ τὸ γοῦστο ἡ γνώμη, νὰ γένῃ μαλακωτέρα ὑπὸ τὸ κερί,
ὅταν τὸ πυρώνει ὁ ἥλιος. Ζήτησον οὖν νὰ εὕρῃς τὰς ὡραιοτέρας γυναῖ-
κας της Βασιλείας σου. Βάλλεταις μέσα εἰς τὸν κιτῶνατου. Τοὺς δὲ
ἄλλας ἔκβαλλε. Καὶ ἐγὼ πάλιν νὰ σεῖλω τὰ τῆς ὠρνείας πνεύμα-
νὰ τὸν πολεμήσουσι νοητῶς. Αἱ δὲ γυναῖκες αἰσθητῶς, ἕως νὰ
λουσι. Καὶ ὅταν γλυθῇ τὸ ἡδονικὸ τῆς σαρκὸς, τὸν φέρνομεν
θελημάτας. Ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, νὰ δίδῃ φλόγα εἰς
σμοὺς τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἡ ὄψις των γυναικῶν. Καὶ ἄκου-
σον, νὰ βεβαιωθῆς τὴν ἀλήθειαν. Εἷς βασιλεὺς ἐγέν-
τοῦ εἶπασιν οἱ ἰατροὶ. Ὅτι ἐὰν ἴδῃ τὸ βρέφος ἥλιον,
ως νὰ φθάσῃ εἰς δέκα χρόνους, τυφλώνεται. Λοι-
κυδίον εἰς τόπον σκοτεινὸν μὲ μίαν γυναῖκα, ὁποῦ τὸ
τοὺς δέκα χρόνους τὸ εὐγαλαν. Καὶ τοῦ ἔδειξαν
. Καὶ τοῦ ἐρμήνευαν πάντων τὰ ὀνόματα. Ὅταν
, ἠρώτησε πῶς ὠνομάζοντα. Ἄρχων δὲ τὶς
το. Αὐτοὶ εἶναι οἱ δαίμονες, ὁποῦ πλανοῦσι
ἡ καρδία τοῦ παιδὸς ἐθέλχθη εἰς τὸν πόθον
ρὰ εἰς ὅλα τὰ ὁπλοπὰ πράγματα. Ὕστερον
ὸν βασιλέα. Καὶ τὸν ἠρώτησε, τίτου ἤρεσεν
ἀπεκείνατο, ὅτι οἱ δαίμονες τοῦ ἄρεσαν. Καὶ
βλίποντες, ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς γυναικὸς τυραννᾷ
τὸν ἄνθρωπον. Λοιπὸν μὴν ἐλπίζῃς, νὰ νικήσῃς
του μὲ τρόπον ἕτερον. Ὁ Ἀβεννὴρ ἀδέχθη τὸν λόγον με-
καὶ προσάσει νὰ φέρουν κοράσια ὡραιότητα. Τὰ ὁποῖα
μὲ λαμπρὰ καὶ ἀτίμητα κόσμια. Καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας εὐγα-
ς δὲ γυναῖκας σὰν ἔδωσε μετ' αὐτῶ. Αἵτινες ἐρχοῦνται τὸν
παρακινοῦσαι αὐτὸν εἰς τὴν μιασαρὰν συνουσίαν, καὶ τὸν ἐρέθι-
μὲ λόγους ῥυπαροὺς καὶ αἰσχρὰ σχήματα. ὥστε δὲν εἶχεν ἄδει-
νὰ φάγῃ, ἢ νὰ κάμῃ ἄλλην ὑπηρεσίαν τινὰ, καὶ νὰ μὴν ὑπάρ-
γουν πλησίον του. Ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπαράγγειλεν, εἴτις ἐξ αὐ-
τῶν δυνηθῇ, νὰ τὸν κλίνῃ πρὸς ἁμαρτίαν, νὰ τῆς τὸν δώσῃ ἄνδρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χή , ἠθαύετο μὲν διπλῆν τὴν πάλιν . Καὶ ἐτυραύετο ὑπὸ τοὺς ἀ-
φρενεῖς λογισμούς . καὶ ὑπὸ τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα . Πλὴν ἔχων-
τας πόθον , νὰ φυλάξῃ ἀμόλυντον τὴν λαμπρὰν στολὴν τοῦ θείου βα-
πτίσματος , ἔβαλεν αὐτίκρυτα εἰς τὸν τῆς φύσεως ἴρωτα , ἄλλον ἀφ-
φυῆ καὶ θαυμάσιον . Εἰς τὸν ἀκόλασον λέγω τῆς πορνείας , ἔβαλε τὸν
θεϊκὸν τῆς ἀγνείας , πόθῳ πόθον αὐτοσάμενος . Καὶ ἐνίκησε τὴν με-
γάλην φλόγα ὁποῦ τὸν ἐθέλγε , μὲ τὴν ἀφβάλλουσαν ἀγάπην τὴν
πρὸς Θεὸν , ἐνθυμούμενος τούτου τὸ ἀμήχανον κάλλος καὶ ὡραιότητα .
Ἔκλαιεν οὖν . Καὶ τύπτων τὸ στῆθος ἐδίωκε τοὺς πονηροὺς λογισ-
μούς . Καὶ αἴασας ὕψωνε τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανὸν , τοιαῦτα μετὰ
δακρύων δυχόμενος . Κύριε παντοκράτορ , ὁ μόνος δυνατὸς καὶ ἐλεή-
μων . Ἡ ἐλπὶς τῶν ἀπελπισμένων , καὶ τῶν ἀβοηθήτων βοήθεια .
Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ μὲ δυσπλαγχνον ὄμμα , καὶ λύτρωσαι ἀπὸ πει-
ρασμὸν τὴν ψυχήμου . Ἐνθυμησουμου ταύτην τὴν ὥραν , καὶ μή-
με ἀφήσῃς νὰ μολύνω τὸ κατ' εἰκόνασου καὶ ὁμοίω
ὅτι σὲ μόνον
ποθῶ καὶ προσκυνῶ τὸν ἐν Τριάδι ὑμνούμενον
τοῦ ἦλθε θεία παράκλησις . Καὶ οἱ πονηροὶ λι
Αὐτὸς δὲ ἤυχετο ἀπὸ ἐσπέρας ἕως πρωΐ . Καὶ ἡ
λας τοῦ ἐχθροῦ , ἐταπείνωσε περισσότερον τὴ
ναν καὶ δίψαν , καὶ πᾶσαν ἄλλην ταλαιπωρίαν
ἰσάμενος . καὶ ἐνθυμούμενος τὴν λαμπρότητα τῶν
ἁμαρτωλῶν τὴν κατάκρισιν . Διὰ νὰ μὴν ἔυρῃ δέ
Νὰ σπείρῃ εἰς τὴν ψυχήν του ῥυπαροὺς λογισμούς , νὰ τ
διανοίας τὴν καθαρότητα . Ἦτον δὲ μία ἀπὸ ταῖς κορ
τέρα καὶ πάγκαλλος , θυγατέρα βασιλέως . Τὸν ὁποῖον
Ἀβεννὴρ εἰς τὸν πόλεμον . Καὶ τὸν ἠχμαλώτησεν . Εἰς αὐτὴν
ἀπαταιῶν δραβολός . Καὶ τὴν ἐδίδαξε πᾶσαν μηχανὴν , δηλ. νὰ πα
γιδεύσῃ τὸν ἀπονήρευτον . Τὸν ὁποῖον ἔτρωσεν εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς .
Καὶ τῆς ἐσυμπύχενε περισσότερον . δηλ. ἦτον εὐγενικὴ καὶ φρόνιμος . καὶ
ἔπαρχε νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ πρὸς κύριον . Τοῦτο δὲ ἦτον ἀπάτη τοῦ δαι-
μονος . Ἀλλὰ ὁ νέος δὲν τὸ ἐγνώρισεν . Ἀλλὰ τὴν ἐνουθέτα πολλακις ,
νὰ μισήσῃ τὴν πλάνην , ἵνα ἀξιωθῇ τῆς αἰωνίου μακαριότητος . Μίαν
ἡμέραν οὖν ὁποῦ τὴν εἶπε λόγους ψυχωφελεῖς , τοῦ ἀπεκρίθη καὶ αὐ-
τὴ λέγουσα . Ἐὰν ποθῇς τὴν σωτηρίαμου , κάμε μου καὶ σὺ ἕνα θέ-
λημα . καὶ τότε παραδώσω νὰ ἀρνηθῶ τοὺς πατρικοὺς μου θεούς , καὶ
λατρεύω τὸν ἐδικόνσου . καὶ θελεις λάβῃ ἐξ ἀπ' τὸν μισθὸν δηλ. τὴν
ἐμὴν σωτηρίαν καὶ αἰαγέννησιν . Λέγειτης . Τί ἔναι τὸ ζητημάσου ; Ἡ

πον . Καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τόπον σκοτεινὸν . καὶ γεμάτον πᾶσαν ἀχρεμοσυνὴν καὶ θλίψιν πανόδυνον . Εἰς τὸν ὁποῖον ἄναπτε κάμινος σπινθηροβολουσα , καὶ ἔβρεχαν σκώληκες δυσωδέστατοι . Τ' ἅγιοι δὲ περὶ τὴν κάμινον ἀγέλειμονες δαίμονες , ἐφυλοροῦσαν τοὺς ἁμαρτησαντας . Οἵτινες ἐλεινῶς ἐφλογιζοντων . Καὶ φωνὴ ἠκούετο λέγουσα · Οὗτος εἶναι ὁ τόπος τῆς κολάσεως ἐκείνων , ὁποῦ ἐμόλυναν τὴν ψυχήν τους μὲ ἁμαρτήματα . Τότες ἀπὸ τὸν πολιώτου φόβον ἐξύπνησεν ὅλος ἔντρομος. Οἱ δὲ ὀφθαλμοί αὐτοῦ ἔρρεαν ποταμηδὸν δάκρυα . Καὶ ἐνθυμούμενος τὰ ὁραθέντα , τοῦ ἔδειχνεν ἡ ἐυμορφία τῆς κόρης , ὥσπερ σαπεία καὶ βόρβορος . Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ὅτι ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην βαρέως ἀρρώστος , ὑπῆγε νὰ τὸν ἰδῇ . Ὁ δὲ νέος ἐδιηγήθη ὅσα εἶδεν εἰς ἐκείνην τὴν ὅρασιν . Ἔπειτα τοῦ εἶπε καὶ ταῦτα . Τίνος ἕνεκεν ἡτοίμασας παγίδα εἰς τοὺς πόδας μου , καὶ ἐσὺ ὁ κύριος δέν μοῦ ἤθελε βοηθήσει ἐπολάζουμοιν ὁ παλαιπωρος . Ἀλλ' ὡς ἐλεήμων καὶ ἔυσπλαχνος μὲ ὑπεσκέφατο ἐξ ὕψους . Καὶ ἐκ μέσου λεόντων ἐλύτρωσε . Καὶ μὲ ἔδει-

πόσων ἀγαθῶν ὑστεροῦνται ὅσοι τοῦ παίσουν , καὶ εἰς ποίας κα-
ταδικάζονται . Λοιπὸν ὦ πάτερ , ἐπειδὴ ἐσὺ ἔκλεισες τὰ ὦ-
νούς φωνὴν τὴν σωτήριον . Κἂν ἐμένα μὴν ἐμποδίσῃς ,
τὸν τοῦ κυρίου . Ὅτι ἄλλο δέν ποθῶ , μόνον νὰ ὑπά-
κάμ εἰς τὴν ἔρημον · Εἰ δὲ μὴ κρατήσεις με σα-
ς ἀποθεύνω ἀπὸ τὴν θλίψινμου . Ὅ γοῦν
υπὸς . Τὰ δὲ πνεύματα τῆς πονηρίας ἔρεψαν
ολόγουν τοπῶς ἐνικήθησαν . Ὁ δὲ εἶπεν αὐ-
χετε , καὶ δὲν ἐδυνήθητε νὰ νικήσετε ἕνα νέον ;
τῆς θείας δυνάμεως βιαζόμεθα , ὡμολόγησαν
γοντας . δὲν δυνώμεθεν νὰ ἰδοῦμεν τὸ σημεῖον τῆ
. Ἀλλ' ὅταν τυπώνεται , φεύγομεν ὑπὸ τῆς ἀπὸ
ομενοι . Ἡμεῖς τὸ ἐδώκαμεν δεινὸν πόλεμον . Καὶ τὸν
χαλεπῶς μὲ τὸ ὄργανον , ὁποῦ ἐνίκησεν ὁ σωτὴρτοσμας
σωτὴρτόπλασον · καὶ τὸν ἔχαμεν σιωπᾶ , νὰ τὸν ῥίψωμεν εἰς τὴν
πορφείαν . Ἀλλ' αὐθὺς ὡς ἔκαμε τὸ σημεῖον , ἐπικαλέμενος τὸν Χριστὸν εἰς βοήθειαν . ἐδιώχθημεν , μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ πλησιάσωμεν . Ὁ δὲ Θεὸς δαμάσας αὐτοῦ τὴν ἀδυναμίαν , ἀπῆλθε μὲ τὸν βασιλέα εἰς τὸν νέον , νὰ δοκιμάσῃ , μήπως καὶ μετανοήσῃ τὸν . Καὶ εἶπεν αὐτῷ . Δατί κύριέμου ἀπαρνήθης τὸν ἀθανάτους θεοὺς , καὶ σὲ μισοῦσιν οἱ ἄνθρωποι . καὶ ταράσεις τὴν βασιλέα , καὶ σὲ ὀργίζεται ; Δένσου ἔδωσαν αὐτοὶ τὴν ζωὴν , καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλας ἐνεργεσίας μᾶς κάμνουσιν ; Ἀμὴ δχατί τοὺς καταφρονᾷς , καὶ πιστεύεις εἰς ἕνα ἐσαρκωμένον ἄνθρωπον ; Λέγων σιὼ ὁ Θεὸς πολλὲς συλλογισμοὺς ὠφελεῖς κατὰ τὴ διαγγελία , καὶ μάταια λογια . καὶ μεγαλώνων τὰ ἄψυχα εἴδωλα σεβάσματα , τὸν ὑπέμεινεν ὁ νέος ὀλίγον δχὰ τὴν πατρικὴν βλάβειαν . Ἔπειτα εἶπεν αὐτῷ . Ἄκουσον , ὦ πλανὴς βυθὲ , ματαίφρον γέρον καὶ ζιφωδίσατε . Τί ἔναι κάλλιον , νὰ λαβεύω Θεὸν παντοδύναμον , ἄκτιστον , καὶ ἀθάνατον , ὁποῦ ἔκτισεν ὅλα τὰ φράγματα ὁρατὰ καὶ ἀόρατα . καὶ μὲ τὴν φρόνησιν αὐτὸ κυβερνοῦνται καὶ σέκωνται , ἢ νὰ τιμῶ δαίμονας ὀλεθρίους καὶ ἄψυχα εἴδωλα . τῶν ὁποῖον ἡ δόξα καὶ ἔπαινος , ἔναι φόνοι , μοιχεῖαι , παιδοφθορίαι , καὶ ἄλλα ὅσα εἰς τὰ βιβλίασας φαίνονται ; Δὶν ἐντρέπεσθε αὐόητοι , νὰ φροσκυνᾶτε τὰ ἔργασας ; Λαξεύετε λίθον , ἢ πελεκᾶτε ξύλον , ἢ χυνεύετε μεταλλον , καὶ τὸ σεβεσθε . καὶ θυσιάζετε εἰς τὸν νεκρὸν Θεὸν ἐκεῖνον , τὸν καλίτερον ταῦρον καὶ φρόβατον ; Ὦ ἄφρονες , ἐκεῖνο ὁποῦ θυσιάζετε , εἶναι τιμιώτερον τῶ θεῦσας . Ὅτι τὸ μὲν ξόανον ἔκαμεν ἄνθρωπος . τὸ δὲ ζῶον ὁ κτίσης ἐδημιούργησε . τὸ ὁποῖον εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ λόγεσου . Ὅτι ἐκεῖνο γνωρίζει τὸν ζέφοντα . Καὶ σὺ δὲν καταλαμβάνεις τὸν ἐκ τῶ μὴ ὄντος σε πλάσαντα . Ἀλλὰ φροσκυνᾶς ἐκεῖνον , ὁποῦ φρὸ ὀλίγον ἔβλεπες . καὶ τὸ ἐκτυποῦσαν μὲ σφῦραν καὶ τὸ ἐχρύσαναν . Ὁ λίθινος καὶ ὀστράκινος σωτηρίβεται . Ὁ ξύλινος ἐθείρεται . Ὁ χαλκὸς ἐκκόπεται . Καὶ ὁ ἀργυρὸς καὶ χρυσὸς χονίονται . καὶ πωλοῦνται οἱ θεοίσου τρισάθλιε . Ἐὰν σιὼ δὲν ἦτον ὁ πελίκανος , ἢ σφυροκόπος , δὲν εἶχες θεὸν . Καὶ ἐὰν δὲν τους ἐφύλαγαν οἱ ἄνθρωποι , ἔκλεπταν τὸς χρυσὸς καὶ ἀργυρέσους θεὸς , καὶ τὸς ἔχανες . Αἰσχυνθητι λοιπὸν , ὦ ἀνόητε , ὁποῦ φροσκυνᾶς τοιαῦτα βδελύγματα . Ὅτι αἰσθησίας φράγματα εἶναι τὰ ἐργασας , καὶ ὄχι ὑσεβεια . Διότι ὅστις ἀπὸ ἐσωῦς ἐσπούδαζε τὴν τέχνην τῶ πολέμου , ἔκαμνεν εἴδωλον , καὶ τὸ ὠνόμαζεν Ἄρεα . Ὁ πόρνος ἐθεσπίσει τὴν Ἀφροδίτην . Ὁ μέθυσος τὸν Διόνυσον . Καὶ πᾶς ἄλλος κατὰ τὸ πάθος τε , ἔκαμνε καὶ τὸν θεόντε . Καὶ ἐτελεσαν τόσας αἰσχρεργίας , ὁποῦ αἰσχύνομαι νὰ τὰ διηγῆμαι . δχὰ νὰ μὴ μολύνω τὸ σῶμαμου . Αὐτὰμε συμβκλεύεις να φροσκυνῶ θεοὺς ; Τοιαῦτα μιαρὰ ἀγάλματα μὲ παρακαλᾶ νὰ σέβωμαι ; Ἄμποτις νὰ γένης ὅμοιός τους ἐσύ , καὶ σοι εἰς ἐμενα πιστευετε . Ἐγὼ λατρεύω τὸν κτίσην καὶ φρονοπλεύτων ἀπαντων . Ὅστις ἐκατεδέχθη νὰ σαρκωθῆ , δχὰ νὰ μας λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν θανατον . Ἦλθεν εἰς τὴν γῆν , χωρὶς νὰ λειπῃ ἀπὸ

τὸν ἀρανόν. Ἔγινεν ἄνθρωπος, δὲν ἀφιώνοντας τὸ εἶναι τῆς Θεότητος. Καὶ ὡς μὲν ἄνθρωπος ἔπαθεν ἐκουσίως. Ὡς δὲ Θεὸς, ἀπαθὴς διέμεινε. Κατῆλθεν εἰς τὸν ᾅδην ὡς παντοδυνάμος. Καὶ ἐλύτρωσε τοὺς προπάτορας ἀπὸ τὴν τυραννίδα τοῦ δαίμονος. Καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη θαυμασίως. Καὶ ἀνῆλθε πάλιν εἰς ἀρανὸς, ὡς τὸ πρότερον. Αὐτὸν οὖν πρέπει νὰ λατρεύωμεν. Ὅστις εἶναι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος. Ἡ παραγγελλει δικαιοσύνην. Προσάσει ἐγκράτειαν. Νομοθετεῖ καθαρότητα. Διδάσκει, νὰ ἔχωμεν εἰρήνην. Νὰ κάμνωμεν ἐλεημοσύνην. Καὶ τὰς λοιπὰς ἀγαθοεργίας. Καὶ ὄχι τοὺς ἀσελγεῖς καὶ μιαροὺς σας θεοὺς, ὁποῦ συγχωροῦσι, νὰ φράσετε πᾶσαν ἀσέλγειαν. Ἄθλιοι γοιὸν ἐσεῖς καὶ παλαίπωροι, ἰδοὺ τῆς ἀπωλείας, καὶ κληρονόμοι τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἐγὼ δὲ, καὶ πάντες οἱ χρισιανοὶ ζησομακάριοι, ἔχοντες Θεὸν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον. Ὅτινὰν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ὀλίγον κακοπαθήσωμεν. Πλὴν εἰς τὴν ἀγήρω μακαριότητα, θέλομεν ἀπολαύσῃ ἀμοιβὴν ἀτελεύτητον. Λέγειτον ὁ Θεόδωρος. Τὴν ἐδικαίωμας πίσιν ἐνομοθέτησαν πολλοὶ καὶ μεγάλοι φιλόσοφοι. Καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν ἐδέχθησαν, ὡς ἀγαθὴν καὶ μηδὲν σφαλερὸν καὶ δόλιον ἔχουσαν. Ἀμὴ τὴν τῶν γαλιλαίων ἐκήρυξεν τινὲς ἄγειοι καὶ ἀτελεῖς ἄνδρες, τὸν ἀριθμὸν δώδεκα. Πῶς εἶναι λοιπὸν ἀληθέστερον τὸ κήρυγμα τῶν ἀσήμων καὶ ὀλίγων ἐκείνων, ὑπὲρ τὴν νομοθεσίαν τῶν μεγάλων καὶ πολλῶν διδασκάλων, ὁποῦ ἔλαμψαν εἰς τόσην σοφίαν καὶ σοφίσιν; Ποίαν ἀπόδειξιν δίδεις, ὅτι οἱ Ἕλληνες ψεύδονται. καὶ οἱ Χρισιανοὶ ἀληθεύουσιν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μωρὲ καὶ τυφλέ. Πῶς δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀλήθειαν; Τὰ ἐδικάσας σεβάσματα δυναμώνουσιν ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ῥητόρωνσας. Καὶ ἀπὸ τὴν δυνασείαν τῶν βασιλέων. Τὸ δὲ εὐαγγέλιον, ὁποῦ ἐκηρύχθη ἀπὸ ὀλίγους καὶ ἀτελεῖς ἄνδρας. δείχνει τὴν δυνάμιν τῆς θεοσεβειασμας, καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ ὀλέθριον τῆς δογμασπειρας. Ὅτι αὐτὰ μὲν ἔχουσι τόσους σοφοὺς βοηθοὺς καὶ δυνατοὺς ἀντιλήπτορας. Καὶ πάλιν ἀσθενοῦσι καὶ σβέννυνται. Καὶ τὸ ἐδικάμας, ὁποῦ δὲν ἔχουν καμίαν ἀνθρωπίνην βοηθειαν, ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος εἰς ὅλα τὰ κόσμου τὰ πέρατα. Ὅτι ἐὰν ἤθελε κηρυχθῇ ἡ πίσις μας ἀπὸ φιλοσόφους καὶ ῥήτορας, καὶ νὰ ἔχῃ συνεργοὺς βασιλεῖς καὶ δυνάσας, ἤθελες εὐρίσκῃ φορέφασιν ἐσὺ ὁ πονηρὸς, ἢ πᾶς ἄλλος, νὰ λέγῃς, ὅτι ἔγινεν ἀπὸ ἀνθρωπίνην δυνάμιν. Ἀμὰ ἐπειδὴ ἐκηρύχθη ἀπὸ ψαράδες καὶ εὐτελεῖς ἄνδρας. Καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ ὅλους τοὺς τυράννους καὶ βασιλεῖς. Καὶ πάλιν ἐνευδύσεν ὅλην τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν οἰκουμένην. Ἀπὸ τοῦτο σαφέστατα φαίνεται, ὅτι ἔμαι δυνάμις θεία καὶ ἄμαχος, ἐκείνη, ὁπὲρ ἐξέ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρώπων σαρεώνει τὸ κήρυγμα. Λοιπὸν τί ἀποδείξιν ἄλλην ζητεῖς, ἀνόητε; Ἐκεῖνοι οἱ σοφοὶ ἀλιεῖς ἐτέλεσαν σημεῖα καὶ θαύματα. Τυφλοὺς ἐφώτιζαν. Νεκροὺς καὶ παραλύτους ἀνέστεσαν. Καὶ πᾶσαν ἄλλην δεινὴν ἀσθένειαν, μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σαυρῶ ἐθεράπευον. Ἀμὴ ἐσὺ τί δυνάμεσαι νὰ εἰπῇς ἐξέ τὰς σοφάς σου καὶ ῥήτορας; Τί ἄφησαν ἄξιον ἐνθυμήσεως, εἰμὴ μονον ἀλογίαν αἰχρὰν καὶ ἀσέλγειαν; Ποίαν θαυματουργίαν ἐτέλεσαν; Λίσχυνθητι γεμω τεισάθλιε, ὁπού ωροσυνᾶς τοιαῦτα βδελύγματα. Μετανόησον κᾶν τῶρα εἰς τὸ γῆρας τὰς πονηράς σου πράξεις σου. Καὶ ωρόσελθε εἰς τὸν ὄντως Θεὸν τὸν ἀληθῆ καὶ οἰκτίρμονα, τὸν δημιουργὸν ἁπάσης τῆς κτίσεως. Ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς ἐκτὸς τούτε τὲ ἐλεήμονος. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ἀκούσας ὁ Θωδδαῖος ἀπὸ τὸν σοφώτατον, κατεπλάγη ὡς ἀπὸ ἦχον βροντῆς. καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἄφωνος. ἐκαταλαβε τὴν πλάνην αὐτοῦ, ὅτι ὁ σωτήριος λόγος εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν τε. Μετενόησε τὰ ωρότερα ἀγνοήματα. Καὶ φωτισθεὶς τὴν ψυχὴν ἐβάπτισε. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χεισιανῶν. Μεγάλη ἡ πίστις αὐτῆς. Καὶ θαυμάσια τὰ μυστήρια. Πνεῦμα ἅγιον, ὦ βασιλεῦ, ἐκατοίκησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ ἀλήθειαν. Καὶ ἐνικήθημεν, μὴ ἔχοντες πλέον ἀπολογίαν τινά, ὅτε ποσῶς νὰ ἐναντιωθοῦμεν δυνάμεθα. Τότε γραφεὶς εἶπε τῷ Ἰωάσαφ. Λέγεμοι λοιπὸν, ὦ πεφωτισμένε τὴν ψυχήν. Δέχεταί με ὁ Χεισὸς, ἐὰν ἐπιστρέψω ωρὸς αὐτόν. καὶ νὰ μισήσω τὰς ἀνομίας μου; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ναὶ, καὶ ἐσένα, καὶ ὅσοι μετανοήσουσιν, ὄχ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν. ἀλλ' ὡς ἦόντου ὁπὲ ἔλειπεν εἰς χώραν μακρὰν, εὐγένει καὶ ωροϋπαντᾷ. Καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὑποδέχεται, τὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐπιστρέφοντα. Περιπλέκεται καὶ καταφιλεῖ τον. Ἐκδύει τον τὸ ῥοῦχος καὶ τὴν ἐντροπὴν τῆς ἁμαρτίας. Ἐνδύει τον στολὴν λαμπρὰν καὶ σωτήριον ἱμάτιον. καὶ κάμει ἐξέ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ μυστικὴν εὐφροσύνην μετὰ τῶν ἄνω δυνάμεων. Ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶπε, πῶς γίνεται χαρὰ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅταν μετανοήσῃ ὁ ἄνομος. καὶ πάλιν λέγει. Δὲν ἦλθα νὰ καλέσω δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. Λοιπὸν, ἐπειδὴ εἶναι τοσοῦτον εὔσπλαγχνος, μὴν ἀμελήσῃς, ἀλλὰ ωρόσελθε ωρὸς αὐτὸν τὸν φιλάνθρωπον. Ὅτι ἂν ὥραν ὁπὲ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ἱερὰν κολυμβήθραν, ἐξέ τὸ ἁγίε βαπτίσματος θαπτονται εἰς τὸ ὕδωρ ὅλασε τὰ ωρότερα ἁμαρτήματα. καὶ ἐξέρχεσαι καθαρὸς ἀπὸ παντὸς ῥύπου. καὶ ἐὰν φυλαχθῇς ὕστερα ἀνα-

ἁμαρτητος, ὑπολαμβάνεις ὁμοίαν τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὸν παράδεισον, ὡς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους. καὶ ὥσπερ ἐκείνους, ὁποῦ ἐδούλευσαν τοῦ Χριστοῦ ἐν νεότητος, ἔτζι τὴν πολλὴν αὐτὴ ἀγαθότητα. Ὁ μὲν οὖν Θεοδᾶς καταχθεὶς μὲ τοιούτους λόγους, ἐμίσησε τὴν πρότερην πλάνην. καὶ ἀπελθὼν εἰς ἐκεῖνο τὸ πονηρὸν σπήλαιον, κατέκαυτε τὰ βιβλία του ἅπαντα, ὡς πλάνης αἴτια. Καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὸν ποταμὸν, ὁπῶ ἐβάπτισε τὸν Ναχὼρ. Καὶ ὁμολογήθη τὰς ἁμαρτίας του. Ἐκεῖνος δὲ ὡς ἔμπειρος εἰς τὴν πνευματικὴν τάξιν. Καὶ τεχνίτις νὰ σώσῃ ψυχήν. Καὶ νὰ τὴν ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸν φαρυγγα τοῦ δολίου δράκοντος. τὸν ἐνεδύθησεν ὡς ἔφερε. Καὶ ἀφῶ ἐνήστευσεν ἑπτὰς ἡμέρας, τὸν ἐτελείωσε χριστιανὸν μὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὅτις ἔδειξε θαυμασίαν μετάνοιαν πάσας τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, στεναγμοὺς ἀπείρους καὶ δάκρυα. Ὅθεν καὶ συγχωρήσεως ἔτυχεν. Ὁ δὲ Ἀβεννὴρ ἔχων φροὶ τούτων θλῖψιν εἰς τὴν ψυχήν, ἐσυνάθροισε πάλιν ἄλλον τὴν σύγκλητον, ἐρωτῶν αὐτοὺς, τί νὰ κάμῃ εἰς τὸν ἡγούμενον. Ὁ δὲ ἀρχὴς ἀπεκρίνατο. Ἀπὸ ὅσα ἔχομεν νὰ φράξωμεν, ὦ βασιλεῦ, νὰ τὸν ὑπηρέψωμεν, δὲν ἀφήκαμεν τίποτας. Ἀλλὰ καθὼς βλέπω ὑπηχειροῦμεν αἰώφελῆ φράγματα. Ὅτι ἔχει τὴν ἐλονεκίαν ἐν φύσεως. Λοιπὸν ἂν τὸν βάλῃς εἰς τιμωρίας καὶ παιδεύματα, γίνεσαι ἐχθρὸς τοῦ σοῦ αἵματος, νὰ σὲ μισήσωσι οἱ ἄνθρωποι ὡς παιδοκτόνον καὶ ἄσπλαγχνον. Ἐπειδὴ αὐτὸς φρονιμᾶ νὰ ὑποθάνῃ, φαίνεται νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Λοιπὸν μείρασον εἰς δύο τὴν βασιλείαν σου, δόστου τὸ ἕνα μέρος. μήπως καὶ ἡ δόξα τοῦ κόσμου, καὶ τὴν βιωτικὴν φροντίδαν ἡ μέριμνα, τὴν τραβίξουν εἰς τὸν σκοτέινας. Ὅτι αἱ συνήθειαι, ὁποῦ ριζώσουν δυνατὰ εἰς τὴν ψυχήν, δύκολώτερα μεταβάλλονται μὲ καλοσύνην, παρὰ μὲ βίαν καὶ ἀνάγκαν. Εἰδὲ πάλιν καὶ δὲν ὑπηρέψῃ εἰς τὴν θρησκείαν μας, κἂν αὐτὴν τὴν παρηγορίαν νὰ ἔχῃς, πῶς δὲν ἀπώλεσες τὸν ἡγούμενον. Αὐτὴν τὴν βουλὴν ἐπαίνεσεν ὅλη ἡ σύγκλητος. Ὅτι ὁ Ἀρχὴς ἦτον ὑπὸ ὅλους τοὺς ἄρχοντας γνωστὸς καὶ ὑπομνέστερος. Λοιπὸν καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ ἔστερξε. Καὶ φωνάλεσας τὸν ἡγούμενον, εἶπεν αὐτῷ. Οὗτος εἶναι ὁ ὕστερος λόγος μου. Εἰς τὸν ὁποῖον ἂν δὲν ὑπακούσῃς, ἤξουρε, ὅτι πλέον δέρνε λυποῦμαι, ἀπὸ νὰ σὲ ἔχω ὡς τέκνον μου. Ἐπειδὴ εἰς ὅλα μου τὰ θελήματα, σὲ ἤυρα παρήκοον. Ἔπαυε λοιπὸν τὴν ἡμίσειαν ἐπαρχίαν μου. καὶ ἂς εἶσαι βασιλεὺς εἰς τὴν μεριάδα σου, νὰ δέχῃς ὡς βούλεσαι. Ὁ δὲ Ἰωάσαφ ἐγνώρισε ὡὴν, ὅτι καὶ τοῦτο ἐμηχανεύθη ὁ βασιλεὺς, δέκα νὰ τὸν κάμῃ νὰ σφαλῇ ἡ προαίρεσίς του. Ὅμως ἔκεινε δίκαιον, νὰ τοῦ

ὑπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπακούσῃ μόνον εἰς τοῦτο, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του. Καὶ ἔπιεν αὐτό. Ἐγὼ μὲν ἐπόθουν, νὰ ἀπαρνηθῶ τὸν κόσμον, καὶ ὅλα τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα. νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω ἐκεῖνον τὸν θεῖον ἀνθρωπον. ὁποῦ μοῦ ἔδειξε τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. καὶ νὰ τελειώσω μετ' αὐτοῦ τὸν ὑπόλοιπον βίον μου. Ἀμὴ ἐπειδὴ, ὦ πάτερ, δέν με ἀφήνεις, πείθομαι εἰς ἐτοῦτο, καὶ ὑπακούωσου. Ὅτι εἰς ὅσα δὲν εἶναι φανερὴ ἀπώλεια, καὶ θεῖα ἀλλοτρίωσις, πρέπον εἶναι νὰ ὑπακούῃ τινὰς τὸν πατέρατου. Ἐχάρη λοιπὸν ὁ Ἀβεννὴρ. καὶ τὸν ἐχειροτόνησε βασιλέα. Ἐστόλισέτον μὲ φορέματα πολύτιμα & λαμπρότατα. Καὶ τὸν ἔστειλε μὲ δορυφορίαν καὶ δόξαν πολλὴν εἰς τοὺς τόπους ὁποῦ τοῦ ἔδωσε. Προστάσσοντας εἰς ὅλους τοὺς ἡγεμόνας καὶ ἄρχοντας, ὅστις ἀρέγεται νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτοῦ, νὰ ἔχῃ συγχώρησιν. Τότε λοιπὸν λαβὼν τὴν ἐξουσίαν ὁ Ἰωάσαφ, ἀπῆλθεν εἰς μίαν πόλιν μεγάλην & πολυάνθρωπον. ὅπου τοῦ εἶχασιν δεξεπισμένα παλάτια. καὶ πάντα τὰ τῆς βασιλείας ἁρμόδια. Καὶ ὡς ἔφθασεν ἐκεῖ, ἔστησεν εἰς πάσθε πύργον τῆς πόλεως τὸν σεβάσμιον σαυρὸν τοῦ σῦ. Καὶ τοὺς μὲν ναοὺς τῆς εἰδώλων ἀπὸ θεμελίων ἐχάλασεν. Ἔκτισε δὲ εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ναὸν τῇ δεσπότῃ Χριστῷ, μέγιστον καὶ εὔμορφον. Προστάσσωντας νὰ εἰσέρχωνται εἰς αὐτὸν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, νὰ δίδουσι τῇ δεργέτῃ Θεῷ τὴν πρέπουσαν δόξαν καὶ δλαβῆ προσκύνησιν. Καὶ πρότερον παίτων ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς ἱκέσιον δέησιν, διὰ τὴν σωτηρίαν παντὸς τοῦ λαοῦ. Τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην ἐδίδασκε. Καὶ ἔκαμνε παίτα τρόπον, νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν δυσδαίμονα πλάνην. νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Καὶ τοὺς ἐκήρυττε παίτα τὰ δεσποτικὰ θαύματα καὶ μυστήρια. Καὶ τῆς εἰδώλων αὐτῶν τὴν ἀδέκειαν. Καὶ ὀξόχως τοὺς ἀπήγγειλε πολλάκις περὶ τῆς κοινῆς τῆς νεκρῶν ἀνάστασιος. Περὶ τῆς ἀγαθῶν, ὁποῦ θέλουσιν ἀπολαύσῃ ὅσοι φυλάττουσι τὰ τοῦ σῦ προστάγματα. Καὶ περὶ τῆς τιμωριῶν τῆς αἰωνίου κολάσεως. Εἰς ταὶ ὁποίας οἱ ἁμαρτήσαντες κατακείνονται. Καὶ ἁπλῶς ὅσα ἐγνώριζε, πῶς τοὺς ἐπαρακινοῦσαν πρὸς ἀρετὴν τοὺς ἐδίδασκεν. Ὅτι δὲν ἤθελε, νὰ τοὺς βιάσῃ μὲ δυναστείαν, ἀλλὰ μὲ ταπεινοφροσύνην καὶ μὲ πραότητα. Καὶ εὔπως μὲ τὸ νὰ εἶναι εἰς τὰ ἔργα θαυμάσιος, πολὺς εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ ταπεινὸς καὶ μέτριος εἰς τὸ φρόνημα, ἐτράβιζεν ὅλους πρὸς αὐτὸν θελατότερον μὲ τὴν καλοσύνην καὶ ἀρετὴν, παρὰ ὁπου ἤθελεν κάμῃ ἄλλος μὲ δυναστείαν. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὴν διδαχὴν τοῦτου καὶ πολιτείαν τὴν θαυμασίαν, ἐπίστρεψεν ὅλος ὁ λαὸς εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐνεργούσης τῆς θείας χάριτος. Καὶ

ὅσοι

ὅσοι ἦσαν κεκρυμμένοι διὰ τὸν φόβον τῶ Ἀβενηρ, εἰς ὄρη καὶ ἀσή-
λαια, Ἱερεῖς, μοναχοὶ, καὶ ὁπόσοποι. εἴρχοντο εἰς αὐτὸν.
Ὅστις ἀσπασίως αὐτοὺς ὑποδέχετον. καὶ τοὺς προϋπαίτα. Καὶ
μοναχόστου ἔπλυνε χρισουμήτας τὰς πόδας τους. Καὶ πᾶσαν ἄλ-
λίαν ὑπηρεσίαν ἐτέλει μὲ ταπείνωσιν ἄμετρον. Ἐχειροτόνησεν οὖν ἕ-
να ἀπὸ τὰς ὁπισκόπους, ἀρχιερέα ἐκείνης τῆς πόλεως. Ἐγκαίνισε
τὴν ἐκκλησίαν. Ἔκαμε μίαν κολυμβήθραν ὡραίαν καὶ ὑπερθαύ-
μασον. Καὶ πρῶτον μὲν ἐβάπτισε τὲς ἄρχοντας, ἔπειτα τὲς στρα-
τιότας, καὶ τὸν λοιπὸν λαὸν ἅπαντα. Ὅσοι δὲ ἐβαπτίζοντων,
οὐ μένον τὴν τῆς ψυχῆς ὑγείαν ἐλάμβανον. Ἀλλὰ καὶ πᾶσαν βλά-
βλιν τοῦ σώματος ἀπέρριπτον. Καὶ ἔτι ἀσθένειαν εἶχε τινας, τὴν
ὥραν ὁποῦ ἐβαπτίζετο, ἐλάμβανε τὴν ποθουμένην ὑγείαν. Διατῦ-
το ἔτρεχαν πολλοὶ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἐζητοῦσαν τὸ ἅγιον βά-
πτισμα. Ὅστις ὅσον ἐπλήθυναν οἱ πιστοὶ, τοσοῦτον καὶ αὐτὸς ἔκ-
τιζεν ἐκκλησίας, καὶ τοὺς βωμοὺς κατηδάφιζε. Τὰς δὲ θησαυροὺς
αὐτῆς καὶ ἱμάτια ἀφιέρωσεν εἰς τας ἐκκλησίας, κάμνωντας τὴν ἄτι-
μον ὕλην θεραπευτικὴν καὶ ὠφέλιμον. Ἦτον οὖν ὁ βασιλεὺς εἰς
ὅλους καλὸν ὑπόδειγμα. καὶ τοὺς ἐστερέωσεν, ὡς οἰκονόμους τῆς χά-
ριτος, καὶ κυβερνήτης τῆς ψυχῶν ἄριστος. Καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς
ἐνίκα τὰ πάθη καὶ ἡδονὰς τῆς σαρκός. Δεύτερον ἐδίδασκε καὶ αὐ-
τοὺς, νὰ μιμοῦνται τας ἀρετας αὐτῆ καὶ τὴν πρὸς τὰ θεῖα εὐλά-
βειαν. πρὸ πασῶν δὲ τῆς ἀρετῆς, εἶχε τὴν ταπείνωσιν. καὶ δὲν
ἐπέρνετο εἰς τὴν τῆς πρόγονων εὐγένειαν. Οὔτε ποσῶς διὰ τὴν βασι-
λικὴν δόξαν ἐκενοδόξησεν. Ἀλλ' ὡς φρόνιμος ἐνθυμούμενος τὴν μέλλου-
σας τιμὴν, ἐκαταφρόνα τὴν ματαίαν καὶ πρόσκαιρον, διὰ ν' ἀπολαύσῃ
τὴν ἀληθῆ καὶ αἰδίων. Δεύτερον εἶχε τὴν ἐλεημοσυνὴν, γνωρίζον-
τας, ὅτι ὁ ἐπίγειος πλοῦτος εἶναι ἄσατος. καὶ ἐσπούδαζε, νὰ τὸν
σειλὴ ἐκεῖ ὁπῶ δὲν τον ἀφανίζουν οἱ σκώληκες, οὔτε εἶναι βολετὸν,
νὰ τὸν κλέψουσιν. Ἐμοίραζεν οὖν ἀφθόνως τὰ χρήματα εἰς τοὺς πέ-
νητας. Καὶ ὅσοι ἦταν φυλακωμένοι καὶ σενοχωρεμένοι ἀπὸ τοὺς δανει-
σας, τοὺς ἐλύτρωνε. καὶ ἐπλήρωνε παντων τὰ χρέη πλουσιοπάροχα.
Τοὺς γυμνοὺς ἔνδυνε. Πεινῶντας ἔτρεφε. Καὶ πάσας τας χήρας καὶ
ὀρφανὰ, καὶ τοὺς λοιπὺς πτωχὲς ἐπλούτισε πρὸς αὐτάρκειαν. Καὶ ἦτον
εἰς ὅλους πατὴρ ἀγαθὸς καὶ φιλόσοργος. Ὅταν δὲ ἔκαμνε τινὰ εὐεργε-
σίαν εκείνων, ἔβαινεν εἰς τὸν νοῦν τε, ὅτι ὠφελεῖ τὸ λόγυτου μᾶλλον,
ἢ ἐκείνους. Ἐλπίζων νὰ λάβῃ δι' αὐτῆ τὴν ἐκ Θεοῦ ἀνταπόδοσιν.
Καὶ ἁπλῶς ἦτον ἐσολισμένος πᾶσαν καλοσυνὴν, καὶ ἔλας τας χάριτας.

Ὅτεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅθεν παντοχῆ ἠκούθη ἡ φήμητε. Καὶ ἔξεχαν εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην, ὥσπερ νὰ ἤκουον τινὰ ὠφελίαν μύρε. Καὶ ἀπορρίπτασιν ὁμοῦ πᾶσαν ἁμαρτίαν ψυχῆτε καὶ σωματος. Καὶ ὅλοι τὸν ἐλαβένταν δῆλ' τ' εἶθεν αὐτὴ πολιτείαν. καὶ ὠμνιον εἰς τὸ ὄνομάτε, ἀπὸ τλὺ ἀγάπλω ὁπὰ τὲ εἰχασιν. Ἔρχενταν δὲ καὶ οἱ θελασότεροι ὑπηκοοι τὲ παῤῥίστε εἰς αὐτόν. Διατὶ τὲς ἐξαίβιζεν ἡ ἀρετήτε ὡς ὁ μαγνίτης τὸν σίδηρον. Καὶ καταλιπόντες τλὺ πλανίω, ἐρισπασι τλὺ ἀληθειαν. Ὅθεν ἡ βασιλεία τοῦ Ἰωασαφ ἐκραταιῶτο, καὶ ἤυξανε. Τοῦ δὲ Ἀβεννὴρ ἐσμίκραινε. Ὅστις βλέπων ταῦτα, μετὰ βίας ἦλθεν εἰς αἴσθησιν. Καὶ ἐκατηγόρα τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς, γνωρίσας ὠῤῥὶ τλὺ ἀθεότειαν. Ὅθεν ἐσυνάξε παλιν τοὺς πρώτους τῆς βουλῆς, καὶ τοὺς εἶπε τὰ μελετώμενα. Οἵτινες ὅλοι τὰ ὅμοια ὡμολόγησαν. Ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἐφώτισε δῆλ' τὰς προσευχὰς τοῦ δούλουτου Ἰωάσαφ. Ὅστις τὸν ἐπαρεκάλει μετὰ δακρύων ἐλονυκτὶς, νὰ τοὺς σείλῃ ἐξ ὕψους βοήθειαν. Λοιπὸν ἔπεμψεν ἐπιστολὴν ταῦτα λέγουσαν. Ὁ βασιλεὺς Ἀβεννὴρ τῷ ποθεινοτάτῳ μῶ χαίρειν. Γίνωσκε τέκνουμου φίλτατον, ὅτι πρὰ ἐκατάλαβα, πῶς ὅσαμου ἔλεγες, εἶναι βέβαια. Ἀμὴ τὸ σκότος τῆῤῥ ἁμαρτιῶν καὶ τῆς ἀσεβείας ἐκάλυπτεν ἡμᾶς. Καὶ δὲν ἐδυνόμεθεν, νὰ ἐγνωρίσωμεν τλὺ ἀλήθειαν, καὶ νὰ μάθωμεν καταλεπτῶς τὸν δημιουργὸν τῆς κτίσεως. Καὶ σὺ μῦ ὡς φρόνιμος, μᾶς ἔδειχνες φῶς τοιοῦτον λαμπρότατον. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἄγνωστοι ἐσφαλίσαμεν τὲς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἠθέλαμεν νὰ τὸ βλέπωμεν. Οὐ μόνον δὶ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ δεινάσευ ἐδείξαμεν. Καὶ πολλοὺς αἰτίους, φεῦ, ἐλεεινῶς ἐφονεύσαμεν. Τώρα δὲ, ὁπῦ ἐρχίθη τὸ φῶς τῆῤῥ ὁμμάτωνμε, βλέπω μικραίτινα λάμψιν τῆς ἀληθείας. Καὶ μετανοῶ τὰ πρότερα ἀνομήματα. Τὰ ὁποῖα δῆλ νὰ ἦναι πολλὰ καὶ ἀμέτρητα, πίπτω εἰς σίαν βυθὶν ἀπογνώσεως. Καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστὸς, ὡς ἀποστάτλω αὐτοῦ μὲ ἐμίσησε. καὶ δίνμε δίχεται πρὸς μετάνοιαν. Λοιπὸν δίδαξόνμε τὸ γλυκορώτερον, καὶ πρὸς τὸ συμφέρονμε χειραγώγησον. Ταῦτα ἀναγνώσας ὁ Ἰωασαφ, ἠγαλλιάσατο. Καὶ προσπίπτων εἰς τλὺ εἰκόνα τὲ Χριστὲ, ἔβρεχε τλὺ γλῶ μὲ δάκρυα. Καὶ κινῶν τὰ χείλη πρὸς ὑμνῳδίαν, ἔλεγεν. Ὑψώσωσε κύριε ὁ βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου. Καὶ δόλογησω τὸ ὄνομάσε εἰς τὸν αἰῶνα. Τις λαλήσει τὰς δυνατείας σε δέσποτα. Εὐχαριστῶσοι κύριέμου φιλανθρωπε. Ὅτι μακροθυμεῖς εἰς τὰς ἁμαρτίαςμας. Καὶ μᾶς ἀφῆκες ἕως τώρα ἀτιμωρήτως. Ὅτι ἡμεῖς μὲν ἤμεσθεν ἄξιοι, νὰ ἀπορῥιφθοῦμεν ἀπὸ προσώπου σου. Ἡ δὲ ἄπειρός σου μακροθυμία ἐφιλανθρωπεύθη εἰς ἡμᾶς. Εὐχαριστῶ-

εις ὧσοι ὁ βύτελης καὶ ἄξιος, ὅπως ἐφώτισες τὸν πατέρα μου, νὰ καταλάβῃ τὴν ἀγνωσίαν του. Καὶ δέομαι τῆς σῆς ἀγαθότητος. ἐλευθέρωσον αὐτὸν τελείως ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ δαίμονος. Καὶ κάμετον νὰ γνωρίσῃ, ὅτι σὺ εἶσαι μόνος Θεὸς καὶ βασιλεὺς αἰώνιος καὶ ἀθάνατος, καὶ εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. Οὕτως εὐξάμενος, ὑπῆγεν εὐθὺς μὲ ὅλην τὴν δορυφορίαν κοντὰ τὸν πατέρα του. Ὅστις ἐξῆλθε κοντὰ τὴν ἀπάντησιν. Καὶ ὅταν εἶταμώθησαν, ἠγκαλίσθη αὐτὸν ὁ γέρων, καὶ κατεφίλει ἀχόρταστα. Καὶ ἐπλεσε μεγάλην χαρὰν καὶ ἑορτὴν εἰς ὅλην τὴν πόλιν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ υἱοῦτου. Ἔπειτα ἔκαμε μίαν διδαχὴν ὁ παίσιος Γιωάσαφ τοσοῦτον σοφὴν καὶ θαυμάσιον, ὁποῦ τὸν ἐφαίνετο καὶ ἀρχαῖος ἄγγελος ἦτον, καὶ ὄχι ἄνθρωπος. Καὶ πάντες ἐξέστησαν εἰς ἐκεῖνα τὰ θεόρρητα λόγια. Μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἀπέδειξε μὲ βραχυλογίαν τὴν ἀλήθειαν τῆς ἡμετέρας πίστεως. Ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, ἀμὴ μόνον ἕνας Θεὸς, ὁ ἐν πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι γνωριζόμενος. Καὶ τοὺς ἐφανέρωσε πολλὰ μυστήρια τῆς θεολογίας περὶ τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως. Πῶς ὁ δημιουργὸς Θεὸς, τὰ ἔκαμνε ὅλα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. Εἶπε ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον. Ὅστις ἐπαρήκουσε τὸ φοβέρισμάσου. Καὶ ἐξέπεσε τοιαύτης ἀξίας εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ δαίμονος. Καὶ πῶς ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτὸν διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίαστου. Καὶ ἁπλῶς, ἐξηγήσεως τὰ ἄρθρα τῆς πίστεως. Ὁ γοῦν βασιλεὺς ἐκατανύχθη. Καὶ μεγαλοφώνως ἐξ ὅλης ψυχῆς ὡμολόγει τὸν σωτῆρα Χριστὸν, κηρύττων αὐτὸν Θεὸν ἀληθῆ ἐνώπιον πάντων. Καὶ ἐπροσκύνα τὸν τίμιον σταυρὸν, ἀναγνηθεὶς τὴν πρώτην ἀσέβειαν. Οὐ μόνος δὲ ἐκεῖνος ἐπροσέβασε, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ στρατηγοὶ καὶ ἄρχοντες, ἀκούοντες ἐκεῖνον τὸν παίσιον, καὶ θεοδίδακτον γλῶσσαν νὰ τερετίζῃ μὲ τόσην γλυκύτητα, ὅπου ἐφαίνετο κατὰ ἀλήθειαν πνεῦμα γλῶσσα, καὶ ἄλλος ἀποστολικὸς δεισκαιδέκατος, πεφωτισμένος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ παναγίου πνεύματος. Καὶ ἐβάπτισαν ὅλοι εἰς δοξολογίαν Θεοῦ ὡς ἐκ μιᾶς φωνῆς λέγοντες. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν. Δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς, εἰμὴ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ συὶ πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι δοξαζόμενος. Ὁ δὲ Ἀβενὴρ ἐξερίζεσας ἀπὸ τὸν θυμὸν κατὰ τῶν εἰδώλων, ἐχόρτασε ζῆλον θεϊκὸν. Καὶ δραξάμενος τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ εἴδωλα, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ παλάτιον, τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν. καὶ λεπτύνας αὐτὰ, τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πένητας. Ἔπειτα ὑπῆγεν ἀντάμα μὲ τὸν υἱόντου. καὶ ἐχαλέσαν τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων ἐκ θεμελίων.

Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ ἔκτιζαν ἐκκλησίας εἰς δόξαν Θεῦ, ὡ μόνον ἔσωθεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ ἔξω εἰς τὰ περίχωρα. Τότε καὶ ὁ ἐπίσκοπος, ὅπου ἀνεφέραμεν ἄνωθεν, ἦλθε. Καὶ κατηχήσας ἐβάπτισε τὸν βασιλέα εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. καὶ τὸν ἀνεδέχθη ὁ Ἰωάσαφ κατὰ τὴν φόρρησιν τῦ Βαρλαὰμ. Καὶ ἔλιπε γλυκήτωρ πνευματικῶς ἐκείνου, ὅπου τὸν ἐγέννησε σαρκικῶς. μὴ τὸν βασιλέα ἐβαπτίσθησαν οἱ ἐπίλοιποι. πᾶσα ἡ πόλις καὶ τὰ περίχωρα. Καὶ ἀνεδείχθησαν ὑιοὶ φωτὸς οἱ φρ'ν ἐσκοτισμένοι. Πᾶσα δὲ ἀθέτεια καὶ δαιμονικὴ πεῖραξις ἐδιώκετο ὑπὸ τὲς πιστεύοντας. Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνοιτυαν θαύματα, εἰς βεβαίωσιν τ' πίστεως. Ὅσοι ἦσαν κεκρυμμένοι ἐφανερώνυνταν. καὶ ἄλλοι πάλιν ὑπὸ τὲς ἱερεῖς καὶ μοναχὲς ἐχειροτονῆνταν ἀρχιερεῖς. Ὁ γὲν Ἀβεννὴρ (ἐπειδὴ ἦτον ὅξ ὅλιτε τῆς ψυχῆς μεταιομένος εἰς ὅσα ἔκαμε φρότερον) παρέδωκε τὴν βασιλείαν ὅλλιν τῷ Ἰωάσαφ. Αὐτὸς δὲ ἡσύχασε. Καὶ καθ'ἑκάστην ἔβανεν εἰς τὴν κιφαλλήτε κονιορτὸν, ἐκχέων θερμότατα δάκρυα. Καὶ φροσδυχόμενος τῷ Θεῷ, ἐζήτει τὴν τῶν ἁμαρτημάτων συγχώρησιν. καὶ μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, ἦλθεν εἰς τοσαύτην ἄβυσσον ταπεινοφροσύνης καὶ κατανύξεως, ὅπου ἐφοβεῖτο, νὰ ἀναφέρη τὸ θεῖον ὄνομα. καὶ τόσην μετάνοιαν ἔκαμε μετὰ τὴν καλὴν ἐκείνην ἀλλοίωσιν, ὅπου ὑφρέβη ἡ ἐυσέβειάτε ὅλα τὰ φρότερα ἀνομήματα. Ζήσας ἐκεῖ ἔτη τέσσερα εἰς τὴν ἔνθεον πολιτείαν, ἦλθεν εἰς θάνατον. καὶ τότε τὴν ὕστερην ὥραν, ἐνθυμήμενος τὰς ἀνομίας αὐτῦ, ἐδίσαζεν εἰς τὴν σωτηρίαντε. Ὁ δὲ Ἰωάσαφ παρηγορῶν αὐτὸν ἔλεγε. Μὴ λυπᾶσαι. Ἀλλὰ ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν. Καὶ μὴν ἔχης φόβον τινά. Ὅτι τὸ ἄπειρον ἔλεος ἐκεῖ ὑφρβαίνει ὅλα τὰ ἀνομήματα. Καὶ ἠξεύρω, πῶς σῦ ἐσυγχώρησεν ἀναμφιβόλως ὡς εὔσπλαγχνος. Ἀπὸ ταῦτα καὶ ἄλλα φρισσότερα ὅπου τὸ εἶπεν, ἔλαβε θάρρος, καὶ ἔλεγε τῷ ὑῷ. Τέκνον τῦ ἐρανίου πατρός. Τί χρέος νὰ σοῦ ἀνταποδώσω; Πῶς νὰ σὲ ἐυχηθῶ; Ποίαν ἐυχαριστίαν νὰ δώσω τῷ Θεῷ δι'ἐμὲ λόγυσε. Ὅτι νεκρὸς ἤμουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἀνέζησα. Ἀπολωλὸς, καὶ ἐυρέθην. Ἐχθρὸς καὶ ἀποστάτης Θεῦ, καὶ δι'ἐμὲ παρ' ἐκεῖ ἀγαπήθηκα. Ποίαν ἀμοιβὴν ἠμπορῶ νὰ σὲ δώσω δι'ἐμὲ τόσον καλὸν ὅπου μὲ ἔκαμες; Ὁ ἐυεργέτης Θεὸς, ὁ παντοδυνατος καὶ πλουσιόδωρος βραβευτὴς, νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώση τὴν ὥραν τῆς χρείας. Ταῦτα λέγων, ἐκαταφίλει συχνὰς τὸν ἠγαπημένον ὑόντα. Ἔπειτα ἐυξάμενος καὶ εἰπὼν. Εἰς χεῖρασσου παρατίθημι τὸ πνεῦμαμου κύριε φιλάνθρωπε, παρέδωκε τῷ Θεῷ τὴν ψυχὴν αὐτου μὲ καλὴν μετάνοιαν. Ὁ δὲ ὑός τὸν ἔνδυσε μὲ ταπεινὸν καὶ πενιχρὸν φόρεμα. Καὶ

ἐν τα-

ἐνταφιάσας αὐτὸν δύσεβῶς, ἔκαμεν ἀπανω εἰς τὸ μνῆματε τ προσευχὴ ταύτιν μὲ δακρύων, ἔχων πρὸς ἐρανὸν ὑψωμένας τας χεῖρας καὶ ὀμματα. Εὐχαριςῶσοι βασιλεῦ τῆς δόξης, μόνε δυνατὲ καὶ ἀθάνατε. ὅτι ὁ παρεισὲς τιὼ δέησιν κῶ τὰ δάκρυάμε. Ἀλλὰ ἠξίωσας τὸν πατέραμου, & ἐγνώρισεν ἐσένα τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ φιλάνθρωπον. Τώρα δέομαι τῆς δυσπλαγχνίασε, ἀνάπαυσον αὐτὸν, ὅπου λάμπει τὸ φῶς τῶ προσωπε σε. Καὶ μιὼ ἐνθυμηθῆς τας παλαιας ἀνομίας του. Ἀλλὰ ξέχισε τὰ κατάςιχα τῆς χειῶν αὐτε. κῶ κάμε τὲς ἁγίες σε, ὅσες ἐφόνδυσε, νὰ τὸν ἀγαπήσουν. Καὶ νὰ μιὼ ὀργίζωνται κατ' αὐτε. Ναὶ κύριε ὁ Θεός με ἐπάκυσόνμε. Ὅτι τὸ μέγασε ἔλεος ὄξεχύθη εἰς ἅπαντας. Καὶ σώζεις τὲς ὄπικαλουμένες σε. Καὶ σοὶ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμιώ. Τοιαύτας δύχας καὶ δεήσεις ἐπροσφερε τῶ Θεῶ ἡμέρας ἑπτὰ, χωρὶς νὰ μισθῆ ὑπὸ τὸ τάφον, ὅτε νὰ φάγη, ἢ νὰ πίη, οὔτε ποσῶς νὰ ὑπνώσῃ ἕως τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος. Ἀλλὰ ἀξιολείπτως προσήυχετο, καταβρέχων τιὼ γιὼ μὲ τὰ δάκρυα. Τιὼ ὀγδόιω ἡμέραν ἀπῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον. Καὶ διεμοίρασε τοῖς πτωχοῖς ἢ πλέτον κῶ ὅλατα τὰ χρήματα. Ὅςτε δὲν ἔμεινε τινας πτωχὸς πλέον εἰς ὅλιω τιὼ ἐπαρχίαντου. Μετὰ ταῦτα, ἀφῶ ἐτελείωσε τὴν θαρέσον ταύτιν δέησιν, καὶ δύκαίρεσεν ὅλες τὲς θησαυρὲς, δὲ νὰ μήτον ἐμποδίσῃ τὸ φορτίον τῆς χρημάτων, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ περιπατήσῃ τιὼ τεθλιμμένιω ὁδόν, εἰς τας .μ'. ἡμέρας τελέσας τὸ μνημόσυνον τῶ παῤός τε, ἐκάλεσεν ὅλες τὲς ἄρχοντας καὶ ςρατιώτας, καὶ λέγειτες. Εἴδετε, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀβενὴρ ἀπέθανεν ὡς ἕνας πένης κῶ ἄπορος. Καὶ κανένα πρᾶγμα, οὔτε πλῆτος, οὔτε βασιλεία. οὔτε ἐγὼ ὁ φιλοτάτωρ ὑμῶς, οὔτε τὶς ἄλλος ὑπὸ τὲς συγγενεῖςτε καὶ φίλους του, ἐδυνήθη νὰ τοῦ βοηθήσῃ. Ἀλλὰ ὑπάγει εἰς τὰ ἐκεῖθεν κριτήρια, νὰ ὑποδώσῃ λογον δὲ τας πράξεις του. Καὶ δὲν ἔχει τινὰ βοηθὸν, εἰμὴ μόνον τὰ ἔργατου. Τὸ αὐτὸ μέλλει νὰ παθωμεν ὅλοι μας. Λοιπὸν ἀκούσατέ μου φίλοι καὶ ἀδελφοί. Λαὸς καὶ κλῆρος ἅγιος τῶ Θεοῦ. Τὲς ὁποίους ὁ δεσπότης Χριςὸς ὄξηγόρασε μὲ τὸ τίμιον αὐτε αἷμα, ὑπὸ τιὼ πλήθιω τῶ δαίμονος. Ὅλοι ἠξεύρετε τιὼ ζωιώμε. Ὅτι ἀφοῦ ἐγνώρισα τὸν Χριςὸν, καὶ ἠξιώθιω νὰ γένω δοῦλος τε, ἐμίσησα τὰ τε κόσμε. Καὶ μόνον τὸν δεσπότην ἐπόθησα. Καὶ τῶτο μόνον εἶχα εἰς τὸν νοῦμου, νὰ εὔγω ὑπὸ τὸν θόρυβον τῆς ταραχώδους ζωῆς. Νὰ τὴ δουλεύσω εἰς τιὼ ἡσυχίαν, μὲ γαλιώσω τῆς ψυχῆμε ἀταραχον. Ἀλλὰ ὁ πόθος τοῦ παῤὸς μὲ ἐκράτησεν. Ὅθεν μὲ τιὼ βοηθειαν τῶ Θεῶ, δὲν ἐκοπίασα ἄκαιρα. Οὔτε τόσας ἡμέρας ἐδιαπάνησα μά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σε μάταια. Αλλὰ καὶ σιώπησον καὶ ἔλουσας εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν ἐχεραγώγησα. Καὶ τοῦτο δέντο σκατόρθωσα ἐγώ, ἀλλὰ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ ἐν ἐμοὶ κατοικήσασα. Ἤτις μᾶς ἐλύτρωσεν ὅλους ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ δαίμονος, καὶ ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀλήθειαν. Τώρα λοιπὸν εἶναι καιρός, νὰ ὑπάγω, ὅπου με ὁδηγήσῃ ὁ κύριος. Νὰ τὸν ἀποδώσω σας εὐχαρίστως, καθὼς τὸν ἔπαξα. καὶ συλλογισθεῖτε, ποῖον θέλετε, νὰ κάμετε βασιλέα σας. Ὅτι τελειομένοι εἶσε εἰς τὸ θεῖον θέλημα. Καὶ γινώσκετε τὰ δεσποτικὰ προστάγματα. Τὰ ὁποῖα φυλάξετε ἀπαρασάλευτα, ἐὰν ποθῆτε τὴν σωτηρίαν σας. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ εἶναι μὲ τοῦ λογουσας παντοτε. Ταῦτα ἀκούσαντες ἔκαμαν βοὴν φοβερὰν καὶ θόρυβον, τὴν ὀρφανίαν αὐτοῦ ὀδυρόμενοι. Καὶ ἔλεγεν ἕνας τοῦ ἄλλου, νὰ μήτον ἀφήσουν. Ἀλλὰ βιαίως νὰ τὸν κρατήσουσιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν, ὅτι ὅλοι οἱ στρατιῶται ἐταράχθησαν. Καὶ θρηνοῦντες ἔκαμναν ἄμετρον σύγχυσιν, ἐπροσάξε νὰ σιωπήσουν. Καὶ τάσσωντας τους νὰ μείνῃ ἀκόμι καιρὸν ὀλίγον διὰ ἀγάπην τους, τοὺς εἰρήνευσε. Καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν οἰκοντους. Λυτὸς δὲ ἐπροσκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, Βαραχίαν καλούμενον. Τὸν ὁποῖον εἶχε προκρίτον ἀπ' ὅλους, καὶ τὸν ἐθαύμαζεν εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν τῆς ζωῆς καθαρότητα. Καθὼς καὶ παράνω περὶ αὐτοῦ ἀνεφέραμεν. Ὅτι εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ναχὼρ ὑπῆγε, νὰ βοηθήσῃ τοὺς χριστιανοὺς θεῖω ζήλῳ κινούμενος. Τοῦτον λαβὼν καταμόνας ὁ βασιλεὺς, τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ λάβῃ τὴν ἀξίαν, νὰ ποιμαίνῃ τὸν λαὸν ἐν φόβῳ Θεοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ δὲ Βαραχίας ποσῶς δὲν ἔστερξεν. Ἀλλ' εἶπεν αὐτῷ. Διατίμε ἀναγκάζεις νὰ φορτωθῶ ἐγὼ τὸ βάρος, ὁποῦ ἐσὺ σπουδάζεις νὰ ῥίξῃς ἀπὸ πάνωσε; ἐὰν εἶναι καλὸν τὸ βασίλειον, ἔχετο διὰ λόγουσε. Εἰδὲ καὶ εἶναι ζημία ψυχῆς καὶ σκάνδαλον, διατί θέλεις νὰ μὲ βάλῃς εἰς βάσανα; Ἰδὼν ἐσὲ, ὅτι ὡς ταπεινὸς καὶ ἐνάρετος, δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν βασιλείαν ὁ Βαραχίας, ἔγραψε τὴν νύκτα ἐπιστολὴν πρὸς τὸν λαόν. Ἤτις ἦτον γεμάτη φιλοσοφίαν. Καὶ ἐλάλει ὅλως τὴν εὐσέβειαν. Ποταπὴν δόξαν νὰ ἔχῃ περὶ Θεοῦ. Ποίαν ζωὴν νὰ πορεύωνται. Καὶ ποίους ὕμνους καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ νὰ προσφέρωσιν. Εἰς δὲ τὸ τέλος ἔγραφε. νὰ μὴ ψηφίσουν ἕτερον βασιλέα, μόνον τὸν ἄνωθεν Βαραχίαν. Τότες ἀφῆκε τὸ γράμμα, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀλλὰ δὲν ἐδιωρίσθη, νὰ τελειώσῃ τὸν πόθοντου. Ὅτι ἀφοῦ ἐξημέρωσεν, ἔκαμεν ὁ λαὸς πολλὴν σύγχυσιν καὶ θρῆνον ἀνείκαστον. Καὶ ἐξελθόντες εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ἐπροκατάλαβαν τοὺς δρόμους, ὁποῦ ὑπῆγεναν πρὸς τὴν ἔρημον. Καὶ περικυκλώσαντες ὅλα τὰ βουνὰ

νὰ καὶ λαγκάδια, τὸν ἤυραν εἰς ἕνα ξηροπόταμον, ὅπου προσηύχετο. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν, ἐπλησίασαν μετὰ δακρύων, παρακαλοῦντες, πῶς τοὺς ἐγκατέλιπεν. Ὁ δὲ ἔλεγε. Τί κοπιάζετε μάταια; Μὴ ἐλπίζετε πλέον, νὰ μὲ ἔχετε βασιλέασας. Πλὴν δι' τὸν πολὺν πόλεμον, ὁποῦ τοῦ ἔδωσαν, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸ παλάτιον. Καὶ συνάξας ὅλους, ἐφανέρωσε τῆς βελῆς του τὸ ἀμετάθετον. Ὁ μὴν οὖν αὐτοῖς, ὅτι δὲν ἐμάτα πλέον μίαν ἡμέραν. Καὶ νὰ μήτον πειράζουσιν. Ἔπειτα ἐλάλησε ταῦτα. Ἐγὼ ἀδελφοὶ, ἐτελείωσα τὴν διακονίαν, ὁποῦ ἐχρεώσουν νὰ κάμω εἰς ἐσᾶς. Καὶ δὲν ἐκρυψα τίποτας, νὰ μὴ σᾶς τὸ διδάξω, ὅπου ὅσα ἀρμόζουν πρὸς σωτηρίαν. Τώρα ὑπάγω εἰς τὴν ὁδὸν, ὁποῦ ἐπόθουν ἀπὸ καιρόν. Καὶ πλέον δὲν θέλετε ἰδῆ τὸ προσωπόν μου. Διὰ τοῦτο ταύτην τὴν ὥραν βάνω μάρτυρα τ' ἀπόσολον, ὅτι πᾶσαν βουλὴν τοῦ Θεοῦ σᾶς ἀνήγειλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἔδωκεν αὐτοῖς τὸν Βαραχίαν δι' βασιλέα. Τὸν ὁποῖον ἐχειροτόνησε στρατηγὸν του. Καὶ τοῦ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ διάδημα, καὶ εἰς τὸ χέρι τὸ δακτυλίδιον. Καὶ σταθεὶς κατὰ ἀνατολὰς, ἔκαμε πρὸς τὸν Θεὸν δέησιν, νὰ φυλαχθῇ ἡ πίστις εἰς αὐτὸν ἀπείρεπτος. Καὶ ἤυχετο ὅλη τὴ λαοῦ, νὰ τοῦ δώσῃ ὁ κύριος βοήθειαν, σωτηρίαν, καὶ πᾶν ἔτι ἁρμόζει πρὸς τὸ συμφέροντες. Ἔπειτα λέγει ταῦτα τῷ Βαραχία. Πρόσεχε, νὰ ποιμαίνῃς ὀρθοτελῶς τὸν λαὸν τοῦ κυρίου. Εἰς τὸ ὁποῖον σὲ ἐχειροτόνησε βασιλέα τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Καὶ καθὼς ἐγύρεσες τὸν ἀληθῆ Θεὸν προτερόνομου. Καὶ μὲ καθαρὸν λογισμὸν τὸν ἐλάλησες. Οὕτω καὶ τώρα δείξαι περισσοτέραν σπουδὴν, νὰ φανῇς πρὸς αὐτὸν εὐάρεστος. Ὅτι ὅσον ἐτιμήθης ὑπ' αὐτοῦ περισσότερον, τόσον εἶσαι χρεώστης, νὰ φυλάττῃς τὰ θεῖα προστάγματα. Ἀναμέρισον σεαυτὸν ἀπὸ πᾶσαν ὁδὸν ἀπωλείας. Διατὶ καθὼς εἰς τὸ πλοῖον, ὅταν σφάλῃ τὶς ναύτης, ὀλίγον βλάβον φέρει τῆς συμπλεόντων. Ἀμὴ ὅταν σφάλῃ ὁ κυβερνήτης, ὁποῦ κρατεῖ τὸ τιμώνιον, κάμνει ὅλου τοῦ πλοίου ἀπώλειαν. Οὕτως εἶναι καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, ἐὰν παίσῃ τινὰς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, δὲν ἀδικεῖ τόσον τὸν λαὸν, ὅσον ζημιώνει τοῦ λόγουτου. Ἐὰν δὲ ὁ βασιλεὺς ἁμαρτήσῃ, κάμνει βλάβον ὅλης τῆς πολιτείας. Λοιπὸν ἐπειδὴ λαμβάνεις μεγάλον κόλασιν, ἐὰν παρίδῃς κανένα ἀπὸ τὰ πρέποντα, νὰ μὴ τὸ κάμῃς. Φυλάγου εἰς τὸ ἀγαθὸν μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν. μίσησον πᾶσαν ἡδονὴν ἁμαρτίας. Ἔχε εἰρήνην. Φύλαττε τὴν δικαιοσύνην. Μὴν ἐπαίρεσαι εἰς μάταιον ὕψος, δι' πρόσκαιρον δόξαν. Ἀλλὰ συλλογίζου τὴν τελείαν τῆς φύσεώς σου. Τὴν βραχύτητα τῆς προσκαίρου ζωῆς, καὶ τὸν θανάτου τὸ ἀναπαίτητον. Αὐτὰ μελέτα καθ'

ὥραν

ὥραν, διὰ νὰ μὴν ὑποφανδύσαι. Ἀλλὰ νὰ φοβᾶσαι τὸν ἐπουράνιον βασιλέα. Ὅτι μακάριοι, ὅσοι φοβοῦνται τὸν κύριον· καὶ τὰς ἐντολάς του φυλάττουσιν. Ἐξαιρετως δὲ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς, σπούδαζε νὰ ἔχῃς πρὸς τοὺς πτωχοὺς τὴν συμπάθειαν. Διατὶ ἔστις ἀποκτήσει μεγάλην ἀξίαν, χρεωστεῖ νὰ μιμῆται τὸν Θεὸν, ὅσον δύναται. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δυείσκωνται τοῦ βασιλέως ὑπήκοοι, δίνουν ἀγάπην ἀπὸ ἄλλην ἀρετὴν τόσον, ὅσον ὅταν τοὺς ἐπιμελεῖται, νὰ τοὺς δίδῃ τὰ χρειαζόμενα. Ὅτι ἡ δουλδυσις, ὁποῦ γίνεται ἀπὸ φόβον, εἶναι χηματιζομένη κολακεία. Καὶ ὅποιος λαὸς εἰλικρινῶς ὑποτάσσεται, εἰσιάζει ὅταν δύρῃ καιρὸν ἀπτήδειον. Ἀμὴ ὅσοι κρατοῦνται καὶ βασιλδύονται μὲ τῆς ἀγάπης τὸν σιώδεσμον, ἔχουσι πρὸς τὸν βασιλέα βεβαιοτέραν τὴν δύπείθειαν. Διατοῦτο γίνου πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς οἰκτίρμων καὶ εὔσπλαγχνος. Καὶ ἄνοιγε τὰ ὦτα τοῖς ἐπικαλουμένοισε. Διὰ νὰ δύρῃς καὶ σὺ τὸν ἐράνιον κριτὴν εἰς τὰς δεήσεισου ἴλεων. Ὅτι καθὼς γινώμεθεν ἡμεῖς εἰς τοὺς δούλουςμας. Οὕτως δύείσκεται καὶ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς λογουμας. Καὶ ἀντιλαμβάνομεν τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον. Ἤγουν μὲ τὴν ἐλεημοσυνὴν, ὁποῦ δίδομεν εἰς τοὺς πένητας, λαμβάνομεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔλεος. Καὶ ἐὰν συγχωροῦμεν τοῖς πταίυσι, μᾶς συγχωρᾷ καὶ ἐκεῖνος τὰ παραπτώματα. Λοιπὸν μὴ μνησικακίσῃς τινὰ, ἐνθυμούμενος παίτοτε τὴν παραβολὴν, ὁποῦ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, δι' ἐκεῖνον ὁποῦ ἐχρεώστει τὰ μύρια τάλαντα. Καὶ διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν ὁμόδουλον του, παφώργισε τὸν δανειστὴν. Καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὰ δεσμὰ, ἕως ἐπληρώθη ὅλον τὸ χρέος, ὁποῦ τοῦ ἐχάρισε πρότερον. Διατοῦτο πρόσεχε μετὰ ἀκριβείας, μὴ πάθῃς τὰ ὅμοια. Καὶ ἔκβαλε πᾶσαν ὀργὴν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου. Πρὸ παίτων δὲ φύλαττε τὴν καλὴν παρακαταθήκην, τὸν εὐσεβῆ λόγον τῆς πίστεως, ὁπῶ ἐδιδαχθῆς. Καὶ μὴ φυζώσῃ εἰς ἐσᾶς καινὰ ζιζάνιον αἱρέσεως. Ἀλλὰ φύλαξον τὸ θεῖον σπόρον καθαρὸν καὶ ἄδολον. Διὰ νὰ λάβητε τὴν ἀνταπόδωσιν πλησίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Ταῦτα εἰπων, ἐγονάτισε. καὶ ἔκαμε προσδυχὴν μετὰ δακρύων πρὸς κύριον, νὰ τὸν περισκέπῃ, καὶ νὰ τὸν βοηθᾷ παίντοτε. Ἔπειτα κατεφίλησε τὸν Βαραχίαν, καὶ πάντας τοὺς μιγισάνους καὶ ἄρχοντας· καὶ τόσον δάκρυον ἔχυσαν τὴν ὥραν ἐκείνην, ὁποῦ ἔγινεν ὑγρὸν τὸ παλατίου ὅλον τὸ ἔδαφος. Ἅπαντες ἐσκαν εἰς τὸν γέροντα· καὶ ὥσπερ νὰ εἰχασι τὴν ζωὴν ἀπὸ τ' ἀνταμωσίντα, ἤμελλε νὰ ξεψυχήσῃ ἀφ' ἑαυτὸν χωρισὴ ἀπ' αὐτούς, ἔκλαιε ἐθρήνουσαν ἀπαρηγόρητα. Ἡ πρεσβυτερα λυπη τοὺς ἔκαμνε· καὶ εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν νεωῦτης. Ἔπει-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ειλάμβανον καταφιλοῦντες αὐτόν. Καὶ ὀδυρόμενοι ἔλεγον. Οὐαίμας, ποταπὴ δυσυχία μας ἤυρηκε. Δεσπότην τὸν ἐκάλεσεν. Πατέρα ὑπερέτην. Καὶ αἰτιλήπτορα, λέγοντες. Ἀπὸ ἐσένα ἐλυξώθημεν τὴς πλάνης, καὶ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἐγνωρίσαμεν. Καὶ ἤυραμεν εἰς ὅλα τὰ λυπηρὰ ἀνάπαυσιν. Λοιπὸν τί νὰ γενῶμεν μὲ τὸν χωρισμόν σου; Πόσα κακὰ μας θέλουν ἔλθη; Πόσαι θλίψεις καὶ βάσανοι; Αὐτὰ καὶ ἄλλα πλείονα λέγοντες, ἔδερνον τὰ στῆθη, τοιαύτην συμφορὰν ὀδυρόμενοι. Καὶ αὐτὸς τοὺς ἐσίγησε μὲ λόγους παρηγορητικούς. Καὶ τοὺς ἔταξεν, ὅτι ψυχικῶς νὰ ὑπάρχεται μαζί τους, ἐπειδὴ δὲν ἦτον σωματικῶς. Ἀφοῦ γοῦν τοὺς ἐπαρηγόρησεν ἱκανῶς, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παλάτιον ἐνώπιον πάντων. Καὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαν οἱ ὡρόκειτοι, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ δὲ ὑπῆγεν ἀπὸ τὴν πόλιν. Καὶ τοὺς ἐπρόσταξε, νὰ γυρίσουν ὀπίσω. Ἀλλ' αὐτοὶ ἔβλεχον κατόπιν μὲ δάκρυα, μὴ ὑποφέροντες τὴν τούτου ὑπόρησιν. Λοιπὸν μὴ δυνάμενος, νὰ τοὺς ἀποκόψῃ μὲ παρόπτα, τοὺς ἐπρόσωπεν δεμύτερα. Καὶ ἐχώρεσαν ἀπ' αὐτὸν βιαίως καὶ μὴ βουλόμενοι. Ἀμὴ πάλιν ἀκολουθοῦντες ἀπὸ μακρὰ ἐθρηνοῦσαν ἀπαρηγόρητα, ἕως οὗ ἦλθεν ἡ νύκτα, καὶ τοὺς ἐχώρησεν. Ἐξῆλθεν οὖν ἀπὸ τὸ βασίλειον ὁ αἰδρεῖος ἐκεῖνος εἰς τὴν ψυχήν, χαράμενος, ὥπερ νὰ ἔμβεχεν ἀπὸ τὴν ὀξοείαν εἰς τὴν πατείδατον. Ἦτον δὲ ἐνδεδυμένος ἔξωθεν τὰ βασιλικὰ φορέματα. Καὶ ἀπουέσα τὸ τείχινον ῥασεν τοῦ Βαρλαὰμ. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἔμεινεν εἰς ἕνα σπῆτι ἑνὸς πτωχοῦ. Καὶ ἐνδυθεὶς τὰ ἱμάτια αὐτῶ, τὰ ἔκαμεν ὑστερινὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐχάτην ἐλεημοσυνὴν εἰς ἐκεῖνον τὸ πέννια. Ἔπειτα ἐνεδύθη τὰς δύχας ἐκείνου, καὶ ἄλλων πτωχῶν. Καὶ τῶ Θεῶ τὴν χάριτα, καὶ βοήθειαν, ὡς ὑπερφυσικὴς χιτῶνα, καὶ σωτηρίου ἱμάτιον, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον, χωρὶς νὰ βαστᾷ κἂν ἕνα ψωμὶ ἢ ὕδωρ, ἢ ἄλλην τινὰ παράκλησιν. Ὅτι ἔσοντας καὶ νὰ τρωθῇ τὴν ψυχήν ὡς Χριστὸν, μέγαν καὶ σφοδρότατον ἔρωτα, ἦτον διόλου ἐξεστηκὼς καὶ ἐπλησμένος εἰς τὸν ἔνθεον πόθον ἐκεῖνον, καὶ ἐμίσησεν ὅλας σαρκὸς τὰ θελήματα. Ὅτι ἡ ἀγάπη καθὼς λέγουσιν, εἶναι κρατερὰ ὡς τὸ πῦρ. Καὶ φλογίζει τὰ ἐντόθια. Λοιπὸν τοσαύτην μέθην ἔλαβεν ὁ ἀείμνηστος ἀπὸ τὴν θείαν ἀγάπην. Οὕτως ἐξεκαύθη ἀπὸ τὴν δίψαν αὐτῆς ὡσεὶ ἔλαφος, ὁπὰ μόνον τὸν Χριστὸν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν & καρδίαν. Καὶ ὅλα τὰ ἔπιλοιπα κατεφρόνησε. Καθὼς ἔκαμαν οἱ ἀπόστολοι καὶ πάντες οἱ μάρτυρες. Καὶ ἐφορκειναν μύρια κολαστήρια καὶ ἀπέρους θανάτους, ὑπὲρ τὴν φρόσκαιραν

ζωὴν

ζωὴν ταύτην δλὴ τὸν ἐνθεον ἔρωτα. Ἐπεὶ οὖν ἐδέχθη εἰς τὴν ψυχὴν τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ θεῖον πόθου ὁ δυσνικώτατος ἔτος καὶ βασιλικώτατος τυραννίας, ἐκαυφόρησεν ὅλα τὰ γύϊνα. Κατεπάτησε σωματικὰς ἡδονάς. Τ'περῆδε πλοῦτον καὶ τιμὴν φρόσκαιρον. Καὶ ἀπέρριψε τὸ βασιλικὸν δλαδημα. Νομίζοντας ταῦτα εὐτελέστερα τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀνείρων ἀπατηλότερα. Καὶ μισήσας πᾶσαν σαρκὸς ἡδυπάθειαν, ἐξέδωκε τὸν ἑαυτόν του μετὰ φροθυμίας εἰς ὅλα τὰ λυπηρὰ, καὶ κοπιαστικὰ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Κράζωντας. Ἐκολλήθη ὦ Χριστέ μου ἡ ψυχή μου ὀπίσω σου. Καὶ ἡ δεξιά σου ἀντελάβετό μου. Λυτρωθεὶς οὖν ἀπὸ τὴν σύγχυσιν τῆν φροσκαίρων ὡς ἀπὸ βαρέαν ἄλυσιν, ἠυτράπη πνευματικῶς, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ ἐυχόμενος ἐβόα μεγαλοφώνως φρὸς τὸν προθύμιον. Ἄμποτε Θεέμε, νὰ μὴ πεθάνω ἕως νὰ κιτάξω πλέον ἀγαθὰ φρόσκαιρα, ἕως νὰ ὑψηλοφρονήσῃ ὁ νοῦς μου. Ἀλλὰ πλήρωσον τὲς ὀφθαλμές μου πνευματικὰ δάκρυα. Καὶ κατευθυνόμου τὰ βήματα. Δεῖξον μου τὸν τῆς σωτηρίας μου αἴτιον. Νὰ μάθω ὑπ'αὐτὸ της ἀσκητικῆς ζωῆς τὴν ἀκρίβειαν. Δὲ νὰ μὴ τύχῃ καὶ ὑποπελίσῃμε ὡς ἀμαθὴ ὁ μισάνθρωπος. Ἀξιωσόνμε κύριε νὰ περιπατήσω τὴν ὁδὸν ὁποῦ φρὸς σὲ ἔρχεται. Ὅτι ἐτρώθη ἡ ψυχή μου ἀπὸ τὸν πόθεν σου. Καὶ δίψᾶσε ὡς βρύσιν τῆς σωτηρίας μου. Ταῦτα ἔλεγε πολλάκις, συμίγοντας εἰς τὴν φροσευχὴν θεωρεαν ὑψηλοτάτην. Καὶ ἔτσι ἐσπούδαζε τὴν ὁδοιπορίαν, δὲ νὰ εὕρῃ τὸν πυθούμενον. Ἐλάμβανε δὲ ξερφὴν ἀπὸ τὰ βότανα ἐδιαιτᾶτο δὲ μετρίαν. Ἀμὴ γιρὸν παντελῶς δὲν ἔφαγεν. Ὅτι ἡ ἔρημος ἐκείνη ἦτον ξηρὰ καὶ ἄνυδρος. Ὅθεν ἐφλέγετο θερμοτᾶς ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ καῦσιν τῆ ἡλίε. Καὶ πολλὴν παλαιπωρίαν ἠθαίνετο. Ἀλλὰ ὁ πόθος ἐνίκα τὴν φύσιν. Καὶ ἡ φρὸς Θεὸν δίψα ἐδρόσιζε τὴν δίψαν τοῦ ὕδατος. Ὁ δὲ μισόκαλος καὶ φθονερὸς δαίμων. Μὴ ὑπομένων τοιαύτην ἐρμίλ, καὶ φρὸς τὸν δεσπότην φίλτρον θερμότατον, τῆ ἐνθυμίζε τὴν βασιλικὴν δόξαν καὶ λαμπροτάτην δορυφορείαν, ὁπῆ ἐσέκετο γύρωτε. Τὲς φίλες, τοὺς συγγενεῖς καὶ δούλουςτε. Καὶ ἔτι αἱ ψυχαὶ αὐτῆ εἰς ἐκεῖνον ἐμερέμοιωταν. Καὶ τὰς λοιπὰς ἀπολαύσεις τῆ βίε τέτε. Τὴν σκληρότητα της ἀφετᾶς. Τὲς πολλὲς ἱδρῶτας καὶ κόπες τῆς ἀσκήσεως. Τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος. Καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἐδιώκοιωταν, νὰ τὸν δειλιάσουσιν ὡς ἀρχάριον. Ἀλλὰ ματαίως ὁ βάσκανος ἐκοπίαζεν. Ὅταν οὖν ἔδεν, ὅτι δὲν ἐδύνετο νὰ τὸν βλάψῃ μὲ τὴν ἐνθύμησιν (δίκαιον ὁ ὅσιος φλεγόμενος ὑπὸ θείε ἔρωτος, ἐνεδυναμώνετο μὲ τὴν ἐλπίδα, ἐστερεώνετο, καὶ δὲν ἐλόγιαζε τὲς πειρασμόςτε) τὸν ἐδοκίμασε πάλι

μὲ ἄλλον τρόπον. Μήπως καὶ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐκφοβήσῃ μὲ ζοφώδεις ὄψεις καὶ ποικίλα φαντάσματα. Καὶ πότε μὲν ἐφαίνετο ἄχνιμος καὶ μαῦρος. Καὶ πηδῶντας μὲ ἀπάθειαν γεγυμνωμένου ἀπαίωτε, ἐφοβέριζε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἐὰν δὲν γραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω. Πότε δὲ ἐφαίνετο ἐμφροδέντα πλῆθος θηρίων φαντασμάτων. Καὶ ἔτρεχαν κατ' αὐτοῦ τοὺς ἐδόντας, φωνάζοντας. Μετὰ ταῦτα ἐγίνοντας ἀσπίδες, βασιλίσκοι καὶ δράκοντες. Ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος καὶ ἀνδρεῖος ἀθλητὴς, ἡσύχαζεν εἰς τὸν ψυχικὸν ἀταράχως. Καὶ ἀγρύπνα. κατὰ δύνοιαν. πιστεύων, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι σκέπτης καὶ βοήθεια. Καὶ καταγελῶν τὸν πονηρόν ἔλεγε. Δέκμε λωθαίεις ἀπατεωνῶν δυάβολε. Ἠξεύρω τίς εἶσαι, καὶ φαίνεσαι εἰς τοιοῦτον σχῆμα σκολιὸν καὶ θηριώδες κατὰ τὸν γνώμονισα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἤσουν φθονερὸς εἰς τὸ γένος μας. Καὶ ἀκόμη δὲν παύεις τὸν κακεύσα φροαίρεσιν. Ἀλλὰ εἰς μάτην κοπιᾷς ξισάθλιε. Ὅτι δὲν συλλογίζομαι ποσῶς τὰς μηχανάς σα καὶ φόβητρα. Ἐπειδὴ ὁ κύριος εἶναι βοηθός μα. Ἀλλὰ θέλω κατατάπησῃ ἐσένα τὸν λέοντα καὶ δράκοντα, μὲ τὸν ἄμαχον τῆς Χριστοῦ μου δυνάμιν. Ταῦτα λέγων, καὶ ποιήσας ἐν ἑαυτῷ τὸ σημεῖον τῆς τιμίας σαυρᾶς, παρευθὺς ὅλα τὰ θηρία ἐκεῖνα καὶ ἑρπετὰ ὡς ἄνεμος διεσκόρπησαν. Ὁ δὲ ἐπεριπάτει χαίρων & εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ. Εἶχε δὲ καὶ πολλὰ θηρία ἐκεῖνη ἡ ἔρημος, ὄφεις καὶ δράκοντας, καὶ ἄλλα δύσφορα· Τὰ ὁποῖα τῇ ὑπαντῶσαν ἀχὶ φαντασίᾳ, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν. Καὶ ἦτον ἡ ὁδοιπορέιατα μὲ φόβον καὶ κόπον αἰσίκασον· Ἀλλὰ τὸν μὲν φόβον ἐδίωκεν ἡ ἀγάπη κατὰ τὸν Δαβὶδ λόγον. Τὸν δὲ κόπον ὁ ἔνθεος πόθος ἐλάφρυνε. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας λοιπὸν ἀφότης ἐκακοπάθησεν, ἔφθασεν εἰς ἐκείνου τὸν ἔρημον τῆς Σεναρίτιδος γῆς. ὅπου ὁ ὅσιος γέρων ἠυλίζετο. Καὶ ἐκεῖ ἦυρεν ὕδωρ καὶ ἔσβυσε τὸν ἄμετρον δίψαν. Ἐπέρασαν δὲ δύο χρόνοι, ἕως νὰ εὕρῃ τὸν Βαρλαὰμ. Ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐδοκίμαζε, διὰ νὰ φανῇ τὸ σπέρμα καὶ ἀνδρεῖον τῆς καρτερέιατα. Καὶ ὑπέμεινε πολλὰς πειρασμὸς ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα. Καὶ εἰς τὸ κορμὶ ἀφάρμες παλαιπωρείας, ἀπὸ τὸν καῦσιν τοῦ ἡλίου, τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς, τὸν τῆς χειμῶνος δριμύτητα, ἀπὸ τὸν πεῖναν καὶ δίψαν. Ὅτι ἡ ἔρημος ἦτον ξηρὰ καὶ ἄνυδρος. Καὶ ἀτε χορταρέια εὑρίσκε νὰ φάγῃ ἡμέρας πολλὰς, ἢ ὕδωρ νὰ πίῃ. Ἀλλὰ φλεγομένη ἡ ἀδαμαντίνος ἐκείνη ψυχὴ ἀπὸ τὸν ἔνθεον ἔρωτα, ἐβάσταζε τὰ λυπηρὰ ταῦτα. Καὶ τὰ εἶχεν ὡς ζουφλὸν καὶ ἀπόλαυσιν. Ὅθεν οὐκ ἐστερήθη τῆς ἄνω βοηθείας καὶ χάριτος. Ἀλλὰ τῇ εἰρχοωτατα ἀπὸ τὸν ποθούμενον Χριστὸν παρακλήσεις εἰς τὸν ψυχικὸν, ὁπῶ εὐφραί-

νετο,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νετο ἡ καρδίατου . Ὅταν οὖν ἐτελείωσαν οἱ δύο χρόνοι ἐπολυπλασίαζε τας δυχας . Καὶ λύμενος μετὰ δακρύων ἔλεγε · Δέξονμοι δέσποτα ἐκεῖνον ὁπου ἦτον αἰτία , καὶ σὲ ἐγνώρισα . Μήμε ὑστερήσης τόσον καλὸν , διὰ τὸ πλῆθος τῆς ἐγκληματότητος . Ἀλλ' ἀξιωσόνμε νὰ τὸν ἰδῶ . Καὶ νὰ τοῦ γένω εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως μέτοχος . Εὑρὼν οὖν ἑρημίτην τινὰ , ἠσπάσατο ἀλλήλους . Καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν διὰ τὸν Βαρλαὰμ , ἀπεκρίνατο , ὅτι ἐκεῖ φαρεμφρὸς ἦτον ἡ κατοικίατου . Καὶ τὸ ἑρμήνδυσε τὸν δρόμον ὅπμελίσατα . Γ' λαβεν οὖν χαρὰ μεγάλη εἰς τὴν ψυχὴν . Καὶ ἔβρεχε μὲ τόσον πόθον νὰ τὸν ἀπολαύση , ὡσὰν ἕνα παιδίον μικρὸν , ὅταν ἔχη καιρὸν πολὺν νὰ ἰδῇ τὸν πατέρατου. Ἀπὸ τινὰ σημάδια γοῦν , ὁπὼ τὸ εἶπεν ὁ ἀσκητὴς , ἤυρε τὸ σπήλαιον . Καὶ χρήσας τὴν θύραν εἶπε , τὸ , Πάτερ εὐλόγησον . Καὶ ἐξελθὼν ὁ γέρων , ἐγνώρισε ψυχικῶς ἐκεῖνον ὁπῶ δὲν ἦτον βολετὸν νὰ ἐγνωρίση σωματικῶς τόσον ἔυκολα , διὰ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν τῆς ὄψεως . Ἦτις ἤλλαξεν ἀπὸ τὴν προτέραν ἐμορφίαν καὶ ὡραιότητα . Καὶ ἦτον μεμελανωμένος ἀπὸ τὴν καῦσιν τὴ ἥλιου , αἱ ξίχεστε ἐμάκρυναν , οἱ ὀφθαλμοὶ ἦταν κυφομένοι , χωνεμέναι αἱ σιαγόνεστε , καὶ τὰ ὀμματόφυλλάτου ἐσκεφραγμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα . Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἀπὸ τὴν πολλὴν νηστείαν καὶ κακοπάθειαν , ἦτον ἐξαίσιον θέαμα . Ἐγνώρισε καὶ αὐτὸς τὸν πνευματικόντα πάτερα . καθὼς οὖν ὁ γέρων κτὴ ἀνατολὰς , ἀνέπεμψεν ἔυχὴν φρὸς Θεὸν εὐχαριστήριον . Καὶ μτὴ τὸ ἀμὴν ἠγκαλίσθησαν , ἀσπασάμενοι ἀλλήλους . Εἶτα ἄρχησε τὸν λόγον ὁ γέρων λέγων . Καλῶς ἦλθες τέκνον μου φίλτατον . Τέκνον Θεῦ , καὶ κληρονόμε τῆς βασιλείας ἄυτῆ , διὰ τὸ κυρίε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . Τὸν ὁποῖον δικαίως ἠ παισόφως ἐπόθησας θελειότερον , ἀπὸ ὅλα τὰ φθαρτὰ καὶ φρόσκαιρα φράγματα . καὶ ὡςπερ ἕνας φραγματόπτης φρόνιμος , ἐπούλησες ὅλα σου τὰ ὑπάρχοντα , καὶ ἠγόρασες τὸν πολύτιμον μαργαρίτην . Σοφώτατα ἔφραξες , νὰ δώσης ὅλον τὸν πλοῦτόσου . Ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν παρέρχεται , καὶ παντελῶς ἀφανίζεται . καὶ ἔλαβες ἀντὶς ἐκείνου , ἕνα μέγαν πλοῦτον καὶ θησαυρὸν ἀσυλον . Ὅστις εἶναι κεκρυμμένος εἰς τὸ νοητὸν χωράφιον τοῦ δεσπότουμας . καὶ δὲν φοβᾶσαι , νὰ τὸ τὸν κλέψουσι . Χαῖρε καὶ ἀγάλλου σοφώτατε . Ὅτι ἀντὶς ἐκείνων τῶν φθειρομένων , ἅπερ διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ κατεφρόνησας , θέλεις ἀπολαύση ἀναμφιβόλως εἰς τὸν οὐράνιον ἄυτῆ βασιλείαν , τὰ ἀεὶ καὶ παντοτε διαμένοντα . Εἰπέμοι λοιπὸν , πῶς ἦλθες ὧδε . καὶ ποσα ἔπαθες ἀφοῦ ἀνεχώρησα ἀπὸ λόγουσου ; Τότε ὁ Ἰωάσαφ , τοῦ ἐξηγήθη κτὴ τα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξιν ὅσα τῆ ἐσωβέβησαν, καὶ ὅσα μὲ τὴν θείαν δωάμιν ἐκατόρθωσεν. Ὁ δὲ γέρων ἀκόμη μὴ χαρᾶς καὶ θαύματος δακρύζοντας ἔλεγε. Δόξασοι κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν. Δόξασοι Χριστὲ βασιλεῦ παντοδωάμι Θιὲ καὶ παντώγαθε. Ὅτι ἠυδόκησας, τὸν σπόρον ἐκεῖνον, ὁπῆ ἔῤῥιψες εἰς τὴν ψυχὴν τῆ δέλυσσα Γωάσαφ, καὶ ἔφερε καρπὸν ἑκατονταπλάσιον, σοῦ τοῦ γεωργῆ τῶν ὅλων ἐπάξιον. Δόξασοι παράκλητε ἀγαθὲ τὸ παράγιον πνεῦμα. Ὅτι ἠξίωσας τὸν δῆλονσε, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χάριν ἐκείνην, ὁπῆ ἔδωσες τοῖς ἱεροῖς ἀποστόλοισου. Καὶ ἠλεύθέρωσας γένη πολυάνθρωπα, καὶ φῶς τὴν ἐπίγνωσιν καθωδήγησας. Οὕτως εὐχαριστοῦσαν ἀμφότεροι τῷ Θεῷ. καὶ σωνωμιλῆσαν χαιρόμενοι, ἕως οὗ ἔφθασεν ἡ ἑσπέρα. Καὶ τότες ἀφὲ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν, ἔτισεν ὁ γέρων πολυτελῆ τράπεζαν, γεμάτην πνευματικὴ μυρωδίαν γλυκύτητος. Οὐχὶ ἀπὸ βρώματα αἰσθητά, ὅτι δὲν εἴχασιν, εἰμὴ μόνον ὡμὰ λάχανα, ὁποῦ ἐγεώργει ὁ γέρων. Γ᾽ὕδωρ ψυχρὸν, καὶ βότανα ἄγρια. Ἀλλὰ ἀπὸ νοητὰ καρυκεύματα & ψυχοσωτήρια νάματα. Ἐφιλεύθησαν οὖν. Καὶ εὐχαριστησαν τῷ κυρίῳ, ὥσπερ νὰ εἴχασι φαγία πολύτιμα. καὶ αἰνέσαντες ὡμίλουν πάλιν ὅλην τὴν νύκτα λόγους σωτηρίους, καὶ πεπληρωμένους τῆς ἐρανίας φιλοσοφίας, ἕως ἒ ἦλθεν ὁ ὄρθρος. Καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν. Καὶ ὕπως ἔκαμαν χρόνους πολλοὺς μὲ τὸν γέροντα, εἰς τὴν θαυμάσιον ἐκείνην διαγωγὴν καὶ ζωὴν ἀγγελόμορφον. Καὶ τὸν εἶχεν ὡς πατέρα καὶ διδάσκαλον, μὴ πολλῆς ταπεινώσεως. Καὶ παιδεύόμενος ἄρισα εἰς πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς, ἐμάνθανε τὴν πάλιν τῆ ποιητῶν πνευμάτων. Καὶ ὕπως ἐθαυμάτωσεν ὅλα τὰ πάθη. Τὸ δὲ φρόνημα καὶ τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς, ὑπέπεζεν εἰς τὴν ψυχὴν τοιουτοτρόπως, καθὼς ὑποτάσσεται ὁ δοῦλος τὸν δεσπότην. Καὶ τελείως ἐμίσησε πᾶσαν τρυφὴν καὶ ἀνάπαυσιν. Γ᾽ὕπνον δὲ ἐλάμβανεν, ὅσον νὰ μὴν ἀσθενήσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγρυπνίαν. Καὶ ἁπλῶς ἔκαμνε τόσον ἀγῶνα εἰς τὴν ἄσκησιν, ὁπῆ καὶ αὐτὸς ὁ γέρων ἐθαύμαζεν. Ὁπῆ εἶχεν ἐξήκοντα χρόνους εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ ὁ νέος τὸν ἐπερίασσεν εἰς τὴν νηστειαν & κακοπάθειαν. Τόσον ὁπῆ ἔζει μόνον, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ βιαίως, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχήν του. Ἐτέλει ἀγρυπνίας ὡς ἄσαρκος. ἀδιαλείπτως προσηύχετο. Καὶ διέβαζεν ὅλον τὸν καιρὸν εἰς πνευματικὰς θεωρίας. Ὥστε ποσῶς δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ κἂν μίαν ὥραν, ἢ στιγμὴν, νὰ μὴν ἐργάζεται. Ὅτι κατὰ ἀλήθειαν αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Νὰ μὴν εὑρεθῇ ποτὲ ἀργὸς ὁ καλόγηρος ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν. Καὶ τὸ ἐκατόρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατώρθωσεν ἐμμελῶς ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος καὶ σύγκλητος σαδιοδρόμος. Καὶ ἐφύλαξε τὴν θερμότητα ἕως τέλους. Ἀυξαίνοντας εἰς τὴν καρδίαν τὴν ἀγάπην τῆς ἀρετῆς. Καὶ μεταβαίνων ἐκ δυνάμεως εἰς ὑψηλοτέραν δύναμιν. Ἀπὸ κόπον εἰς κόπον. Καὶ ἀπὸ σπουδὴν εἰς θεοσεβεστέραν ἀνδρείαν πνεύματος. Ἕως ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τελειότητος. Ἀφ' ἧς ἔζησεν αὐτὰ μὲν χρόνους δεκαεπτὰ, ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ ἔχοντες τὸν νοῦν ἀθόλωτον ἀπὸ πᾶσαν σύγχυσιν τοῦ βίου καὶ μέριμναν. ἐκάλεσεν ὁ ὅσιος γέρων τὸν πνευματικὸν υἱὸν, ὃν ἐγέννησε διὰ τοῦ εὐαγγελίου, καὶ λέγει τε· Πολὺν ἔλθης ἐδῶ τέκνον μου, προσπύχεμε τοῦ Θεοῦ διὰ λόγου σε. Καὶ μὴ ἔταξεν, ὅτι νὰ σὲ ἰδῶ πρὸ τῆς τελευτῆς μου. Καὶ νὰ συνδιαπνεύσωμεν χρόνους πολλούς. Εἶδον σε γὰρ καθὼς ἐπεθύμουν, καὶ ἔφθασες εἰς τὸ μέτρον τῆς τελειότητος. καὶ τώρα ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ χωρισθῶμεν. Ἐγὼ μὲν νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ποθούμενον. Σὺ δὲ νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ σῶμά μου. Καὶ νὰ μείνῃς εἰς τὸ ἔξης εἰς τοῦτον τὸν τόπον μὲ τὴν διαταγμένην διαγωγὴν, χωρὶς νὰ ἀμελήσῃς τὴν ἄσκησιν. Καὶ μὴ δειλιάσῃς τὸ μάκρος τοῦ χρόνου, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ δαιμόνου· Ἀλλὰ καταγέλα μὲν τολμηρῶς τὴν ἐκείνου ἀσθένειαν, ἐν κυρίῳ ἐνδυναμούμενος. Πρὸς δὲ τὴν τοῦ κόπου συμπάθειαν, καὶ τὸ τοῦ καιροῦ διάστημα, νὰ διαίσησαι καθ' ἑκάστην μὲ τόσην προθυμίαν, ὥσπερ νὰ ἦτον ἡ ὑστερήσε ἡμέρα. Καὶ μὴ βαρεθῇς τῆς ἀρετῆς τὴν δυσχέρειαν, συλλογιζόμενος τῆς πλουσιωτάτου ἀμοιβὴν καὶ ἄμετρον ἀνταπόδοσιν. Ἀνδρίζε ὡς καλὸς στρατιώτης καὶ σπούδαζε, νὰ ἀρέσῃς Χριστῷ τῷ στρατολογήσαντι. Ἐὰν σοῦ φέρῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς ἀμελείας. καὶ σπουδάζει νὰ χαλάσῃ τὸν τόνον τῆς σῆς προθέσεως, μὴ φοβηθῇς τὰς ἐπιβουλάς του. Ἀλλὰ ἔχε εἰς τὸν δεσπότην Χριστὸν τὸ θάρρος σου. Ὅτι σὲ ἐδιάλεξε, καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον ἐχώρισε. Καὶ δέν σε θέλει ἐγκαταλείψῃ πώποτε. Ἀλλὰ νὰ ἦναι πλησίον σου, νὰ σοῦ βοηθᾷ εἰς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ χρείαν σου. Ὅταν δὲ πάλιν ὁ δόλιος δαίμων, σοῦ προσβάλῃ λογισμὸς ὑψηλόφρονας, νὰ σοῦ ἐνθυμίζῃ τὴν βασιλείαν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ κόσμου τερπνά, ὁπού ἐγκατέλιπες. αὐτίσηθι μὲ τὸν δεσποτικὸν λόγον, τὸν λέγοντα. Ὅταν κάμητε ὅλα ἐκεῖνα ὁπού ἐδιατάχθητε, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμεθεν καὶ ἀνάξιοι. Καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθέσατον. Ἐπειδὴ τινας ἀπ' ἡμᾶς, δὲν δύνεται, νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος πρὸς τὸν δεσπότην. Ὅστις ὑπέμεινε διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἐπαινετὸν θάνατον. Λοιπὸν, ποία χάρις εἶναι τοῦ δούλου ἐκείνου, ὁπού νὰ μὴ πάθῃ ὅσα ἔπαθε δι' αὐτὸν ὁ δεσπότης; Καὶ ἡμεῖς πότε νὰ φθάσωμεν εἰς τόσην ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ σωτῆρα μας; Τοιοῦτα ἐγένε-

νὰ καθαίρῃς παῦ ὕψωμα. Καὶ νὰ δυλώνῃς εἰς τὴν ὑπακοὴν τῦ κυρίου παῦ νόημα. Καὶ ὕτως ἡ εἰρήνη αὐτῦ, ὁπῦ ὑπερβαίνει πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν. δίλει δέρμυλάξῃ ἀταράχον τὴν καρδίαν σου. Ταῦτα ἀκέων ὁ Ἰωάσαφ, ἐθρλωει ἀπαρηγόρητα, τὸν χωρισμὸν τῦ γέροντος ὀδυρόμενος. Καὶ τὸν ἐπαρεκάλει, νὰ τὸν παρῃ αὐτάματον. Νὰ μὴν ὑπομείνῃ μοναχὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν σπηλιοτάτην ἔρημον. Καὶ τῦ ἔλεγε. Διατί πάτερ ζητεῖς μόνον τὴν ἐδικήν σου ἀνάπαυσιν. Καὶ δὲν συμπονεῖς τὸν πλησίον σου, καθὼς ὁ Χριστὸς ἐπαρήγγειλεν. Ἀλλὰ σὺ μὴν ὑπάγεις ν' ἀγάλλεσαι, καὶ ἐμεῖς ἀφήνεις εἰς θλῖψιν καὶ βάσανον; Οἴμοι τῦ ἀθλίῳ, πῶς θέλω ὑποθυμῆ ψυχικὸν θάνατον. Διατὶ δὲν ἠξούρω τὰς μηχανὰς τῦ δαιμόνων. Δέομαίσου τίμιε πάτερ, παρακάλεσον τὸν κύριον, νὰ μήμε ἀφήσῃ μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν σὴν ἀναχώρησιν. Ἵνα μὴ πλανηθῶ εἰς τὸ πέλαγος ταύτης τῆς ἐρήμου. Ἀλλὰ νὰ μὲ παρῃς αὐτάμασου, νὰ μείνωμεν (καθὼς ἔμεθεν ἐδῶ) ἀχώριστοι πάντοτε. Ὁ δὲ γέρων ἐλυπήθη τὰ δάκρυά τε. Καὶ συμπάσχων αὐτῦ ἔκλαυσε. Καὶ λέγει τον. Δένμας ταιρέπει τέκνον, νὰ ἐναντιούμεθεν εἰς τας ἀκαταλήπτους κρίσεις τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἐγὼ ἐδιηθέλησα ἀπὸ ἐτέτου πολλάκις, νὰ μὴ χωρισθοῦμεν· Καὶ ἐβίασα ὑπομέζα τὸν ἀβίαστον δεσπότην. ἡ δὲ ἀγαθότης τον μᾶ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔναι συμφέρον σε, νὰ ὑπορρίψῃς τὸ βαρος τοῦ σώματος. Ἀλλὰ κάμνει χρεία, νὰ ἀγωνισθῇς ἀκόμι ὀλίγον εἰς τ' ἄσκησιν, διὰ νὰ πλέξῃς λαμπρότερον στέφανον, ὅπως εἰσέλθῃς εἰς τὴν χαρὰν τὸ κυρίου σε ἀγαλλόμενος. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι τώρα ἑκατὸν χρόνων· Καὶ ἔχω ἑβδομήκοντα πέντε εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. Ἀμὴ ἐσένα γλήγορα ὦναι τὸ τέλος σου, καθὼς ὁ κύριος θέλει σε. Καὶ θέλεις λάβῃ τὸν μισθὸν ὅμοιον μετ' ἐκείνης, ὁποῦ ὑπέμειναν ὅλης τῆς ἡμέρας τὸν καύσωνα. Δέχθητι λοιπὸν γέμου παμφίλτατε, μετὰ χαρᾶς ἐκεῖνο, ὁπῦ ὁ δεσπότης ἐπροσάξεν. Ὅτι δὲν δύναται τινὰς νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸ θέλημάτε. Καὶ ὑπόμεινον φυλαττόμενος μὲ τὴν χάριν αὐτῦ καὶ βοήθειαν. Ἀχρύπνα πρὸς τὰς ἐναντίας λογισμὰς. Καὶ φυλαττε τὴν καθαρότητα τοῦ νοὸς, ὡς πλῦτον πολύτιμον, ἀναβιβάζων αὐτὸν πρὸς ὑψηλοτέραν ἐργασίαν καὶ θεωρίαν ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Διὰ νὰ πληρώσῃς τὸν λόγον τοῦ Χριστῦ. Ἵνα κὴ αὐτὸς ἀγαπήσῃσε, κὴ γένῃς συγκληρονόμος τῆς βασιλείαστε. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πλείονα λέγεσα ἡ θεολόγος ἐκείνη γλῶσσα, ἐπαρηγόρει τὴν λυπημένην ψυχὴν τοῦ νέου. Καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἔστειλεν εἰς τινας ἀδελφὰς, ὑπῦ ἐκατοίκουν μακρὰν ἀπ' αὐτὸς, διὰ νὰ φέρῃ τὰ τῆς λειτουργίας ἁρμόδια. Ὁ δὲ ἀπῆλθε ταχέως. Καὶ ἤφερε τὰ ἱερὰ. Καὶ ἐπὶ ἄλλο ἑκάμνει χρεία. Τότες ὁ ἱερω-

τατος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τατος Βαρλαὰμ ἐλειτούργησε. Καὶ κοινωνήσαντες τὰ θεῖα Μυστήρια, ἔ-φαγαν ἡ ὁποία τὴν σωτηρίαν ζωὴν. Καὶ πάλιν ἐπαρηγόρει ὁ γέρων τὸν ὅσιον λέγωντας. Εὐφραίνου φίλτατε ἐν κυρίῳ, ὅτι ἤλλαξες τὰ οὐράνια ἡ ἄφθαρτα μὲ τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπίγεια. Τώρα πλησιάζει ἡ ἀμοιβή σου καμάτωσου. Καὶ ἔρχεται ὁ μισθαποδότης νὰ ἰδῇ τὸν ἀμπελῶνα, ὃν ἐγεώργησας, νὰ σοῦ δώσῃ τὴν πληρωμὴν πλουσίαν τῆς γεωργίας σου. Ὅτι ὁ λόγος εἶναι πιστὸς ἡ ἄξιος, νὰ τὸν δέχεσαι μὲ πίστεως. Καθὼς λέγει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ὅτι καλὰ καὶ ἐκοπιάσαμεν, ἀλλὰ θέλομεν βασιλεύσῃ βασιλείαν τὴν ἀτελεύτητον. Καταλαμπόμενος μὲ τὸ ἀπρόσιτον φῶς τῆς μακαρίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος. Ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρων, ἔκαμε τὴν προσευχὴν ταύτην. Κύριε ὁ Θεός μου εὐχαρίστωσοι, ὅτι ἐπῆδες ὅλη τὴν ταπεινωσίνην μου. Καὶ μὲ ἠξίωσες νὰ τελείσω τὸν καιρὸν τῆς παροικίαμου εἰς τὰς ἐντολάσου. Τώρα ἐλεῆμον καὶ φιλάγαθε δέσποτα δέξαι με εἰς τὰς αἰωνίους σου μονάς. Καὶ μὴν ἐνθυμηθῇς, ὅσα ἥμαρτον ἐν γνώσει τε καὶ ἀγνοίᾳ. Φύλαξον δὲ καὶ τοῦτον τὸν πιστόν σου δοῦλον σου, ἀπὸ τὰς πολυπλόκους παγίδας τοῦ δαίμονος. Λύτρωσον αὐτὸν ἀπὸ πᾶσαν ματαιότητα. Κατάπεμψον ἐξ ὕψους τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου πνεύματος. Καὶ διαπάλαισον αὐτὸν ὡρὰς τοὺς ἀοράτους πολεμίους. Ἵνα λάβῃ παρὰ σοῦ τὸν νίκης τὸν στέφανον. Καὶ ἀξιοθῇ εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομάσου τὸ ἅγιον. Ὅτι σοὶ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. Οὕτως εἰπὼν, κατεφίλησε αὐτόν. Καὶ ἐσφράγισε μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ. Ἔπειτα ἔγινεν ὅλως πανίχαρος, ὥσπερ νὰ ἤθελαν ἔλθῃ ἠγαπημένοι φίλοι του. Διατὶ εἶδε τοὺς ἁγίους ἀγγέλους. Οἵτινες ἔλαβον τὴν μακαρίαν ψυχὴν αὐτοῦ. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ βασιλείαν τὴν ἀτελεύτητον. Ὁ δὲ Ἰωάσαφ περιχυθεὶς εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, μετὰ βλαβείας καὶ δακρύων πολλῶν, τὸ ἔλουσε, καὶ ἐνέδυσε μὲ τὸ τρίχινον ἱμάτιον. Ἔπειτα τὸ ἐψαλλεν ἕνα νυχθήμερον. καὶ μεθαύριον ἔκαμε ταφον. καὶ ἔθεσεν αὐτὸ λέγων ταῦτα. κύριε ὁ Θεός μου εἰσάκουσον καὶ ἐλέησόν με. Ὅτισε ἐπόθησεν ἡ ψυχήμου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Ἀλλὰ γλυκὺ βοηθός μου. Μὴμε ἐγκαταλίπῃς ὁ Θεὸς ὁ σωτήρμου. Ὅτι ὁ πατήρ με καὶ ἡ μήτηρμου ἐγκατέλιπόνμε. Σὺ δὲ προσέλαβέσμε. Δίδαξόνμε κύριε τὴν ὁδόν σου. καὶ σῶσονμε ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, διὰ πρεσβειων τοῦ θεράποντός του Βαρλαὰμ. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. καὶ σὲ δοξάζω τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. Μετὰ τὴν δύσιν, καθίσας ἐπὶ τὸ μνῆμα ἔκλαυε. καὶ ὑπνώσας εἶδεν ἐκ τοῦ ὁράματος τοὺς φοβεροὺς ἄνδρας ἐκείνους, ὑπου εἶδε καὶ πρότε-

ρον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βον, καθὼς παράνω ἐγράψαμεν. καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς ἐκείνην τὴν ὑπέρλαμπρον πόλιν. καὶ τὸν ὑπάντησαν ὡραιότατοι νέοι ἐστολισμένοι ποικιλοτρόπως, καὶ φορεμένοις εἰς τὰς κεφαλὰς λαμπρότατα στέφανα. Ἐν μέσῳ τῶν ἀποίων εἶδε δύο στεφάνους παρικαλὶς καὶ ὡραιοτάτους. Οἵτινες δὲν εἶχασι τόπον νὰ στέκωνται εἰς τινῶν κεφαλὰς. Μένον εἰς τὸν ἕνα ἐχρεμόνωναν. Ὁ δὲ ὅσιος τοὺς ἠρώτησε, τίνος ἦταν οἱ ἔνδοξοι στέφανοι. καὶ οἱ ὁδηγοῦντες αὐτὸν ἀπεκρίθησαν. Ὁ ἕνας εἶναι ἑδικός σου διὰ τὰς ψυχάς ὁποῦ ἔσωσες. καὶ πόρα ἐλαμπρύνθη περισσότερον, καὶ ἐστολίθη διὰ τὴν πολλήνσου καὶ θαυμάσιον ἄσκησιν, ἐὰν ὑπομείνης ἀνδρείως καὶ καρτερικῶς ἕως τέλους. Ὁ δὲ ἕτερος στέφανος εἶναι τὸ πατρός σου, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του τοιαύτην μετάνοιαν. Ὁ δὲ Ἰωάσαφ τὰς ἀπεκρίθηκε. λέγωντας. Πῶς εἶναι βολετὸν, νὰ λάβῃ ὁ πατήρμου μετ' ἐμοῦα ἴσια χαρίσματα, ὁποῦ τοσοῦτον ἐκακοπάθησα. Ταῦτα εἰπὼν, τὸ ἐφάνη πῶς εἶδε τὸν Βαρλαὰμ. Ὅτις τὸν ὠνείδισε, λέγωντας. Διατί ἐλυπήθης, πῶς ἐτιμήθη ὁ πατήρσου ἴσια μὲ ἐσένα, ὁποῦ μάλιστα ἔπρεπε νὰ χαρῇς, ὅτι ἐπήκουσε κύριος τὴν πολλήνσου δέησιν; Ὁ δὲ ὅσιος, καθὼς εἶχε πάντα συνηθειαν νὰ λέγῃ, εἶπε καὶ τότε. Συγχωρησόνμοι πάτερ, συγχώρησον. Καὶ φανέρωσόνμοι ποῦ κατοικεῖς. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Εἰς ταύτην τὴν περικαλλῆ καὶ εὔμορφον πόλιν μὲ ἀνέπαυσεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα. Καὶ ὁ Ἰωάσαφ τὸν ἐπαρεκάλει, νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, νὰ τὸν φιλέσῃ. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀκόμι δὲν ἔφθασεν ὁ καιρὸς, νὰ ἔλθῃς ἐδῶ. Ἐπειδὴ βασάζεις τὸ φορτίον τοῦ σώματος. Ἀλλ' ἐὰν ὑπομείνῃς ἀνδρείως, καθὼς σοι παρήγγειλα, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀξιώνεσαι, νὰ ὁπλαύσῃς τοιαύτην δόξαν καὶ ἀγαλλίασιν. Νὰ συνευφραινώμεθον πάντοτε. Τότες ἐξυπνήσας ὁ ὅσιος, ἦτον ἡ ψυχή του γεμάτη φωτὸς ἀῤῥήτου τῆς θείας δόξης ἐκείνης καὶ τέρψεως. καὶ ἐνθουβούμβος, ἀνέπεμπεν ὕμνους εὐχαριστηρίους τῷ κύριον. καὶ ἐδόθη εἰς σκληροτέραν ἄσκησιν, ὑπομείνας ἕως τέλους εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, μετερχόμενος ζωὴν ὑπερθαύμαστον, καὶ τὴν ἀληθινὴν πολιτείαν ἰσάγγελον. Ἦτον δὲ, ὅταν ἄφηκε τὴν βασιλείαν, χρόνων εἰκοσιπέντε. καὶ ἔκαμε καὶ λέ. εἰς τὴν ἄσκησιν. Πρότερον πάλιν ὅσον καιρὸν ἔκαμεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀφοῦ ἐβαπτίσθη, ἐπέρνα ἡδὺν ὥσπερ νὰ ἦτον καὶ εἰς τὴν ἔρημον. Ἀνέσπασε πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τὸν φάρυγγα τοῦ βρυτοκτόνου, καὶ τὰς ἔσωσεν, ὅθεν ἠξιώθη ἀποστολικῆς ἀξίας καὶ χάριτος. Ἔγινε δὲ καὶ μάρτυς εἰς τὴν προαίρεσιν, ὁμολογήσας τὸν Θεὸν παῤῥησιαστικῶς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. καὶ ἐφάνη

πηρυξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κήρυξ τῆς βασιλείας αὐτοῦ μεγαλόφωνος. Διὰ τὸν ὁποῖον ἦτον ἕτοιμος νὰ λάβῃ μυρίας θανάτους. Ἐκατεπάλεσε τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα εἰς τὴν ἔρημον· καὶ τὰ ἐνίκησεν ὅλα μὲ τὴν θείαν χάριν καὶ δύναμιν. Εἶχε τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καθαρὰς ἀπὸ πᾶν σκότος γηΐνον. καὶ ἐκαθόβλεπε τὰ μέλλοντα, ὥσπερ νὰ τὰ ἐκήταζεν ἔμπροσθεν. Καὶ δὲν νὰ μὴ λέγω ἕνα καθ' ἕνα. πᾶσαν ὥραν εἶχε τὸν ποθούμενον Χριστὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Βλέπων τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ ὡραιότητα καὶ τὸν προφήτην. Προωρώμην τὸν κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός. Ὅθεν δὲν ἀμέλησε τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς ἕως τέλους. Ἀλλὰ ἐφύλαξε τὴν προθυμίαν ἕως ἑξήντα ἡμέρας. Μάλιστα δὲ καθ' ἑκάστην ἐπροκόπτεν εἰς τὸ ἀγαθὸν, διαβαίνων εἰς ὑψηλοτέραν θεωρίαν καὶ ἀρετὴν, ἕως ὅ ἔφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον ὅρον τῆς μοναδικῆς πολιτείας, νεκρώσας ὅλως τὸν ἔξω ἄνθρωπον. καὶ ζῶν μόνον εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῷ, καὶ τὸν ἀραίων Παῦλον, καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς τὸν δεσπότην ἐκεῖνον, ὁπῶ ἐπόθει ἀεὶ καὶ πάντοτε. Πρὸς τὸν ὁποῖον παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. καὶ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς ἐδικήρε εἰς ζωὴν ἀτελεύτητον καὶ αἰώνιον. Ὅπου ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος, καὶ ἡ ἀνέκφραστος ἡδονὴ τῶν ἀφραινομένων, καὶ τῶν ἑορταζόντων ἡ ἀγαλλίασις. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἁγιώτατον λείψανον ἐνταφίασεν ὁ ἀσκητὴς, ὁπῶ ἦτον ἐκεῖ πλησίον. καὶ τῷ ἐρημώσῃ τὸν δρόμον, νὰ ἔβρῃ τὸν Βαρλαὰμ, ὡς ἄνωθεν εἴπομεν. Ὅστις εἶδεν ἐκ Θεοῦ ἀποκάλυψιν· καὶ ἀπεσάλθη νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ· καὶ ἀπελθὼν ἔκλαυσε πολλὰ. Εὐφημησέτον μὲ ἱερὰν ὑμνῳδίαν. καὶ τελέσας ὅσα ἔναι ταξις νὰ γίνωνται εἰς τοὺς τελευτήσαντας, τὸν ἐθαψεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Βαρλαὰμ. καὶ τότε βλέπει θεῖον ἄγγελον εἰς σχῆμα ἀνδρὸς φοβεροῦ, καὶ λέγει του. Ὕπαγε εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰπὲ τὸν βασιλέα, νὰ ἔλθῃ, νὰ πάρῃ τῶν ἁγίων αὐτῶν τὰ λείψανα. Νὰ τὰ ἔχουσιν εἰς βοήθειαν. Ὁ δὲ ἀσκητὴς ἀπελθὼν, ἦρε τὸν Βαραχίαν. καὶ τοῦ εἰπήγειλε τὰ γεγομένα. Τότε ὁ βασιλεὺς ὑπῆγε προθύμως μὲ ἀναρίθμητον λαὸν εἰς τὸ σπήλαιον. καὶ ἀφότις ἔκλαυσαν ὥραν πολλὴν, ἄνοιξαν τὸν τάφον, καὶ ἔυγαλαν ἐκεῖνα τὰ πάνσεπτα λείψανα. Τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν διεφθαρμένα ποσῶς. Οὔτε ἐπλαγιασμένα ἀπὸ τὸ χῶματους. Ἀλλὰ σῶα καὶ ἀκέραια μὲ τὰ ἐνδύματά του. καὶ ἔυγαναν εὐωδίαν θαυμάσιον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐβαλεν αὐτὰ εἰς θήκας τιμίας. καὶ τὰ ἐπῆρεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅταν δὲ ἠκουσθη τὸ γεγονὸς εἰς τὰ περίχωρα. Ἐσωριάχθησαν ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, νὰ προσκυνήσουν ἐκεῖνα τὰ σεβασμιώτατα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιώτατα λείψανα. Τὰ ὁποῖα ἐδόξασεν ὁ Θεὸς μὲ πολλὰ θαύματα καὶ τέρατα· καὶ ὅσοι ἀδυνεῖς τὰ ἠσπάσθησαν, ἔλαβον δύθις τὴν ποθουμένην ὑγείαν. Τυφλοὶ ἀνέβλεπον. Χωλοὶ ἐπερπατοῦσαν. Κωφοὶ καὶ ἄλαλοι ἐσωτύχησαν. Δαιμονες ἐδιώκοντο. Ἁπλῶς εἴτι ἀθένειαν εἶχε τινα, καὶ νὰ προσψαύσῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ παίσεπτα λείψανα. Ταύτην τὴν ὥραν ἐθεραπεύετο. Ἔκτισε δὲ καὶ ναὸν μεγάλον ὁ βασιλεὺς. καὶ κατέθεσαν αὐτὰ ἐντίμως μὲ χρυσῆν λάρνακα. Ὁποῦ ἐκαπασκεύασε μὲ λίθους τιμίους καὶ μαργαριτας. καὶ τὰς ἑώρταζε τῇ κ΄. τοῦ Αὐγούστου μηνὸς, ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Ἰωάσαφ. Οὐ μόνον δὲ τότε εἰς τὴν μετακομιδὴν τῶν λειψάνων ἐθαυματούργησε δι' αὐτῆς ὁ παντοδύναμος κύριος. Ἀλλὰ καὶ μετέπειτα καθ' ἑκάστην ἐγίνοντο, καὶ τελοῦνται δηλονοτι κατὰ τὴν πίστιν τῶν προσερχομένων. Εἰς δόξαν Πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος τοῦ μόνου Θεοῦ. Ὧ πρέπει τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Οὗτος εἶναι ὁ βίος καὶ πολιτεία ἡ θαυμάσιος Ἰωάσαφ τοῦ πανσόφου καὶ οὐρανόφρονος. ὁποῦ εἶχε τοσαύτην δόξαν καὶ πλοῦτον ἀνείκαστον, ὁποῦ ἐξουσιάζοντας πᾶσαν τὴν Ἰνδίαν. Ἀλλὰ καταφρονοῦντας, ὅτι ὅλα τὰ πρόσκαιρα εἶναι δυτελέστερα τῆς ἀράχνης, καὶ ὄνειρον ἀπατηλότερα, ἐμίσησε πᾶσαν ἀπόλαυσιν. καὶ μόνον τὸν Χριστὸν ἐπόθησεν ὁ ἀείμνηστος, ὡς γνωστικὸς ὄντως καὶ πανσοφος. ὃς ἀγάπησε τὴν ὑπέρκαλον βασιλείαν, ἀπολαμβάνει τὴν ἀληθινὴν ἄφθαρτον καὶ αἰώνιον. Οὐαὶ εἰς τὰς σημερινὰς ῥαθυμίας μᾶλλον, ἢ μοναχὰς. Ὅτι τῷ μὴ χήματι καὶ τῇ κλήσει, ὀνομάζουσι πάντες καλόγηροι. Τῇ δὲ ἀληθείᾳ εἰσὶ δένδρη ἄκαρπα. ὃ μέλλει νὰ κατακαυθῶσιν εἰς τὸ πῦρ ὡς σκύβη αἰωφελῆτε καὶ ἄχρηστα. Ὦ τῆς ἀναισθησίας σας, ἄγνωστοι, πῶς δὲν συλλογίζεσθε τὴν ζημίαν σας; ποίαν ἐντολὴν τοῦ σωτῆρος φυλάττετε, καὶ ποίαν ὑποχεσιν τοῦ ἁγίου χήματος; ἢ ἐπαγγελείασας ἦτον, νὰ ἔχετε ταπείνωσιν. πτωχείαν. ἀκτημοσυνὴν. σωφροσυνὴν. ἐγκράτειαν. πεῖναν. δίψαν. ὑπακοὴν. καὶ πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν, καὶ ὑπονέκρωσιν σώματος. καὶ ἐσεῖς τελείτε ἄλλα τὰ ἐναντία, ἀνόητοι. ὑφρηφανεύεσθε. ἀπατελᾶτε, καὶ καλλωπίζεσθε, μὲ πλούσια καὶ λαμπρὰ ἱματια. ἀγαπᾶτε τὸν χρυσὸν ὑπὲρ τὸν Χριστόν. μετεωρίζεσθε, καὶ λαλεῖτε αἰσχρολογίας, δύσφημίας, καὶ φλυαρίσματα. καὶ ἄλλας αἰσχρεργίας τελεῖτε, ὁποῦ αἰσχύνομαι νὰ τὰς γράφω. πρέπει εἶναι οἱ μοναχοὶ νὰ βασιλεύσιν αἰχμηρομάχαιρα εἰς τὰς ζώνας καὶ μανδύλια μεταξωτὰ ἢ χρυσόφαντα. Νὰ φορεῖ ὑποκάμισα μπυκασὶ. Νὰ βλέπεν καθρεύτας, νὰ δύμορφίζωνται. Καθὼς ποιοῦσι αἰγυπτίκης τῆς ἔρωτος; Ἢ νὰ εἶναι φραγμασοῦπάδες καὶ ἔμποροι, να δίδουν τόσα ἀργύρια, νὰ λαμβάνουν ὠφέλειαν; Ὦ φρενόληπτοι, καὶ πάσης ἄλλης ὕβρεως ἄξιοι, διότι καὶ δὲν

ὑπαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπανδρεύσῃτε ; Τάχα ὁ γάμος μόνον κολάζει τὸν μοιχόν , ἀμὴ τὰ ἄλλα καπὰ δέντον βλάπτουσιν ; Οὔτως ἀκολουθεῖτε τῷ ἐσαρωμένῳ Χριστῷ , ὁπῶ ἔλαβε θάνατον δι' ἡμᾶς λόγημας ; Αὐτὸς ας εἶναι παλαίπωροι ὁ ὑποχραμμὸς καὶ καθρέπτησας . Αὐτὸν σοχάζεσθε , παίτοτε . Καὶ σπουδάσετε νὰ μιμᾶσθε τὴν πολιτείαν αὐτοῦ , ὅσον δύνεσθε . Μὴν ἔχετε τόσην φροντίδας τὴν παλαίπωρον σαρκα . Καὶ ἡ ψυχὴ νὰ νεκρώνεται . Ὅσον διαφέρει τὸ σῶμα ἐνδύματος , τοσοῦτον εἶναι πάλιν ἡ ψυχὴ ἀξιωτέρα τοῦ σώματος . Λοιπὸν καθὼς εἶναι ἄγνωστος , ὅστις πλύνει τὸν ρύπον τοῦ ἱματίου , καὶ νὰ ἔχῃ ῥερυπωμένον τὸ πρόσωπον . Οὕτως εἶναι μωροὶ καὶ ἀνόητοι , ὅσοι δὲν μορφίζουν τὸ σῶμα . Καὶ ἡ ψυχήτως εἶναι βεβορβορωμένη ταῖς ἁμαρτίαις καὶ ἄχρηστος . Λοιπὸν σπουδάσετε ἀδελφοὶ νὰ λαμπρύνετε μᾶλλον τὴν ψυχὴν , ἢ τὸ σῶμα σας . Μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ . Καθὼς ἐκεῖνοι ὁποὺ ἐγράφθησαν στρατιῶται τοῦ βασιλέως , ἔναι χρεῶσαι , νὰ ἀκολουθοῦν αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον . Ὅσοι ἀμελήσουν , καὶ κάθωνται εἰς τὰς σκιάς , εἰς ἄλλα πράγματα ἀσχολούμενοι , κινδυνεύουν ὡς παραβάται τῆς ὑποχέσεως , εἰς ὀλεθρον καὶ πικρότατον θάνατον . Οὕτω καὶ σύμοναχοὶ εἶσαι χρεῶσης ὡς στρατιῶτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως , νὰ ἀκολουθᾷς τὸν δεσπότην σου . Νὰ μιμᾶσαι τὴν πολιτείαν του . Εἰδὲ , θέλεις καταδικασθῇ εἰς αἰώνιον θάνατον . Ἐκεῖνος εἶναι ταπεινὸς . Τίμιος . Γυμνὸς . Διψασμένος . Ὀνειδισμένος . Μαστιγωμένος . Καὶ ἐξευτελισμένος ὁ πάσης τιμῆς καὶ δόξης καὶ προσκυνήσεως ἄξιος . Καὶ σὺ ὁ ὑπόθυμος πάσης κολάσεως , ζητεῖς τιμὴν καὶ δόξαν καὶ ἀξίαν ; Οὕτω πολιτευόμενος δὲν λογίζεσαι μιμητὴς , ἀλλὰ ἐμπαίκτης αὐτοῦ καὶ παρήκοος . Μὴ νομίζῃς , ὅτι μόνον πῶς ἔβαλες τὰ ῥάσα , ὑπάγεις εἰς τὸν παράδεισον . Ἐὰν ἔσωνε μόνον τὸ χῶμα , ἔβαιναι μαῦρα ὅλοι οἱ δαίμονες . Ἀλλὰ αἱ πράξεις σώσουν τὸν ἄνθρωπον . Μιμήσου τὸν παντέβασον Ἰωάσαφ , καὶ τοὺς λοιποὺς ὁσίους , ὁποὺ ἔναι εἰς τὴν παροῦσαν βίβλον ἱστορισμένος ὁ βίος τους διὰ κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων . Μίσησον πᾶσαν ἀπόλαυσιν ματαίαν καὶ πρόσκαιρον . Διὰ νὰ κληρονομήσῃς μετ' αὐτοῦ τὴν ἀεὶ καὶ πάντοτε διαμένουσαν . Νὰ ἀπολαύσῃς διὰ ὀλίγου στενοχωρίαν καὶ βραχυτάτην κακοπάθειαν , εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν ἀπολύτητον . Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν . Ὦ πρέπει πᾶσα δόξα , τιμὴ , καὶ προσκύνησις . Σὺν τῷ ἀναρχῳ πατρὶ , καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι . Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων . Ἀμήν.

ΕΝ

Ἐν μηνὶ Αὐγούστου τῇ κϛ'. Ἑορτάζομεν τὸν πανήγυριν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάσαφ. καὶ ψάλλομεν τὸν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, συνταθεῖσαν παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἐσπερινὸν, ἰσῶμεν εἴχους δ'. εἰς ἦχον πλ. δ'. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις Ἰωάσαφ πάνσοφε. Ὁ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ. Τὸν χρηστὸν καὶ ἡδύπνοον. Ἐπ' ὤμων ἀράμενος. Καὶ σαρκὸς βεβλυξάμενος · Ἡδυπαθείας καὶ καρυκεύματα. Καὶ κόσμον ὅλως ἀπαρνησάμενος. Πρεσβεῦε δέομαι. Τῷ δεσπότῃ δουῶναι ἁμαρτιῶν. Ἄφεσιν ὡς εὔσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Χαίροις ὁσίων τὸ καύχημα. Τῶν ἀρίστων ὁ κανών. Βασιλέων ἀγλάϊσμα. Μαρτύρων ὁμότροπος. Διδασκάλων συνοδίτης. Ὁ τῆς ἀγγέλων ὄντως ἑφάμιλλος. Τῇ σωφροσύνῃ καὶ καθαρότητι. Χαίροις τελειολβὲς. Ὁ τὸν κόσμον ἅπαντα καταλιπών. Ὃν θὲν τὸν ποθούμενον Χριστὸν ἐκέρδησας.

Μάκαρ Ἰωάσαφ πάνσοφε. Τὰς ἀναξίας Θεῷ. Ὡς ἀξίας προσήγαγες. Θοῦδαν τὸν παγκάκιστον, καὶ Ναχὼρ τὰς γηράσαντας. Ἐν ταῖς κακίαις καὶ πανουργεύμασι. Καὶ τὰς σὰς δήλας σωτῆρ γλυκύτατε. Ὅθεν ἡμῖν πόνωσε. Ἐπαξίως εἵλκυσας τὰς ἀμοιβάς. Παρὰ τοῦ δεσπότου σου ἀγαλλιώμενος.

Χαίροις Βαρλαὰμ θεσπέσιε. σὺ γὰρ προσῆξας Θεῷ. Ἰωάσαφ τὸν πάνσοφον. Τοῖς σοφοῖς σου ῥήμασι. Σαγηνεύσας ὡς ἔμπορος. Χριστὸν κηρύττων τὸν πολυτίμητον. Λίθον, ὃν ὄντως ἀξιοθαύμαστον. Οὗ καθικέτευε, μετ' αὐτοῦ, πρεσβεύοντε δουῶναι ἡμῖν. Ἐγκλημάτων ἄφεσιν καὶ μέγα ἔλεος. Δόξα, ἦχος δ'.

Νοῒ συνεχῶς κατανοήσας τῆς ψυχῆς τὸν εὐγένειαν. Πάνσοφε Ἰωάσαφ. Τὸ πάθος τοῦ σώματος ὑποτάξαι ταύτῃ ὡς κρείττονι ἔσπευσας. Καὶ τὸν εἰκόνα τοῦ κτίσαντος ἀῤῥύπωτον διατηρῆσαι. Ἐντεῦθεν ἀνενδότως, πρὸς τὸ πρωτότυπον ἀνατεινόμενος. Καὶ ταῖς πρὸς αὐτὸν ἀναβάσεσι καλλιωπόμενος, ἀνέπτης πρὸς τὰς οὐρανίας σκηνάς. Ἀμέσως ἐντυχάνων τῷ ποθουμένῳ σοι. Καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῶν ἡμῶν. Καινὸν, θ'.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε. Ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὸν ἐλπίδα τῆς ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κερκύρας

Εἰς τὸν στίχ. ἦχος, β'. Οἶκος τῆ ὑφρασθῆ.

Δεῦτε τῆ ἀσκητῶν, τὰ στίφη συνελθόντα. Ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων. Τὸν μέγαν Ἰωασαφ. Εἰκότως ὑφρημνήσωμεν.

στίχ. Τίμιος ἐναντίον κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Οἶκος τῆ παντεργῆ, Πνεύματος χρηματίσας. Παμμάκαρ Ἰωάσαφ. Ταῖς ἀρεταῖς μιμησις, ἐκ γῆς πρὸς τὰ ὑράνια. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσεις. Χαίροις ἡ χορωνὶς τῆ ἀνάκτων. Καυχημα τῆ ὁσίων. Ταμεῖον ἁμαρτῶν. Καὶ ἀρετῶν θησαύρισμα. Δόξα.

Πανένδοξε Τριὰς. Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα· Ἐλέησον τοὺς πίστει. Εἰλικρινεῖ, καὶ βίῳ ἀμέμπτως οἱ λαξεύοντας. Καὶνῦν.

Δέσποινα ἁγνὴ. Ταῖς ἁγίαις σου χεῖρας. Πρὸς τὸν Υἱόν σου ὅρον. Τὸν φιλόψυχον πλάσιν. Οἰκτιρῆσαι τὰς δάλλησος.

Νῦν Ἀπολύεις. τὸ Ἀπολυτ. Βασιλείαν μισήσας. Καὶ Θ'. Τῶ γαβριὴλ φθεγξαμένου. Καὶ Ἀπόλυσις. Ἐν δὲ τῆ μεγ. Ἐσπερινῷ μῆ τὸν ἀποστολικὸν, καὶ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, Τὸ ά. ἀντίφωνον, ἴσωμεν στίχ. ἡ, ἦχος ά. Τῶν ὑρετίων ταγμάτων.

Γῆ τὸν ζυγὸν τῶ κυρίου, ἐπ' ὤμων ἦρας σοφὲ. Καὶ ἀπηρνήσω πάντα. Τῆς σαρκὸς τὰ ἡδέα. Βλεφάροις δὲ ὑδ' ὅλως δέδωκας σοῖς· Νυσταγμὸν παναύδιμε. Διλωικῶς καταρδεύσου τῶν δρωμένων. Ἰωάσαφ τοῖς σοῖς δάκρυσιν.

Τοῦ Βαρλαὰμ καθυπείκων, ταῖς εἰσηγήσεσιν. Ὡς ἔμπορος ἐχέφρων. Τὸν πολύτιμον λίθον. Ἐπλούτησας τελσμάκαρ παντὸς πλοῦτον, δόξαντε ῥέουσαν. Ἀνθ' ὧν πλουσίως ἐδέξω παρὰ Θεοῦ. Τὰ ἀφθάρτως δῶμένοντα.

Ἔσωθεν μὲν ἀλουργίδι, καὶ δόξῃ μάτι. Κεκοσμημένος μάκαρ. Ἰωάσαφ ὑπῆρχες· Ῥάκεσι σαρκίνοις ἔσωθεν δὲ, τῆς σαρκὸς κατεμάρανας. Τὴν ὡραιότητα πᾶσαν ταῖς ἀμοιβαῖς. Τῶν σῶν πόνων ἐκδεχόμενος.

Ῥέουσαν δόξαν καὶ πλοῦτον, φθαρτὸν ἐμίσησας. Καὶ βασιλείαν ὅλως, ἐβδελύξω πανσόφως. Πάντα τὰ τοῦ βίου παντὸς. Ὡς φθαρτὰ καὶ ἐπίκηρα. Ἀνθ' ὧν ἐδέξω ἀφθόνως ἐν ὑρανοῖς. Σὺν ἀγγέλοις τὰ αἴδια.

Δόξα, ἦχος ά.

Τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπὶς. Καὶ μοναζόντων ἡ ἀκρότης. Ἡ σάθμη τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς ὑρηνου πολίτης. Ἰνδῶν τὸ κλέος. Ὁ γόνος τῶ Ἀβεννὴρ. Ἡ χορωνὶς τῆ ἀνάκτων. Καὶ τῆ ἀγγέλων ὁμόφυλος. Ἰωάσαφ ὁ πάνσοφος. Σήμερον συγκαλεῖται ὑμᾶς ὑρὸς εὐφροσύνην πνευματικὴν τῆ ἱερῶν ἀγώνων αὐτοῦ. Δεῦτε συὺ φιλέορτοι. Ὡδαῖς ὑσμάτων αὐτῶν ἀφυμνήσωμεν.

Απρόοπτη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

σωμῶν . Πρεσβεύει γὰρ τῶν κυρίῳ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νεῶ. Τιμὴ παγκόσμιον δόξαν . Εἴσοδος , τὸ φῶς ἱλαρὸν . Τὸ προκείμ. καὶ τὰ Ἀναγνώσματα . Σοφία Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ . καὶ ἐμὴ ἅψεται αὐτῶν βάσανος . Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι . Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν . Καὶ ἡ ἀφ ἡμῶν πορεία σύντριμμα . Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ . Καὶ γὰρ ἐὰν ἔναντι ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν , ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες , μεγάλα εὐεργετηθήσονται . Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς . Καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ . Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς . Καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς · Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσιν . Καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται . Κρινοῦσιν ἔθνη . Καὶ κρατήσουσι λαῶν . Καὶ βασιλεύσει αὐτῶν κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας . Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ , συνήσουσιν ἀλήθειαν · Καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ . Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ . Καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ .

Σοφία Σολομῶντος τὸ ἀνάγ.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι , ἐν ἀναπαύσει ἔσται . Γῆρας γὰρ τίμιον , ἐὰν τὸ πολυχρόνιον , ἔτη ἀριθμῷ ἐκτήσηται . Πολιαὶ δέ ἐσι φρόνησις ἀνθρώπων . Καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος . Εὐάρεστος Θεῷ γεγονὼς ἠγαπήθη . Καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν . μετετέθη . Ἡρπάγη . μὴ κακία ἀλλάξῃ συνέσιν αὐτοῦ . Ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ . Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά . Καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας , μεταλλεύοντα νοῦν ἄκακον . Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ , ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς . Ἀρεστὴ γὰρ ἦν τῷ κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ . Διατοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας . Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες , καὶ μὴ νοήσαντες . Μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τοιοῦτον . Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ , καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ .

Βασιλειῶν γ'. τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἔστη Σολομὼν κατὰ πρόσωπον τοῦ θυσιαστηρίου κυρίου , ἐναντίον παντὸς Ἰσραὴλ , καὶ διεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν , καὶ εἶπε · Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ , οὐκ ἔστιν ὡς σὺ Θεὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω , καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω · Εἰ οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν οὐ χωρήσουσί σε , πῶς ὁ οἶκος οὗτος , ὃν ᾠκοδόμησα τῷ ὀνόματί σου . Πλὴν σὺ ἐπιβλέψεις ἐπὶ τὴν δέησίν μου, ἀκοῦσαι τῆς προσευχῆς , ἧς ὁ δοῦλός σου προσεύχεται ἐνώπιόν σου σήμερον, πρὸς σέ . Τοῦ εἶναι τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀνεῳγμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτὸς . Οὗ εἶπας ἔσται τὸ ὄνομά σου ἐκεῖ , τοῦ εἰσακοῦσαι τῆς προσευχῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοῦχῆ, ἧς ὁ δοῦλος σου προσδύχεται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τὸν τύπον τοῦτον· Καὶ εἰσακουσῃ τῆς δεήσεώς μου τοῦ δούλου σου, καὶ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ, ὅσα ἂν προσεύξωνται εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Καὶ σὺ εἰσακούσῃ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικήσεώς σου ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ ἵλεως ἔσῃ αὐτοῖς.

Εἰς τὸν Λιτὸν ψάλλομεν. Ἦχος ά.

Χαρμονικῶς ἐπιτελοῦμεν τὸν μνήμωσιν, Ἰωάσαφ ἱσαπόστολε, πάντων ἀνάπτων βάσις καὶ καύχημα. Ἀγρόθεις γὰρ ὑπὸ Βαρλαὰμ τοῦ θεσμάκαρος, τὸν ὀρθόδοξον πίστιν ἐπλούτησας. Ὅθεν καὶ πρόσκαιρον δόξαν, καὶ βασιλείαν ἔπικηρον κατεφρόνησας. Ἀϊδῆς ἐπλήρωσε τὸν ἀεὶ δοξαζόμενους. Ἀντὶ δὲ φθαρτοῦ δόξαματος, τὸν ἀμαράντινον ἐκομίσω στέφανον. Διὸ αἰτοῦμέν σε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πάτερ ἁγιώτατε.

Ἦχος, β'.

Τοῦ εὐσεβοῦς Ἰωάσαφ ἡ μνήμη, ὡς μύρον ἐκκενούμενον σήμερον ἀνέτειλε. Χριστὸν γὰρ ποθήσας, εἰδώλων κατεφρόνησε. Καὶ κόσμον ἐμίσησε. Καὶ ἐν οὐρανοῖς ἀπέλαβε τὸν τῆς ἐλπίδος στέφανον.

Δόξα, πλ δ'. Τῶν μοναχῶν τὰ πλήθη. Ἦχος β'.

Τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθῶν δεξάμενος ἔρωτα. Πάντα τὰ ἐν κόσμῳ τερπνὰ ὑπερεῖδες στόλησε. Καὶ ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς αὐλίζῃ. Θεὸν ἱλεούμενος ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων. Πάτερ Ἰωάσαφ τὸν μνήμωσιν.

Καὶ νῦν. Πάντων προσατεύεις.

Εἰς τὸν στίχ. Ἦχος ά. Παναύφημοι μάρτυρες.

Σοφίαν Θεοῦ τὸν ἀληθῆ. Ἀγαπήσας ὅσιε. Φιλοσοφίας τὸν πρώτιστον ὅρον ἐξήσκησας. Μελέτην θανάτου. Ὅθεν ἐθανάτωσας. Τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ ἐζώωσας. Φιλοσοφώτατα, τὸν ψυχὸν καὶ πρὸς αἰδιον. Ἤρθης δόξαν, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν κύριον.

Λαβὼν ἐπωμάδιον σαυρὸν. Τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν. Ἀκολουθῶν κατεπάτησας. Πᾶσαν τὸν δωίκμιν. Τοῦ ἐχθροῦ ἀνδρείως. Ἡδονὰς τοῦ σώματος. Μισήσας Ἰωάσαφ πανόλβιε. Διὸ ἐκέτευε. Δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καυχήσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Θεοῦ ἀμπελῶνος ἀληθὴς. Ἐργάτης καὶ δόκιμος. Ἀναδειχθεὶς διὰ ἀσκήσεως· Βάρος καὶ καύσωνα. Πάντα τῆς ἡμέρας καρτερῶς ἐβάστασας. Ἀρδεύων τὸν ἐρημωθέντα τοῖς δάκρυσι. Διὸ ἀπέλαβες. Πολυπλάσιον ἀνταμοιβὴν. Τῶν σῶν πόνων ἐκ χειρὸς κυρίου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὅσιε πάτερ. Ἀγγελικῶν ζηλώσας διαγωγῶν. Ἀοράτου ὠρέξω πόθου, καὶ τὸν ἄρρητον ζωὴν καὶ ἀμείνονα, ποθήσας πανσόφως. ταύτης τῆς ὄντως κληρονομίας κατεφρόνησας. Ὅθεν νῦν κεκλήρωσαι. Ἀντὶ τῆς ὑπηγείων τὰ ἐπουράνια. Διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πόθου, ὁμοτελούντων τῶν μνήμῶν σου.

Καὶ νῦν. Τῶν πάντων ἐλπίδων. Ἀπολυτίκιον, ἦχος ά.

Βασιλείαν μισήσας ὡς ἐχθρὸν ἡ παίσοφος. Τὰς τοῦ βίου φροντίδας Γωάσαφ ἔρισθβιε. Κατέλιπες ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ. Καὶ ἄρας ὑπὲρ ὤμων τὸν σταυρόν. Προσέδραμες προθύμως τῷ Χριστῷ ὥσπερ διψῶσα ἔλαφος. Ὅθεν τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν. Γηθόμενοι κραυγάζομεν. Δόξασοι τῷ δοξάσαντί σε τὸν ὕψωσε ποθήσαντα.

Δὶς ἡ Θ'. Τὸ γαβριὴλ φθεγξαμένῃ. Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τῶν ἀναγνωσμάτων. Κάθ. Τὸ πάσης σωτὴρ.

Ἀσέβειαν πατρὸς, εἰς εὐσέβειαν μάκαρ. Μεταβαλὼν εὐχῆς καὶ νηστείας χολάζων. Ἀφθόνως τὸ δικαίωμα. Σὺν τῷ πλούτῳ τῆς πίστεως. Ὅθεν ἄσυλον, καὶ μὴ φθειρόμενον πλοῦτον. Πολυπλάσιον παρὰ κυρίου λαμβάνεις, ἀεὶ εὐφραινόμενος. Δόξα, καὶ νῦν ὅμοιον.

Ἀποθου ὦ ψυχὴ, ῥαθυμίας τὸν ὕπνον. Καὶ ἀνάψον φαιδρὰν, μεταιτοίας λαμπάδα. Καὶ ἔξελθε νῦν χαίρουσα, τῆς τοῦ βίου συγχύσεως. Εἰς ἀπάντησιν. Τοῦ ἀθανάτου νυμφίου. Δέξαι λέγουσα. Καὶ μὴ ἐπαισχύνθῃς λόγε. Αἰτοῦντός σε τὴν κάθοδον.

Εἰς τὸ β'. στιχολογίαν, ἦχος γ'. Τὸ ὡραιότατον.

Δόξαν τὸν ῥύσαντα, εὐφρόνως ὅσιε. Καὶ ἡδυπάθειαν, πᾶσαν τοῦ σώματος. Ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, ἐμίσησας θεοφόρε. Καὶ Χριστὸν ἐπόθησας, ἐφετὸν τὸ ἀκρότατον. Ὅστισε ἠμείψατο, ὡραίοις χαρίσμασι. Διὸ χαρμονικῶς ἐνδοξαζόμενοι. Χάριν πατέρων ἀγλάϊσμα.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Θρόνος πάγχρυσος, τοῦ βασιλέως. Καὶ παράδεισος, διηνθισμένος. Ἀνεδείχθης θεοτόκε πανάχραντε. Τὸν γὰρ θεὸν ἐν γαστρὶ βαστάσασα, ἐλύτρωσε ζοὴς ἡμᾶς θείας χαρισμῶν. Ὅθεν ἅπαντες θεῖ ἀληθῶς μητέρα σε κηρύττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Τὸν σοφίαν λόγον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ ὑπήγεια πάντα καταλιπὼν. Καὶ ἐν κόσμῳ ὑπάρχων σωματικῶς. Τῷ πνεύματι γέγονας, τῆς ἀγγέλων συμμέτοχος. Ἡ τὰ πάθη πάντα νεκρώσας τοῦ σώματος. Τῆς τελειότητος εἰδεχθῆς σεπτὸν οἰκητήριον. Ὅθεν τοὺς ἀγῶνας. Τοῦ Χριστοῦ τοὺς ὑπὲρ σοφοῦ ἐστε διδάγμασι.

Προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσηγάγω δακρυσιν, Ἰωάσαφ ἀείμνηστε. πρέσβευε Χῷ τῷ Θεῷ.

Δόξα, καὶ νυῦ, ὅμοιον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε κόρη καθέδρα βασιλικὴ. Κλίνη πορφυρόστρωτε. Χρυσοπόρφυρε θάλαμε. Χλαμὶς ἀλουργόχροε. Τιμαλφέστατον τέλμος. Ἀστραπηφόρον ἅρμα. Λυχνία πολυφωτε. Χαῖρε Θεοτόκε. Δοδεκάπειχε πόλις. Καὶ πύλη χρυσήλατε. Καὶ πασας ἀγλαόμορφε. Ἀγλαόχρυσε τράπεζα. Θεοκόσμητον σκήνωμα. Χαῖρε εὔδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε. Χαῖρε μόνη ψυχῆς μου σῶσμα.

Τὸ ἀ. ἀντίφωνον τῆ δ'. ἦχου. προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον κυ. Εὐαγγέλιον ὁσιακόν. Δόξα, Ταῖς τῆ σῆ ὁσίᾳ. Καὶ νυῦ, Ταῖς τῆς Θεοτόκε.

Ἰδιομ. πλβ'. Ὅσιε πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος. εἶτα. Καινὸν εἰς τὴ ὑποφαγίαν Θεοτόκιον, ὠδὴ ἀ. ἦχ. πλδ'.

Ἁρματηλάτῃ φαραὼ.

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις. Καὶ εὐλογίας πηγὴ. Χαῖρε ζωῆς μήτηρ. Ἀδύη ἡ καθαίρεσις. Θανάτε ἡ ἀναίρεσις. Χαῖρε λύσις τῆς λύπης. Χαρᾶς χωρίον εὐρύχωρον. Χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἅρμα τῷ Λόγῳ λογικὸν ἡ ἔμψυχον. Χαῖρε παναμωμε. Δαβιτικὸν χαῖρε. Ἅρμα πολυώνυμον. Ἅρμα μυριοπλάσιον. Χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως φέρουσα Χερουβὶμ ὑποφέρουσα. Καὶ τὸν Σεραφὶμ ὑποφέρουσα.

Ἱερωτέραν νοερῶν δυνάμεων. Χαῖρε θεόνυμφε. Χαῖρε κτισῆς πάσης, ἀγωτέρα φύσεως. Χαῖρε Θεῷ παλάτιον. Χαῖρε πύργε θρόνε. Χαῖρε λυχνία πολύφωτε. Χαῖρε μυριώνυμε δέσποινα.

Ῥάβδος σε ῥίζης ἐκβλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυντε. Χαῖρε βλαστῶ ῥάβδε, τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφεῖσα πρότερον. μυστικῶς καὶ βαθέως. Ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα. Οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

Καὶ τὴ ὁσίᾳ. Ἁρματηλάτῃ φαραὼ. πλ.δ'.

Χαῖρε πατέρων κορωνὶς παναρίστε. Καὶ τῶ ὁσίων κρηπὶς. Ἀστηρὶ τὸ κλέος. Χαῖρε ἐγκαλλώπισμα. Τῶν βασιλέων ἔνδοξε. Χαῖρε τῆς σωφροσύνης, τὸ σεμνὸν ἄγαλμα. Χαῖρε τῆ ἀγγέλων ἐφάμιλλε.

Μεταθεὶς τῆ προαιρέσει ἴσιε, πρὸς ἐρανὸν εἰλήφως. Ἀγγελικὰς πάτερ. Ἐπὶ γῆς ἐβίωσας, νεκρώσασα τὸ φρόνημα. Τῆ πολλῆ ἐγκρατείᾳ. Δι' ἧς Θεῷ οἰκητήριον. Ὧ φῶς Ἰωάσαφ θαυμάσιε.

Χαῖρε δόξης ἡ τῆς Γαλάδος πρόμαχος. Χαῖρε σοφὲ Βαρλαάμ. Ἰωάσαφ Χαῖρε. Τοῦ Θεοῦ θεράποντες, οἱ κόσμον ἀρνησάμενοι. Καὶ Χριστὸν ὁλοψύχως ὑπὲρ χρυσὸν ἀγαπήσαντες. Καὶ τὰ τῆς σαρκὸς βιλλοξάμενοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Υμνολογίαις ἱεραῖς ὑμνήσωμεν, τὸν πολυύμνητον. Τὸν τὸν Θεὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον τέξασαν. τὸν μόνον ὑπερύμνητον. Ὃν ὑμνεῖ πᾶσα φυσις. Ὃν ἐραινῶν τὰ στρατεύματα. Θείαις ὑμνῳδίαις γεραίρουσιν.

Ἄλλος. Χριστὸς γεννᾶται. ἦχος α.

Ἐξ ὕψους χαίνμοι δώρησαι. Θεὸς ὁ ἐν Γεναδι ὑμνούμενος. Πατὴρ ὑψις πνεῦμα ἅγιον. Ὅπως τῇ σῇ ὁσίᾳ χαρμονικῶς. Μέλψω τὰς ἀγῶνας. Θαυμασὲ καὶ πολιτείαν τὸν ἰσάγγελον.

Χριστὸν ποθήσας μακάριε, ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ σου. Κόσμου τὰ τερπνὰ κατέλιπες. Ὅθεν σὺν τοῖς ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς. Νῦν ἀπολαμβάνεις. Γωάσαφ ἐναργῶς τῷ ποθουμένῳ σε.

Γεράδα σέβω τὸν ἄκτιστον. Πατέρα καὶ υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι. Οὐσίαν ἁπλῆν Θεότητα. Φύσιν μὴ τεμνομένην οὐσιωδῶς. Τρεῖς τὰς ὑποστάσεις, διαιρῶν προσωπικῶς καὶ καθ' ὑπόστασιν.

Ῥυθῆναι κέρη παναμωμε. Παθῶν ὀπικρατείας τὰς δέλουσσου. Τὸν σὸν ἐντεύξεως ἱκέτιδε. Κύριον καὶ δεσπότην, ὃν ἐκ σῆς σῶν, παναγνε αἱμάτων. Ἐσωμάτωσας ἡμῖν προσωμιλήσαντα.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Γαυρότατον ὅπλον, χαῖρε πιστῶν δέσποινα. Χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις. Χαῖρε βοήθεια, ἁμαρτωλῶν χαῖρε τεῖχος. Τῶν προσπαλεμένων σε, χαῖρε τὸ κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων χαῖρε σεμνὸν ἔρεισμα. Χαῖρε τὸ ἀδὲμ καὶ τῆς Εὔας, ἡ ἐπανάκλησις. Διῆς ἀπέλαβον, τὸν παλαιὰν δίκλειαν. Χαῖρε ἡ αἰοίξασα πάλιν παράδεισον.

Χαῖρε ἀφλεκτε βάτε. Χαῖρε φωτὸς ὄχημα. Χαῖρε τὸ ἡλίου νεφέλη, Χαῖρε περίδοξε. Καὶ ὑπιλαλητε τὸ βασιλέως καθέδρα. Χαῖρε πόλις ἔμψυχε Χριστὸ τὸ ζῶντος Θεῦ.

Ἀπειρόγαμε μῆτερ, χαῖρε ἁγνὴ δέσποινα. Χαῖρε ἡ ἀνήροτος χώρα, καὶ ἀγεώργητος. Ἡ γεωργήσασα, τὸν γεωργὸν τῶν ἁπάντων. Χαῖρε γῆ ἀληθειαν ἡ ἀνατείλασα.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σὺ τὸν ζυγὸν τὸν τῆ Χριστῆ. Χριστὸν βασάσας ἐπ' ὤμων. Γωάσαφ ταῖς φρονήσιν ὐδ' ὅλως. Ἐδελώθης τῆς σαρκὸς. Ἀλλ' ἤρθης ἐν τῷ πνεύματι. Τῆς ἀρετῆς εἰς ὕψος. Ὡς ἄπους ὅλων ὁμόζηλος.

Καταφρονήσας τῆς τῆς γῆς. ἡδέων τὰς ἀπολαύσεις ἐπληρώσω πλουσίως. Καὶ παρέστασας Θεῷ τῷ ἐρασῆσε πάνσοφε. Ψάλλων σὺν ἀσωμάτοις. Διηνεκῶς τὸν τρισάγιον.

Τῆς ἀμαρέτου ἐραθεὶς, ἀγαλλωῆς τοῦ πανσόφου. Βαρλαὰμ ἐγκαπαλέλοι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέλοιπας μάκαρ. Ταῖς ἐν βίῳ παραχαῖς. Καὶ τούτῳ ἠκολούθησας. Καὶ προσδυχαῖς ἀπαύστοις θείας γαλήνης τετύχηκας.

Θ' προ νεκρώσεως νεκρός. Ο' προ ταφῆς τεθαμμένος. Ο' προ μνήματος ἐν μνήματι μένων. Τῆς λιθώδους καὶ σκληρᾶς ἀναλγησίας δέσποινα. Τὴν τῆς ζωῆς μητέρα. Σὲ ἱκετεύω ζωῶσαι με.

Τῷ πρὸ τῆς αἰώνων.

Πίστεις καὶ πόθῳ. Τιμῶ σορὸν τῆς λειψάνων σου σέβομαι. Καὶ τιμῶ εἰκόνα προσκυνῶ σου. Ἰωάσαφ τερασμάκαρ. Χριστῷ τῷ Θεῷ δόμβος. Τοῦ οἰκτειρῆσαι με σαῖς προσδυχαῖς πάσης φθορᾶς.

Ε' σπούδασας τὸ χεῖρον. Ὡς σοφὸς ὑπεπέξαι τῷ κρείττονι. Καταφρονήσας τῆς ῥεόντων, τὰ ἀΐδια μόνα πεθῶν, ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σε. Ὅ δὲν πλουσίας Χριστὸς ὁ Θεός. Ἀμοιβὰς παρέχεισοι. Δόξα.

Γ' λεως γενοῦμοι. παναγία Τριὰς ὁ Θεός ἡμῶν. Τῷ ἐν ἀμέτροις πλημμελείαις, ῥυπωθέντι τῷ βίῳ. Δεινῶς δ' ψυχὴ μολύναντι. Διατηροῦσα με πάντοθεν καὶ ἀεί. Λ' ξωτον ἐκ θλίψεως.

Ο' πρὸ τῆς αἰώνων. Ἐκ παρθένου γεννηθεὶς σαρκὶ ἔννοιαν. Ἐκ τῆς παρθένου ἐπ' ἐσχάτων ἐσαρκώθη ὡς οἶδεν. Αὐτὸς θέλων τὸ ἀνθρώπινον. Ἀνακαινίσαι φθαρὲν πονηροῦ συμβουλίᾳ ὄφεως.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Κάθ. ἦχος α'. Τὸν τάφον σε σωτὴρ.

Ἐνθάψας πονηρὰς. Τῶν δαιμόνων ἐνέδρας. Ἐλέξω ἐκ Θεοῦ τὰ τῆς νίκης βραβεῖα. Ἐπαξίως τῆς πόνωσε. Καὶ καμάτων ἀντιτιθῆ. Ὅθεν χαίροντες, ἀνυφημοῦμεν ἐν ὕμνοις. Τὸν ἀγωνάρχην σου. Καὶ θαυμασὰς ἀριστείας. Χριστὸν μεγαλυνόντες. Δὶς. τῇ Θ'. Μαρία τὸ σεπτόν.

Σύμου Χριστὲ κύριος. Ὠδὴ, δ'.

Ἀνατολὴ, τοῦ παῤῥικοῦ ἀπαυγάσματος. Καὶ ἡλίου τοῦ ἐξαστράψαντος, πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ πατρός. Χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε. Παρθένε χαῖρε μήτερ. Χαῖρε εὐλογημένη. Χαῖρε δεδοξασμένη πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον δέσποινα. Τοῦ ἀστέκτου καὶ ἀΰλου ἄνθρακος. Ἐν ᾧ ἐνηύθη διαῤῥαγέν. Τῆς ἁμαρτίας παρακοῆς τὸ χειρόγραφον. Διόσοι χαῖρε κράζω, δίκης πῦσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφὴ καὶ ἀνάπαυσις.

Σὺ τῆς βροτῆς. Δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα. Καὶ ἀγγέλων στέφος καὶ ἀγαλλίαμα. Διὸ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός. Μίαν ἐκκλησίαν σεσαρκωμένον παναρμόνιον. Τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν. Χαῖρε δέσποινα κόσμου. Καὶ βροτῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλίνη σεπτή, ἣν σολομὼν προδιέγραψε. Κυκλουμένῳ, δωματοῖς ἐξήκοντα. Χαῖρε παρθένε ἡ κιβωτὸς. Ἡ κεχρυσωμένη τῷ νοητῷ ἁγιάσματος. Λαβὶς ἡ θεία χαῖρε. Χαῖρε βάτε πυρφόρε. Χαῖρε αὐλὴ καὶ κλίμαξ καὶ γέφυρα. Ὅμοιον.

Ὄντως ἁγνή. Τὸ τῆς χρισοῦ εὐαγγέλιον. Ἐπληρώθη. Γωάσαφ παίσοφε. Τὸν ὄφιν σωρόνσου ἀναλαβών. Πάντα τὰ ἡδέα σαρκὸς καὶ κόσμου ἐμίσησας. Ποθήσας τὸν σωτῆρα, ἐν τοῖς ἰχνεσιν ὅλως. Ἀκορέστῳ σοργῇ ἠκολούθησας.

Ἔζη χριστὸς, Ἐν σοὶ τῷ ὄντι μακαρίε. Καὶ σὺ ἔζης. Ἐν αὐτῷ γηθόμενος. Καὶ μὴ προσχὼν ὅλως τῇ σαρκὶ. Ἀλλὰ πᾶσαν ταύτης. Προσπαθείαν βδελυξάμενος. Διόπερ σεμνῶς ἐμείνω. Τῶν ἐσόπτρων λυθέντων. Βασιλεύεις ἀεὶ εὐφραινόμενος.

Σὸ πατὴρ. Τῶν οἰκτιρμῶν προσελάβετο. Ὡς γνησίως τὸν ἀγαπήσαντα. Καὶ ταῖς αὐτοῦ πατρικαῖς ἐντολαῖς. Ἐπαγρυπνήκοτα. Καὶ τοῖς ὑμῖς σωαρίθμιον. Τῆς χάριτος ποιήσας. Ἀϊδίοις δόξης. Γωάσαφ θεόφρον ἠξίωσεν.

Πίστις θερμὴ. Ἡγήσω καὶ μὴ ὑπόδειξις. Τῆ φρικώδες κόρη μυστηρίου. Καταλαμβανόμενον γὰρ αὐτὸν. Ἄφραστον ὑπάρχει, καὶ θεωρούμενον ἄληπτον. Ἐστὸς γὰρ παρατρέχει. Καὶ ληφθὲν ἀσφαλῶς. Καὶ φανὲν τοῖς μικρὸν ἀποκρύπτεται.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Ἔχων ἐν καρδίᾳ σὰ χριστὸν. Τὸν ἔρωτα θερμότερον. Οὐκ ἐθελξίσε κάλλος γυμνίου. Οὐκ ἔρως ὁ τῆς σαρκὸς, ναυαίδων ἔνδοξε. Οὐδόλως προσέχων ταῖς θωπείαις. Ἀλλ' ἔσης καρτερικῶς. Οἷα τὶς ἀθλήμασι σερρότατος.

Πάντα τὰ ἡδέα καὶ τερπνὰ, τοῦ βίου ὡς αὐτάρκτα. Μάλα σωφρόνως κατεφρόνησας. Καὶ μόνα τὰ ἀγαθὰ τὰ ἀεὶ ἐμμένοντα ἐπόθησας μόνον ἐκ καρδίας. Καὶ τούτων ἐπετυχὼν. Νῦν σωσεπαγάλλῃ τῷ κτίσαντι.

Ἀναρχον θεότητος ἀρχεῖ. Πατέρα καὶ υἱὸν τιμῶ. Καὶ πνεῦμα σέβας τὸ πανάγιον. Τῶ πάντων παντουργικῶ. Ἑνιαίαν ἄτμητον. Τρισὶ χαρακτῆρσι καὶ προσώποις. Δοξημονίως ἀεὶ. Μίαν βασιλείαν ἀμέριστον.

Σὺ ὄντως ἐπέκεινα βροτῶν. Ἀγγέλωντε ὑπέρτιμος. Θεοχρυσῆτορ κόρη πέφυκας. Τὸν πάντων γὰρ ποιητὴν. Ἐν γαστρὶ σωλάβες. Σάρκα ὑλικὴν ἀμφιεσμένον. Τεκοῦσα δίχα σπορᾶς. Ὢ καινοπρεποῦς θεωρήματος.

Ὠδὴ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ω'δὴ, ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Νοερῶ σαπραπείῳ. Καὶ τυραννικῷ ἐναερίων φάλαγγα. Παρελθὼν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου παρεχε. Ἵνασοι τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς δίσπουδα κράζω. Χαῖρε πάντων ἐλπὶς ἀκατάισχυντε.

Ὡς χαρὰν συλλαβοῦσα. Χαῖρε ὑπαράμωμε, χαῖρε ὑπέραγνε. Χαῖρε τῆς ἁγνείας, πορφυρόχροον ἄνθος ἡδύπνοον. Χαῖρε παρθενίας, κοκκοβαφὲς ἐρυθρὸν ῥόδον. Καὶ ὀσμῇ τὸ δῶρόν σου σφράδιον.

Μυσικὴ μυροθήκη. Χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα. Χαῖρε θεία κρήνη. Ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα. Χαῖρε ἡ τὸν βόρρω, τὸν τῆς ζωῆς καρποφορήσασα. Ἀγεώργητος ἀμπελος δίσπουδα.

Ἀ'διοδοῦτε πύλη. Χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ κύριος. Παραδείσου πύλαι, ἡ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τοκῴῳ. Χαῖρε δίβη χαῖρει. Οὐρανὸς καὶ γῆ χορεύει. Ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα. Ὅμοιον.

Ἵνα τῷ αἰωνίῳ. Ἀγαθῶς ἐπιτύχῃς ἐγκαταλέλοιπας. Τὰ ῥόδα ὡς ὄντα. Τῶν ἀράχνης ἰστῶν διτελέστερα. Καὶ πωλήσας πάντα, τὸν μαργαρίτην ἐκομίσω. Τὸν ὑπέρτιμον πάτερ ὡς παίσοπος.

Τῆς ἡμέρας τὸ βάρος. Πάτερ καὶ τὸν καύσωνα σεβάσασας. Ἀ'ρετῇ τὸν θεῖον. Ἀμπελῶνα καλῶς ἐργασάμενος. Ὃν τὴν ἑσπέρᾳ. Τῆς ἐκ τῆς βίου ἐκδημίας. Τὸν μισθὸν ἐκομίσω ἐπαίξιον.

Παῤῥησίαν ὡς ἔχων. Τῷ σωτῆρι θεῷ καθικέτευε. Ὅπως ἐγκλημάτων. Τὴν συγχώρησιν πᾶσι δωρήσηται. Τοῖς ἐπιτελοῦσι, χαρμονικῶς σου τὸ φῶς φορεῖν. Καὶ πανέορτον μνήμην μακαρίαν.

Ὡς πολύδακρυν βίον. Καὶ ὡς πολυσένακτον αἰῶνα δίαυλον. Δυσωπῶ σε κόρη. Εἰς παράκλησιν καὶ εἰς ἀνάψυξιν. Τῆς πολυπαθέσμου. Πολυοδυνοῦντες καρδίας. Ἐναργῶς τὸ σὸν μνήμην παραμύθιον.

Ἄ'λλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Χριστὸς ὃν ἐπόθησας μάκαρ σοφῶς. Ἐπὶ γῆς σε μεγάλως ἐδόξασε. Καὶ πνεύματα δαιμόνων προσφωνήσει τῷ σεπτῷ. Λειψάνῳ σου χάρις. Δίσσε γεγηθότες. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες. Ἀνελφημίμεν καὶ γεραίρομεν.

Ἰνδῶν βασιλείαν ἀπώσω σεβάσας. Ὡς ῥόδῳ καὶ ὡς ὄντως ἀμάραντον. Καὶ μόνῳ τῷ ἀϊδίῳ ἐπόθησας σοφὲ. Ἣς νῦν ἀπολαμβάνεις. Ζῶν πόνων ἐπαξίως. Ἡμῖν τοῖς ἐπαινοῦσι κατομμυρίζων τὸν φιλανθρωπον.

Δέξα.

Συναγαρχα τείων ὁμόθρονα. Ἀμοίρου μιᾶς δὲ θεότητος. Δοξάζω ὑπέρσεμνα τὰ πρόσωπα σαφῶς. Δίβις ἐν τῷ μὴ ὄντος. Πορεύθητε

εἰς

εἰς τὸ εἶναι . Σωὶ ἀγγέλοις κραυγάζων, ἅγιος ἅγιος ἅγιος.

Η' σωτήριος σέπτη ϗ πάντων χαρὰ . Η' προορθίνουσα τάχος καὶ σώζουσα. Οἰκτείρησον καὶ νεῦ ἡμᾶς βοῶμενοι ἀγνὴ . Τοὺς σὲ προσκαλουμένους ἀεὶ ἐν θλίψεσι . Προσασίαν γὸ ἄλλων . Μετὰ Θεὸν ἡμεῖς ἐκ ἔχομεν.

Ω'δὴ , ς'. Τῶ δέσποτι.

Η' ἔμψυχος χαῖρε δέσποινα κόχλος . Η' κογχύλη , σῶν ἀχράντων αἱμάτων . Πορφυραυγὴ , ἐρυθραὶ ἀλουργίδα . Τῷ τοῦ παντὸς βασιλεῖ πορφυρώσασα . Τῶ γύμνωσιν τῶ τοῦ ἀδὰμ , ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων . Φυσικῶς ὁ ἀσθητὸς ἄρτος κόρη ; Χερσιατῶν τὰς ψυχὰς δὲ κρατυύει . Τὸ σὸν ἁδόμενον ἅγιον ὄνομα . Ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς . Πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζεισοι .

Δυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε . Κιβωτὸς ἡ θεοχώρητος χαῖρε . Χαῖρε σκηνὴ . Χαῖρε ἅγιον ὄρος . Χαῖρε τῦ ζῶντος Θεῦ πόλις ἐμψυχε . Παλάτιον χαῖρε χερσῦ . Χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Γ'πέραγνε ὑμνῶμε χαῖρε . Τὸ τῆς φύσεως ὑξαίρετον ἄνθος . Χαῖρε κοινὴ , τῆ ἀνθρώπων τῦ γένους , φιλοτιμία καὶ χαρὶς θεόςδοτος . τῶ ἄτιμον φύσιν τῆ βροτῆ , ἡ τιμήσασα χαῖρε τῆ τοκῶσι .

Γλαθητίμοι σωτὴρ.

Ω'ς ταῶοικος ἐν τῆ γῆ . Καὶ παρεπίδημος ἤνεγκας . Τὰς κακουχίας σαρκὸς , ἡσεῖας καὶ δάκρυσι . Σχολάζων ἀοίδιμε . Καὶ ἀδιαλείπτως τῆ δεσπότη προσδυχόμενος.

Ω'ς κῆπος πανθαλὴς . Ἐδείχθης ὄντως καὶ εὔκαρπος . Δακρύων τοῖς ὀχετοῖς . Καλῶς ἁρδδύμενος . Καὶ μυρίπνουν ἴσιε , Τὸν καρπὸν τῆ κτίση Γωάσαφ προσενεύοχας.

Τὰς κοσμικὰς ἡδονὰς . Καὶ ἐπαλωύσεις μισήσαντες . Χερσὲ ὑπὲρ τὸν χρυσὸν . Σοφῶς ἐποθήσατε . Καὶ τέτου τοῖς νοῦσεσιν . Εἴξαντες προθύμως . Σωὶ αὐτῆ νεῦ ἐπαγάλλεσθε.

Τὸ σωτήριόν σου Θεῦ . Τὸ θεῖον ὄντως καὶ παίσεπτον . Γ'μνήσωμεν δύσεβῶς . Μαρίαν τῶ ἄχραντον . Θεὸν γὸ ἐγέννησε (παράδοξον τέρας) τὸν ἀχώρητον καὶ ἄληπτον.

Σπλάγχνων ἰωνᾶς.

Μέγα καὶ φεικτὸν . Ἐφαίη τερατίον . Ἐν σοὶ προφανῶς μακαριώτατε νεανίσι γὸ . Σιωσικῶν κεκλεισμένος , καὶ σιωμιλῶν . Οὐκ ἐθελχθης τοπαράπαν ἁδαμάντινε . Πόθῳ πόθον ἀντισαμενος . Γ'δυσὲ κάλλης προκρίνας τὰ ἄρ'ρ'δυσα .

Χαῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαίροις ἡ ἀχῆς ὁ Χριστῷ ἡ παμπόθητος. Πάτερ Βαρλαὰμ σεβασμιώτατε. Ἰωάσαφτε, οἱ μισήσαντες τὰς τῆς σαρκὸς ἡδονάς. Ὀλοψύχως τὸν κύριον ποθήσαντες, ὅπερ ἱλεώνυμοι δέομαι. Ταῖς ἐμῇ ἱκεσίαις ποιήσατε.

Σέβω καὶ τιμῶ. Τελάδα ἀμέριστον. Προσώποις ξ. σὶ διαιρουμένην ἀεί. Ἑνυμένῳ δὲ. Τῇ ἐσίᾳ καὶ φύσει ὡς μίαν ἀρχὴν. Τὸν πατέρα καὶ υἱὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον. Παίτων κρατιῶς δεσπόζουσαν. Καὶ τὸ παῖ σωτηρῆσαι ὡς βέλεται.

Ὄρη καὶ βουνοὶ. Πεδία καὶ φάραγγες. Λαοὶ καὶ φυλαὶ. Ἔθνη καὶ πᾶσα πνοή. Ἀλαλάξατε. Εὐφροσύνης ἐνθέου πληρύμενα. Ἦλθεν παίτων ἐπεδήμησεν ἡ λύτρωσις. Λόγος τῷ Θεῷ ὁ ἄσαρκος. Ἐκ παρθένου δὲ οἴκτου σαρκούμενος.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Βασιλείαν ῥέουσαν, καταφρονήσας ἐμφρόνως. Τὸν Χριστὸν ἐπόθησας, ὅλῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ. Παίντα τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, μισήσας μάκαρ. ἕθεν νῦν ἀπολαμβάνεις τοῦ ποθουμένου. Βασιλείαν τιμῶ ἀμνόν. Ἀντὶ φροσκαίρου, σαφῶς κληρωσάμενος. Ὁ οἶκος.

Ἄγγελος σαρκοφόρος, ὅτι γῆς ἀνεδείχθης. Παμμάκαρ Ἰωάσαφ τῇ φράξει. Βυθὸν ἐφάμιλλον ἀγγέλοις, δραμύσας παίντα, τὰ τερπνὰ ὡς σκύβαλα ἡγήσω. Ὅθενσοι ἐπάξιον τὸν ὕμνον μέλποντες βοῶσι ταῦτα· Χαῖρε δι' οὗ ὁ Χριστὸς ἐκηρύχθη. Χαῖρε δι' ὃ σατανᾶς κατηργήθη. Χαῖρε ἀσκητῶν κορωνὶς καὶ ἐδραίωμα. Χαῖρε τῶν Ἰνδῶν καλλονὴ & δράσωσμα. Χαῖρε ὁ καταλείψας τῆς σαρκὸς τὰ ἡδέα. Χαῖρε ὁ ἐκζητήσας τὸν πολύτιμον λίθον. Χαῖρε ὅτι ὡς ὄναρ ἐλογίσω τὸν βίον. Χαῖρε ὁ τὸν σὸν βίον δρανείμας πενῶσι. Χαῖρε δι' ὃ τὰ σίφη δραπετεύει δαιμόνων. Χαῖρε δι' ἣν πεμένη πέπτωκε τῶν εἰδώλων. Χαῖρε ὁ καταλείψας ῥέησαν βασιλείαν. Χαῖρε ὁ τιμῶ ἀφθάρτως δραμένησαν ὄντως. Ἀντὶ φροσκαίρου σαφῶς κληρωσάμενος·

Θεῷ συγκατάβασιν. Ὠδὴ ζ'.

Ἡ μόνη ἀπείρανδρος Ἡ μόνη ἄφθορος, χαῖρε δέσποινα. Ἡ παρθένος καὶ μήτηρ. Ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος. Τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν μυστήριον. Χαῖρε ἀγγέλων ζυφή. Χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Σιὼν πόλις ἔμψυχε· Τῷ βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστῷ. Περὶς ἧς ἐλαλήθη· Δεδοξασμένα χαῖρε θεόνυμφε. Χαῖρε ἡ κλίμαξ δι' ἧς μεταβαίνομεν. Πρὸς ἐρανὸν ἀπὸ γῆς καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωήν.

Λειμὼν θεοφύτους. Εὐάδης κῆπος θεοβλάστητος. Ἀνεδείχθης Παρθένε ἀθανασίας ἄνθος ἀρήσασα. Διὸ συμφώνως τὸ χαῖρε σοι κρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κράζομεν· Χαῖρε χαρᾶς χορηγὲ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Σ' πέρτιμε δέσποινα. Ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι. Γ'νασοι χαρμοσύνως. Τὸ χαῖρε κράζω. Χαῖρε ἁγνείας πηγή. Χαῖρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος. Χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Θεοῦ συγκατάβασιν.

Θούδαν τὸν γηράσαντα, δεινῇ κακίᾳ, καὶ τοῖς ἀλόγοις ποτέ. Παρανόμως θυσίαν ἀποδιδόντα μεμωραμένῃ ψυχῇ. Σοφοῖσι λόγοις προσήγαγες ἄξιον. Ἐξ ἀναξίας Χριστῷ ποιητῇ καὶ Θεῷ.

Πατέρα τὸν ἄχρηστον. Χριστῷ προσήξας διὰ βαπτίσματος. Καὶ γυνήτωρ ἐγένετο θεία προνοίᾳ τοῦ σοῦ γυνήτορος. Οὗτον ἐβόας κυρίῳ γινόμενος. εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πατέρων ὁ σύλλογος. Καὶ τῶν ἀγγέλων πάντα τὰ τάγματα. Συνηθροίσθησαν μακαρτῇ σῇ ἐξόδῳ. Καὶ τῶν λοιπῶν οἱ χοροὶ. Ἁγίων πάντων κυρίῳ κραυγάζοντες. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἔλεος τιμῶ ἄβυσσον. Ἡ τεκοῦσα, τὸν ἀσύμπαθητον. Καὶ πανάσωτον σῶσον. Ὡς συμπαθὴς ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος. Καὶ λύτρωσαί με γεέννης τὸν δήλαιον. Ὅπως ὑμνῶσε ἀεὶ τιμῶ πολυύμνητον.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ.

Ῥοαῖς τῶν σῶν δακρύων· Ἐρήμου τὰς ἀνύδρους χώρας ἡδρόσας. Καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, ἀρετὰς ἐκαρποφόρησας. Καὶ ἐδέξω τῶν σῶν πόνων πολυπλάσιον. Ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸν μισθὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὄναρ ἐλογίσω. Τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονὰς ἀείμνηστε. Καὶ δολιόματος φθαρτοῦ, τιμῶ ἀξίαν κατεφρόνησας, Διὸ ἀμαράντινόνσοι ἐδωρήσατο. Ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριάδα ἐν μονάδι. Προσκυνοῦντες εὐσεβῶς δοξάσωμεν. Τὰ τρία σέβοντες πιστῶς. Ἀμερίστως διαιρούμενα. Ἐν οἷς πάντες βαπτισθέντες ἀναμέλπομεν. ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὸ χαῖρε σοι βοῶμεν κυήσασῃ τιμῶ χαρὰν πανάχραντε. Καὶ τῆς ἀρᾶς πάντας ἡμᾶς, ῥύσαι μόνη μεσιτείαις. Ἀπειρόγαμε ἁγνὴ τοὺς ἀναμέλποντας. Ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ ε'. Εὐλογεῖτε παῖδες.

Γεννᾷ ἐκ ῥίζης, χαῖρε ῥάβδος βλαστήσασα. Χαῖρε ὄποτίσως ἀνθοφορῆσα. Ἄνθος τὸν Χριστὸν ὡραῖον. Χαῖρε τῶν ὀρέων, χαῖρε κατάσκιον. Χαῖρε Θεῷ ὄρος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος. Παῖδων εὐδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

Ξύλῳ φῶσον ῥάβδῳ, κραταιᾷ ἀντιλήψεως. Ὡς ὑλακτοῦντας κύνας.

Ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὡς ὡρυομένους θήρας. Τὰ φθεικυκλοιδῆτα τὴν πεπονιλώμενα, ψυχὴν ὑποσάβει πάθη. Δενδρώσμε πολυορκοῦντα. Ἵνα τὸ χαῖρε σοι παρθένε κράζω.

Ὡραιωθῆς ὅλη, τὸν ὡραῖον ἐν κάλλεσιν ὑπὲρ υἱὲς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα. Ἡ ἐν γυναιξὶν ὡραία. Διόσοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίροντες. Χαῖρε Θεοτόκε ἁγνὴ κεχαριτωμένη. Χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὃ εἶδεν, ὄρος τεὸν ἀλατόμητον. Θεογεννήτορ χαῖρε ἐξ ἧς ἐτμήθη, ἀκρογωνιαῖος λίθος. Χαῖρε θεοδόχε ἀθρακοφόρε λαβίς. Χαῖρε τῶν ἀύλων ἀγγέλων ἁγιωτέρα. Χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Ἐπαπλασ. κάμιν.

Ἐν μέσῳ διαιτώμενος. Νεανίδων ἀπτηνε. Οὐκ ἐθέλχθης μάκαρ. Ὑπ' αὐτῶν πασιωλον. Ἀλλ' ἔσης ἀκλόνητος οἷα γενναῖος ἀγωνιστής. τῷ νικοποιῷ ἢ λυξωτῆσα κραυγάζων. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε.

Τίς ἐξειπῶν δυνήσεται. Τὰ φθεικτάσε τεράτια. Τὰ ἡρωϊκὰ καὶ καστερὰ παλέσματα. Τὰ ἔνδοξα βόσπαια. Δίων δαιμόνων πᾶσαν ὀφρύν. Καταβεβληκώς, τῷ λυξωτῇ ἀνεβάας. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε.

Ὁ προσδὼς τὰ μέλλοντα. Καὶ καλῶν τὰ ἀνύπαρκτα. Ὡς περ ἔντα πάτερ. Οὗτος τὴν εὐγένειαν. Ψυχῆς σῆς ἐώρακεν. Ἐξαπεστελλων τὸν Βαρλαὰμ. Ὅστις τὴν βελλὴ ἀυτῷ προθυμως πληρώσας. Ἀγρεύσε πανσοφως. Καὶ προσάγει τῷ κτίσῃ. Ὅπερ σωσαρυμνοῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκρωμένον ζωωσον. Τεθνεωμένον ἐξέγειρον. Καταβεβλημένον μὴ τὸν νοῦν ἀνάστησον. Νεκρὸς ἡ ζωώσασα, τῷ ζωηφόρῳ τόκῳσε. Ὡς αὐτοζωὴ ἐν ἀληθείᾳ τεκοῦσα. Μαρία θεοτόκε. Ὑπερδοξασμένη. Ὑπερδεδοξασμένη. Καὶ κεχαριτωμένη.

Ἄλλος Θαυματος ὑποφυῆς.

Ὁ ἐν μέσῳ τῶν πυρὸς διαφυλάξας. Τοὺς ξεῖς παῖδας ἀσινεῖς, αὐτός σε. Νικητὴν ἀπέδειξε σφοδροτέρας λιαν φλογός. Καὶ ἐν μέσῳ νεανίδων διαιτώμενος. Οὐκ ἐθέλχθης τοπαράσαν ἀδαμαίτινε. Ὅθεν τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐκομίσω.

Πλοῦτον ῥέοντα τοῖς πένησιν ἀφθόνως. Ἐνεμιας Θεῷ δανείζων πάτερ. Ὅστις σε ἡμοίψατο βασιλείαν ἐν οὐρανοῖς. Καὶ μὴ ῥέοντα σοι πλοῦτον παρεχόμενος. Διὸ σωὶ ἀγγέλοις μίλπεις ἔνδοξε. Εὐλογήτω ἡ κτίσις πασα τὸν κύριον.

Ζωὴν ἢ ζωὰς ἢ ἐν ἢ τεία φῶτα. Τὴν ξιάδα πιστῶς ἀνυμνοῦμεν. Πατερικαῖς ἑπόμενοι θείαις ἔντεσι ταῖς διδαχαῖς. Τὸν πατέρα ἢ υἱὸν ἢ πνεῦμα ἅγιον. Μεθ' ὧν εὐσεβῶντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογεῖτε ἡ.

Στί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πων τὰ κρύφια. Ἀντὶ φθαρτῆς ἀλυργίδος. Καὶ τὸ ῥόδον τὸ ἀγαλλιάματος. Ἀνθέων ἀφθάρτων. Καὶ ἀμαραντίνων σέφει, σὲ κατεκοσμησε.

Τὸν ὁλωσεχεῖ ἀρετῆς. Τῆς θείας κλίμακος, βαθμιδας ὡς ἄρι-στος. Διέβης ἀραποδρόμος. Καὶ πρὸς τὸ ἄκρον αὐτῆς. Ἀναβὰς κατεῖδες τὸν δεσπότην σου. Σαφῶς ἐπιζόμενον. Ἐπ' αὐτῷ κὴ προ-τείνοντα. Τῷ δεξιάνσει. Καὶ πλουσίως παρέχοντα. Θείας χάρι-τας, κατ' ἀξίαν τῆς πόνωσου. Θείαντε πρὸς κατάπτωσιν. Κα-λοιῶτασε ὅσιε. κὴ πρὸς αὔλους σκιρτήσεις. Ὅπου χαρὰ ἡ ἀ-νέκφρασος. Τερπνότης ἁγίων. Μυσικήτε εὐφροσυνη, κὴ ἀγαλ-λίασις.

Χαίροις τῆς ἀσκητῆς ἡ κρηπὶς. Τῶν ἀποστόλων κὴ μαρτύρων ὁμότρο-πος. Ἡ σὺν τῶ σωφροσυνης. τῆς ἀρετῆς ὁ καιρὸς. Εὐγυρατείας σάβ-μη κὴ ἀσκήσεως. Πηγὴ συμπαθείας. καὶ εὐστλαγχνίας τὸ πέλαγος. Κρίνη θαυμάτων, ἀενάως πηγάζουσα. τοῖς προσρέχουσι τὰς ἰάσεις μακαρίε. Χαίροις ὁ διαυγέστατος λαμπτὴρ καὶ φαιδρότατος. Ὁ τῷ εἴδει φωτίσας. Τοῖς σοῖς πανσόφοις διδάγμασι. Χριστὸν ἱκετεύων. Μὴ ἐλλίπης Ἰωάσαφ ὑπὲρ τῆς δόλωσεως.

Δόξα, ἦχος πλ. ά.

Ὅσιε πάτερ, τῆς φωνῆς τὸ εὐαγγελίου τε κυρίε ἀκούσας. Τὸν κόσ-μον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τῶ δόξαν εἰς ὕδὲν λογισάμενος. Ὅθεν πᾶσιν ἐβόας. Ἀγαπήσατε τῶ Θεὸν. καὶ εὑρήσητε χαρὰν αἰώνιον. Μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτε. Ἵνα ὅταν ἔλθη ἐν τῆ δόξη αὐτοῦ, ἀπολαύσητε ἀναπαυσιν μετὰ πάντων τῶν ἁ-γίων. Ὧν ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ, φύλαξον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε. Δοξολογία μεγάλη, κὴ ἀπό-λυσις. Εἰς τῶ λειτουργίαν τυπικὰ. Καὶ ἐκ τῶν κανό-νων τῆ ὁσίε ὠδὴ γ'. ϛ'. Καὶ ὁ ἀπόστολος πρὸς γαλάτ. προκ. Καυχήσονται ὅσιοι ἐν δόξη.

στίχ. Ἄσατε τῶ κυρίω ᾆσμα καινόν.

Τὸ Δελφοὶ, Ὁ καρπὸς τε πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακρο-θυμία, χρηστότης, ἀγαθωσυνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια. Κατὰ τῶν τοιούτων ἐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τε Χριστε τῶ σάρκα ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθήμασι κὴ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι κὴ στοιχωμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι. Ἀλλήλους προσκαλούμενοι, ἀλ-λήλους φθονοῦντες. Ἀδελφοὶ, ἐὰν κὴ προλημφθῆ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ, καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον, ἐν πνεύματι πρᾳό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε. Καὶ ἕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸ κύριον.

Στιχ. Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μαρκον.

Εἶπεν ὁ κύριος. Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν. Καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ ἀκολουθήτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν. Ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΔ'.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ.

πρωτομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης.
Μεταφραθεὶς ἐκ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν
διάλεκτον παρὰ Λαγγαίου μοναχοῦ
τοῦ Κρητός. Εὐλόγησον πάτερ.

Παραγενόμενος ὁ μέγας κήρυξ τῆς ἀληθείας καὶ εὐαγγελιστὴς παῦλος ἡ πολύφθογγος σάλπιγξ τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν αὐτιόχειαν εἰς τὸ ἰκόνιον, νὰ κηρύξῃ τὸν σωτήριον λόγον. εἶχεν εἰς τὴν συνοδίαν του δύο ἄνδρας, δημᾶντε καὶ ἑρμογένη. Οἵτινες ἦταν πονηροὶ καὶ ὑποκριταὶ, δείχνοντες, ὅτι τὸν ἀλαβᾶσταν εἰς τὸ φανόμενον. Καὶ ἡ γνώμητες ἦτον διεστραμμένη. Αὐτὸς δὲ ὡς Χριστοῦ μιμητὴς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε πανουργίαν τινὰ, ἀλλὰ τοὺς ἠγάπα ὡς ἀδελφούς. Καὶ τοὺς ἐδίδαξε πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ πῶς τοῦ ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἔπρεπε ὅπου δύσῃ εἰς ἐκεῖνον. Ὅταν οὖν ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν τοῦ ἰκονίκα, καὶ τὸ ἔμαθεν ἕνας δύσεβὴς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὀνησιφόρος ὀνόματι. ἐξῆλθεν εὐθὺς μὲ τὴν γυναῖκα & παῖδας αὐτοῦ, ζητῶντας τὸν παῦλον. Τὸν ὁποῖον δὲν εἶδε ποτέτε. Μόνον ἀπὸ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ τίτον ἤκουσε ποτὲ πὼς ἦτον εἰς τὴν ἰδέαν. Μικρὸς τὴν ἡλικίαν. Φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν. Γερακομύτης. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅλης τῆς ἁγίας πεπληρωμένος καὶ χάριτος. Ἰδὼν ἓν αὐτὸν, τὸν ἐγνώρισεν ἐν ἀπὸ τὰ ῥηθέντα σημεῖα, καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτὸν, λέγων. Χαίροις ὑπηρέτα τοῦ εὐλογημένου Χριστοῦ. Ὁ δὲ παῦλος ἀπεκρίθη μὲ σεμνὸν καὶ χαρούμενον πρόσωπον. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι μὲ τὸν οἶκόν σου. Δημᾶς δὲ & ἑρμογένης οἱ ἄνωθεν εἶπον αὐτῷ. Τάχα δὲν εἴμεθεν καὶ ἡμεῖς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ; Ἀμὴ δίχατί μόνον αὐτὸν ἐχαιρέτησες; Ὁ δὲ ὀνησιφόρος

ἀπε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπὸ ταῦτα τὰ λόγια ἐπατάλαβε τὴν κακίαν αὐτῶν, καὶ εἶπεν. Ἐγὼ δὲν βλέπω εἰς ἐσᾶς κανένα καρπὸν δικαιοσύνης. Ὅμως καλῶς ἤλθετε, κοπιάσετε καὶ ἐσεῖς ἕως τὸν οἰκονόμον νὰ αἰσπαυθῆτε. Ἀπελθόντες ἔν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἔβαλε τράπεζαν, καὶ ὑξενισέτησε θεμελιῶς ὁ ὀνησιφόρος. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ διδάσκῃ ὁ παῦλος τὸ εὐαγγέλιον λέγωντας. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ θέλουσι ἰδῇ τὸν Θεόν. Μακάριοι οἱ σώφρονες καὶ ἐγκρατεῖς. Ὁπῶ δὲν ἐμόλυναν τὴν παρθενίαν αὐτῶν. Οἱ γὰρ τοιοῦτοι γίνουσται ναοὶ καὶ οἰκητήρια τοῦ πναγίου πνεύματος. Μακάριοι οἱ τὸ θεῖον τᾶ Χριστᾶ δεξάμενοι βάπτισμα. Ἔπειτα τηρῶσι τὰ σώματα αὐτῶν ἄσπιλα καὶ καθαρὰ ἕως τέλους. Οἱ γὰρ τοιοῦτοι θέλουσι ἀξιωθῆ μεγάλης δόξης εἰς τὸν παράδεισον. Καὶ νὰ μὴ δοκιμάσουσι ποτὲ βάσανον τῆς αἰωνίας κολάσεως. Τοιαῦτα τοῦ παύλου διδάσκοντος. Ἀναμεταξὺ τῶν ἄλλων ἀκροατῶν, ἔτυχε μία ὡραιοτάτη καὶ εὐγενὴς κόρη, Θέκλα τὸ ὄνομα, θυγάτηρ Θεοκλείας. Ἥτις ἐσκέπτετο εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἀκροάζετο τᾶ παύλου τὰ λόγια, ἀμὴ τὸ πρόσωπον τὸν δὲν ἔβλεπεν. Ὅμως ἀπὸ τὰ ζωηρὰ ἐκεῖνα καὶ γλυκύτατα λόγια, ἐρώθη τὴν ψυχὴν ἔρωτα θεῖον καὶ ὑπερθύμασον, ἀλλοιωμένην τὴν καρδίαν τοιουτοτρόπως, ὁπῶ ἀσχήσῃ πᾶσαν φροντίδα καὶ μέριμναν σώματος. Καὶ ἐσκέπτετο εἰς τὴν θυρίδα τρία νυχθήμερα. Καὶ τοσοῦτον γλυκύτητα αἰσθάνετο, εἰς τὰ λόγια τᾶ ἀποστόλου, ὁπῶ ἔμεινεν ὥσπερ εἰς ἔκπασιν. Οὔτε ποσῶς ἀπεκινεῖτο τῆς μιᾶς αὐτῆς. Ἥτις ἐπάρχησε πολλὰ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθηκεν. Ὅθεν ὑπομίζησα, ὅτι νὰ βγῆκεν ἀπὸ τὰς φρένας της. τὸ ἐβλαβοῦσε τᾶ γαμβροῦ της. Ὅστις ἦτον μέγας ἄρχοντας ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, ὀνόματι Θαμυρις. Καὶ τὸς εἶχασιν ἀρραβωνιασμένους. Ἀμὴ ἀκόμι δὲν τὴν ἐγνώρισε σαρκικῶς. Οὗτος ἀπῆλθεν αὖθις εἰς τὸν οἶκον τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ, καὶ λέγει τε. Γίνωσκε, ὅτι βρὶς ἡμέραις καθέζεται ἡ γυνήσου εἰς τὸ παράθυρον ἀκλινῶς, ἀκροωμένη τὸν διδασκάλου ἀπὸ τοῦ ξένου. Καὶ οὔτε νὰ φάγῃ ἠθέλησεν, οὔτε ἄλλην ἀνάγκην σαρκὸς ἐχρειάσθηκεν. Γ᾽ παγε γοῦν καὶ εἴτε δυνήσαι, νὰ τὴν βγάλῃς ἀπ᾽ ἐκεῖ σωτουώτερα. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἐπάρχησε πολλά. Καὶ τῆς ἔπε λόγια φρώτον παραπονετικὰ ἔρωτος καὶ σπλαγχνικά, καὶ τὴν σωνήθειαν τοῦ νέου. Ἔπειτα βλέπων, ὅτι δὲν τὰ ἔβαινε ποσῶς εἰς τὸν νοῦν της. Τὴν ἐφοβέρισε μὲ ἀπιστίαν καὶ πολλὴν αὐστηρίαν, νὰ τὴν κακοποιήσῃ ὡμῶς καὶ αἰσθάνεται ὀντα. Ἀλλὰ ἐκείνη ἴσατο στερεὰ ὡς ἀδάμας. Οὔτε κἂν λόγον φιλὸν αὐτῷ ἀπεκρίνατο. Δοιπὸν εἶχασιν ὅλοι οἱ συγγενεῖς της θλῖψιν πολλήν. Ὁ δὲ θαμυ-

εις ἐθυμώθη μὲ τὸν παῦλον. Καὶ ἀπῆλθε νὰ τὸν κακοποιήσῃ ὡς τάχα αἴτιον. Εἰς τὸν δρόμον ὑπαντᾷ τοὺς δύο παιδάρους, ὁποῦ ἔπαιζαν ἄνωθεν, Δημᾶν, καὶ Ἑρμογένην. Καὶ τοὺς ἠρώτησε, τί ἄνθρωπος ἦτον ὁ παῦλος, καὶ ποταπὴ ἡ διδασκαλία του; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Αὐτὸς πόθεν εἶναι δὲν ἠξεύρομεν. Μόνον διδάσκει, ὅτι ὅποιος φυλάξῃ παρθενίαν, μένει ἀθάνατος. Καὶ διὰ τὰ λογία αὐτὰ κάμνει τὰς γυναῖκας καὶ χωρίζονται τοὺς ἄνδρας αὐτῶν, καθὼς τὸ ἔπαθεν ἡ Θέκλα. Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ τὸν φέρῃς εἰς τὸ θέλημά σου. Ὑπᾶγε εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως, καταβάλε τὸν παῦλον, νὰ τὸν παιδεύσῃ, καθὼς τοῦ πρέπει. Καὶ τότε θέλει φοβηθῇ ἡ γυνή σου, νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ συνοικέσιον. Ἐπῆρεν αὐτὸ ὁ διάβολος αὐτοὺς τοὺς δύο, καὶ τοὺς ἐφίλοσυρεν εἰς τὸν δεῖπνον. Καὶ τὸ πρωῒ ἔδραμεν ὡς ἄγριον θηρίον μὲ ὄλλα πολλὰ εἰς τοῦ οἰκίαν τοῦ ὀνησιφόρου. Καὶ ἁρπάσας τὸν παῦλον, τὸν ὑπῆγε εἰς τὸν ἡγεμόνα, λέγων, ὅτι εἶναι κακοποιὸς ἄνθρωπος καὶ πλανᾷ τὰς γυναῖκας, καὶ τὰς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄνδραστους. Ὁ δὲ ἄρχων εἶπε τῷ παύλῳ. Εἰπέμας τί ἄνθρωπος εἶσαι, καὶ ποταπὴ ἡ διδασκαλία σου; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὁ ἀληθὴς καὶ ζωοποιὸς Θεὸς μὲ ἀπέστειλεν, ὅστις ποθεῖ τοῦ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ κηρύττω τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστόν. Ὃς ἔπαθε διὰ τοῦ ἀγάπου ἡμῶν. Καὶ μᾶς ἐπαράγγειλεν, νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ ὅλα τὰ πονηρὰ ἔργα. Καὶ νὰ διάγωμεν μὲ παιδευτικὴν σωφροσύνην καὶ ἀγάπην φρὸς ἀλλήλους. Λοιπὸν, ὦ ἀνθύπατε, τί ἄδικον κάμνω νὰ κηρύττω ὅσα ὁ κύριος καὶ Θεὸς μὲ ἐπρόσταξεν; Τότες ὁ ἡγεμὼν ὥρισε νὰ τὸν βάλουν εἰς τοῦ φυλακὴν δεδεμένον ἕως τινὰς ἡμέρας, νὰ τὸν κρίνῃ εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ταῦτα μαθοῦσα ἡ Θέκλα ἐξῆλθεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς θεῖον ἔρωτα. Καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν της νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τοῦ ἀγάπου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπῆρεν αὐτὸ τὰ χρυσᾶ σολισίδια καὶ μαργαρίτας αὐτῆς. καὶ ἀπῆλθεν ὥρᾳ τοῦ μεσονύκτου εἰς τοῦ φυλακήν. καὶ τὰ ἔδωσε τοῦ δεσμοφύλακος χάρισμα, νὰ τοῦ ἀφήσῃ νὰ ἀντικρύσῃ τὸν παῦλον. Ὅθεν ἀφῆκεν αὐτόν. Καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τοῦ φυλακὴν, ἀκαταφίλει τὰ δεσμὰ τοῦ παύλου μὲ πολλὰ δακρύσασιν, καὶ εὐλάβειαν. Δεομένη τότε καὶ ἱκετεύουσα, νὰ τοῦ δίδαξῃ ἐπιμελῶς, καὶ νὰ τοῦ ὁδηγήσῃ φρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ὁ δὲ θεῖος ἀπόστολος ἔχοντας ὅλως τοῦ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν, ἐσυμπύχε περὶ τῆς ἐναρμόνιας οἰκονομίας αὐτοῦ ὑψηλὰ νοήματα. καὶ περὶ καταφρονήσεως κόσμου, παρακινῶν καὶ ἐρεθίζων αὐτὸν, φρὸς σωφροσύνην καὶ παρθενίαν σαρκὸς καὶ πνεύματος. Ἡ δὲ ἀκροάζετο μὲ τόσον πόθον, ὁποῦ τῆς ἐφαίνετο ὁ ἀπόστολος, ὥσπερ νὰ ἦτον αὐτὸς ὁ Κύριος. καὶ τὰ

λόγια

λόγια ἐδέχετο εἰς τὴν καρδίαν. Καὶ τὰ εἶχε γλυκύτερα τῆς ἀμβροσίας καὶ νέκταρος. Τὸ πρωὶ ὅταν εἶδασιν οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, πῶς ἔλειπεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν. Ἔδραμον ὅλοι καὶ τὴν ἐγύρευαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν, νομίζοντες, ὅτι ἔφυγε μὲ κακὸν σκοπὸν ἀπὸ ἀγάπην ἐρωτος. Ὁ δὲ θαύμυρις ἐρεύνων εἰς τοπους διαφόρους, τοῦ εἶπεν ἕνας τις ἄλλος. Ὅτι ἦτον εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὸν ξένον ἐκεῖνον τὸν δέσμιον. Ὁ δὲ ἀπῆλθεν καὶ εὑρὼν αὐτὴν καθεζομένην εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, μὲ δισμὰ πόθου σπουδεδεμένη, ἐθυμώθη. Καὶ λαβὼν ὄχλον ἱκανὸν ἀπῆλθεν εἰς τὸν αἰθέπατον, καὶ ἀνήγγειλε ταῦτα. Ὁ δὲ ἐκέλευσε ἀπφραν τὸν ἄπιστον. Ἡ δὲ μαρτυς τοῦ Χριστοῦ ἔμεινεν εἰς τὴν φυλακήν. Καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν τόπον τοῦ παυλου δίχα εὐλάβειαν. Εἰς ὀλίγην ὥραν παρέστησαν καὶ αὐτὴν εἰς τὸ κριτήριον. καὶ ἐβόησεν ὄχλος πολὺς πρὸς τὸν ἄρχοντα. Φόνευσον τὸν μάγον αὐτὸν ἀπὸ γῆπα. Ὁ δὲ ἄρχων ἤκουε τὰ λόγια τοῦ παύλου ἡδέως. ἀπὸ ἐβουλετο νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἀμὴ ἐφοβεῖτο τὸν ὄχλον. Λοιπὸν εἶπε πρὸς τὴν Θέκλαν. Διατί δὲν θέλεις τὸν ἄνδρα σου; Αὐτὴ δὲ οὔτε τὸν ἡγεμόνα ἐκίταξεν, οὔτε τινὰ ἀπεκρισιν ἔδωκε. Μόνον τὸν παῦλον ἔβλεπεν, ὡσπερ νὰ ἦτον αὐτὸς ὁ ἀνασασμός της. Ὅθεν ἡ μήτηρ αὐτῆς Θεοκλεία, ἀπὸ τὸν πολιήτης θυμὸν ἐβόησε πρὸς τὸν ἄρχοντα. Καυσετὴν τὴν μάμον εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρε. Διὰ νὰ φοβηθοῦν, ἡ ἄλλαις γυναῖκις, νὰ μὴ καταφρονῶσιν τοὺς ἄνδρας τες. Ὅταν σὰν εἶδεν ὁ ἄρχων, ὅτι ἡ μόνον ὁ ὄχλος, ἀμὴ καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς της, τὴν ἐκατάκριναν, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὴν καύσουσι, καὶ τὸν παῦλον νὰ φραγγελώσουν καὶ νὰ διώξουν ἔξω τῆς πόλιως. Ταῦτα κελεύσας, ἀνέβη τοῦ θρόνου. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ θέατρον μὲ τὸν δῆμον ὅλον, νὰ ἰδῶσι τῆς κόρης τὸν θάνατον. Ἡ ὁποία δὲν ἐφρόντιζε τόσον διὰ λόγουτης, ὅσον ἐνοιαν εἶχε διὰ τὸν πνευματικόν της πατέρα. Ὅθεν ἐκίταζεν εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος νὰ τὸν ἰδῇ. Τότες ἐμφανίζεται αὐτῇ ὁ δεσπότης Χριστὸς εἰς σχῆμα τοῦ Παύλου, καθεζόμενος ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου. τοῦτον ἰδοῦσα ἔλαβε θαῤῥος ἐν ἑαυτῇ, ταῦτα λέγουσα. Ὡς ὀλιγόψυχος καὶ ἀνυπομόνητος ὁποῦ εἶμαι, ἦλθεν ὁ διδασκαλός μου παῦλος νὰ μὲ θαῤῥήσῃ. Τότε βλέπει τὸν κύριον, καὶ ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς. καὶ λαβοῦσα πληροφορίαν τῆς διδασκαλίας τοῦ παύλου. Ἐπορευετο ἀγαλλιωμένη εἰς τὸ μαρτύριον. Οἱ δὲ παῖδες καὶ αἱ νεάνιδες ἐσώρασαν ξύλα, νὰ τὴν κατακαύσουν. Ἐγύμνωσαν ἐν αὐτῇ, καὶ ἔῤῥιψαν εἰς τὸ μέσον τὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλογὸς . Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἰδὼν αὐτῆς τὸ κάλλος καὶ ὡραιότητα ἐξεπλάγη . Καὶ κατὰ πολλὰ ἐλυπήθη , ὡς ἔμελλε νὰ ἀπολεσθῇ τοιαύτη παρθένος ὑπερκαλλος . καὶ τόσον ἐπόνεσε ἡ ψυχήτε , ὁπὼ ἐδάκρυσεν· ἡ δὲ μεγαλόψυχος κόρη ἔχυσα ἔσω τὸν ἔνθεον ἔρωτα , ὁπὼ ἔκαμνε τὴν καρδίαντης , δὲν ἐδειλίαε πῦρ ἔνυλον καὶ ὁμόδκλον. ἄλλα ἐστέκετο ἄφοβος , καὶ εἶχε τὰς χεῖρας ὑψωμένας πρὸς ἐρανὸν , καὶ τὰ ὄμματα , προσδοκομένη νοερῶς , καὶ ἐκδεχομένη ἐκεῖθεν βοήθειαν . Ὅθεν ἐκ ἀπέτυχε τῆς ἐλπίδος . Ἀλλὰ ἐδροσίζετο μᾶλλον ὑπὸ τῶ πυρὸς, καὶ ἐ κατεφλέγετο . Οὐ μόνον δὲ , ἀλλὰ καὶ βρονταῖς φοβερῶις καὶ ἀστραπαὶ ἐγένοντο εἰς τὸν ἀέρα . Καὶ ἦλθε σκότος πολὺ καὶ ραγδαία βροχὴ , & τοσαύτη χάλαζα εἰς τὸ θέατζον , ὁπὼ ἐφονεύσε πολλοὺς ἀπ' ἐκεῖνες ὁπὼ ἐπροθᾶσαν νὰ ἰδοῦν αὐτῆς τὴν ἀπώλειαν . Τὸ οὖν πῦρ ἐσβέση , ἡ δὲ μάρτυς ἔβαλε τὰ ῥᾶχατης , καὶ ἀνεχώρησε ἐκεῖθεν , ζητῶσα τὸν παῦλον , καὶ ἐρωτῶσα καθ' ἕνα πὼ νὰ εὑρίσκεται . Ἐκεῖνος δὲ ἀρῶ τὸν ἐμαρτύρωσαν , καὶ ἔξωσαν τῆς πόλεως , ἀπῆλθεν μετὰ τῶ ὀνησιφόρε , καὶ τῆς γυναικὸς , καὶ τέκνων αὐτῶ , καὶ ἐκρύπτησαν εἰς ἕνα παλαιὸν τάφον , νηστικοὶ ἓξ ἡμέρας . Καὶ ἕνα παιδὶ τῶ ὀνησιφόρε εἶπε πρὸς τὸν παῦλον , Κύριε . Ὁ πατέρας μας δὲν ἔχει πλέον φροντίδα , ἔτε ἔννοιαν εἰς ἡμᾶς , καὶ ἰδὼ ἀποθνήσκομεν ἀπὸ τὴν πεῖναν . Λοιπὸν βοήθησέμας . Ὁ δὲ παῦλος δάγαλε τὸ ἀσαναφόρετε . Καὶ τῶ τὸ ἔδωσε , νὰ τὸ πωλήσῃ , νὰ ἀγοράσῃ ἄρτες . Ἀπελθὼν οὖν ὁ νέος εἰς τὴν ἀγοραὶ , καὶ ἰδὼν τὴν ἁγίαν ἰγνῖ καὶ Ἀλυθέραν , ἐθαύμασεν . Ὅτι ἐθαῤῥεῖ πῶς ἐγίνη πυρίκαυστος. Ἐρωτηθεῖσα οὐδὲν εἶπεν αὐτῷ , ὅτι ὁ κύριος τὴν ἐλύτρωσε , καὶ ἐγύρωσε τὸν δεσπόλον . Λέγειτης ὁ νέος . Ἀκολούθειμοι , νὰ σὲ τὸν δείξω . Ὅστις ἔχει τώρα ἓξ ἡμέρας νηστικὸς , & προσδύχεται τῷ Θεῷ δὲν λόγυσε . Ἡ δὲ ἀτελθοῦσα εὗρεν αὐτὸν γονατιστὸν , καὶ ἔλεγε ταῦτα . Κύριε Ἰησῦ Χριστὲ , παρακαλῶ τὴν χάρίνσε , βοήθησον τὴν δούλωσου Θέκλαν , καὶ φύλαξον αὐτὴν , νὰ μὴ τῆς ἐγγίξῃ τὸ πῦρ . Αὐτὴ δὲ ἀκούσασα ταῦτα ἀπ' ἔξω τοῦ τάφου , ἐβόησε λέγουσα . Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁποίησας τὸν ἐρανὸν & τὴν γῆν , ὁποῦ μὲ ἐλύτρωσες τοῦ πυρός , δῶ νὰ ἰδῶ τὸν δεσπολόισου . Ὁ δὲ ἀκούσας τὴν φωνὴν , καὶ ἰδὼν αὐτὴν , ἠγαλλιάσατο λέγων . Εὐχαριστῶσοι Θεέμου καρδιογνῶσα , ὁποῦ ἐπήκουσες τῆς δεήσεώς μου . Εὐφραινθέντες οὖν ἅπαντες ἐφιλοξένησαν , ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ ὀλίγα χορτάρια , ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπὸ τὴν θείαν χάριν καὶ δωρεάν , ὁποῦ εἶχασιν , ὑπὲρ παῖτα τὰ βρώματα αὐτοὺς ἐνεπλήζουσαν . Καὶ μετὰ τὴν εὐχαριστίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίαν ἔπεν ἡ ἁγία πρὸς τὸν ἀπίστολον · Δέομαίσου νὰ κόψῃς τὰ τείχας τῆς κεφαλῆς μου, νὰ ἐνδυθῶ ἀνδρείαν στολὴν, νὰ σοῦ ἀκολουθήσω ὅπου ἀπέλθῃς· Ὁ δὲ ἔπεν αὐτῇ. Ὁ καιρὸς εἶναι μέχρις, καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κακὸν πρόθυμοι. Καὶ σὺ ὡραία τὴν ὄψιν· Λοιπὸν φοβοῦμαι, μήπε τύχῃ ἄλλος πειρασμὸς χειρότερος τῶν προτέρου, καὶ δειλιάσεις· Καὶ δὲν δυνηθῇς νὰ τὸν ὑπομένῃς. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μόνον σημείωσον εἰς ἐμὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐλπίζω εἰς αὐτὸν, νὰ μήμου ἐγγίξῃ καμία βάσανος. Ὁ δὲ ἔπεν αὐτῇ· Μακροθύμησον, καὶ θέλει ἔλθῃ εἰς σὲ ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ἔπειτα λέγει τὴν ἐπιστροφὴ. Ὑπάγετε εἰς τὴν οἰκίαν σας. Καὶ εὐχαριστῶ τὴν ἀγάπησας. Ἐγὼ δὲ ὑπάγω ὅπου μὲ προσάξει ὁ κύριος. Ἀποχαιρετήσας μὲν αὐτοὺς, ἀπῆλθεν ὁ παῦλος εἰς Ἀντιόχειαν, ἀκολουθοῦσα αὐτῷ ἡ ἁγία. Καὶ καθὼς εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, τοὺς ὑπεδέχθησαν ἔναν ἄρχων ὁ πρῶτος τῆς μεγίστων τὸ ὀνομάτου ἀλέξανδρος, πολὺς εἰς τὴν κακίαν καὶ εἰς τὴν πολιτείαν ἄσωτος. Ὅτις ἰδὼν τὴν Θέκλαν τοσοῦτον ὡραίαν, ἐμίθησεν εἰς ἔρωτα, καὶ λέγει τοῦ παύλου. Λάβε ἄνθρωπε ὅσα χρήματα θέλεις ἀπ' ἐμοῦ, καὶ δόσμοι τὴν κόρην αὐτήν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ ἄρχοντόμου δὲν τὴν ἐξέρω, ἀπὸ ὁποίζοτεν. Ὁ δὲ ἀλέξανδρος ὡς παρρησίαν πολλὴν ἔχων, καὶ ἡγεμὼν ὑπάρχων τῆς πόλεως, ἄρπασε τὴν κόρην μὲ ἀναιδείαν, καὶ κατεφίλει αὐτήν. Ἡ δὲ ἔσπρωχνεν αὐτὸν ἀνδρείως, καὶ ἔλεγε μεγαλοφώνως. Μήμε δυναστεύεις τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ ἀναιδέστατε. Ὅτι ἐγὼ εἰμὶ σωότη τῆς ἰκονιέων. Καὶ ὅμπρὶ δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ, μὲ ἐδίωξαν τῆς πόλεως. Τοῦτα λέγουσα, τὸν ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν χλαμύδα, καὶ τὴν ἔξέχυσεν· Ἄρπαξε δὲ καὶ τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῆ, βλέπουσα, ὅτι δὲν ἐπαπειλοῦντο νὰ ἐγκρατευθῇ. Καὶ τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς. Καὶ κατέχυνεν αὐτὸν ἐνώπιον παίντων. Ὁ δὲ ἐντραπεὶς, ἐφόβησεν αὐτὴν, λέγων, Ὅτι ἐὰν δέντου θελήσῃ, νὰ τὴν καταβάλῃ εἰς τὸν ἀνθυπατον, νὰ τὴν θανατώσῃ. Ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἐκατάκειναν οὖν αὐτὴν, νὰ τὴν ῥίψουν εἰς τὰ θηρία ὡς ἱερόσυλον. Πῶς ἐπόλμησε νὰ ἁρπάσῃ τοῦ ἡγεμόνος τὸν στέφανον. Ἡ ἁγία ἐζήτησε χάριν τοῦ ἀνθυπάτου, νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς χεῖρας τινὸς γυναικὸς ἐντίμου νὰ τὴν φυλάξῃ ἀμόλυντον ἕως τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅπου ἔμελλε νὰ θηριομαχήσῃ. Ὁ δὲ ἔστερξε, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν μιᾶς γυναικὸς χήρας δυσσυστάτης καὶ πλουσίας, τρυφαίνης ὀνόματι. Τῆς ὁποίας ἐπόθανεν ὀλίγον προτίτερα μία θυγατέρα, φαλκονίλλα τὸ ὄνομάτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε'λαβεν οὖν τὴν Θέκλαν ἡ τρύφαινα, καὶ τόσον τὴν ἠγάπησεν ἕνεκεν τὰς τρεῖς ἡμέρας, ὁποῦ ἐκάμασιν αὐτάκμα, βλέπουσα τοιοῦτον ἀγγελικὸν πρόσωπον, καὶ ἀκούσα τοιαῦτα μελίῤῥυτα λόγια. Ὁποῦ ἔπρεπεν ἡ ψυχήτης, νὰ τὴν χωρισθῇ. Καὶ ἔκλαιε, ὅταν τὴν ὑπήγαιναν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Λοιπὸν καταφρονήσασα τὴν ἀξίαν τοῦ γένους της, ἠκολούθη καὶ αὐτὴ μὲ ἄλλας γυναῖκας. Καὶ ὑπήγασιν εἰς τὸ θέατρον, νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποβησόμενον. Ἔκλαιον οὖν αἱ γειτόνισσες πᾶσαι, καὶ ἐσυμπονούσαν αὐτὴν, καὶ ἐκαταλάλουν τὴν ἀδικοκρισίαν ταύτην. Οἱ δὲ ὑπηρέται ἔδεσαν τὴν μάρτυρα, καὶ τὴν ἔῤῥιψαν εἰς τὸ μέσον τῶν θηρίων. Εἰς τὸ ὁποῖα ἦτον μία λέαινα, ἤγουν θηλυκὸν λεοντάρι ἀγριώτερον παντὸς. Ἡ ὁποία ὡς ἔφθασε πλησίον τῆς ἁγίας, μετέβαλε τὴν ἀγριότητα εἰς πραότητα. Καὶ ἐνέλιχνε μὲ τὴν γλῶσσαν τοὺς πόδας της. Ἦτον δὲ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς κατακρίσεως, ταύτη. Ω'Σ ΙΕΡΟ'ΣΥΛΟΣ ΚΑΤΕΔΙΚΑ'ΣΤΗ ΕΙ'Σ ΘΑ'ΝΑΤΟΝ. Ταῦτα βλέπων ὁ ὄχλος, ἐξίσαντο, λέγοντες. Ἀ'δίκως κατεκρίθηκεν ἡ αὐθθωυς. Ταῦτα ὁρῶσα ἡ τρύφαινα, εἰσῆλθεν ἀνδρείως εἰς τὰ θηρία. Καὶ λαβοῦσα τὴν μάρτυρα, ἀπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ἀγαλλιώμεναι. Τὴν νύκτα βλέπει εἰς τὸ ὅραμάτης τὴν θυγατέρα ἡ ξύφαινα, κατ'οἰκονομίαν Θεοῦ & φιλανθρωπίαν αὐτάκατον. Καὶ λέγει αὐτῇ. Μῆτερμε, ἀγάπα αὐτὴν τὴν ξένιαν Θέκλαν. Καὶ ἔχετεν αὐτὶς ἐμὲ θυγατέρασι. Ὅτι εἶναι δῶλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καὶ δυύσταν νὰ κάμῃ δέησιν νὰ μὲ βάλῃ ὁ κύριος εἰς τὸν τόπον τῶν δικαίων. Ἐ'ξυπνος δὲ ἐγερμένη ἡ τρύφαινα. Εἶπε τῆς ἁγίας. Τέκνομου δεύτερον, κάμεμου παρακαλῶσε τὴν καλοσυνία αὐτὴν. Καὶ δεήσου τοῦ Θεοῦσου, νὰ ἀναπαύσῃ τὴν θυγατέραμου εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ὅτι μοῦ τὸ ἐζήτησε δι'ὁράματος. Τότες ἡ ἁγία σύρυς ἄφασα τὰς χεῖρας εἰς οὐρανούς, καὶ τὴν φωνὴν, εἶπε. Κύριέμου Ἰησοῦ Χριστὲ, υἱὲ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ζῶντος Θεοῦ, ἐπάκουσόμου τῆς δέησεσου. Καὶ ἀνάπαυσον τὴν φαλκονίλλαν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, κατὰ τὸ θέλημάσου τὸ ἅγιον. Ἡ δὲ τρύφαινα ἔχαιρε μὲν ἀκούσασα ταῦτα. Ἐ'λυπεῖτο δὲ δμὲ τὴν Θέκλαν καὶ ἔκλαιε, μαθοῦσα, ὅτι ἔρχετο πάλιν ὁ ἀλέξανδρος νὰ τὴν ἐπαῤῥῇ, νὰ τὴν θανατώσουσι. Εἰς ὀλίγων ὥραν ἔφθασε καὶ αὐτὸς, λέγων ταῦτα. Κυρία, ὁ ἀνθύπατος κάθεται εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ὅλος ὁ δῆμος ἐσυναχθη, νὰ ἰδοῦσι τῆς Θέκλας τὸν θάνατον. Λοιπὸν δόσεσιλον αὐτὴν πάρεσε. Ἡ δὲ ὑβρίσασα αὐτὸν, ἐφίωξεν ἔπρακτον. Μετὰ δὲ ὀλίγον δῆγμα ἦλθον οἱ ὑπηρέται τὲ ἀνθυπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάντα, νὰ τὴν ἀφήσουν βιαίως. Ἡ δὲ Ξυφαίνα, μὴ δυναμένη ἀντισταθῆναι, ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ ἀπέρχετο κλαίουσα. Καὶ λέγουσα ταῦτα. Οἴμοι τῇ ἀθλίᾳ, ποῦ ὀλίγας ἡμέρας συμβιώσασα εἰς τὸν πάρον τὸν φαλκονίλλαμμε. Καὶ πάλιν τώρα ὑστερῶμαι ἐσένα τὴν δύστηλον φιλτάτωμου θυγατέρα. Ἡ δὲ ἁγία βλέπουσα τῆς Ξυφαίνης τὸ σπλάγχνεστε καὶ συμπάθειαν, ἐδάκρυσε λέγουσα. Κύριέ μου καὶ βασιλεῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύω, δῶσε τὸν μισθὸν ἄξιον τῆς Ξυφαίνης εἰς τοσαύτην ἀγάπην ὁπού μὲ ἔχει, & ἐφύλαξε τὴν παρθενίαν μου. Θόρυβος οὖν καὶ βοὴ μεγάλη ἐγίνετο. Ὅταν ἄρπυξαν οἱ δημιοι τὴν Θέκλαν. Καὶ γυμνώσαντες αὐτὴν, ἔρριψαν εἰς τὰ θηρία, καὶ ἀπέλυσαν κατ' αὐτῆς λεοντάρια καὶ ἀρκούδα φοβερά. Ἡ δὲ ῥηθεῖσα λέαινα, ὁποῦ ἦτον ἀγριωτέρα ὡς κ' ἔωθεν, ἐσαμάτησε πλησίον τῆς ἁγίας, ὑπομπώσα τὰ ἄλλα θηρία. Καὶ δὲν ἄφηνε νὰ τῆς ἐγγίξῃ κανεία. Τότε μία ἄρκτος μεγάλη ἔδραμε νὰ ξεχίσῃ τὴν μαφτυρα. Ἡ δὲ λέαινα ἐναντιώθηκεν ἰσχυρῶς, καὶ τὴν ἐθανάτωσε. Ταῦτα ἰδὼν ὁ ἀλέξανδρος, ἔρριψε ἔσω εἰς τὸν λάκκον ἕνα λέοντα μέγαν καὶ φοβερὸν, ὅστις ἦτον συνηθισμένος νὰ ξώγῃ ἀνθρώπους. Καὶ τότε τὸν ἔσχισε θηταυτοῦ ἐνίκα πολλὰς ἡμέρας. Ἡ δὲ λέαινα ἐπαύεσε τοῦ λέοντος, καὶ ἐπολέμησαν ὥραν πολλὴν τοσοῦτον ἰσχυρὰ καὶ ἀνδρειωμένα, ὁποῦ ἐξέψυξαν καὶ τὰ δύο εἰς μίαν ὥραν. Ταῦτα βλέπων ὁ ἡγεμών, ἐκέλευσε νὰ βάλουν καὶ ἄλλα θηρία πολλὰ, ἀλλὰ εἰς μάτην ἐσπούδαζε ὁ δύσλιως. Ὅτι ὅλα ἐστέκοντο ὡς ἀρνία ἥμερα. Ἡ δὲ ἁγία ὁπερυφέρισα, βλέπει ἕνα φοβερώτατον λάκκον βαθὺν γεμάτον θάλασσαν, ὁποῦ ἦταν φώκας πολλάς. Καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν λίμνην, λέγουσα ταῦτα. Εἰς τὸ ὄνομά σου κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστὲ, λαμβάνω σήμερον τὸ ἅγιον βάπτισμα. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλαιον, νομίζουσαι, ὅτι θέλει φαγωθῇ ἀπὸ τὰς φώκας νὰ ἀφανισθῇ τοσοῦτον καλλος, καὶ τὴν ἐπαρακινοῦσαν νὰ μὴν εἰσέλθῃ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἔχουσα πίστιν εἰς τὸν Θεὸν, δὲν ἐδειλίασε τίποτας. Ὅθεν εὐθὺς κατῆλθεν ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια, πυρὸς καὶ ἀστραπῆς φέγγος πολὺ, καὶ ἐτσακρώθησαν αἱ φώκαις. Καὶ νεφέλη τὴν ἐσκέπαζε, νὰ μήτην βλέπουν γυμνὴν οἱ θεωροῦντες. Ἔρριξαν δὲ εἰς τὴν λίμνην ἄλλα θηρία ἀγριώτερα. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔχυσαν ἔσω πάρδον, κασίαν, καὶ ἄμωμον· Διὰ νὰ ἐπτοκοιμηθοῦν τὰ θηρία διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν μύρων, νὰ μήτην βλάψουσιν, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τότε ὁ ἀλέξανδρος εἶπε φωὸς τὸν αἰθύπατον. Ἔχω δύο ταύρους πολὺ ἀγρίους καὶ φοβεροὺς, τοὺς ὁποίους θέλω νὰ τὴν δέσωμεν εἰς αὐτοὺς, νὰ τὴν θανατώσουν.

Ὁ δὲ

Ο' δὲ ἀπεκρίνατο. Κάμε εἴτι θέλεις εἰς αὐτὸν ἀπὸ λόγυσου. Ὅτι ἐγὼ πλέον δὲν ἐπιχειρίζομαι κατ' αὐτῆς. Δήσαντες οὖν αὐτὸν ἔβαλαν εἰς τὸ ταῦρος. Καὶ αὐτὸ ἐκατάκαμον μὲ πυρωμένα σίδηρα καὶ τὰ ἐκέντζωναν, διὰ νὰ ἀγριεύσουν χειρότερα. Ἀλλὰ καὶ τότε ἔμειναν ἀθύμητοι. Ὅτι ἔλυσαν τὰ δεσμά. Τὸ πῦρ ἔσβεσε. Καὶ ἡ ἀγία ἴσατο ἄβλαβος. Ἡ δὲ Ῥύφαινα βλέπουσα ὅλα τὰ μαρτύρια καὶ θλίψεις τὰς ἀνωθεν, ἀλιγοθύμησεν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ὡς ἀπεθαμένη. Ο' δὲ ἀλέξανδρος ἐφοβήθη (διατὶ ἡ Ῥύφαινα ἦτον συγγενὴς τοῦ καίσαρος) καὶ λέγει τῇ ἀνθυπάτῳ. Κέλευσον, νὰ σύγαλλεν ἔξω τὴν Θέκλαν. Καὶ ἂς ὑπάγη ὅπου θέλει, νὰ μήτο μάθη ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν Ῥύφαιναν, καὶ μᾶς θανατώσῃ. Προσκαλεσάμενος ἓν ὁ ἄρχων τὴν ἁγίαν, ἔπτεν αὐτῇ. Τίς εἶσαι; Διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν σὲ ἔβλαψαν τὰ θηρία; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Δούλη εἶμαι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔχει ζωὴν καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν. Καὶ ὅστις πιστεύει εἰς αὐτὸν, δέντου ἐγγίζειτις βάσανος. Ο' δὲ ἀπιστήσας, λαμβάνει αἰώνιον θάνατον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων, ἐκέλευσε νὰ τὴν ἔνδυσαν. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐνδύσῃ σωτηρίαν τὴν ἡμέραν τὴν κρίσεως. Τότες ἔγραψε γράμμα ὁ ἄρχων πρὸς τὸς ἰκονίους λέγον. Χαρίζωσας τὴν θεοσεβῆ Θέκλαν. Ἐχάρησαν οὖν πᾶσαι αἱ γυναῖκες, καὶ φωνῇ μεγάλῃ ἐδόξαζον τὸν κύριον, λέγουσαι. Ἕνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς. Ὅστις ἐλύτρωσεν ἀπὸ τόσους κινδύνους τὴν δούλην του. Ἡ δὲ τρύφαινα ἀρῆ ἐσυνῆλθεν, ἐναγκάλισε τὴν Θέκλαν ἀγαλλομένη, καὶ λέγυσα. Τώρα πιστεύω, ὅτι ζῇ ☩ ἡ θυγατέραμου φαλκονίλλα. Ἐλθὲ οὖν εἰς τὸν οἶκόν μου φίλτατον τέκνον, νὰ σᾶς γράψω ὅλαμου τὰ ὑπάρχοντα. Ἔμειναν οὖν ἀντάμα ἡμέρας τινάς, διδάσκυσαι τὸν σωτῆρα λόγον. Καὶ ἐπίστρεψαν πολλὰς εἰς θεογνωσίαν. Ἡ οὖν Θέκλα δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπομείνῃ τὴν τῆς ἀποστόλου ὑστέρησιν. Ἀλλὰ ἀπέστειλεν εἰς διαφόρους τόπους, ζητοῦσα τοῦτον. καὶ μαθοῦσα, ὅτι εἰς τὰ μέρη τῆς λυκείας ἐδίδασκεν, ἐνεδύθηκεν ἀνδρεικὴν στολήν. Καὶ λαβοῦσα μετ' αὐτῆς πολλὰς νέας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλῆς πόθου καὶ θερμῆς πνεύματος. Ο' δὲ Παῦλος ἰδὼν αὐτὴν διαφήνης μὲ τόσον πλῆθος ἀνδρῶν ἐθαύμασεν, ἀκόμη μάλιστα, ὅσα ἔπαθεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Εἶπε δὲ αὐτῷ περὶ τῆς τρυφαίνης, καὶ τοῦ ἔδωσε χρυσίον πολὺ ☩ ἀργύριον, ὁπὲ τῇ τὰ ἔστειλε νὰ τὰ διαμοιράσῃ πτωχοῖς. Ἀφοῦ γοῦν συνεφράθησαν πνευματικὰς ἡμέρας τινάς, ἐπροφασίσθη ὁ Παῦλος λέγων αὐτῇ. Γινώσκω φιλτάτη μου θύγατερ, ὅτι ἐθελήσης πως σε ἐγκαταλίπον. Ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λὰ ἤξδρε, ὅτι δχὶ τὸ συμφέρον σου τὸ ἔκαμα. Διὰ νὰ μὴ θαρρῇς εἰς ἐμέ. Ἀλλὰ εἰς τὸν κύριον νὰ ἐλπίζῃς ἐξ ὅλης καρδίας σε, καὶ ὄχι εἰς φίλους καὶ συγγενεῖς σε. Καὶ ἔτως ἐγένετο, καὶ ἐφάνης ἀνωτέρα τόσων βασάνων μὲ τὴν αὐτὴ δυνάμιν καὶ βοήθειαν. Η δὲ ἀπεκρίνατο. Τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχα κὴ ἐγὼ, μάρτυς μου ὁ κύριος, πῶς τὸ ἔκαμες δχὶ ὄφελός μου. καὶ δὲν ἐφοβήθηκα καμίαν βάσανον. Μονον δχὶ τὴν παρθενίαν μου ἐλυπήθην, μήπως καὶ πάθω βιαίως τίποτις. Ἀλλὰ ὁ δεσπότης μου Χριστὸς ὁ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου γεννηθεὶς, μὲ ἐφύλαξε καθαρὰν καὶ ἄμωμον. Τότες τῆς εἶπεν ὁ ἀπόστολος. Θέλημα τοῦ κυρίου εἶναι, νὰ ὑπάγῃς παχέως εἰς τὴν πατρίδα σε. Η δὲ ὡς μαθήτρια καλὴ καὶ ὑπήκοος, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐμποδισθῇ ποσῶς εἰς τὸ πρόσταγμά του. Ἀλλὰ κλίνασα τὴν κεφαλήν, προσεκύνησε. καὶ δοξολογηθεῖσα παρ' αὐτοῦ ἀνεχώρησε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς οἰκόπιον ἐν τῇ οἰκίᾳ ὀνησιφόρου. Καὶ πιάσασα εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου πρωΐαν ἐκάθητο διδάσκων ὁ θεῖος ἀπόστολος, ἐκατάβρεχεν αὐτὸ θερμοῖς δάκρυσιν ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν, λέγουσα. Εὐχαριστῶ σοι κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι μὲ ἐφώτισες εἰς τέτοιον τρόπον, καὶ σὲ ἐγνώρισα. Σὺ μόνος εἶ Θεὸς ἀληθὴς ὅτι ἐκ τῆς πυρὸς καὶ τῆς θηρίων με ἔσωσας. Καὶ σοὶ μόνῳ πρέπει δόξα τε καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. Ο ὀνησιφόρος καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοῦ ἠυφράνθησαν, ἀκούσαντες τὰ κατ' αὐτήν. καὶ ἐδόξασαν τὸν κύριον. Η δὲ μαρτυς εὑρῶσα ἀπεθαμένον τὸν θαυμαρίν, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ ὅτι ζῶσαν. Ἀπῆλθε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐπάρχησε πολλὰ νὰ τὴν ὀπισρέψῃ πρὸς τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. Ὅθεν ἐξελθοῦσα τῆς πόλεως, ὑπῆγεν εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου ἦτον ὁ παῦλος κρυμμένος μὲ τὸν ὀνησιφόρον. Καὶ ποιήσασα εὐχὴν, ἐδέετο τοῦ κυρίου, νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ὅπου θέλει εἶναι εὐαρεστον. Ε πειτα ἀνεχώρησεν εἰς τὴν σελεύκειαν πλησίον ἀπάνω εἰς ἕνα ὄρος, ὅπου ἐλέγετο καλαμών. Εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ὡδήγησεν ἕνα νέφελον φωτεινόν. Ὅθεν ἐκατάλαβεν. ὅτι ἦτον θέλημα τοῦ κυρίου, νὰ κατοικήσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄρος. Ὅπου ἦτον ἀπήλαιον. καὶ εἰς αὐτὸ εἰσελθοῦσα ἔκαμε χρόνους πολλοὺς ὑπομείνασα δυσφόρους καὶ χαλεπούς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν δαιμόνων. Ἀλλὰ ὅλους τοὺς ἐνίκησε μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ βοήθειαν. Ασυπόν ἀπῆλθεν ἡ φήμητης εἰς τόπους καὶ πόλεις· καὶ ἤρχοντο εἰς αὐτὴν γυναῖκες πολλαί. καὶ διδασκόμεναι τὰ τοῦ σωτηρίου, ἀφίνασι τὴν δόξαν τοῦ κόσμου, καὶ ἤρχοντο ἐκεῖ καὶ ἀσκήτευον. Οὐ μόνον δὲ τὰς ψυχὰς ἐθεράπευεν ἡ μακαρία, ἀλλὰ καὶ σώματα ἔτι πάθος καὶ ἂν εἰχασιν. Οχι μὲ τέχνην ἰατρικῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν παῤῥησίαν ὁπου εἶχε πρὸς κύριον.

ἦτον

ἅπαν βοῦλαν ἐξαίσιον, νὰ τὸ διηγῆται τινάς. Ὅτι μόνον νὰ ἤθελε πλη-
σιάσῃ ὁ ἀθλητὴς εἰς τὸ σπήλαιον, εὐθὺς ἀνεχώρει ἀπ' αὐτὸν ἡ ἀσθένεια.
Τυφλοὶ ἔβλεπον. Χωλοὶ ἐπεριπατοῦσαν. Παράλυτοι ἠγείροντο. Καὶ
δαιμονῶντες ἐθεραπεύοντο. Καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ σπηλαίᾳ οἰκοῦντες ἐ-
χαροῦσαν βλέποντες ἰαθὸν τοσοῦτον ἔνσπλαγχνόν τε καὶ ἄμισθον. Καὶ μό-
νον οἱ ἰαθροὶ ὅλοι ἐσπαραλίζοωσαν, ἰδόντες, ὅτι εἰς τὴν Θέκλαν ἐ-
συνέτρεχαν οἱ ἄρρωστοι πάντες, καὶ αὐτὲς ἐκαταφρόνησαν. Καὶ ἐπιβού-
νδυε νὰ πλωχεύσοωσι, ἐπειδὴ μὲ τὴν τεχίλα αὐτὴν ἐπερεύοντο. Φθο-
νήσαντες οὖν καὶ πολλὰ θυμωθέντες, ἐσυνβουλεύθησαν λέγοντες.
Αὐτὴ ἡ παρθένος εἶναι ἱερεῖα τῆς μεγάλης ἀρτέμιδος. Καὶ διὰ τὴν παρ-
θενίαν αὐτῆς, τὴν βοηθᾷ ἡ θεά, καὶ τελεῖ τοιαῦτα θαυμασία. Ἂς
χάσωμεν οὖν νὰ πλουτηθῇ σαρκικῶς, νὰ χάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν χάριν.
Ταῦτα διαβεβαίωσαν οἱ παμπόνηροι, ἐπλήρωσαν τινὰς νέους ἀκολά-
στους νὰ τὴν βιάσοωσιν. Οἵτινες ἀπῆλθον εὐθὺς εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ
κρούσαντες τὴν θύραν ἐξῆλθεν ἡ ἁγία, γνωσθεῖσα ἐκ θείας χάριτος
τὴν αἰτίαν, ὅπου ἔκαμεν ἐκείνους τοὺς ἀναιδεῖς, καὶ ἤλθασιν
ἐκεῖ. Πλὴν ἠρώτησεν αὐτοὺς τί ἐγύρευαν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῇ. Ὅτι
διὰ νὰ κοιμηθοῦν μετ' αὐτῆς παρεγένοντο. Ἡ δὲ τὴν ἀναιδειτίαν αὐτῶν
ἀκούσασα, εἶπεν. Ἐγὼ εἰμὶ χρεῖας, διὰ ταπεινὴ τὲ κυρίαν Ἰησοῦ Χῦ.
Καὶ ἐὰν βουληθῆτε νὰ φαίξετε πονηρὸν εἰς ἐμὲ, ζημίαν πολλὴν θέλετε
πάθῃ. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. ἀδιώατον εἶναι, νὰ ὑπάγωμεν ἄπρακ-
τοι. Ταῦτα λέγοντες ἐδοκίμαζαν νὰ βάλλοωσι χέρι ἀπαίωτης. Ἡ δὲ
εἶπεν αὐτοῖς μὲ παπείνωσιν. Καρτερήσατε τέκναμου ὀλίγον, νὰ ἰδῆτε
τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα εἰποῦσα, καὶ εἰς ἐρανὲς τὰ ὄμματα ἄ-
ρασα, ἤυξατο. Κύριε παντοκράτωρ, ὁ μόνος δωατὸς καὶ οἰκτίρμων.
Ἡ ἐλπὶς τῶν ἀπελπισμένων, ἡ τῶν ἀβοηθήτων βοήθεια. Ὁ ἐκ πυ-
ρὸς καὶ θηρῶν, θαυμαζόμενος ἐν ἀλεξανδρου, ἐν βυθοῦ διασώσαμε.
Καὶ εὐδοκήσας ἐν ἐμοὶ δοξασθῆναι τὸ σὸν παναγιον ὄνομα. Ῥῦσαιμε
καὶ ἐκ τῆς χειρῶν τῶν κακόμων ἐτούτων. Καὶ μὴν ἀφήσῃς, νὰ ὑβρισοωσι
τὴν παρθενίαμου, ἣνσοι ἀπίρωσα. Ὅτι σὲ ὀλπποθῶ νυμφίε με ἄμωμε. καὶ σὲ προσκυνῶ, συὺ τῷ ἀναρχῳσου Πατρὶ καὶ τῷ τιμίῳσου
πνεύματι, νῦν ἐν εἰς τὲς αἰῶνας, ἀμήν. Τότε γίνεται φωνὴ ἀρανόθεν
πρὸς αὐτὴν, λέγωσα. Μὴ φοβᾶ Θέκλα διάληπτου ἀληθῶς. Μετὰ σοῦ
γαρ εἰμι. Ἰδὰ γαρ αὐτὴ ἡ πέτρα, ὅπου ἦναι ἐμπροσθενσου αἰσχυνταίσοι,
νὰ ἦναι κατακλάσα αἰώνιος. Τότε ἡ μαρτυς, ὡς εἶδε τὴν πέτραν διαν-
οιγεῖσαν, εὐθὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ χρίσμα. Ἡ δὲ πέτρα πάλιν ἔσμιξεν
ὡς πρότερον, ἐν δὲν ἐφαίνετο ποσῶς χαϊμάδα. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ βέβηλοι

τοῦτο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο τὸ μέγα θαῦμα ὁρῶντες, ἐξέπληξαν. Καὶ μὴ δυναμένοι ἄλλο τι ποιῆσαι, ἁρπαξαν τὸ ὠμόφορον αὐτῆς, καὶ ἐξέχισαν μέρος ὀλίγον. Καὶ τοῦτο κατὰ θείαν οἰκονομίαν. ἅμα μὲν εἰς πίστιν τῆ γενομένου, καὶ εἰς δόλογίαν καὶ παραμυθίαν τῆ μεταγλυεστέρων δυσεβῶντα καὶ φιλοχρίσων. Ἦτον δὲ ἡ ἁγία χρόνων, ιή. ὅταν ἤρχισε τὸ μαρτύριον. Καὶ ἐκαμὲν τὴν ὁδοιπορίαν εἰς τὰς ἐξιόδους καὶ εἰς τὴν ἄσκησιν ἔτη, οβ'. ὡς τε ἦτον ἐνενήκοντα χρόνων, ὅταν ἀπῆλθεν πρὸς κύριον. Τοιοῦτον ἦτον τὸ τέλος τῆς πρωτομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης. Τοιοῦτος ὁ βίος, τὰ ἔπαθλα, καὶ τὸ ὑπὲρ τῆ Κυρίου μαρτύριον. Αὐτὴν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἀγρυπνον ἀεὶ τῆς ψυχῶν ἡμῶν φύλακα, καὶ πρέσβιν ἐπρόσωπον πρὸς Θεόν, καὶ ὀξείαν ἐν κινδύνοις ἀντίληψιν. Ἧς ταῖς πρεσβείαις ☩ τῆς αἰωνίων τύχοιμεν ἀγαθῶν, Ἐν Χῷ Ἰησῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΕΠ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΕ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσυνης.

Ἰς τὸν καιρὸν τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου ἦτον τις πλούσιος πατρικίος τὸνομα εἰς τὴν μεγαλόπολιν ἀλεξανδρειαν, ὔπανδρος. καὶ ἐπορεύονταν ἐναρέτως μὲ τὴν σύμβιον εἰς τὴν πολιτείαν, ἔχοντες φόβον Θεοῦ πολλὴν τὴν εὐσέβειαν. Ὅμως ἐλυποῦνταν, ὅτι δὲν εἶχασι κληρονομίαν τινά. καὶ καθ' ἑκάστην ἐδέονταν ἀμφότεροι τὸν Θεὸν μὲ νηστείαις, ἀγρυπνίαις καὶ ἄλλα ὅμοια, νὰ τοὺς δώσῃ τέκνον. Καὶ ἡ μὲν γυνὴ αὐτοῦ προσηύχετο οἰκαδὲ μιμουμένη τὴν πάλαι ἄνναν. καὶ ἔλεγε ταῦτα δακρύουσα. Κύριε σαβαὼθ. Ἐὰν ὁπὸ βλέψῃς ἐπὶ τὴν δούλην σου, καὶ δώσῃς μοι τέκνον, ὑποχωμαι, νὰ σοῦ τὸ ἀφιερώσω εἰς δῶρον τέλειον. Ὁ δὲ πατρίκιος ἀφιέδιζεν εἰς τὰ ἱερὰ φροντιστήρια. Καὶ παρεκάλει τοὺς ἐναρέτους μοναχοὺς νὰ δέωνται τοῦ Θεοῦ δι' αὐτό. Καὶ ἀκούσας, ὅτι εἰς ἕνα μοναστήριον ἦτον τις ἐνάρετος καὶ ἅγιος γέρων, ἔχων πρὸς Θεὸν πολλὴν τὴν παῤῥησίαν, καὶ βίον καθαρότητα. Ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον αὐτό. Καὶ ἀσπασάμενος τὸν ἡγούμενον, εἶπεν αὐτῷ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, τίμιε πάτερ. Ἰδὲ τὴν ταπείνωσίν μου. Διάλυσον τὸ νέφος τῆς ἀθυμίας μου μὲ τὸ φῶς σου προσεύχωνσου. καὶ δέησου τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστοῦ, νὰ μοῦ δώσῃ τεκνογονίαν. Ὅτι πολλὴν θλῖψιν ἔχομεν μὲ τὴν σύμβιον. Ταῦτα λέγων κατὰ δακρύων, τὸν ἐλυπήθη ὁ ἅγιος γέρων, καὶ ἐσυνεπόνεσεν. Ὅθεν ποιήσας εὐχὴν πολλάκις πρὸς κύριον δι' αὐτόν. Ἐπήκουσεν ὁ ἐλεήμων Θεός. καὶ συλλαβοῦσα. γεννᾷ θυγάτριον ἡ σύμβιος τοῦ πατρικίου, πολλὰ ὡραιότατον. Ἐγίνη γοῦν καινὴ χαρὰ εἰς αὐτὸν τὸν οἶκον καὶ πολλὴ ἀγαλλίασις. Καὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλυσε τὸ παιδίον τὴν λυπὴν αὐτῶν καὶ κατήφειαν, ὠνόμασαν αὐτὴν εὐφροσυνην. Τὴν ὁποίαν ὁ πατρίκιος ὡς

καρπὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καρπὸν ἐυχῆς ἔξεφε, μὲ ἀρετὴν μᾶλλον, ἢ μὲ σαρκικὴ καὶ πρό-
σκαιρα βρώματα. Καὶ τῆς ἐρωτώσε γράμματα. Νὰ θεθῇ αὐτὴν κα-
θ' ἑκάστην εἰς ταὶς ἐντολαὶς τῦ κυρίου. Ἤτις ὅσον ἤυξανεν εἰς τὴν
σωματικὴν ἡλικίαν, τοσῦτον ἐπλήθυε καὶ εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ὡραιότη-
τα. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν, ιβ'. χρόνον ἐκοιμήθη ἡ μητέρα της. Αὐτὴ δὲ
ἐκοπίασεν εἰς τὴν ἀρετὴν, ποθῦσα τὸν ἀληθῆ νυμφίον, καὶ ἐπιμελεῖτο
τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς. Οἱ δὲ τὰ σωματικὰ μόνα φρονεμῦντες γείτονες,
ὁρῶντες τὴν τῦ σώματος ὡραιότητα, τὰ χρηστὰ ἤθη, τὴν εὐταξίαν αὐ-
τῆς καὶ εὐγένειαν, ἐζήτησαν νὰ συμπεθερεύσειν μὲ τὸν πατρυέτειν.
Ὁ δὲ ἔταξεν αὐτὴν εἰς μεγάλα καὶ πλησίε ἄρχοντος. Καὶ ἤξευρε
μὲν τῆς κόρης τὴν φιλόθεον γνώμην, ὅπῦ ἔιχε, νὰ δουλεύσῃ τῦ δε-
σπότε Χριστῦ. ὅμως ἐζήτει ἤτον ὁ συμφέτερος ἀπὸ αἷμα εὐγενικόν, ἐ-
συμφώνησε νὰ κάμουν τὸ στεφανίσιον. Ὁ δὲ κύριος ὁ ἀληθὴς νυμ-
φίος τῆς κόρης ζηλῶν ἐζήλωσε, καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ἐκ μέσε αὐτῶν,
εἰς βίον ἁρειτονα καὶ πολιτείαν εἰσάγγελον καθωδήγησε. Καὶ ἀκού-
σατε, νὰ λάβετε πολλὴν ἀγαλλίασιν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὲς, ιή.
χρόνους τῆς ἡλικίας αὐτῆς, καὶ ἤθελον νὰ τελέσουν τὺς γάμυς, τὴν
ἐπῆρεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον, λέ-
γων ταῦτα πρὸς τὸν ἡγέμονον. Ἰδὲ, πάτερ τίμιε, τὸν καρπὸν τῆς
ἐμῆς εὐχῆς & δεήσεως. Λοιπὸν ἤφερά την ἐδῶ, νὰ τὴν ἐυχηθῇς, ἐζήτει
τὴν ὑπανδρεύσω, καὶ μέλλει νὰ τὴν στείλω ταχέως εἰς τὸν νυμφίον της.
Καὶ νηθέτησεν αὐτὴν, πῶς νὰ πορεύεται, ἐζή νὰ ἐυαρεστήσῃ Θεῷ. Εἶπεν
ἔν αὐτῇ ὁ ἡγέμενος σωτήρια λόγια ὅσα τὲ ἐφαίνασαν ἁρμόδια. ἡ σα-
ματίσας εἰς τὸν μοναχὸν ὁ πανευτύτιος ἓξ ἡμέρας, ἔβλεπεν ἡ εὐφρο-
συνὴ τὴν εὐταξίαν τῆς ἀδελφῆς, καὶ ἐυλάβειαν εἰς τὰς ψαλμῳδίας
καὶ προσευχάς, καὶ ἑτέρας ὑπηρεσίας τῦ Πνεύματος, καὶ ἔλεγε καθ'
ἑαυτὸν ταῦτα. Ὄντως μακάριοι οἱ ἄνθρωποι τέτοι, οἵτινες ἐζήγνασιν
εἰς τὴν ζωὴν ταύτην ἐζὴ τὸν κόσμον πολιτείαν ἰσάγγελον. ἡ μὴ θάνα-
τον πάλιν ὑπάγνασι, νὰ ἀγάλλωνται αἰωνίως εἰς τ' βασιλείαν αὐτῦ τὴν
ἐρανίον. Μετὰ τὰς ἓξ ἡμέρας θέλοντας νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ πανευτύτιος,
ἔπεσεν ἡ κόρη εἰς τὺς πόδας τῦ ἡγυμένε, νὰ τὴν ἐυλογήσῃ. Αὐτὸς
δὲ ἐγνωρίζοντας μὲ τὲς διορατικὲς ὀφθαλμὲς τῆς ψυχῆς τε τ' γνώ-
μην αὐτης, ἔκαμε καὶ τὴν ἐυχὴν ἁρμόδιον, λέγοντας. Ὁ θεὸς τέκ-
νον με νὰ οἰκονομήσῃ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς σε. Νὰ σὲ στερεώσῃ εἰς
τὸν φόβον τε, καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῦ τῆς ὡραίε
μακαριότητος. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνάψεν εἰς τὴν ψυχήν της μᾶλλον τὸν
θεῖον ἔρωτα. Καὶ ἀπελθῦσα εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, πάλιν ἔλεγε Μα-

καρίοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέριοι ὅσοι μισήτουν τὸν πρόσκαιρον κόσμον, καὶ δουλεύσουσι τῷ Θεῷ δχὶ τὴν ψυχήτους. Ὅτι πολλὴν παρ' αὐτὴ τὴν ἀμοιβὴν ἀπολαύσουσι. Τώρα μελετᾶσα διάφορα, δὲν ἐβαμελεῖτο ποσῶς, νὰ σολίσῃ, καὶ νὰ καλλωπίσῃ τὸ σῶμα. Οὔτε καν̄ μὲ ὕδωρ ψυχρὸν νὰ νίψῃ τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ μάλιστα μὲ ἱκεσίας καὶ δάκρυα ἐφαίδρυνε τὴν τῆς ψυχῆς ὡραιότητα. Ὅλατις τὰ σολισίδια, ἀβελβέρδια, καὶ σιώτια, δακτυλίδια, καὶ σαίτια τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐδιεμοίρασε τοῖς πτωχοῖς. Δὲν ἐφόρει μεταξωτὰ ἱμάτια, ἄτε μαλακά, ἀλλὰ τρίχινα. Δὲν ἀπαιωνίετο μὲ φιλοκόσμους καὶ φιληδόνες γυναῖκας. Οὔτε ποτὲ ὡς ἤθελε νὰ ἀκούσῃ λόγια ἄσεμνα καὶ ἄχρηστα παραμύθια. Ἀλλὰ μόνον, ὅταν ἤθελε τύχῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της τινὰς πνευματικὸς ἢ μοναχὸς, διελέγετο καὶ ἤκουε τὰ θεῖα διδάγματα. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἶχασιν ἑορτὴν καὶ μνημόσυνον τῶν κτητόρων εἰς τὸ ἄνωθεν μοναστήριον, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν παφνέτιον. Ὅστις ἀπελθὼν, ἔμεινεν ἐκεῖ, γ' ἡμέρας. Ὅθεν ἤυρεν ἄδειαν ἡ Εὐφροσυνὴ νὰ τελέσῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐπόθει. Ἔτυχεν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ θείαν οἰκονομίαν καὶ πρόνοιαν ἕνας πνευματικὸς ὑπὸ τὴν σπήτιον ἐναρέτος. Τοῦτον ἐπροσκάλεσεν ἡ Εὐφροσυνὴ χάριν ἐξομολογήσεως, καὶ εἶπεν αὐτῷ μυστικὰ ὅλοντης τὸν πόθον, ὁποῦ εἶχε νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμον δχὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου ἡμῶν. καὶ τὸν ἠρώτησεν, πῶς νὰ πράξῃ εἰς αὐτὴν τὴν ὑποθεσιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Γινάσκεις, ὦ θύγατερ, ὅτι ὁ κύριος λέγει εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. Ἐπεὶ οὖν αὐτὸς ὁ φιλόστοργος δεσπότης ἄναψε τὴν καρδίαν σε εἰς τὸν θεῖον αὐτοῦ καὶ σωτήριον ἔρωτα, σπεύδαξαι, ὅσον δύνασαι τὸ σωτηριώτερον, σύντομα τὸν σαυρὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς, πρὸ τοῦ νὰ ψυχρανθῇ ὁ πόθος σε. Μὴν ἀφήσῃς νὰ φθείρῃ τὴν παρθενίαν σου θνητὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ νυμφεύσου τὸν ἐπουράνιον βασιλέα, νὰ ἀγάλλεσαι μετ' αὐτοῦ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἡ δὲ ὡς ἤκουσεν ἔχαρη πολλὰ, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν, νὰ τὴν ἀξιώσῃ τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος. Ὁ δὲ προθύμως ἐπλήρωσε τὸ ζητούμενον. Καὶ τελέσας δχὶ τὴν σκέρωσιν αὐτὴν, καὶ ἐνέδυσε τὸ μοναδικὸν σχῆμα, δείσας τοῦ Θεοῦ, νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν πόθον της. Οὕτω ποιήσας, αὐτὸς μὲν ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀσκητήριον. Ἐκείνη δὲ ἐσυλλογίζετο, ποῦ νὰ ὑπάγῃ, καὶ πῶς νὰ κρυβῇ, νὰ μὴ τὴν εὕρωσι οἱ συγγενεῖς, καὶ τὴν ἐμποδίσουσιν. Ἔκεινεν οὖν, ὅτι ἐὰν ἀπέλθῃ εἰς παρθενῶνα ἢ μοναστήριον γυναικῶν, δὲν ἦτον βολετὸν, πάρεξ νὰ τὴν εὕρουσιν. Ὅθεν ἐκδυθεῖσα τὴν ἰδίαν σολὴν ἀπέρριψε μὲ

τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦδυν χιτῶνα καὶ τὴν γυναικείαν ἀθυρίαν. Καὶ ἐνδύεται εἰς χῆμα ἀν-
δρὸς ἱμάτιον σωτηρίε. Λαμβάνει τὰς δέλτες αὐτῆς. Καταλιμπάνει οἰ-
κίαν λαμπρὰν, ἄργυρον, χρυσὸν, μαργαρίτας, καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσιν.
Ἀπαρνᾶται πατέρα, μητέρα, καὶ συγγενεῖς. Καταφρονᾷ σαρκὸς ἡδυ-
πάθειαν, καὶ ἡδονὰς τῦ παρόντος βίε. Καὶ συκώνει τὸν Σταυρὸν τοῦ
Χριςῦ τὸν γλυκύτατον. Ἀπῆλθεν ἓν εἰς τὸ ἄνωθεν μοναςήριον, αὐτὴ
τὴν ἡμέραν, ὁπῦ ἐμίσθωσεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ παφνέτιος. Ὁ γὰν φροσὰς ἠρώ-
τησε πόθεν ἦτον, καὶ τί ἐγύρευεν; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Σκάφαγδος ὀ-
νομάζομαι δέσποτα, καὶ εἶμαι δυνᾶχος ἀπὸ τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως
Θεοδοσίε, καὶ ἐβαρέθηκα τὰς θορύβας τῦ βίε καὶ σύγχυσιν. Ὅθεν ἀ-
κέσας τὴν καλὴν φήμην καὶ ἀρετὰς τῆς ἁγιωσυνήσας, ἦλθα νὰ σᾶς
παρακαλέσω, νὰ μὲ δεχθῆτε εἰς τὴν σωμοδίανσας. Ὁ δὲ θεοφιλὴς
φροσὼς δίφρανθεὶς εἰς τὰ λόγιάτης, καὶ τῦ ἤθυς τὴν δίκοσμίαν, εἶ-
πεν αὐτῇ. Ἰδὲ τὸ μοναςήριον τέκνον, καὶ ἂν σᾶ ἀρέσῃ, δέπομενον.
Πλὴν ἐπειδὴ εἶσαι νέος πολλὰ, καὶ δὲν ἠξεύρεις τὴν μοναδικὴν κα-
τάσασιν, φρέπει νὰ σᾶ δώσωμεν ἕνα γέροντα, νὰ τὸ ὑποταχθῆς, ἕως
νὰ μάθῃς τῆς πολιτείας αὐτῆς τὴν ἀκρίβειαν. Ἡ δὲ ἔκλινε τὴν κεφα-
λήν, καὶ ἔταξε νὰ κάμῃ ἀόκνως πάντα τὰ φροσατόμενα, ὄ μόνον τὸ
γέροντος, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς ἀδελφότητος. Ἐφώνησεν ἓν ὁ ἡγούμενος
ἕνα σοφὸν εἰς τὰ θεῖα καὶ ἐναρέτον γέροντα ὀνόματι ἀγάπιον. Ὅστις ἦτον
φθασμένος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, καὶ λέγει αὐτῷ. Ἔπαρε τὸν
νέον αὐτὸν εἰς τὴν κέλλασιν ὑποτακτικὸν, καὶ κάμε ξόπον νὰ γενῇ
ἀπὸ τέσσια ἐναρετώτερος. Ὑποτάσετον γοιῶ ἡ Εὐφροσυνὴ τῷ γέ-
ροντι μὲ πολλὴν προθυμίαν καὶ φρόνησιν. Ὁ δὲ ἐχθρὸς καὶ διά-
βουλος δαίμων ἐφθόνησεν, ὅτι μία ἀπαλὴ κόρη τὸν ἐνίκησε. Καὶ
ἐμηχανᾶτο νὰ σμικρυνῇ τὸν πόθον της. Καὶ ποτὲ μὲν τῆς ἐνθυμίζε τ'
ἀγάπιον τῦ παιδός. Τὸν πόθον τῦ μητέρος. Ποτὲ δὲ τὴν δόξαν τοῦ
κόσμε, τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λοιπὴν τῆς σαρκὸς ἡδυπάθειαν. Ἰδοὺ σιῶ,
ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ χαυνώσῃ τὸν τόνον τ' ἀρετῆς αὐτῆ, ἔβρωσε τοὺς ἄλλες
μοναχὲς εἰς ἔρωτα τῦ καλλες της. Καὶ βλέποντες τὴν, ἐσκανδαλίζοντο-
ταν. Λοιπὸν ἐφανέρωσαν τοῦτα τὸν φροσῶτα. ὅστις ἐφρόσαξε τ' σκά-
ραγδον νὰ ἡσυχάζῃ εἰς ἕνα κελλίον ἀναχωρητικόν. Καὶ ἔτσ αὐτὸς νὰ
παγένῃ ἀλλῦ ποθὲς, οὔτε ἄλλον ἀδελφὸν νὰ ὑποδέχεται εἰς τὴν
κέλλαντε, οὔτε νὰ συντύχῃ μὲ τινὰ τοσωόλον. Ἀλλὰ νὰ ἀναγινώ-
σκῃ μόνος του τὴν ἀκολουθίαν, καὶ ὁ ἁγάπιος νὰ τοῦ φέρνῃ τὰ φρὸς
τὴν χρείαν, οὐ μόνον τὰ πνευματικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σωματικὰ, τοῦ-
τέστι τροφὰς καὶ ἐνδύματα. Ἐχάρη γὰν ἡ μακαρία, ὅτι ἐλυτρώθη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σάσης ἐνοχλήσεως. καὶ ἐπλεόναζε μᾶλλον τὸν πρὸς Χριστὸν ἔρωτα, προσευθεῖσα τὰς νηστείας νηστείαις. Καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις καὶ δυχαῖς ἀγωνιζομένη σφοδρότερον, ὥστε ἐθαύμαζετο ὁ ἀγάπτος, καὶ τὸ ἐδιηγᾶτο εἰς πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς, ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν οἰκίαν ἐκ τῆς μονῆς καὶ δὲν εὗρε τὴν φιλτάτην παῖδα, ἔκαμε μεγάλην ἐξέτασιν εἰς τοὺς δούλους καὶ παιδίσκας, ἐρωτῶν αὐτάς, μήπως καὶ ἀπῆλθεν εἰς τινὰ τῶν συγγενῶντης. Αἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Χθὲς τὸ βράδυ ἔκλεισε τὴν θύραν τὸ κοιτῶνός αὐτῆς, καὶ ἐκοιμήθη κατὰ τὸ σωθές. Καὶ σήμερον τὸ πρωὶ εἰσηλθομεν, καὶ δὲν τὴν εὑρήκαμεν. Εὐθὺς ἔν ἔστειλε νὰ ἐρωτήσῃ, μήπως καὶ τὴν ἔπῆρεν ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Ὁ ὁποῖος ἀκούσας τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ μήνυμα, ἐταράχθη. Καὶ δραμὼν εἰς τὸν παφνούτιον, τὸν εὗρεν. ὅπου ἐξέχυζε μὲ τοὺς ὄνυχας τὰς σιαγόνας, καὶ αἱέσπα τὸ γένειον, λέγων ταῦτα· Οἴμοι τέκνον μου φίλτατον, πῶς νὰ ὑπομείνω τὴν στέρησίν σου; Ἄλλο παιδίον οὐκ ἔχω, νὰ λαμβάνω μικρὰν παράκλησιν. Ἐγώσε ἀνέτρεφον μὲ πόθον πολλὼ, διὰ νὰ ἔχω βακτηρίαν, καὶ βοήθειαν εἰς τὸ γῆρας μου, καὶ σύμε κατέλιπες τὸν τρισάθλιον; Οἵμοι τίς ἐσκότισε τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου; Τίς ἔπῆρε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὑσίαν μου; Ποῖος λύκος ἄρπασε τὴν ἀμνάδα μου; Ὦ Εὐφροσυνὴ. ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς, ἡ πνοή, καὶ ζωή μου, καὶ αἴσις. Τίς ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὸ σῶμά σου καὶ ὡραιότατον πρόσωπον; Ὁ δὲ μνήσωρ αὐτῆς ἐθρήνει ἐλεεινότερα. Εἶπεπα οἰδότες, ὅτι τὰ δάκρυα δέντος ἔδιδαν καμίαν ὠφέλειαν, ἔστειλαν πεζοὺς καὶ καβαλλαρέους εἰς πᾶσαν χώραν καὶ κάστρον νὰ ἐρευνήσουσιν, εἰς τὴν λιβύην, παλαιστίνην, καὶ αἴγυπτον, καὶ ἑτέρας τῶν πόλεων. Ἐγύρδαν λαύρας καὶ μοναστήρια, καὶ ὅσους ἄλλους τόπους ἐνόμιζον, ὅτι ἐδυνάτο τὰ κρυπτῆ. Ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπιάζασιν. Ὅτι ὁ Κύριος τὴν ἐσκέπαζε, καὶ δὲν ἄφῆκε νὰ φανερωθῆ διὰ νὰ μὴν ἐμποδίσῃ ὁ σωτήριος πόθος της. Ἀφότις οὖν ἀπελπίσθησαν τῆς εὑρέσεως αὐτῆς, ἐπλήσθη μᾶλλον οἱ οἰκία θρήνων καὶ ὀδυρμῶν. Καὶ ὅταν ἤθελεν ἰδῇ ὁ παφνούτιος κανένα κόσμον αὐτῆς ἢ ἱμάτιον, ἤυξανε μᾶλλον τὸν ὀδυρμὸν καὶ δάκρυα. Τέλος πάντων ἔδραμεν εἰς τὸν ἁγιώτατον ἡγούμενον τῶν ἄνωθεν μοναστηρίων, νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸ συμφορά του, ἔχοντας εἰς αὐτὸν ἐλπίδα. Ὅτι καθὼς τὸ πρῶτον διὰ τῶν προσευχῶν αὐτοῦ, τοῦ τὸν ἐχάρισεν ὁ Κύριος. Οὕτω πάλιν ἐδυνάτο, νὰ τοῦ φανερώσῃ τί ἔγινεν. Ἐρχεται εἰς τὸν ὄρος αὐτὸν, καὶ πίπτων εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐβόησεν. Οἴμοι πάτερ, ἀπώλεσα τὸν κρίκον τῆς ψυχῆς μου. Ἐχάθη ἡ Εὐφροσυνὴ ἀπὸ τὸν οἶκόν μου, καὶ δὲν ἠξεύρει τινὰς τῶν δούλων τί ἔγινεν. Ὅταν ἦλθα ἐδῶ εἰς τὸν

ἑορτὴν

ἑορτάσας, τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὑστερήθηκα τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου. Λοιπὸν δεομαίσθε, κάμετε τὴν χάριν, κολάσετε πᾶσαν ὑπηρεσίαν τῆς μονῆς διάγάπλωσε. Καὶ κάμετε κοινῶς ἅπαντες εἰς τὸν δεσπότην παρακλησιν, νὰ μὲ φανερώσῃ, τί ἔγινεν ἡ χαρά μου, καὶ ἡ τῆς ψυχῆς μου ἀπόλαυσις. Δακρύσας οὖν, καὶ σπλαγχνισθεὶς αὐτὸν ὁ ὅσιος, συμπάγει πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα. Διηγᾶται τὴν θλῖψιν τοῦ φίλου του. Καὶ προσάσει νὰ νηστεύσουν ὅλην τὴν ἑβδομάδα. καὶ νὰ προσευχωνται, ἕως νὰ ἀποκαλύψῃ τινὰ ὁ κύριος εἰς ποῖον τόπον εὑρίσκεται τὸ ζητούμενον. Οὕτω μοῦ ἐποίησαν, ἀλλὰ τινὰ ὀπτασίαν δὲν εἶδασιν. Ὅτι ἡ ὁσία Εὐφροσύνη ἐδέετο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, νὰ μήτην φανερώσῃ ποσῶς. Ὅθεν ἐπρόκειτο ὁ ἐλεήμων καὶ πολυεύσπλαγχνος κύριος, νὰ βασανίζεται ὁ παφνούτιος μᾶλλον, καὶ νὰ πενθῇ ὀδυρόμενος. πάρεξ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν, καὶ νὰ λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνου, ὁποῦ τὸν ἐπόθησε, καὶ δι' ἀγάπλωτου καταφρένησε πατερικὴν ἀγάπλωσιν καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσιν. Λέγει οὖν ὁ ὅσιος τῷ παφνουτίῳ. Μὴ λυπᾶσαι τέκνον μου, μήτε ἀγενῶς καὶ ἄφρονα νὰ ὀδύρεσαι, ὥσπερ τοὺς ἀπίστους, ὁποῦ δὲν ἔχουν ἄλλην μακαριότητα, εἰμὴ μόνον τῆς παρούσης ζωῆς. Ἀλλὰ πίστευσόν μοι τῷ γέροντι, ὅτι εἰς ἀγαθὴν ὁδὸν καὶ θεοφιλῆ ἀπῆλθεν ἡ θυγατέρα σου. Ὅτι ἐὰν δὲν εἶναι ταῦτα ἀλήθεια, δέν μας ἐκατηφρόνησε ὁ κύριος, ἀλλὰ ἔδειχνέμας τί ἔγινεν. Διὰ νὰ μὴν ἐμποδίσῃ τὴν σωτηρίαντης, ἐκρύπτασε· Λοιπὸν εὐχαρίστησε καὶ προσκύνησε τὴν βασιλείαντης. Καὶ ἐλπίζω, εἰς ὀλίγον καιρὸν νὰ τὴν εἰδῇς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, ἐὰν εἶναι εἰς ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς σας. Εἰδὲ, κἂν εἰς τὴν αἰωνίαν τῆς Χριστοῦ βασιλείαν, θέλετε ἀνταμωθῇ, νὰ ἀγάλλεσθε. Παρηγορηθεὶς οὖν ὁ παφνούτιος ὀλίγον, ἀπῆλθε. Καὶ πάλιν εἴρχετο πολλακις, διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς ἁγίους ἄνδρας ἐκείνους, νὰ λαμβάνῃ παρηγορίαν μικρὰν ἀπὸ τὰ θεῖατης λόγια. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν εἶπεν αὐτῷ ὁ ἡγούμενος, Θέλεις νὰ ἀνταμώσῃς ἕνα ἀδελφόν, ὁποῦ ἔχομεν νέον τὴν ἡλικίαν, εἰς δὲ τὴν ἀρετὴν πεῖασα θαυμάσιον, ὀνόματι σμαράγδον. Ὅστις εἶναι ἀπὸ αἷμα εὐγενικὸν, καὶ ἐγκατέλιπε τὸν πλοῦτον καὶ δόξαν τοῦ κόσμου, καὶ τόσαν ἀγωνίζεται εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ κυρίου, ὁποῦ δὲν εἶναι ἄλλος τινὰς ὅμοιός του; Ταῦτα ἀκούσας, ἐχάρηκεν ὁ παφνούτιος. καὶ ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἁγαπίου, ἀπῆλθεν εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ. Ἡ οὖν Εὐφροσύνη ὡς εἶδε τὸν πατέρατης, ἔτρεξεν τὰ δάκρυατης ποταμηδὸν, ἀμὴ αὐτὸς δὲν τὴν ἐγνώρισεν. Ὅτι ἀπὸ τὴν πολλὴν νηστείαν καὶ κακοπάθειαν ἦτον ἡ μορφήτης συλλαγισμένη, καὶ αἱ χαρακτῆρες τῆς ὄψεως. Ἐνόμιζε δὲ, πῶς τὸν ἐλυπήθη διὰ τὴν συμ-

φορά του, καὶ ἔκλαυσεν. Ἀφοῦ γοῦν ἔπιωναν τὰ δάκρυα, ἔκαμεν ὀχὶ κατὰ τὸ συνήθειαν, εἶτα λέγει τῷ παφνουτίῳ. Πίστεύσόν με ἄνθρωπε, ὅτι ἐὰν ἦτον ἡ θυγατέρα σου εἰς ὁδὸν ἀπολείας, δὲν ἐκαταφρόνα ὁ ἐλεήμων Θεὸς τὰς ὀχαΐσου, τὰς ἐλεημοσύνας, καὶ δάκρυα, & τὰς δέήσεις ἡμῶν τῶν ἁμαρτολῶν τοῦτε καθηγεμένου καὶ ἡμῶν πάντων, ὁπῶ ἐκάμαμεν διάφορα ὀχαΐσου. Ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἐφαλεξε τὸ ἀγαθὸ μερίδα, ὑπακούσασα τῷ φωνῷ τοῦ δεσπότου, ὁπῶ λέγει εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. Ὁ φιλῶν πατέρα, ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, καὶ οὐκ ἀποστάσει πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ, ὐκ ἔστιμου ἄξιος. Μὴ λυπᾶσαι οὖν, ἀλλὰ ἔχε ὑπομονὴ. Δυνατὸς ἔναι ὁ Θεὸς, νὰ σὲ φανερώσῃ, τί ἔγινεν. Ἐνθυμησου τοῦ πατριάρχη ἰακὼβ. ὅστις ἀφῆ ἔκλαυσε τὸν ἰόντε ἰωσὴφ ὡς ἀπεθαμένον, καὶ ἐπέρασαν τόσοι χρόνοι, ἠξιώθη νὰ τὸν ἰδῇ ἀνέλπιστως εἰς τοσαύτῃ δόξαν, ἢ ἔστρεψε τὸ λύπῃ εἰς ἀγαλλίασιν. Ἔχε γὰν & σὺ τὴν ἐλπίδα σου εἰς τὸν κύριον. Καὶ τάσωσε εἰς φόβον Θεῦ, νὰ ἰδῇς τὴν θυγατέρα σου πρὶν ἀποθάνῃς. Ταῦτα εἰπῆσα, ἀπέλυσεν αὐτὸν. ὁ δὲ ἀπελθὼν εἶπε τὸν ἡγύμενον. εὐχαριστῶσοι ἅγιε πάτερ, ὅσι τόσον εὐφραίθηκα μὲ τὰ λόγια τῦ ὁσίου σμαράγδου, ὥσπερ νὰ ἔβλεπα καὶ τὸ τέκνον μου. Ἔκαμεν οὖν ὁ Εὐφροσυὴν ἀγνώριστος εἰς τὸ μοναστήριον χρόνους ὀκτὼ καὶ τεσσαράντα. Καὶ τότε ἀσθένησεν. Ὁ δὲ παφνούτιος ἔτυχεν ἐκεῖ ὅτε θεία φωνοία. καὶ ἰδὼν ἀσθενημένον τὸν σμάραγδον, ἔκλαυσε πικρῶς, λέγων. ὄιμοι τῷ ἀθλίῳ. τίς νὰ μὲ παρηγορήσῃ εἰς τὸ γῆρας μου; λή. χρόνοι εἶναι, ὁπῶ ἔχασα τὸ τέκνον μου, καὶ τίνας δένμου ἔδωσε θεὸς ἢ ἐλπίδα νὰ τὸν ἰδῶ, μόνον ἐσὺ φίλτατε· ἢ τώρα ἔτε ἐκεῖνο βλέπω, ἔτε ἐσένα ἔχω πλέον, ὁπῶ ἤσοιεν παρηγοριὰ τῆς λύπης μου. Τώρα ἀπελπίζομαι, καὶ δὲν πιστεύω, νὰ ἰδῶ πλέον τὸ θυγατέρα μου. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Διατί θλίβεσαι τόσον ἢ ἀπελπίζεσαι; Ἔχε ὑπομονὴ, καὶ καρτέρησον ἄλλας τρεῖς ἡμέρας, νὰ ἰδῇς τὲ Θεῦ τὰ θαυμάσια. Ἔμεινεν ἐν ὁ παφνούτιος, νομίζοντας, ὅτι ὁ κῦ ἀπεκάλυψε τῷ σμαράγδου τὸ ζητέμενον, ἢ ἔφατε τὸ εἶπε, νὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρας. Ὅταν ἔφθασεν ἡ τελευταία ἄρα τῆς Εὐφροσυὴν, ἐκάλεσε τὸν παφνούτιον, & λέγειτε. Ἐπειδὴ ὁ παντοδυνάμος Θεὸς οἰκονόμησε τὰ κατ' ἐμὲ ὡς ἠθέλησε. Καὶ ἠξίωσέμε, νὰ τελειώσω τὴν καλλίνικη φροθεσιν. Καὶ τῶρα ἀπέρχομαι εἰς τὸ αἰώνιον ἀγαλλίασιν, νὰ λάβω τὸ ἡτοιμασμένον μου στέφανον. Σήμερον θέλω νὰ σὲ δύγάλω ἀπὸ τὸ φροντίδα καὶ ἔννοιαν. Γι ωσε σοῦ, ὅτι ἐγὼ ἔμαι ἡ θυγατέρα σου. ἢ δὲ μὴ μὲ ἐμποδίσῃς, ἤλαξα χῆμα, ἢ μὴ ἐβοὰς θησεν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δησεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐκοινόμησε, νὰ μήμε γνωρίσῃς. καὶ πάλιν τῶρα σὲ ἤφερε, διὰ νὰ μὲ ἰδῇς, νὰ παρηγορηθῇς, & νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ σῶμαμου. ὅταν ἦλθε ἐδῶ εἰς τὴν μονὴν, ἔταξα τὴν ἡγεμόνα, πῶς ἔχω πλέτον πολὺ, καὶ ἐὰν ὑποφέρω ἕως τέλος, νὰ τὸς ἀφιερώσω τὸ φρᾶγμαμου. Λοιπὸν διομαίσε, πλήρωσον τὴν ὑποχρεώσεν μου, δόσεως ὅσα ἤθελες νὰ δώσῃς ἐμένα, ὅτι εἶναι πολλὰ ἐναρετοι ἄνθρωποι. Ταῦτα εἰπῶσα, παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς χέιρας Θεῦ. ὁ δὲ παφνέτιος ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἀφροσδόκητον τῦ φρεγματος, & ἔπεσεν εἰς τὴ γῆν ὡς ἀποθαμένος. ὁ δὲ ἀγαπιος ἀκέσας ἀπ' ἔξω τ' φωνὴν ἔδραμε. καὶ τ' ἐρώτησεν ὀλίγον ὕδωρ εἰς τὸ φρόσωπον. καὶ ἀφ' ἑαυτῦ ἐσωφίλθε, τ' ἠρώτησε τί ἐπαθεν. Ὁ δὲ ἔκλαιε, λέγων. Ἄφησε νὰ ξεψυχήσω, ὅτι εἶδα θαῦμα ἐξαίσιον. εἶτα ἀνασὰς, ἐβρεχε τὸ ἅγιον λείψανον μὲ τ' ῥοὴν τῶν δακρύων, & ἔλεγεν. οἴμοι τέκνον γλυκύπατον. Διατί δέρμε τὸ ὡμολόγησες φρότερον, νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ νὰ γένω ὁ ἄθλιος συνεργάτησε, ἀμὴ ἔθλιψες τοσῦτον τὰ σωλάγχναμου; οἴμοι τῦ ἀθλίου καὶ ἄφρονι, πῶς εἶχα εἰς τὰς χεῖρασμου τὸ ζητεμένον, & δέντο ἐνιόησα; τίνα φράξω σήμερον; νὰ ἑορτάσω καὶ νὰ εὐφρανθῶ πῶσε πύρικα, ἢ νὰ θρηνήσω τ' θανάτονσε ὑπὸ παξικῶν σπλάγχνων νικώμενος; Ἀλλὰ ἁμαρτία εἶναι, νὰ κλαίῃ τινας ἐκεῖνες ὁπῦ λυξώνενται ἀπὸ τὴν λυπηρὰν ζωὴν ταύτην, καὶ ὑπάγεσιν εἰς κρέιττονα, καὶ αἰώνιον. Μακαρία σὺ τῆ ὄντος ἀοίδιμες, ὅτι σοφῶς καὶ τεχνίντως ἐνίκησας τὰς πανεργίας & ἐνέδρας τῦ δαίμονος. Καὶ ἀπόλωσες τ' παράδεισον. Ἡ φύσις μὲ ἀναγκάζει νὰ κλαίω, ἀλλὰ θρίωξεν μαι χαρὰ διαδιχεται, μετατρέπεσα εἰς εὐφροσυνίαν τὰ δάκρυα, καὶ ὑπάγω νὰ ἀναχωρήσω τῦ σώματος, νὰ ἔλθω εἰς τὸν παράδεισον, νὰ ἀγαλλιώμεθεν πάντοτε, καθὼς ἐλπίζω εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῦ Θεῦ, νὰ μὲ ἀξιώσῃ διὰ τῶν σῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων. Ἀπὸ ταῦτα ἐκατάλαβεν ὁ ἀγαπιος, ὅτι ὁ σμαραγδος ἦτον ἡ συγατέρα τῦ παφνετίε. Καὶ τὸ ἀνήγγειλεν εἰς τ' φρονεῶτα καὶ πᾶσαν τ' ἀδελφοτητα. Λοιπὸν ἔδραμαν ὅλοι, καὶ ἐσυνεζήτησαν, ποῖος νὰ πλησιάσῃ φρότερον εἰς ἐκεῖνο τὸ ἅγιον λείψανον, νὰ τὸ ἀσπασθῇ διὰ δύλαβειαν. Εἷς δὲ ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς ἦτον μονόφθαλμος, καὶ ὅταν ἐφίλησε τ' ἁγίαν (ὦ τῦ θαύματος) εὑρέθη μὲ δύο ὄμματα. Καὶ ἀπὸ τὸ τεράσιον αὐτὸ ἐκατάλαβαν πόσην παῤῥησίαν ἠξιώθη φρὸς κύριον. Καὶ εὔξησαν μάλισα τὴν πρὸς αὐτὸν δ' λάβειαν. Καὶ δοξολογήσαντες ἱκανῶς, ἐνταφίασαν ἐντίμως, ὡς ἔπρεπε, ἐκεῖνο τὸ ἱερώτατον λείψανον. Καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡς ὁ ἥλιος. Ὁ δὲ παφνέτιος, ἀπο τότε δὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνεχώρησε τῆς μονῆς, ἀλλὰ διεμοίρασεν ὅλον του τὸ φρᾶγμα εἰς πτωχοὺς καὶ εἰς ἐκκλησίας. Καὶ κρατήσας ὅσον τοῦ ἐφαίνη ἀρκετὸν, τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μοναστήριον. καὶ γενόμενος μοναχὸς, ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον τῆς Εὐφροσύνης, εἰς τὴν αὐτὴν φαθὴν κατακλινόμενος. Ὅστις ἔζησε χρόνους, ἰ. εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, & ἐπέρασε περίσσα ἐναρέτα. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῆς, τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὸ μνημεῖον τῆς Εὐφροσύνης. Εἰς δόξαν πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Ὡς πρέπει τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

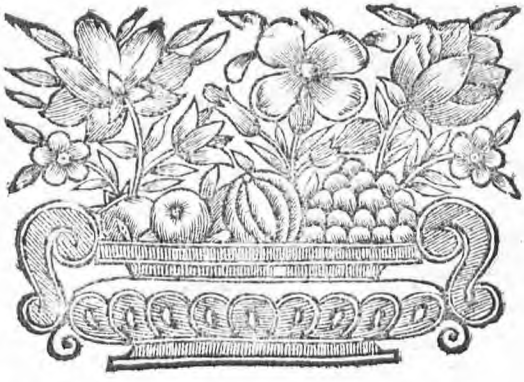

ΟΚΤΩ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο' ΚΤΩΒΡΙΟΥ. Η'.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ
ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Ἰς τὴν ἀντιόχειαν ἦτον τις γυνὴ περιφανὴς καὶ πλουσία, πολλὰ ὡραία τὸ σῶμα τὴ καὶ ὑπέρκαλλος, τὴ δὲ ψυχὴ ῥερυπωμένη καὶ βέβηλος, Πελαγία ὀνόματι. Ἦτις ἦτον ὅλως διόλε βεβυθισμένη εἰς τὸν βόρβορον τῆς σαρκὸς, καὶ ἄλλειν φροντίδα δὲν εἶχεν, εἰμὴ μόνον νὰ σολίζῃ τὸ σάρκα, καὶ νὰ αὐξήνῃ τὸ φυσικὸ ὡραιότητα, μὲ διάφορα χρώματα καὶ σολισίδια πολύτιμα. Διὰ νὰ παγιδεύῃ τοὺς ἐραστὰς, νὰ τοὺς βυθίζῃ εἰς τὸ ἀπώλειαν. Καὶ πολλοὶ ἐδαπανοῦσαν τὸν βιόντους. Καὶ ἐκινδύνευεν ζωὴ καὶ ψυχὴ διὰγάπλωτης. Ἦτις εἶχε δοῦλους καὶ σκλάβους πολλοὺς. Καὶ ἐπερπάτει εἰς τοὺς δρόμους παῤῥησίᾳ μὲ φαντασίαν αἰσχιστον, πληροῦσα τὸν ἀέρα εὐωδίας ἀπὸ τὸς μύρους καὶ ἀρώματα ὁπὸ ἐβάσα ἀπάνωτης. Ὁ δὲ πανοικτίρμων καὶ πολυέλεος Κύριος δὲν ἐυρίσησε τοπὸ τὴν ἀσεμνον πόρνην καὶ βέβηλον. Ἀλλὰ ὡς φρογνώσης τὴν μελλόντων, ἠξεύρωντας ποτὲ μὲ μετάνοιαν ἔμελλε νὰ κατορθωσῃ εἰς τὸ ὕστερον, ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς αὐτῆς μὲ ξόπον τοιοῦτον, τὴ ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐσυνάθροισεν ὁ φροέδρος τῆς ἀντιοχείας τοὺς ἀρχιερεῖς δι' χρείαν τινά. Ἀνάμεσον εἰς τοὺς ἄλλους ἦτον εἷς ἐπίσκοπος περίσσα ἐνάρετος νόνος ὀνόματι, θαυμάσιος καὶ ἰσάγγελος εἰς τὴν πολιτειαν, τὴ εἰς τὴν θείαν γραφὴν πολλὰ ἔμπειρος. Τοῦτον οὖν τὸν ὅσιον παρεκάλεσαν οἱ ὀρθόδοξοι, νὰ διδάξῃ δι' τὴν ὠφέλειαν τῆς ψυχῶν. Ἔκαμεν οὖν διδαχὴν θαυμάσιον ἔξωθεν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Καὶ πάντας ἐξέπληξε μὲ τὴν σοφίαν τῆς λόγωντος. Ὅτι καθολικὰ σᾶς ἐφαίνετο, πῶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸν ἐφώτιζε. Καὶ ἔσυρε μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς λόγωντος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὥρα, τὸν ἁμαρτωλὸν πρὸς μετάνοιαν. Αὐτὴ τὴν ὥραν ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἡ Παλαγία, καθεζομένη ἀπάνω εἰς ἕνα ἁμάξι, ἐστολισμένη κ' τὸ σιόρητες, καὶ μυρίζασα τὸν πλησίον ἀέρα ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τῆ ἀρωμάτων. Καὶ ἐξήραπτεν ὅλη ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆ πολυτίμων λιθων καὶ μαργαρίων, ὁπ' ἐβάσαζεν. Γ' δόντες οὖν αὐτὴν τοσοῦτον ἀπέρασμα. Οἱ μὲν ἄλλοι ἀρχιερεῖς ἔστρεψαν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τὲς ὀφθαλμὲς, ἐδὲ νὰ μὴν τὴν ἐβλέπασιν. Ὁ δὲ μακάριος νόννος, ἠξεύρωντας, ὅτι ἡ ἀπὸ τὰ ἐναντία ὠφελᾶται πολλάκις τινας, κ' ἁρπώνεται. Μὲ τὸν ζόπον ἐκεῖνον, ὁπ' ἐπαρακινοῦνταν ἄλλοι πρὸς ἡδονὴν τῆς σαρκὸς, ἐξώθη τὴν ψυχὴν αὐτὸς μάλιστα, πρὸς ἔνθεον ἔρωτα. Καὶ κιτάζοντας τὴν πόρνην ὥραν πολλὴν. Καὶ στενάξας μέγα, ἔκλαυσεν ἱκανῶς, ἕως ἐ ἐβρεξε τὸ ἱμάτιον, παλαπίζων τὸν ἑαυτόντε. Ὥσπερ νὰ ἦτον ὁ στολισμὸς τῆς πόρνης εἰς ἐκείνε κατάκρισιν. Καὶ ἔλεγε τοῖς παρεσῶσιν. Οὐαὶ κ' ἀλήμονον εἰς ἡμᾶς τὲς ἀμελεῖς κ' ἀχρείους. Ὅτι ἔχομεν νὰ ἐντραπῶμεν τὴν ὥραν τῆς κρίσεως δι' αὐτὴν τὴν πόρνην. Ἠ'τις δὲν νὰ ἀρέσῃ θνητὲς ἀνθρώπους, ὁπ' μελεῖται τοσοῦτον κ' καλλωπίζεται, δὲν νὰ ἀπολαύσῃ ὀλίγην κ' πικρὰν ἡδονὴν, Καὶ ἡμεις ἀμελοῦμεν οἱ ἄγνωστοι, κ' δὲν ὁπ' μελήμεθαν τὴν ψυχὴν, νὰ ἀρέσωμεν τὸν ἀθάνατον καὶ ζῶντα Θεὸν. Ἀλλὰ προκείνομεν τὰ μάταια κ' φθαρτά. Καὶ ὑβρίζομεν κ' καταφρονοῦμεν τὴν ἀξίαν μας. Ὅθεν θέλομεν ζημιωθῆ, ἐκείνην τὴν ἄῤῥητον κ' θαυμασὴν ἡδονὴν τῆς ἀϊδίε μακαριότητος, κ' νὰ κατακριθῶμεν δὲν τὴν ἀμέλειάν μας, εἰς τὴν ἀτελεύτητον κόλασιν. Αὐτὰ κ' ἕτερα ὅμοια ψυχωφελῆ ὑποδείγματα λέγων ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἐτελείωσε τὸν λόγον. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ κελλίον αὐτῦ μόνος μόνῳ Θεῷ προσηύχετο ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Καὶ ἔλεγεν ἕως τὸν κ' δακρύων. Γ'ύψισε Θεὲ πολυεύσπλαγχνε. Συγχώρησόν μοι τῷ ἀμελεῖ. Ὅτι μίας ἡμέρας ὁπμέλεια τῆς πόρνης ὑπερβαίνει ὅλην μου τὴν σπουδὴν τῆ χρόνων πάντων τῆς πολιτείας μου, ὁπ' τὴν στολίζω τὴν ψυχήμε εἰς κατοικίασιν. Ποίαν οὖν πρόφασιν νὰ ἔυρω ἐνώπιόν σε, ὁπ' γινώσκεις τῆ καρδιῶν νὰ ὁπόκρυφα; Οὐαίμοι τῆ ἀθλίῳ, ὅτι ἀνεξίως εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἱερόν σε θυσιαστήριον. Καὶ δὲν καλλωπίζομαι κ' τὸ θεῖον σε βάπτισμα. ἀλλὰ κύριε, μήμε κατακρίνῃς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐξετάσεως. Ὅτι πάσης ἀρετῆς εἰμὶ ἔρημος, καὶ ἐδεμίαν τῆ ἐντολῶν σε ἐπρᾶξα. Αὐτὰ κ' πλείονα ἔλεγεν ὁ ἅγιος· κ' τὰ ἤκουεν ὁ ὑποτακτικώτατος κ' ἱεροψάλτης Ἰάκωβος. Ὅστις ἔγραψε κ' τὸν βίον ἐκεῖνον. Ὅταν δὲ ἔπεσεν ὁ ὁπόπτος νὰ ἀναπαυθῇ,

ἐδὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶδεν ὅρασιν. Ὅτι ἐλειτούργα κῇ τῷ τάξιν εἰς τὸν θεῖον ναόν. Καὶ μία φθισερὰ δυσώδης καὶ βεβορβορωμένη ἐπέτα τειγύρετα. καὶ τὲ ἔδιδε πολλὼ ἐνόχλησιν δῇ τὸν βρῶμον αὐτῆς. Καὶ ὅταν ἔλεγεν. Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε. Ἐξῆλθε καὶ αὐτὴ, καὶ ἔσατο ἔξωθεν ἕως ἐπληρώθη ἡ λειτουργία. Καὶ ἀφὲ δύγηκεν ὁ ὅσιος ἀπὸ τὸ ἅγιον βῆμα. βλέπει πάλιν τῷ φθισερὰν πετομένω πλησίον αὐτῇ. ὡς τὸ πρότερον. Ὅθεν ἐκτείνας τῷ χεῖρα, ἔλαβεν αὐτὴν. καὶ τῷ ἐβούτηξεν εἰς τὸν λουτῆρα, ὁποῦ ἐβάπτιζε τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ δὲ ἐκαθαριώθηκεν δύθὺς. καὶ ἐξελθοῦσα τὲ ὕδατος χωρὶς μολυσμὸν, ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα τόσον ὑψηλά, ὁποῦ δὲν ἐφαινετο. Τοῦτο δὲ ὅλον ἦτον προτύπωσις, καὶ προεικόνιζεν, ἔτι ἔμελλε νὰ γένῃ τῷ ἐρχομένω πιέραν. Τὸ πρωῒ γοῦν ἐφανέρωσε τῷ Ἰακωβῷ τῷ ὅρασιν. καὶ ἀπελθόντας εἰς τὸν ναὸν μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχιερεῖς, τοῦ ἔδωσεν ὁ πατριάρχης τὸ εὐαγγέλιον, δῇ τῷ χαρὶν, ὁποῦ εἶχε τὲ θείε πνεύματος. νὰ διδάξῃ τὸν λαόν. Εὑρέθη δὲ καὶ ἡ Πελαγία εἰς ἐκείνω τῷ διδαχῶ ὄχι δῇ εὐλάβειαν, ὅτι ἄλλω φορὰν δὲν ὑπῆγεν. Ἀλλὰ μόνον ἀπὸ νεῦσιν καὶ οἰκονομίαν τὲ θεῖε Θεῦ, τοῦ θέλοντος πάντας σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Ἀκέσασα γοῦν ἡ πόρνη τῆς ψυχῆς τῷ ἀθανασίαν. τῷ δικαιοκρισίαν τοῦ Θεῦ, καὶ τὰ αἰώνια δικαστήρια. ὧ τοῦ θαύματος, ἐκατανύγθη ἡ φρόνιμος ἄσημνος. ἔκλαυσε πικρῶς. ἐμίσησε τὲς μισαρὰς φράξεις. καὶ ἐπόθησε τὸν ὄντως ἐρασθὼ καὶ νυμφίοντος. ἔρειλεν ἔν τισι ὑπηρέτας νὰ ἀκολεθήσουν τὲ νύνφε, νὰ μὶ θοῦν τῷ κατοικίαντε. ἔπειτα ἔγραψε ταῦτα, καὶ τὲ ἔστειλε τῷ ἐπισολὴν. εἰς τὸν ἅγιον ἐπίσκοπον καὶ μαθητὼ τὲ Χριςῦ, ἡ μαθήτεια δαίμονος Πελαγία, τὸ πέλαγος τῦ ἀνομιῶν ἀπανέμει τῷ δικαιοσύνην. Ἤκουσα ἅγιε τὲ Θεῦ ἑνὸς χριστιανὲ, ὅτι ὁ δεσπότης δὲν ἦλθε νὰ καλέσῃ δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. ἢ ὅτι δὲν ἐμίσησε, οὔτε ἐβδελύαστο πόρνας, καὶ λῃσὰς, καὶ τελῶνας. ἀλλὰ σωσε γράφῃ, καὶ σωσωνε μιλεῖ αὐτοὺς ὁ τοῖς χερουβὶμ ἀθεώρητος. ἐὰν σὺ εἶσαι καὶ σὺ τοιοῦτος δεσπότου καὶ διδασκάλου δοῦλος καὶ ἀθλητὴς, δεῖξε τὸ τὸ ἔργον. καὶ μὴ με βδελύξῃς τῷ πόρνῃ καὶ ὁμογενῆ καὶ ὁμόδουλον. ἀλλὰ ἀξιώσω με δέομαι σε, νὰ σὲ ἐξομολογήσω τὰς ἁμαρτίας με. δῇ τὰ σώσω δῇ σὲ τῷ ψυχήμε ἡ ἄσωτος. ταῦτα ἀναγνώσας ὁ ὅσιος ἐδάκρυσε. καὶ δὲν ἠθέλησε, νὰ σιωπήσῃ οἱ δύοτες. ἀλλὰ τῆς ἐμήνυσε, νὰ ὑπάγῃ εἰς τῷ ἐκκλησίαν, ὅταν εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχιερεῖς. νὰ εἴπῃ ὅσα ἐβέλετον. Ἡ δὲ Πελαγία ἀκέσασα, ἀρνάζει τὸν κύριόν, καὶ δοξάζει τὸν σώζοντα. Τρέχει παρευθὺς εἰς τῷ ἐκκλησίαν. Πίπτει κῇ γῆς

ὡς

ὡς ἄλλη τίς πόρνη. καταβυέζουσα τοὺς πόδας αὐτοῦ (ὡς ἡ πρώην τοῦ Χριστοῦ) μὲ τὴν δάκρυα δακρύουσης. Καὶ λέγουσα ταῦτα μεγαλοφώνως· σπλαγχνίσθητι τὴν ἁμαρτωλὸν πατὴρ ὅσιε, τὸν σὸν δεσπότην μιμούμενος. Βαπτίσόμε καὶ δὸς μοι μετάνοιαν. Ὅτι ἐγὼ εἰμὶ τῆς ἀτοκίας τὸ πέλαγος. καὶ τῆς ἀπωλείας ἡ ἄβυσσος, καὶ τοῦ διαβόλε παγὶς καὶ θήρα ἕτοιμον. Ὅπου ἤμαιν αἰτία, καὶ ἀπῆλθον πολλοὶ εἰς τὴν κόλασιν. Τώρα δὲ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μετανοῶ τὰς πονηρίας μου. Καὶ ζητῶ μετάνοιαν, διὰ νὰ μὴ κολασθῶ αἰώνια. Ταύτην τὴν εἶπεν ἀλλοίαν τὴν δεξιᾶς τοῦ ὑψίστε ἰδόντες οἱ ἀρχιερεῖς, ἐθαυμάζωσαν, διὰ τὸ τόσον δάκρυον, ὁπὲ ἔχωσιν ἡ ἀείμνηστος. Καὶ χαίροντες εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῆς, μετὰ βίας τὴν ἐκατάπτεισαν, καὶ ἠγέρθη. Καὶ λέγεται ὁ ἱερὸς νόμος. Ὁ νόμος τῆς ἐκκλησίας μας δείζει, νὰ μὴ βαπτίσωμεν τινὰ πόρνην, ἐὰν δὲν ἔχη καιρόν, νὰ τὴν ἐγγυηθῇ, πῶς δὲν ἐπιστρέφει πλέον εἰς τὰ πρότερα ἁμαρτήματα. Ἡ δὲ πάλιν ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἔκλαιε πολλῷ μᾶλλον λέγουσα. Εἰς τὸν λειμῶνα νὰ κρίνωνται τὰ ἁμαρτήματά μου, νὰ δώσῃς λόγον διὰ τούτου διὰ τὴν ψυχήμου τὴν ὥραν τῆς κρίσεως, ἐὰι βραδύνῃς, καὶ δένμε βαπτίσῃς τὸ σωτηριώτερον. νὰ μὲ καθαγνίσῃς πνευματικῶς. Νὰ μὲ παρασήσῃς τῷ καθαρῷ νυμφίῳ Χριστῷ, νύμφην καθαρὰν καὶ ἀμώμητον. Ὅτι φοβοῦμαι, ἐὰν ἀργήσω νὰ λάβω τὸ βάπτισμα, μήμε παγιδεύσῃ πάλιν ὁ πέρνιτης, νὰ μὲ κοντίσῃ εἰς τὴν πρωτέραν ἀσέλγειαν, Ταῦτα ἀκούσας, ἐδόξασε τὸν Θεὸν βλέποντας τοσαύτην μετάνοιαν. Ἐξομολογήσας αὐτῇ, ἠρώτησεν αὐτὴν πῶς τὴν ἔκραζον. Ἡ δὲ εἶπε. Πελαγία ἐκαλοῦμαι ἐξ ἀρχῆς. Οἱ δὲ ἄνθρωποι θαυμάζοντες τὸ πλῆθος καὶ κάλλος τῶν πολυτίμων λίθων καὶ μαργάρων ὁπού ἐφόρεσε, μαργαρίτα μὲ ἐφώναζον. Τότε ἐβάπτισεν αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ἐπωνόμασεν τὴν πρώτην κλῆσιν. Καὶ τὴν ἀνεδέχθη μία ἐναρέτος μοναχὴ ῥωμαία ὀνόματι. Καὶ τελέσας τὴν θείαν μυσταγωγίαν, τὴν ἐκοινώνησε τὰ ἅγια Μυστήρια. Ὅθεν ὅλη ἡ ἀντιόχεια διέφανθη καλῶς, καὶ ἐτέλεσαν ἑορτὴν παράδημον, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Καὶ πᾶς ἕνας ἐνόμιζε τὴν χαρὰ της ὡς ἰδίαν αὐτοῦ, πῶς ἐνίκησε τὸν πέρνισαντα. Ὁ ὀπτὸς μὴ ὑποφέρων τὴν νίκην, καὶ τὴν αἰσχύνην αὐτοῦ. Μέταχη μανίζεται εἰς ἄνθρωπον ὁ μισάνθρωπος. Καὶ φαίνεται εἰς τὸ μέσον πάντων ἔχων τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλήν· καὶ ἐκόπτετο. Φωνάζων καὶ ἐγκαλῶν τὸν ἱερὸν νόμον, πῶς τὸν ἠδίκησε πολλὰ καὶ μεγάλα, νὰ τοῦ πέρνῃ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ· Ἔπειτα ὁ ἀνοσιώτατος ἐπλησίασε πρὸς τὴν Πελαγίαν, καὶ ἀτενίζει αὐτὴν προσώπου καὶ ἄπισον. Ἡ δὲ τὸ σημείον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσον τῶ τιμίω σωρῶ ποιήσασα, αὐτὸν ἐξηπάνησεν. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἄφηκε τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ. Ἀμὴ ὑπῆγε τὴν νύκτα εἰς τὴν σρωμνὴν αὐτῆς. Καὶ τὴν ἐξύπνησε, κολακεύων αὐτὴν, καὶ παρακινῶν πρὸς τὴν προτέρην πρᾶξιν, τάσωντας, νὰ τὴν ἀξιώσῃ πολλὰς τιμὰς, ἐὰν κάμῃ τὸν λόγον τα. Ἡ δὲ ἀνασᾶσα, πάλιν αὐτὸν δῆμ τῶ σωρῶ ἐξηφάνισε. Καὶ ἐφανέρωσε πρὸς τὴν ρωμάναν τὴν ὑποθεσιν. Ἡ ὁποία τὴν ἐνεθέτησε, νὰ μὴ φοβᾶται ποσῶς τὸν πειράζοντα. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ βάπτισμα ἔδωκε πάλιν ἄλλην πληγὴν τοῦ ἐχθροῦ καιρίαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ θανάσιμον. Ἤγουν πεφωτισμένη ἀπὸ θεῖον πνεῦματος, ἐκάλεσε τὸν ἀγνωμονέσερον καὶ δυσπροσθέσερον δουλοντης. Καὶ προσάσσειτον νὰ ἀπογράψῃ ὅλον τὸ πρᾶγματης. Χρυσίον. Ἀργύριον. Λίθας τιμίας. Μαργαρίτας. Σκῦβι. Στολάς. Καὶ καθε ἄλλο πρᾶγμα ὁπὲ ἐξουσίαζε, νὰ τῆς φέρῃ ταχέως τὴν ἀπογραφήν. Τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας τε δεσπότε, λέγουσα. Λαβὲ ταῦτα ἅγιε δέσποτα, καὶ διαμέρισέτα ὡς βέλεσαι. Ὅτι ἐμὲ φθάνειμε ὁ πλοῦτος τῆ νυμφίου μα καὶ δεσπότε Χριςῦ. Ὁ δὲ νόννος προσηλεσάμβνος τὸν ἐπίτροπον καὶ οἰκονομέα της ἐκκλησίας, ἔδωκεν αὐτῷ ὅλες ἐκείνες τὰς θησαυρὰς, λέγωντας. Ὁρκίζωσε εἰς τὸν Θεὸν, νὰ μὴ κρατήσῃς ἀπ' αὐτὰ πίποτας δῆμ τὴν ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ νὰ τὰ διαμερίσῃς εἰς πτωχὰς καὶ χήρας καὶ ὀρφανὰ. Ὅπως διαμερισθῶσι καλῶς ὅσα κακῶς ἐσυνάχθησαν. Καὶ ὅπως ἐποίησεν. Ἡ δὲ μακαρία Πελαγία ἔδωκεν ἐλευθερίαν τοῖς δούλοις καὶ δούλαις της, χαρίζωσα αὐτοῖς καὶ χρήματα ἡ φιλάνθρωπος. Καὶ τὰς ἐνεθέτησεν νὰ φροντίσωσιν τὴν σαπρίαν τῆς, νὰ λυτρωθῶν δῆμ τὴν οὐσπλαγχνίαν τῶ δεσπότε Χριςοῦ ἀπὸ τὴν αἰώνιον αἰχμαλωσίαν. καθὼς δίκαιος ἀπὸ τὸν πρόσκαιρον ἐλυτρώθησαν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν δὲ ὁπὲ ἐβαπτίσθη ἡ μακαρία, δὲν ἔφαγεν ἄρτον ποσῶς ἀπὸ τὸν πλοῦτο αὐτῆς, ἐπειδὴ ἦτον κακῶς συναγμένος. Ἀλλὰ ἡ ρωμάνα τὴν ἐζωστροφειτας ὀλίγας ἐκείνας ἡμέρας, ὁποῦ ἔμεινε παρ' αὐτῇ. Καὶ τὴν νύκτα τῆς κυριακῆς εὐγαλε τὴν γυναικείαν σολήν. Καὶ ἐνεδύθη ἕνα τρίχινον καὶ βακώδες χιτώνιον. καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἱεροσόλυμα, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τινὸς τὴν γνώμην αὐτης, ὥστε νὰ φανερώσῃ ποσῶς τὸ μυστήριον κἀν τῶ πνεύματι. ἢ τῆς ἀναδόχητης. Ἡ ὁποία ἐθρήνει αὐτὴν, μὴ γνωσκουσα τὶ ἐγένετο. Ὁ δὲ ἅγιος νόννος ἐγνώρισεν ἐκ θείας δυνάμεως τὴν ὑποθεσιν. Καὶ παρηγορήσας αὐτὴν, τῆς εἶπε, νὰ μὴ πικραίνεται, Ὅτι ἡ Πελαγία τὴν ἀγαθὴν μερίδα ὡς ἡ μαρία ἐδιάλεξεν. Ἡ ὁποία δὲν θέλει ἐπαρθῇ ἀπὸ λόγυτης. Οὕτως οὖν ἔμεινεν ἡ Πελαγία εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν τρεῖς χρόνους κεκλεισμένη εἰς ἕνα κελ-

λίον

λίον ἀγιώτερος, ἐν ἀνδρικῷ σχήματι ἀγωνιζόμενη, καὶ ὑπερτελοῦσα τοιαύτας ἀρετὰς κατὰ τῶν δαίμονος καὶ παλέσματα, ὅπερ μόνος ὁ Θεὸς τὰ γινώσκει ὁ βλέπων τὰ κρύφια. Ὁ δὲ ἱερὸς Ἰάκωβος ὅπερ ἀνεφέραμεν ἔλαθεν πόθῳ καὶ ἔρωτι θείῳ κινούμενος νὰ ὑπάγῃ εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων, ἐπῆρεν ὑπὸ τὸ ἅγιον νόημα συγχώρησιν. Ὅστις εἶπεν αὐτῷ. Τί θαμβεῖσαι ἐν ἐρημίᾳ τέκνον μου. Καὶ ἀφ' προσκυνήσῃς τοὺς ἁγίους τόπους, ἐρώτησον διὰ τινὰ δύνῃ ἔχειν ὑπόμονη πελάγιον, ἡσυχαστὴν μοναχὸν, νὰ λάβῃς ἀπ' αὐτὸν πολλὴν τὴν ὠφέλειαν. Ὅτι ἔσται φίλος ἀκλινὴς τῶν κυρίευμας. Ὁ δὲ Ἰακωβος δὲν βαίνοντας ποσῶς εἰς τὴν ἔννοιαν, ὅτι διὰ τὴ μακαρίαν Πελαγίαν τὴν ἔλεγεν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῆς. Καὶ προσκυνήσας, ἠρώτησε διὰ τὸ πελάγιον. Καὶ τὸν εἶπασιν, ὅτι ἦτον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Ἀπελθὼν ἔν, ᾧ κρέσας τὴν θύραν, ἐξῆλθεν ἡ ἁγία ἐν ἀνδρικῷ σχήματι. Καὶ αὐτὴ μὴ ἐγνώρισέτον. Ἀμὴ ἐκείνος δέντιν ἐγνώρισεν. Ὅτι ὅλον τὸ κάλλος τῆς ἦτον μαραμένον. Οἱ ὀφθαλμοὶ κλαυμένοι. Καὶ ὅλη ἡ σάρκατης ξηραμένη ὑπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, ὅπερ ἐφαίνοντων μόνον τὸ δέρμα καὶ τὰ ὀστέατης, καὶ ἔδειχνε ξένον θέαμα. Ἠρώτησεν ἔν αὐτὸν ἡ ἁγία, ἐὰν ἦτον τῶν ὑπομονῶν νόημα ὁ ὑποτακτικός. Ὁ δὲ εἶπε ναί. Λέγει τε ἡ ἁγία. Οὕτως ὑπόκολος Θεῷ εἶναι ἐκείνος ὁ ἀνθρωπος. Καὶ εἰπέτε, νὰ δεηθῇ τῶ Θεῷ, νὰ μὲ συγχωρήσῃ τὰς αἰσχύσεμε. Ταῦτα εἰπέσα, ἔκλεισε τὴ θύραν, καὶ ἔψαλε τὰς ὡδὴ καὶ τὴν τάξιν. Ὁ δὲ Ἰάκωβος δὲν ὀλίγον ὥραν ἐπῆρε πολλὴν ὠφέλειαν, διδαχθεὶς μέτρα λόγε, ὅτι πρέπει νὰ σωτυχένῃ πᾶς ἕνας σὲ μοναστρίας ὀλίγα πολλὰ καὶ βραχύτατα ῥήματα. Καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ὁ Ἰάκωβος, ἀπῆλθεν εἰς ἄλλα κελλία, νὰ ὑπομείνῃ καὶ ἑτέρους ἀδελφούς. Οἵτινες ὅλοι ἐπαινέσαν πολλὰ τὸν πελάγιον, ὡς πλέσα ἀναρετον καὶ ἀγιώτατον ἄνθρωπον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠκούσθη εἰς ὅλον τὸ σκητῶ, ὅτι ὁ ῥηθεὶς πελάγιος ἀπῆλθε πρὸς κύριον. Καὶ ἐσυναχθησαν ἐμόνον ὑπὸ τὴν ἐλπὶμ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ Ἰορδάνη, καὶ ἱερεχὼ ὅλα τὰ περίχωρα ἦλθασι μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, νὰ ἐνταφιάσουν τὸ ἅγιον λείψανον. Θέλοντες δὲ νὰ τὸ χρίσουν μύρῳ καὶ τὴ τάξιν, ἐγνώρισαν ὅτι ἦτον γυνή. Καὶ ἐκπλαγέντες, ὑδόξασαν τὸν κὺ ἅπαντες. Ὅπερ τὴν ἐδυνάμωσε, νὰ πολεμήσῃ τὸ πολέμιον. Καὶ νὰ τὸν νικήσῃ καταπράτος. Αὐτὴ ἡ φήμη ὑπῆγεν εἰς τὰ περίχωρα. Καὶ συναθροίζοντων, τίς νὰ ἀπαντηθῇ, καὶ νὰ τιμήσῃ τὸ ἅγιον λείψανον πρώτερον. Καὶ ἅπας ἐσύνωσαν αὐτὸ ὅλαβεῖς καὶ ἅγιοι ἄνδρες. Ἀκολυθῆτες ὅλοι.

μέλαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ λαμπάδες καὶ θυμιάματα. Καὶ ἐνταφίασαν αὐτὸ ἐντίμως, ὡς ἔπρεπεν.

Οὗτος εἶναι ὁ βίος τῆς πόρνης. Ταῦτα τῆς ἀπεγνωσμένης τὰ κατ' ἐχθρᾶς ἀγωνίσματα. Αὐτὴν ἂς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἅπαντες οἱ τὸ κατ' εἰκόνα Θεᾶ βεβαρωσαντες. Ἂς κάμωμεν ἀποχὴν τοῦ κακοῦ κἂν ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν· Ἡμάρτωμεν; Ἠνομήσαμεν; Καὶ ἐμολύναμεν τὸν ναὸν τοῦ κυρίου, τὴν σάρκαμας; Ἂς κλαύσωμεν, ἂς νηστεύσωμεν, καὶ ἂς παιδεύσωμεν ἐδῶ πρόσκαιρα τὸ σῶμα, ἵνα μὴ κολασθῶμεν αἰώνια. Ἂς μελετοῦμεν καθ' ὥραν τὸν θάνατον, νὰ νικοῦμεν τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός. Ἵνα ἀξιωθῶμεν ἐκείνης τῆς ἀνεκφράστου ἡδονῆς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΟΚΤΩ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο'ΚΤΩΒΡΙ'ΟΥ Κ'.

ΜΑΡΤΥ'ΡΙΟΝ ΤΟΥ̃ Α'ΓΙ'ΟΥ

Α'ρτεμί̈ε. Ε'υλόγησον πάτερ.

Μὴ φοβῆσθε ἀπὸ τὴν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτῆναι. Καὶ τὰ ἑξῆς. Ἤγουν, μὴ φοβᾶσθε αὐτὰς τὰς ἀπηγορίας βασιλεῖς καὶ τυραίννους· Οἵτινες δύνανται μόνον νὰ θανατώσουν ὡρὸς ὥραν τὸ σῶμα σας. Τὴν δὲ ψυχὴν δὲν ἠμποροῦν νὰ βλάψουν ποσῶς. Ἀλλὰ φοβῆσθε μᾶλλον ἐκεῖνον τὸν ἐράνιον βασιλέα, ὁπὸ δύναται νὰ ἀπωλέσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμασας εἰς τὴν τῆ πυρὸς ἀτελεύτητον γέενναν. Ταῦτα εἶπεν ὁ δεσπότης Χριστὸς ὡρὸς τοὺς ἀποστόλους. Διὰ νὰ εἶναι παίτοτε ἕτοιμοι αὐτοὶ, καὶ οἱ τέτων διάδοχοι, νὰ ὡροδίδουν διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆ τὴν σαρκα εἰς θάνατον· Καὶ ἔτως ὑπήκουσαν οἱ ἀείμνηστοι. Οὐ μόνον αὐτοὶ. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι. Καὶ δὲν ἐφοβήθησαν βασιλέων καὶ τυραίννων ὠμότητα. Πῦρ. Τροχὸς. Ξίφη. Σταυροὺς. Καὶ ἄλλα παίδευτα κολασήρια δὲν ἐσυλλογίζοντων. Ἀλλὰ χαίροντες καὶ ἀγαλλιώμενοι, διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Χριστῆ, ἐδέχοντων σκληρὸν καὶ ἐπωνείδιστον θάνατον. Γινώσκοντες, ὅτι διὰ τὴν ὡροσωρινὴν κόλασιν ἐλάμβανον μὴ θάνατον, ἀθάνατον ζωὴν καὶ χαρὰν ἀνεκλάλητον. Ἂς αἰσχυνθοῦν οἱ φιλόσαρκοι καὶ φιλοκοσμοι, ὁπῦ λέγουν. Ἂς ἀπολαύσωμεν τώρα τὰ ὁράματα ὁπῦ βλέπομεν. Ἀλλὰ ἐκεῖνα δὲν ἠξεύρουν βέβαια. Ὦ ἀφροσύνης καὶ βλασφημίας εἰδικάς. Ἐνῶ δὲν ἦτον ἄλλη ζωὴ μόνον ἐτέτη ἡ φρόσημαβος, ἔπρεπε νὰ εἴπωμεν, ὅτι παίντες οἱ ἅγιοι ἐπλανέθησαν, ὁπόσα-

λοι

λοι φροφῆται καὶ μάρτυρες νὰ ὑπομένουν τοιαῦτα δειμύματα κολασήρια. Καὶ οἱ ἀσκητὰὶ ἐγελάσησαν νὰ περάσουν ἑκατὸν χρόνους χωρὶς τόσην κακοπαθειαν, ἐφίοντες χορτάρια καὶ ἀκρόδρια. Ἀλλ' ὐκ ἔσι τῦτο, ὐκ ἔσιν. ἐπειδὴ τὸ ἀφθαρσίας τόμα τῦ σωτῆρος μᾶς λέγει πολλάκις εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, νὰ χαιρώμεθεν. ὅταν πάθωμεν δι' τὸ ἅγιον ὄνυμα τῦ καὶ σεβάσμιον ὄνομα, διωγμὸς, κολάσεις, καὶ παιδευτήρια, ὅτι ὁ μισθός μας θέλει εἶσαι πολὺς καὶ αἰώνιος εἰς τὰς ὐρανὰς αἰῶνας. Διὰ τῦτο ἐλπίδα αὐτῦ τῦ βεβαίαν καὶ ἀσφαλεσάτην ὑπέμειναν οἱ ἅγιοι μάρτυρες τοιαῦτα βασανισήρια. Καὶ ὐ μόνον ὐτελεῖς καὶ ἄσημοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον μεγισάνοι καὶ ἄρχοντες, Ἡγεμόνες, καὶ αὐγυσάλιοι καταφρονεῦντις δόξαν, πλῆτον, καὶ πᾶσαν ἀλλὴν ἀπόλαυσιν. Διὰ νὰ κληρονομήσουν τὰ ἀεὶ δρεμένοντα. Ἕνας ἀπὸ τέτυς ἦναι καὶ ὁ μέγας ἀρτέμιος, ὁπῦ τὸν ἐτιμῆσαν πολλὰ καὶ ἐσέβοντων οἱ βασιλεῖς ὡς θεοσεβῆ καὶ σοφώτατον. Ὁπῦ τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ μέγας κωνσαντῖνος δῦκα καὶ αὐγυσάλιον πάσης αἰγύπτυ. Ἀλλὰ ἀπαρνήθη πᾶσαν ἀπόλαυσιν. Καὶ ὑπέμενε δι' τὸν Χριςὸν δι'φορα κολασήρια. Καὶ τώρα ἀγάλλεται μετ' αὐτῦ αἰώνια δοξαινόμενος. Ἀκούσατε οὖν ἀπ' τὸ μαρτυρίον, νὰ λάβετε μεγάλην ὠφέλειαν.

Μετὰ τὸν τελευτὸν τῦ ἁγίυ κωνσαντίνυ, ἐμοίρασαν τὴν βασιλείαν οἱ ξεῖσται υἱοὶ. Ὁ κωνσαντῖνος ὁ πρῶτος υἱὸς ἐπῆρε τὰς ἄνω γαλλίας, τὰ νησία τῆς βρεταννίας, ἕως τῦ ἑσπερίυ ὠκεανῦ. Ὁ δὲ κῶνσας ὁ ὕσερος υἱὸς ἐπῆρε τὴν ῥώμην, & ὅλην τὴν ἰταλίαν. Καὶ ὁ κωνσάντιος τὴν αἰατολὴν ἀπὸ τῦ ἰλλυρικῦ ἕως τῆς προποντίδος. Τὴν συρίαν. Τὴν παλαισίνην. Μεσοποταμίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ νησία ὅλα. Οὗτος οὖν ὁ κωνσάντιος διρισιμένος ποτὲ εἰς τὴν ἀδριανόπολιν, ὁπῦ ἐρχετο ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἔμαθεν, ὅτι τὰ λείψανα τῶν ἁγίων ἀποσόλων ἀνδρέυ καὶ λυκᾶ ἦσαν τεθαμμένα, τῦ μὲν πρωτοκλήτυ εἰς τὴν παλαιὰν πάξαν· Τῦ δὲ εὐαγγελισῦ εἰς ταῖς θήβαις τῆς βιοτίας. Καὶ ἀξ ὑρωντας τὴν πολλὴν ἀλήθειαν, ὁπῦ εἶχεν εἰς τὰ θεῖα ὁ μέγας Ἀρτέμιος, τὸν ἐφροπάλεσε μίαν ἡμέραν. Καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν, εἶπε. Χαίροις ἀνδρῶν ἁπάντων θεοφιλέσατε. Λέγειτον ὁ Ἀρτέμιος. Χαίροις καὶ σὺ βασιλεῦ δυσεβέσατε. Καὶ ὁ βασιλεὺς. Τὴν ὥραν ταύτην, ὦ φίλεμε ἄρισε, μῦ ἀνήγγειλεν ὁ ὀθίσπυτος τῆς ἀχαΐας. Ὅτι εἰς τὴν πελοπόνησον εἶναι τὰ ἁγίων ἀποσόλων λυκᾶ καὶ ἀνδρέυ τὰ λείψανα. Καὶ παρακαλῶσε, νὰ ὑπάγης τάχισα, νὰ μῦ τὰ φέρης εἰς τὸ βυζάντιον. Ταῦτα ἀκύσας, ἐχάρη ὁ μέγας Ἀρτέμιος.

Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Και ἐνους ἀπῆλθε, καὶ τὰ ἐπῆρε μὲ πολλὴ τιμὴ καὶ δόλβειαν. Καὶ φέρων αὐτὰ εἰς τὴν κωνσαντινόπολιν, τὰ ἔβαλαν εἰς τὸν ναὸν, ὁπου ἔκτισαν εἰς τὸ ὄνομάτους. Τοιοῦτος γοῦν ἦτον καὶ πρὸ τῆς ἀγώνων τῆς μαρτυρείας ὁ θαυμασὸς Ἀρτέμιος. Εἰς ὅλους αἰδέσιμος, ἀ μόνον εἰς τὸν κοινὸν λαὸν, καὶ εἰς τὸν βασιλέα αὐτὸν. Ἐπειδὴ ἦτον αὐθέντης καὶ αὐγουσάλιος ἀλεξανδρείας καὶ πάσης αἰγύπτου, χειροτονημένος ἀπὸ τὸν μέγαν κωνσαντῖνον. Ὁ δὲ βασιλεὺς κωνσάντιος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀντιόχειαν, νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸς πέρσας. Καὶ ἐκεῖ τῷ ἦφεραν γράμματα, ὅτι ὁ ἰουλιανὸς, (τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε χειροτονημένον καίσαρα, εἰς τὰς γαλλίας) ἔβαλλε βασιλικὸν διάδημα. Καὶ ἀπὸ λόγουτε ἐνηγορεύθη τυραννικῶς βασιλεύς. Ταῦτα μαθὼν ὁ κωνσάντιος, ἐταράχθη, φοβέμενος, μήπως καὶ ἐπαρήτου καὶ τὸ βυζάντιον. Καὶ εὐθὺς ἐπίνησε νὰ ὑπάγῃ τὸ γληγορήτερον. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν κιλικίαν, ἀθένησε. Καὶ φροσκαλεσάμενος εὐζώϊον τὸν ἀντιοχείας ἐπίσκοπον, βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτῷ ἐτελεύτησε χρόνων τεσσαράκοντα. Ἡ δὲ στρατιὰ ἔκαμαν λάρνακα, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ ἅμαξι, μὲ δακρύων ἀκολουθοῦντες οἱ ἄρχοντες, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ βυζάντιον. Καὶ ἐκεῖ κὴ τῆς ὥρας εὑρέθη καὶ ὁ ἰουλιανὸς. Ὅτι ὡς ἔμαθε τὸν θανατόντου, ἔδραμε χαρούμενος νὰ λάβῃ τὴν ἐξουσίαν. Ἠκολούθα γοῦν καὶ αὐτὸς εἰς τὸ λείψανον, ὅταν ὑπῆγαν νὰ τὸ ἐνταφιάσουν. Καὶ δὲν ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλήν του διάδημα. Μόνον ἀφῆ τὸν ἔθαψαν, τὸ ἔβαλε. Καὶ ἔγινε μοναχὸς τὸ βασιλεὺς ὁ ἀνόσιος. Τότες ἔστειλεν εὐθὺς γράμματα παντοχῆ, νὰ κτίζουσι ναοὺς τῶν εἰδώλων. Τὰς δὲ ἐκκλησίας τῶν χρισιανῶν ἐκ θεμελίων νὰ ἀφανίζουσι. Καὶ ὅσα εἰσοδήματα καὶ χαρίσματα ἔδωσε ταῖς ἐκκλησίαις ὁ ἅγιος κωνσαντῖνος, τὰ ἐπῆρεν αὐτὸς ὁ ἀλιτήριος. Καὶ τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὰς μιαρὰς βωμὰς τῶν εἰδώλων. Κατασήσας ζακόρους. Καὶ νεωκόρους. Ῥαίτας, καὶ θύτας κὴ τὴν τάξιν τῶν ἀσεβῶν ἑλλήνων. Ταῦτα μὲν ἔκαμεν εἰς τὸν κωνσαντίνα. Ἔπειτα πλέων θυμῷ πολλῷ κὴ τῶν χρισιανῶν, ἀπῆλθε τάχισα εἰς τὴν ἀντιόχειαν, διψασμένος, νὰ χύσῃ ἁγίων αἵματα. Τότε τοῦ ἦφεραν ἔμπροσθεν πρότερον πάντων δύο ἱερεῖς ἀγένειον καὶ μακάριον καλκμένης. Τὰς ὁποίους ἠρώτησε, νὰ εἰπῶσι τί ἄνθρωποι ἦταν; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Τῆς ποίμνης τῷ βασιλέως Χριστῷ εἴμεθεν ἀγελάρχαι. Λέγειτας ὁ ἰουλιανός. Πῶ εἶναι αὐτὴ ἡ ποίμνη τῷ Χριστῷ; Καὶ ὁ ἀγένειος. Ὅλη ἡ οἰκουμένη, ὅσοι ἄνθρωποι ὑπὸ τὸν ἥλιον. Καὶ ὁ βασιλεὺς. Λιὰ τίνας θεριζομεν ἡμεῖς. καὶ ποῖοι μᾶς ὑστάσονται, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἔχῃ ποίμνιον ὅλιγον τὴν ὑφήλιον,

δισυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δισυχισμένε & καλαίπωρε ; ἢ ὁ μάρτυς . Αὐτὴς τῆς κοίμησης εἶσαι ἐπισκοπης , της ὁποίας καὶ ἡμεῖς ἀγιαρχαι τυγχάνομεν . Ὅτι δὴ μέσου αὐτῶ τῶ Χριστῶ οἱ βασιλεῖς πνεύσουσιν . Αὐτὸς ἐδωκε καὶ ἐσένα τὸ βασίλειον σήμερον . Καὶ ἄφεσιν σῶ τὸ πάρει , δηλαδὴ ἐφάνης περὶ τὸν ἀνέγκλητον ἀχάριστος . Ὅτι ἡ ἐδικήσε ὀξυσια ἔναι φροσωρινὴ καὶ ἐφήμερος . Ἀμὴ ἐκείνου ἡ βασιλεία , ἔναι φροαιώνιός τε καὶ ἀπολόητητος . Καὶ ὁ παραβάτης . Ἀνόσιε , καὶ τῆς τῆδ θεῶν ἀυενίας ἀλλόξιε , ἐαὶ ὁ Χριστόσου ἔναι χθεσινὸς καὶ ἐφήμερος , ὁπῶ ἐχθυνήθη εἰς τὰς χρόνους τῶ αὐγούστου καίσαρος , πῶς ἐσὺ τὸν ἐχειροτονησες αἰώνιον σήμερον ; Καὶ ὁ μάρτυς · Ναὶ . Κατὰ μὲν τὸ ἀνθρώπινον , ὅπως ἔχει . Κατὰ δὲ τὴν θειαν ἀυτῆ καὶ φροαιώνιον γέννησιν , ἔναι ἄχρονος καὶ αἰώνιος . Ὁ δὲ παραβάτης νομίζων , ὅτι ἦτον ὁ μάρτυς τινὰς ἄχρικος καὶ ἀπαίδευτος , ἔπιεν αὐτῆ δηλ χλευασμὸν . Λοιπὸν δύο φοραῖς ἐχθυνήθη ὁ Χριστόσου , καλαίπωρε ; Ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ καυχᾶσαι , ἔναι & τινὲς σοφώτατοι ἄνδρες τῆδ ἑλλάδος , ὁπῶ ἐχθυνήθησαν ἐ μόνον δύο , ἀλλὰ καὶ ἓξ φοραῖς . καὶ φρῶτον ὁ ἑρμῆς , καθὼς τὰ θαυμάσια ἀυτὲ βιβλία δηλαμβάνουσιν , ὅθεν καὶ ζισμέγιστος ἐνομάζεται . ὁμοίως καὶ ὁ πυθαγόρας , καὶ ἄλλοι τινὲς . Ὁ δὲ μάρτυς γελάσας ὀλίγον εἰς τὰ φλυαρίσματα τῶ σοφῶ βασιλέως , ἔπε φρὸς αὐτὸν μὲ πολλὴ αὐσηρεια καὶ χθυαιότητα . Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔφρεπε νὰ μήσε ἀπεχριθῆς ὁλότελα , παρανομώτατε . Ὅτι δὲν δίσει ἄξιος ἀπολογίας τινός . Ἀλλὰ δηλ τὸν ὄχλον , ὁπῶ παρασύκωσταν , ἐσυύτυχα ὀλίγον τίποτες . Καὶ θέλω εἰπῆ καὶ ἕτερα , δηλ νὰ τὰς ὠφελήσω , φρὸς σερέωσιν τῆς ἀληθῆς ἡμῶδ πίστεως . Ταῦτα λέγων ὁ μάρτυς , ἐκήρυξε λαμφρᾶ τῆ φωνῆ ὅλῳ τὴν σωτήριον οἰκονομίαν τῶ δεσπότου Χριστῶ . Τῶν δὲ μιαρῶν θεῶν τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀθλιότητα μυκτηριζόμενος ὥραν πολλὴν , ὡς ἔμπειρος καὶ σοφὸς ἐτραγῴδησεν . Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκέλευσε , νὰ τῶ δώσουν πεντακοσίας ῥαβδαῖς . Καὶ ἔτως ἐτελεσαν οἱ ὑπηρέται τὸ φροσταττόμενον , δέροντες ἀνιλεῶς , & ἀπανθρωπως τὸν μάρτυρα . Ὅστις ἐκαρτέρει τὰς ῥαβδισμὰς σιωπῶν , καὶ μηδὲν ὅλως φθεγγόμενος . Ὁ δὲ παραβάτης πικραζοντας τὸν ἅγιον μακάριον ἔπε . & σὺ δισυχὲς ἀνθρώπιον , τί λέγεις περὶ σεαυτῆ ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο · Ἐσὺ εἶσαι δισυχὴς ἀληθέστατα , ἢ πάντων ἀνῶν ἀθλιώτερος . Ἐγὼ δὲ καθὼς ἔχω τὴν ἐπωνυμίαν , ἔτως εἶμαι & ὄντως μακάριος . Ὅτι τὸν Χριστὸν φροσκυνῶ ἢ σέβομαι . Ἀμὴ ἐσὺ ἐπειδὴ αὐτὸν τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀπαρνήθης , φροσκολληθεὶς μὲ τὺς δαίμονας . Αὐτοὶ σὲ θέλουσι ἐπάρῃ εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ μὲ τῶ λόγου τους .

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὕτως οὖν ὑβρίσας ἡ αὐτὸς ὁ μακάριος τὸν τρισάθλιον βασιλέα. Ἐπρόσαξε νὰ τὸν δείρουσι καὶ αὐτὸν, ὡς καὶ τὸν ἀγγέλιον. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγίνουντων. Τότε ἡ ὁ ἀσεβὴς Ἀρτέμιος ἔφθασεν εἰς τὸν βασιλέα μετὰ τῆς προσηκούσης αὐτῷ τιμῆς καὶ δορυφορίας. Ὅτι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε πρότερον γράμματα, νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ εἰς τὴν αἰτιέχειαν ἀπὸ τὴν συρίαν, ὁποῦ ἐβρίσκετο τότε, νὰ τὸν αἰτιαμώσῃ μὲ ὅλον τὸ στράτευμα. Βλέποντας ἔν τοὺς ἁγίους μαρτυρουμένους τοσοῦτον ἄσπλαγχνα ὁ ἀρτέμιος, ἐπόνεσεν ἡ ψυχήτε. καὶ κρίνοντας εἰς τὴν δίκαιοσύνην αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν σιωπήσῃ, θέλει φανῇ τῆς εἰδωλολατρείας συγκοινωνὸς καὶ συνήγορος, παρρησιάζεται τὴν ἀσέβειαν, λέγων τοῦτα. Διατί βασιλεῦ αἰαγκαζεις ἄγνες ἀνθρώπες νὰ ἀρνηθέσι τὴν πίστιντες, καὶ τοὺς δέρνεις τοσοῦτον ἄσπλαγχνα; Ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σὺ ὁμοιοπαθὴς, τῆς αὐτῆς φύσεως κοινωνὸς· Κἂν καὶ βασιλεὺς εἶσαι. Ἐὰν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔλαβες αὐτὴν τὴν ἀξίαν. Ἀμὴ θαρρῶ νὰ μήσε ἔκαμεν ὁ Θεὸς βασιλέα, ἀλλὰ ὁ πονηρὸς διάβολος. Ὁ ὁποῖος σὲ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὡς τὸν ἰωβ πρότερον, καὶ σὲ ἐχειροτόνησε, διὰ νὰ κοσκινίσῃ τὸν σῖτον τοῦ Χριστοῦ, νὰ σπείρῃ ζιζάνια. Ἀλλὰ εἰς μάτην κοπιᾷ ὁ βρισκητάρατος. καὶ δὲν ἔχει τινὰ δικαίωμα· Ὅτι ἀφοῦ ὑψώθη εἰς τὸν σταυρὸν ὁ Χριστὸς, ἔπεσε τότε ἡ δαιμόνων ἡ ἐπαρσις, καὶ κατεφρονήθησαν τὰ αὐτοῦ μηχανήματα. Μὴ ἀπατᾶσαι μὲν ὦ βασιλεῦ, ὅτε θὰ χειρωθῇς νὰ διώκῃς τοὺς χριστιανούς. Ἀλλὰ μαθὲ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπτητος, καὶ ἀνίκητος. αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγοντας. καὶ ἐξευγελάσας τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τοὺς λοιποὺς θεούς, ἐξεπλάγη ὁ ἰουλιανὸς, θαυμάζοντας τοσαύτην παρρησίαν. καὶ μὴ θυμῶ ἠρώτησε τὴν τάξιν, λέγων. Τίς, καὶ πόθεν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀλύπτριος; Οὗτος εἶπεν, ὅτι δέντον ἐγνώριζεν, οὔτε τὸν εἶδε προτήτερα. Ἐπειδὴ ὅταν ἐγίνεν αὐγουσταλὶς ὁ ἅγιος, ἔλειπεν ὁ ἰουλιανὸς εἰς τὰς γαλλίας. Οἱ δὲ στρατιῶται, ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἦτον ὁ ἀρτέμιος. τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς. ἔτος ἦναι ὁ ἀρτέμιος, ὁποῦ ἐθανάτωσε τὸν ἀδελφόμου; Εὐχαριστῶσας θεοὶ ἀθάνατοι, ὁποῦ μοῦ ἐφανερώσατε αὐτεπάγγελτον αὐτὸν τὸν ἀλάστορα. ταῦτα εἶπεν ὁ ἰουλιανὸς, διότι εἶχεν ἀδελφὸν γάλλον ὀνόματι, τὸν ὁποῖον μετωνόμασεν ὁ βασιλεὺς κωνσταντιος κωνσταντιον, καὶ τὸν ἐφησε καίσαρα εἰς τὴν ἀνατολήν. μὴ ταῦτα δὲ φανεὶς ἐναντίος τῆ βασιλέως ἐφονεύθη τῇ προσάξει αὐτῆ. τότε γοῦν λέγει τοὺς στρατιώτας. διγάλετέτε τὴν ζώνιν, ὁποῦ φορεῖ ὁ ἀνάξιος. καὶ ἄμεμν θέλω κάμῃ τὸ ἀδελφοῦμου φοβερὰν ἐκδίκησιν, νὰ τὸ δώσω μυρίους θανάτους, ὥσπερ λησὴς, ὁποῦ εἶναι, ἐπειδὴ δὲν ἐφόνευσεν κοινὸν ἀνθρωπον, ἀλλὰ ἔχυσεν αἷμα βασιλέως, ὅστις δέντον ἀδίκησε τίποτε.

ἐθὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεθὺς οὖν τὸν ἄρπασαν οἱ δορυφόροι. καὶ γυμνώσαντες αὐτὸν, παρέδωσαν εἰς τὰς χεῖρας τῆ δημίων, οἵτινες ἔδησαν τὰς χεῖρας κ) πόδας τε. καὶ τανίσαντες εἰς τέσσερα, τὸν ἕδερναν μὲ βέργδρα εἰς τὴν κοιλίαν, κ) εἰς τὴν ῥάχιν τόσον, ἕως ἐκκεράθησαν, καὶ ἄλλαξαν τέσσερις φορὰς ἐκεῖνοι, ὁπῶ τὸν ἔδερναν. Ἀλλὰ εἶχε τοσαύτην ὑπομονὴν ὁ τεσμοκκάεσος, ὁπῶ ἔτε στεναγμὸν, ἔτε φωνὴν, ἢ ἁπλῶν λογον ἐλάλησεν. Ἀλλὰ ἐφαίνετο εἰς τὴν ὄψιν ἄτρεπτος καὶ ἀπαλλοίωτος. Ἡ δὲ γῆ ἐκοκκιώησεν ὑπὸ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος. Ὡς τε ὁ μόνον ὅλοι οἱ θεωρεσῶτες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ σαραβάτης, ἐθαύμασε. Καὶ προσέταξε νὰ τὸν ὑπάγωσι καὶ τοὺς ξεῖς εἰς τὴν φυλακὴν. Οἵτινες ὑπαγόμενοι ἔψαλλον, Ἐπείρασας ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον. Καὶ τὰ ἑξῆς. Λείπεται ἓν τὸ διελθεῖν ἡμᾶς δι' πυρός τε καὶ ὕδατος, ὅτως εἰς αἰαψυχὴν ἐξαγάγῃς ἡμᾶς. Πληρωθέισης δὲ τῆς ὠδῆς, εἶπεν ὁ ἅγιος πρὸς τοῦ λόγυτου. ἀρτέμι, ἰδὲ τὰ σίγματα τοῦ Χριστῦ ἐχαράχθησαν εἰς τὸ σῶμάσου. Πρέπεισι γὰν, δι' αὐτὸν νὰ δώσῃς κ) τὴν ψυχήσε εἰς θάνατον, ἔπειτα ἔλεγεν. εὐχαριστῶσοι κύριε, ὁπῶ μὲ ἠξίωσες, νὰ βασανισθῶ δι' ἀγάπησόν. καὶ ἐσωσεἰθμησέσμε μὲ τὸν χορὸν τῆ ἁγίωνσου. ἀλλὰ φιλάνθρωπε δέσποτα. τελείωσόνμε τὸν δρόμον εἰς τὴν ὁμολογίαν τε, κ) μήμε κρίνῃς ἀνάξιον ἐτέτου τοῦ ἐγχειρήματος, ὅτι εἰς τὰς φικτιρμὸς σε κατέφυγον. ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν διέξαμενος, ἔφθασαν εἰς τὴν φυλακὴν. καὶ τὰς ἐπαράδωσαν, νὰ τὰς φυλάξῃ ὁ δεσμοφύλακας. καὶ οὕτως ἔμειναν, δοξάζοντες τὸν Θεὸν. Πρωΐας δὲ γενομένης, Ἐξώρισε τοὺς δύο εἰς ἕνα μέρος τῆς ἀραβίας, ὅπε ἦναι τόπος νοσερὸς καὶ θανάσιμος. Καὶ ὅσοι ἐπέμφθησαν ἐκεῖ, δὲν ἔζησαν ἕνα χρόνον. Ἀλλὰ βασανιζόμενοι ὑπὸ χαλεπῆς ἀῤῥωσίας, ὑποθάνοσιν τὸ γλυκύτερον. Ἐκεῖ γοῦν ὑποβρέισας ὁ τύραννος τὸς ἁγίους δύγένιον καὶ μακάριον, ἐκέλευσε, νὰ κόψουν τὰς κεφαλάς τε. Καὶ ἅτε μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας τῇ κ'. δεκεμβρίου ἐτελειώθησαν. καὶ ἔγινεν ἕνα θῶμα ἄξιον μνήμης εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁπῶ τοὺς ἐθανάτωσαν. ὁ ὁποῖος ἦτον ἄνυδρος, καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνέβλυσε μία βρύσις, κ) θεραπεύει τὸ ὕδωρ αὐτὸς πᾶσαν ἀῤῥένειαν. Ἡ ὁποία διείσκεται ἕως τὴν σήμερον, τὴν τῆ ἁγίων ἐπωνυμίαν φυλάττυσα. Ὁ δὲ βασιλεὺς μετακαλεσάμενος τὸν Θεῖον Ἀρτέμιον, εἶπεν αὐτῷ. Ἡ φροπέτειάσε μὲ αἰάγκασε σανιχῶμι, νὰ ἀτιμάσω τὸ γένός σου. Καὶ νὰ ἐξυβρίσω τὴν δύγένειάσε. Ἀλλ' ἐὰ πειθῆς μοι, κ) θυσιάσῃς τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, ἐ μόνον σὲ θέλω κάμῃ ἀνέγκλητον καὶ ἄθωον

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς τε ἀδελφῆμου σφαγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἀξίαν μεγαλίτερον θέλεις λάβῃ, νὰ σὲ κάμω ἔπαρχον τῆς Ρωμαίων, καὶ ἀρχιερέα τῶν μεγάλων θεῶν. Νὰ σὲ ὀνομάσω πατέραμου. Νὰ ἦσαι δεύτερος ἀπὸ λόγυμε εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν. Νὰ ἀπολαύσῃς μήτε λόγουμου πᾶσαν ἡμερέαν ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆσου. Καὶ μὴ νομίσῃς, πῶς ἐλωλάθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ρωμαίων καὶ Ἕλλωες, νὰ προσκυνοῦσι τὲς θεὲς. Μάλισα ὰς γραμματισμένοι καὶ φρόνιμοι, βλέποντες τὸν ἥλιον εἰς τὸν οὐρανὸν ὡδι ἀπουῶπα. Ὅστις φωτίζει τὸν κόσμον ὅλον τὴν ἡμεραν, καὶ δουλεύουσι ἄνθρωποι. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ σελήνη λαμπαδουχεῖ τὴν νύκτα, καὶ σεβάσμιοι ὁδοιπόροι, τὲς σέβουνται ἅλλους καὶ τὸ φρένον, ἔχοντες εἰς αὐτὲς τὰς ἐλπίδαςτους. Καὶ τὸν μὲν ἥλιον ὠνόμασαν Ἀπόλλωνα. Τὴν σελήνην Ἄρτεμιν. Καὶ τὲς πλανήτας, ὅπου κρατοῦσι τὰς ἑπτὰ ζώνας τῆ οὐρανῆ. Τὸν ἕνα ὠνόμασαν κρονον. Τὸν ἄλλον δία. Τὸν ἄλλον ἑρμῆν. Τὸν ἕτερον ἄρη. καὶ τὸν ὕστερον ἀφροδίτην. Ὅτι αὐτοὶ κυβερνοῦσι τὸν κόσμον μὲ τὴν δυναμίντους. Διατοῦτο τὲς ἔκαμναν εἰκόνας οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὲς σέβουνται. Καὶ δὲν τιμοῦσι τὰς εἰκόνας τους, ὡς θεούς, ἄπαγε. Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀγνωσία μεγάλη. Ἀλλὰ ἡ τιμὴ ὁπὲ δίδουσι, καὶ ἀπονέμουσιν εἰς τὰς εἰκόνας αὐτῆ, διαβαίνει πρὲς τὸ πρωτότυπον. Λοιπὸν παρακαλῶ καὶ τὴν γενναιότητάσου, νὰ συγκοινωνήσῃς εἰς τὴν θρησκείαμας. Καὶ νὰ ἑλληνίζῃς ὀρθῶς, φυλαττων τὰ ἔθη καὶ συνηθείας τῆς ἀρχαίων ἀπαρασάλευτα. Ὅτι ὁ κωνσαντῖνος ὡς ἄνθρωπος ἀμαθὴς καὶ ἀνόητος, ἐξεπατήθη, καὶ ἄλλαξε τὴν θρησκίαντου. Καὶ ἐξέκλινεις τὸν χριστιανισμόν, τὰς ἀσεβείους πράξεις αὐτὲ ἀρχιώμενος. Ὅτι οἱ θεοὶ τὸν ἐδιώξαν μακρὰν ἀπὸ τὴν θρησκείαντους, μισησαντες αὐτὸν ὡς πονηρὸν καὶ ἐξαγιστον. Ἐπειδὴ ἀπέκτεινε τὲς ἀδελφέστου. Τὴν γυναῖκατου φαῦσαν. Καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ πρῶτον, χωρὶς νὰ πλαίσουσι τίποτες. Διὰ τοῦτο θαυμασιώτατε ἀνδρῶν, θεωρῶν τὸ σάσιμον, καὶ γνωστικὸν τῆς διανοίαισου, ἔχω πόθον, νὰ σὲ κάμω συγκοινωνὸν καὶ φίλονμου. Ἐλθὲ οὖν εἰς τὴν πάτειον, καὶ ἀρχαιοτάτην, καὶ πολυχρόνιον τῆς ρωμαίων θρησκείαν. Καὶ σεμνοπάλαυσον τὰ ἀγαθὰ, ὁπου οἱ θεοὶ μᾶς ἐχάρησαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Ὅσον δρᾷ τὴν πίσημου, ὦ βασιλεῦ, δίνσου δίδω ἀπολογίαν τινὰ, μὲ ὅλον ὁποῦ ἔχω πολλαὶς ἀποδείξεις δικαίτην. Διὰ δὲ τὸν θανατον τοῦ ἀδελφοῦσου, ἀποκρίνομαι· Ὅτι δὲν θέλει φανῇ ποτε, νὰ ἀδίκησα τὴν ζωήνου. Μήτε μὲ ἔργον. Οὔτε μὲ λόγον. Οὔτε κἂν μὲ τὴν διάνοιαν. Ἐὰν ἐξετάξῃς περὶ τούτου καὶ μυρίαις φοραῖς, ἔτως εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεία. Διατὶ τὸν ἥξυρα χρισιανὸν θεοφιλῆ καὶ δίκαιον. Καὶ εἰς τὸν νόμον τῦ Χρισῦ σπεδαῖον καὶ φρόθυμον. μάρτυρας ἔναι ὁ ἐρανὸς καὶ ἡ γῆ· Ο' χορὸς ὅλος ἦβε ἀγγέλων. Καὶ ὁ δεσπότης Χρισὸς ὁ ἱὸς τοῦ Θεῦ. τὸν ὁποῖον ἐγὼ λαβδύω, ὅτι δὲν ἔπαισα τίποτες εἰς τὸν θάνατόντε. ἔτε ποσῶς ἐσυγκοινώνησα μὲ τὲς αἰρσίες ἐκείνες, ὁπῦ τὸν ἐφόνδυσαν. Ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμεν τότε μὲ τὸν κωνσαντῖνον. Ἀλλὰ εἰς τλὺ αἰγυπλον ἐκατοίκειν, ἕως τὸν παρόντα χρόνον. Καὶ ταύτλω τλὺ ὑπολογίαν σῦ δίδω δηλ' τὸν ἀδελφόν σε. Ὅσον δὲ δηλ' νὰ ἀριθῶ τὲν Χρισὸν, καὶ νὰ γένω ἕλλιωας, σῦ δίδω τλὺ ὑπόκρισιν, ὁπῦ ἔπασιν οἱ Ἑβρῖς παῖδες ἀρὸς τὸν Ναβχοδονόσορ. Ὅτι, γίνωσκε, βασιλεῦ, πῶς δὲν λαβδύω τὲς θεὲς σε. Οὔτε τλὺ χρυσῆ εἰκόνα τῦ ἠγαπημδύσε ὑπόλλωνος θέλω ἀροσκυνήσῃ ωώποτε. Ὅτι δὲ τὸν μακαρίον κωνσαντῖνον, τὸν παίπων βασιλέων ὑπέρτερον, καὶ τὸ γένος τε ἐκατακρίνες, ὀνομάζων αὐτὸν μανιώδη καὶ φονέα, ταῦτασοι διαὐτὸν ὑποκρίνομαι. Ὅτι μάλισα ὁ πατήρσε κωνσάντιος, καὶ οἱ ἀδελφοίτε ἀδίκως τὸν ἐθανάτωσαν μὲ δηλητήρια φάρμακα, χωρὶς νὰ τῶς παίσῃ τίποτας. Ἐκεῖνος δὲ τλὺ γυναικατου φαύσαν δικαίως καὶ ἀρεπόντως τλὺ ἐθανάτωσεν. Ἐπεὶ καὶ αὐτὴ μιμεμβρη τλὺ πάλαι φαίδραν, ἐκαπάβαλλε τὸν ἱὸν αὐτῦ πρῖσιον, ὅτι πῶς βιαίως τλὺ ἐδιωάσδυσε, καὶ ἐπῆρε τὴν τιμλύτης. Πισδύσας γοιῦν τὰ λέγιατης, ὡς πατὴρ ἐπαίδδυσε τὸν ἱὸν τοῦ. Ὕ-σερον δὲ ὁπῦ ἐγνώρισεν αὐτλὺ ψδυσαμεῖλυ, ὡς δίκαιος κριτὴς τὴν ἀπέκτεινεν. Ἐπίσδυσε δὲ εἰς τὸν Χρισὸν, ὅτι ἐκεῖνος ἐραίσθεν τὸν ἐκαροσκάλεσεν, ὅταν ἦχε τλὺ μάχλω μὲ τὸν μαξεντιον. Καὶ τῦ ἐφάνη τὸ σημεῖον τῦ σαυρῦ ὥραν μεσημέριον, ἐξασράπτον ὑπὲρ τὸν ἥλιον. Μὲ γράμματα ἐξ ἀσέρων, ὁπῦ ἐσημείωναν τῦ πολέμε τλὺ νίκλυ. Τὸ ὁποῖον σημεῖον εἴδαμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ τὰ γράμματα ἀνεγνώσαμεν. Οὐ μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὲς σρατιώτασε. Ἀλλὰ τί θέλω νὰ δηγῆμαι τοιαῦτα, ὁπῦ ἐσὺ τὰ ἠξύρεις ἀποτεμένα καλίτερα; Πῶς ἐξ ἀρχῆς οἱ ωροφῆται ωροκατήγειλαν τὸν Χρισὸν. Καὶ πολλὰς μαρτυρίας ἔχομεν τῆς ωαρουσίας αὐτῦ, ἃ μόνον εἰς τὰς ἡμετέρας βίβλες. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ χρησμῳδίαι καὶ ωροφητεῖαι τῶν θεῶν ὁπῦ σέβεσθε. Καὶ τὰ γράμματα ἦβε σιβύλλων. Καὶ τῦ ῥωμαίε βιργιλίε ἡ βουκολικὴ ἱκανῶς καὶ φανερὰ λέγουσι ἦβε τὸν Χρισὸν, ἐὰν θέλης νὰ μὴ κάμνης θελληματικῶς τὸν κουφὸν. Καὶ αὐτὸς ὁ μαντικὸς ὑπόλλων, ὁπῦ σέβεσθε, θεωμαζόμενος, εἶπε περὶ Χρισῦ τὰ λόγια ταῦτα, „ ἐρωτηθεὶς ὑπό τινα θεραποντα τῦ ναῦ αὐτῦ. Μὴ ἔφελις πῆμα τόντε καὶ ὕ-„ σατον ἐξερέσθαι. Δήμορ ἐμῶν ωροπόλων, περὶ θεσπεσίοιο Θεοῖο. καὶ

» πνοῆς τῆς παν παρεξ βοζυδὸν ἐχέσης τὴρεα φῶς· Ποταμὸς Καὶ
» ταρταρον. Η'έρα καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ. Η'με καὶ ἐκ ἐθελοντα δόμων τῆ ὧ-
» δε διώκει· Η' ἐμοὶ ξιπόδων ἔτι λείπετο ἡεργασία. Αἱ ἅμε τεί-
» ποδες σοναχήσατε, χετ' ἄπολλων. Οἵ γετ' ἐπεὶ βροτόςμε βιαζεται οὐ-
» ράνιος. Καὶ ὁ παθὼν θεὸς ἐσὶ, καὶ ἀθεότης πάθεν αὐτη. Η'γοων,
ὦ ταλαίπωρε ἀπὸ τὴς ὑπηρέταςμη. Α'μποτε νὰ μήμε ἤθελες ἐρατήσῃ, τὸ
ὁλοὺς ερον Ϲ τελευταῖον, δι' ὃν θαυμάσιεν θεὸν, ἢ δι' τὼ ἀπαπολεῖ,
ἡ ὁποία ἔχει σωαγμβία ὁλογυράτης ὅλα τὰ ἄςρη. τὸ φῶς. τὴς ποταμὴς
καὶ τὸν ἄδλιον, τὸν ἀέρα, καὶ τὸ νερὸν, καὶ φωτίαν. ἡ ὁποία καὶ σαυίω μὲ
διώκει ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τὸν οἶκονμε. ἀκόμι ἔλειψεν ἀπὸ τὴς ξίποδας καὶ ὁ
μύγερμὶς. ἀλλίμονον ὠτρίποδες θρίωπσατε καὶ ἐσεῖς. ἐπῆγεν ὁ ἀπόλλων
εἰς τὼ ἀπώλειαν. ἐπειδὴ ἄνθρωπος μὲ ἀναγκάζει, ἄνδς ἐράνιος. καὶ ἐ-
κεῖνος ὁπὰ ἔπαθεν ἦτον θεὸς καὶ ἡ αὐτὴ θεότης δὲν ἔωαθεν. ὁ δὲ παραβάτης
ἀπεκρίνατο. Φαίνεταίμε, ἀρτέμιε, ὅτι δὲν ἦλθες ςρατηγὸς εἰς τ' ἄγυπτον
ἄλλα χρησμολόγος. ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κωμολόγος ἢ μῶμος, νὰ διηγᾶ-
σαι μύθης παλαιὰς, καὶ λογίδεια, ὁπὰ λέγεν οἱ γραῖαις, ὅταν μεθύσε-
σιν. καὶ ὁ ἅγιος. δὲν ἐκαταλαβες καλαὼ βασιλεῦ, ὅτε ἀξια τῆς ἀρετῆς καὶ
σοφίαισε. ὅτι ἀπὸ τὲς θεώσας καὶ τὲ ποθητάσας μαθήματα σὲ δίδω
τὲς ἀποδείξεις. δι' νὰ μάθης ἀκὼ ἐκεῖνα ὁπὸ ἐγναρίζεις τὸ τῆς ἀληθείας
μυς ήριον. καὶ μὴ θαρρῆς, πῶς καλλωπίζομαι μὲ τὴν ἑλλήνων τὲ ῥήμα-
τα. μὴ ἐνοιτο. ἀλλιπάμη ἔλαιον ἁμαρτωλῆ τὼ κεφαλήμε. ἀλλὰ φρον-
τίζωνται δι' τὼ ψυχήσε, κινῶ κὰ θελήθην, μήπως καὶ πεισθῆς. ἀλλὰ
ὑπολαμβάνω, ὅτι καθὼς ἐτύφλωσε τὸν ςωτοπλασον ἀδάμ ὁ δι' βολος,
μὲ τὼ βρῶσιν τὲ φυτὸ. ἔτω καὶ ἐσένα φθονωσε τῆς σωτηρίας, ἀπεγύμ-
νωσε τῆς τὲ Χεισὲ πίσεως. ὅτι δὲ τὸν ἥλιον, τὼ σελήνην, καὶ ἀς έρας ἐνομά-
ζοις θεὰς, ἀχνώομαι τὼ ἀμαθίανσε, δι' νὰ μὴν ἐπῶ τὼ κακοβελεάν.
ἀλλὰ τίς ἡ χρεία, νὰ μακρηλογῶ; δὲν ἀρνᾶμαι τ' Χν, μὴ γενοιτο. δὲν ἀσπά-
ζομαι τ' μισαρὰν τῆ ἑλλήνων ἀσέβειαν. ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνα ὁπὸ ἐδιδάχθη-
κα, ὑπομένω ἕως τέλης. φυλαττων τὰς παραδώσεις τῆ πατέρων. φρὸς
ταῦτα ὁ παραβάτης ἔμει ἐν ἄφωνος, ἀπορῶν καὶ θαυμάζοντας τὸ πο-
λυμαθὲς τὲ μάρτυρος, καὶ φρὸς ὑπάκειςιν ἑτοιμότατον. φρὸς τὸν ὁποῖον
πάλιν εἶπεν ὁ ἅγιος. ἄφες, ὦ βασιλεῦ, τὼ παράλογον καὶ πικρὰν τῆ
ἑλλήνων θρησκείαν. καὶ φρόσελθε τῷ Χεισῷ. ὅςτις ἔναι μακροθυμος καὶ
φιλάνθρωπος, καὶ δέχεταίσε μετανοήμενον. ὁ δὲ ἀσεβὴς ἀπεκρίνατο. ἐ-
πειδὴ τὲς λόγυσμε ἐφαύλισας κακὴ κεφαλὴ. καὶ ἐτόλμησες νὰ δοκι-
μάσῃς, νὰ μὲ κάμῃς χεισιανὸν, νὰ σὲ ἀντιφιλοτιμήσω καὶ ἐγὼ φρε-
πόμενα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐφρόσταξε νὰ τὸν ξεγυμνώσουν. καὶ νὰ πυρώ-

σουν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεως σάβλας σιδηρας. νὰ τρυπήσουν τὰς πλευράς του. νὰ κατακεντοῦσι τὴν ῥάχιν του μὲ τριβόλους ὀξεῖς. καὶ νὰ τὸν σύρνουσιν ἀνάσκελα, διὰ νὰ καταξεχίζουν τὰς σάρκας του. Βασανιζόμενος οὖν ὁ μάρτυς ὥρας πολλὰς. εἶχε τὴν αὐτὴν καρτερίαν, ὡς καὶ τὸ πρότερον. καὶ ἔτε φωνὴ, ἔτε στεναγμὸς ἔβγηκεν ἀπὸ τὸ στόματου. ὅθεν ἐσυνεκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον ὁ τύραννος περίλυπος, ὡς νικημένος, προσέταξεν τοὺς φυλακώσουν τὸν ἅγιον. καὶ νὰ μήτου δώσουν ἄρτον, ἢ ὕδωρ, ἔτε ἄλλο βρώσιμον τίποτας. Εὐχόμενος δὲ ἐς τὴν φυλακὴν ὁ ἅγιος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, φαίνεται ὁ δεσπότης, λέγων αὐτῷ. Καθὼς ἐσὺ μὲ ὡμολόγησες ἐνώπιον ἀνθρώπων ὅτι τῆς γῆς, σὲ θέλω ὁμολογήσῃ καὶ ἐγὼ εἰς τὰς ἁγίας ἐνώπιον τοῦ πατρός μου. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ νὰ εἶμαι ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθός σου. Ταῦτα ἀκούσας ἀπὸ τὸν Χριστὸν ὁ μάρτυς, ἔλαβε θάῤῥος καὶ δύναμιν. Καὶ εὑρέθη ὅλος ὑγιὴς καὶ τεθεραπευμένος, μὴ ἔχων ποσῶς εἰς τὴν ἁγίαν αὐτὴν σάρκα σημεῖον πληγῆς, ἔτε ἴχνος μώλωπος. Ὅθεν ὅλην τὴν νύκτα ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ δοξολογίας καὶ χάριτας. Ἐν καιρὸς δὲ ἡμέρας δεκαπέντε εἰς τὴν φυλακὴν ἄστος, ὁπὲ δὲν ἔφαγεν ὄξ ἀνθρώπων τίποτε. Ἀλλὰ μόνον μὲ ἄρτον ἀγγέλων τρεφόμενος, ἤγουν μὲ τὴν χάριν τῆς παναγίας πνεύματος. Ὁ δὲ ἰουλιανὸς, ὑπῆγεν εἰς τὴν δάφνην νὰ προσφέρῃ θυσίαν τοῦ ἠγαπημένου του ἀπόλλωνος. αὐτὴ δὲ ἡ δάφνη εἶναι προάστειον καὶ χωρίον ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀντιοχείας. Τόπος ὡραιότατος μὲ βρύσας καὶ δένδρη πολλὰ καὶ διάφορα, καὶ μάλιστα κυπαρίσσια τόσον μεγάλα, ὁποῦ εἶναι θαυμάσια. Ἔχει δὲ καὶ οἰκοδομὰς καὶ λυτρὰ λαμπρότατα καὶ πλήσια. καὶ ἄλλα ὡραῖα πράγματα. Εἰς τοῦτον τὸν εὔμορφον τοπον εἶναι ναοὶ καὶ εἴδωλα τῶν δαιμονων. Καὶ ὑπάγοντας τὰ ἀπόλλωνος. ὅτι αὐτὸ ὄξ ἀρχῆς ἐτίμουν καὶ ἐσέβοντων περισσότερον. Διατὶ ἔχουσι κατασκευασμένον τὸ ἄγαλμα, ἤγουν τὴν σήλην αὐτὴν μὲ ἄμπλον χρυσὸν. Καὶ περιπλέκεται τὸ σῶμα αὐτὴν μὲ τέχνην καὶ συμφυΐαν θαυμάσιον. καὶ κάλλος ἄφραστον. Ὅτι ἐκεῖ στοιβᾷ καὶ τὸ πάθος τῆς παρθένου δάφνης, καθὼς μυθολογοῦσιν οἱ Ἕλληνες. Καὶ διαυτὸ ἔχει καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ τόπος. Ὁ δὲ ἀπόλλων βαστᾷ τὴν μουσικὴν κιθάραν εἰς χεῖρας του. Καὶ οἱ πλοκάμοι τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ στέφανος ἀνθησμένος τῆς δάφνης, ἦσαν ἑνωμένοι μὲ τὸ χρυσίον, καὶ ἐξαστράπτει εἰς τοὺς ὁρῶντας. Εἰς δὲ τὸν τύπον τῆς ὀφθαλμῆς, τοῦ ἔχουσι δύο λίθους ὑακίνθους μεγάλους καὶ πολυτίμους. Τούτων οὖν τῆς πλουσίων στολισμῆς ἡ φανομένη εὐμορφία, ἐδελέαζε τοὺς ὁρῶντας, νὰ προσκυνοῦν αὐτὸν περισσότερον, διὰ τὰ λοιπὰ ἀγάλματα. Καθὼς ἔπαθε καὶ αὐτὸς ὁ ἰουλιανὸς, ὁπὲ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔμεν εἰς τοσαύτην ὀλάβειαν. Καὶ τὴ ἐθυσίαζε χίλια ζῶα ἀπὸ πᾶσα λογὶς γένος, διὰ νὰ του βοηθᾷ καὶ νὰ τὲ δίδῃ χρησμούς καὶ ἀποκρισιν. Οὕτω γὰρ ἔπιανεν ὁ αὐτὸς τοὺς βασιλεῦς τὴν θυσίαν καὶ τότε, ὡς καὶ ἄλλως φοραῖς. Ἀλλὰ τίποτε λόγον δὲν τοὺ ἔδιδε ὁ δαίμων. ὥστε θαυμάζοντας περὶ τούτου, ἐφρόσαξε τὲς μιαρὲς ἱερεῖς νὰ καίουσιν δέησες καὶ ἀγρυπνίες εἰς τοὺς θεὺς, νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν τοῦ φράγματος. Ἐκοπίασαν ἔν πολλὰ ἀγρυπνοῦντες, καὶ φροσδυλόμενοι, καὶ παρακαλοῦντες τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ δώσῃ τὲ βασιλέως ἀποκρισιν. Ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπίαζαν. Ὅτι ἡ αἰωθεν δυνάμις ἐκώλυεν τὲς δαίμονας διὰ τὴν ἀγάπην τῆ μάρτυρος Ἀρτεμίης. Καὶ δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ ἀποκριθοῦν. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ πῦρ κατῆλθεν ἐξ ἀέρος νύκτα βαθέαν. Καὶ ἐκατάκαυσε τὸν ναὸν καὶ τὰ εἴδωλα. Ταῦτα βλέποντες οἱ ἀρεθέντες ἐκεῖσε, ἐθαύμαζον. Ὅτι τὸ πῦρ ἦτον φοβερόν. Καὶ δὲν ἐδυνοῦνταν νὰ τὸ σβύσουν. Καὶ δὲν ἔκαιεν ἄλλο τίποτε ὅπε ξύλα, ἐπῦλλεν ἀλλοῦ, (ὁποῦ ἦταν πολλὰ καὶ διάφορα φράγματα διακολόκαυτα) παρεξ μένον τὲς βωμὲς καὶ τὰ εἴδωλα, ὁπὲ ἦταν ἐκεῖ εἰς τὸν ναΐφιον. Καὶ δὲν ἔμειναν εἰμὴ μόνον τὰ θεμέλια τῆ οἰκοδομῶν διὰ μαρτυρίαν. Ὁ δὲ ἰκλιανὸς ὀργίσθη πολλὰ, πεζδύροντας, ὅτι μέλλει νὰ τὸν ὠφελήσουν οἱ χρισιανοὶ εἰς τὴν συμφορὰν αὐτοῦ, ὁπὲ συνέβη. Καὶ φρες ἀσει ἔθυε, νὰ τὲς διώξουν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. νὰ τὴν κλείσουν, διὰ νὰ μὴν εἰσέλθῃ μέσα πλέον τινάς. τὰ δὲ κειμήλια. ἤγουν ποτήρια καὶ ἄλλα ἱερὰ καὶ πολύτιμα σκεύη, νὰ ἔναι αὐθεντικά. Ἔδωσε δὲ καὶ τὲς ἕλληνας ἄδειαν καὶ συγχώρησιν, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὲς ἐκκλησίασμες, νὰ κάμνουν ὅσας ἀτιμίας θέλησι. ταῦτα τὲ ἀσεβῆ καὶ ἀλιτηρία φροσάξαντος, ἂς συλλογισθῇ πάς ἕνας, πόσας παρανομίας ἐτέλεσαν. ἔνοχα ἦταν ἀπὸ τὴν σαμαρείαν, τὴν ὁποίαν λέγομεν πᾶσα σεβασείαν, τὰ ἅγια λείψανα τὲ προφήτε ἐλισαίε, Ϲ τὲ βαπτισῆ ἰωάννε. Ϲ σμίγοντες αὐτὰ μὲ ἄλλα κόκαλα ζώων, τὰ ἐκατάκαυσαν. καὶ ἐσκόρπισαν τὴν σάκτην εἰς τὸν ἀέρα. Τὸν δὲ αἰδεμάντε τῆ σωτῆρος, ὁπὲ ἀκατασκεύασε μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν πόλιν παναέδος ἡ αἱμορροῦσα γυνὴ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἰάξδυσε. Καὶ τὸν ἔκαιεν εἰς δημόσιον τόπον τῆς πόλεως. Τὸν ὁποῖον μὴ καιρὸν ἐγνωρίσαντες οἱ χρισιανοὶ ἀπὸ τὴν βοταύλην τὲ θαύματος, ὁπὲ ἐφύλαγεν εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπῆραν, καὶ τὸν ἔκαιαν εἰς τὸ δρακονικόν. Τὲτον οἱ ἕλληνες καταπατήσαντες. Καὶ δένοντες χοινία εἰς τὲς πόδας τὸν ἔσυραν εἰς τὴν ἀγοράν, ἕως ὁ καπαμικρὸν σωζιβόμενος ἠφανίσθη. Καὶ ἔμεινε μόνον ἡ κεφαλή. Τὴν ὁποίαν ἅρπασεν ἕνας, καὶ τὴν ἔπῆρεν, ὅταν οἱ ἕλληνες ἔκαμναν παραχὴν

καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

& θόρυβον, λαλῆντες εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν λόγια βλάσφημα, ὅσα δὲν ἠκουσεν ἄνθρωπος πώποτε. Τὰ ὁποῖα ἀκούων ὁ παρανομώτατος τύραννος, τὰ ἔχε δι' ζηλοτυφλίαν καὶ ἡδονήν αὐτοῦ. Ὅθεν ἀπάνω εἰς ταῦτα ἐκέλευσε, νὰ ἀνακαινίσουν καὶ τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων εἰς τὰ ἱεροσόλυμα. Καὶ τοὺς μὲν χριστιανοὺς ἔκβαλεν ἔξω τῆς πόλεως. Τοὺς δὲ Ἰουδαίους ἐσυγχώρησε, νὰ κατοικοῦν ἔσωθεν. Καὶ ἔστειλεν ἕνα δεισιδαιμονέστατον ἄνδρα. Καὶ τὸν ἐτίμησε πολλὰ, φοβούμενος τὸν, νὰ ξαναχτίσῃ μὲ σπουδὴν τὸν ναὸν, ὁποῦ ὁ οὐεσπεσιανὸς καὶ τίτος ἐχάλασαν, καὶ κατέκαυσαν μὲ ὅλην τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἀληθεστάτην προφήτειαν τοῦ σωτῆρος ὁποῦ εἶπεν. Οὐδὲ μένῃ λίθος, ὃς οὐκὶ καταλυθῇ. Τοῦτον τὸν λόγον ἐφιλονείκα ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἀποδείξῃ ψεῦδος. Καὶ ὅλην τὴν ἐσπούδαζε νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν ναὸν. Ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπία. Ὅτι καθὼς ἔβραμαν οἱ θεοκτόνοι Ἰουδαῖοι μὲ πολλὴν προθυμίαν, καὶ ἔσκαψαν νὰ βάλλουσι τὰ θεμέλια, ἐσυνώθη μεγάλη καταιγὶς καὶ ταραχὴ ἀνέμων. Καὶ ἔπεσε τὰ χώματα, & ἐγέμισε τὸν ἔνκαιρον τόπον. Ἔγιναν ἀστραπαῖς καὶ βρονταῖς & μέγας σεισμὸς, τόσον ὁποῦ πολλοὶ ἐξέψυξαν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πῦρ οὐγῆκεν ἀπὸ τὰ σκαμμένα θεμέλια. Καὶ ἐκαταφλέξεν ἅλους, ὅσοι εὑρέθησαν. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγίνοντο εἰς τὴν ἴλην, καθήσας ὁ ἰουλιανὸς εἰς τὸν θρόνον. μὲ θυμὸ, προσέταξε νὰ φέρουν τὸν μάρτυρα. Καὶ λέγει τον. Ἤκουσες ἀσεβέστατε τί ἐτόλμησαν, νὰ πράξουν οἱ κακοδαίμονες & ὁμόφρονές σου χριστιανοὶ, καὶ ἔκαυσαν τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος; Ἀλλὰ δὲν θέλουσι χαρῆ εἰς αὐτὸ, ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω ἐκδίκησιν ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ καὶ τὴν γραφὴν σας, διὰ νὰ μήπως χλευάζετε. Καὶ ὁ μάρτυς. Ἤκουσα, ὅτι ὀργὴ θεϊκὴ τοῦ πῦρ ἦλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, & κατέφαγε τὸν θεόσου, & τὸν ναὸν τὸν ὅλον ἀνάλωσε. Λοιπὸν ἐὰν ἦτον Θεὸς, πῶς δὲν ἐφυλάχθη; Καὶ ὁ παραβάτης. Τάχα καὶ ἐσὺ ἀποστώματε, ὡς φαίνεται, μὲ ἀναπτέζῃς εἰς ταῦτα, καὶ καταγελᾷς, ὅτι πῶς σὲ ἐκδίκησεν ὁ θεός σου; Λέγει τον ὁ ἅγιος. Ἐγὼ παντοτε μὲ ἔρχεται νὰ γελῶ, καὶ νὰ καυχῶμαι εἰς τὴν ὀξολόθρευσιν τῶν θεῶνσου ἀφρονέστατε. καὶ νὰ σεμνυνώμαι, καὶ νὰ χαίρωμαι, εἰς τὰ παράδοξα, ὁποῦ καθ' ἑκάστην θαυματουργεῖ ὁ δεσποτικός μου. Τὴν δὲ ἐκδίκησιν τῶν βασάνων, ὁποῦ μοῦ δίδεις, ἐκεῖ θέλω τὴν δεχθῇ, εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁπόταν σε καταλάβῃ τὸ πῦρ ἐκεῖνο καὶ ἡ αἰώνιος κόλασις. καὶ ἐδῶ πάλιν εἰς ὀλίγον διάστημα μὲ ἦχον θέλει ἀπολεσθῇ τὸ μνημόσυνόν σου. Τότε ἐθυμώθη πολλὰ ὁ τύραννος, καὶ λέγει αὐτῷ. Ἐπειδὴ ἀγάλλεσαι εἰς αὐτά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πε, ἐγὼ τά σε δώσω καὶ ἄλλην ἡδονὴν διάγαπησε. Ἀλλὰ λυπᾶσαι ἐξ τὴν καλοσύνην μου. καὶ θέλω νὰ σὲ ἀγάλω ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν σου. Νὰ ἔλθης μὲ σώφρονα λογισμὸν, νὰ θυσιάσης τοὺς ἀθανάτους θεούς. Οἵτινες σὲ ἐσόλισαν μὲ πολλὰς αἰσχύας. καὶ μεγάλης τιμῆς ἠξιώθης. Καὶ πλέτον πολὺ ἀπόκτησες. Ἀμὴ ἐσὺ ἐφαίνης φοβὸς τὴς ἀνεργέτας ἀχαρίστος. Καὶ ὁ μαρτυς. Τί μαίνεσαι παραπαίοντα, καὶ ἐπιχειρίζεσαι ἀγνώτως αὐτόφωνα φράγματα. Τὰς ἐπαναστάσεις τῶν βαρβάρων ἐφοβήθης· καὶ τὸν πόλεμον τῆς περσίας, ἐξ τὸν ὁποῖον ἐσάλδωσες ὅλην τὴν οἰκουμένην. Καὶ ἔβαλες τὴν ἀνεδυσίαν ὅλην εἰς ἐμὲ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ; Ἀποφάσισέμε εἰς ὅποιον θάνατον θέλεις, ὅτι ἐγὼ ἔτοιμος θέλω λαβεῖν, ἔτε εἰς τὰ προσάγματά σε πείθομαι. Ταῦτα ὁ παράβατης ἀκούσας, καὶ θυμωθεὶς, ἐκάλεσε λατόμους ὁπὲ χύζουν τὰς λίθους, καὶ λέγει τους, (δείχνοντάς τους ἕνα λίθον μέγαν καὶ σκληρότατον, ὁπὲ ἦτον αὐτίκρυτα τοῦ θεάτρου) ἐξαμερώσατε εἰς δύο κατὰ τὴν πέτραν. Βάλλετε τὴν μίαν πλάκα εἰς τὴν γῆν· καὶ ἀπλώσετέ τον ἀπάνω. Ἔπειτα ῥίξετε τὸ ἄλλο μέρος ἄνωθεν μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν πολλὴν, νὰ τὸν πλακώσετε καλὰ εἰς τὴν μέσην τῶν δύο λίθων, νὰ τὸν σφύξωσιν, ἕως νὰ συμβιβασθῶσιν ὅλαι τὰ κόκαλα. Διὰ νὰ μάθῃ μὲ τὰ ἔργα, τίνες ἐναντιόνεται. Καὶ νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὸν Θεόντα βοήθειαν. Παρευθὺς οὖν ἐτέλεσαν τὸ πρόσαγμα. Καὶ τόσον ἔσφυξαν οἱ λίθοι τὸν ἅγιον, ὁπὲ ἤκουον ὅλοι οἱ παρεσῶτες τὸν κτύπον, ὅταν ἐσυντρίβωνταν τὰ κόκαλά του. Καὶ διεῤῥάγησαν ὅλαι τὰ ἐντόσθια. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐξύθησαν. Καὶ διεφθάρη ὅλον τὸ σῶμά του. Ἀλλὰ κ' εἰς τόσον ἀνάγκην κ' ὀδύνας βασανιζόμενος, δὲν ἀμέλησε τὴν ,, φιλίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἔλεγεν. Ἐν πέτρα ὑψώσαμε. Ω δηγη- ,, σώμε, ὅτι ἐχύθης ἐλπίσμα. Πύργος ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ,, ἐχθροῦ. Ἔστησας ἐπὶ πέτραν τὰς πόδας μου. κ' κατεύθυνας τὰ διέ- ,, βήματά μου. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ μονογενὲς τὸ πνεῦμά μου, καὶ μὴ συγκλείσῃς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν. Ἅτος ἔμεινεν εἰς τὸ μέσον τῶν πετρῶν, ἕνα μερόνυκτον ἕως τὴν αὔριον, ὁπὲ ἐπρόσταξεν ὁ τύραννος νὰ συκώσουν τὸν λίθον, νομίζοντας, ὅτι διεφθάρη τελείως. Καὶ δὲν εἶχε πλέον πνοὴν τινά. Ὡς ἔσυγαλαν ἐν τὴν πέτραν ἀποπάνω τε, ἠγέρθηκεν ὄρθιος. Ἐξ παῦτος ἐξέπληξαν, βλέποντες ἄνθρωπον γυμνὸν χωρὶς ὀφθαλμοὺς. Αἱ σάρκες του καὶ τὰ κόκαλα ἀλεσμένα ἀπὸ τοὺς λίθους. Τὰ ἐντόσθιά του ἅλα ἀγαλμένα. Καὶ αὐτὸς νὰ ἀφεπανῇ (ὦ ξένε θεάματος) κ' νὰ σωτυχένῃ φοβὸς τὸν τύραννον. Ὁ ὁποῖος

καὶ

καὶ αὐτὸς ἐθαύμασε βλέπωντάς τον, ὡσαν ἕνα πρᾶς ὄξαίσιον. Καὶ λέγει τοῖς παρεσῶσι. Βλέπετε φρᾶγμα καινὸν καὶ παράξενον; Οὗτος φαρμακὸς ἢ μάγος εἶναι ἔτος ὁ ἄνθρωπος. Ναὶ μὰ τὴς αἰωνίτης ἢ ἀθανάτας θεὰς. Δέντο ἐθαῤῥῆ ποτὲ, νὰ εἶναι ἀκόμι ζωντανὸς αὐτὸς ὁ φονάδς. Νὰ περιπατῇ ἢ νὰ συντυχένῃ χωρὶς τὰ μέλητα ⸫ ἐντόθια. Ἀλλὰ οἱ θεοὶ τὸν ἐφύλαξαν, ὄξω σωφρονισμὸν πολλῶν ἀφρόνων. Διὰ νὰ φαίνεται θεαμα φοβερὸν ἢ φάντασμα εἰς ἐκείνες, ὁπὲ δὲν φροσκυνῶσιν αὐτῷ τὸ κράτος τὸ ὑπερκόσμιον. Ταῦτα εἰπὰν, λέγει τῷ μάρτυρι. Ἰδὲ παλαιπωρε ὑσερηθης τῷ ὀφθαλμῶν ἢ πάντων τῷ μελῶν. Καὶ ἔμεινες διεφθαρμένος ⸫ ἀνωφέλητος. Λοιπὸν ποίαν ἐλπίδα ἔχεις πλέον εἰς ἐκεῖνον ὁπὲ ἤλπιζες. Ἀλλὰ ὑπεκκλέσε τλὺ δύμένειαν τῷ θεῶν, καὶ φρόσελθε εἰς αὐτὲς, ἴσως ⸫ σὲ ἐλεήσωσι, νὰ μήσε παραδώσωμεν εἰς ταις τιμωρίαις τὲ ᾅδε. Ταῦτα ἀκέσας ὁ ἅγιος, ἐχαμογέλασε, λέγων αὐτῷ. Οἱ θεοίσε νὰ μὲ κολάσωσι; Πῶς νὰ φύγωσι ἐκεῖνοι ὑπὸ τὴν κόλασιν, νὰ κολάζεσιν ἄλλους; Ἐκεινων εἶναι ἡτοιμασμένον πῦρ τὸ αἰώνιον, τὲ ᾅδε ὁ τάρταρος, καὶ ὁ βρυγμὸς τὲ ὀδοντων, μὲ τὲς ὁποίες καὶ σὺ θέλεις παραδοθῇ εἰς πῦρ ἄϋλον, νὰ κολάζεσαι ἀτελέυτητα, ὅτι τὸν υἱὸν τὲ Θεὲ κατεπάτησας, νομίζωντας κοινὸν καὶ ἀκάθαρτον, τὸ τίμιον αὐτὲ καὶ σωτήριον αἷμα, ὁπὸῦ ἔχυσε ὄξω λόγισμας. Καὶ ὕβρισες τὸ πνεῦμα τὴς χάριτος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠγιάσθης. Ἀμὴ ἐμὴν ὄξω τὸν μικρὸν ἐτὲτον κόπον καὶ τλὺ ὀλίγλω τιμωρίαν, θέλωσι δοθῇ πολλαῖς δωρεαῖς, ἢ στέφανοι νικητήριοι. Ἀλλὰ ὄξατί νὰ συντυχένω μετ' ἐσένα, ὁπὲ ἐπαραδόθης εἰς τὲς δαίμονας; Ἀναχώρισε ἀπὸ λόγισμε. Ἀπόσηθι ἐργάτα τῆς ἀνομίας. Ὅτι δὲν ἔχει τὸ φὼς μὲ τὸ σκότος τινὰ κοινωνίαν. Κάμε ἕτινα ὑποφασιν θέλεις ἐναντίονμε. Ἐπειδὴ ἐπληροφορήθης μὲ λόγες ⸫ φράγματα, ὅτι εἰς τὸ θέλημάσε δὲν ὑποτάσσομαι.

Τῶτα ἀκέσας ὁ παράβατης, ἢ δὲν ἠξδύρωντας πλέον τί νὰ τὲ κάμῃ, ἔδωκε κατ' αὐτὲ τλὺ ὑποφασιν, λέγων. Ὁ Ἀρτέμιος, ὁπὸῦ ὄξαρνήθη τλὺ θρησκέιαν τῷ θεῶν, καταφρονήσας τὲς ἡμετέρες λόγες καὶ τῷ ῥωμαίων, καὶ ἐφροτίμησεν ἀντὶ ῥωμαίε καὶ ἕλλινος, νὰ λέγεται χρισιανὸς· καὶ ἀντὶ δεκὸς καὶ αὐγυσταλίε, γαλιλαῖος νὰ ὀνομάζεται. Προσάσω νὰ κόψωσι μὲ τὸ ξίφος τλὺ μαραὶ αὐτὲ κεφαλήν. ταύτλω ἓν τλὺ ὑποφασιν δεξάμενος ὁ ἅγιος, ὄξῆλθε χαίρων τὲ βήματος. καὶ ἀπολυθῶν φροθύμως τὲς φονάδας, ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, τὲς ἐπαρακάλεσε, νὰ τοῦ δώσωσιν ὀλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀλίγω διωρίαν , νὰ κάμῃ φῶς κύριον δικήσιν . Καὶ ὅταν κτυπίζωντας φῶς ἐφανὸν εἶπεν . Εὐχαριστῶσοι Θεέμου , ὁπῦμε ἐδωυάμωσες τὸν ἀνάξιον δῦλονσου . Νὰ καταπατήσω τὰ κένδρα τῦ ἀβγόλου . Καὶ νὰ σωτερίψω τας παγίδας , ὁπῦ ἠτοίμασεν εἰς τὰς πόδας μου . Καὶ νὰ καταιχμύω τὸ φρόσωπον ἐκείνου . ὁπῦ ἀφῆκεν ἐσὲ τὸ φῶς τῦ κόσμου . Καὶ ἠκολάθησε τῦ δαίμονος . Εὐχαριστῶσοι μονογενὲς γὲ τοῦ παζός . Ὅτι ἠξίωσας μὲ τοῦ βραβείου τῆς ἄνω κλήσεως , κὴ τοῦ χορῦ τῆβ ἁγίωνσου . Καὶ ἐτελείωσας μὲ εἰς τὸ ὁμολογίανσου . Τώρα δὲ ἐπικαλῦμαισε δέσποτα , ὅπ βλέψον εἰς ἐμὲ . Ἴδε τὸ ταπείνωσίν μου , κὴ δόσε ἀναψυχὼ εἰς τὸ κληρονομίανσου . Ὅτι ἠθένησε , κὴ δέντου ἐθεράπδυσες . Ἴδε οἱ ἐχθροίσου ἠγέρθησαν , ⁊ ἐβουλεύθησαν κῦ τῆβ ἁγίωνσου λέγοντες . Ἐλᾶτε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσωμεν , νὰ μὴ μείνῃ πλέον τῆβ χρεισῦ ἡ ἐνθύμησις . Τεῦτα καυχᾶται ὁ ἰουλιανὸς , κὴ βοᾷ μὲ βλάσφημον γλῶσαν . Φοβερίζωντας δέσποτα τὸν λαόνσου , δῆ τὸν ὁποῖον ἔχυσες τὸ τίμιον αἷμασου . Ἴδε τὰ θυσιασηρίασου κατέσκαφαν . Τὸ ἁγίασμάσου κατέκαυσαν . Εὐγαλαν τὸ εὐφρόπειαν τοῦ οἴκουσου , δῆ τας ἁμαρτίας ἡμῶν . Καὶ τὸ αἷμα τῆς δῆαθήκησου ἐξουδένωσαν . Ἀλλὰ σὺ μακρόθυμε κύριε , σαμάτησον τὸ ἀγανάκτησίνσου . Σβεσον τὸν θυμόνσου , τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἐξεκαύσαμεν , παροργίζοντίσε τὸν φιλάνθρωπον . Σιώζιφον τὸ ὑψηλότατον κεφαλὴν τῆς εἰδωλολατρείας , ὕτις ἠγέρθη πάλιν πόρα , κὴ ἐκίνησε κατὰ τοῦ δὲλωνσου . Ῥίψαι κὴ ἀφάνισε κῦ γῆς τὰ πονηρὰ ταύτης νήπια ὑπὸ τὴν ἀρρᾶγὴ πέραν τῆς σὰς ὁμολογίας κὴ πίστεως . Διὰ νὰ σᾶ φροσφέρεται καθαρὰ κὴ ἀμώμητος θυσία , εἰς πάντα τόπον τῆς δεσποτείασε . Καὶ νὰ δοξάζεται τὸ παναγιόν ὄνομάσου , τῦ παζὸς κὴ τῦ γὲ κὴ τοῦ ἁγίου πνεύματος , νῦν , κὴ εἰς τοὺς αἰῶνας . κὴ κλίνας τὰ γόνατα , ἔκαμε ξεῖς μεγάλας μετανοίας κῦ αἰματολας , λέγων ταῦτα . Θεὲ ἐκ Θεοῦ . μόνε ἐκ μόνου Βασιλεῦ ἐκ βασιλέως , ὁπῦ εἶσαι εἰς τὰς ἐρανὲς καθεζόμενος ἐκ δέξιων τοῦ γλυκήσαντόσε Θεὲ κὴ παζός . ὁπῦ ἦλθες εἰς τὸ γλῶ δῆ τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν . Ὁ στέφανος ἐκείνων , ὁποῦ ἀθλοῦσι , ⁊ πολεμοῦσι εὐσεβῶς δῆ λογουσου . Ἐπάκουσόν μου τοῦ ταπεινοῦ ⁊ ἀναξίου δούλουσου σήμερον . Καὶ δέξαι τὴν ψυχήν μου μὲ εἰρήνῃ . ⁊ ἀνάπαυσον αὐτὴν μῦ τῶν ἁγίωνσου . Τότες ἦλθε φωνὴ οὐρανόθεν , λέγουσα . Ἤκουσεν ὁ κύριος τῶν δυχῶνσου , Ἀρτέμιε . Καὶ ἐχαρίσεσου τὴν χαρὴν τῶν ἱαμάτων . Σπεῦδε οὖν , νὰ τελειώσῃς τὸν δρόμονσου , κὴ νὰ ἀπολαύσῃς τὸ βραβεῖον ⁊ πληρωμὴν τῶν ἀγώνωσου . Ταῦτα ἀκούσας ὁ μακάριος , ἐνεπλήσθη τὴν ψυχήν μου ἡδονῆ , φαιδρύζομενος τῆ ζυφὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλὼ ☩ δόξαν, ὁποῦ ἔμελλε ν' ἀπολαύσῃ. Ὅθεν φρσκλίνας τὴν κεφαλὴν χαρούμενος, δέχεται τὴν πληγὴν εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ ἑκτοβρίου. Καὶ αὐτὸς μὲν ἀνῆλθεν εἰς ὑρανοὺς ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. δι' ὃν τὸν ὁποῖον φροθυμως ἔλαβε θάνατον. Τὸ δὲ σῶμα ☩ τὴν κεφαλὴν ἄφηκε εἰς τὴν γῆν, μίγα τοῖς χρισιανοῖς παραμυθιον, ἅμα ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἢ πασης ἐπιβελῆς ἢ βλάβης λυτήριον. Τὸ ὁποῖον ἐπῆρε μία φιλόχριστος γυνὴ ἀρίστη ὀνόματι. Ἥτις ἦτον δέκονος τῆς ἐν ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας. Καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς θήκην ἐντίμως. Καὶ ἔστειλεν αὐτὸ εἰς τὸ βυζάντιον, δι' νὰ τοῦ κτίσουσιν ἐκκλησίαν. Ἀμὴ δὲν ἐδυνήθη, νὰ τελειώσῃ τὸ ποθούμενον. Μόνον τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὸν ναὸν τῆ τιμίᾳ φροφήτου φροδρόμου, ὡς περ θησαυρὸν πολύτιμον καὶ ἀδαπανον. Εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ὧ πρέπει τιμὴ, κράτος, μεγαλοσυνη, καὶ μεγαλοπρέπεια.

Νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

(.·.)

ΟΚΤΩ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο'ΚΤΩΒΡΙ'ΟΥ ΚΑ'.

ΒΙ'ΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙ'Α ΤΟΥ̃

Ο'σίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ι'λαρίωνος τοῦ μεγάλου. Μεταφραθεὶς ἐκ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον παρὰ Α'γαπίου Μοναχοῦ.

Η Ι'ς τὴν παλαιστίνην εἶναι μία χώρα μακρὰ ἀπὸ τὴν γάζαν ἑξήκοντα πέντε, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνηθη τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἐρήμου. Ο' πολὺς λέγω τὸν ἀρετὴν Ι'λαρίων. Ο̃στις ἐφύτρωσεν ὡς ῥόδον ἐξ ἀκανθῶν ἀπὸ γονεῖς ἀπίστους καὶ ἕλληνας. Οἵτινες ἔχοντες πόθον, νὰ χύνῃ ὁ ὑόστης σοφὸς, τὸν ἔστειλαν νὰ σπουδάζῃ εἰς ἀλεξάνδρειαν. Τ̃ουτο δὲ γέγονεν ἐκ θείας προνοίας, διὰ νὰ ἐγνωρίσῃ ὁ νέος τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, νὰ ἀπαρνηθῇ τὰ εἴδωλα. Καθὼς καὶ ἐγένετο· Ε'πειδὴ ἦτον γνωστικὸς καὶ εὐτακτος ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας. καὶ ποσῶς δὲν ὑπῆγενε, νὰ ἰδῇ ἱπποδρόμια, ἢ κωμῳδία, ἢ θέατρα. Οὔτε ἄλλα παιγνίδια, κ̃ὴ τὴν τῶν νέων σπουδὴν. Α'λλὰ τὸ ἐναντίον ἐπόθει πολλὰ τὸν ζαχεὺ βίον, κ̃ὴ ἠρέγετο τὴν σκληραγωγίαν. Δὲν ἔλειπεν οὐδ̃ὲ ἀπὸ τὰς συνάξεις κ̃ὴ ἀκολουθίας τῶν χριστιανῶν. Εἰς τὰς ὁποίας ἔτρεχε μὲ τόσην εὐλάβειαν, ὄχι ὡς νέος ὁποῦ ἦτον, ἀλλὰ μὲ εὐταξίαν κ̃ὴ σεμνοπρέπειαν, ὥσπερ νὰ ἦτον πρεσβύτερος. Ω̃ς φρόνιμος δὲν κ̃ὴ γνωστὸς ἐγνώρισε τ̃ὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἀφ̃ὴ σάμενος τὴν ἀσέβειαν, ἐβαπτίσθη, κ̃ὴ ἐπολιτεύετο βίον ἐναρετον κ̃ὴ θαυμάσιον. Α'κόων δὲ τὸν καλὸν φήμην τ̃ῆς μεγάλης αὐτονίου εἶχε πολλὴν πόθον, νὰ τὸν ἰδῇ, κ̃ὴ ἐθέλγετο ἡ καρδία τ̃ου ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὁπο̃ὺ εἶχε

πρὸς

φρὸς ἐκεῖνον. Ἀπῆλθεν ἓν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἐγνώρισεν, ὅτι θεοφόρος ἦτον ὁ ἀντώνιος εἰς τὰ ἔργα καὶ ἐναρέτατος, παρὰ καθὼς τὸν ἐπίστευαν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ δὲ ἅγιος ἐχαζόμενος τὸ ἐλεύθερον τῆς γνώμης, καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς τοῦ παιδὸς. Καὶ προβλέποντας μὲ τὰς φρονιμικὰς ὀφθαλμὰς, ποσε πρὸς θέλει καταταθῇ εἰς τὴν αἵρεσιν ὁ ἱλαρίων, τὸν ἐκαλογερόσε μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν σωροδίαν. Καὶ ἐχαζόμενος ἀκριβῶς τὴν θαυμασίαν πολιτείαν τοῦ ἀντωνίου, τὰς ὀχρυπνίας, καὶ προσοδυχάς. Τὴν ἐγκράτειαν. Τὴν ταπείνωσιν. Τὴν φιλοξενίαν. Καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς, ἐσπούδαζε ὅσον ἐδυνάτο, νὰ τὰς μιμηθῇ. Καὶ καθ' ἡμέραν ἐγίνετο εἰς τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας θερμότερος. Βλέπων δὲ ὁ ἀντώνιος πόσον πλῆθος ἀνθρώπων· Ὅπου ἔρχονται εἰς θέλουσι ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἔδιδαν πολλὴν ὄχλησιν, ἤθελησε νὰ ἀναχορήσῃ εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον. Καὶ λέγει τὸν ἱλαρίωνα. Ἐπίμεινον τέκνον εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ εἰς τὰς πόνες τῆς ἀρετῆς ἕως τέλες. Καὶ διὰ τὸν κόπον τῆς καρτερίασες, θέλεις ξυγκίσῃ τὴν ἐράνιον βασιλείαν, ὡς ὥριμον καρπὸν καὶ γλυκύτατον. Ταῦτα λέγων, τοῦ ἔδωσεν ἕνα χιτῶνα ξίχινον, καὶ ἀπαιθόρι δερμάτινον, καὶ τὸν ἔστειλε μὲ τινας ἀδελφὰς, νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν φιλίστιν. Ἔπειτα αὐτὸς μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμε. Ὁ δὲ ἱλαρίων ἔστρεψεν εἰς τὴν παλαισίνην. Καὶ εὑρὼν τὰς γονεῖς τε ἀπεθαμένους, ἐδιαμοίρασεν ὅλον τες τὸν βίον εἰς πένητας. Καὶ δὲν ἐκράτησε κἂν ἀργύριον ἐλάχιστον, ἀλλὰ μόνον ἐπόθησε τὸν ἐρανίον πλοῦτον. Ὅθεν ἐξῆλθεν ἐλεύθερος πάσης φροντίδος γηΐνης. Γεγυμνωμένος τῆς σωματικῶν ὀρέξεων, καὶ φοσπαθείας τοῦ κόσμε. καὶ ἐνδεδυμένος τὸν δεσπότην Χριστὸν, ὃν ἐξ ὅλης καρδίας ἐπόθησεν. Εὑρὼν οὖν μικρὸν σπήλαιον ἀπέχοντα, νβ'. σάδια τῆ ἐμπορείε, εἰς τοπον μαϊουμᾶνε καλέμενον, εἰς αὐτὸν ἐκατοίκησεν. Ἐκεῖνο δὲ ἦτον λησῶν διαβιβὴ καὶ καταγώγιον. Ὅθεν οἱ φίλοι τὸν ἐσυμβούλευον, νὰ ἀναχορήσῃ ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴ τὸν καυοπιήσωσιν. Ὁ δὲ ἱλαρίων ἀπεκρίνατο. Ὅσοι φοβοῦνται τὸν τῆς ψυχῆς θάνατον, δὲν δειλιοῦσι ποσῶς τὸν σωματικὸν, ὅστις ἂν, καὶ πόθεν ἔρθῃ. Ἦτον δὲ τὸ φόρεμα αὐτοῦ ξίχινον, Ἡσρωμνήτε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ τὸ δερμάτιον ἐκεῖνο μόνον, ὁπὸ τοῦ ἔδωσεν ὁ ἀντώνιος. Ἡ δὲ ζοφήτε σύκα δεκαπέντε, τὰ ὁποῖα ἔζωγεν, ὅταν ἔκλινεν ἡ ἡμέρα. Ταῦτα βλέπων ὁ μισόκαλος δαίμων, ἐζήλεψε τὸν ὁδόντας κατὰ τὸν φθόνοσε, ὅτι εἷς νέος δεκαπέντε χρόνων εἶχε τόσην αἵρεσιν καὶ φρόνησιν. Ἔδωκεν

οὖν

οὐῶ αὐτῷ πολλὰς καὶ διαφόρους πολέμους κ᾽ νοῦ καὶ διάνοιαν περὶ ποικίλων ἁμαρτημάτων, δοκιμαζοντας ὁ παμπόνηρος, νὰ τὸν ῥίξη εἰς καινέα πάθος. Καὶ μάλιστα εἰς τὸ τῆς πορνείας. Εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσε χαλεπώτατον πόλεμον, ἐνθυμίζων αὐτῷ ῥυπαρὰς λογισμὰς καὶ διανοήματα ἄτοπα, καθὼς ἔχει πάντοτε συνήθειαν νὰ πολεμῇ δυνατὰ τοὺς νέους ὁ ἀλιτήριος. Ἀλλὰ ὁ ἀθλητὴς κ᾽ ὄντως στρατιώτης Χριστοῦ, ἀνδρείως ἀντηγωνίζετο. Καὶ ὅσον ἔβλεπε τὰς προσβολὰς καὶ εἴρχνεταν, τοσοῦτον καὶ αὐτὸς ἐνίσχυε θερμότερον καὶ ἐβασάνιζε τὸ σῶμα μὲ πεῖναν καὶ δίψαν. Καὶ κόπους πολλοὺς, σκάπτων τὸν κῆπον, καὶ κάμνωντας ἄλλας ὑπηρεσίας βαρείας διὰ νὰ ἀχαμνίζῃ τὴν δυνάμιν. Καὶ πάλιν τὴν θερμοτέραν νυκτα προσηύχετο μ᾽ δακρύων. κ᾽ τύπτων τὸ στῆθος, ἐπεκαλεῖτο ἐξ ὕψους βοήθειαν. Ἔξω δὲ μόνον χορτάρεια ἄγρια κάθε ἓξ ἡμέρας μίαν φαγεν, ὅσον διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀμέτρον ἐγκράτειαν. καὶ ὅπως ἐνίκησε τὸν ἀντίπαλον. Ὁ ὁποῖος ἰδὼν, ὅτι δὲν ἐδυνήθετο νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ μὲ τὴν πάλιν τῆς προσβολῆς, ἔρχεται ὁ δεινὸς μὲ ποικιλωτέραν ἀπάτην. κ᾽ δείχνειτε κ᾽ φαντασίαν γυναῖκας κ᾽ παιδία μικρὰ. Λεοντας κ᾽ ἄλλα θηρία. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες κ᾽ τὰ παιδία ἔκλαιον. Τὰ δὲ θηρία ἐφώναζαν, διὰ νὰ τὸν φοβήσουν, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἔρημον. Ἦτον δὲ ἡ νύκτα παρεκάλλους. κ᾽ βλέπων αὐτὰ ὁ ὅσιος, κ᾽ ἀκούων τὰς κτύπους κ᾽ σύγχυσιν, ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτον δαίμονες. Ὅθεν ἁρματωθη εἰς ὅλον τὸ σῶμα ὡς στρατιώτης μὲ τὸ ἀήττητον ὅπλον τῦ σταυρῦ, κ᾽ προσηύχετο. Τότε βλέπει, κ᾽ σχίζεται ἡ γῆ ἐκατάπιε τὰ ἅρματα, τὰ ἄλογα, καὶ τοὺς ἀναβάτας, ὁπὰ ἔτρεχαν καταπάνωτα. καὶ ὅλα τὰ ὁραθέντα ἔγιναν ἄφαντα. Ὅθεν ὁ ὅσιος ἔψαλλε τὴν ᾠδὴν τῦ μωϋσέως ἀγαλλιώμενος. ὕτως οὐῶ ἡττηθεὶς ὁ ἐχθρὸς, πάλιν δὲν ἔπαυσεν, ἀλλὰ κ᾽ γυναῖκας ξεγυμνωμένας τῦ ἔδειχνεν ὁ μόνον εἰς τὸ ὄνειρον, ἀλλὰ καὶ ξύπνου, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπαρακίνυσαν εἰς ἡδονὰς. Ὅταν δὲ πάλιν ἐπῆγε, τοῦ ἔδειχναν διάφορα βρώματα, διὰ νὰ ὀρεχθῇ νὰ φαγη. Εἰς τὴν προσευχὴν, τῦ ἐφαίνετο πότε μὲν λύκος, πότε δὲ ἄλεπῦ, καὶ μύρια εἴδη καὶ σχήματα θηρίων διαφόρων ὑποκινόμενος. Καὶ ἄλλα ἔπαιζαν, καὶ ἕτερα τὸν ἐφόβιζαν, διὰ νὰ τὸν ἐνοχλῇ εἰς τὴν ἀκολουθίαν, νὰ γίνεται ἀμελέστερος. Ὁ δὲ ὅσιος ἔκτισεν ἔξω τοῦ σπηλαίου μικρὰν καλύβαν εἰς τὸ πλάτος ποδαρικὰ τέσσερα. Καὶ εἰς τὸ ὕψος ξ᾽ πήχας. Εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν ὅταν ἦτον, ις᾽. χρόνων, καὶ ἔκαμεν ἕως τὰς εἴκοσι ὑπὸ τῆ ἡλίκια καταφλεγόμενος τὸν καιρὸν τῦ θέρους, καὶ πάλιν τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸν πάγον καὶ

ψύχρας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ λ
λάχανα ἑως ἐγ
ἔφαγε ψωμίον ὅλο
τε ὑγίας ἄρτυ, καὶ λοι
ἢ ἄλλω τροφὴ ποσῶς οὐ
Οὔτε ἐχάλασε ποτὲ τ' ἐνάτ[ω] ἐγε
ἀ παύτοτε ἔτρωγε μὴ τ' δύσιν ἡλίυ. Ὥςτε
δὲν ἄλλαξε ποσῶς τὸν κανόνατυ, ἅτε ὅταν ἦτον αρι
τε κἂν εἰς τὸ χῆραςτυ. Ἀλλὰ ἀς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὰς αὐτῦ θαυμα
ργίας, καὶ κατορθώματα, ὅτι θέλω νὰ ἐκτύσωμεν ὡφελὴ τ' ἐγκρατείας
μυ, προλαβόμεν τὴν διηγησιν, καὶ ἐγράψαμεν τὰ ὕςερα πρότερον.
Ὅταν ἦτον χρονων, ιή. καὶ ἐκτισε τ' καλύβαν, ἐπήγασι λησαὶ νὰ τ'
κλέψωσι. Καὶ βασανιζόμενοι ὅλην τ' νύκτα, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τον
ὕρωσιν. Ὅτι ὁ κς τὰς ἐτύφλωσε, καὶ δὲν τὸν ἔβλεπον. Ἀφότις ἐξημέ-
ρωσε, τὸν εἶδασιν ἔμπροσθεν αὐτ, καὶ ἐθαύμασαν ἐκπληττόμενοι, ὅτι
τὸν εἶχασι χρεδὸν εἰς τὰς χέρας, καὶ δὲν τὸν ἔβλεπον. Ὅθεν ἐκα-
τάλαβαν, πῶς ἦτον ἠδυνάμις τῦ Θῦ, ὁπῦ τὰς ἐμπόδιζε, νὰ τὸν ὕρωσιν. Εἶπον ἓν αὐτῷ, τάχα πῶς ἐμετεωρίζονταν. Εἰ ἐν ἐρχονταν
κλέπται νὰ σὲ ὕρωσιν τί ἔκαμνες; Ὁ δὲ φρόνως καὶ ἱλαρῶς ἀπεκρίθη.
Ὁ γυμνὸς λησαὶς δὲν φοβᾶται. Οἱ δὲ πάλιν εἶπον αὐτῷ. Ἐὰν δὲν
ἔχης τίποτες, νὰ σὲ κλύψωσιν, κἂν σὲ φονεύσωσιν. Ὁ δὲ ὅσιος ἀπε-
κρίνατο. ὅςτις ἐναι ἕτοιμος νὰ ἀποθάνῃ, δὲν φοβᾶται τὸν θάνατον.
Ταῦτα ἀκύσαντες οἱ λησαὶ, ἐκατανύγησαν θείᾳ χαρίτι. Καὶ ἐμολο-
γήσαντες τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, ἔλαβαν ὑπ' αὐτῦ συγχώρησιν. Τάσσον-
τες νὰ διορθώσωσι τὴν πολιτείαν τους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

...ιόου ὀνόματι, συγκ...
...εὐλαβὴς καὶ θεόφοβος, ἀπὸ...
...ὅπου εἶχε, νὰ ἰδεύσῃ τὸν μεγαν ἀπ...
...τω γάζαν, ἐθεώρησαν βαρέα τὰ τέκνατης. Τ...
...ν ἤθελε νὰ τὰ θεραπεύσῃ. Ἔχουσα γοῦν ἡ ἀσεβ...
...ἐπὶ τούτου μεγάλου θλίψιν. Καὶ ἀκούσασα τὴν φήμην τέλο...
ἀπῆλθεν ὅχι ὡς ἀγένης καὶ πλουσία μεφαντασίαν καὶ σωφροσύνην π...
κατὰ τὴν ἀξίαν της, ἀλλὰ ταπεινὰ μὲ δυο γυναῖκαι. Καὶ πίπ...
εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ, τὸν ἄρχιζε εἰς τὸν Θεόν. ῥαντισσε τὸ δακ...
ποταμόν, καὶ δεμένη τέκνα, νὰ κυπρίσῃ ἕως τὴν γάζαν, ἵνα μὲν δῷ,
ἔπεσεν ἐψηφ τὰ τέκνα της Καὶ ἕτερον δῷ νὰ λυτρώσῃ τὰς κατοικουσας ἐπ...
ἄλλως ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν. Ἔτσι μάλιστα τὸ ἔκαμε καὶ ἔσερξε νὰ
ὑπάγῃ, ὁπὰ ποτὲ δὲν ἠμπόρει ἀπὸ τὸ κελλίον της. Ἀλλὰ γοῦν ὁ ἥλιος ἐ-
βασίλεσεν, ἀφῆλθεν εἰς τὴν πόλιν. Καὶ ἔβαλε τὰς χεῖρας του εἰς τὰς
ἀθένειας ὅλη καλέμενος τὸ παντοδύναμον τοῦ δεσπότου ὄνομα τὸ ἅ-
γιον τοῖς ὁσίοις καὶ δαίμοσι. Καὶ παρδθυς, ὡτὲ θαύματος, ἴδρω-
σαν τόσον οἱ ἀθένειας, ὥσπερ νὰ τὰς ἤθελαν βγέξῃ εἰς τὴν θάλασσαν,
ἔπειτα ἠγέρθησαν ὑγιεῖς καὶ ἔφαγαν. Εὐχαριστήσαντες οὖν οἱ γονεῖς τὸν
ὅσιον, καθὼς ἔπρεπεν, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἡ φήμη τοιαύτης θαυματερ-

γίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γίας ἀπῆλθεν εἰς Ἄλλην τὴν πολιν Ϲ τὰ ἀνειχωρα. Καὶ ἀροσιλθόντες ἀπὸ διαφόρους τόπους οἱ ἄρρωστοι, ἐλάμβανον τὴν ποθουμένην ὑγίειαν ἀφθόνως καὶ χωρὶς πληρωμὴν. Τοῦτο ἔκαμε πολλοὺς Ἕλληνας καὶ ἐβαπτίσθησαν. Καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ ἀρνήσασι τὸν κόσμον. καὶ ἐγίνοντο αὐτοῦ μιμηταὶ εἰς τὴν ἄσκησιν. Καὶ ἄρχησεν ἀ πολιτεία καὶ καλογερική. Ὅτι ἀκόμι τὸν καιρὸ ἐκεῖνον δὲν ἦτον ποσῶς μοναστήριον, οὔτε ἄλλου ποθὲν ἀναχωρητὴς, εἰμὴ μόνον ὁ μέγας Ἀντώνιος γένωντας, καὶ οἱ μετ' αὐτὸ εἰς τὴν ἔρημον. ἡ ὁποία τὴν ἡλικίαν ἰλαρίων ἀς τὴν παλαιστίνην. Οἵτινες ἦσαν ὡς στρατιῶται τε ἐπουρανίου βασιλέως, πολεμοῦντες ἀνδρειωμένα κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος δαίμονος. καὶ ἁρπάζοντες πολλὰς ψυχὰς ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ καθοδηγοῦντες πρὸς τὸν σωτῆριον ἔρωτα.

Ἑτέρα δὲ τις γυνὴ ἦτον δύο χρόνες τυφλὴ. Καὶ ἐξοδεύσασα ὅλοντες τὸν βίον εἰς ἰατροὺς, δὲν εἶδε τινὰ ὠφέλειαν. ἐλθοῦσα οὖν εἰς τὸν ὅσιον, ἐζήτει βοήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Ἐὰν ἔδιδες ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ χρήματα, ὁποῦ ἐδαπάνησες ἰατροῖς, ἤθελες λάβῃ τὴν θεραπείαν. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σπλαγχνισθεὶς ἐπ' αὐτῇ, μιμούμενος τὸν διδάσκαλον, ἔβαλεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ παρευθὺς ἐφωτίσθη ἡ πρώην τυφλοῦσα.

Μετὰ ταῦτα τοῦ ἤνεγκαν ἕνα νέον, ἤτοι ἀμαξάριον ἀπὸ τὴν γάζαν συκωτὸν εἰς τὸν κράββατον. Τὸν ὁποῖον ἐπλήγωσεν ὁ δαίμων, καὶ ἐκοίτετο παραλυτικὸς ὅλως ἀκίνητος. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ· Ἐὰν δὲν πιστεύῃς εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ ἀφήσῃς τὸ ἐδῶ πρᾶγμα τῶν εἰδώλων, δὲν θεραπεύεσαι. Ὁ δὲ ἔταξε νὰ κάμῃ καὶ τὰ δύο αὐτά. Νὰ βαπτισθῇ, καὶ νὰ μὴ παγένῃ πλέον μετὰ ἀμάξι εἰς πόλεμον. καὶ ἔτσι ἐγένετο ὑγιὴς ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἱερσολύμων ἦτον τίς ἰσχυρὸς νεανίσκος, καὶ ἀνδρειωμένος τόσον, ὁποῦ ἐσύκωνε δεκαπέντε μόδια σιτάριον ἀπαγωτε. καὶ ἐνοδόξα, πῶς εἶχε τοσαύτην δύναμιν. Οὗτος ἐδαιμονίσθη ἀπὸ θείαν παραχώρησιν. καὶ τόσον ἦτεν δυνατὸς ἐκ συνεργείας δαιμονικῆς καὶ ἐκ φύσεως, ὁποῦ δὲν ἐδύνωντον οἱ συγχρονισταὶ νὰ τὸν κρατοῦσι δεδεμένον. Ἀλλὰ ἔκοπτε τὰς ἅλυσες, καὶ ἐσυνέτριβεν ὡς ξύλα τὰ σίδηρα. Ἔρριπτε τὰς θύρας. καὶ εὐγένωντας ἔξω, ὅσους ὑπάντα εἰς τὰς ὁδοὺς ἔρασεν ἀπάνωτους. καὶ ἄλλου μὲν ἔκοπτε τὴν μύτην. Ἄλλη τὰ χείλη, ἢ τὰ ὦτα. Ἄλλων δὲ ἔτρωγε τὰς χεῖρας, ἢ πόδας τε. Ὅθεν συναχθέντες ὅλοι οἱ γείτονες, ἔκαμαν τρόπον, καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ πολλὰς ἅλυσες καὶ χοντία, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἰλαρίωνος. Ὅστις λα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

βων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἤγειρε λέγων. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότου Χυ, νὰ ἦσαι ὑγιὴς ἀπὸ τώρα σήμερον. καὶ αὐθυς ὁ μὲν δαίμων ἐξῆλθεν ἔντρομος. Ὁ δὲ νέος ἔμεινεν ἐλεύθερος παντὸς κακοῦ. καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ οἰκίαν αὐτοῦ, δόλογῶν καὶ δοξάζων τὸν κύριον.

Ἄρχων τις μέγας ἀπὸ πόλεως ἀχιλλείας. Ἦτις ἦναι πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Συγκλητικὸς τῶν ἀξίαν, ὡραῖον ὀνομαζόμενος. Εἶχεν ἔσωτε ὄχι ἕνα δαίμονα, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ ἀναριθμήτους. Οἵτινες ἐθλιβον αὐτὸν, καὶ χαλεπῶς ἐβασανίζαν. Οἱ γὰρ συγγενεῖς βλέποντες, ὅτι δὲν ἦτον θεραπεία ποσῶς ἐξ ἀνθρώπου, τὸν ἔφεραν δεδεμένον εἰς τὸ ἅγιον νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Οἱ δὲ δαίμονες ἰδόντες αὐτὸν, ἀγρίεψαν περισσότερον τὸ ὡραῖον, τόσον ὁπὼς ἔσπασε τὰ δεσμά. καὶ πηδήσας ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἐκρατοῦσαν ἔβγαλε πρὸς τὸ ἅγιον, καὶ τὸ ἐσυκωσεν εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ. Οἱ δὲ παρεσῶτες ἐταράχθησαν, φοβέμενοι, μήπως καὶ ῥίξῃ τον κατὰ γῆς, καὶ σωτερέψῃτον, ἐπειδὴ ἦτον ἀχαμνισμένος ἀπὸ τὸ πολλὴν ἐγκράτειαν, καὶ τὰς λοιπὰς πόνους τῆς ἀσκήσεως. Ὁ δὲ ἐχαμογέλασε· καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Μὴ φοβεῖσθε, ἀφῆτε τὸ ἀνήμπαλον νὰ πολεμᾷ μετ' ἐμοῦ. Οὕτως εἶπε, καὶ ἁρπάσας τὸν ὡραῖον ἀπὸ τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς, τὸν ἔσεισεν ὀλίγον, καὶ ἔῤῥιξεν εἰς τὸ γῆν ὡς μὴ ὢν. Ἔπειτα σφραγισάμενος αὐτὸν, καὶ ὁξάμενος, ἐδίωξε τὰς πονηροὺς δαίμονας, καὶ ἤγειρε τὸν ἀδυνῆ σωτρομμένον, καὶ ἀποδιδόντα θεῷ τὰ εὐχαριστήρια. Ἀπελθὼν ἓν ὁ θεραπευθεὶς εἰς τὸ οἶκον αὐτοῦ, ἔστρεψε πάλιν εἰς ἕνα χρόνον πρὸς τὸν ἅγιον μὲ τὸ γυναῖκα καὶ τὰ παιδία. καὶ τὰ ἤφερεν ἱκανὰ ἀργύρια πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θεραπεύσαντος. Ὁ δὲ ὅσιος εὐχαρίστησε μὲν τὸ ἀγαθὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ προκόπτουσιν. Πλὴν δὲν ἐδέχθη ποσῶς τὰ ἀργύρια. Ἀλλὰ εἶπεν, νὰ τὰ διαμοιράσῃ εἰς πένητας. Τοῦτο μὲν εἶπεν ὁ ὅσιος διὰ δύο τινὰ ὠφέλιμα πρὸς τοὺς παρεσῶτας. Ἦγεν παρακινῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς εὐποιΐαν καὶ ἔλεος εἰς πτωχούς, καὶ στερεώνταστος μὲ τὸ καλὸν ἐλπὶς τὸ ὑποδειγμα, διὰ νὰ ἐγνωρίσουν, ὅτι ὅποιος πλουτήσῃ τὸν Θεὸν, καὶ τὸν ἀπόκτησεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἔτε χρήματα χρειάζεται, ἔτε ἄλλο τίποτες γήϊνον. Εὐλαβηθεὶς ἓν ὁ ὡραῖον τὸν ἀρετὴν τοῦ ὁσίου, ἀνεχώρησε, λαβὼν τὴν εὐλογίαν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἰκίαν του.

Λατόμος δέτις ζαναννες ὀνομαζόμενος, ἐποῦ ἐλίθες ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου, καὶ ἐξαίφνης ἔμεινε παράλυτος. Τοῦτον ἐσύκωσαν οἱ σωτρόφοι του, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ μοναστήριον. Ὁ δὲ ὅσιος, ὡς ἔθεσε τὰς χεῖρας ἀπάνωτου, καὶ ἔκαμε προσευχὴν, ἀπὸ τοῦ θαύματος, ἐγένετο ὑγιὴς. καὶ ἀπῆλθε πάλιν μὲ τοὺς σωτρόφους εἰς τὸ ἐργόχειρον.

Στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκαντζὸς δέτις χριστιανὸς τὴν θρησκειαν, Ἰταλικὸς καλέμενος, ἐτέλει ἱπποδρομιον σκέναις τὰς ἡμέραις κ᾽ τὰς νόμας τῆ᾽ ἀρχόντων. Ἐ μελλι δὲ νὰ πολεμήση μετ᾽ αὐτὲ ἴνας ἀσεβὴς, ὁπὲ ἐπροσκυνε τὸ εἴδωλον μαρτὰν. καὶ μὲ τὰς μαντείας τῆ᾽ δαιμόνων ἔκαμνε φρεκτα τὰ ἄλογα τὲ Ἰταλικὲ καὶ τὰς ἡνιόχας. Αὐτὸς δὲ νίκα, καὶ ἀλαζὼν ἄετο φεντέζων καὶ χλευάζων τὰν Ἰταλικὰν, ὁ μόνος σκεῖνος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔπιλοιποι ἕλληνες. Λέγοντες φρὸς λοιδορίαν αὐτῆ᾽, πᾶς ἴνη βοήθεια τὲ Θεὲ σε, καὶ ἔτερα. ἀπελθων δὲν φρὸς τὰν ὅσιον περιλυτος ἄπεν αὐτῆ᾽ τὰ γενόμενα, ζητήσας βοηθειαν. Ὁ δὲ ἅγιος δὲν εἶχε φροθυμίαν, νὰ κάμη δέησιν εἰς αὐτὸν, λογιζόμενος, ὅτι δὲν ἦτον φρέπον, νὰ ἔυχεται φρὸς Θεὸν δι᾽ τόσον εὐτελὲ φράγματα. Οἱ δὲ φαρεσωτὲς παρεκάλων αὐτὰν νὰ τὲ βοηθήση, ἐπειδὴ ἐβλασφημῆσαν οἱ ἕλληνες φρὸς Χριστὸν πῶς δὲν ἐδύνητο νὰ τὲς δώση τὰ νικητήρια. Πεισθεὶς γὲν ὁ μέγας, καὶ ἐγέμισε νερὸν τὲ ὀστράκινον καυκαλιον, ὁπὲ ἔπινε, καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὰς χεῖρας τὲ. Ὁ δὲ λαβων αὐτὸ, ἐκίτταξε μέσα εἰς τὲ νερὸν, καὶ βλέπει τὰ ἄλογα, τὲς ἡνιόχας, καὶ τὲ λογὲ τὲ δεδεμένες ὑπὸ γοητείαν τῆ᾽ ἐναντίων. Λέγειτον ὁ ἅγιος, ὕπαγε βάϊτισε μὲ τὸ ὕδωρ αὐτὸ ὅσους βλέπεις αὐτῆ μέσα ἀνθρώπους καὶ ἄλογα, καινωνίας τὸ σημεῖον τὲ ζωοποιὲ σαυρῆ φρότερον. ὁ δὲ εὐχαριστήσας αὐτῆ᾽, ἀπῆλθε, καὶ ποιήσας ὡς ἐδιάχθη, ἐνίκησε τὲς ἐχθρὲς τε, ὅιτινες ἔμειναν κατηχημένοι θαυμάζοντες. καὶ πολλοὶ τῆ᾽ θεωρούντων ὕπῆς δόσαν εἰς Χριστὸν δι᾽ τὸ θαυμάσιον. Ἐβάλθην νὰ καταπαυσω τὸν λόγον ἀδελφοὶ ἐν Χριστῶ περὶ τῆ᾽ θαυμάτων τὲ ὁσίε, διὰ νὰ μὴ μακραίνω πολλὰ τὴν διήγησιν, καὶ μὲ βαρεθῆτε. ἀλλὰ πάλιν φοβέμενος τὸ βαρὸς τῆς ἁμαρτίας, νὰ σᾶς ὑστερήσω τοιαύτης ψυχωφελὲς ἀκροάσεως, εἶναι ἀνάγκη νὰ προθέσω καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Νεανίας τὶς ἀκόλαστος ἠγάπησε μίαν παρθένον καινομὴν. καὶ ἰδὼν ὅτι μὲ κολακείας καὶ δωρεὰς δὲν ἐδύνητο, νὰ ἐπιτύχη τὴν ποθουμένην, ἀπῆλθεν εἰς τὸν μέμφιν. Ὁ πῆγε μάντεις. καὶ ἔμαθε τὸν τόπον αὐτῆ᾽ χρόνον ἕνα, καὶ τότε τὲ ἔδωσαν πέταλα χάλκωμα. Εἰς τὰ ὁποῖα εἶχασι τυπωμένα μορφὰς δαιμόνων, καὶ χαρακτῆρας τινὰς κ᾽ τὸν τῆ᾽ μάγων συνήθειαν. Αὐτὰ ἔσκαψεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς παρθένου, καὶ τὰ ἔκρυψε. Ὅθεν εὐθὺς ἡ ἀθλία κόρη ἐζώθη τὸν καρδίαν ἐκ συνεργίας δαιμόνων εἰς ἔρωτα σαρκικὸν πρὸς τὸν νέον. καὶ ὡσπερ δαιμονιζομένη διέστρεφε τὰς ὄψεις. Ἔτριζε τὲς ὀδόντας. Ἔρριπτε τὸν σκύτλον ὁπὸ τὸν κεφαλὸν, καὶ ἐφώναζε τὸν ἀγαπητικὸν ὀνόματος. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτῆς ἐπείκασαν μὲν, ὅτι τῆς ἔκαμε ὁ ἔρωτης μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γικά. Μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ τὸ ἔυρουσιν, ἀπῆλθον εἰς τὸν ὅσιον μὲ τὸν κόρδακα. Δεόμενοι, νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν τὸν παλαίπωρον. Τὸ δὲ φαῦλον ἐκεῖνο δαιμόνιον, οὐδὲς ὡς εἶδε τὸν ἅγιον, ἐφοβήθη, καὶ ἐβόησε ταῦτα ὥσπερ ἐξοφασιζόμενος. Ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν μέμφιν, καὶ μόνον μὲ φαντάσματα καὶ ἐνύπνια ἐπείραξα τοὺς ἀνθρώπους. Ἀμὴ ἐδῶ δὲν ἠξεύρω πῶς με ἤφεραν ἀπὸ κακόνμου. Ω" κεπτέρια ὅπου πάχω. Ω" πόσον ἀδικῶμαι· Κελεύεις με δῶλε τοῦ Θεοῦ νὰ ἔυγω, ἀμὴ δὲν δυνάμαι. Ὅτι εἰς πέταλον μὲ ἔχουσι δεμμένον μὲ τὸν σπάγον, καὶ εἰς τὸν φλοιὸν ὑποκάτω χωσμένον. καὶ ὁ νεος ὅπου μὲ ἔβαλεν ἐκεῖ, αὐτὸς δυνάται να μὲ λύσῃ. Ὁ δὲ μακάριος ἐγέλασε, καὶ λέγει αὐτῷ. Ὄντας μεγάλος εἶσαι καὶ δυνατὸς, ἐπειδὴ σὲ ἔχουσιν εἰς τὸ πέταλον μὲ λεπτὸν σπάγον δεδεμένον, καὶ δὲν δυνάσαι νὰ λυθῇς. Διατί δὲν ἐσέβης εἰς ἐκεῖνον, ὅπου σὲ ἔδεσεν, ἀμὴ ἐζήτησες τοιαύτην κοσμίαν καὶ τιμημένην παρθένον; Ὁ δὲ ψεύστης ὡμολόγησε καὶ φανερῶσε τὴν ἀλήθειαν, λέγων. Δὲν ἔχω χρείαν, νὰ εἰσέλθω εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἔχει ἔσωθε τὸν δαίμονα τῆς ἡδυπαθείας, ὅστις εἶναι ὀλιγώτερος ἀπὸ ἐμέ. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ δαίμονος, τὸν ἐπετίμησεν ὁ ὅσιος νὰ ἐξέλθῃ. καὶ προσδυξάμενος ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς παρθένου τὰς χεῖρας τε, καὶ εὐθὺς ἔφυγεν ὁ δαίμων ὡς μαστιγώμενος. Ἡ δὲ γυνὴ ἐλυτρώθη τῆς τυραννίδος, καὶ ἔμεινεν ἔυπαθὴς. τὴν ὁποίαν ἐνσθέτησε, νὰ φυλάγεται εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ πᾶσαν ἁμαρτίαν. Ὅτι ἐὰν δὲν ἔυρισκε προφασιν τινὰ, δὲν ἤρχετο εἰς αὐτὴν τὸ δαιμόνιον. Ταύτην ἐν ἀτέρπευφε σωφρονισμένην εἰς τὴν οἰκίαντης. Πρὸς δὲ τοὺς παρόντας ἔλεγεν. Ὅτι δὲν ἔχουσι καθ'ἡμᾶς τινὰ ἐξουσίαν οἱ δαίμονες. ἐὰν ἡμεῖς δὲν τοὺς δώσωμεν τὰς ἀφορμὰς πρότερον. καὶ τί λέγω καθ'ἡμᾶς; Οὐδὲ καθ' ἡμῶν ἀλόγων ζώων, ἐὰν δὲν τοὺς συγχωρήσῃ ὁ κύριος. Ὡς φαίνεται εἰς τὸν Ἰὼβ, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. Μάλιστα ἡμᾶς ἔδωκεν ὁ Χριστὸς ἐξουσίαν νὰ πατῶμεν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δυνάμιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἦτον δὲν ἡ φήμη τοῦ ἁγίου εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ εἰς τὸν βασιλέα κωνσταντῖνον. Ὅστις εἶχεν ἕνα μέγαν ἄρχοντα φίλον ἀκριβόν, καὶ δεδιδάκτον τὸ ἀξίωμα. Ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας δαιμόνιον. καὶ τὸν ἐβασανίζε. καὶ βρύχων τοὺς ὀδόντας ἐφώναζεν. Οὗτος οὐδὲ ὁ καλὸς λαβὼν ἀπὸ τὸν βασιλέα συγχώρησιν καὶ ἱκανὴν συνοδίαν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ὅσιον. Τὸν ὁποῖον ὡς ἐπείκασεν ὁ δαίμων, μὴ ὑπομένων τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, ἐταράξε τὸν ἄρχοντα, καὶ

τὸν

τὸν ἐσύκωσεν εἰς τὸν ἀέρα ὥραν πολλὴν, χωρὶς νὰ ἐγγίζῃ εἰς γῆν οἱ πόδες αὐτοῦ. Οἱ δὲ παιδῶτες ἐθαύμαζαν ὄ μόνον δι' αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ διατὶ ὁ ἄρχων δὲν ἤξιρεν ἄλλην γλῶσσαν, εἰμὴ μόνον τὴν φραγγικὴν, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἁγίου μὲ λαλιὰν τῆς παλαισίνης καὶ συρίας. Ἡ ὁμολόγα ὁ δαίμων μὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ πέρχοντος, πῶς, καὶ πότες εἰσῆλθεν ὁ μιαρὸς. Ἔπειδὲ οἱ στρατιῶται καὶ δοῦλοι τοῦ ἄρχοντος δὲν ἤξιραν τὴν λαλιὰν τῆς συρίας, ἐσυύτυχαναν ἐλλιψικά. Ἡ ὁ δαίμων ὁμοίως ἀπεκρίνετο. Ὅτι διὰ κακοτυχίας τινῶν γονέων καὶ μάγων εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἄρχοντα. Ὁ δὲ ἅγιος θπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ πότε, τὸν ἐπροσταξε νὰ βγῇ. Ἡ δ' θὺς ἐξῆλθεν ὁ δαίμων. Ὁ δὲ ἄρχων δυχαριστήσας ταμέγισε, ἔδιδε τῷ ἁγίῳ χρυσίον πολὺ διὰ δυγνωμοσυνὴν τῆς δυργισίας. Ἀλλὰ ποσῶς δέντο ἐδέχθη. καὶ τῷ ἔδειξεν ἕνα ψωμὶ κριθινον, λέγων αὐτῷ. Ὅσοι ζωγκσι τοιετον ἄρτον, ἔχεσι τὸν χρυσὸν καὶ τὸν πλοῦτον ἴσια. Οὕτως εἶπε ὁ ἅγιος ἐλύτρωσε τὸν ἄρχοντα ὄ μόνον τῷ δαίμονος ἀλλὰ καὶ τῆς φιλοχρηματίας, νουθετήσας αὐτὸν, νὰ καταφρονᾷ τὸ χρυσίον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὰς φιλαργύρες χειρότερον τοῦ δαίμονος, καὶ τὲς ἐποχλεῖ φοβερώτερον. Οὐ μόνον δὲ εἰς τὲς ἀνθρώπες ἦτον συμπαθὴς καὶ ἥλεως. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἐλυπᾶτο, ὅταν εἴχασι καμίαν ἀῤῥένειαν. Λοιπὸν ἤφεραν αὐτῷ μίαν καμήλον πολλὰ μεγάλην εἰς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος, τόσον ὁποῦ οἱ ὁρῶντες ἐθαύμαζον, ἐπειδὴ δὲν εἶδασι ζαμήτερην πώποτε. Ἦτον δὲ καὶ αὐτὴ ὑπὸ δαιμόνων ἐνοχλημένη, καὶ δυσκρίφκσα τὲς ὀφθαλμὲς, ἤρειζε τὸ σῶμα, καὶ ἔκαμνεν ὅσα ἄλλα οἱ δαιμονιζόμενοι φρόττεσιν. Ὁ δὲ ὅσιος ἐθεράπευσε καὶ αὐτὴν μὲ τόσην εὐκολίαν, καθὼς καὶ τὲς ῥηθέντας ἐάξυσε. Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ μέγας αὐτοκράτωρ ἐχάρητο, καὶ ἐνεζύφα ἀγαλλιώμενος, ὡςπερ ὁ πατὴρ εὐφραίνεται εἰς τὸ καλὸν τοῦ παιδίου του. καὶ πολλάκις τῷ ἔστελλε χρήματα φιλικὰ καὶ χαιρετισμὲς, καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην αὐτὸν ἠσπάζετο. καὶ ὅσοι εἴρχοντο εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν συρίαν διὰ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ εἰς τινὰ ἀῤῥένειαν, τὲς ἐμέμφετο, πῶς εἶχασι τὸν ἰατρὸν ὀλίγον πλησίον, καὶ αὐτοὶ ἐβασανίζοντο τοσαύτην ὁδοιπορίαν καὶ κάκωσιν. Τόσον ἦτον εἰς τὴν πολιτείαν θαυμασὸς καὶ ἐνάρετος, ὁποῦ ὅλη ἡ παλαισίνη ἐγέμωσε μοναχῆσα εἰς ζῆλον αὐτοῦ καὶ ψυχοσέλον μίμησιν. εἴρχοντο εἰς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ πάντε χρείαν νουθεσίας καὶ διορθώσεως, καὶ αὐτὸς τὲς ἐνουθέτα καὶ καθωδήγα πρὸς τὸ συμφέροντα. Γύρηγε δὲ καὶ κάθε χρόνον μίαν φοραὶ, πρὶν τὸ ζυγιτῶ εἰς κάθε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοναστήριον. καὶ τὰς ἐδίδασκε, πῶς νὰ πορεύωνται εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τὸν κανόνατους. καὶ τοὺς ἐπαρακίνα σπουδαίως εἰς τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Ἀπερχόμενος δὲ ποτὲ ἀπὸ τῆς πόλεως λαόθης μὲ ἄλλους μαθητὰς ἀπὸ νὰ ὑπηρετήσῃ τινὰ μαθητὴν νεώτερον. Ἔτειχε καὶ ἔχασιν οἱ ἔλλινες παλαιὸν ἑορτὴν τῆς μιαρᾶς ἀφροδίτης. καὶ ἦσαν συναγμένοι ἀπὸ μέσον ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἔλα τὰ περιχωρα. Οἵτινες, ὡς ἤκουσαν, ὅτι ὁ ἅγιος ἐπέρνα ἀπ' ἐκεῖ πλησίον, ἔδραμαν ὅλοι ποταμηδὸν πρὸς αὐτὸν ὑπαίτησιν, καὶ κλίναντες τὰς κεφαλὰς εἰς τὴν γῆν, ἔβόων παῦτες εἰς τὴν συνεκὴν γλῶσσαν τὸ κύριε ἐλέησον. Ὁ δὲ ὅσιος βλέπων αὐτὴν τὴν ἀγαθὴν γνώμην, τὰς ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν τῆ Χριστῆ, κάμνωντας πρὸς αὐτὸν θερμοτάτην δέησιν διὰ λόγους. Αὐτοὶ δὲ ἀγαθὴ γῆ ἐδέχθησαν εἰς τὰς καρδίας τους τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆ Θεῆ συνεργήσαντος. Καὶ πιστεύσαντες, ἔλαβον τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ ᾠκοδόμησαν ἐκκλησίας κατὰ τὸν τύπον, ὅπῆ τῶς ἔδωκεν. Ἀπερχόμενος δὲ ὁ ἅγιος τὸν ἄλλον χρόνον νὰ ἐπισκέψῃ τὰς ἀδελφὰς κατὰ τὴν συνήθειαν, νὰ τοὺς νουθετήσῃ καὶ νὰ τοὺς καταρτίζῃ εἰς ἀρετὴν. Ἔμαθεν ὅτι ἦτον ἕνας φειδωλὸς, καὶ τόσον ἠγάπα τὰ χρήματα, ὁποῦ δὲν ἔδιδε ποτὲ τινὸς ἐλεημοσύνην. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἅγιος, δὲν ἐπῆγε καὶ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὡς ἀνάξιον τῆς τῆ Θεοῦ ἀδελφότητος. Οὗτος οὖν ὁ ἀσπλαγχνος μοναχὸς, ἠξεύρωντας, ὅτι ὁ Γλαφύρων ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κελλίον του μὲ πολλοὺς ἀδελφοὺς, ἔβαλε φύλακας ὠμοὺς καὶ ἀπάνθρωπους κατὰ τὴν γνώμην αὐτῆ, νὰ φυλάγουν τὸν ἀμπελῶνα, διὰ νὰ μὴ φάγῃ τινὰς ξένος σταφυλὴν ποσῶς ἐξ αὐτοῦ. Ταῦτα μαθὼν ὁ ὅσιος δὲν ἐπῆγε ποσῶς εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀπερχόμενος εἰς τὴν ὁδὸν, τὸν ὑπαντήχθη παρεμφερὴς ἕτερος ἀδελφὸς ὀνόματι σάβας. Καὶ τοὺς ἐπαρακάλεσε, νὰ εἰσέλθουν ὅλοι διὰ ἀγάπην Χριστοῦ εἰς τὸν μικρὸν ἀμπελῶνα ὁποῦ ἔχε, νὰ φάγουσι σταφύλια ἕως νὰ χορτάσουν. Ἰδὼν οὖν ὁ ὅσιος τὴν φιλόξενον γνώμην αὐτοῦ, ἔκαμεν πρότερον δέησιν πρὸς Κύριον, νὰ τοῦ δόξῃ τὸν κόπον του. Ἔπειτα εἰσῆλθον ἄπαντες τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα. Καὶ φαγόντες ἐχορτάσθησαν ὅλοι. Καὶ ὦ τῆς θαυμασίων σου παντελέημον καὶ πολυεύσπλαγχνε Κύριε. Πρότερον ἔκαμνεν ἐκεῖνος ὁ ἀμπελὼν ἑκατὸν σάμνας χρασὶ κάθε χρόνον. καὶ τότες ὁποῦ ἔφαγαν τόσαις χιλιάδες σταφύλια οἱ ξένοι, ἔκαμε τριακοσίας, καὶ καλίτερον οἶνον, παρὰ τὸ πρότερον. Τοῦ δὲ φειδωλοῦ ἐκείνου ὁ ἀμπελὼν ὁπῆ δὲν ἄφηκε ξένον νὰ φάγῃ ποσῶς, δὲν ἔκαμεν ἀπὸ τὸ τρίτον ἀπὸ ὅσον ἔκαμνε τὰς ἄλλας χρόνες, καὶ αὐτὸ τὸ ὀλίγον, ξυνὸν καὶ ἄχρηστον. Τέλος δὲ

δὲ ὅλον γέγονε δίχα προσοχῆς τοῦ ὁσίου. Ὅπως ἰδὼν ὁ ἄσπλαγχνος ἐκεῖνος τὴν δικαιοχρισίαν τοῦ Θεοῦ, μεταμελήθη ὕστερον, καὶ γένη φίλος τῆς πτωχείας φιλόξενος. Παύτοτε οὖν ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς προσυμπάθειαν. καὶ ὅσας ἤθελεν ἐγνωρίσῃ, ὅτι εἶχασι πολλὴν προσπάθειαν καὶ μέριμναν εἰς τὴν ζωοδοσίαν αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπα. ὄχι διὰ δὲν ἔλπιζαν εἰς τὸν Θεὸν, ἀλλὰ ἐφρόντιζαν αὐτοὶ διὰ τὴν μελλόντων χρόνων, καὶ δὲν ἔδιδαν τοῖς πτωχοῖς ὅσα τοὺς ἐπερίσσευσαν. Ἀκέσας δὲ ὅτι ἴνας ἀδελφὸς, ὁποῦ ἐκατοίκα πέντε μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ χελλίον τοῦ ὁσίου, εἶχε κῆπον καλὸν μὲ ἔυμορφα λάχανα, καὶ δὲν ἔδιδε τινὲς δωρεὰν, τὸν ἐμίσησε τόσον, ὁποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ ποσῶς. Καὶ ἐπαραγγειλε τοὺς μαθητάς του, ἐὰν ἔλθῃ καμίαν φορὰν, νὰ μὴν τὸν βαλλουσιν ἔσω. Καὶ τοὺς ἐπαρακίνα, νὰ μὴ μιμοῦνται τὴν γνώμην του. Οὗτος δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ ἁγίου δικαίως μισούμενος, ἔχε πόθον πολλὸν νὰ γένῃ ἀνακατεσμένος, νὰ λάβῃ συγχώρησιν. Καὶ ἔβαινε μεσίτας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ μάλιστα τὸν ἡσύχιον, ὅστις ἦτον ὑπηρέτης του, καὶ τὸν ἠγάπα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλίτερα, ὡς πάντων ἐναρετώτερον. Τοῦτον ἐπαρακάλεσε πολλὰ ὁ φειδωλὸς μοναχὸς, νὰ κάμῃ ξόπον, νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ ἅγιος. Καὶ τοῦ ἤφερε καμπόσα ῥεβυθία χλωρὰ χάριν φιλίας. Ὁ δὲ ἡσύχιος ὡς γνωστικὸς ὁποῦ ἦτον, δὲν εἶπε τοῦ ἁγίου τίς τὰ ἤφερε. Μόνον τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπειδὴ εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του τὸν δεσπότην χειρότερον, καὶ τοῦ ἐφανέρωνε τὰ ἀπόκρυφα, ἐγνώρισε τὴν ὑποθεσιν. Καὶ κιτάζοντας αὐστηρὰ τὸν ἡσύχιον, εἶπε. Δὲν αἰσθάνεσαι, πῶς βρωμοῦσι φιλαργυρίαν, ἀλλὰ τὰ ἔφερες εἰς τὴν τράπεζαν; Ὁ δὲ ἡσύχιος ταπεινὰ ἀπεκρίνατο. Δὲν ἐχρίνησα ἐγὼ βρῶμον ποσῶς εἰς αὐτὰ πάτερ τίμιε. Λέγειτον ὁ ὅσιος, δόστα τὴν βοδίων, νὰ ἐγνωρίσῃς, ὅτι δὲν ψεύδομαι. Εὐθὺς εὐθὺς ὡς ἔβαλε τὰ ῥεβυθία ἔμπροσθεν εἰς τοὺς βόας, ἔστρεψαν ἐκεῖθεν τὸ πρόσωπον, καὶ ἐφώναζαν, ὥσπερ νὰ ἤθελαν βλέπῃ πρᾶγμα φοβερὸν καὶ τέρας ἐξαίσιον. Τοιαύτην οὖν χάριν εἶχεν ὁ ὅσιος, καὶ ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τοῦ πράγματος, ποταπῆς ψυχῆς ἦτον ἐκεῖνος ὁπὰ τὸ ἔφερεν.

Ἦτον δὲ ποτε χρόνων, ξγ'. ὅσιος. Καὶ βλέπωντας τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν, ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ πλησίον του, καὶ τοὺς ἀναριθμήτους κοσμικοὺς ὁποῦ ἔρχαν εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην, χάριν ὠφελείας καὶ διορθώσεως, ἔπικράνετο, ἕνα μὲν πῶς τὸν ἐτιμοῦσαν, καὶ μὲ τὴν πρόσκαιρον τιμὴν ἐκινδύνευε νὰ ζημιωθῇ τὴν οὐράνιον. Καὶ ὕστερον πῶς δὲν τὸν ἀφίνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀφήνασι νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὸν πόθοντου. Διατοῦτο γοῦν ἐμελέτα νὰ ἀναχωρήσῃ κρυφὰ εἰς τόπον ἄβατον. Ὅθεν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπείκασαν τὴν γνώμην του. Καὶ τὸν ἐφύλαγαν ἐπιμελῶς καὶ ἀγρυπνοῦσι, ἐξόχως δὲ ὁ ἡσύχιος. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθεν ἡ ὕλαβὶς ἐκείνη ἀειραινέτη, ὁποῦ εἴπαμεν παραπάνω, πῶς ἐθεράπευσε τὰ παιδόκόρτης. καὶ προσκυνήσασα τὸν ἅγιον, ἐζήτησεν εὐχὴν, καὶ συγχώρησιν ὑπ' αὐτοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ὑπάγῃ καὶ τὸν μέγαν αἰτώνιον. Ὁ δὲ ἱλαρὸς, ἀφοῦ τῆς εἶπε λόγια ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια, τὴν ἐδυσκόλεψε τῆς ὁδοιπορίας φρὸς τὸν αἰτώνιον, λέγων αὐτῇ, ὅτι ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος, καὶ νὰ μὴ κοπιάζῃ εἰς μάτην. Ταῦτα εἰπὼν, ἦλθε καὶ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν σκήτην τοῦ αἰτωνίου. καὶ ἤφερε τὴν ἀγγελίαν, ὅτι ἀπῆλθε φρὸς κύριον. Οἱ δὲ παρεσῶντες ἐθαύμασαν τὸ φροορατικὸν τοῦ ὁσίου. Ὅτις ἰδὼν, ὅτι ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, τοσοῦτον εἴρχοντουαν φρὸς αὐτὸν καὶ περισσότεροι ἄνθρωποι, καὶ δὲν εἶχε ποσῶς ἡσυχίαν, ἐφανέρωσε τὴν γνώμην του εἰς τινὰς ἀδελφοὺς, ἐπὲ τοὺς ἐγνώριζε, πῶς ἐφύλαγαν τὰ μυστήρια. Καὶ τοὺς εἶπε, νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα ὑποζύγιον νὰ καβαλλικεύσῃ, διότι ἦτον ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν ἀχαμνισμένος, καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ περιπατήσῃ. Οἱ δὲ ἔφεραν εὐθὺς τὸ γαϊδούριον, καὶ ἔφυγαν τὴν νύκτα. Ἀλλὰ ὡς ἐξημέρωσεν, ἐπῆγεν ὁ λόγος εἰς τὰ περίχωρα. καὶ ἔδραμαν περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες ἄνθρωποι, φροαρπάζοντες τὰς δρόμους καὶ τὰ περάματα. Καὶ εὑρόντες αὐτὸν, ἐκάτσιον, ἐδέοντο καὶ ἐλιπάρουν. κλαίοντες τὴν ἐκείνου ὑστερήσιν. καὶ ὠνομαζαν αὐτὸν ἰατρὸν ἀπάντων καὶ βοηθὸν ἐν νόσοις καὶ θλίψεσιν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς, νὰ μὴ κοπιάζουσιν ἄκαιρα νὰ τὸν πειράζουσιν, ὅτι δὲν δοκιμάζει ξοφλὴ τινὰ ἂν τε καὶ ὕδωρ γεύεται εἰς τὸν τόποντες. Ὅταν οὖν ἴδωσι, καὶ δὲν ἔκλινεν εἰς τὴν γνώμην τους, ἔτε ποσῶς ἐγεύθη ξοφλὴ ἡμέρας ἑπτά, ἐπὲ τὸν ἐπαφακελλῶσαν, ἀρήκαν αὐτὸν καὶ σανικῶς τως, κλαίοντες καὶ ὀλοπυρώμενοι. Ἐπῆρεν οὖν εἰς τὴν σιωσδιαντα ἀδελφὰς, μ'. καὶ ξοφλισάμενος τὰς ἐρήμους ἡμέρας, ἔ. ἔφθασαν εἰς τὸ πλέσιον. καὶ ἐπισκεφάμενος τὰς ὁσίας ἀσκητὰς, ὑπῆγε ἀπὸ τοπον εἰς τόπον ἕως ὅ ἐφθασεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ μεγάλου αἰτωνίου. Τὸ ὁποῖον ἦτον ἀπάνω εἰς ἕνα ὄρος εἰς τόπον ὡραῖον, ὑψηλὸν, καὶ ξαχύτατον. Μὲ βρύσας ἰδάτων πολλῶν. Τὰ ὁποῖα ἦταν εἰς τὴν γεῦσιν γλυκύτατα. καὶ ἔτρεχαν κάτω εἰς τὴν πεδιάδα, ποτίζοντα τὰ χωράφια. Εἰς τὴν μίαν δὲ καὶ ἄλλην μιρεαν τοῦ ποταμοῦ ἦταν φοίνικες τρανοὶ, ὁποῦ ἐκαμναν καρπὸν πολλὸν καὶ γλυκύτατον, καὶ ἐσκέπαζαν πολλὸν τόπον, ὁποῦ εἶχε

πᾶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παῖς ἕνας χαρὰν νὰ βλέπῃ τοιαυτα ὡραῖα φραγματα εἰς τὴν ἔρημον. Οἱ δὲ μαθηταὶ τῦ αὐτωνίου, Γσαὰκ, καὶ Πλουσιανὸς καλούμενοι, παραλαβόντες τὸν σορὸν ἰλαρίωνα, ἐσεργιάνιζαν αὐτὸν εἰς ὅλον τὸν κῆπον μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, λέγοντες, εἰς τοῦτον τὸν τόπον εἶχε συνήθειαν ὁ διδάσκαλός μας, καὶ ἔψαλλεν. ἐδῶ ἔπλεκε τὰς σπυρίδας. Ἐδῶ ἐκοιμᾶτο. Αὐτὴν τὴν ἄμπελον καὶ τὰ δένδρη ἐκεῖνος τὰ ἐφύτευσε μοναχόςτου. Αὐτὴν τὴν ὡραιόταν μὲ τὰς χῖρας τοῦ ἐγεώργησεν. Αὐτὸς ἔκτισε τὴν σφέραν δηλ νὰ ποτίζῃ τὸν κῆπον. καὶ ἁπλῶς ταυτα πάντα τὰ καλιεργίσματα αἱ μακαρίαι χῆρες αὐτῦ μὲ κόπον πολλὴν καὶ πόνον ἐτέλεσαν. Ταῦτα βλέπων ὁ ἰλαρίων, εἶχε χαρὰν ἄπειρον, καὶ ἐφίλει μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν γῆν, ὅπου ποσηύχετο ὁ ἀντώνιος. καὶ ἔπεσεν ὀλίγον εἰς τὴν κλίνην αὐτῦ χαρὴν εὐλογίας. Εἰσελθόντες δὲ εἰς τὸν κῆπον, τῶ ἔδειχναν διάφορα δένδρα καρπιμα τεσῶν χρόνων. καὶ ἔλεγον, εἰς τὴν ἀρχὴν ὅταν τὰ ἐφύτευσεν ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀντώνιος, ἐρχοντουαν τὰ ἄγρια ζῶα νὰ ποτισθῶν εἰς τὸν ποταμὸν. καὶ εἰσέρχοντουαν εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἔκαμναν μεγάλην ζημίαν. Ὅθεν ὁ ἅγιος βλέπωνταῦτα, πῶς ἤλθασιν ἐπῆρε μίαν ῥάβδον. καὶ ποσάσει τὸ ἕνα ζῶον, ὁποῦ ἦτον ποσάτης τῆν ἄλλων, νὰ μὴ φύγῃ. καὶ ὡ τῶ θεάματος ἐσαματησε, καὶ τοῦ ἐκτύπα ταχεινὰ εἰς τὰς πλάγας, λέγων. Διατίμας ἀδικεῖτε, ὁποῦ ἐγὼ ποσῶς δέησας ἀδίκησα; Διατί τρώγετε τες καρπὲς, ὁπὲ δὲν ἐκοπιάσατε; Πλέον μὴ τολμήσετε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν κῆπον. Οὕτως εἶπε, καὶ μαρτυς ὁ κύριος ὅπὲ τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἔκαμε κανένα ζημίαν ποσῶς. Οὔτε κἂν εἰς τὸν κῆπον ἐμπήκασι. Μόνον ἔπιναν ὕδωρ εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἔφυγαν. Ταῦτα ἀκούων, ἔκλαιεν ὅτὰ τὴν χαρὰν τοῦ ἰλαρίων, καὶ τὲς ἐπαρακάλεσε νὰ τῶ δείξῃ τὸν τόπον τῶ αὐτωνίε. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῦ. ἕνας ἀρχων πιςὸς, ὀλαβὴς καὶ πλάσιος, περγάμιος τὸ ὄνομα, εἶχε τοσῦτον πολλὴν νὰ πάρῃ τὸ λειψανάτου καὶ τὴν κοίμησιν εἰς τὴν χώραντου. ἡ τὴν ἔκτισε ζαὸν, δηλ νὰ τὸν προσκυνοῦσιν ὡς ἅγιον. Ὅθεν αφῖκεν εἰς ἡμᾶς ἐπιτίμιον βαρύπατον, νὰ μὴν ὁμολογήσωμεν τινὸς ποῦ ἐπάφηκε. Διὰ νὰ μήτον ἐπάρῃ ὁ ἄρχων, καὶ ζημιωθῇ ὁ ἅγιος αὐτὴ της προσπαίρου τιμῆς τὴν αἰώνιον. Ἀποτυχὼν οὖν τῆς ἐπιθυμίας ὁ Ἰλαρίων, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν ἀφρόδιτον. Πλησίον τῆς ὁποίαν εἶναι τοπος ἔρημος καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μὲ δύο μαθητὰς. Τοὺς δὲ λοιποὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸν παλαιστίνην. Ἐφύλαξην οὖν ἐγκράτειαν καὶ τότε ὁπῶ ἦτον γέρων, καθὼς καὶ ὅταν ἐγίνη μοναχὸς. καὶ μὲ τοσαύτην αὐστηρίαν καὶ σιωπὴν ἠγωνίζητο, ὁποῦ

ἐθαύμα-

ἐθαύμαζαν ὅσοι τὸν ἔβλεπαν. Ἦσαν δὲ τότε ἕξῆς χρόνοι μὲ τὴν κοίμησιν τοῦ ὁσίου ἀντωνίου. καὶ ποσῶς δὲν ἔβριξεν ὁ Θεὸς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Λοιπὸν ἔγινε πεῖνα μεγάλη, καὶ εἶχασιν οἱ κατοικοῦντες θλίψιν πολλὴν. καὶ συνοχωρέμενοι ἔλεγον. Ὅτι οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ παῦτα τὰ κτίσματα ἔκλαιν τοῦ αὐτοῦ τὸν θάνατον. Μαθόντες δὲ, ὅτι ἐκεῖ πλησίον ἐκατοίκα ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ἱλαρίων, καὶ τῆς ἐκείνου ἀρετῆς καὶ θαυμάτων ὄντες δεξιδοχοι, ἀπῆλθον εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ. καὶ μὲ δακρύων ἐλέγνταν νὰ τὸν ἐλεήσῃ δεξιὰ τὸν κύριον. Ὅτι οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ κτίνη ἀποθνήσκουν. Ὁ δὲ ἔυσπλαγχνος καὶ ἱλαρὸς ἱλαρίων τοὺς ἐσυμπόνεσε, καὶ κλίνας τὰ γόνατα ὕψωσε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα. καὶ ἀὐτὸς ὡ τῆς ταχείας ἐπικύσεως τοῦ δεσπότου τῆς κτίσεως, ὡς ἔκαμεν ὁ ὅσιος προσδόκιμος, ἦλθεν ἡ ποθημένη βροχὴ πρὸς αὐτάρκειαν. Μετὰ ἡμέρας ὀλίγας πάλιν ἐσπατάλησεν ἡ γῆ ἀπὸ τὸν πλησμονὴν τοῦ ὕδατος, καὶ ἐγένετο ἰρπετὰ θανατηφόρα. Ἦγεν ὄφεις καὶ ἄλλα ὅμοια, τὰ ὁποῖα ὅσους ἤθελαν δακάσῃ, ἐφαρμακώνοντον, καὶ ἐπόθαινον. Ταῦτα μαθὼν ὁ ὅσιος, ἐπικράθη. καὶ ἀξάμβρος πρὸς κύριον, τὸν ἔδωκεν ἅγιον ἔλαιον νὰ χρείωνται μετ' ἐκεῖνο εἰς πᾶν δακαμα τῆς ἰοβόλων θηρίων, καὶ μετ' ὀκεῖνο ἐθεραπεύνταν. Ἀπὸ ταύτας τὰς θαυματυργίας τὸν ἐδόξαζαν πολλὰ οἱ ἐντόπιοι, καὶ ἔτρεχαν συχνάκις εἰς ὅλας τὰς χρειαστὰς ζητοιοῦτες βοήθειαν. Διὰ τοῦ ὁποίαν αἰτίαν, ἔφυγε πάλιν ἀπ' ἐκεῖ δεξὶ νὰ μὴν τὸν δοξάζουσι. καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἕνα χωρίον τῆς ἀλεξανδρείας, καλούμενον βρύχιον. Ἀλλὰ μήτε ἐκεῖ ἦτον ἐκεῖνο ὁπὸ ὡρέγετο, ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ τὸν εἶχαν εἰς μεγάλην ἐὐλάβειαν. καὶ δέντον ἄφηναν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀλλὰ τὸ ἔδιδαν μεγάλην τιμὴν. Τοῦ ὁποίαν αὐτὸς ἐμίσα περιστότερον, παρὰ οἱ φιλόδοξοι τοῦ ἀτιμίαν καὶ ὄνειδος. Ἔφυγεν οὖν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἀξιπατήσας τὴν ἔρημον, ὑπῆγε εἰς τὴν ἄβασσαν. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐτελεύτησεν ὁ κωνσταντιος. καὶ καθήσας εἰς τὸν θρόνον ὁ ἀνόσιος ἰουλιανὸς, ἐδίωκε τοὺς χρισιανοὺς, καὶ τοὺς ἐθανάτωνεν. Ὅθεν ἀπῆλθον τινὲς ἀπὸ τὴν γάζαν ἀρειανοὶ, καὶ ἐκατάβαλαν τὸν ἱλαρίωνα ὡς μάντιν καὶ γόητα. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς, τοὺς ἔδωκε θέλημα νὰ ἐδαφίσουσι καὶ νὰ ἀφανίσουσι ἀπὸ θεμελίων τὸ μοναστήριον αὐτοῦ· καὶ ὅλους τοὺς μαθητας νὰ μαστιγώσουσι ἀνηλεῶς νὰ τοὺς ἐξορίσουσι. Τὸν δὲ ἱλαρίωνα καὶ ἡσύχιον νὰ θανατώσουσι τελείως ὅπου τοὺς ἔυρουσιν. Ἀπῆλθον οὖν οἱ μιαροὶ εἰς τὸ

βρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρούχιον. Αλλὰ εἰς μάτην ὑποπίαζαν, τὸν γέροντα εἰς τας νηφέλας διώκοντες, καὶ τὸν ἀέρα τυφλοῦντες. Ὅτι ὁ ὅσιος το ἐγνώρισεν ἐκ θείας ἀποκαλύψεως πρότερον. καὶ ἔφυγε καθὼς εἴπομεν. καὶ πάλιν ἐκεῖ εἰς τὸ ἄβασον δὲν ἐσαμάτησε πολὺ καιρὸ, ἀλλὰ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ ὑπομείνῃ ὀλίγας ἡμέρας, νὰ ὠφεληθοῦν ὑπ' αὐτοῦ ὀλίγον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοις. Ἐὰν ὑπομείνω ἕως ἄυριον, ἔναι μεγάλη ζημίασαι, καθὼς τὸ θέλετε ἐγνωρίση. Ἀφοῦ γομοῦ ἔφυγεν, ἦλθαν οἱ αἱμανοὶ ζητοῦντες αὐτὸν τὸ δεύτεραν. καὶ ἐξετάσαντες ἀκριβῶς ἔμαθον τὸ ἀλήθειαν περὶ τῆς αὐτῆς φυγωώσεως, καὶ ἔλεγον. Καλὰ εἴπαμεν ἡμεῖς, ὅτι μάντις ἦναι ὁ Γλαρίων, καὶ προβλέπει τὰ μέλλοντα. Οὕτως αὐτὸν ἐγλύσαν ἀπὸ τοὺς διώκοντας. καὶ βουλόμενος νὰ πλεύσῃ εἰς τινὰ νῆσον νὰ ἡσυχάσῃ, ἔπαρεν ἕναν τοῦ μαθητὴς φιλάργυρος καὶ φιλόδοξος ἀδελφοὺς τὸ ὄνομα, νὰ τὸν ἐπάρῃ πάλιν εἰς τὸ παλαιοσινῖλιν, καὶ τὸ ἔλεγεν, ὅτι ἐπόθανεν ὁ παραβάτης, καὶ ἐμάθασεν ἄλλος βασιλεὺς ὀρθόδοξος. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἐγνωρίσας τὸν δόλον, δὲν τὸν ἤκουσεν. Ὅθεν ἐσκανδαλίθη ὁ ἄθλιος, καὶ τὸ ἔκλεψε τὸ ἐλεημοσυνίν ὁπὸ τὸ ἔδωσαν οἱ μαθηταὶ, διὰ νὰ πορεθῇ εἰς τὸ ὀξοφίαν. καὶ ὑποστρέψας εἰς παλαιοσινῖλιν, τὸν ἔβρεν ἡ θεία δίκη. καὶ τὸ ἦλθε δεινὴ καὶ μεγάλη ἀθένεια, καὶ ἐφαγώθησαν αἱ σάρκες τε. Ὅθεν ὡς ἄλλος Ἰούδας ἀθλίως ἐξέψυξεν. Ὁ δὲ ἅγιος ἔπλευσε πρὸς σικελίαν μὲ ἕνατι μαθητὴ ναζαρίον καλόγηρον. Μὴ ἔχοντες δὲ νὰ πληρώσουν τὸν ναῦλον, ἐμελέτα ὁ ὅσιος νὰ πουλήσῃ ἕνα δαγγέλιον, ὁπὸ τὸ ἔμεινε, νὰ δώσῃ τὸ ναυκλήρῳ τὰ χρήματα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔστειλεν αὐτοῖς βοήθειαν. Ὁ καραβοκύρης εἶχεν υἱὸν δαιμονιζόμενον, καὶ παρεκάλεσε τὸν γλαρίωνα, νὰ τὸ βοηθήσῃ ἐὰν ἐδύνετο. Ποιήσας οὖν εὐχὴν ἐδίωξε τὸ δαιμόνιον. Ὅθεν ἐχαρίσθησαν τὸν ναῦλον. καὶ ἀπελθόντες κατῴκησαν εἰς ἕνα ὄρος μακρὰν ἀπὸ τὸ θάλασσαν μίλια, κ'. καὶ μὴ ἔχοντες τὰ φοῦ τὸ χρεῖαν, ἐμάζωνε ξύλα ὁ ἅγιος. καὶ ὁ ναζάριος ὑπῆγεν καὶ τὰ ἐπώλει. καὶ ἔπερνεν ἄρτους. Ὅθεν ἐχαίρησαν πολλὰ, πῶς τὸς ἤξίωσεν ὁ Θεὸς, νὰ προβόσωσαι μὲ τὸν ἱδρῶτα τῶ προσώπατος. καὶ νὰ ἔχουν τὸ ἡσυχίαν, ὁπὸ ὠρέγησαν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ εἰς τὸν ἔρημον τοπον ἐφανέρωσε τὸν θησαυρὸν ὁ κύριος, ἐπεὶ καὶ τὸν λόγον αὐτὸ, ὁ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρος κειμένη. Ἄνθρωπος γὰρ τὶς σκυτάριος τὸ ὄνομα, εἶχε δαίμονα. Ὅστις καὶ σαπατῶν ἐφανέρωσε τὸν ἅγιον, λέγων ταῦτα. Τώρα ὀλίγας ἡμέρας ἦλ-

θον

θεν ἀπὸ τὴν ἀναταλὴν ὁ ἅλιαμων. καὶ πάλιν ἀγλιγόρα μισέυγει μὲ τὸ καράβι να ὑπάγη εἰς τὴν ἔρημον. Οὗτος ἔλεγε τὸ δαιμόνιον. Ὁ δὲ σκουτάρεως ἐγύρεψεν ὅπισθεν ὅπισθεν καὶ δὲν τὸν, ἔπεσεν εἰς τοὺς ἁγίους πόδας αὐτοῦ ζητῶν ἔλεος. καὶ ὅθεν ὅπου τὸν εἶδεν ὁ δαιμων, πρὶν νὰ κάμη ἐκεῖνος προσεύχὴν, δὲν ἐδυνήθη ὁ ὑφηλότερων να βλέπη τὸν ταπεινόφρονα. Ἀλλὰ ἔφυγεν ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενος. Ἀπὸ τὴν θαυματουργίαν αὐτὴν, τὸν ἐλαβήθησαν καὶ ἐκεῖ. Ὅθεν ἔζεχαν ὅλοι οἱ ἀθηνεῖς πρὸς αὐτὸν. καὶ θεραπεύομενοι ὑπεστρεφον εἰς τὰς οἰκίας τους δόξαζόμενοι. Ὁ δὲ ἡσύχιος ἐγυρεύεν εἰς κάθε τόπον μὲ πόθον πολὺν τὸν διδασκαλάτου, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ μάθη πῶς ἦλθε λόγου του. μετὰ χρόνους ἦλθεν ἐκεῖ ἕνας ἰουδαῖος φραγματεύτης, καὶ ἔλεγεν, ὅτι εἰς τὴν σικελίαν ἐβρίσκετο μέγας φωτὴρ τῆς χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἡσύχιος ταῦτα μαθὼν ἐγνώρισεν, ὅτι δὲν ἦτον ἄλλος. καὶ δὲν ὑπῆγε καὶ ἦρχετον. Ὁ ὁποῖος πάλιν βλέπων, ὅτι καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ξενιτείαν τὸν ἐνοχλοῦσαν, ἐπῆρε τοὺς δύο μαθητας, καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἕνα κάστρον τῆς δαλματίας, ὁποῦ τὸ ἔλεγαν ἔπιδαυρον. Ἀλλὰ ἡ δόξα τῆς χαρίτων αὐτοῦ δὲν ἐχώρεζεν εἰς κάθε τόπον, καὶ τὸν ἐφανέρωσε καὶ ἐκεῖ, ποτὲ πὼς ἦτον μέγας τῆς ἀρετῆς καὶ θαυμάσιος. Ὅθεν ἄπαντες οἱ ἔπιδαυριοι ἔδραμαν εἰς αὐτὸν μετὰ δακρύων ζητοῦντες βοήθειαν. Ὅτι ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἕνας δράκων τόσον μεγάλος, καὶ φοβερὸς, ὁποῦ ἀνάπαυνε τὰ βοσκα καὶ ἀνθρώπους. καὶ ἦτον ἐξαίσιον τέρασιον νὰ τὸν βλέπη τινάς. Ἐλυπήθη γοῦν αὐτοὺς ὁ ὅσιος εἰς τοιαύτην δεινὴν συμφορὰν καὶ ὁλέθριον μάγγα. καὶ προσάσει νὰ συναξευσι ξύλα πολλὰ νὰ ἀνάψουν μεγάλην φλόγα. Τούτου γενομένου, ἔκαμε προσευχὴν ὁ ἅγιος, προσάσωντας τὸ θηρίον, νὰ ἀνέβη ἀπάνω εἰς τὰ ξύλα νὰ κάηται ἕως νὰ κατακαυθῆ ὁλότελα. Οὕτως εἶπε. καὶ παρεδόθης ὦ πρασίου ξένου. ὦ φρικτοῦ θαυμασιουργήματος. Εὐθὺς ὁποῦ ἄναψαν τὴν φλόγα, ἔπεσε μέσα ἐκεῖνος ὁ φοβερώτατος δράκων, καὶ ἐκάηκετο. ὥσπερ νὰ ἦτον δεδεμένος μὲ ἰσχυρὰν ἅλυσον ἕως οὗ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐχωνεύθη. Οὕτω γὰρ ὁ παντοδύναμος βασιλεὺς δοξάζει τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸ τὸ ἐξαίσιον ἐτέλεσεν ὁ ὅσιος εἰς ἐκεῖνο τὸ κάστρον. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔγινε σεισμὸς τοσοῦτον μέγας, ὁποῦ ἐξεῖρχετο ἀπὸ τὸν τοπωτὴς ἡ θάλασσα, καὶ ἔκαμνε τόσον μεγάλα κύματα, ὁποῦ ἔμελλε νὰ καταποντίση τὸ κάστρον. Καὶ πάντες ἔφυγον κλαίοντες εἰς τὸν ἅγιον, μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδάτους. Σπλαγχνισθεὶς οὖν ἐπ' αὐτοὺς ἔκαμε ξεῖς

σαυρὸς

ςωρὲς, καὶ τοὺς ἔμπηξεν εἰς ξεῖς τόπους εἰς τὸν αἰγιαλὸν κ' τρόσωπον τῆς θαλασσης. καὶ παρέδυ. ὦ θαύματος ἐσαμάτσε τὸ ὕδωρ τοσον ὑψηλα, ὁποῦ ἐφαίνετο ὥ περ τεῖχος ὥραν πολλὴν, ἔπειτα ἔστρεψεν ὄπισθεν διωκόμενοι ὑπὸ τῆς θειας δυνάμεως. καὶ πάντες ἐξέθησαν, πῶς ἔγινε τοση γαλήνη εἰς μίαν στιγμὴν ὁποῦ τροπαρι ἔδειχνε ὡς ἄλλος κατακλισμὸς, καὶ ἤμελλε νὰ τους ἀφανίσῃ. Ἐτσι ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ ὁμοίως τὸν Ἰλαρίωνα, καὶ τὸν εἶχαν ὡς ἅγιον. Ὅθεν πάλιν ἔφυγε κρυφῶς. Καὶ ἀρὼν πλοῖον ὁποῦ ἐπῆγενεν εἰς τὴν κύπρον, εἰσῆλθε μὲ τοὺς μαθητας αὐτοῦ. Καὶ πλεοντες εἶδασιν οἱ ναῦται κουρσαρέους, καὶ ἔξεχαν μὲ βίαν πολλὴν καταπάνωτους. Ὅθεν ἔπεσον μὲ φόβου εἰς τοὺ ποδας τοῦ ἁγίου ζητοῦντες βοήθειαν. Ὁ δὲ σφόδρα καὶ ἱλαρῶς ἐχαμογέλασε, λέγων αὐτοῖς. Τί φοβᾶσε λοιπὸν ὀπίσω; Μὴ νὰ εἶναι αὐτοὶ θεριασοτεροι τῆς στρατειας τοῦ φαραὼ, οἵτινες μὲ τὸ θεῖον στεσαγμα ἐπονηίθησαν; Οὕτως εἶπε. Καὶ ἰδὼν τοὺς λησαὲς, πῶς ἐπιχειρωσαν νὲ ἐρμικὺ φονικὼς πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἦτον πλησιαίτους, ἔρριψεν ἕνα λιθον ἀπὸ τὸ καραβιν εἰς τὴν θαλασσαν, λέγων. Σώσει ἔω αὐτὲ, καὶ μίαν λιθους πλέον παρέδω. καὶ ὦ τοῦ θαυματος, ὥ περ νὰ ἦτον τεῖχος μιγαλον αὐτὸς ὁ λίθος τοὺς ἐμπόδισε, καὶ δὲν ἄφηνε ποσῶς νὰ σπυωσουσιν. Ὅθεν αὐτοὶ μὲν ὑπέστρεψαν ἀπρακτοι. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπῆλθεν εἰς τὴν πάφον τὴν πολιν κυπρου. Ἦτις ἦτον τότε ἔρημος ἀπὸ ἀνθρώπους, διατί ἔκαμνε ὁ Θεὸς σεισμὸν μίγαν διὰ τὴν ἀσεβειαν αὐτῆς, καὶ τὴν ἔχαλασεν. Ἐξελθὼν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πλοιον ὁ ὅσιος, καὶ ἰδὼν τὴν ἐρημίαν τῆς πολεως ἔκρινε τὸν τοπον ὠφελιμὸν, διὰ τὴν πολλὴν ἡσυχίαν. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ σὺν ταῖς ὁμήλοις. Ἀλλὰ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν τὸν ἔμαθον καὶ οἱ κυπριοι. καὶ ὅσοι εἶχαν τινὰ ἀσθενειαν, προσπίπτοντες ἔυρισκον ἄμισθον θεραπειαν. Λοιπὸν μετὰ δύο χρόνους ὁποῦ ἦλθεν ἐκεῖ, ἐσυνάχθησαν πολλοι μαθηταὶ κοὸς ζηλον αὐτὲ καὶ σεωύρισιν ἔνθεον. Ὁ δὲ πάλιν τὴν ὄχλησιν φεύγων, ἀνῆλθεν εἰς ἕνα ὄρος ὑψηλὸν καὶ δυσβατον, ὁπου δὲν ἐβλέπε νὰ ἀναβῃ τινὰς, παρὰ μὲ κοπον πολυ. Τὸ ὁποῖον εἶχε βρύσαις καὶ δένδρη εὐμορφα καὶ χωράφια ἐπιτηδῆ διὰ λύχανα. Ἦτον δὲ καὶ ναὸς εἰδωλικὸς ἐκεῖ πλησιον. καὶ πολλὰ δαιμόνια ἐκατοικουσαν, καθὼς ἔλεγον οἱ ἐγχώριοι. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος βλέπων τοῦ τοπου τὸ βραχὺ καὶ δύσβατον, ἔβαλεν εἰς τὸν νοεῖτου, ὅτι κἂν ἐκεῖ θέλεσιν τὸν ἀφήσῃ ἠσυχον οἱ ἄνθρωποι, νὰ μὴ τοῦ δίδουν ἐνόχλησιν. Οἰκήσας σὺν ἐκεῖ, ἐφύτευσε λύχανα, καὶ ἔκαμε κῆπον καλὸν, ὅθεν ἔυγαινε τὴν ζωοτροφίαν μὲ τὸν κόπον του, εὐχαριστῶν καὶ

δεξιάζων

δοξάζων τὸν κύριον. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐξελθὼν τοῦ σπηλαίου, βλέπει εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐποίητεν ἕνας παράλυτος, ὁποῦ δὲν ἐδύνετο ποσῶς νὰ σαλεύσῃ κανένα μέλος τοῦ σώματος. καὶ ἐρωτήσας τὸν ἡσύχιον, πῶς ἀρρέθη ἐκεῖ ὁ ἀδύνης, ἀπεκρίνατο. Ὅτι, τοῦ ἄρχοντος ὁποῦ ὡρίζεν ἐκεῖνο τὸ ὄρος, ἦτον συγγενὴς ὁ παράλυτος. καὶ τὸν ἔστειλεν ἐκεῖ, ἐὰν ἠξεύρῃ τινὰς ἀπ' ἐκείνους τοὺς ξένους νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Ἐβαρέθη γαρὺ ὁ ὅσιος πῶς καὶ ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισαν. Ὅμως ἁπλώτας τὴν δεξιάν, ἤγειρεν τὸν παράλυτον, λέγων. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συκώσου καὶ περιπάτει. καὶ ἔστρεψεν ὁ παράλυτος, δοξάζων ὑγιὴς καὶ εὐχαριστῶν τὸν θεὸν ἁπάντων Θεόν, ὁποῦ ἐτέλει διὰ τοῦ δούλου αὐτοῦ τοιούτα θαυμάσια.

Φροντίζων δὲ ὁ ἅγιος καὶ ἔχωντας μέριμναν καὶ διὰ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ὁποῦ ἀφῆκεν εἰς τὴν παλαιστίνην, ἐπόθει ἡ μακαρία του ψυχὴ διὰ λόγουτας. καὶ ἔστειλε τὸν θεῖον ἡσύχιον νὰ τὰς ὑπασπίσῃ, νὰ τοὺς παρηγορήσῃ διὰ τὴν ὑστέρησιν αὐτοῦ. καὶ νὰ τοὺς στερεώσῃ μὲ συμβουλὴν σωτήριον. Αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο. καὶ ἰδὼν, ὅτι τὸν ἔμαθον καὶ ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν καὶ τοῦ ἔδιδαν ἐνόχλησιν, ἐβαρέθη. καὶ ἐβουλήθη νὰ ἀναχωρήσῃ. Πλὴν ἐκαρτέρει τὸν ἡσύχιον. Ἔχων δὲ πόθον νὰ μὴ βαραίνῃ τινὰ, ἐσπέρνε μοναχίστου κριθάρι, καὶ μετ' αὐτὸ καὶ μὲ λάχανα ἐζωοτροφεῖτο. Μάλιστα ὁποῦ ἦτον τότε γεροντας χρόνων ὀγδοηκοντα, καὶ πάλιν δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ ξένην κόπον ὁ τρισμακάριστος, ἀλλὰ ἐβασανίζετο ἰδίαις χερσὶ, καὶ ἐτρέφετο.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔλιπεν ὁ ἡσύχιος, ἐγνώρισεν ὁ ἅγιος, ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποθούμενον. Λοιπὸν ἔγραψε διαθήκην καὶ ἄφῆκε τοῦ ἡσυχίου τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ κληρονομίαν ἅπασαν, ὅτι ὁ ναζάριος ἐπλεύτησε πρότερον. Πλοῦτον δὲ λέγω, ὄχι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, ἀλλὰ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, ὁποῦ ἔγραψε μοναχόστου, ὅταν ἦτον νέος. Ἕνα παλλιον, σιχάριον, καὶ καυκούλιον πεῖχινον. αὐτὰ ἦταν ὅλος ὁ κλῆροστου. Μαθόντες δὲ οἱ οἰκήτορες τῆς φάφου, ὅτι ἀπέθανεν ὁ ἅγιος, ἔδραμον πολλοὶ νὰ λάβουν τὴν εὐχλοῦτον. καὶ ἐξόχως μία εὐγενεστάτη γυνὴ καὶ πλουσία οὐ μόνον εἰς χρήματα, ἀλλὰ μάλιστα εἰσὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸν ὅσιον. Ἥτις ὠνομάζετο κωνσαντία. καὶ τῆς ἐθεράπευσε προτίτερα ὁ ἅγιος τὴν θυγατέρα, καὶ τὸν γαμβρόντης ἀπὸ δεινὴν καὶ μεγάλην ἀσθένειαν. Καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἐπόθησε τόσον, καὶ κατὰ θεὸν τὸν ἠγάπησεν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πησεν, ὁπου τὸν εἶχεν ὡς καὶ τὴν ψυχήν του. Ἀφοῦ γοῦν ἐψυχώθη πάντας τοὺς παρεσωτας ὁ ὅσιος. Τοὺς ἐπαράγγειλε νὰ τὸν ἐνταφιάσουν εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖνον, ὁπου ἐκαλλιέργησεν, καὶ ἐκεῖνος ὁ κύπρος, ὁπου τὸν ἔτρεφε ζωντανόν, αὐτὸς νὰ σκεπάση καὶ τὸ νεκρὸν αὐτοῦ σῶμα, καθὼς ἔφριπε. Καὶ νὰ μὴ τολμήση τινὰς νὰ τὸν ἀλλάξη. Ἀλλὰ μετ' ἐκεῖνα τὰ παλαιὰ ῥάσα ὁπου ἐφόρει, νὰ τὸν ἐνταφιάσουν. Μὲ τὰ ὁποῖα καὶ τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας ἐκείνους καὶ ἱδρῶτας εἰργάζετο. Ὅταν δὲ ἐφθασεν ἡ τελευταία του ὥρα, ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα.

Ἔξελθε ψυχήμου. Τί φοβᾶσαι; Διατί διστάζεις; Ἑβδομήκοντα χρόνους δουλεύεις τῷ Χριστῷ, καὶ δειλιᾶς θάνατον. Ἐκεῖνος σε καλεῖ. Καὶ παρθένου πρὸς αὐτὸν χαίρουσα. Οὕτως εἶπε, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ. Παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ δεσπότου Χριστοῦ. Τὸ δὲ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον ἔθαψαν εἰς αὐτὸν τὸν κῆπον, καθὼς ἐπαράγγειλεν. Ἐβούλοντο δὲ οἱ κύριοι ἀκριβῶς τὸν τάφον φοβούμενοι, μήπως ἔλθουσι ὑπὸ τὴν παλαισίνην νὰ τοὺς κλέψουν τοιοῦτον θησαυρὸν πολυτίμητον. Ὁ δὲ μαθητὴς ἡσύχιος ἀκούσας τοῦ ὁσίου τὸν θάνατον ἔδραμεν ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος. Καὶ ἰδὼν τὴν πολλὴν ἐκείνην τῶν κυρίων ἀσφάλειαν καὶ φυλακὴν πρὸς τὸ ἅγιον λείψανον. Τὸ ὁποῖον εἶχε πόθον νὰ τὸ ὑπάγη εἰς τὴν πατρίδα του, ἐκαιρώθη, πῶς ἦλθεν ἔπειτα τοῦ νὰ κατοικᾷ εἰς τὸν τάφον τοῦ διδασκάλου του ἕως τέλους. Ἀφοῦ γοῦν ἔκαμεν ἐκεῖ δύο μῆνας, καὶ εἶδε, πῶς δὲν εἶχασι πλέον εἰς αὐτὸν ὑποψίαν οἱ κύριοι, τότε ἔκλεψε μίαν νύκτα τὸν ἅγιον. Καὶ τὸν ὑπῆγε εἰς μίαν μονὴν τῆς παλαισίνης, τὴν μαϊουμᾶν καλουμένην. Οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου τοῦτα μαθόντες, ἔδραμαν ἅπαντες χαίροντες. Καὶ ἰδόντες αὐτὸ τὸ σῶμα ὁλόκληρον, ὁπου εὐγαινε σῦωδίαν γλυκυτάτην. Τὰ ἐνδύματα σῶα καὶ ὑγιῆ. Τὸ δὲ πρόσωπον νὰ λάμπη ὡς φῶς, ὑμνοῦσαν, ὠνάψαντες λαμπάδας καὶ θυμιάματα, καὶ ἀκολουθοῦσαν σὺν αβῶς ἕως τὴν ῥηθεῖσαν μονὴν τοῦ μαϊουμᾶ, καὶ ἐκεῖ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς τὸ ἐφύλαξαν. Οἱ δὲ κύπριοι κατὰ πολλὰ ἐθλίβησαν εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην ζημίαν, καὶ ἕως τὴν ψυχήν ἐπόνεσαν. καὶ ἐξαιρέτως ἡ μακαρία κωνσταντία ὑπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὁπου εἶχε πρὸς τὸν ἅγιον, τὴν ὥραν ἐκείνην ὡς ἤκουσε, πῶς ἐπήρασι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, ἐξεψύχησεν ἡ δοίδιμος. οὕτως οὐδὲ ὁ θεῖος ἱλαρίων εἰς ὅσους τόπους ὑπῆγεν. Καὶ ὑπὸ ἄ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σους ἀνεχώρησε. Τοῖς μὲν ἄφλεκτε πολλῶν ἡδονῶν, τοῖς δὲ ὀδυρμίαν, δι' ἣν τῶν αὐτοῦ παρουσίαν καὶ ἀναχώρησιν. Καὶ τώρα πάλιν ἡ παλαιὰ καὶ ἡ κύρος καταπτυφῶσι τῆς χάριτος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ γίνονται καὶ ἕως τῶν σήμερον εἰς αὐτὰς τὰς δυο χώρας θαυμάσια. Εἰς τὸν πάφον λέγω, εἰς τὸν κῆπον ὅπου ἐκαλλιέργα καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτρέφετο. Καὶ εἰς τὸν τοῦ μαϊσυμᾶν μονῶν ὅπου ἐτέθει τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον εἰς δόξαν πατρὸς, υἱοῦ, καὶ ἁγίου πνεύματος. Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο'ΚΤΩΒΡΙ'ΟΥ. ΚΒ'.

ΒΙ'ΟΣ ΚΑΙ' ΠΟΛΙΤΕΙ'Α ΤΟΥ'

Ο'σίου πατρὸς ἡμῶν Α'βερκίου. Μεταφρασθεὶς ἐκ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον Παρὰ Α'γαθαγγέλου Μοναχοῦ. Εὐλόγησον πάτερ.

Ἀπὸ τὰς χρόνους μάρκου ἀντωνίου καὶ λουκίου τῶν ἀσεβῶν βασιλέων ἐγράφησαν προσάγματα, καὶ ἐπέμφθησαν εἰς ὅλα τὰ κάστρη καὶ πόλεις τῶν ρωμαίων, νὰ προσκυνοῦσιν ὅλοι τοὺς θεοὺς τῶν ἑλλήνων, καὶ ἀμελῶς νὰ τοὺς θυσιάζουσι. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἡγεμὼν εἰς τὴν μικρὰν φρυγίαν εἰς ἀρχων, ὀνόματι πάπλιος. Ὅστις ἰδὼν τὰ τῶν βασίλεων δόγματα ἐπρόσταξε νὰ πλησιάσουν ὅλοι τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς κοινὴν ἑορτὴν, προσφέροντες καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν σφαγὰς καὶ θυσίας τοῖς δαίμοσιν. Εἰς ἕνα κάστρον τῆς φρυγίας αὐτῆς, ὁποῦ ὀνομάζουσιν ἱεράπολιν, ἦτον ἀρχιερεὺς τῶν χριστιανῶν ἕνας ἐναρετὸς καὶ ἁγιώτατος ἄνθρωπος τὸ ὀνομάτι Α'βέρκιος. Ὁποὺ βλέποντας τοὺς πολίτας λεύχειον ὄντας νὰ παινεύωσι καὶ νὰ προσκυνοῦσι κωφὰ εἴδωλα καὶ ἀνωφελῆ, καὶ νὰ καταφρονοῦσι τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ δημιουργὸν ἁπάσης τῆς κτίσεως. Ἐπόνεσεν ἡ ψυχήτου διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν. καὶ μὴ δακρύων μόνος τοῦτο κυρίως ἐποίησεν. Θεὲ τῶν αἰώνων καὶ κύριε τῶν ἐλέων, ὁ δι' ἡμᾶς γενόμενος ἄνθρωπος καὶ δοκήσας τὸν μονογενῆ σου υἱὸν Σταυρωθῆναι τὸν κόσμον ὅπως ἐδημιούργησας. Λυπήσου τοῦτο τὸ πλήθος, εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐχειροτόνησες ποιμένα ἐμὲ τὸν ἀνάξιον. καὶ μὴ ἀφήσῃς τὸν λαόν σου, νὰ προσκυνοῦσι βδελύγματα. Ἀλλὰ φώτισέτους νὰ λυτρωθοῦσιν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἐγνωρίσουν τὸ φῶς τῆς σῆς χάριτος . Ταῦτα πολλάκις δὲ ξάμβος , ἀπεκοιμήθη . Καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄραμάτου ἕνα νεανίαν ὡραῖον εἰς τὸ εἶδος καὶ εὐμορφον . Ὅστις τοῦ ἔδωσε μίαν ῥάβδον λιγων αὐτῷ . Υ'παγε Α'βέρκιε εἰς τὸ ἐνομάμου . καὶ σύντρεψον μὲ τὴν ῥάβδον αὐτὴν τους αὐτίους τῆς πλαίνης . Ἐγερθεὶς οὖν ὁ Α'βέρκιος τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἔλαβε θάρρος δὲ τὴν θείαν αὐτὴν ὁπασίαν , ἐγνωρίσας , ὅτι ὁ δεσπότης Χριστὸς ἦτον , ὁποῦ τοῦ ἐφάνη , καὶ τοῦ εἶπε νὰ συντρίψῃ τὰ εἴδωλα . Καὶ λαβὼν μίαν ῥάβδον μεγάλην , ἀπῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῦ Ἀπόλλωνος , ὅπου ἔκαιναν τὰς φθιοστόρας θυσίας . Καὶ ἐγγίζων τὰς χεῖραις του εἰς τὴν θύραν , ἐθύθησαν οἱ μοχλοί , καὶ αἱ πόρταις ἀνοίχθησαν ἀπὸ λόγουτους . Ὅθεν εἰσελθὼν , ἐτζάκισε πρῶτον τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος , ἔπειτα τῆς ἄλλων θεῶν . Οἵτινες ὡς κωφὰ καὶ μάταια ξόανα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κάμουν τινὰ δίκην , ἢ ἄμυναν κατ' αὐτῦ . Ἀλλὰ ἔπεσον ἐπὶ γῆς , ὁμολογοῦντες μὲ τὸ ἔργον , ὅτι δικαίως πάσχουσι . Καὶ ὅσοι τοὺς ἀνομάζουν θεοὺς ἐλωλάθησαν . Οἱ γοῦν ὑπηρέται καὶ θεραπευταὶ τῆς εἰδώλων , ἰδόντες τοιοῦτην τόλμαν , ἐθαύμασαν ἐκπληττόμενοι . Ὁ δὲ δίκαιος κατάζωντας αὐτοὺς μὲ ὀργὴν εἶπεν . Υ'παγετε εἰς τὸ παλατιον εἴπατε τῆς ἀρχόντους καὶ πασιτὸς τῦ λαῦ , ὅτι οἱ θεοίσας ἐμισθήσαν ἀπὸ τὴν πολλὴν δύναχίαν καὶ σπατάλην ὁποῦ τῶς ἐφέρετε χθες , καὶ ἐσυντρειψαν ἕνας τὸν ἄλλοντος . Λοιπὸν ἐσεῖς ἐὰν ἔχετε ὀλίγην γνῶσιν , σπιάξετε τὰ κομμάτια αὐτὰ τῆς εἰδώλων , νὰ τὰ καύσετε εἰς πῦρ , νὰ μὴ χαθοῦσιν ὁλότελα , ἀλλὰ κἂν νὰ κάμετε ὀλίγην ὄσφρεσον . Ταῦτα φράξας , καὶ εἰπὼν ὁ μέγας Α'βέρκιος , ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαντου , ὅσπερ τὶς ἀρίστευς , ὁποῦ ἐθανάτωσε τοὺς πολεμίους καὶ αἴτίους τῆς ἀπωλείας . Ἐδίδασκε δὲ τοὺς ὀχλους νὰ φυλάγουσι θεοσέβειαν , καὶ σωφροσύνην . Ἀπῆλθον οὖν οἱ νεωκόροι καὶ ἱερεῖς πρίχου ξημερώσῃ , καὶ ἀπήγγειλαν εἰς ὅλην τὴν βουλὴν καὶ σύγκλητον τὰ γεγόμενα . Καὶ τὸ πρωὶ τὸ ἔμαθαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν , καὶ ἐσυναθροίσθη ὅλος ὁ λαὸς εἰς τὸν ναόν . Καὶ βλέποντες εἰς τὴν γῆν ἐρριμμένας ταύτας χεῖρας καὶ πόδας καὶ κεφαλὰς τῶν ἀναισθητῶν θεῶν , ἐθυμώθησαν οἱ ἄνθρωποι . Καὶ ἁρπάσαντες ξύλα καὶ πῦρ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους . Ἂς ὑπάγωμεν , νὰ βάλωμεν φίαν εἰς τὴν οἰκίαντου , νὰ κατακαύσωμεν ἕ μόνον αὐτὸν , ἀλλὰ πάντας τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς συγγενεῖς καὶ φίλους του. Ὁ δὲ ἡγεμὼν δὲν τοὺς ἄφηκε νὰ ὑπάγουν δῶρα νὰ μὴ ἄψῃ τὸ πῦρ καὶ εἰς ἄλλον τόπον, νὰ θανατωθῶσιν οἱ αἰτίοι. Ἀλλὰ ἐπρόσταξε νὰ τὸν φέρουν δεδεμένον εἰς τὸ κριτήριον. Τινὲς δὲ χριστιανοὶ ἔδραμαν ὀπίσω, καὶ ἔδωσαν λόγον τὸ ἅγιον, νὰ παραμερίσῃ ὀλίγον, ἕως νὰ σβύσῃ ὁ θυμὸς τοῦ λαοῦ, νὰ μὴν τὸν ἀποκτείνωσιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μὴ γένοιτο, νὰ φύγω τὸν ἔρωτα Χριστοῦ θανατον. Ὅστις ἐπρόσταξε τοῖς Ἀποστόλοις, νὰ κηρύττουσι χωρὶς φόβον εἰς τὰ ἔθνη τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Καὶ νὰ μὴ φοβηθῶ τινὰ κακοπάθειαν. Λοιπὸν ἕτοιμος εἶμαι, νὰ ὑποδεχθῶ δι' τὸν κύριον, ἵνα δι' τοῦ προσκαίρου θανάτου κερδήσω ζωὴν αἰώνιον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγοράν. Καὶ καθίσας εἰς τόπον ὑψηλὸν, παῤῥησίᾳ ἐδίδασκε τὸν λαὸν, νὰ γνωρίσουσι τὸν ἀληθῆ Θεὸν. Νὰ καταφρονοῦσι τὰ πρόσκαιρα πράγματα, εἰς ἐπίκηρα καὶ ἀνάξια. Καὶ μόνα τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ ὁποῦ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, νὰ ποθῶσιν ἐκ καρδίας καὶ νὰ ὀρέγωνται. Ὅτε γοῦν ταῦτα ὁ ἅγιος διελέγετο, καὶ ἔμαθε τὸ στοιχεῖδιον, ὁποῦ ἤθελαν νὰ τὸν καύσωσι, ἐθυμώθησαν σφοδρότερον δι' τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ, καὶ ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ, ἔχοντες εἰς τὸν νοῦν τους, νὰ τὸν ξεχίσουν μὲ τοὺς ὀδόντας καὶ ὄνυχας. Ὅταν οὖν ἔμελλον νὰ τὸν ἁρπάσουν, ἰδοὺ ἐξαίφνης ἀρέθησαν ἔμπροσθεν ζῶες νέοι δεκαοκτώμηνοι. Οἵτινες εἶχαν ξεχωρισμένα τὰ ῥοῦχα τους. Καὶ οὗτοι γυμνοὶ ἔζωναν τὰς σάρκας τους, σφίγγοντες τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δεξιοτέρωντες. Καὶ ὠρύοντο ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα φωνάζοντες. Οἵτινες ἔδραμαν πρὸς τὸν ἅγιον λέγοντες. Ὁρκίζομέν σε κατὰ τοῦ ἀληθινοῦ καὶ μόνου Θεοῦ, ὁποῦ κηρύττεις, νὰ μὴ μᾶς βασανίσῃς πρὸ καιροῦ. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ πρώην θυμωμένοι, ἔσβεσαν τὸν ὁρμὴν, ἕως νὰ ἴδουν τὸ ἀποβησόμενον. Ὁ δὲ ἅγιος εὐθὺς προσηύξατο, λέγων πρὸς κύριον. Δέσποτα Θεὲ παντοκράτωρ, ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ὁ καθ' οἰκονομίαν τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ κ' μυρικὰς ἡμᾶς ἁμαρτάνωμεν, δέομαι καὶ ἱκετεύω σε, λύτρωσε τοὺς νεανίσκους ἐτούτους ἀπὸ τοὺς δαίμονας. Διὰ νὰ ἐγνωρίσουσι καὶ αὐτοὶ, καὶ πάντες οἱ παρόντες, ὅτι ἐσὺ εἶσαι μόνος Θεός. Καὶ νὰ πιστεύσουν δι' τὴν θαυματουργίαν αὐτοῦ εἰς τὸ θεῖόν σου ὄνομα. Ταῦτα εἰπόμενος, τοὺς ἐπετύπησεν εἰς τὰς παραλαὲς μὲ τὴν ῥάβδον λέγοντας. Εἰς τὸ ὄνομα τὸ Χριστοῦ ἐξέλθετε ἀπὸ τοὺς νεανίσκους πονηρὰ δαιμόνια, καὶ πᾶσα μίσης βλάψετε. Τότε οἱ δαίμονες ἀνάζοντες φωνὴν μεγάλην,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίω, ἐφύγασιν. Οἱ δὲ νεοι ἔπεσον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκείτοντων ὑπνολυ ἄφωνοι, ὥστε πάντες ἐνόμισαν, ὅτι ἀπέθανον. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος τοὺς ἤγειρεν ὑγιεῖς. Καὶ σωφρονισθέντες ἐνεδύθησαν ἱμάτια, καὶ πλεον ἀπὸ τὸν ἅγιον δὲν ἐχωρισαν. Ὁ δὲ ὄχλος ταῦτα ἰδέντες, ὅλοι μὲ μίαν γνωμὴν καὶ γλῶσσαν ἐβόησαν. Ἐσὺ εἶσαι μόνος ἀληθινὸς Θεὸς, ὁπὰ κηρύττει ἀβέρκιος. Ἐπίστευσαν μὴν οὖν ὁλοψύχως. Πλεὺ ἐφειλίκησαν φοβέμενοι, μήπως καὶ δι' τὸ πλῆθος τῶν προτέρων ἁμαρτημάτων, δέντους δεχθῇ ὁ Θεὸς, καὶ μείνωσιν ἀδιάλλακτοι. Ὅθεν ἔλεγον πρὸς τὸν ἅγιον. Δίδαξον μας ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μας συγχωρᾷ ὁ ἀνεξίκακος. Ἢ μέλλει νὰ μᾶς ὑποδώσῃ κατὰ τὰς ἁμαρτίας, ἃς ἐν ἀγνοιᾳ κατ' αὐτὸ διεπράξαμεν, ὅτι τοῦτο φοβούμεθα. Ὁ δὲ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ἀνακηρύξας τὸ τοῦ Θεοῦ ἀμέτρητον ἔλεος, ἐλεγε. Ἐὰν ἀφήσετε τὰ προτερα ἔργασας, νὰ μισήσετε πᾶσαν κακίαν. Φθόνον. Μῖσος. Ἀκαθαρσίαν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα προτερον δι' ἀγνωσίαν ἐπράττετε. Θέλει σας ἐλεήσῃ ὡς εὔσπλαγχνος. Ἐπειδὴ καθ' ἑκάστην προσκαλεῖται τοὺς ἁμαρτήσαντας, λέγων. Προσέλθετε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι. Καὶ ἐγὼ νὰ σας ἀναπαύσω. Εἰς τοῦτο ἔχομεν μέγα ὑποδείγματα τῆς ἀπὸ χρηστότητος. Λοιπὸν ἐπειδὴ βλέπεσθατε ὁλοψύχως, δράμετε εἰς τὸν ἰατρὸν μὲ νηστείαν καὶ πόνους. Προσδυχάστε καὶ δακρυα, διὰ νὰ ἐξαλείψετε τὰς προτερας ἀσελγείας καὶ ἡδονὰς τοῦ σώματος. Οὔπω γοιῶ γνωθεῖσας αὐτὰς ἱκανῶς ἕως τὴν ἑνάτην ὥραν. Καὶ προσδυξάμενος διὰ τοὺς πρὸς κύριον, νὰ τὰς δυναμωσῃ, νὰ φυλάξουν τὰ εἰρημένα, τὰς ἀλόγησε καὶ ἐφίλησεν ἀποχωρεπίσας. Ὅτι ἡ ὥρα τῆς προσδυχῆς ἐπλήρωσε, νὰ ἀναγνώσῃ τὸν ἀκολουθίαν τὴν. Ὁ δὲ ὄχλος ἠκολούθει, δεόμενοι νὰ τὰς βαπτίσῃ τοσουτομώτερον. Καὶ ὁ ἅγιος ἐπαινεσε τὸν πρόθυμον αὐτῶν γνώμην. Ἀμὴ ἐπειδὴ δὲν ἦτον ὥρα, τῶς εἶτε, νὰ χαρτερήσουν ἕως τὸν αὔριον. Λοιπὸν οἱ θειοτέροι ἀπέκειναις δὲν ἐπῆγαν κᾷ νὰ κοιμηθῶσιν εἰς τὸν οἰκίαντους, ἀπὸ τὸν πολιῶτης πόθον, ἀλλὰ ἔμειναν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ. Καὶ τὸ μεσονύκτιον ἐξελθὼν μετὰ τὸν εὐχὴν ὁ ἅγιος, καὶ ἰδὼν αὐτὲς, προσηύξατο ταῦτα πρὸς Κύριον. Εὐχαριστῶσοι δέσποτα Θεὲ, ὅπου μοῦ ἐφάνερωσες, καὶ ἠλέησες τὰ πρόβατά σου, καὶ προσεκάλεσας αὐτὰ εἰς τὴν ἀληθῆ μοίραν τοῦ ποιμνίου σου, καὶ ἀπέδειξας τὸν νοητὸν λύκον ἄπρακτον. Ταῦτα εἰπὼν ἐπῆρε τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ἐβάπτισε τὴν ἡμέραν ἐκείνην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κείνων ἄνδρας πεντακοσίους. Ἀκούοντες δὲ τὴν φήμην αὐτοῦ, ἔζεχον καθ' ἡσυχίαν, ἐ μόνον ἀπὸ τὴν φρυγίαν ἀλλὰ καὶ τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσίαν, καὶ λυδίαν καὶ ἄλλας τόπους, καὶ ἐπῆρχοντο εἰς αὐτόν. Ἄλλοι δὲ ἐκ τοὺς κατηχήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Καὶ ἕτεροι δὲ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τινὰ ἀσθένειαν. Ἐπεὶ οὐ μόνον εἰς τὴν διδαχὴν ἦτον δεξιώτατος, ἀλλὰ καὶ ἐξύπατος καὶ ὀλιγόγορος νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀρρώστους. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκαθέτο εἰς τὸν συνήθη τόπον διδάσκων. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰσαμένοι ἀκροάζοντων αὐτοῦ τὰ γλυκύτατα λόγια. Τότες ἤφεραν μίαν σύγγενισσάν τὴν γυναῖκα τυφλὴν φρύγελλαν ὀνόματι. Ἦτις ἦτον μήτηρ ἑνὸς μεγάλου ἀρχοντος καὶ πρώτου τῆς πόλεως, ὀνομαζομένου ποπλιώνος. Ἡ ὁποία ἀκούουσα τὴν διδαχὴν τοῦ ἁγίου, χειραγωγουμένη ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, μετὰ δακρύων τοιαῦτα λέγωσα. Λυπήσεμε τιμιώτατε πάντων ἀνθρώπων, καὶ φίλε τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καὶ μήμε παρίδῃς τὴν τάλαιναν. Παραμύθησόμε τὴν συμφοράν. Καὶ δόσμοι τὸ παμπόθητον φῶς τῶν ὀμμάτων, νὰ βλέπω τὸν γλυκύτατον ἥλιον. Δυσωπήθητι δέ τὸ μεγαλεῖον τῆς θεοφανείας καὶ συγγενείαμε. Ὅτι ὁ ποπλίων εἶναι ἡμέτερος, ὅστις ἔχει παῤῥησίαν πολλὴν πρὸς τὸν βασιλέα. Ἔχω πράγματα πολλά, καὶ δοῦλος καὶ χρήματα. Ἀλλὰ τίμιε τὸ ὄφελος, νὰ ὀξυσιάζω τοσοῦτον πλοῦτον, καὶ νὰ μὴ βλέπω, νὰ τὸν ἀφήσω εἰς βούλομαι, ἀλλὰ νὰ ἔχω χειραγωγόν ὡς οἱ πένητες; Κάλειον νὰ εἶχα τὸ φῶς μου μόνον, καὶ ὄχι ἄλλο τίποτε οὐσίαν ποσῶς. Δέομαι γοῦν τῆς φιλανθρώπου ψυχῆς σου, καὶ πολλάσε παρακαλῶ ἡ ἀθλία, φώτισόν μου τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὴν παῤῥησίαν, ὁποῦ ἔχεις πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Καὶ ἐγὼ γυναῖ ἁμαρτωλὸς εἶμαι, καὶ δεόμενος τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ. Ἀμὴ ἐὰν πιστεύῃς καὶ σὺ εἰς αὐτὸν τὸν παντοδύναμον κύριον, δύναται νὰ σὲ χαρίσῃ τὸ φῶς, καθὼς καὶ τὸν γεννημένον τυφλὸν ἐφώτισεν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνετο. Πιστεύω εἰς τὸν ἀληθινὸν δεσπότην Χριστὸν, καὶ ἔγγισον εἰς τὲς ὀφθαλμέσμε τὴν ἱερὰν δεξιάνσε, νὰ φωτισθῶσι. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ γυνὴ ὄχι μὲ λόγια ἁπλᾶ, ἀλλὰ μὲ ἦθος ἐλεεινὸν καὶ μὲ δάκρυα. Ὅθεν σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος, ἐκίνταξεν εἰς τὸν ἐρανὸν λέγων. Ἐλθὲ κύριε ἰησοῦ Χριστὲ τὸ ἀληθινὸν φῶς. Καὶ ταύτης τὲς ὀφθαλμὲς ἤνοιξον. Ἔπειτα ἐγγίζωντας εἰς τὰ ὄμματα τῆς τυφλῆς, εἶπεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐαὶ ἀληθῶς ἐπίστευσεν εἰς Χριστὸν, ἀς ἀναβλέψῃ ἡ φρύγελλα. Ταῦτα λέγοντος τοῦ ἁγίου. αὐτὺς ἡ ἀβλεψία ἐλύετο. Καὶ ἡ ἁγία Χριστὸν πίστις ἀληθὴς ἐδείκνυτο. Ὅτι ἡ ἀναβλεψις τῆς ὑμμάτων τοῦ σώματος, ἐφανέρωσε, πῶς ἐφωτισθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς αὐτης. Ὅθεν καὶ ἀγνώμων πρὸς τὸν δωρεὰν ἐγνωρίζετο, λεγουσα. Εὐχαριστῶσοι κύριέμε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὅτι τὸ φῶς μου ἐπλατὺ ἐχάρισες, καὶ ἐλλοίξες τὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς τῆς καρδίας μου. Ὅθεν ἁρμόζειμοι, νὰ φαλλῶ ταῦτα χαριτονικῶς μετὰ τοῦ προφήτουσου. Ἐρρύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ δακρύων, καὶ τὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος. Ἐπειδὴ ἀληθῶς ἐλυθώθηκα ἀπὸ τὰ σωματικὰ σκοτώμματα, καὶ ψυχικὰ ἁμαρτήματα. Εἶπα λέγει πρὸς τὸν ἅγιον μὲ θερμότητον ἔρωτα. Ἰδοὺ πέτρ πίστευσον ἔμπροσθεν τῆς πολλῶν τούτων μαρτύρων, νὰ ἁγιασθῇς εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος τῆς πραγματεύσεως. Ταῦτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες οἱ ἀθέτοι, καταπλαγέντες ἐβόησαν. Μέγας εἶσαι ὁ Θεὸς τῆς Χριστιανῶν. Καὶ μεγάλων χαρίτων θέλουμε ἀπολαύσῃ οἱ τὸ ὄνομάσου ὑπικαλούμενοι. Ὁ δὲ ἅγιος ἔπε πρὸς φρύγελλαν. Ἰδοὺ ἐγνώρισες γυῶσι, πῶς ὁ δεσπότης μου ἀμείβεται καὶ ἀνεργετῶ φιλοτίμως, ὅσους ἐλπίζουσιν εἰς αὐτόν. Ὕπαγε γοῦν εἰς εἰρήνην. Καὶ πρόσεχε, νὰ μὴ γαίνῃς πρὸς τὸν εὐεργέτην ἀχάριστος. Ἡ γυνὴ δὲ εὐχαριστήσασα κατὰ τὸ πρέπον, ἀπῆλθεν. Ἀλλὰ πάλιν ὑπέστρεφεν ὡς εὐγνώμων, καὶ δὲν ἐδύνετο, νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ τελείως. Ἠκούσθη δὲ εἰς τόπους πολλοὺς αὐτὴ ἡ θαυματουργία. Ὅθεν προσῆλθον πάλιν αὐτῷ τρεῖς πρεσβυτίδες τυφλαὶς λέγουσαι. Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ κηρύττεις θαυμάσια. Καὶ κάμε δέησιν, νὰ σπλαγχνισθῇ ἐπ᾽ ἡμᾶς ὡς τὴν φρύγελλαν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐαὶ εἶναι ἀληθὴς ἡ πίστις σας πρὸς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, καθὼς λέγετε, θέλετε τὸν ἰδῆ μὲ τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας σας. Ταῦτα εἰπὼν, προσηύξατο λέγων. Κύριέμου Ἰησοῦ Χριστὲ φώτισον. Ἀς φωτισθῆσι ἡ αὐτὰς, νὰ ἰδοῦσι τὰς αὐγὰς τῆς σῆς ὑπογνώσεως. Τότες ἤρχισε φῶς μέγα λάμπειν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ ἔστεκοντων. Οἱ δὲ παρεστῶτες καταπλαγέντες διὰ τὸ παράδοξον θέαμα, ἔπεσον εἰς τὰ γοῦ, ὅτι τὸ φῶς ἐκεῖνο δὲν ἦτον, ὡς τοῦ ἡλίου, ἢ ἀστραπῆς, ἀλλὰ ἄλλως φωτεινὸν καὶ ἀσυνήθες. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐστέκοντων ἀκλινεῖς. Τὸ δὲ φῶς ἐκεῖνο ἐκατέβη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ παρευθὺς ἀνέβλεψαν. Ὁ δὲ ἅγιος τὰς ἠρώτησε, σὶ εἶδασι πρῶτα ἀφοῦ ἐφωτίσθησαν. Καὶ ἡ μία εἶπε, πῶς εἶδεν ἕνα γηραιὸν φρι-

δρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρὸν δὲ ὡραῖον εἰς τὸ εἶδος ἄῤῥητον. Ἡ ἄλλη εἶπε, πῶς ἦτον νεανίσκος. καὶ ἡ ἄλλη, παιδίον μικρόν. Καὶ ἤγγισαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ οὕτως ἐθεραπεύθησαν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἅγιος, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, καὶ παρηκάβων τὴν συμβίαν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θ'. ὥραν, νὰ εἴπῃ τὸν ἐνύπνιόν του, καθὼς εἶχε συνήθειαν πάντοτε, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ὡς παρίγορον, νὰ ζώσῃ ὀλίγον ἄρτον διὰ μικρὰν παραμυθίαν τοῦ σώματος. Ἔτρεχαν πολλοὶ, ἀκούοντες αὐτοῦ τὰ θαύματα. καὶ ἐβαπτίζοντο εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας τριάδος. Ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τὰ χωρία ἔξω ὁ ἅγιος, νὰ κατάζῃ τοὺς ἀσθενεῖς. Τοὺς ὁποίους μὲ τὴν σφραγίδα ἐθεράπευε. καὶ ἀπελθὼν εἰς τόπον τινὰ, ὁποῦ εἶχαν χοίρια μεγάλα ἀπὸ λουτροῦ, νὰ εἰσέρχωνται οἱ ἀσθενεῖς, ἐγονάτησεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔκαμε δι' αὐτὰ προσευχὴν πρὸς κύριον θεόν. Καὶ τὸν δὲ διάβολον καὶ ξεσχισε εἰς τὰς ἀκρίας. Πλὴν ἐγίνη θαυμασίως βρονταὶ, καὶ ἀπέβυσαν ἀπὸ τῆς γῆς θερμὰ ὕδατα. Ὅθεν ἅπαντες θαυμάζοντες, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁποῦ πληροῖ τὰ θελήματα τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἐκέλευσεν πάλιν ὁ ἅγιος τοὺς παρισσοῦντας, νὰ σκάψουν λάκκους νὰ συμάγωνται τὰ νερὰ νὰ θεραπεύωνται οἱ ἄῤῥωστοι, καὶ οὕτως πρὸς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεφεν. Εἰς τὸν δρόμον τοῦ ὑπνώσαν ὁ διάβολος μεταχειρισθεὶς εἰς μορφὴν γυναικὸς. καὶ λέγοντου νὰ τῆς δώσῃ εὐλογίαν. Ὁ δὲ ἅγιος τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ θείαν χάριν. καὶ ἔστρεψεν εἰς ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπον. καὶ ἀπελθὼν παρευθὺς ἐκόπτωσε δωμάτι, καὶ ἐπληγώθη εἰς τὸν ἀστράγαλον. Ὁ δὲ πονηρὸς ἀφεὶς τὴν γυναικείαν μορφὴν, ἐφάνη νάρθυος καθὼς ἦτον, ἀπεγέλα τὸν ἅγιον, λέγων. Μὴ νομίζῃς νὰ εἶσαι κανένα πατερικὸν δαιμόνιον ἀπ' ὀκόνα ὁποῦ διώκεις μὲ ἐνα λόγον. Ἀλλὰ ἐκατόνταρχος εἶμαι. Καὶ ἰδοὺ ἐδοκίμασες τὴν δυνάμινσου. Ἐσὺ θεραπεύεις τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, καὶ ἐγὼ σὲ ἔδωσα χαλεπὴν ὀδυνίαν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ μιαρὸς, ἐπῆδησεν εἰς ἕνα νεανίσκον, ὁποῦ ἔμπροσθεν. καὶ σπαράξας κἀκεῖνον χαλεπῶς, καὶ ἐξεπαράξας, ἔῤῥιξεν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν ἐβασανίζεν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐλυπήθη τὸν νέον. Καὶ δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν μὲν ἐθεράπευσε. Τὸν δὲ πονηρὸν ἀπεδίωξεν. Ὅστις μὲ φωνὴν ἀῤῥίνων καὶ ἀνυπόμονον εἶπε ταῦτα. Ἐσύμε διώκεις ἀπ' ἐδῶ Ἀβέρκιε. καὶ ἐγὼ νὰ σὲ κάμω σαπικῶς σου νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ῥώμην. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. καὶ προσηύχετο νηστικὸς μὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμέρας ἑπτὰ, φοβούμενος τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ δώσῃ ἐξουσί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξουσίαν τοῦ δαίμονος κατ' αὐτοῦ, νὰ τὸν πειράξῃ καθὼς ἐπαυχήθη-
κε. Τὴν ἑβδόμην νύκτα εἶδεν εἰς τὸ ὅραμά του ὁ ἅγιος τὸν δεσπό-
την καὶ λέγει του. Ὕπαγε εἰς τὴν ῥώμην Ἀβέρκιε, διὰ νὰ κηρύ-
ξῃς τὸ ὄνομά μου. Καὶ ἔχε θάρρος, ὅτι ἡ χαρίσμου θέλει ἔσαι με-
τ' ἐσένα. Ἐγερθεὶς ὁπ τῆ ὕπνου εἶπεν. Ἂς γένη χειρότερον τὸ θέ-
λημά σου, καὶ ἐπεράσατε τὴν ὀπτασίαν τοις ἀδελφοῖς. Ὁ δὲ πονη-
ρὸς δαίμων ἐκεῖνος, ὡς ἔβγηκεν ἀπὸ τὸν νεον, ἔφθασεν εἰς τὴν ῥώ-
μην. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως αὐτονίου. Ἦ-
τις ἦτον δεκαξὴ χρονων, λευκίλλα ὀνόματι. Θαυμασία εἰς τὸ κάλ-
λος καὶ μέγεθος. Ἀρραβωνιασμένη εἰς ἄνδρα καλούμενον λεύκιον.
Δαιμονισθεῖσα γοῦν ἡ νεάνις, διεσπαράττετο. Ἐδάκνε ταὶς χεῖρας,
καὶ ἔξω ἐβγαζε ταὶς σαρκαστις. Οἱ δὲ βασιλεὶς, καὶ ἡ αὐγούσα φωτῖ-
να εἴχασι θλῖψιν πολλὴν διαὐτὴν. Μάλιστα διότι τὴν εἶχε παμ-
μέγεθη τοῦ ῥηθέντος λεύκιου. Ὅστις ἦτον μέγας καὶ ἰσχυρὸς ἄρχων-
τας. καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸς ἐκεῖνος, τάσσωντας τον, ὅ-
ταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον τῆς αἰθιοπίας, νὰ ὑπάγουσι μὲ τὴν κό-
ρην εἰς τὴν ἔφεσον, νὰ τελέσουν τοὺς γάμους εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀρτεμι-
δος. Ἐπειὸν οὖν ἐῖρχετο ὁ λεύκιος κατὰ ταὶς συνθήκας ἐκείνας τας ἡμέ-
ρας εἰς ἔφεσον, ἐστενοχωρεῖτο ὁ ἀντωνῖνος διὰ τὴν τῆς κόρης ἀσθένειαν.
Καὶ φρονιμολεσάμβος τοὺς ἱερεῖς τῆς ἰταλῶν καὶ ῥωμαίων. Καὶ τοὺς μάν-
τεις, ἐξωρκιζαν τὸν δαίμονα. Ἀλλὰ ἄκαιρα ἐκοπίαζαν. Μάλιστα ἠγρι-
ώτερος ὁ δαίμων ἐγίνετο, καὶ ἔλεγε ταῦτα. Ἐὰν δὲν ἔλθῃ Ἀβέρκιος,
ὁπου εἶναι ἐπίσκοπος εἰς τὴν ἱεράπολιν τῆς φρυγίας, δὲν εὐγαίνω ἀπὸ τὸ
σῶμα τὸ οἰκτρὸν. Ταῦτα εἶπεν πολλάκις ὁ δαίμων εἰς ἐπίκοον πάντων.
Ὅθεν ὁ ἀντωνῖνος βασανούμενος ἀπὸ τέκνον, ἠρώτησε τὸν ἔπαρχον κορνη-
λιανὸν, ἐὰν ἦτον εἰς τὴν μικρὰν φρυγίαν, κανένα κάστρον, νὰ λέγεται
ἱεράπολις. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ναὶ δέσποτα, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱεράπολιν
εἶναι καὶ ὁ εὐξεινιανὸς πόντος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἔγραψες ἀπὸ
δημοσίων πραγμάτων. Ὁ δὲ ἀντωνῖνος ἔχαρη, ὅτι ὁ φίλος του καὶ πι-
στὸς οἰκονόμος εὐξεινιανὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν ἱεράπολιν. καὶ ἀπέστειλε γράμ-
ματα πρὸς αὐτὸν, καὶ δύο μαγίστριανὸς ὑπάτειον καὶ βασιλιανὸν, παρα-
καλῶν αὐτὸν, νὰ στείλῃ εἰς τὴν ῥώμην τὸν Ἀβέρκιον μὲ πολλὴν τι-
μὴν καὶ εὐλάβειαν, διότι τὸν εἶχε μεγάλην χρείαν. Λαβοντις οὖν τὰ
γράμματα οἱ ἀπεσταλμένοι, εἰσῆλθον ταχέως εἰς τὸ εὐξεπισμένον πλοῖον,
ὁπὸν ἦτον εἰς τὸ βρεντήσιον. Καὶ τὴν ἑβδόμην ἔφθασαν εἰς πελοπόννη-
σον. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆραν ἄλλα πλοῖα, καὶ ἀπῆλθαν διὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὸ βυζάντιον. Καὶ τὴν αὔριον εἰς τὴν νικομήδειαν, ἔ-

πειτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πειτα ἐπήγασιν εἰς τὰ συνόρα τῆς φρυγίας μητρόπολιν. Καὶ τῇ ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἔφθασαν εἰς τὴν ἱεράπολιν. Εἰσελθόντες οὖν εἰς τὸ κάστρον, ἔτυχε καὶ ὑπῆρχεν ὁ Α'βέρκιος. Καὶ τὸν ἠρώτησαν, ποῦ εὑρίσκετο ὁ εὐγενὴς, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τὸν εὕρωμεν· Ὁ δὲ ἅγιος πῶς ἠρώτησε τί τὸν ἤθελαν. Ὁ γοῦν ὑπηρέτης ἐθυμώθη, πῶς δὲν τὸν ἀποκρίθη εὐθὺς ὁ Α'βέρκιος εἰς τὴν ἐρώτησιν. Καὶ κινηθεὶς ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἐσύκωσε τὴν δεξιάν νὰ τὸν ῥαπίσῃ ὁ ἀναιδέστατος. Ἀλλὰ παντοδύναμος χεὶρ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως χριστοῦ δὲν ἀφῆκε, σκεπάσα τὸν ἅγιον. Ἀλλὰ ἐπαίδδωσε τὴν τολμηρὰν χεῖρα τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἔμεινεν ὡράτως δεδεμένη, καὶ ὡς νεκρὰ ἀνενέργητος καὶ ἀκίνητος. Φοβηθέντες δὲν οἱ μαγιστριανοὶ εἰς αὐτὸ τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐκατέβησαν ἀπὸ τὰ ἄλογα. Καὶ προσκυνήσαντες τὸν ἅγιον, ἐδέοντο μὲ πολλὴν ταπείνωσιν, νὰ θεραπεύσῃ τὴν μαρανθεῖσαν καὶ νεκρωθεῖσαν χεῖρα, καὶ νὰ τὴν ζωώσῃ ὡς πρότερον. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος ἐθεράπευσεν αὐτήν. Ἔπειτα πάλιν τοὺς ἠρώτησε τί ἤθελαν τὸν εὐγενῆ. Οἱ δὲ εἶπον, ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔστειλε γράμματα. Ἐπῆρεν γοῦν ὁ ἅγιος, καὶ τοὺς ἔπηγεν εἰς τὸν ζητούμενον. Ὁ δὲ ἀναγνώσας τὰ γράμματα, τὰ ἔδωκε τῷ ἁγίῳ. Ὅστις ἰδὼν αὐτὰ, ἀπεκρίνατο. Νὰ ὑπάγω μετὰ τόσης προθυμίας, ἐπειδὴ εἶναι θέλημα Θεοῦ τὸ γινόμενον, καθὼς μοὶ ἐφανέρωσεν ὁ δεσπότης μου. Οἱ γοῦν μαγιστριανοὶ ἔμειναν ἡμέρας δύο, καὶ τοὺς ἐφιλόσυρεν ὁ κοπλίων. Ἔπειτα ἀνεχώρησαν, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος τοὺς ἔταξε, νὰ τοὺς ἀναπαύσῃ εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας πλησίον εἰς τὴν ῥώμην εἰς ἕνα τόπον καλούμενον πόρτον, νὰ ὑπάγωμεν ἀντάμα εἰς τὰ βασίλεια. Καὶ τὸ ἐπίσυναν ἀδιακόπως ὡς ἅγιοι ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν θαυματουργίαν ὁποῦ εἶδασιν. Ὁ δὲ θεῖος Α'βέρκιος ἔβγαλεν εἰς ἕνα ἀσκὸν οἶνον καὶ ὄξος καὶ ἔλαιον ἀντάμα καὶ τὰ τρία εἴδη. Καὶ ἐπῆρεν ὀλίγους ἄρτους, παρηγόρησε τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ ἔκλαιον τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Καὶ ἀποχαιρετήσας, ἐξῆλθε τῆς πόλεως καβαλλάρης εἰς εἷς ὄνειον. Καὶ παρεμπρὸς ὀλίγον εἶδεν ἕνα ἀμπελουργὸν, ὁποῦ ἔσκαπτε. Καὶ λέγει τον. Τροφὴν ἔλα μετ' ἐμοῦ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ῥώμην ἀντάμα. Ὁ δὲ ἀφῆκεν αὐθὺς τὸ δικέλλιον, καὶ ἀρπάσας τὸ ἀπανωφόρειτου, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Ἀλλὰ παρακαλῶσας φοσσέχετε, ἀδελφοταὶ, νὰ ἀκούσετε θαῦμα μέγα μὲ ἡδονὴν σύμμικτον. Ὅταν ἤθελε φοσάξῃ ὁ ἅγιος, νὰ σύγαλῃ ὁ ζορημίων οἶνον, ἢ ἔλαιον, ἢ ὄξος ἀπὸ τὸν ἀσκὸν, ἔτι ἤθελεν εἴπῃ, ἐκεῖνο ἔνγενε μοναχόν, χωρὶς ποσῶς νὰ εἶναι ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο εἶδος. Καὶ ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἤθελε νὰ σύγαλῃ καμμίαν φορὰν κρασὶ, νὰ πίῃ ἐκεῖνος ἢ ἄλλος, χωρὶς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ θέλημα τοῦ ἁγίου, εὐχθεν ὄξος ἢ ἔλαιον. Ὅταν δὲ πάλιν ἐρρικέζετο λαδί, εὐχθε ξύδι, ὥστε ἐθαύμαζεν ὁ τροφιμιον, καὶ ἐγίνετο σπανιῶς του πιστός, καὶ δὲν εὔγαινε πλέον χαρὰς τοῦ ἀποσταλέντος το θέλημα. Τοιαυτας χαριτας ἀπηλαυσε παρὰ Θεοῦ ὁ σοφὸς Ἀβέρκιος. Φθασαντες οὖν εἰς Ἰταλιαν της παμφιλιας, καὶ εἰσελθοντες εἰς πλοῖον, ἐπήγασιν εἰς τὴν ῥώμην τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ κατὰ τὴν συμφωνίαν ὁπου ἔκαμε μὲ τοὺς μαγιστριανούς. Οἵτινες ἦλθον ἡμέρας τρεῖς ὑστερώτερα, διατὶ τοὺς ἤρπε μεγάλη φουρτοῦνα. καὶ ἐπικαιρώνοντας τὴν βραδυτητα. καὶ ἔλεγον, ὅτι ἐὰν δὲν εὕρουσι τὸν Ἀβέρκιον εἰς τὸν ὁρισμένον τοπον, νὰ θαλατσοδαρθοῦν μοναχοὶ τους κάλλιον, πάρεξ νὰ ἀπέλθουν χωρὶς αὐτὸ εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἔμελλε νὰ τοὺς δώσῃ πικρότατον θανατον. Ταυτα μελετῶντες, ἐβύγηκαν ἀπὸ το παραβύν. Ὁ δὲ ἅγιος ἰδων αὐτοὺς, ἐχαροφέντησε, καὶ τοὺς ἐνθυμησε τὰς σωθήκας, ὅτα πεσῶς δηνους ἐλάλησεν. Οἱ δὲ ἀναλπίστως ἰδόντες αὐτὸν, ἐφοβηθησαν ἀσμένως καὶ ἀσπαλάμβανον χαίροντες. καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν ῥωμὴν, τὸν ὑπηγαν εἰς τὴν αὐγουσταν. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔλιπε τότε εἰς τὸν πολεμον. Ἡ δὲ φαυστῖνα βλέπουσα τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀκοσμίαν καὶ σεμνοφρόσυνην. καὶ μαθοῦσα ἀπὸ τοὺς μαγιστριανοὺς τὴν ἔνθεον αὐτοῦ πολιτειαν, τὸν ὑποδέχθη μὲ πολλὴν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, λέγουσα. Φανερὸν εἶναι ἀπὸ τὸ ἅγιον χρῖσμασου, καὶ ἀπὸ τὴν καλήν σου φημὴν καὶ ἔνομα, ὅτι ἀγαθοῦ καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ δοῦλος εἶσαι. Διὸμε αὐτὸ, καὶ παρακαλῶ τὴν ἁγιωσυνήν σου, καθὼς ἠλέησας καὶ ἐθεράπευσες πολλοὺς πένητας, νὰ γένῃς καὶ βασιλέων εὐεργέτης, νὰ ἰατρεύσῃς τὸ ταπεινόμας δυγάτριον. καὶ πάλιν ἡμεῖς σὲ θέλομεν ἀνταμείψῃ μὲ μεγάλας δωρεὰς καὶ χαρίσματα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Εὐχαριστοῦμεν τὴν φροντίδα σου. Ἀλλὰ τὰς δωρεάς σας ἡμεῖς δὲν ἔχομεν χρείαν, ἀπαρνησάμενοι τὴν κενὴν ταύτην φαντασίαν τοῦ κόσμου. Μάλιστα ὅπου ὁ Θεὸς μᾶς ἐπρόσταξε, νὰ δίδωμεν δωρεὰν τὰς εὐεργεσίας καὶ χάριτας, καθὼς καὶ ἡμεῖς δωρεὰν ἐπάρομεν τὴν ἐξουσίαν ἐλάβομεν. Ἂς ὑπάγωμεν οὖν, νὰ ἰδοῦμεν τὴν θυγατέρασου. Εἰσελθόντες οὖν εἰς τὴν παῖδα, ὡς εἶδεν ὁ δαίμων τὸν ἅγιον, ἔρριψεν αὐτὴν, ἐσπάραττε, καὶ ἔκαμίτην καὶ ἔτρεμεν. Ἔπειτα εὔγαλε καὶ φωνὴν λέγουσαν. Ἴδού Ἀβέρκιε, ἤφερέσε καὶ εἰς τὴν ῥώμην, καθήσου ἔτι ξω. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Ναὶ, ἀλλὰ ἐξὼ κακόσου μὲ ἤφερες. Τόσος ἐπρόσταξε, νὰ εὐγάλῃς ἔξω τὴν κόρην εἰς τόπον ἔρημον. Ἤγουν νὰ μὴν εἶναι εἰς σπίτι, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ἀρα-

τὸν

νον . Ἐξελθόντες οὖν πρότερον οἱ βασιλικοὶ ὑπηρέται , ἐφύλαγαν τὸν τόπον , ἔπειτα ἤφεραν τὸν κύριον . Τὸν ὁποῖον πάλιν ἐσπάραττεν ὁ μιαρὸς δαίμων , καὶ ἐφώναζε κατὰ τοῦ Α'βερκίου βλασφημούμενος , πῶς τὸν ἔκαμε νὰ περάσῃ τὸ λιμνάζι καὶ σήλωσαν ἀνωφέλευτα . Ὁ δὲ ἅγιος ὑψώσας πρὸς ἀέρα τὸ ὅμμα , προσηύξατο . Ἔπειτα γράφει πρὸς τὸν κύριον , ἐπετίμησε δεινότερον τὸν δαίμονα , λέγων . Ὁ Χριστός με σοὶ ἔπεμψεν , ἔξελθε οὖν ἀπὸ τὸν κύριον , πονηρὲ δαίμων , καὶ μήτι λοιπὸν βλάψῃς ποσῶς . Τότε ὁ διάβολος ἐμεταβάλε τὸν λοιπὸν αὐθαδίαν εἰς δειλίαν ἀλώπεκος , λέγων ταῦτα . Οἰκτίζωσε καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ , νὰ μήμε πέμψῃς εἰς ἐρημίαν , οὔτε εἰς ἄλλον τόπον , μόνον ἐκεῖ ὁποῦ ἐκατοίκουν πρότερον . Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο , λέγων . Ὕπαγε ὄχι εἰς ἐρημίαν , ἀλλ' εἰς τὸν τόπον τὸν παζικὸν . Πλὴν διατί μὲ ἤκαμες καὶ ἦλθα ἐδῶ , σὲ προστάσω πάλιν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ , νὰ συκώσῃς αὐτὸν τὸν λιθινον βωμὸν , νὰ τὸν ὑπάγῃς εἰς τὴν ἱεράπολιν , νὰ τὸν βάλῃς ἀπομέσα τῆς πύλης , ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως . Οὗτος δὲ ὁ βωμὸς , ὦ ἀκροαταὶ , ἦτον ναὸς εἰδωλικὸς ἀτύφιος εἰς μίαν πέτραν μεγάλην ὡς βουνὸν , λελατομισμένος μὲ τέχνην καὶ κόπον πολλοῦ . Καὶ αὐτὸς ὁ δαίμων ὑπήκουσεν ὡς δοῦλος τῇ δεσποτείᾳ αὐτοῦ . Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τὸν κύριον , χωρὶς νὰ τὸν κάμῃ κακὸν , ἐσύκωσε τὸ βαρύτατον ἐκεῖνον βουνὸν , ἀνασηκάξας βαρέως . Καὶ βαστῶντας αὐτὸ (ὡ θῆ θαυμασίωσου χειρὸς βασιλοῦ) ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ἔμπροσθεν τοῦ ἱπποδρόμου , ὅπου ἦτον ἡ βασίλισσα καὶ τόσαις χιλιάδες λαοὺς . Καὶ ἰδόντες ὅλοι τοιοῦτον φρικτὸν τερατουργημα , ἐξεπλάγησαν . Οὕτως οὖν ὁ μιαρὸς δαίμων ἐπῆγε τὸν βωμὸν εἰς τὴν ἱεράπολιν . Καὶ τὸν ἀπέθεσεν ἐκεῖ , ὅπου ὁ ἅγιος τὸν ἐπρόσταξεν . Ἡ δὲ κόρη , ὡς εὐγῆκεν ὁ δαίμων , ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου . Καὶ ἐκείτετο ὡσεὶ νεκρὰ πολλὴν ὥραν . Καὶ ἐφοβήθησαν ἅπαντες (καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ αὐτῆς) νομίζοντες , ὅτι ἀπέθανεν . Ὁ δὲ ἅγιος ἐκτείνας τὴν δεξιὰν , ἔγειρεν αὐτὴν σωστοῦσαν , καὶ λέγει πρὸς τὴν βασίλισσαν . Ἰδὲ ἡ θυγάτηρσου ζωσα καὶ λυτρωθεῖσα τῆς ἐπηρείας τοῦ δαίμονος . Ἡ δὲ φαυστινα ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν ἔτρεχαν τὰ δάκρυατης ποταμδόν . Καὶ φιλαβοῦσα τὸν κόρην ἠσπάζετο . Μετὰ ταῦτα ἐπαρεκάλει τὸν ἰατρὸν θερμότατα , νὰ μήτην καταφρονήσῃ .

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν. Ἀλλὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τοιαύτης μεγάλης χάριτος. Ὁ δὲ ἅγιος δὲν τὸ ἐδέχθη ποσῶς, λέγοντας. Ὅστις ζωγραφεῖ ἄρτον ἢ ὕδωρ, δὲν χρειάζεται χρήματα. Ἐζήτησε δὲ μόνον τῆς βασιλίσσης, νὰ κτίσῃ λουτρὸν εἰς τὸ χωράφιον ἐκεῖνο, ὅπου ἤυγαλε δι' προσευχῆς τὰ θερμὰ ὕδατα. Καὶ νὰ χαρίσῃ σιτηρέσιον, ξξ χιλιάδες μόδια κάθε χρόνον, νὰ τὸ διαμοιράζουν εἰς τοὺς πτωχούς, ὁπού ἦσαν εἰς ἱεράπολιν. Ἡ δὲ αὐγοῦσα, ὡς ἤκουσεν ἐχάρη. Καὶ προσκαλεσαμένη τὸν ἔπαρχον καρνήλιον, ἔγραψεν εὐθὺς τὸ χάρισμα μὲ χρυσόβουλλον, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἱεραπόλεως ἀπὸ τὸ αὐθεντικὸν σιτάρειον ξξ χιλιάδες μόδια. Ἔστειλαν δὲ καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτὴν τὴν ἡμέραν, νὰ λάβῃ χρήματα ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Φρυγίας, ὅσα ἐκαμναν χρεία, νὰ γένῃ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ λουτροῦ. Καὶ ἅπαξ ἐγίνεν εἰς ὀλίγον καιρὸν τὸ βαλανεῖον. Τὸ δὲ σιτηρέσιον ἐδίδετο τοῖς πτωχοῖς κάθε χρόνον, ἕως τὸν καιρὸν τοῦ δυσσεβοῦς Ἰουλιανοῦ. Ὁ ὁποῖος ἐφθόνησε δι' τὰς χρησιμότητάς, καὶ τὸ ἔκοψεν, καθὼς ἠφάνισε καὶ ἄλλα καλὰ ὁ αὐόσιος. Ὁ δὲ θεῖος Ἀβέρκιος, ἔμεινεν ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν ῥώμην, καὶ ὑποτιθέζων τὰς ἐκκλησίας, ἐκήρυττε παῤῥησίᾳ παντα-χοῦ τὸν λόγον τῆς πίστεως. Κοιμώμενος δὲ μίαν νύκτα, ἔδε τὸν δεσπότην, καὶ λέγειτον. Χρεία ἔναι νὰ ὑπάγῃς καὶ εἰς τὴν συρίαν, Ἀβέρκιε, νὰ κηρύξῃς καὶ ἐκεῖ τὴν ἀλήθειαν. Ἐγερθεὶς εὐθὺς ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν αὐγοῦσαν συγχώρησιν. Ἀμὴ ἐκείνη δὲν εἴθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μισεύσῃ ἀπὸ τὴν ῥώμην, δι' νὰ μὴ τύχῃ πάλιν, καὶ πειράξῃ τὴν κόρην ὁ δαίμονας. Ὁ δὲ ἅγιος τῆς εἶπε, νὰ μὴ φοβᾶται περὶ τούτου ποσῶς. Εὐδόκησαν εὐθὺς αὐτῇ βασιλικὸν πλοῖον καὶ ὅλα τὰ χρειαζόμενα. Καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν συρίαν εἰς ἓξ ἡμέρας. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπῆγε εἰς αἰτιόχειαν. Ἔπειτα εἰς τὴν ἀπάμειαν, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις. Εἰς τὰς ὁποίας διδάσκων τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς πίστεως ἐβελλάτωσε τὰς ἐκκλησίας. Ὅπου ἦτον τότε διεσπαρμένη παντοχοῦ ἡ αἵρεσις τοῦ μαρκίωνος. Καὶ ἔτως ὁ θεοσυμάχαρ ὡς σοφὸς διδάσκαλος ἀνέστασε τὰ ζιζάνια, κηρύττοντας τὴν ἀλήθειαν. Ἀπ-ἐκεῖ πάλιν ἐπέρασε τὸν εὐφράτην, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν νισιβιν & μεσοποταμίαν, ἐβατὶ ἤκουσεν ὅτι καὶ ἐκεῖ ἐφυτρωσεν ἡ αὐτὴ αἵρεσις. Καὶ εἰρήνευσε παντοχοῦ τὰς ἐκκλησίας μὲ τὴν σοφίαν τοῦ λόγου & πολιτείαν τοῦ ἐνθεου. Ὅθεν οἱ πιστοὶ στοιχοθέντες ἔφερον αὐτῷ χρήμματα πολλὰ θέλοντες νὰ τὸν ἀναπαύσουν ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ὁποῦ ἐπῆρεν εἰς τοσαύτην ἐδοιπορίαν. Καὶ ἰδόντες, ὅτι ποσῶς δὲν ἐκατεδέχετο νὰ πάρῃ καθ' ἕνα ἀργύριον, λέγων ταῦτα. Τῆς βασιλίσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίσεως, ἐπῆ ἦταν φθερσότερα, καὶ ἡ ἀφορμὴ εὐλογώτερος, δὲν ἐπῆρα, καὶ ἐσεῖς μοῦ δίδετε πληρωμὴν εἰς τόσον ὀλίγον κόπον, ὁπῆ ἦκαμα δι' τὸν δευτέρου μι; Τότες ηγέρθη εἰς τὸ μέσον ἕνας εὐγενικώτατος καὶ πλούσιος ἄρχων βαρχασάκης ὀνομαζόμενος, καὶ εἶπε δὲν εἶναι πρέπον, ὦ ανθρωποι, νὰ βιάζετε τοιοῦτον ἄνδρα, νὰ παρηχήσιον ὁ τῆ δέντε δίδει τινὰ ὠφέλειαν, μένον τὸν κόπον ἔχει νὰ τὸ διαμοιάζη εἰς πέντας. Ἀλλὰ αἰ τῆ δωσωμεν τιμὴν ἀξιαν ἐκείνου, ὁπῆ δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ τιμὴν ἀποθάνη, καὶ τὸ πρέπει κατὰ τὰς πράξεις του. Ἀς τὸ φηρίσωμεν λέγω, νὰ ὀνομάζεται ἰσαπόστολος. Ἐπειδὴ ἄλος τινὰς ἀρχιερεὺς τῶ καιρῶ ἐτότε δὲν ἐφεμπάτησε τόσην γνῶ καὶ θαλασσα εἰς πρόνοιαν τῆ ἀδελφῶν, ὡς ἔτος ὁ ἀξιέπαινος, ὁ ουτως καὶ ἀληθῶς τῆ κορυφαιον δι' ἐδιδάχος. Τὰς ἐποίες καὶ αὐτὸς ἐμιμήθη, εἰς πόλιν ἐκ πόλεως διερχόμενος. Οὗτος ὁ λόγος ἤρεσεν εἰς ὅλην τιμὴν ἀδελφότητα. Καὶ τῆ ἔδωσαν τιμὴ ἐπωνυμίαν ταυτην. Τιμὴ ὁποίαν ἐκεῖνος ἐκληρωθη δι' τὰς πράξεις καὶ πρότερον. Μ.σεύγοντας οὖν ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἐπέρασεν ἀπὸ τιμὴ κυλικίαν. Λυκαονίαν. Καὶ πισιδίαν. Καὶ ἐλθὼν εἰς συνάδα τῆς φρυγίας μητροπολιν. Καὶ μικρὸν ἀναπαυθεὶς, ἐκίνησε τὰ ὑπάγη εἰς τιμὴ χωραντου. Καὶ διαβαίνων ἀπ' ἕνα χωρίον, ὁπῆ ἐκαλεῖτο αὐλῶν, ἐκαθισεν εἰς μίαν πέτραν τὰ ξεκουραθῆ, διατὶ ἦτον καμωμένος τῆ θέρες. Ἐκεῖ πλησίον ἐλιχνεῦσαν τινὲς γεωργοὶ. Καὶ ἐπήγεναν τὰ λεπτὰ ἄχυρα, εἰς τὸ πρόσωπον τῆ ἁγίου. Λοιπὸν ἐπαρεκάλεσεν αὐτὺς, νὰ καρτερήσουν ὀλίγον, καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ σαματήσουν. Ἔκαμεν οὖν προσευχὴν, καὶ ἔπεσεν ὁ ἄνεμος. Ὅθεν καὶ σαυτικώτερς ἔπαυσαν. Καὶ ἐκάθισαν νὰ φάγουν. Ὁ δὲ ἅγιος ἦτον διψασμένος, καὶ τὺς ἐζήτησεν ὕδωρ. Καὶ αὐτοὶ ὡς ἄσπλαγχνοι καὶ ἄγριοι τὸν ἐλέυσαν, λέγοντες, ὅτι δὲν ἐσυκωνουνταν ἀπὸ τιμὴ τράπεζαν δι' ἕνα γέροντα. Τότες ο φιλανθρωπότατος ἐμέμψατο τιμὴν ἀπανθρωπίαν, καὶ λέγειτος. Ποτέσας νὰ μὴ χορτάσετε. Καὶ ὁ λόγος τε ἐγίνη ἀπόφασις. Καὶ δὲν ἐχόρταιναν ποτέτες ὁλόντες τιμὴν ζωὴν. Ἀλλὰ ὅσα καὶ αὐ ἔζωγαν, ἐφευγόσαν ἀεὶ καὶ παύτοτε. Ἀνασας οὖν ὀπῆθεν ὁ ἅγιος, ἀπηλθεν εἰς τιμὴ ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἐσυμφάχθησαν ὅλοι, καὶ τὸν ἐχαιρέτησαν μὲ πολλὴν ἀγαλλίασιν. Ὁ δὲ ἀπελθὼν εἰς ὅλην τιμὴ χώραν ἐπήρυτε παρρησία τὸν λόγον τῆς ἀληθείας βαπτίζων τὺς κατηχημένους. Θεραπεύων τὺς δαιμονιζομένους. Καὶ ἰατρεύων πᾶσαν ἄλλην ἀθένειαν. Γράψας δὲ καὶ μίαν βιβλον ὠφέλιμον, τιμὴ ἀφῆκεν εἰς τὺς ἱερεις νὰ τιμὴ ἀναγνώθουν μετὰ τὸν θανάτον τε, νὰ τιμὴ ἔχουν αὐτὺς ἐκείνους διδασκάλον. Ἀνελθὼν δὲ ποτὲ εἰς ὄρος ὑψηλὸν μὲ ἄλλους πολλὺς, ἐδίψησαν. Καὶ

κλίνας

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλίνας τὰ γόνατα, ἔκλαιε προσεύχων, καὶ δύγκινον ὕδωρ γλυκύπατον. Καὶ πιόντες ἐφρονθησαν ἅπαντες. Καὶ ὠνόμασαν τὸν τόπον ἐκεῖνον τοπον γονυκλισίας ἕως τὴν σήμερον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας πάλιν ἔβλεσε εἰς ἀπλησίαν τὸν κύριον, καὶ λέγεται. Ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἀναπαυθῇς ἀπὸ τοὺς μακρούς σου πόνους, Ἀβέρκιε, Ἐγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου, ἐφανέρωσε τὴν ἀπλησίαν τοῖς ἀδελφοῖς, ὅτι μέλλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς κύριον. Καταπλήσας οὖν ἕνα λίθον τετράγωνον εἰς τὸ μῆκος καὶ πλάτος ἴσον τοῦ τάφου, ἐκάθεσεν ἀνθρώπους καὶ ἐπλησίασαν τὸν βωμὸν ἐκεῖνον ὅπου ἔβλεσεν ὁ δαίμων ἀπὸ τὴν ῥωμαίων, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐκεῖ εἰς τὸν ἀφοντα. Εἰς τὸν ὁποῖον ἐγχάραξε γράμματα ὅπου ἔλεγον ταῦτα.

Ἀβέρκιος πολίτης ἐκλεκτῆς πόλεως, ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγνοῦ καὶ καλοῦ ποιμένος ἐποίησα ζῶντος μου ἐτοῦτον τὸν τάφον, διὰ νὰ ἀναπαύσωμαι τὸ σῶμά μου. Ἔστειλε ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ῥώμην νὰ ἀρθρίσω βασιλείαν. Καὶ ἴδον βασίλισσαν χρυσόστολον χρυσοπέδηλον, καὶ λαὸν λαμπρὸν σφραγῖδα ἔχοντα. Ἐπέρασα εἰς τὴν συρίαν. Τὴν νισίβιν. Τὸν εὐφράτην. Καὶ εἶχα ὅλους σωματοφύλακας. Τὸν παῦλον ἔσωθεν. Ἡ δὲ πίστις παντὶ προῆγε. Καὶ παρέθηκε βορὰν ἰχθὺν ἀπὸ πηγῆς παμμεγάθη καθαρὸν. Τὸν ὁποῖον ἐδράξατο ἁγνὴ παρθένος, καὶ ἐπέδωκεν αὐτὸν τοῖς φίλοις, νὰ τὸν ἐσθίουσι παντοτε. Διατοῦτα εἶπον χριστὸν μὲ ἄρτον εἰς κέρασμα. Ταῦτα πρεσβὺς ἐγὼ ὁ Ἀβέρκιος, εἶπα, καὶ ἐγράψασιν εἰς τοῦτον τὸν λίθον, ὅταν ἤμουν, οβ. χρόνων τῆς ἡλικίας μου. Καὶ ὅστις τὰ καταλάβῃ, ὡς καὶ μὴ διέμεῖ πρὸς κύριον δέησιν. καὶ τινὰς μὴ βάλῃ ἄλλον τάφον ἀπαθώσου. Εἰδὲ νὰ πληρώσῃ τῆς βασιλείας τῆς ῥωμαίων δύο χιλιάδας φλορία χρυσᾶ καὶ ἕτερα χίλια τῆς ἱεραπόλεως. Ἀρῶ γοῦν ἔγραψε ταῦτα ὁ ἅγιος, ἐκέλευσε τοὺς πρεσβυτέρους καὶ διακόνους καὶ ἄλλους κοσμικοὺς, καὶ λέγει αὐτοῖς. Τέκνα μου ἠγαπημένα, καὶ φίλτατον ποίμνιον. Ἐγὼ μὴν ὑπάγω πρὸς ἐκεῖνον ὅπου ἐπόθησα ἐνεότητος. Ἀπερχόμαι λέγω νὰ ἀπολαύσω Χριστὸν τὸν δεσπότην μου. Τίμιες δὲ ψηφίσατε εἴτινα θέλετο νὰ σᾶς ποιμαίνῃ μετὰ τὴν ἐμὴν ἀναχώρησιν. οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἐψήφισαν τὸν ἀρχιπρεσβύτερον τῆς ἐκκλησίας ὀνόματι ὁμοίως Ἀβέρκιον. Τὸν ὁποῖον εὐλογήσας ὁ ἅγιος, ἔβαλε τὴν δεξιὰν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐχειροτονησετον ἐπίσκοπον. Εἶπε ἐπαρας εἰς οὐρανὸς τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, καὶ νοερῶς προσεύξαμενος, ἀπῆλθεν ἡ μακαρία ψυχὴ ἐκείνη πρὸς κύριον, συνοδεύσαντες αὐτὴν οἱ χοροὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, ἐπειδὴ ἐπολιτεύθη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάθη ὡς ἄγγελος. Τὸ δὲ πλῆθος ὅλον τῆς πόλεως, συναθροισθέντες ἔψαλλον ὕμνους πνευματικούς, καθὼς ἔφερε. Καὶ τὸν ἐνταφίασαν λαμπρῶς εἰς τὸν προρρηθέντα λίθον τῇ, κβ'. τοῦ ὀκτωβρίου μηνός. Ἔπειτα ἐπήρασι τὸν νέον ἐπίσκοπον. Καὶ ἀναγαγόντες αὐτὸν εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, ἐμεγάλυνον ἅπαντες καὶ ἐφώνουν τὸν βασιλέα τῆς δόξης καὶ Κύριον. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις. Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο'ΚΤΩΒΡΙ'ΟΥ. ΚΗ'.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ

Ὁσίου τῆ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Α'βραμίου. Μεταφραθεὶς ἀπὸ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον. Παρὰ Α'γαπίου Μοναχοῦ. Εὐλόγησον πάτερ.

Γ'ητος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Α'βράμιος ἐβλάστησεν ἀπὸ οἰζαν εὐγενῆ καὶ θεοφανῆ, ὅτι οἱ γονεῖς του ἦσαν λαμπροὶ τὸν βίον, πλούσιοί τε καὶ ἔνδοξοι. Η'τον δὲ ὁ νέος ἐξ ἀρχῆς μέτριος καὶ εὐαρέστος. Ὅθεν οἱ γονεῖς του βλέποντες τὴν ἔνθεον αὐτοῦ πολιτείαν καὶ ἤθη θαυμάσια, τὸν ὑπανδρεύσαν καιρικῶς του, φοβούμενοι, μήπως καὶ γένῃ καλόγηρος ἀπὸ τὴν πολλιώτου ὀλάβειαν. Ἐπειδὴ δὲν εἶχασιν ἄλλο παιδίον. Καὶ ἐποθοῦσαν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τοῦτον κληρονομίαν. Ο' δὲ Α'βράμιος δὲν εἶχε ποσῶς τὸν λογισμόν του εἰς τὰ τοῦ γάμου. Πλὴν ἀπὰ νὰ μὴ γένῃ παρήκοος τῶν γονέων, δὲν τοὺς ἐναντιώθη. Μόνον ἐσκέπτετο συνθρωπός, συλλογιζόμενος περὶ τῶν μελλόντων. Καὶ ποσῶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὰ παίγνια τοῦ γάμου καὶ μουσικὰ ὄργανα, ὁποῦ ἔκαμναν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του παραγυρίζοντες ἡμέρας ἕξη. Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ὅταν ἔμελλε νὰ καταπαύσουν τοὺς χόρους καὶ παίγνια, καὶ ἦταν ἀρχολούμενοι ἅπαντες εἰς τὴν ξάπεζαν, νὰ φιλεύσουν τοὺς καλεσμένους. Ο' δὲ Α'βράμιος ἐκάθετο μὲ τὸν νύμφιον λαμπρῶς εἰς τὴν κάμεραν. Τότες ὁ κρυπτὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐραστὴς, ὁ ἰσχὺς νυμφαγωγὸς τῶν ψυχῶν καὶ νυμφίος Χριστός. ἀπίστειλε μίαν ἀκτῖνα γλυκυτάτην εἰς τὴν παστάδα τοῦ Α'βραμίου. Καὶ ἐφώτισε τὰς ὄψεις καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ

μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ ζόπον ἀπόρρητον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ εἰς τὸν ἀρνίον ἔρωτα, νὰ καταφρονέσῃ τὰ γήϊνα, καθὼς καὶ ἐγένετο. ὅτι ὡς εἶδεν ὁ νέος τὴν γλυκεῖαν ἀκτῖνα τῆς ἄνω λαμπρότητος, ἐνεπλήσθη εἰς τὴν καρδίαν ἀῤῥήτου φωδρότητος. Δὲν ἤθελε νὰ γένῃ ποσῶς ζοφῆς τινός, ἢ ποτοῦ. Ἀλλὰ ἐφωτάζετο ἐκεῖνο τὸ θεῖον φῶς, καὶ κατεφλέγετο ἡ ψυχήτου εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πλάσαντος. Ἀφοῦ γενῶ ἀνεχώρησαν οἱ καλεσμένοι πᾶς ἕνας εἰς τὴν οἰκίαντου, ἐξῆλθε κρυφὰ ὁ Ἀβραάμιος ἀπὸ τὴν πόλιν. Καὶ ὡς ἐπατήσας, γ. σάδια, ἦυρεν ἕνα κελλίον, εἰς τόπον πολλὰ ἥσυχον. Ὅθεν πεφωτισμένος ὑπὸ Θεοῦ, ἔμεινεν εἰς αὐτό, προσδυχόμενος. Οἱ δὲ γονεῖς τε ὠδύροντο τὴν ἀπ' αὐτῶν ἀναχώρησιν, καὶ ἐζήτουν ἐς παντα τόπον, ἐρευνῶντες ἐπιμελῶς εἰς κελλία καὶ μοναστήρια. Τὴν, ζ. ἡμέραν τὸν ἦυραν εἰς τὸ ῥηθὲν κελλίον. καὶ ἐθαυμάζοντο, πῶς ἔκαμε μοναχὸς τόσον καιρὸν χωρὶς βρῶσιν καὶ ποσιν. ἢ ἄλλα ἱμάτια, μόνον ἐκεῖνα ὁποῦ ἐφόρει. καὶ μάλιστα ὁποῦ ἦτον ἀκόμι νέος πολλὰ καὶ ζυφερὸς εἰς τὴν σάρκα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. μὴ θαυμάζετε, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστήσατε τῷ Θεῷ, ὁπὲ μὲ ἔυγαλεν ἀπὸ τὴν βιωτικὴν μοχθηρίαν μὲ οἰκονομίαν σοφὴν καὶ ἀῤῥήτον, καὶ ἐυχεῖσθε ἐαὐ εἶστε συγγενεῖς καὶ φίλοιμου, νὰ μὲ δυναυώσῃ ἡ χάριστε. Νὰ βασάζω ἕως τέλος τὸν ζυγὸν αὐτὸ τὸν γλυκύ, καὶ φορτίον τὸ ἐλαφρότατον. Ταῦτα εἰπὼν, τοὺς ἀποχαιρετησε, καὶ ἐπαρεκάλεσεν αὐτὲς, νὰ μὴν ἔρχωνται συχνὰ ἐκεῖ, νὰ ταραάσουν τὴν ἡσυχίαντε, καὶ νὰ ἐμποδίζω τὴν προκοπὴν αὐτῶν. Οἱ δὲ ἔστρεψαν οἰκάδε, τῷ σώματι κλαυτες. τῇ δὲ ψυχῇ εὐφραινόμενοι. Ὁ δὲ Ἀβράμιος ἔκτισε τὴν θυρα τῶ κελλίου, καὶ ἄφηκε μόνον μίαν θυρίδα ὅσον νὰ χωρῇ ἕνας ἄρτος, καὶ μικρὸν ἀγγεῖον ὕδατος, ὁπὲ τῶ ἤπερναν καμίαν φορὰν. Ἔμεινεν οὖν ὁ καλὸς ἀρίστευς κεκλεισμένος, ἀδιαλείπτως προσδυχόμενος μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ ταπεινωσιν καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀρεταῖς. καὶ τόσον ἐπροκοψεν εἰς τὴν φιλόσοφον ταυτην τῆς ἡσυχίας διαγωγὴν, ὁπὲ εἰς ὀλίγκς χρόνκς ὑπῆγεν ἡ φήμητε παντοῦ. Καὶ ἐἴρχοντων πολλοὶ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῦ χαρὶν εὐλογίας. Καὶ πάντας ἐκαθέτα θαυμάσια, καὶ ἔδιδεν εἰς ὅλκς τὰς ἀποκρίσεις εἰς ὅσα τὸν ἐρωτοῦσαν, καθὼς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸν ἐφώτιζεν. Ὅταν εἶχε χρόνους δεκα εἰς τὴν ἀναχώρησιν, ἐτελεύτησαν οἱ γονεῖς του, καὶ ἔμεινε κληρονόμος εἰς ὅλον τὸν πλοῦτοντους. Ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἠθέλησεν νὰ κρατήσῃ κἂν ἕνα ἀργυρεον. Μόνον ἔκαμεν ἕνατου φίλον πιστὸν ἐπίτροπον, νὰ τὰ διαμοιράσῃ ὅλα εἰς πένητας. Τέτου γενο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένε, ἐλυξάθη πώσης φροντίδος ὁ ὅσιος. Καὶ ἦτον εἰς τὴν προσδυχὴν ἀφιλλημένος, δὲν ἔχωντας τινὰ μέριμναν σωματικὴν, ἀλλὰ μόνον πόθων τὰ οὐράνια. Καὶ τόσον ἠγάπησε τὴν ἀκτημοσύνην, ὁπὰ δὲν ἔχειν ἄλλα ἱμάτια, εἰμὴ μόνον ἕνα παλλίον, καὶ ῥάσσον τρίχινον ὁπὰ ἐφόρει. Μίαν ψάθην νὰ κοιμᾶται. Καὶ ἕνα ποτήριον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπινε τὸν νερὸν μεξημένον. Ἀλλὰ ὅσον ἦτον ἀκτήμων καὶ ἄπορος ὁπὸ γηΐνα πράγματα, τοσοῦτον ἔβγαλε τὴν λύπην εἰς τὰς ἀρετάς, ἐγολισμένος ὁπὸ θεῖα χαρίσματα. ἐξαιρέτως δὲ ἦτον ζηλωτὴς εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, καὶ τὴν ταπείνωσιν. Ἐνωθέτα παντας πρὸς σωτηρίαν, λέγων λόγια τοσοῦτον ψυχωφελῆ. Ὁποῦ ἐθέλγε τὰς καρδίας τῶν ἀκουόντων. Ἔκαμε ξένης φαντάσεις εἰς τὴν ἄσκησιν, ὁποῦ δὲν ἠμέλησε ποσῶς, ὅτε ἄλλαξε τὸν κανόνα ἢ τὴν ἐγκράτειαν. Ἀλλὰ καθὼς ἤρχισεν ἔτσι ἀδιαλείπτως ἠγωνίζετο· Καὶ ἔλαμπεν ὡς φῶς ἡ ἀρετή αὐτοῦ εἰς ὅλα ὁποῖα τὰ ὅρια. Ὅθεν ὁ δεσπότης Χριστὸς τὸν ἐτίμησε μὲ ὑποστολικὴν ἀξίαν, χειροτονήσας αὐτὸν (καθὼς ἐδῶ παρεμπρὸς θέλομεν χρίψη σαφέστερον) νὰ τὸν κάμῃ νὰ γένῃ φῶς τῶν ἐν σκότει καὶ πιπτόντων ἀνάστασις.

Ἦτον ἕνα χωρίον εἰς τὴν ἐλλήσποντον, πολυάνθρωπον, καλούμενον ταινία. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἦταν ἕλληνες καὶ ἀνημερα ἄνθρωποι. Καὶ πολλοὺς ἱερεῖς τε καὶ διακόνους ἔστειλεν ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως, νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν. Ἀλλὰ τινὰς δὲν ἐδυνήθη. Ὅθεν ἐπίστρεφον πληγωμένοι καὶ δυσχάρως βασανιζόμενοι ὁπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ βαρβάρους. Ἐπόρων οὖν ὁ ἀρχιερεὺς εἰς αὐτὸ, καὶ δὲν ἠξευρωντας, ποῖον νὰ εὕρῃ ἄξιον τοιαύτης διακονίας, ἐνεθυμήθη τοῦ Ἀβραμίου. Καὶ ἐξ ἁγίου πνεύματος φωτισθείς, γινώσκωντας τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς, ἐμελέτησε νὰ τὸν χειροτονήσῃ ἱερέα, νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ ῥηθὲν χωρίον. Μήπως ἠδυνήθη μὲ τὴν πολλὴν αὐτοῦ καρτερίαν καὶ ταπείνωσιν, νὰ τοὺς ὀπισρέψῃ. Οἱ δὲ κληρικοὶ ἅπαντες ἐπαίνεσαν τὴν γνώμην τοῦ ὁπισκόπου, λέγοντες, ὅτι ὁ Ἀβράμιος ὄντως ἦτον ἄξιος εἰς ἐτοῦτο. Ἀπῆλθεν οὖν εὐθὺς μὲ ὅλον τὸν κλῆρον εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ. Καὶ ἀσπασαίμενοι ἀλλήλους, τοῦ ἀνέφερεν διὰ τὸ χωρίον ἐκεῖνο, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ λάβῃ τοιαύτην διακονίαν. Ὁ δὲ ὅσιος τοῦτα ἀκούσας, ἔσταξε λέγων. Τίς εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀνάξιος κύριε, νὰ λάβω τοιοῦτον μέγεθος ἱερωσύνης ἀπάνωσου, νὰ γένω διδάσκαλος; Παρακαλῶσε ἀφήσῃς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, νὰ κλαίω τὰς ἁμαρτίας μου.

Ἀφοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Α'φῦ γοῦν ἐπάτχησε πολλὰ ὁ ἐπίσκοπος μὲ ὑποδείγματα δ/αφόρων, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ςέρξῃ, καὶ δὲν ἐδωνήθη, ὅπου αὐτῷ. Η'ξέρω ββαια τεκμήριον πανθενόπατον, ὅτι δικάσας μὲ τὴν χαρὶν τῦ ἁγίε πνεύματος, μὲ ἔγκλημα καὶ λόγια νὰ τὸν ἀπορρίψῃς. Καὶ μὴ ζημιωθῇς τοσάτον μισθὸν δ/ὰ τὴν ἀμέλειάσου, καὶ ἀφήσες τόσας ψυχὰς νὰ κολάζωνται. Ο'τι πολλὴν ἀνταπόδοσιν ἔχεις νὰ λάβῃς παρὰ Θεοῦ δ/ὰ τὴν ἐγχείρισιν ταύτην. Ο' δὲ Α'βράμιος πάλιν ἀπεκρίνετο ὡς τὸ ἀνώτερον, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ἐπέταξεν αὐτὸν μὲ νεῦμα δεξιώτερον, καὶ λέγει τον. Ο'λον τὸν κόσμον ἐμίσησες. Καὶ τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς κατεπάτησες, φυλάγων τοσαύτην ἐγκράτειαν. Καὶ τὴν ταπείνωσιν καὶ ὑπακοὴν δὲν ἔχεις. Η'τις εἶναι πασῶν τῶν ἀρετῶν τὸ κεφάλαιον. Ταῦτα ἀκούσας, ἔκλαυσε πικρῶς ὁ Α'βράμιος λέγων. Α'ς γένῃ τὸ θέλημα τὸ κυρίκμου. Διὰ τὴν ὑπακοὴν, ἂς εἶμαι κἠ ἀνάξιος, νὰ κάμω δίσποτα, καθὼς μὲ προστάξεις. Εὐγαλέτον οὖν ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ κελλίον. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸν ἐχειροτόνησεν ἱερέα. Καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ ῥηθὲν χωρίον. Ο' δὲ ἀπῆλθε μετὰ δακρύων δεόμενος, τὴν ἄνωθεν βοήθειαν καὶ συμμαχίαν δέπικαλούμενος, καὶ λέγων ταῦτα. Δέσποτα φιλάνθρωπε κύριε ὁ Θεός, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, ὅπου ἐδημιούργησες τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν πολλὴν σου ἀγαθωσύνην. Μὴ παρίδῃς τὸ πλάσμα τῶν χειρῶνσου, νὰ ἀπολεσθῇ, ἀλλὰ λύτρωσαι αὐτὸ ἀπὸ τὴν τυραννίδα τοῦ δαίμονος, καὶ φώτισον αὐτούς, καὶ ὁδήγησον εἰς τὴν ἀληθινήσου ἐπίγνωσιν. Ταῦτα δ/ιχόθεν, ἐπροσταξε τὸν ἄνωθεν αὐτοῦ ἐπίσκοπον, καὶ τοῦ ἤφερεν ὅσα χρήματα τοῦ ἔμειναν ἀπὸ τὰ πατρικὰ πράγματα. Μὲ τὰ ὁποῖα ἔκτισαν ἐκκλησίαν ὡραιοτάτην, ἐστόλισαν αὐτὴν ἐσωθεν, μὲ χρυσίον καὶ ἱερείαν ἀπλουστέρως. Καὶ ἐλειτούργα εἰς αὐτὴν. Η'τις ἦτον πλησίον εἰς τὸ χωρίον τῶν ῥηθέντων ἐλλήνων. Διὰ τοὺς ὁποίους ἔκαμε πολλὰς δεήσεις πρὸς κύριον, νὰ τοὺς φωτίσῃ, νὰ ἐγνωρίσουσι τὴν ἀλήθειαν. Ε'πειτα δικαιωμωθεὶς τὴν καρδίαν καὶ ζήλῳ θείῳ κινούμενος, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν ὅλατους τὰ εἴδωλα, καὶ ἐσυντρειψε. Ταῦτα μαθόντες οἱ ἕλληνες, ἔδραμον ὡμότατα πάντες, μὲ ξύλα καὶ λίθους κατ' αὐτοῦ. Καὶ τοσον τὸν ἔδειραν, καὶ ἐμαςίγωσαν, ὁποῦ τὸν ἄφηκαν ὡσεὶ νεκρὸν ἀψύχητον, νομίζοντες, ὅτι ἀπέθανεν. ἐκοιτετο γοῦν οὕτως ἕως τὸ μεσόνυκτον. Καὶ τότε ἠγέρθη μετὰ βίας. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὠδύρετο. Καὶ ἐκ-

τύπα τὸ μέτωπον εἰς τὴν γῆν, δεόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς. Ἀφοῦ ἐξημέρωσεν ὑπῆγαν τινὲς ἀπ' ἐκείνους εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὄχι διὰ εὐλάβειαν, ἐπειδὴ ἦταν ἄπιστοι, ἀλλὰ διὰ νὰ βλέπουν τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς. Καὶ ἰδόντες ζῶντα τὸν ἅγιον εἰς τὴν προσευχήν, ἐθυμώθησαν. Καὶ τὸν ἅρπασαν ὡς ἄγρια θηρία. Καὶ ἔδεσαν μὲ χοντρὰ σύρτια εἰς τὸ μέσον τῆς χώρας, καὶ τὸν ἐκτύπουν πάλιν μὲ λίθους καὶ ξύλα, ἕως ὅτου τὸν ἀφῆκαν ὡσεὶ νεκρόν, ἀγνοῦντες οἱ μάταιοι, ποπαπὰς ἀμοιβὰς ἔδιδαν ἐκείνῃ ὁποῦ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς ἐκοπίαζεν. Ἔκειτο οὖν πάλιν ἕως τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ὁ ὅσιος, καὶ τότε ἐγερθεὶς ἔλεγε. Ἕως πότε κύριε ὀπλίσῃ μου εἰς τέλος; Ἕως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; Ἕως τίνος τὰ ἔργα τῆς χειρώνακτου θεωρίας ἀπολλύμενα; Ταῦτα εἰπὼν καὶ ἄλλα παρόμοια μὲ πηγὰς δακρύων, καὶ ἐγερθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ναὸν οὕτω πληγωμένος, καὶ προσηύχετο ὡς τὸ πρότερον. Ἀφοῦ ἐξημέρωσεν ἀπελθόντες οἱ χρισομάχοι θῆρες ἐκεῖνοι εἰς τὸν ναὸν, τὸν εὗραν πάλιν χειρότερα. Καὶ δέροντες τὸν ἀπὸ τοὺς πόδας, τὸν ἔσυραν μακρὰν. Καὶ τὸν ἔρριψαν ὡς ἀποθαμένον. Οὕτως οὖν μαστιζόμενος καὶ βασανιζόμενος ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ χρόνους γ'. δὲν ἠμέλησε. Δὲν ἐβαρυκαρδίσε. Δὲν ἐμισησε τοὺς μαστίζοντας. Δὲν ἔπε ποτὲ λόγον βαρὺν πρὸς αὐτοὺς ὀργιζόμενος. Ἀλλὰ εἶπε τὸ μῖσος μὲ τὴν ἀγάπην, καὶ τὸν θυμὸν μὲ καρτερίαν. Λοιδωρούμενος ηὐλόγα. Ἐνουθέτα. Ἐσυμβούλευε καὶ παρεκάλει νέους καὶ γέροντας, ὡς πατέρας, ὡς τέκνα καὶ ἀδελφοὺς, νὰ ἐγνωρίσουν τὸν ὄντως Θεὸν, καὶ νὰ ἀρνηθοῦν τὰ βδελύγματα. Διατοῦτο ἰδὼν ὁ Κύριος τὴν πολλὴν αὐτοῦ καρτερίαν, καὶ ἀγάπην τὴν ὑπερβάλλουσαν, ἐφώτισεν ἐκείνους τοὺς βαρβάρους νὰ ἐγνωρίσουσι τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν συναχθέντες εἰς τὴν ἀγορὰν μίαν ἡμέραν, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ταῦτα, θαυμάζοντες, καὶ μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως ὁμιλοῦμενοι. Βλέπετε, πόσα κακὰ ἐκάμαμεν τοῦ Ἀβραμίου, καὶ μὲ πόσην γλυκαίσθητα ὑπέμεινε τοσαύτας πληγὰς, χωρὶς νὰ μᾶς ὀργισθῇ. Ἢ νὰ συμπάθῃ καὶ λόγον βαρὺν πρὸς τοὺς λόγους μας; Μάλιστα καὶ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ δείχνει μας τόσην φιλανθρωπίαν καὶ χρηστότητα; Κατὰ ἀλήθειαν ἐὰν δὲν ἦτον Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ἀθάνατος, νὰ ἀποδώσῃ τὰς ἀμοιβὰς ἀξίας τῆς πόνων, δὲν ἔσχεν αὐτὸς τοσαύτην ὑπομονὴν, νὰ τὸν δέρνωμεν τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ μὴ φύγῃ. Ἀλλὰ καὶ τοὺς θεούς μας ὅλους εἴδετε πῶς μοναχόστους χωρὶς κόπον τοὺς ἔρριψε. Καὶ τινὰς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐδυνήθη νὰ

τὸν

τὸν βλάψη, νὰ ἐκδικηση τινὰ ὕβριν ὁποῦ τοὺς ἔκαμεν; ἂς προσπέσωμεν οὖν εἰς αὐτὸν τὸν ἐναρέτον ἄνθρωπον, νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Θεὸν, ὁποῦ μᾶς κηρύττει. Ταῦτα εἰπόντες, ἔβραμεν πάντες εἰς τὸν ναὸν. Καὶ μὲ μίαν γνώμην, ψυχὴν, καὶ γλῶσσαν ἐκήρυξαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, δοξάζοντες αὐτὸν καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ὅσιον. Ὅστις ἐπληρώθη τινὰ καρδίαν εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλίασιν. Καὶ κατηχήσας αὐτοὺς, καὶ διδάξας πάντα τὰ ἄρθρα τῆς πίστεως, καὶ παν ἄλλο ἀναγκαῖον ἐρωτήσας αὐτοῖς, τοὺς ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς παναγίας τριάδος. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν χίλιοι. Οἵτινες ὡς γῆ ἀγαθὴ ἐδέχθησαν τὰ θεῖα σπέρματα, καὶ ἀπέδιδαν καρπὸν πολυπλάσιον. Ἀφοῦ γοῦν ἔκαμεν ἕνα χρόνον εἰς τὸ χωρίον ὁ ὅσιος, καὶ τοὺς ἐστερέωσεν εἰς τὰς θείας ἐντολὰς, ἀνεχώρησε κρυφὰ μίαν νύκτα, ποιήσας εὐχὴν πρὶς κύριον, νὰ διαφυλάττη εἰς τινὰ πίστιν τὸ χωρίον ἐκεῖνο. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, νὰ ἡσυχάση κατὰ τὸν πόθον του. Τῇ ἐπαύριον μὴ εὑρόντες αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν, ἐθορυβοῦσαν ὅλοι τινὰ συμφοράν. Καὶ γυρεύοντες εἰς τὸ σπίτι τοὺς πολλοὺς δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸν εὕρουν. Ὅθεν ἀπῆλθον εἰς τὸν ἐπίσκοπον, ὀδυρώμενοι τινὰ τοῦ ποιμένος ὑστέρησιν. Ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπαρηγόρησε, νὰ μὴ πικραίνωνται. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ χωρίον αὐτῆς. Ἐχειροτόνησεν ἱερεῖς καὶ διακόνους τοὺς πλέον εὐλαβεῖς καὶ ἐναρέτους. Ταῦτα μαθὼν ὁ ὅσιος εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐκρύπτετο, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ, ὁποῦ ἐλυτρώθη πάσης φροντίδος. Καὶ ὑποστρέψας πάλιν εἰς τὸ πρῶτον κελλίον, ἔκτισεν ἄλλον εἰκὸν εἰς τὸ ἐσώτερον μέρος. Ἔφραξε τινὰ θύραν. Καὶ ἡσύχαζεν ὡς τὸ πρότερον. Ἀλλὰ πάλιν ὁ μισόκαλος βλέπων τινὰ εἰρήνην αὐτῆς, ἐβουλήθη νὰ τὸν κάμῃ, νὰ ἀφανισθῇ, ἵνα ἀπολέσῃ τοὺς κόπους του. Καὶ μίαν νύκτα μετασχηματισθεὶς εἰς ἄγγελον φωτεινὸν ἦλθε πρὸς αὐτὸν. Καὶ λέγειτον. Οὕτως μακάριος εἶσαι Ἀβραμι. Καὶ δὲν εἶναι ἄλλος εἰς τὰ θεῖα ὡσὰν τοῦ λόγουσου τέλειος. Ὁ δὲ ὅσιος ἐγνώρισε τὸν ἀπατεωνα καὶ λέγειτου. Σιωπα πονηρὲ, ὁ Χριστὸς σὲ προσάσει, νὰ ἀναχωρήσης ἀπὸ ἐμένα τὸ γληγορήτερον. Ὅτι ἐγὼ δὲν νομίζω πῶς εἶμαι ἄλλο τίποτες, εἰμὴ μόνον γῆ καὶ σποδὸς καὶ σκώληξ ἀνάξιος. Ταῦτα εἰπὼν, τὸ μὲν φῶς ἠφανίσθη ὡσὰν καπνός. Καὶ ὁ ἐχθρὸς ἀνεχώρησε νικημένος καὶ αἰσχυνόμενος. Ἀλλὰ πάλιν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆγε μίαν νύκτα καὶ ἐκράτει ἀξίνην εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔδειχνε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πῶς ἤθελε νὰ κόψῃ τὴν ξαβαν του κελλίου νὰ ῥίξῃ τὴν στέγην, καὶ ἔκαμνε πολὺν θόρυβον καὶ ταραχὴν μὲ ἄλλους δαίμονας κλονοῦντες τὸν οἶκον καὶ σείοντες. Ὁ δὲ ὅσιος χωρὶς φόβον ἢ δειλίαν τινὰ ἔψαλλε τὰ τοῦ Δαβὶδ λέγων. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με. Καὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου τοὺς ἐνίκησα. Τότε πάλιν ὁ ἐχθρὸς ἔβαλε σίαν, νὰ καύσῃ τὴν ψαθην ὁποῦ ἐκοιμᾶτο. Ὁ δὲ ἔλεγεν, ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ τὰ ἑξῆς. Οταν δὲ ἦλθεν ἡ ἐνάτη, καθίσας εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγῃ, ἔβαλεν ἄρτον καὶ ὕδωρ. Ὁ δὲ πονηρὸς μεταχηματισθεὶς ὡς νέος, ἔλιάσε τὸ ποτήριον, ὅπου ἦτον τὸ ὕδωρ, καὶ ἐδοκίμαζε νὰ τὸ ῥίξῃ. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος δὲν τὸ ἄφηκεν. Ὁ δὲ πειρασὴς ἐμεταχηματίθη πάλιν εἰς τὸ μορφὸ τοῦ ὑπηρέτου. Καὶ ἅψας τὸ λυχνάριον ἔψαλλε. Μακάριοι οἱ ἄμωμοι οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ κυρίου. Ὁ δὲ ὅσιος δὲν του ἀπεκρίθη τότες, ἕως οὗ ἔφαγε. Καὶ μὴ τὸ δίχαρισίαν, εἶπεν αὐτῷ. Ἐὰν γνώσῃς, πῶς εἶναι μακάριοι οἱ ἀγαπῶντες τὸν κύριον, δίατί ἐνοχλεῖς καὶ πειράζεις τες; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Δὲν ἠμπορῶ νὰ τοὺς βλέπω, ὅταν ἐργάζωνται τὸ ἀγαθόν. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας πάλιν ἦλθον πλῆθος δαιμόνων ἄπειρον. Καὶ δέσαντες μὲ χαινίαν τὸν οἶκον, ἐξάβιζαν λέγοντες. Ἂς ῥίψωμεν εἰς τὸν ἐγκρεμνὸν τὸν Λβράμιον. Ὁ δὲ ὅσιος πάλιν ἄφοβα ἔλεγεν. Ἐκύκλωσάν με ὥσπερ ἡ μέλισσες τὸ κερί, καὶ μὲ τὸ ὄνομα τοι κυρίου τὲς ἐπολέμησα. Οὕτως καὶ ἐτέλεσεν ὁ ὅσιος εἰς τὸ ἀσκησιν χρόνους πεντήκοντα. Δὲν ἐπέρασε ποτὲ ἡμέρα, νὰ μὴν ἀναγνώσῃ τὸ ἀκολουθίαν του χωρὶς δάκρυον. Ἀλλὰ πάντοτε ἔκλαιε τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας. Ποτὲ του δὲν ἐγέλασεν. Οὔτε ἔνιψε κἂν τὲς πόδας, οὔτε τὸ κεφαλὸ ἤλειψεν. Οὐτε ἠκτιδίασεν. Ἀλλὰ καθ' ἡμέραν ἐσκοπάζεν ὁλημελῶς, ὥσπερ νὰ ἦτον ἡ ὕστερη ὥρα τῆς ζωῆς του. Καὶ τὸ θαυμασιώτερον, μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς ἐκεινας καὶ κόπους, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας ἐκεινας καὶ ἄλλας σκληραγωγίας ὁποῦ ἐτέλει, δὲν ἀδυνήσε ποτε του· Οὔτε ποσῶς ἄλλαξεν ἡ ὄψις του. Ἀλλὰ ἦτον ὡραῖος καὶ αἰθηρὸς εἰς τὸ γῆρας, καθὼς καὶ εἰς τὸ νεότητα. Καὶ τὸ χαρίτι ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν πάντοτε. Ὥσπερ νὰ ἔβγαζε διαφορα καὶ πολύτιμα βοτανα. Οὐ μόνον δὲ τοιοῦτο τὸ θαυματουργίαν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν ὁ κύριος. Ἀλλα καὶ το βασον ὁποῦ ἐφόρει, δὲν ἐφθάρη ποσῶς, ἀλλὰ τὸ εἶχε χρόνες πεντήκοντα ἀσπαν ἕως τὸν θάνατον. Ἀλλὰ χρειαζον εἶναι καὶ χωρὶς δοξασμὸν τέλος τῆς διηγήσεως, νὰ γράψωμεν μίαν θαυμάσιον αὐτοῦ

ἀνδρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνδραγαθίαν, ὅπου εἰς τὸ γῆραιτου ἐτέλεσεν ὁ μακάριος. Ἀκούσατε
σεῖς, νὰ λάβετε ψυχικὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν περὶ τῆς ἀνε-
ψιᾶς αὐτοῦ.

Εἶχεν ἀδελφὴν κατὰ σάρκα ὁ ὅσιος πλουσιώτατον. Ὅστις ἀπέθανε,
καὶ ἄφηκε μίαν θυγατέρα ἑπτὰ χρόνων, μαρίαν ὀνόματι. Τὴν
ὁποίαν ἔφεραν οἱ συγγενεῖς εἰς τὸν γέροντα, διὰ νὰ τὴν διδάξῃ πῶς
νὰ πορεύεται. Ὁ ὁποῖος, τὴν ἐκράτησεν εἰς τὸ ἔξω κελλίον.
Καὶ τῆς ἐνεμήνευε ἀπὸ μίαν θυρίδα τὰ γράμματα, νουθετῶν αὐτὴν,
καὶ ὁδηγῶν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου. Ἡ δὲ ὡς γνωστικὴ καὶ φρό-
νιμος ἐπροκόπτεν εἰς τὴν ἀρετὴν καθ' ἑκάστην, καὶ ἐσπούδαζε νὰ μιμᾶ-
ται τὸν διδάσκαλον. Ὅστις βλέπων αὐτῆς τὴν πολλὴν προθυμίαν
ἠγάλλετο, καὶ ἐδίδετο τοῦ κυρίου, νὰ τὴν ἁγιάσῃ, καὶ
νὰ τὴν φυλάττῃ ἀπὸ τὰς ἐνέδρας τοῦ δαίμονος. Καὶ διὰ νὰ τὴν
λυτρώσῃ ἀπὸ πᾶσαν φρενῖτίδα γηΐνην, ἐκοπόσπξεν ὁ ἅγιος, νὰ
δώσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ πατρότητος. Ἔκα-
μεν αὐτὴ ἡ μαρία χρόνους, ιβ'. πολιτευομένη μετὰ τοῦ θείου αὐ-
τῆς ἐναρέτως καὶ θαυμασίως. Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς τῆς σωφροσυνης ἐφ-
θόνησε. Καὶ διὰ νὰ διακωλύσῃ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς, καὶ νὰ λυ-
πήσῃ καὶ τὸν ὅσιον εἰς τὸ γῆραιτου, ἔπρωσεν εἰς τὴν ἀγάπην αὐ-
τῆς ἕνα μοναχὸν, ὁποῦ ἤρχετο πολλάκις, καὶ ἔβλεπε τὸν Ἀ-
βραμιον. Οὕτως ἦν ἔσον ὑπῆγεναν αἱ ἡμέραι, τόσον καὶ ὁ ἔρω-
τας ἠύξανε. Καὶ τὴν ἐπαρακίνησε πολλὰ ὁ ἀκόλαστος μοναχὸς εἰς
συνεξιν σαρκός. Ἡ ὁποία ὡς γυναῖκα καὶ αὐτὴ ἐνικήθη. Καὶ
ἐξεθουσα ἀπὸ τὴν θυρίδα ἔπεσεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν μετ' ἐκεῖνον τὸν
μιαρὸν. Καὶ οὕτως ὡς ἐτέλεσε τὴν ἐδελυρὰν πρᾶξιν, ἐπλήγη
ἡ ψυχὴ, καὶ ἐνοστάκτησε διαπαντὸς πῶς ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος.
Καὶ καταυγεισα ἐθρήνει τὴν ἀπωλειαν αὐτῆς, ταυτα βοῶσα.
Οἰαιμοι τὴ ἀσεμνω, πως ὕβρισα τὸν ναὸν τοῦ Θεω. Καὶ τὴν
βασιλικὴν εἰκονα ἐμόλυνα. Φθυμιτῆ παλαιπώρῳ καὶ παναθλίᾳ.
ὅτι τὰς χρὶς Θεὸν συνθήκας ἐθετησα, καὶ τὸ της χειρὸς αὐτῆ πλάσ-
μα ἐμιανα. Καὶ διὰ μικραν ἡδονην ἅλον τὸν κόπον τῆ προτε ων ἀγώ-
νων ἀπώλεσα. Μὲ ποῖα ὄμματα νὰ κιτάζω τὸν ἀρανόν; Μὲ
ποιαν γλῶσσαν νὰ χειλη, νὰ κάμω πρὸς κύριον δέησιν, ὁπὴ ἐμο-
λυνθησαν μὲ τὴν ἁμαρτιαν πάντα τὰ μέλημα; Μὲ ποίαν παῤῥη-
σίαν νὰ προσέλθω εἰς τὴν θυρίδα νὰ συντύχω μὲ τὸν ἅγιον γέ-
ροντα; πῶς νὰ ἀκέσω τὰ γλυκέικτε λογια, ὁπὴ ἐπαρέβλιν τὰς ἐν-

τυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τολαστε, καὶ καταφρένεσα τας ἐπαγγελίαις τε μιαρὰ καὶ παυβέβηλος; Ω" καὶ νὰ ἤθελα ἀποθάνη πρὸ τῆς ἁμαρτίας ἡ τάλαινα, κἀν νὰ ἔιχα τὴν παρθενιαν μου ἄσπιλον. Ἀμὴ τώρα μὲ πόσας πηγὰς δακρυων να δευθῶ νὰ ξεπλυνω τὸν ῥυπον τῆς αἰσχίας μου; Ταῦτα καὶ ἄλλα ὅμοια λέγεσαν, τὴν ἔρριψεν ὁ πονηρὸς εἰς ὑπόγνωσιν, δὲ νὰ μὴν ἔλθη ὕστερον εἰς μετάνοιαν. Νομίζουσα ἓν, ὅτι δὲν δύσεισκει πλεον συγχωρησιν, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κελλίον. Καὶ ἀπελθοῦσα δὲ δύο ἡμερῶν εἰς πόλιν τινὰ αἰσὸν καλυμείλω, εἰσῆλθεν εἰς πανδοχεῖον ἐνδυθεῖσα σολὴν κοσμικὴν, καὶ ἔγινε δημοσία καὶ φανερὴ πορνη, νὰ ὑπαγη πρὸς αὐτὴν ὅστις βέλεται. Ὁ δὲ θεὸς αὐτῆς ἔδειν ὅραμα τὴν ἡμέραν ὑπὲ αὐτὴ εἰς τὸ κελλίον ἡμαρτόυσε. καὶ βλέπει ἕνα δράκοντα μέγαν, ὅστις ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν φωλέαν αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τὲ Ἀβραμίε, καὶ ἐκατάπιε μίαν θεριερὰν, ἔπειτα ἀνεχώρησεν. Ὁ δὲ ὅσιος ἐγερθεὶς ἀπὸ τὸ ὕπνον ἐθλίβετο, νομίζων, ὅτι διωγμὸς μέλλει νὰ καταλάβη τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ἐδίετο τὲ κυρίε, νὰ τὲ φανερώσῃ τί ἐσήμαινε τὸ ὅραμα. Ὅθεν πάλιν τὴν ἑξῆς ἡμέραν εἶδε τὸν αὐτὸν δράκοντα, καὶ ὑπῆγε εἰς τὰς πόδας τὲ ἁγίε. Καὶ πεσὼν εἰς τὴν γῆν διερράγη. Ἡ δὲ θεριερὰ ἐξῆλθεν ἀβλαβὴς ἐκ τῆς κοιλίας αὐτὲ καὶ ἐπέτασε καθιράτε καὶ ἄρυπος. Ταῦτα ἰδὼν, ἐκατάλαβε τὴν ἔννοιαν. Καὶ προσελθὼν εἰς τὴν θυρίδα, ἐφώνησε λέγων. Μαρίαμου τί ἔπαθες. Καὶ ἔχεις τώρα δύο ἡμέρας, ὅπε πόσως δὲν ἐσυτύχες, ἄτε τὴν ἀκολυθίαν ἀνέγνωσες; Ταῦτα εἰπὼν, καὶ μηδὲ μίαν ἀκέσας ἀπόκρισιν, ἐνόησεν, ὅτι δὲ τὴν μαρίαν εἶδε τὴν ὅρασιν. Ὅθεν ἔμεινε κλαίων, καὶ ἱκετεύων τὸν κυριον, νὰ τὴν φωτίσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὴν μετάνοιαν. Οὕτως ἓν ἐδίετο δύο χρόνους δὲ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς, τὲς ὁποίες ἐδήλωσαν αἱ δύο ὁράσεις ὁπὲ εἶδε. Καὶ τότες ἐλθὼν ἕνας φίλος, τὲ ἀνήγγειλε καταλεπῶς δὲ τὴν μαρίαν, πὲ καὶ πῶς καὶ εἰς ποταπὸν χῆμα καὶ ἐργαστηριον τῆς ἀπωλείας εὑρίσκετο. Ὁ δὲ γέρων μὴ ἀμελήσας, ἀλλὰ καταφρονήσας χῆρας, ἡσυχίαν, καὶ ἄσκησιν, καὶ αὐτὸ τὸ ἀγγελικὸν καὶ ἅγιον χῆμα, δὲ νὰ λυτρώσῃ ψυχὴν ἀπὸ τὰς παγίδας τὲ δαιμονος, ἐνεδύθη σολὴν στρατιωτικὴν, πέρνωντας ἕνα νόμισμα, ὅτι δὲν εἶχε περισσότερα. Καὶ ἀπ' ἐκεῖνα ἔδωσεν ἀγωγιον, καὶ ἐμίσθωσεν ἄλογον. Τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐμοίρασε. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ ῥηθὲν πανδοχεῖον, ὑποκίνεται ἔρωτα ὁ τῆς ἀγγέλων ἐφάμιλλος, καὶ καμώνεται, πῶς ἦλθε δὲ νὰ πράξῃ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ λέγει ταῦ-

τα

τα τῆ παιδοχέως ἤκουσα, πῶς ἔχεις μίαν νεάνιδα ὡραιοτάτην καὶ εὔμορφον. Καὶ δι' τὴν ἀγάπην της ἦλθα ὅπου αὐτὴν νὰ ὑπολαύσω τὰ καλλη της. Ὁ γοῦν παιδοχεὺς βλέπων τὴν ἄσπρην γλυκάδα τῆ Ἀβραμίου, καὶ μὴ γνώσων τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας της, τὸν ἐμέμφθηκε, κατακρίνων τὴν πολλὴν αὐτῆ ἀκολασίαν καὶ ἀσέλγειαν. Πῶς κἂν εἰς τὸ γῆρας δὲν ἐδιορθώθη νὰ σωφρονῆ. Πλὴν δι' τὰ μὴ χάση τὴν πληρωμὴν, τὸν ἐπαρακίνα εἰς περισσότερον πάθος, λέγων αὐτῆ. Ναὶ ἔχω μίαν κόρην, μαρίαν ὀνόματι, ἥτις ὑπερβαίνει εἰς τὸ κάλλος ταῖς λοιπαῖς γυναῖκας, καθὼς περνᾶει ὅλα τὰ αἴθη τὸ ζιαν-ταφιλλιν. Ἀκούσας τὸ ὄνομα ὁ αβραμιος, ἐβεβαιώθη πῶς ἦτον αὐτὴ. Καὶ δίδει εὐθὺς τῆ παιδοχέως τὴν ἔξοδον, νὰ ἑτοιμάσῃ δεῖπνον πολυτελῆ καὶ πλησιοπάροχον. Τὸν ὁποῖον ἑτοιμάσας ὁ παιδοχεὺς, ἐξῆλθεν ἡ μαρία ἄσεμνα ἀσκεπὴς καὶ ετοιμος πρὸς ἁμαρτίαν. τὴν ὁποίαν ἰδὼν, ἐπονεσεν ἡ καρδιατου. καὶ γραφεὶς εἰς τὸ ἄλλο μίρος, ἔκλαυσε μυστικὰ, δι' νὰ μήτον ἐγνωρίσῃ, νὰ φύγῃ. Ἔπειτα εἶπε καὶ τινὰ λόγια ἔρωτος καὶ τὴν ταξιν τῶν νέων, δι' νὰ τῆς εὐγάλῃ πᾶσαν ὑποψίαν. Ἡ δὲ πάλιν αὐτοκρατορικὸν πρὸς αὐτὸν περισσότερα, καὶ τὸν ἐνηκάλισε, καὶ κατεφίλησε. καὶ τότε ἐγείκησεν εἰδοῖαν τινὰ τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὴν προτέραν αὐτῆς διαγωγὴν καὶ ἀγνειαν ἐδάκρυσε. καὶ εἶπε ταῦτα στενάξασα. Οὐαίμοι τῆ ἀθλία, πόσων ἀγαθῶν ἐξέπεσα, καὶ πόσα κακὰ μὲ ἐκύκλωσαν. Ὁ δὲ παιδοχεὺς εἶπε πρὸς αὐτὴν ὑπορρύμος. Μαρία κυρία μου, δύο χρόνους ἔχεις, καὶ πωτέυω δὲν σε εἶδα νὰ λυπηθῆς. καὶ πῶρα τί ἔχεις, καὶ κλαιεις τόσον θερμοτατα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Μακαρία ἐγὼ, ἐὰν ἤθελα ὑποθάνη ἑτοτες, πέρχε ἔλθω εἰς τὴν οἰκίανσου. Ὁ δὲ ἱερὸς Ἀβραμιος ἐφοβήθη, μήπως καὶ τὸν ἐγνωρίσῃ, νὰ φύγῃ ὑπὸ τὴν ἐνζοπήντης, καὶ χάσῃ τὸ κειμήλιον ὑπὸ τὰς χεῖραιτου, πέρχε δοκιμάσῃ τὸ δόλωμα. Ὅθεν δι' νὰ τῆς εὐγάλῃ πᾶσαν ὑποψίαν, εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ ζόπον ἐρασὲ αὐθαδέστερον. Ἄφησε γυναι τὴν συνθρωπότητα. καὶ δὲν ἦλθεμὴν ἐδῶ, δι' νὰ ἐνθυμᾶσαι τὰς πράξεισου σήμερον. Ἐδείπνησεν συῶ μὲ τὴν πίριην ὁ ἅγιος, ὁποῦ εἶχε ν'. χρόνους, νὰ ἰδῇ γυναῖκα, ἢ νὰ πίῃ κρασὶ, νὰ χορτάσῃ ἄρτον καὶ ὕδωρ. καὶ τότες ὁ τεισμακάριος ἔφαγε κρέας, καὶ ἔπιεν οἶνον, δι' νὰ ἁρπάσῃ ψυχὴν ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δαίμονος. Ἀφῶ γοῦν ἔφαγαν, τὴν ἐπῆρεν ὑπὸ τὴν χεῖρα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν κάμεραν, ὅπου ἦτον κλίνη εὐξεπισμένη, νὰ ἀναπαυθῶσιν. Εἰς αὐτὴν ἐκαθίσεν ὁ ὅσιος, καὶ τῆς εἶπε, νὰ σφαλίσῃ καλὰ τὴν θύραν. Ἔπειτα, ὅταν εἶδε, πῶς δὲν ἦτον βολετὸν πλέον νὰ φύγῃ τὸ θήραμα,

τότες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τότες ἀπορρίψας τὴν ὑπακοήν, ἀνακαλύπτει αὐτῇ τὸν σύνδον Ἀβράμιον. καὶ ἀγανάκτησε τὸ σολισίδι ἀπὸ τὴν κεφαλωτήν, καὶ βαρέως φωνάξας, εἶπεν αὐτῇ. Δέσποινα ἐγνωρίζεις μαρίαμ τὸν πατέρα σας; Τίς ἦτον ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας σου; Πῶ εἶναι τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο χῆμα τῆς παρθενίας σου; Πῦ ὁ ἐγρωσύνος βίος, καὶ τὸ τῆς κατανύξεως δάκρυον; Πως ὄξέπεσες ἀπὸ τοσοῦτον ὕψος τῆς ἀρετῆς εἰς τοιαύτης ἀπάτης ἔρμα τον βαρυθρον; Διατί δένεσαι ὡμολόγησες τὴν ἁμαρτίαν σου, να καὶ ὡμολόγησε μὲ τὸν φίλον μας ἐφραὶμ τοὺς κύνους δέησιν μὴ δακρύων, νὰ σὲ συγχωρήση, ἀμὴ ἔπεσες τὸ εἰς εἰς τὴν ἀπιγνωσία; δὲν ἠξεύρεις τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, πῶς εἶναι ἀμέτρητον, καὶ ἀγαπᾷ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὡς ἡ μήτηρ τὰ τέκνατης, καὶ συγχωρᾷ τοὺς ὅλα τὰ πλάσματα; Λοιπὸν παρακαλῶσε ας ὑπάγωμεν εἰς τὸ κελλίονμας, νὰ ἀρχίσης πάλιν τὴν προτέραν διαγωγήν, νὰ καταφύγης τὸν δαίμονα. Ναὶ τεκνον, δέομαίσε, ὑπακόσόμε, καὶ μηνε ἀφήσης νὰ ἀποθάνω περίλυπος εἰς τὸ γήρασμε. Ταῦτα λέγων ὁ ὅσιος, ἔστεκεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος ἡ μαρία ἀπὸ τὴν πολλὴν αἰσχύνην, βλέπουσα εἰς τὴν γῆν, καὶ μὴ τολμῶσα νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον. Διὰ νὰ τῆς δώσῃ ἐν θάρρος, εἶπε πάλιν αὐτῇ, μὲ πολλὴν γλυκύτητα. Διατί δένεσε ἀποκρίνεσαι, τέκνουμε; Δὲν ἠξεύρεις, ὅτι διὰ τὴν σωτηρίαν σου ἔκαμα τοσοῦ ὁδοιπορίαν; Ἐνεδυθῆν τοιοῦτον χῆμα, ἔφαγα κρέας, καὶ τὰ λοιπὰ ὁποῦ εἶδες ἐτέλεσα; Μὴ λυπᾶσαι οὖν, ὅτι δὲν εἶναι κανένα ἁμάρτημα τῆς ψυχῆς ἀθεράπευτον. Ἀπαίωμε ας εἶναι ἡ αἰσχύνασε. Ἐγὼ νὰ ἀπολογηθῶ διὰ λόγου σε τὴν Χριστὸν τὴν ὥραν τῆς κρίσεως. Μονον ἔλα μετ' ἐμένα, νὰ ὑπάγωμεν πάλιν εἰς τὸ κελλίονμας. Ἡ δὲ ἀπεκρίθη μὲ πικρὴν λαλιάν, καὶ λέγει τον. Ἐὰν ἀπὸ τὸν πολλὸν ἐνζοτικὸν δὲν τολμῶ νὰ ἀπλώσω τὰς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸ πρόσωπόσε, τίμιε πάτερ, πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ βλέπω τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ δεσπότου μου, ἢ μὲ παῖα χείλη νὰ προσευχωμαι ἡ τοσοῦτον μεμολυσμένη καὶ βεβηλος; Ὁ δὲ πάλιν εἶπεν, ἀπόκρισε εἰς τὴν ψυχρόν μου τεκνον ἡ ἀνομίασε. καὶ εἰς τον ξάχηλόνμε τὸ φορτίονσε. μονον ας πορευθῶμεν εἰς τὴν προτέραν ὁδόν, νὰ εὕρωμεν τὸν θεῖον ἐφραὶμ, ἀπὸ ἔχει θλῖψιν πολλὴν διὰ λόγου σε, νὰ εὐφρανθῇ εἰς τὴν σὴν μετάνοιαν. Ταῦτα ἀκούσασα, ἐκατανύχθη τὴν ψυχήν. καὶ πίπτουσα μὲ συντριμμένην καρδίαν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ, ἔχυσεν ὡς ἡ σωσῶν πίγνη τόσα δάκρυα, ὁποῦ ἐδιάξασε τὸν Θεὸν ὁ ὅσιος, πῶς εὐηύδωσεν εἰς τὴν καλὴν γῆν τὸν ἀγγελικὸν σπόρον, καὶ δὲν ἐζημιώθη τοὺς κόπους σε. Νεθεσῶν ἓν αὐτὴν, ἦλθεν ἡ ὥρα τὸ ὄρθρου, καὶ λέγειτης, νὰ τὸν ἀκολουθᾷ. Ἡ δὲ ἠρώτησεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεν αὐτὸν, τί νὰ κάμῃ τὸν πλοῦτον τοῦτον, ἐπειδὴ εἶχε χρυσίον πολὺ καὶ ἀργύριον, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀποταμίσουτα ὅλα. καὶ μόνον τὸν ἀληθινὸν πλοῦτον πόθησον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καθὼς μας προσέταξεν ὁ κύριος. Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν, ἐξῆλθον τῆς πανδοχείου κρυφὰ. καὶ ἀνέβασεν αὐτὸν εἰς τὸ ἄλογον, καὶ ἐπῆγος τὸν ἔσυρεν ἕως ὁ ὑπήγασιν εἰς τὸ ὄρος. καὶ ἐβγάλετον εἰς τὸ ἐδικόντε κελλίον, ὁπου ἦτον ἐκδότερον. Αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὸ ἐξώτερον. Ἡ δὲ μαρία ἐκλείσθη ἔσωθεν, καὶ ἠγωνίζετο καθ' ἑκάστην μὲ νηστείας δεήσεις καὶ δάκρυα, καὶ πᾶσαν ἄλλην συμπαραγωγίαν, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἁμαρτίας της. Καὶ τοσαύτην μετάνοιαν ἔδειξεν, ὁπου ὁ μόνον τὴν τῶν ἁμαρτημάτων συγχώρησιν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν παντοκτίρμονα κύριον. Ἀλλὰ καὶ δυνάμιν νὰ κάμνῃ θαυμάσια. Καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀθενεῖς, καὶ ἑτέρας θαυματουργίας ἐτέλεσε μὲ τὸν Θεὸν τὴν βοήθειαν. Τὰ ὁποῖα βλέπων ἐχάρετο ὁ Ἀβράμιος, καὶ εὐχαρίστα τὸν κύριον, ὁπου τὸν ἠξίωσε νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τοιούτους γλυκεῖς καρποὺς τῆς πόνων αὐτοῦ. Ἐτελεύτησεν οὖν ὁ θεῖος Ἀβράμιος τῇ ιθ'. ὀκτωβρίου, γέροντας τὴν ἡλικίαν. Καὶ συναχθέντες παντοχόθεν πλῆθος ἀνθρώπων ἐδεήθησαν διὰ διλάβειαν τὸ παλαιόρασον αὐτοῦ. Καὶ ἔλαβε παῦ ἕνας μέρος ἐλάχιστον, ὡς θησαυρὸν μέγαν καὶ κακῶν ἀπαίτων φυγαδευτήριον. Ὕστερον μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ χρόνους πέντε, ἀνεπαύθησεν ἡ ἁγία. Καὶ ἡ μὲν μακαρίτης ψυχὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Τὸ δὲ λειψανον αὐτῆς ἔλαμψεν ὡς ἀκτῖνα ἡλίου, διὰ σημεῖον ἀψευδὲς τῆς λαμπροφόρους, ὁποῦ ἠξιώθη τὸ πνεῦμα, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο' ΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΚΘ'.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ.
Εὐλόγησον πάτερ.

Τὴν Ἀναστασίαν ἀκούσομεν εἰς τὴν θείαν γραφὴν, ὅτι ἦσαν. Ἐπιφανεῖς ἀμφότεραι, καὶ ἐξακουσθεῖσαι εἰς τὴν εὐσέβειαν τῆς σαρκός. Καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως. Καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὴν θεοφυῆ καὶ μεγαλόδοξον Ῥώμην. Ἀπὸ τούτων ἡ μία ὑπανδρεύθη ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς κανικάριος. Καὶ πρὶν συνοικισθῇ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Οὔτε τῆς κοίτης αὐτοῦ κοινωνήσασα, ἐπειδὴ ἦτον ἕλλην, ἀλλὰ νόσον σκοφασιζομένη, ἐφύλαξε τὴν παρθενίαν της ἄφθορον. Ἐπειδὴ ἀπέθανεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἄνδρας της. Ὅθεν ἐπέρασεν ἀσκητικὰ τὴν ζωήν της, μὲ σωφροσύνην καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Καὶ δίδασκε ἐλευθερωσύνην ὅλον τὸν βίον της εἰς τοὺς πέντε, ἐπίσης καὶ τοὺς ἁγίους μάρτυρας εἰς τὰς φυλακὰς καὶ δεσμωτήρια. Καὶ τὰς ἐπαρακινᾶ, νὰ ὑπομένουσι τὰς βασάνους διὰ τὸν κύριον. Νουθετοῦσα αὐτοὺς, καὶ βοηθοῦσα εἰς τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Καὶ πάλιν ὕστερον ἀπὸ τὰς ἤθελαν θανατώσῃ οἱ τύραννοι, ἐκλεπε τὰ λείψανά τους. Καὶ μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας αὐτὰ ἐνταφίαζεν. Οὕτω ποιοῦσα καθ' ἑκάστην ἐγνώσθη ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν. Καὶ ἐτελειώθη διὰ πυρὸς, ἀπελθοῦσα εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πρὸς κύριον. Ἧς τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῇ κ β'. δεκεμβρίου μηνός. Ἡ δὲ ἑτέρα ἀναστασία,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σὶω, τὼ ὁποίαν ἑορτάζομεν σήμερον. Δὲν ὑπανδρεύθη ποσῶς, οὔτε κοσμικοὺς θορύβους ἠγάπησεν. Ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἐν βρέφους ποθήματα, ἐσύκωσε τὸν ζυγὸν αὐτὸ τὸν χρυσὸν καὶ γλυκύτατον. Καὶ ἐβάσαζε τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸ φορτίον. Ἤγουν τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Καὶ πάλιν ὕστερον ἠξιώθη τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ὑπεμεινε γλυκέως καὶ ἀνδρειότατα χάρ τῆς ἀγάπης τοῦ οὐρανίου νυμφίου αὐτῆς διάφορα καὶ παίδευτα κολασήρια. Ὅθεν καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐδοξάθη μεγάλως μὲ τριπλὸν στέφανον. Ἕνα μὲν διὰ τὼ παρθενίαν αὐτῆς. Καὶ ἄλλο τῆς ἀσκήσεως. Καὶ ἕτερον τὸ τοῦ μαρτυρίου. Τὸ ὁποῖον νὰ διηγηθοῦμεν ἐπιμελῶς εἰς ὑπόδειγμα ἡμέτερον.

Αὐτὴ ἡ ἀξιέπαινος κόρη, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀναστάσεως ἐπώνυμος, ἀπαρνήθη πατέρα, μητέρα, καὶ συγγένεις. Ἐμίσησε πλοῦτον καὶ δόξαν. Καὶ πᾶσαν σωματικὴν ἡδυπάθειαν. καὶ ἐγκατέλιπεν ἅπαντα τὰ ῥοῦστα καὶ ὡρόσκοπα ἀγαθὰ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰ ἀεὶ καὶ παύτοτε διαμένοντα. Ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅταν ἦτον χρόνων ἕξοσι. Καὶ τὼ ὑπούργησε μία ἐναρέτος καὶ γραμματισμένη μοναχὴ, τῷ ὀνόματι σοφία. Ἥτις ἐδίδασκεν αὐτὴν, καὶ ἐνουθέτα ἐπιμελῶς, εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. Ἡ δὲ νεάνις ὡς γνωστικὴ καὶ ἔμπαικτος ἐπροκόπτετο διλωσεκῶς, μὲ τὰς νουθεσίας τῆς διδασκάλου. Καὶ ἐδειχνε πολλὴν ἀρετὴν. ἡ δὲ Σοφία ἐδόξαζε τὸν κύριον, βλέπουσα τὴν πνευματικὴν αὐτῆς θυγατέρα νὰ προκόπτῃ εἰς τὸν ἔνθεον ἔρωτα. Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἐφθόνει τῆς κόρης τὴν γλυκύτητα. Καὶ τῆς ἔδωσεν εἰς τὴν σάρκα μεγάλον καὶ σφοδρότατον πόλεμον, διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἐὰν δυνηθῇ νὰ μισήσῃ τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, ἢ κἂν νὰ γένῃ ἀμελὴς εἰς τὴν ἄσκησιν, ἀλλὰ ἡ ἁγία ποσῶς δὲν ὑπέδυσεν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας, μᾶλλον καὶ προθυμωτέρα ἐγίνετο. καὶ ὅσον ἔβλεπε τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐπιβουλὴν, πῶς τὴν ἐπολέμα διαπαντὸς, τοσοῦτον ἡ αὐτὴ ἀνδρείως ἀντηγωνίζετο. καὶ ἔτσι κατακράτος ἐνίκα καὶ κατηχμάλωτε τὸν πειράζοντα. Ὅστις βλέπωντας, ὅτι μὲ τὸν ξόπον ἐτοῦτον δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν νικήσῃ. Ἐπεχειρίσθη καὶ ἄλλην ἐπιβουλὴν ὁ ξισάθλιος καὶ τὴν ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἀσεβείας καὶ διαβολέως. Οἵτινες εἶχασι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον πόθον πολλὴν καὶ ἐπιμέλειαν, νὰ βασανίζουσι τοὺς χριστιανοὺς μὲ διάφορα κολασήρια. Ἦτον δὲ τότε βασιλεὺς ὁ διοκλητιανὸς ὁ δυσσεβὴς καὶ ἄθεσμος. Δραμόντες οὖν οἱ ὑπηρέται, ἀνήγγειλαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα τρόπον, διὰ τὴν ἀνάστασίαν. Ὅτι ἔστι τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἐκτο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐφροσύνη. Οὔτε τὸς βασιλεῖς ἐσυβέτυ. Ἀλλὰ ἐπίρυττε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθη καὶ ποιητὴν ἁπάσης τῆς κτίσεως. Σκουξας ἓν ὁ φρόβος πολύανθρωπον θεατρον, ἐφτιάσεν, νὰ φερτιῶ ἐπεῖ τὴν μακαρίαν. Οἱ δὲ ὑπηρέτας ἀπῆλθον δύθὺς μὲ πολλὴν ὁρμὴν εἰς τὸ μοναστήριον. Καὶ τζακίσαντες τὰς θυρας, εἰσῆλθον μετὰ ἀκαριωτίας, ζητοῦντες τὴν ἀνασασίαν ὄξ ὀνόματος. Ἡ γοιῶ διδασκαλος αὐτῆς Σοφία, ἰδοῦσα τὴν ἀθρόαν ὁρμὴν τῆ στρατιωτῆ, ἐγνώρισε τὴν αἰτίαν. Καὶ τὰς ἐπαρακάλεσε, νὰ καρτερήσουν ὀλίγην ὥραν. Λαβοῦσα δὲ τὴν ἀνασασίαν μετὰ δακρύων, ἀπῆλθον κρυφίως εἰς τὸ θυσιαστήριον. Καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν τοιῶτα ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ δεσπότου Χριστοῦ. Ἐγὼ ἠγαπημένημου θυγατερ, ἀπὸ τὴν ὥραν, ὁπὰ σὲ ἀνατράφηκα ὄξ ἐμένουμε, δὲν ἠμέλησα ποσῶς, νὰ σὲ διδάσκω εἰς τὴν τῆ Θεοῦ πολιτείαν. Καὶ τωρα ἔφθασες εἰς ἡλικίαν τὸ πληρώματος τῶ Χριστῶ. Γ'παγε γοιῶ πρὸς αὐτὸν ἀγαλλιωμένη. Ὅτι αὐτὸς σὲ νυμφεύομαι σήμερον. Αὐτὸς σὲ πρόσαγω καὶ παραδίδωσε, νὰ σὲ ἐπάρῃ ὄξ ἐμένυμφεύτου ἀφθορεν. Ἰδοὺ καὶ ὁ νυμφὼν ἔρχεται. Καὶ ὁ καλὸν ἀψεύδης. Καὶ παρακέκουσιν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, νὰ σὲ ὑπάγωσιν ὡς νύμφην Χριστοῦ, εἰς τοὺς ἐρανίους θαλάμους. Νὰ ἀγαλλέσαι καὶ νὰ σωφρόνεσαι αὐτὸς πάντοτε, εἰς τὸν ἔρωτα ἐκείνου τὸν ἀγκλάλητον. Ὅδόσεν σοῦ τὴν σκέπην τῆ μαρτυρίου καὶ τεθλιμμένην ὁδόν. Καὶ δικαίως ὑπάγει εἰς τὴν ἀρυχωρίαν καὶ ἀναψυχὴν ἡ ψυχήσου αἰωνιον. ἐπειδὴ πρέπον ἦναι καὶ δίκαιον, οὐ μόνον κολασήσια πάνδεινα νὰ ὑπομένωμεν ὄξ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον νὰ λάβωμεν ἀγαλλόμενοι. Ὅτι ἐὰν αὐτὸς ὁ κυριάρμας καὶ δεσπότης ἐπόθαισε ὄξ λόγουμας, πῶς νὰ μὴ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς πρόθυμως τὸν ἐκείνου ὄξ τὴν σωτηρίανμας θάνατον. Μάλισα ἠγαπημένημου θυγατερ, δὲν λογίζεται θάνατος, νὰ ἀποθάνῃς ὄξ τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ ἀφροσύνη, Χαρὰ, Γ'δονὴ, Λαμπρότης, Καὶ ἀγαλλίασις. Φῶς τῶ φωτὸς ἑτούτε γλυκύτερόν τε καὶ ὡραιότερον. Καὶ ὄξβασις καὶ μετάστασις ἀπὸ τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, εἰς ἄφθαρτα καὶ αἰώνια. Ἀπὸ τὰ λυπηρὰ καὶ παμπόνηρα, εἰς τὰ χρησότερα καὶ χαρμόσυνα. Τώρα ὑπάγεις φιλτάτημου εἰς τὰ βέβαια καὶ μόνιμα. Τὰ δικαιοκαὶ μηδέποτε λείψοντα. Νὰ σωφρόνεσαι μετὰ τῆ φρονίμων παρθένων, εἰς ἐκείνην τὴν ἄρρητον ἡδονὴν καὶ ἄφραστον ἀγαλλίασιν, τὴν αἰὶ καὶ πάντοτε θαμένουσαν. Μὴ δειλιάσῃς οὖν τὸ αὐστηρὸν τῆ τυράννου. Καὶ τὸ δριμὺ τῆ πολάσεων. Ὅτι ὁ δεσπότης Χριστὸς ὁ νυμ-

φίοσου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φίσσου, θέλει σοῦ παρασαθῆ, νὰ ἐλαφρυνῆ τοὺς πονησε-
κὴ αὐσὲ ἀτύση καὶ ὀλίγον, νὰ κακοπαθήσης, δι' νὰ φανῆ ἡ
ὑπομονήσε, καὶ ἡ δοκιμὴ τῆς πίσεως, δι' νὰ θαυμάσουν οἱ ορων-
τες τὴν αἴδρειαν καὶ ωροθυμιασου. Πάλιν δεῦσε θέλει ἐγκαταλεί-
ψη ἕως τέλος. Ἀλλὰ ὅταν ἀγαπήσης, θέλει σβεσθῆ ἡ δεκυύ-
της τῶν πληγῶν κὴ τῆ πόνησου. Νὰ σὲ αἰατείλη φῶς ἡ παρά-
κλησις. Καὶ δόξα κυρίε κυκλώτεισε. Τωῦτα κὴ ἕτερα λέγεσα ἡ
σοφώτατος Σοφία ωρὸς τὴν παρθένον, τῆς ἀπεκρίθη λέγεσα. Κάμε
δεῦσιν μῆτερ μου κὴ ἱκεσίαν ωρὸς τὸν δεσπότωνας, νὰ μὲ σειλη
ἐξ ὕψους δυνάμιν καὶ βοήθειαν, νὰ μὴ δειλιάσω τὴν τῆ τύ-
ραννον ὠμότητα. Ὅτι τὸ μὲν πνεῦμα ωρόθυμον, ἡ δὲ σαρξ ἀ-
θενὴς. Καὶ χωρὶς τῆς θείας βοηθείας, δὲν κατορθῶται τὸ ἀγα-
θόν. Εὔξου λοιπὸν θερμῶς δι' λόγεμε. Καὶ θέλω σπουδάση
κρατωσυνεῖ ὑπὸ τὴν αὐτῆ δυνάμιν, νὰ φυλάξω τὰς ἐπαγ-
γελίας πᾶσας ἀπαρασάλευτα. Ταῦτα λέγουσα ἡ παρθένος ωρὸς
τὴν διδάσκαλον, ἔδραμαν οἱ σρατιῶται. Καὶ τὴν ἄρπασαν ὡς
ἀρνίον ὑπὸ τὴν μητέρατης. Καὶ δένοντες αὐτὴν μὲ σίδηρα, τὴν ἐ-
πήγασιν εἰς τὸ κριτήριον χαίρουσαν. Ἰδόντες δὲ οἱ θεωροῦντες τα-
σαυτὴν εὐκοσμίαν καὶ ὡραιότητα, ἐθαυμάζοντων. Ὁ γὰρ ωρόβος
ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀνασασία καλοῦμαι·
ὅτι ὁ κύριος μὲ ἀνέσησε, δι' νὰ καταρχμῶ σήμερον ἐσένα, κὴ τὸν
πατέρασου τὸν διάβολον. Ταύτην τὴν παρχείαν ἀπόκρισιν ἀκού-
σας ὁ ωρόβος, ἠβουλήθη, νὰ καταπαλάξη μὲ κολακείας τὸ αὐ-
σηρὸν αὐτῆς καὶ ἀνύτομον. Μὴ νοῦθρωπας ὁ ἀνήπτος ποτὲ τὴν
εἶχεν ἡ κρη εἰς τὴν πίσιν τὴν ψυχὴν σερεωτέραν ἀδάμαντος.
Ἔλεγεν οὖν αὐτῆ. Ἀκουσόνμου θυγατρ, ἐπειδὴ σὲ συμβουλεύω
ωρὸς τὸ συμφέρονσου. Καὶ θυσίασαι τοῖς μεγάλοις θεοῖς, νὰ σὲ
ὑπανδρεύσω μὲ πλουσιώτατον ἄρχοντα. Νὰ σοῦ δώσω χρυσίον
πολὺ, ἀργύριον, ἱματια λαμπρὰ. Δουλοπάδων καὶ σκλάβων
πληθὺ. Νὰ γένης εἰς μίαν σιγμὴν ὄνομα καὶ περιφανὲς. Ἐ-
γνώρισον σεῦ τὸ καλὸ τερόν σου. Συμβουλεύσου ἄξια τῆς ὡραιότητος,
κὴ ψυχικῆς εὐημερίας σου. Καὶ μὴ θελήσης, νὰ δοκιμάσης τὸν θυ-
μόν μὲ. Καὶ να μαθης, ποταπὸν κακὸν εἶναι ἡ ἀσέβεια. Ὅτι ἐγὼ
(οἱ θεοὶ τὸ γνωσκουσι) σὲ λυπᾶμαι δι' τὸ κάλλος σε. Καὶ ὡς πατὴρ
σε κὴ σάρκα φροντίζω τὸ ὠφελέσε, κὴ συμβουλεύωσε τὸ συμφέ-
ρονσε. Εἰδὲ κὴ δέν με ἀκούσης, ἀνάγκη εἶναι, νὰ δοκιμάσης τὸν θυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνου καὶ ἀγριότητα. Καθὼς εἶδες τώρα τὴν ἐμένα δυμπεριφορὰ καὶ ἡμερότητα. Καὶ τοῦτο νὰ μεταμορφώσῃ ἀνωφέλετα. Ταῦτα ἡ μάρτυς ἀκούσασα, ἐνεθυμήθη τῶν μητρικῶν παραινέσεων ἐκείνων τῆς σοφῆς διδασκάλου Σοφίας. Καὶ ἀπεκρίθη ταπεινὰ λέγουσα. Ἐμένα, ὦ δικασά, ὁ νυμφίος, ὁ πλοῦτος μου, καὶ ζωή. εἶναι ὁ γλυκύτατος Χριστὸς ὁ δεσπότης μου. Καὶ ὁ διὰ τὸν θάνατος πολλῷ μοι καὶ τῆς ζωῆς τιμιώτερος. Διὰ τὸν ὁποῖον πάντα τὰ ἡδία τῆς γῆς καὶ δπολαυστικὰ κατεφρόνησα. Χρυσόν, ἢ ἄργυρον, λίθους πολυτελεῖς καὶ τὰ λοιπὰ ὁποῦ τιμοῦν οἱ φιλόσαρκοι, ὡς πηλὸν λογίζομαι. Πῦρ δὲ καὶ ξίφος καὶ σίδηρον. Μελῶν σέρησιν. πληγάς τε καὶ μάστιγας. Καὶ ἔτι ἄλλο νομίζετε διὰ τιμωρίαν. Ἐγὼ τὰ ἔχω διὰ ἡδονὴν μου καὶ ἀγαλλίασιν. Αἰνίζουσα πρὸς τὸν δεσπότην Χριστὸν καὶ σωτῆρα μου. Καὶ ὄχι μόνον νὰ παθω τοιαῦτα δεινὰ διαγάπητου. Ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω μυρίαις φοραῖς διὰ λόγουτου. Μὴν ὑποκύπτησαι λοιπὸν, νὰ λυπᾶσαι τὴν δυμορφίαν μου, ἡ ὁποία μαραίνεται ἴσια μὲ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ. Ἀλλὰ κάμνε, ἔτι εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Καὶ μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν ἀκαιρα. Ὅτι ἐγὼ ξυλίνους, ἢ λιθίνους θεοὺς, δὲν θέλω προσκυνήσῃ ποτε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν, ἐθυμώθη. Καὶ προσέταξε, πρῶτον μὲν νὰ τὴν δείρουν ἀνιλεῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Ἔπειτα τὴν ἔγδυσαν ὁλόγυμνην διὰ αἰσχύνην, νὰ τὴν βλέπῃ ὅλον τὸ θέατρον. Οὔτως αὐτὴ ἐγύμνωσαν ἐκεῖνο τὸ πάγκαλλον σῶμα καὶ τοῖς ἀγγέλοις αἰδέσιμον. Καὶ τὸ παρέσησαν χωρίστινος σπαράσματος, νὰ καταφρονεθῇ ὑπὸ πάντων, καὶ λέγειτης ὁ ἄρχων. Οὔτε σοῦ πρέπει διὰ τὴν ὑπερφάνειάν σου νὰ ἀχημονήσαι ἀπὸ τόσα ἀνδρῶν ὁμμάτια. Ἀλλὰ κἂν τώρα πρόσελθε εἰς τὴν λύβρειαν τῶν θεῶν. Καὶ μὴ θελήσῃς, νὰ ἰδῇς πρὸ καιροῦ μαραινόμενον τοσοῦτον κάλλος, νὰ ἀπολεσθῇς ἀθλιώτατα. Ὅτι ἐὰν δὲν κάμῃς τὸ θελημάμου, δὲν δυνεται τινας, νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας μου. Ἀλλὰ σὲ θέλω κατακόψῃ λεπτὰ κομμάτια. Νὰ σὲ βίζω, νὰ σὲ φάγουσι θῆρες ἄγριοι. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ ὦ ἡγεμὼν τὴν γύμνωσιν ἐτούτου τε σώματος, δέντου ἔχω διάχημοσιεύω, ἀλλὰ καλλωπισμὸν μάλιστα, λαμπρότατόντε καὶ φωτεπέσατον. Ὅτι ἐγδυθεῖσα τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἐνδύσομαι τὸν καινὸν μὲ δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν. Καὶ εἶμαι ἕτοιμος, νὰ λάβω καὶ αὐτὸν τὸν θανατον, ὁποῦ μὲ ἐφοβέρισες. Τὸν ὁποῖον ἔχω

πολλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλὰ ποθεινότατον. Εἰ δὲ καὶ τὰ μέλημου κατακόψης ὡμότατε δικασὰ, ἢ ἐπειζώσης τὴν γλῶσαν, τὰς ὀδόντας, ἐ ὄνυχας. Τότες μᾶλλον μὲ διεργετεῖς θειασότερον. Ὅτι ὅλην ἐμαυτὴν χρεωσῶ τοῦ δημιουργοῦ καὶ σωτῆρος μα. Καὶ τοῦτο ποθῶ, νὰ δεξαθῆ εἰς ὅλα τὰ μέλημου. Νὰ τὲ τὰ παρασήσω μὲ τὸν σολισμὸν τῆς ὁμολογίας καλλωπιζόμενα. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ὅμοια εἶπεν ἡ ἁγία, διὰ νὰ θυμωθῆ ὁ δικητὴς, νὰ μὴ τὴν λυπηθῆ, καὶ ἀφήσητὴν ἀτιμώρητον, νὰ ὑστερηθῆ τῆν σεφάνων τῆς ἀθλήσεως. Θαυμάσας οὖν ὁ ἄρχων καὶ ὅλον τὸ θέατρον τοσαύτην παῤῥησίαν μιᾶς παρθένου, ἀφῆκε τὰς κολακείας. Καὶ ἐπιχειρίζεται τὰς τιμωρίας καὶ δεινὰ κολασήρια. Καὶ προσάσσει, νὰ καρφώσην εἰς τὴν γῆν πάλης τέσσερεις. Ἀπάνω εἰς τὰς ὁποίας τὴν ἐτάνισαν, ἢ ἐκρέμασαν ῥίμματα. Καὶ κάτωθεν μὲ ἔιχασι πῦρ μὲ λάδι καὶ πίσσα καὶ τιάφι καὶ ἄλλα ὅμοια. Μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαταφλέγοντάν τὸ σῶθος ἡ κοιλία καὶ τὰ σπλαγχνατης. Ἄνωθεν δὲ τὴν ἔδερναν εἰς τὴν ῥάχιν μὲ ῥαβδία οἱ ἀσπλαγχνοι. Οὕτως οὖν ἔσαχεν ἡ ἀείμνηστος βασανιζομένη ὥραν πολλὴν. Καὶ ἦτον ἡ ῥάχη, ἐ ὁλάτης τὰ ὀπίσθια καταξεσχισμένα ἀπὸ τοὺς ῥαβδισμούς. Ἐμαροῦθεν δὲ ἐκαταφλέγοντάν αἱ σάρκες, ἡ φλέβαις, τὸ αἷμα. Καὶ εἶχε τόσην ὀδυνὴν καὶ πόνους, ὁποῦ μόνον νὰ τὸ ἀκούσῃ τινὰς δειλιᾷ καὶ θαυμάζεται. Ἀλλὰ ἡ μάρτυς (ὢ ψυχῆς γενναίας ὄντως διὰ Χριστὸν, καὶ ἀναγκῶν ὑψηλοτέρας τῆς φύσεως) μὲ τὴν δύχειν μόνην ὥσπερ μὲ δρόσον τινὰ ἔσβυνε τὴν σφοδρότητα τοῦ πυρὸς, ἐνθυμουμένη τὰ παλαιὰ τῆ Θεοῦ θαυμάσια. Ἐπειδὴ εἶχε πολλὴν συνέσιν καὶ σοφίαν τῶν θείων γραφῶν. Καὶ εὔπως ἐλάφρυνε ταὶς ὀδυνάκτης. Ἰδὼν δὲ ὁ ἄγριος θὴρ ἐκεῖνος καὶ ἀπάνθρωπος, ὅτι δὲν ἐδειλίασε τοσαύτας βασάνες, προσέσσει, νὰ τὴν δέσουν εἰς ἕνα ξόχον. Καὶ ἀθὺς ἐγίνη ἔργον ὁ λόγος τα. Καὶ γυρίζωντας ὁ ξόχὸς μὲ τινὰ μηχανὴ, ἐσυντρειψε τὰ κόκκαλα τῆς ἁγίας. Τὰ νεῦρα καὶ οἱ ἀρμοὶ ἐταρίζοντάν. Καὶ ὅλη (φεῦ) ἡ πλάσις τοῦ σώματος ἐμετατόπησεν ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν. Καὶ ἔμεινεν ἐλεεινὸν θέαμα. Ἡ δὲ μάρτυς πάλιν ὀπεκαλεῖτο ἐκεῖνον, ἐτοῦ ἐδυνάτο νὰ τῆς βοηθήσῃ ἐν καιρῷ θλίψεως, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, ταῦτα λέγουσα. Θεὲ θεῶν ὁ κύριος τῶν δυνάμεων. Ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μα. Ἡ ὑπομονὴ, ἡ καταφυγήμου, καὶ δυνάμις. Ἡ ἐλπὶς τῆς ψυχῆς μου καὶ σωτηρίαμα. Μὴ μακρυνῆς ἀπ' ἐμοῦ. Ὅτι ἐξέλιπεν εἰς ὀδυνὴν ἡ ζωήμου. Ἐκελλήθη εἰς γῆν ἡ γαστήρμα. Καὶ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ ἐβάνυσ ὡσεὶ φρύγιον σωφρίγησεν. Καὶ δόξμοι βοήθειαν ἐκ θλίψεως ὁ Θεὸς ὁ ὠφελῶν νυνὶ δυναμιν. Ταῦτα προσευξαμένου, Ὦ τοχείας ἐπισκοπῆς. Ὦ ὀξυτάτης λυτρώσεως. Εὐθυς εὐρέθη ἡ ἁγία ἐλευθερωμένη ἐκείνου τοῦ χαλεποῦ μηχανήματος. Καὶ ἐξέκετο ἔμπρεσθεν τοῦ δικασοῦ ὑγιὴς εἰς ὅλον τὸ σωμα, χωρὶς ποσῶς σημεῖον πληγῆς, ἢ καυσάδα πυρὸς εἰς τας σαρκαστης. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ τυφλωμένος δὲν ἐδυνήθη, να καταλαβῃ τὴν θαυματουργίαν τῆς Θείας δυναμεως, μεθυσμενος εἰς τὴν ἀσεβειαν, καὶ μανιαν καὶ σκοτος περικείμενος. Ὅθεν ἐκέλευσε πάλιν αὐτὴν εἰς ξύλον. Καὶ μὲ ὀνύχια σιδηρᾶ τὴν ἐκαταξόχιζαν. Ἡ δὲ ἁγία ωρεσυχετο. Καὶ εὐθυς ἤλθεν ἀξ ὄψεως βοήθεια. Καὶ ἀτόνησαν οἱ δήμιοι, καὶ αὐτὴ ἐξέκετο οἰδεπασως ὀδυνωμένη. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ζητουμενος ἐουκώνετο πολλακις ἀπὸ τὸ θρόνου μὲ πολλὴν ὀργὴν καὶ θυμὸν, μὴ ἠξεύρωντας τί νὰ κάμῃ. Ὁ δὲ ἄθλιος, ὁποῦ τὸν ἐσωτύχνε κατα μόνας, τὸν ἐνθυμισε, νὰ κόψῃ τοὺς μασοὺς τῆς ἁγίας. Αὐτὴ δὲ ἡ τιμωρία εἶναι χαλεπὴ καὶ δεμυτάτη ἀκροασαὶ. Ὅτι εἰς τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι μάλιστα ἡ καρδία καθιδρυμένη καὶ ῥιζωμένη. Ἀλλὰ ἡ μαρτυς ἔχυσα μεγαλιτερον παθος εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν ἔρωτα του Χριστοῦ, ἐκατεφρόνησε τοῦ μικροῦ καὶ ἐλάττονος. Ὁ δὲ τύραννος πάλιν ἰδὼν, ὅτι ὑπερεῖνεν ἡ ὁσία καὶ ταυτὴν τὴν χαλεποπάτειν βασανον, ἐφρόνησε ὁ ἀλιτήριος, νὰ νικήσῃ τὴν ὑποβολὴν τῆς καρτερίας, μὲ τὴν ὑποβολὴν των κολασεων. Ὅθεν κέλευσεν αὐτὴς ὅλους τοὺς ὀδόντας καὶ ὄνυχας. Ἡ δὲ ἁγία ὡσὰν νὰ μὴν αἰσθανετο πόνον τινά, ἠυχαρίστει τῷ κυρίῳ θερμότερα. Ὅτι ἠξιώθη, νὰ τοῦ γένῃ συγκοινωνος εἰς τὰ παθη καὶ σύμμορφος. Ἐνύβριζε δὲ καὶ τοὺς θεοὺς τοῦ τυράννου, σκότος αὐτοὺς καὶ πλάνους καὶ δαίμονας, καὶ ἀπώλειαν ψυχῆς ὀνομάζουσα. Τὰ ὁποῖα μὴ ὑποφέροντας νὰ ἀκούσῃ ὁ δικαστὴς (ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἀθενεῖς ὀφθαλμοὺς ἦναι μισητὸν τὸ φῶς τὸ γλυκύτατον) κελευει, νὰ τῆς ἀναστατώσουν τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὸν φάρυγα. Ἡ δὲ ὁσία δὲν ἐδειλίασε ποσῶς εἰς τὴν τιμωρίαν ταυτὴν. Μόνον ἐζήτησεν ὀλίγην διωρίαν, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν πρέπουσαν προσευχὴν, μὲ τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς, καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν κύριον. Εὐχαριστήσασα οὖν ἀξίως αὐτῷ ἕνα με δέησιν, νὰ τὴν ἀξιώσῃ, νὰ τελειώσῃ με δεξιὸν τέλος τὴν μαρτυρικὴν. Καὶ ὅσοι ἀρρώστοι τὴν ἐπικαλεθοῦν εἰς βοήθειαν, να τοὺς δίδῃ τὴν θεραπείαν ὡς ἰατρὸς παντοδυνάμος. Ταῦτα τῆς ἁγίας προσευξαμένης, ἦλθε φωνὴ οὐρανόθεν, μαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαρτυροῦσα τὴν τελείωσιν τῆς αἰτήσεως. Ἤγουν, νὰ γενῇ τὸ θέλημά της, καθὼς ἐζήτησε. Τότες ἡ μάρτυς ἀκούσασα τὴν θείαν φωνὴν ἐχάρη. Καὶ λέγει τὸν δήμιον, νὰ τελείσῃ τὸ προσταγμένον. Ὅστις ἔκοψεν (οἴμοι) μὲ σίδηρον, τὴν θεολόγον ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν φθεγγομένην τὰ θεῖα λόγια. Ἔβγαλαν ἔν τὰ αἵματα, καὶ ἐκοκκίνισαν τὰ ἱμάτια τῆς ἀμώμου νύμφης τοῦ Χριστοῦ. Ἦτις ἀπὸ τὸν πόνον ὀλιγοψυχήσασα, ἐζήτησε ὕδωρ. Καὶ τῆς τὸ ἔδωκαν εἰς βυσσοὺς καὶ ἀναίσθητος χριστιανὸς ὀνόματι κύριλλος. Ὅστις δέχεται τὴν μικρὰν αὐτὴν καλοσύνην τοῦ ψυχροῦ ποτηρίου, ἀπολαμβάνει ἀντιμισθίαν παρὰ Θεοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Ὅτι μανθάνοντας οἱ φρόβοι, πῶς ἐλυπήθη τὴν ἁγίαν, καὶ τὴν ἐπότισεν, ἐπρόσταξε νὰ κόψουν τὰς κεφαλὰς καὶ τῶν δύο. Καὶ ἔτσι ἐτελέσαν τὸν δρόμον τῆς μαρτυρίας ἀμφότεροι. Ἔμεινε δὲ ἐρρημμένον ἡμέρας τινὰς τῆς ὁσίας τὸ λείψανον, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ ἐγγίξῃ πετεινόν, ἢ θηρίον ἀπὸ θείαν νεῦσιν καὶ βάλησιν· Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ θεῖος ἄγγελος ἀραιόθεν κατεπέμπετο, νὰ ἀποδώσῃ τῇ διδασκάλῳ αὐτῆς Σοφίᾳ τὸ ἅγιον λείψανον. Ἡ ὁποία προσηύχετο ἀπὸ τὴν ὥραν, ὁποῦ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της τὴν ἀσφάσιαν. Καὶ ἐβλέπετο τὸ Κυρίου, νὰ τὴν διαμονὴν ἕως τέλους, νὰ μὴ νικηθῇ ἀπὸ κολάκειας, ἢ νὰ δειλιάσῃ τὰ κολαστήρια, καὶ ζημιωθῇ τὸ στεφάνου. Οὕτως αὐτὴ προσδυχομένης τῆς Σοφίας μετὰ θερμῶν δακρύων, καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, τῆς ἐφάνη ἅγιος ἄγγελος, ἀφ' ἑπτείωσεν ἡ ἁγία, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἐραίνον θάλαμον νὰ ἀγάλλεται αἰώνια. Καὶ λέγει τῆς τὴν ποθουμένην αὐτὴν ἀγγελίαν. Τὸ δικαιότατον μοῦνμα, Καὶ ἥδιστον αὐτῇ καὶ γλυκύτατον ἄκουσμα. Ἔτι δὲ καὶ ὁδηγὸς αὐτῆς γίνεται, καὶ τῆς ἔδωκε τὸ ποθεινότατον αὐτῇ καὶ σεβάσμιον τῆς μαρτυρος λείψανον. Εἰς τὸ ὁποῖον φθειχυθεῖσα, καὶ κατασιλήσα αὐτὸ μὲ δάκρυα ἐπολλὴν ἀγαλλίασιν, ἔλεγε ταῦτα. Ποθεινότατον τέκνον καὶ φωτεινότατον. Οὔπω σὲ αἰσθάνεσθε, καλῶς μὲ κόπον πολὺν, μὲ νήστειαν καὶ ἄσκησιν. Εὐχαριστῶσοι, ὅτι δὲν ἐκαταρρόνεσες τὰς ἐπαγγελίας. Δεῦ ἀσχόνησες τὰς νηθεσίας. Οὐ δὲ πυρεῖδες τὰς ἐντολὰς, ἀλλὰ ἐφύλαξες τὰς ὑποχρέσεις, Καὶ παρέσης Χριστῷ τὴν νυμφίῳ σου, φθειβεβλημένη παρθενίας ἱμάτιον. Πεποικιλμένη τε μαρτυρίᾳ τὰ στίγματα. καὶ στολισμένη μὲ στέφανον ἐκ λίθων τιμίων. καὶ τώρα κατοικεῖς εἰσὲ τόπον σιλωπῆς θαυμασῆς. Εἰς τὸν οἶκον τῆς δόξης κυρίου, ἔνθα οἱ ἀγγέλοις φρενίνεσαι ἐξὸ τοῦτο παρακαλῶσι φιλτάτη μου θύγατερ, καὶ πνευματικὴ μητέρα μου, γενοῦ μοι καὶ τῆς προσκυνοῦσι ταύτης ζωῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλὴ γηροβόφος . καὶ μεσίτις ἅμα καὶ πρεσβὶς πρὸς τὸν δεσπότην ὧνας , νὰ μὲ ἀξιώσῃ τῆς βασιλείαιτης . Αὐτὴ καὶ ἕτερα λέγουσα ἡ φιλοπαις χρῶς καὶ φιλόθεος , ἐπηγκαλίζετο , καὶ κατεφίλει τὸ τίμιον λείψανον , ἀμὴ δὲν ἐδυνάτο , νὰ τὸ συκώσῃ διὰ τὸ γῆρας τῆς . Ὅθεν συλλογιζομένης αὐτῆς περὶ τούτου , ἐφάνησαν ἐξάφνης δύο ἄνδρες εἰς τὸ εἶδος καὶ τὸν τρόπον ἀιδέσιμοι . Οἵτινες ἐσύκωσαν τὸ σεβάσμιον ἐκεῖνο καὶ ἱερώτατον λείψανον . Καὶ τὸ ὑπήγασι μετὰ τῆς Σοφίας εἰς τὴν ῥώμην ἔσωθεν . Καὶ τὸ ἐπόθεσαν λαμπρὰ καὶ φιλότιμα . Εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ πάτρος καὶ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ . Μεθ' ἧς τιμὴ , κράτος σὺν ἁγίῳ πνί . Νεῦ καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων . ἀμήν .

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΙΒ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ,

Ὁσίου καὶ Θεοδώρου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τοῦ Ἐλεήμονος. Μεταφρασθὲν ἐκ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον, Παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ. Εὐλόγησον πάτερ.

Ὁσαύτως δύναμιν ἔχει ἡ συμπάθεια πρὸς ἐνδείας καὶ ἐλεημοσύνη πρὸς πάντας, ὅπου χωρὶς αὐτῆς εἴτις ἔχει ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετὰς ὠφέλατα. Ἐὰν εἶναι λέγω σωφρων, ἐγκρατὴς, παπεινὸς, καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀρετὰς στολισμένος. Ἔπειτα νὰ εἶναι ἀνελεήμων καὶ ἄσπλαγχνος, δὲν εἶσαι παρὰ Θεῷ ἔλεος. καὶ τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ πισωθῇ πᾶς ἕναι μὲ διάφορους μαρτυρίας τῆς ἱερᾶς γραφῆς. καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν παραβολὴν τῶν δέκα παρθένων. Ἡ ὁποῖα εἶναι ἀξία νὰ παρακινήσῃ τὸν σκληροτέραν καρδίαν καὶ ἄσπλαγχνον πρὸς συμπάθειαν. Βλέποντας, ὅτι ἡ παθενία, ὁπού εἶναι ἡ δυσκολότερη καὶ χεδὸν μεγαλίτερη ἀρετὴ, καὶ ἔχει τοσοῦτον κόπον πᾶς τὶς νὰ τὴν κατορθώσῃ, δὲν ὠφέλησε τίποτας ἐκείνας τὰς ἀθλίας πέντε παρθένας. Ἀλλὰ ἐκολάθησαν, καὶ ἐκ ἰτυχον ἀσπλαγχνίας ὡς ἄσπλαγχνοι. Κατὰ ἀλήθειαν ἔφερε πᾶς ἀνελεήμων, νὰ ζέμῃ, καὶ νὰ βιάζῃ τὴν φύσιν αὐτοῦ πρὸς συμπάθειαν, ἀναγινώσκων εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. ὅτι εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην καὶ ἀδέκασον τοῦ Χριστοῦ παρεσίαν, καὶ οἰκουμενικὴν κρίσιν, ὅλη ἡ αἰτία τῆς κολάσεως τῶν ἀμαιτολῶν, ἔναι ἡ ἀσπλαγχνία. καὶ πάλιν ἡ σωτηρία τῶν ἐναρέτων ἔναι ἡ ὁποῖα πρὸς ἐνδείας ἐ συμπάθεια. καὶ ἄκεσον τὶ μέλλει εἰπεῖν ὁ φοβερὸς κριτὴς τὴν ὥραν ἐκείνην πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς δικαίας. Ἔλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν βασιλείαν, ὁποῦ σᾶς εἶναι ἡτοιμασμένη, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Διατὶ ἐπείνασα, καὶ ἐδώκατέ με καὶ ἔφαγα. Ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με. Γυμνὸς ἤμην, καὶ ἐνεδύσατέ με, καὶ πάλιν φρὸς τοὺς ἁμαρτωλὰς. Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον φρὸ διαβόλω καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. ὅτι ἐπείνασα, καὶ δὲν μοῦ ἐδώκετε νὰ φάγω. καὶ τὰ ἑξῆς. Ὦ μεγάλη τῆς συμπαθείας δυνάμις! Δὶν ἐπαινᾷ τοὺς δικαίους. πῶς ἐνήστευον, καὶ ἀδιαλείπτως φρεσήυχηνταν, καὶ ἄλλας ἀρετὰς ἐτέλεσαν. Εἰμὴ μόνον τὴν ἐλεημοσυνίλιν. καὶ πάλιν δὲν ὀνειδίζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς πῶς ἐπόρνευσαν, ἢ ἔκλεψαν, ἢ ἐφόνευσαν, ἢ ἄλλο παρόμοιον ἔφραξαν. Ἀλλὰ μόνον πῶς ἦταν φρὸς τὸν πλησίον ἀνελεήμονες. Τοῦτο γνωρίσοντες οἱ ἅγιοι ὅλοι τῆς ἐκκλησίας μας, ἐπιμελοῦνταν ταυτὴν τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τὰς λοιπὰς φρειασότερον. Ἐπειδὴ αὐτὴ δωρεῖται τόσον φρὸς τὸν δεσπότην, καὶ κάμνει φίλους του μεγάλους ἐκείνους, ὁποῦ τὴν ποθήσουν ἐξ ὅλης καρδίας τους. καὶ μάλιστα ἡ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενος ἅγιος. Ὁ γλυκύτατος λέγω Ἰωαννὴς καὶ σπλαγχνικώτατος, ὁ φρὸς τοὺς δεομένους ἐλεήμων καὶ συμπαθέστατος. ὁ ὁποῖος δι' τὴν πολλὴν αὐτοῦ καὶ ἀμέτρητον εὐσπλαγχνίαν, ὁποῦ εἶχε φρὸς τοὺς πτωχούς, ἀπέκτησε τοιαύτην ἐπωνυμίαν, νὰ ὀνομάζεται ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος. Τοῦτον τὸν βίον σᾶς παρακαλῶ ἀδελφοὶ νὰ ἀκροασθῆτε μὲ ἀλάβειαν, διατὶ εἶναι περιεργασία ὠφέλιμος. καὶ δωρεῖται να δώσῃ πίστιν κατανύξιν εἰς τοὺς σκληροὺς καὶ ἀνελεήμονας. Ὁποῦ νὰ κλίνουσι φρὸς συμπάθειαν. Χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν θέλουν ἰδῆ βασιλείαν οὐράνιον. Ἀλλὰ μᾶλλον καταποθήσονται εἰς πῦρ ἄσβεστον καὶ κόλασιν ἀτελεύτητον. Ἄρχομαι γοῦν ἐντεῦθεν τῆς ἡδυπαθοῦς διηγήσεως. καὶ μὴν ἀμελῆτε νὰ νήσάζετε. Ἀλλὰ ἀκούσατε μετὰ πάσης εὐλαβείας, καὶ κατανύξεως.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Κύπρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεθρέφθη ὥστερ ἕνα φυτὸν εὐθαλὲς καὶ ἐσαλισμένον ταῖς ἀρεταῖς. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἦτον ἐνάρετος ἄνθρωπος καὶ ἐπιφανὴς, ἐπιφάνιος τ' ὄνομα. Ὅστις δι' τὰς ἀρετάς του ἔγινεν ἔπαρχος εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον. ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ κοσμία, καὶ φρεπόντως εἶχε τὸ σωματικὸν κάλλος, μὲ τὴν ψυχικὴν ὡρωπότητα. Καὶ ὡμοίαζεν εἰς τὰς ἀρετὰς τῆς ἀνδρόγυνης. Ἔχων οὖν ὁ Ἰωάννης τοιούτους γεννήτορας, δὲν ἐπαραφίσησεν ἀπὸ ταύτους. Ἀλλὰ μᾶλλον ἐσπούδαζε νὰ τοὺς σοφίσῃ μὲ τὰς φρόξειστου περισσότερον, διὰ νὰ ἐ-

γνω-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωρίζεται ἀπὸ τὸν καρπὸν τὸ δένδρον. καὶ ὄχι ἀπ' ἐκεῖνο ὁ καρπὸς νὰ σολίζεται. Ἀλλὰ μάλιστα ἀπὸ τὸ παιδίον ὁ πατὴρ νὰ σεμνύνεται. Ἀφοῦ γοῦν ἔφθασεν εἰς μέτρον ἡλικίας. Καὶ ἐπαιδεύθη καλῶς τὰ ἱερὰ γράμματα, τὸν ὑπαίδρυσαν οἱ γονεῖς σωστικῶς τε. Ὅστις ἐχὲ νὰ μὴ γένῃ ἀφ' τοῦ γονέων παρήκοος, ἐπηρε γυναῖκα. Ἀμὴ ἐπέρνα μὲ σωφροσυνὴν καὶ ἐγκράτειαν. Ἀναγκαζόμενος δὲ ὑπὸ τῆ συγχρύων, ἐγέννησε καὶ παιδία. Ἀμὴ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησαν ἄωρα. ὁμοίως κὴ ἡ γυνὴ αὐτὲ ἀπῆλθε φρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Ἰωαείης ὡς ἀγνώμων ψυχὴ ἀχαρίστησε πολλά, καὶ ἐδ ξασ. τὸν Θεὸν, ὁπῶ τὰ ἔδωσε καὶ ἐπήρετα. Καὶ κάμνει αἰτίαν ἀρετῆς ταυτίλω τλὼ ὑποθεσιν. Συλλογιζόμενος, ὅτι ἡ στέρησις τῆ τέκνων κὴ γυναικὸς, τὸν ἐλύπωσεν ἀπὸ τλὼ τῶ βίω φροντίδα καὶ μέριμναν. Καὶ καθ' ἑκάστλω φροσήρθε τῆ Θεῶ. Ὅθεν κὴ τὰ σπλάγχνα της θείσι χρηστότητος ὡτῆ ἀφανίζονται. Διατῶτο κὴ ὡτὸς ἐκεῖνα κατὰ τὸ δικαιότον σκιμιμένος, ἀνοίγει τὰ σπλάγχνα καὶ ὅλας τας θύρας. Καὶ δίδει χεῖρα τοῖς δεομένοις, ἀφαιροράζωντας ἀφθόνως ὅλον τὸν πλῆτον τε, καὶ χαρίζωντας εἰς ὅλως τὰ χρειαζόμενα. Καὶ ἀφὲ τλὼ φρᾶξιν ταύτλω ἐγίνη εἰς τὰς πάντας γνωστὸς καὶ ἐπίδηλος. Οὐμόνον εἰς τὸς ἰδιώτας καὶ ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν βασιλέα ἡράκλιον ὑπῆχε ἡ φήμη του, ἕως τλὼ κωνσταντινέπολιν. Καὶ επειδὴ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀνείκιτο χηρεύουσα ἀπὸ πατριάρχλω ἡ ἀλεξάνδρεια, ἐπεθύμα ὁ λαὸς ὅλος, νὰ ἀξιωθῆ τοιότου ποιμένος. Καὶ φαρεκάλεσαν τὸν βασιλέα, νὰ ψηφίση τὸν Ἰωαννίλω ἀρχιεπίσκοπον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔστειλεν ἀνθρώπους εἰς τὴν κύφρον, καὶ τὸν ἤφεραν. Τὸν ὁποῖον ἐπαρεκάλεσε, νὰ δεχθῆ τλὼ ἀξίαν. Ἀλλ' αὐτὸς φροφασιζόμενος, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος τοιῆτος ἀνθρωπος, νὰ δεχθῆ τόσον βαρὺς καὶ μεγαλεῖον ἀπαίωτε. Ἄρχων δὲ τὶς νικήτας ὀνόματι, πατείκιος τλὼ ἀξίαν, ἀδελφὸς κατὰ πνεῦμα τῶ Ἰωάννε κὴ φίλος τε ἀκεριβώτατος, εἶχε θαῤῥος πολὺ φρὸς τὸν βασιλέα. καὶ κὴ ἐξεύρωντας τλὼ μεγάλλω ἀρετλὼ τλὼ ἀνδρὸς, κὴ ἐγνωρίζων αὐτὸν ἀξιώτερον πάντων, ἐπαρακίνησε τὸν βασιλέα, νὰ τὸν ἀνεβάση εἰς τὸν θρονον βιαίως, ἐὰν δὲν θελήση νὰ γένη μὲ τλὼ βουλλήτου. Μετὰ βίας οὖν ἐπαταπείθη ὁ Ἰωάννης, νὰ δεχθῆ τλὼ ἀξίαν ταύτλω, ἐπὶ νὰ μὴ γένη παρήκοος εἰς τλὼ συγκίνησιν τῶ λαῶ, καὶ τῶ βασιλικῶ φροστάγματος. γίνεται γὰρ τοῦ θρόνου τε ὅπος ὅλε μαρκε ἐκδοχος. εἰς μὲν τὸν καιρὸν ὑστερώτερος. εἰς δὲ τὸν βίον καὶ εἰς τας αἰρεσεις αὐτῶ ὅμοιος. καθὼς τὰ κατορθώματα ἀπῶ ἔκαμεν ἀνῶ ἔλαβε τλὼ ἀξίαν, θέλων δηλώση σαφέστερον. Εὐθὺς οὖν ὅπως ἀνέβηκεν εἰς τὸν θρόνον, ἠγωνίζετο ἐξεπαιτὸς νὰ ἀνακαινίση

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίση τῶ ὑποσόλε μαρκε τὸ κήρυγμα. Ἤγουν νὰ στερεώση τὴν ὀρθόδοξον πίσιν. Τὰ δὲ ζιζάνια τῆς αἱρετικῶν νὰ ξεριζώση ὁλότελα. Διατὶ ἔσοντας καὶ κάποιος γναφεὺς, ὀνόματι πέζος, νὰ τολμήση νὰ βάλη μίαν φροσθηκὴν βλάστημον εἰς τὸν ζισάγιον ὕμνον, νὰ λέγη Ἅγιος ἀθάνατος ὁ σαυραθεὶς δι' ἡμᾶς. Ἔτος ὁ ἅγιος ἔυγαλε τὸ βλάσφημον ῥῆτον, δογματίζοντας ἀπαθῆ καὶ ἀθάνατον τὴν θεότητα, καὶ ἐδίδαξε τὸ ποίμνιον αὐτοῦ νὰ φρονῆ, καὶ νὰ πιστεύουσιν ἔτσι. Ηὑρηκε δὲ ὀρθοδόξων ναὸς ἕνα μόνον, ὅταν ἔλαβε τὸ ἀξίωμα. Τὸς ὁποίους ἐδεκαπλασίασεν. Ἤγουν ἔκτισεν ἄλλους τρεῖς καὶ ἑξήκοντα. Εἶχε δὲ μεγάλην σπουδὴν καὶ φροντίδα, νὰ ὑπερέφη φὸς τὴν δυσέβειαν ὅσους ἦσαν ἠπατημένοι εἰς τινὰ αἵρεσιν. Καὶ ἔδειχνε ζῆλον εἰς τὰς χειροτονίας θερμόπατον, νὰ γίνωνται χωρὶς πλήρωμα. Καὶ δίχως δοκιμασίαν, νὰ μὴ χειροτονήσουν ποτέτια. Πρὸ πάντων δὲ ἐπιμελεῖτο τὴν φροσασίαν τῆς ἀδικημένων. Προσάσωντας τὸς κριτὰς, νὰ μὴ φοβίδεν δι' φροσωπολημψίαν τὸ δίκαιον. Ἀλλὰ μὲ δικαιοσύνης ζυγὸν νὰ σταθμίζεν τὰς κρίσεις. Καὶ νὰ μηδὲν κιτάζουν ὅτε φὸς φιλίαν, ὅτε φὸς ἔχθραν τινὰ, ἀλλὰ νὰ κρίνουσι δίκαια. Ταῦτα πάντα ἐπιμελεῖτο ὁ ἅγιος. Ἐξαιρέτως δὲ ἐσπούδαζε, νὰ σπλαγχνᾶται τὸς ἐνδεεῖς, καὶ νὰ θεραπεύη τὸς πένητας. καὶ ποσῶς δὲν ἐλυπᾶτο τὰ χρήματα. ἀλλὰ ἐκαίρενε τὰ ἀγγεῖα. καὶ τὰ ἔδιδεν ἐλεημοσύνην. ἔκτισε ξενοδοχεῖα. νοσοκομεῖα. πτωχοτροφεῖα. καὶ ἄλλας φιλοτιμίας, καὶ καλοσύνας ἐκαμνε ἀναρίθμητας. δίδωντας καθημερνὰ σιτηρέσια, νὰ κυβερνῆσι τὸς δεομένους. καὶ τόσον εἶχεν εἰς τοῦτα ἐπιμέλειαν, ὥστε καὶ τὴν πτωχῶν καὶ ἄπορων γυναικῶν, ὁπῦ δὲν εἶχαν κἂν μίαν καλύβαν νὰ χωνεῦσιν, οὔτε φὸς θεραπείαν τίποτες ἐπιτηδιον, ἔδωκεν ἐπὰ σπίτια εἰς διάφορες τόπους τῆς πόλεως, μὲ κλίναις καὶ σκέπασματα καὶ τροφὰς, καὶ παῦ ἄλλο χρειαζόμενον. Ὅσοι δὲ κληρικοὶ ἦσαν πτωχεύομενοι, τοῦς ἔδιδε τὰ φὸς τὴν χρείαν. Καὶ ὄ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπισκόποις. Ὅσους δηλονότι δὲν ἔφθασαν αἱ ἔξοδαις καὶ τὰ δαπανήματα νὰ πορεύσουται. Ἀλλὰ τί τοῦτα φὸς τὸν μεγάλον θάλασσαν τῆς πλησίας αὐτῆ προαιρέσεως, καὶ τὸ ἀχανὲς ἐκεῖνο πέλαγος τῆς χρηστότητος; Κατ' ἀληθειαν ἄλλος ἕνας γειλος ἦτον εἰς τοσοῦτον ἀναρίθμητον ἔλεος. Οὐ μόνον ποτίζων ὡς ἐκεῖνος τὸν ἄγγελον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν χρεωδὸν δροσίζωνταις. Ὅτι ποῖος πτωχὸς ἢ ἄπορος εἴρχετο πρὸς αὐτὸν, ἢ ἐμίσεβγεν ἀπ' ἐκεῖ μὲ εὐκαιρα χείλια ἢ συγνὸν πρόσωπον

χωρὶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωείς νὰ ἀπολαύσῃ πλησίας χρησότητος ; Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐπουρσεύσαν τὴν συείαν οἱ πέρσαι, καὶ ἠχμαλώτευσαν ὄχλον ἀμέτρητον. Ἀπὸ τὲς ὁποίας ἐδεωήθησαν καὶ ἔφυγον πολλοὶ ἄρχοντες ὁμῶ καὶ ἀρχόμενοι, καὶ κληρικοὶ καὶ ἐπίσκοποι. Οἵτινες ἀκκοντες τὴν φήμην τῦ πατριάρχε, ἔδραμον, ὥσπερ εἰς λιμένα χειμαζομένων καὶ καταφυγὴν μόνιμον, ζητοῦντες ἱκανὴν ἐλεημοσωνὴν. Τὲς ὁποίας ὅλους ὁ πλήσιος ἐκεῖνος, ὁ ἀσυνχώρητος ἐξιάτωρ ἐδέχθη μὲ ἱλαρώτατον πρόσωπον. Ἐπαρηγόρησε ὡς πατὴρ φιλότεκνος. Καὶ πλησίως καὶ δαψιλῶς ἠλέησεν. Οὐχ ὡς ξένης καὶ παροίκες ἀλλ' ὡς ἀδελφὲς καὶ τέκνα. Χαρίζωνταςτες τὰ πρὸς τὴν χρείαν, καὶ δὲν κιτάζωντας πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δεομένων, ἀλλὰ πρὸς τὸν πλουσιόδωρον Θεὸν, τὸν ἀνοίγοντα χῆρα, καὶ πωτὶ ζώῳ εὐδοκίαν μεταδιδόντα. Ὅσοι δὲ ἦτανε πληγωμένοι, τὲς ἔβαλεν εἰς πανδοχεῖα, προσέτατων τινὰς νὰ τὲς ἐπιμεληθοῦν μὲ ἰατρὲς καὶ ἰατρείας ἀναγκαίας. Καὶ νὰ μήτες παρακινήσουν νὰ μισθώσουν χωρὶς νὰ θέλεσι μοναχοίτες. Ὅσοι δὲ ἦταν ὑγιεῖς ἐπρόσταξε νὰ τὲς δίδουν τόσα ἄσπρα καθ' ἕνὸς τὴν ἡμέραν. Καὶ τῆς γυναικῶν διπλᾶ, λέγων, ὅτι αἱ γυναίκες ἔκαμνε χρεία νὰ πέρνουσι περιστότερον, διατὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ γυρίζουν εἰς διαφόρες τόπες χωρὶς κίνδυνον μὲ τόσην εὐκολίαν ὥσπερ οἱ ἄνδρες. Ἔρχοντανδὲ τινὲς κορασίδες, ὁπῦ ἐφορῦσαν στολίδια κατὰ τῶν γυναικῶν τὴν συνήθειαν, καὶ ἦταν καλὰ ἐνδυμέναις. Τὰς ὁποίας βλέποντες οἱ διακονομεῖς τῦ πατριάρχε, εἶπον αὐτῷ. Δέσποτα ἅγιε. Φαίνεταίμας, ὅτι δὲν εἶναι χρειαζόμενον, νὰ δίδωμεν ἐλεημοσωνὴν τῆς τοιύτων. Ὁ δὲ ἅγιος τὲς ἐπίταξε μὲ αὐστηρείαν, λέγων αὐτοῖς. Ἐὰν θέλετε νὰ διαμοιράζετε τῦ Χριστῦ τὸν πλοῦτον, κάμνετε τὴν ἐντολὴν αὐτῦ μὲ τὴν ἁπλότητα, ὁπῦ λέγει. Παντὶ τῷ αἰτοῦντί σοι δίδε. Ἀμὴ ἐὰν ἐρευνᾶτε ἐσεῖς τίνος νὰ δίδετε, καὶ τίνος ὄχι. Γινώσκετε, ὅτι μήτε ὁ Θεὸς, μήτε ἐγὼ ἔχομεν χρείαν ἀπὸ ὑπηρέτας τοιύτες. Ἐὰν ἦταν ἐδικάμε αὐτὰ τὲ χρήματα ὁπῦ δίδετε, ἴσως τὰ ἤθελα λυπηθῆ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι χαρίσματα καὶ δωρεαὶς τῦ δεσπότε, τὸ φρέπον εἶναι εἰς τὸ φρᾶγματε νὰ φυλάγεται τὸ φρόσαγμάτου ἀπαρασάλευτα. Νουθετήσας οὖν αὐτοὺς, εἶπε ταῦτα πρὸς ἐκείνους ἐποῦ ἐκάθοντων πλησίον αὐτῦ, καὶ ἐθαύμαζον τὴν ἔνσπλαγχνον γνώμην τοῦτου.

Ὅταν ἤμουν, ἐγὼ γερόντων, εἶδα τὴν νύκτα εἰς τὸ ὄραμάμε μίαν ὡραιοτάτην πόρτην ἐπὶ τὸν ἥλιον λάμπουσαν. Ἥτις ἦτον ἐστολισμένη θαυμασιώτατα, ἔχουσα εἰς τὴν κεφαλὴν στέφανον ἀπὸ κλάδους ἐλαίας.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλπίας. Καὶ σᾶσα ἔμωρισθεν εἰς τὴν σρῶσιν, μοῦ ἔγγιξεν εἰς τὸ πλάϊν καὶ ἐξύπνησα. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὀφθαλμοφανῶς, ἠγέρθη ἀπὸ τὴν κλίνης, ποιήσας τὸ σημεῖον τῆ τιμίου σαυρῶ, καὶ λέγωντας. Τίς εἶσαι; Καὶ πῶς ἐτόλμησες νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, νὰ μὲ ἐξυπνήσῃς. Ἡ δὲ ἐχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ λέγει μου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ πρώτη θυγατέρα τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ, τὴν ἐπροσκύνησα μὲ εὐλάβειαν. Ἡ δὲ πάλιν εἶπεμοι. Ἐὰν φιλιωθῇς μετ' ἐμένα, ἐγὼ νὰ σὲ ὑπάγω ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, νὰ σὲ ἀγαπήσῃ πολλά. Ὅτι ἄλλος τινὰς δὲν ἔχει τόσην παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐγὼ, ὁπὲ τὸν ἔκαμα καὶ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐλαβε σάρκα, διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ταῦτα εἶπεσα, γέγονεν ἄφαντος. Ἐγὼ δὲ συλλογιζόμενος εἰς τὸν ἑαυτόνμου, ἐλογιάσα, πῶς ἦτεν ἡ ἐλεημοσύνη, ὁποῦ ἔκαμε τὸν παράδοξον Θεὸν νὰ σαρκωθῇ διὰ τὴν ἡμετέραν ἀγάπην. Τότες εὐθὺς ἐτρεχον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ ἦτον ἡ ὥρα τῆ ὄρθρου. Καὶ μοῦ ὑπήντησεν ἕνας πτωχὸς γυμνὸς καὶ παγωμένος ἀπὸ τὴν ψύχρα. Εὐθὺς εὐθὺς ἐγδύομαι τὸ ἱμάτιον ὁπῆ ἐφόρου, καὶ δίδωτέτο, διὰ νὰ ἐγνωρίσω, ἐὰν ἦτον ἡ ὀπτασία ὁποῦ εἶδα ἀληθινή. Καὶ ἀκόμι δὲν ἤμουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν φθασμένος. Καὶ ἔρχεται πρός με εἷς ἄνθρωπος ἐνδεδυμένος σολὴν λευκὴν. Καὶ δίδεμιν ἑκατὸν χρυσᾶ νομίσματα, τυλιγμένα εἰς ἕνα μανδήλιον, λέγωνμοι. Δέξου ταῦτα, διαμέρισέτα, ὡς βούλισαι. Λαβὼν δὲ αὐτὰ. Ἐγίνησεν ἀφανὴς ἐκεῖνος ὁποῦ τὰ ἔδωκε. Τότες εἶπον. ἀληθὴς ἦτον ἡ ὀπτασίαμου. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔμπροσθεν, ὅταν ἔδιδα τινὰ ἐλεημοσύνην, ἔλεγον εἰς τὸν ἑαυτόνμου. Τώρα νὰ ἰδῶ, ἐαύμου δώσῃ ὁ κύριος ἑκατονταπλασίονα κατὰ τὴν ὑποχρεσιν. Οὕτως αὐτὸ δοκιμάζωντας τὸν Θεὸν, ὅπου ἐσώθηκα μὲ τὸ ἔργον μυριάκις, καὶ ἐλάμβανα πολλαπλασιότερα ἀπὸ ὅσα ἔδιδα. Ὅθεν καταμεμφόμενος ἔλεγον πρόσμε. Παῦσαι ψυχήμου. Καὶ μὴ πειράζῃς τὸν ἀπείραστον. Μόνον δούλευε αὐτῷ ἐν ἁπλότητι. Ἐπειδὴ τόσας φορᾶς ἐσωθηκες τὴν ἀλήθειαν. Λοιπὸν δὲν θέλω πλέον νὰ ἀφουκρασθῶ τῶν ὀλιγοπιστων ὑπηρετῶν μου. Ἀλλὰ νὰ δίδω καθ' ἑνὶς ἐλεημοσύνην ἀφθονοπαροχα.

Βλέπων ἕις ξένος τοῦ ἁγίου τὴν ἄμετρον χρηστότητα, ἠθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ὅταν οὖν ὑπῆγενε, νὰ ὁπαντέψῃ τοὺς ἀδενεῖς εἰς τὸ νοσοκομεῖον (τὸ ὁποῖον εἶχε συνήθειαν νὰ κάμῃ τρεῖς φοραῖς τὴν ἑβδομάδα) τοῦ ὑπεσχέθησεν εἰς τὸν δρόμον λέγων αὐτῷ. Ἐλεησόνμε δέσποτα τὸν αἰχμαλωτον. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε τὴν δεξιάν μου, νὰ τοῦ δώσῃ ἓξη νομίσματα. Λαβὼν δὲ αὐτὰ, ἤλ-

λαξε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαξε τὸ φρεμάτου. Καὶ παρολαμβάνει εἰς ἄλλο τόσον τὸν ἄγιον. Καὶ ζήτα ἐλεημοσύνη, λέγωντας, ὅτι ἔχε μεγάλην χρείαν. Ὁ δὲ ἁγιομοῦς ἐσήκωσε, καὶ λέγει τὸν ἅγιον. Ἐκεῖνος ὁπού ἐπῆρε τὰ ἕξη νομίσματα, ἔναι, δέσποτα. Ὁ δὲ ἅγιος ἐκαμάθη πῶς δὲν τὸν ἤξερε, καὶ τοῦ ἔδωσεν ἄλλα ἕξη. Τὰ ὀπτοῖα λαμβάνων, ἔστρεψεν εἰς ὀλίγην ὥραν πάλιν μεταχηματιζόμενος, καὶ ζήτη ἐλεημοσύνη. Ὁ δὲ ὑπηρέτης εἶπε τὸν ἅγιον. Ἐκεῖνος ὁ πρῶτος ἔναι ὁπού ἦλθε δύο φοράς, καὶ σὲ ἠπάτησεν ὡς πολύξερος. Τοῦτος ὁ πρώτατος πατριάρχης, δὲν ἐσκανδαλίσθη ποσῶς κατὰ τοῦ πτωχοῦ. Ἀλλὰ θέλωντας νὰ νικήση τοῦ λόγου του, καὶ νὰ μὴν ἀμελήση τῆς ἐλεημοσύνης τὸ ἔργον, εἶπεν αὐτῷ. Δός του δύο φορὰς τόσα, ὅσα τοῦ ἔδωσες πρώτερον. Μήπως καὶ ἔναι ὁ δεσποτισμου Ἰησοῦ Χριστός. Καὶ ἦλθε μὲ τὸ πτωχικὸν ἐκεῖνο χῆμα, νὰ μὲ πειράξη. Εὐθὺς ὁποῦ ἔγινεν ὁ ἅγιος πατριάρχη, ἐπροσκάλεσε τοὺς οἰκονόμους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅσους εἶχεν ἀφρικία, λέγων αὐτοῖς εἰς ἐπήκοον παντων. Ἀδελφοὶ, δὲν μὴν φαίνεται πρέπον νὰ προστατεύωμεν ἄλλων πραγμάτων πρὸ τῶ Χριστῶ. Τράγετε ἔν, ἐρευνήσατε ὅλην τὴν πόλιν. Φερετεμε γεγραμμένα παντων τῶν κυρίων τὰ ὀνόματα. Οἱ δὲ ἀκούσαντες δὲν τὸν ἐθαυμάζενταν, μὴ δυνάμενοι νὰ καταλάβουν τὸ λόγοντου. Καὶ ἐζήτησαν, νὰ τοὺς ἐξηγήση τῶν λεγομένων τὴν ἀκρίβειαν. Ὁ δὲ ἔπτεν. Ἐκεῖνος ὁπῶ καλεῖτε πτωχὸς, ἐγὼ ὀνομάζω αὐθέντας καὶ ἀντιλήπτορας. Ὅτι αὐτοὶ δυνάνται, νὰ μᾶς βοηθήσουν, καὶ νὰ μᾶς δώσουν βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον. Παρεύθυντες οὖν, ἔγραψαν ὅλους τοὺς πένητας. Καὶ εὑρέθησαν ἑπτὰ χιλιάδες καὶ, φ. τῶν ὁποίων ἐφρόντισε, νὰ δίδωνται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἰκανὴν ἐλεημοσύνη. Νὰ προβλέωνται εἰς τὰς ἀναγκαίαντους χρείας. Τούτου γινομένου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μὲ τοὺς κληρικοὺς καὶ τὸν λαὸν ὅλον. Καὶ ἔλαβε τὴν ἀξίαν ἐκ χειρὸς κυρίου. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἔστειλεν ἀνθρώπους, νὰ ἐξετάσουν ὅλα τὰ μέρα, καὶ ζύγια, καὶ σταθμὰς τῆς πόλεως. Νὰ ἶναι ὅμοια ὅλα καὶ δίκαια, μὲ τὰ ὁποῖα νὰ πωλοῦσι καὶ ν' ἀγοράζουσιν. Ἔδωκε δὲ καὶ πρόσταγμα γραφικῶς, ὅπερ διελάμβανε τάδε.

Ἰωάννης ἐλάχιστος καὶ ἀνάξιος δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, προστάσω, εἰς ὅσους εἶναι ὑπὸ τὴν ποίμνιόν μου, νὰ μὴν ἔχουσι σταθμὰς καὶ μέτρα δίφορα. Διατὶ τὰ μισᾷ ὁ κύριος. Ἀλλὰ ἴσια νὰ πωλοῦν καὶ νὰ ἀγοράζουσι. Καὶ εἴτις εὑρεθῇ παραβάτης τούτου τοῦ προστάγματος, νὰ εἶναι ὑστερημένος ἀπὸ ὅλατα τὰ ὑπάρχοντα. Τὰ ὁποῖα νὰ διαμοιράζενται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζουται εἰς πτωχούς. Ὅτι καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος, οἱ προεστῶτες καὶ ποιμένες χρεωστοῦν, νὰ δώσουν λογίαν, διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένων χριστιανῶν. Ἐπειδὴ γὰρ ἔγινα μὲ πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ βοσκόσας, θέλω νὰ κάμω εἴτι ξόπον δυνηθῶ. Νὰ σᾶς δείξω πᾶσαν αἰτίαν ἁμαρτίας καὶ πρόφασιν. Καὶ νὰ σᾶς φέρω εἰσὲ πολιτείαν ἁγίαν.

Ἔχοντας πόθον νὰ μετέχῃ ὅσον ἠμπόρει τῆς μοναδικῆς τελειότητος, ἔκτισεν δύο σπῆτα ἔξω ἀπὸ ἕνα πατριάρχης, δύο μοναστήρια εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Ὑπαπαντῆς Θεοτόκου. Καὶ σπουδάξας μοναχὸς νὰ κατοικοῦσεν εἰς ἐκεῖνα, εἶπεν αὐτοῖς. Ἐγὼ μερίμνω καὶ φροντίζω, νὰ σᾶς κυβερνῶ εἰς ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος. Διὰ νὰ μὴ δίδεται ὁ νοῦς σας εἰς τὰ βιοτικά, νὰ ἀμελῆτε τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὸν κανόνας. Καὶ μὴν ἔχετε τινὰ ἔννοιαν διὰ ζωοτροφίαν καὶ ἔνδυμα, εἰμὴ μόνον νὰ προσεύχεσθε διὰ τὴν ψυχικήν μου ὠφέλειαν. Καὶ ἂς λογίζεται ἡ κοινοβιατικὴ ἀκολουθία, ἀπού ἀναγνωθοῦν ὅλοι αὐτάμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς ψυχικήν μου ὠφέλειαν. Καὶ ἡ προσευχαῖς ἀπού κάμετε καταμόνας, αἷς εἶναι ὁ μισθὸς ἐδικόσας. Τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ πάνσοφος, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ προσεύχωνται ἀκατάπαυστα. Νὰ μὴ δαπανοῦσιν ἄκαιρα καὶ ἐν ἀμελείᾳ τὸν βίον τους.

Μετὰ ταῦτα ἀκούσας, ὅτι τινὲς κελιαὶ τῆς ἐκκλησίας ἔκαμναν ἀδικηρισίαν μὲ χρήματα, ἀδικοῦντες τοὺς πτωχούς, ἤλεγξον αὐτούς, καὶ τοὺς ἐπαφήγγειλε νὰ φυλάγωνται, νὰ μὴν ἀκουσθῇ πλέον τι ὅμοιον διὰ λόγου τους. Καὶ διὰ νὰ τοὺς νικήσῃ μὲ τὸ καλόν καὶ νὰ τοὺς ἐξάλειψε πᾶσαν αἰτίαν ἀδικίας, τοὺς αὔξησε τὸν μισθὸν καὶ τὴν πληρωμήν, ὁπού ἐλάμβανον. Διὰ νὰ πορεύωνται χωρὶς αὐταρκειαν. Προσέχοντας, νὰ μὴ δέχωνται ποσῶς δῶρον, ἕτε κανίσκιον, ἐνθυμούμενοι τὸ ῥητὸν τῆς γραφῆς, ὁπού λέγει. Ὅτι τὸ πῦρ θέλει κατακαύσῃ τοὺς σπιτιὰς καὶ κατοικίας ἐκείνων, ὁπού λαμβάνουν δῶρα, καὶ κρίνουσιν ἄδικα. Οὕτως αὐτοὶ διδαχθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐδιορθώθησαν, τόσον ὁπού ἔστρεψαν ὀπίσω τὸ ὕστερον μίσθωμα. Μαθὼν δὲ ὁ ἅγιος, ὅτι τινὲς πτωχοὶ ἐδιωκασδύοντων ἀπὸ ἄλλους. Καὶ θέλοντες νὰ παρρησιασθῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, νὰ τοὺς ἐγκαλέσουν, δὲν τοὺς ἄφηναν οἱ ὑπηρέται νὰ εἰσέλθουν. Ἀμὴ τοὺς ἐδιώχναν ἔξω. Διενοήθη ὁ ξεσμακάριος, νὰ θεραπεύσῃ τοιαύτην ἀδικίαν τοιούτοπως. Ἐπῆρε νὰ βάνῃ τὸν θρόνον τοῦ ἀπέξω τῆς ἐκκλησίας εἰς τὸν φόρον δύο φοραῖς τὴν ἑβδομάδα. Καὶ καθεζόμενος ἐκαρτέρει ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Διὰ νὰ ἔρχωνται οἱ πτωχοὶ καὶ ἄποροι μοναχοίτες, νὰ λέγουν τὸ δίκαιόν τους.

Καὶ

Καὶ δὲν νὰ μὲν ἐνδέπωνται, οὔτε νὰ φοβοῦνται. Δὲν ἤθελε τὴν ὥραν ἐκείνην, νὰ εἶναι πλησίον αὐτῶν οἱ ὀφφικιάλοι, εἰμὴ μόνον ἕνας εὐλαβὴς καὶ ἐναρέτος ἄνθρωπος. Διὰ νὰ προσκαλῇ καθένα νὰ ἔρχεται. Ἔπειτα ἀφοῦ ἤθελεν ἀκούσῃ τὴν αἴτησιν τοῦ πτωχοῦ, ἐὰν εἶχε δίκαιον, ἐφώναζε τοὺς ὑπηρέτας, νὰ κάμνουν τὴν δικαιοσύνην, πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Ὅθεν ἅπαντες ἐθαυμάζοντο, βλέποντες τοιαύτην νέαν συνήθειαν, ὁποῦ ἄλλος τινὰς δὲν τὴν ἔκαμε πρότερον. Καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν τὴν αἰτίαν, ἔλεγε ταῦτα. Ἐὰν ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι ἔχομεν ἄδειαν νὰ εἰσερχώμεθα πᾶσαν ὥραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ στέκομεν ἐνώπιον τοῦ δεσπότου, δεόμενοι καὶ παρακαλοῦντες αὐτὸν μὲ τόσην αὐθάδειαν νὰ μᾶς βοηθᾷ, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ταχέως τὴν αἴτησιν. Πόσῳ μᾶλλον εἴμεθα καὶ ἡμεῖς χρεῶσαι, νὰ ἀκούωμεν τὰς δεήσεις τῶν συνδούλων μας, νὰ τοὺς βοηθοῦμεν τοκαταδυνάμιν, ἀνθυμούμενοι τὸν δεσποτικὸν λόγον. Ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται; Οὕτω γοῦν ποιήσας ὁ ἁγιώτατος πατριάρχης, ἔτυχε μίαν τῶν ἡμερῶν. Καὶ καθεζόμενος εἰς τὸν ἄνωθεν διατεταγμένον τόπον, ἕως τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, δὲν ἦλθε κἂν εἷς, νὰ ἀναφέρῃ κατάτινος ἐγκλεσιμον. Ὅθεν ἠγέρθη τοῦ θρόνου περίλυπος. Εἷς δὲ κληρικὸς ἐνάρετος σωφρόνως τὸ συνεσμα, τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς συνθρωπότητος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Διατὶ σήμερον δὲν ἐλοπίασα, ἢτε τινὰ μισθὸν ἐκέρδησα. Ὅτι τινὰς δὲν ἦλθε νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην. Διατοῦτο εἶμαι περίλυπος. Ἐπειδὴ δὲν ἔκαμα τινὰ εὐεργεσίαν τοῖς ἀδελφοῖς μου. Ὁ δὲ ἱερὸς σωφρόνως πεφωτισμένος ὑπὸ Θεοῦ ἀπεκρίνατο. Μάλιστα πρέπει νὰ χαρῇς, βλέπωντας, ὅτι εἰρήνευσες τὴν ποίνωσιν. Καὶ δὲν εὑρίσκεται μάχη ποσῶς εἰς τὸ μέσον τους. Ἀλλὰ ἔκαμες τοὺς ἐπιγείους ἀνθρώπους νὰ ζήσουν πολιτείαν ἰσάγγελον. Ταῦτα ἀκούων ὁ ἅγιος ἐπαρηγορήθη, καὶ κατάζωντας πρὸς ἀριστερὰ εἶπεν. Εὐχαριστῶσοι κύριέ μου, ὁποῦ ἔκαμες ἐμένα τὸν ἀνάξιον ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐδωκέσμου χάριν, νὰ κυβερνῶ ἐν εἰρήνῃ τὴν ἐκκλησίαν σου. Ταύτην τὴν ἐναρέτον συνήθειαν ἐκράτησεν ὁ κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τῆς ἠσακλείας. Ὅστις ἦτον κατὰ πνεῦμα υἱὸς τούτου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου, τὸν ὁποῖον ἐμιμᾶτο καὶ αὐτός, καὶ ἔκαμνε τὰ δικαιώματα τῆς πτωχῶν μὲ τὸν ἄνωθεν τρόπον, τὸν καιρὸν ὅλον τῆς βασιλείας του.

Ἕνας πραγματοδιὴς ἐκινδύνευσεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔχασεν ὅλον τὸ πρᾶγματου. Μόνον τὸ καράβι τοῦ ἔμεινεν ἔυκαιρον. Ὅστις ἀκούων τὰς ἐλεημοσύνας ὁποῦ ἔδιδεν ὁ μακάριος, ὑπῆγε εἰς αὐτὸν

μετὰ

μετὰ δακρύων δεόμενος, νὰ τοῦ βοηθήσῃ. Ὁ δὲ ἅγιος τῷ ἔδωσε πάλιν λίρας χρυσίον. Μὲ τὸ ὁποῖον ἠγόρασε φραγματείαν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ταξίδιον. Ἀλλὰ πάλιν ἔχασεν ἔτι καὶ αὐτὰ ἔβάσε. Καὶ μετὰ βίας ἐγλύτωσε τὸ ξύλον τὸ εὔκαιρον. Ἔχων οὖν θαῤῥος εἰς τὴν δυσπλαγχνίαν τοῦ πατριάρχου, ἔδραμεν εἰς ἐκεῖνον, καὶ λέγει του τὰ συμβάντα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Πίστδυσόνμοι, ὅτι τὰ ἅσαρκα ὁποῦ ἔσμιξες μετὰ ἐδικά μας, ἦσαν ἄδικα κοπιασμένα. Ὅθεν μὲ δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἔχασες μετ' ἐκεῖνα καὶ αὐτὰ, ὁποῦ σὲ ἔχρισε. Οὕτως εἶπε, καὶ τοῦ ἔδωσεν ἄλλας δέκα λίβρας χρυσίον λέγοντάς του, νὰ μήπως ἑνώσῃ μὲ ἄλλα χρήματα. Ἀλλὰ μοναχὰ νὰ τὰ ἐνδύσῃ εἰς φραγματείαν. Ὁ δὲ ὕπαγε ἔκαμεν. Ἀλλὰ πάλιν ἀρμενίζοντας ὁ ἑλεεινὸς, ἐσυκώθη ἀναντίος ἄνεμος τόσον μαλεπτὸς, ὁπὲ ἐτζακίσθη τὸ καράβι εἰς μίαν ξέραν. Καὶ ἔχασεν ὅλον τὸ φορτίον καὶ τὸ πλοῖον. Μόνον οἱ ἄνθρωποι ἐγλύτωσαν. Ὁ δὲ φραγματεύτης ἐκεῖνος ἐκέρδεσε τόσα λύτρα, ὁπὲ ἐκινδύνευσεν εἰς θάνατον. Οὔτε ἐτόλμησε πλέον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατριάρχην. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀπὲ οἰκονομᾷ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον, τὸν ἀπεκόλυψε τὴν ὑπόθεσιν. Ὅθεν ἐσκέλε καὶ τὸν ἤφεραν, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Καὶ λέγει αὐτῷ. Μὴ λυπᾶσαι τέκνον μου, ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ. Ἐλπίζω ἀπὸ τὴν σήμερον, νὰ μὴ ζημιωθῇς πλέον εἰς τὸ πέλαγος. Ὅτι διατὶ ἦτον κατὰ ἀδικίας κοπιασμένον τὸ πλοῖον, τὸ ἔχασες. Τοῦτα εἰπών, ἐδωσεν αὐτῷ ἕνα καράβι τῆς ἐκκλησίας γεμάτο σιτάρι μουζουρια δισ μυριάδας, καὶ λέγει του. Τ'παγε εἰς τὸ ταξίδιον, ὅτι πολὺ διάφορον θέλεις κάμῃ, μὲ τὸ Θεοῦ τὴν βοήθειαν. Κατέβηναν οὖν ὁ φραγματεύτης κατὸ τὸν λιμένα, ἀρμενίζαν ἡμέρας πεντε, ἑπτοῦ δὲν εἴδασι γῆν, ἔτε ἤξεραν ποσῶς πῆ ἐπήγαιναν, εἰδὲ τί ἄνεμος τοὺς ἐλάλει. Μόνον ὁ καραβοκύρης ἔβλεπε τὸ πατριάρχειον καθημερον εἰς τὸ τιμόνι. Καὶ τὸν ἔλεγε, νὰ μὴ φοβᾶται, ὅτι καλὰ ἀρμενίζασι. Μετὰ ἡμέρας ἔμπασιν ἔφθασαν εἰς τὰ νησία τῆς Βρεταννίας. Εἰς τὸν ἅγιον τόπον ἦτος μεγάλη πεῖνα. Καὶ καθὼς ἤ ἄρχων, ὅτι ἦταν φορτωμένοι σιτάρι ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ ἔπεσεν, ἐπὶ ἤθελαν νὰ τοὺς δώσουν ἕνα φλωρὶ εἰς τὸ μοῦδι. Ἢ νὰ ζυγιάσουν τὸ σιτάρι ὅσον βαστᾷ, νὰ τῶς δώσουν τόσον κασίτερον. κρυσὸ σάνιο. Ἐκεῖνοι δὲ ἐκέρδαν τὰ ἥμισυ χρήματα. Καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ πληρωμὴ κασίτερον. Καὶ ἔπος ἀνεχωρησαν κατὸ τὴν Βρεταννίαν. Καὶ ἀρμενίζοντες, ἔπῆ σαν εἰς τὴν δεκάπολιν. Καὶ ἐκεῖ ἔγινη ἕνα ξέσπισιν θαῦμα, καὶ ἐκπλήξεως ἄξιον καὶ εἰς πολλὺς ὀλιγοπίστους ἀπίστευτον. Ἤγουν σύγκ-

κεν

κεν ὁ ναύκληρος εἰς τὴν ἄνωθεν χώραν. Καὶ ἐπῆλησεν ἑνὸς χρυσοχόου φίλητε πεντήκοντα λίτρας ἀπ' ἐκεῖνον τὸν κασίτερον. Ὁ δὲ χρυσοχόος θέλοντας νὰ τὸν δοκιμάσῃ εἰς τὴν φωτίαν, εἶδεν, ὅτι ἦτον ἀσῆμι ἄδολον. Ὅθεν ἐνόμισε, πῶς τὸ ἔδωσεν ὁ φίλαστε, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ, ἐὰν ἦτον πιστός. Καὶ λαβὼν τὸν ἄργυρον, ὑπῆγε εἰς τὸ καράβι, καὶ λέγειτε. Πότεμε ἤυρες ψεύστην ἢ ἄδικον, μὴ ἦλθες σήμερον νὰ μὲ δοκιμάσῃς, διδωντάς μα ἀσῆμι, ἀντὶς κασίτερον; Ὁ δὲ θωμάσας, εἶπεν αὐτῷ. Πίστυσόνμοι, ὅτι διὰ κασίτερον σὲ τὸ ἔδωσα. Ἀμὴ ἐὰν ὁ παντοδύναμος Θεὸς ὁ ποιήσας τὸ ὕδωρ οἶνον, ἔκαμε καὶ αὐτὸ τὸ θωμάσιον. διὰ προσδοχῆς τῦ πατριάρχυ, τῦ ὁποίυ εἶναι ὅλον τὸ φορτίον καὶ τὸ καράβι, τί θωμασόν; Ἀλλὰ διὰ νὰ πιστωθῇς τὴν ἀλήθειαν, ἂς ὑπάγωμεν, νὰ σὲ δείξω καὶ τὸ ἐπίλοιπον. Ἀπελθόντες οὖν, τὸ ἤυρασιν ὅλον ἀργύριον ἄδολον. Καὶ τῦτο δὲν εἶναι ἀπίστυτον, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὁ Θεὸς ὁπὲ ἔκαμε πρότερον ἄλλα θωμασιώτερα. Ἐν εὐκολίᾳ ἐδυνήθη, νὰ κάμῃ καὶ τῦτο, διὰ νὰ πλυτίσῃ τὸν θέλοντα ἰωάννιν. Καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὸν πλωχὸν ἐκεῖνον ωραγματευτὴν, ὁποῦ τοσοῦτον ἐζημιώθηκεν. Ἄλλην φορὰν πάλιν ὑπῆγε εἰς ἄνθρωπος εἰς τὸν ἅγιον, δεόμενος αὐτὸν νὰ τὸν ἐλεήσῃ. Τὸν ὁποῖον ἐλυπήθη πολλὰ, διατὶ ἦτον ἀρχοντας πρότερον, καὶ ἐπλούτησεν. Ὅθεν εἶπε τῷ διγνωμένως, νὰ τῷ δώσῃ δεκαπέντε λίτραις χρυσίον. Ἐκεῖνος δὲ παγαίνοντας νὰ φέρῃ τὰ χρήματα, ἐσυμβουλεύθη μὲ τὸν οἰκονόμον, καὶ ἄλλους. Καὶ δὲν ἔδωσαν εἰμὴ πέντε λίτραις. Διατὶ τῶς ἐφάνη πολὺ, νὰ δώσουσι δεκαπέντε. Ἦτον δὲ τῦτο ὁ ἅγιος εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡμέρα κυριακὴ τὸ πρωΐ. Καὶ εὐγένοντας ἔξω, τοῦ ὑπήντησε μία χήρα γυναῖκα πλουσιωτάτη. Καὶ δίδει του ἕνα γράμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραφε, πῶς τῷ ἐχαρίζε, φ'. λίτραις χρυσίον διὰ τὴν ψυχήν της. Τοῦτο βλέπων ὁ ἅγιος, ἐγνώρισε μὲ τὴν χάριν ὁποῦ εἶχε τοῦ προφητικοῦ, τὴν αἰτίαν τοῦ πράγματος. Καὶ λέγει τοις ὑπηρέταις. Ποσον χρυσίον ἐδώσετε τῷ πτωχῷ ἐκείνῃ ὁποῦ σᾶς εἶπα; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Ὅσον ἐφορέσαξες. Ὁ δὲ ἅγιος ἐκράξε τὸν πτωχὸν, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἔμπροσθεν αὐτῶν, πόσον ἔλαβεν. Ὁ δὲ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν. Τότες τῶς δείχνει τὸ γράμμα τῆς γυναικός, λέγων αὐτοῖς μὲ θυμὸν πολλὸ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ διὰ σᾶς χιλίαις λίτραις τὸ χρυσίον, ὁποῦ μὲ ἐκάμετε, καὶ ἔχασα σήμερον. Ὅτι ἐὰν ἐδίδετε ὅσα σᾶς εἶπα ἐτοῦτον τὸν πτωχόν, μου ἔδιδε ἡ γυνὴ ἐκείνη ἄλλαις χίλιαις λίτραις μάλαμα. Καὶ διὰ νὰ πιστωθῇς τὴν ἀλήθειαν εἶπε τῆς γυναικὸς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ἡ δὲ ἦλθεν εὐθὺς βαστάζουσα τὸ χρυσίον. Λέγειτης ὁ ἅγιος. Παρακαλῶ σὲ πέ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μου τὴν ἀλήθειαν. Εἶχες γνώμην, νὰ μὲ δώσῃς περισσότερα χρήματα; Ἡ δὲ μετὰ φόβου πολλοῦ ἀπεκρίνατο. Ἐπ' ἀληθείας δέσποτα ἅγιε, χιλίας πεντακοσίας λίτρας ἔγραψα μὲ τὸ χέρι μου, εἰς τὸν χάρτην ὁπού σὲ ἔδωσα. Εἶπε τὸ αἰσθάνομαι, ἐὰν ἔχῃ τίποτες σφάλσιμον. Καὶ βλέπω μόνον, φ'. γεγραμμένας. Τοῦτος δὲν ἠξεύρω, ὅτι τὸν χάρτην δὲν ἔδωσα εἰς ἄλλο χέρι. Ὅθεν περὶ τούτου θαυμάζωσα, εἶπα, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τὰ δώσω περισσότερα. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ διακονεῖς τῆς ἁγίας, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ζητοῦντες συγχώρησιν, παρακαλοῦντας νὰ μὴ κάμωμεν πλέον παρακοήν, ἀλλὰ νὰ πιάσωμεν τὸ προσαρμόζον.

Βλέπων ὁ ἡγεμὼν τῆς ἀλεξανδρείας, ἐνέμενε νικήτας πατρίκιος, τὴν ἄμεμπτον ἐλεημοσύνην, καὶ προσῆλθεν μεγαλίδωρον τῇ ἁγίᾳ, ὅτι πῶς ἐσυμπάθησεν εἰς τὰς πτωχὰς τὸν θησαυρὸν τῆς ἐκκλησίας ἀνθρωποπάροχα. Ἀπό τινας κακὰς ἀνθρώπους παρακινοῦσας, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πατειαρχεῖον, καὶ λέγωντας. Τὸ βασίλειον ἔχει μεγάλην χρείαν ἀπὸ χρυσίον. Καὶ ἐπειδὴ ἐξοδεύεις τοσοῦτον μάταια τῆς ἐκκλησίας τὸν θησαυρόν. Καλὸν εἶναι νὰ τὸν δώσῃς εἰς ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, πάρεξ τὰ τὸν δεσποτικὰς ἄκρα. Ὁ δὲ ἅγιος δὲν ἐσκανδαλίσθη ποσῶς εἰς τοῦτο. Ἀλλ' ἀπεκρίθηκε μὲ πραότητα. Δέσποτα φαίνεται δίκαιον, ὅσα εἶναι ἀφιερωμένα τοῦ ἐπεραγίου βασιλέως, νὰ δοθοῦσι τῷ ἐπηγείου. Ὅτι ἱερουσυλία λογίζεται. Ἀμὴ αὐ σοῦ ἀρέσῃ τὰ τὸ κάμῃς δωρεσικῶς, ἐγὼ δὲν ἐναντιοῦμαι. Οὔτε μὲ τὸ θέλημάσου σοῦ δίδω τίποτας. Καὶ κάμε ὡς βούλεσαι. Τότες ὁ ἄρχων προσάσσει τὸς ἀνθρώπους τὰ ἐπήραν τὰ χρήματα. Μόνον ρ'. λίτρας χρυσίον ἀφήκασι διὰ ἔξοδον. Κατερχομένοι ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖον, τὸς ὑπιώτησαν τινὲς ἄνθρωποι μὲ κεράμια γεμάτα μέλι. Ὁπού τὸ ἔσειλαν ἀπὸ τὴν ἀφεντειὰ τῆς ἁγίας. Καὶ ἦταν γεγραμμένα ἀπάνω εἰς τὸ σκέπασμα εἰς μέρος ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἀγγεῖα, μέλι φωτεινόν. Καὶ εἰς ἄλλα πάλιν ἔγραφε μέλι ἄκαπνον. Ταῦτα ἰδὼν ὁ πατρίκιος, καὶ ἠξεύρωντας ὅτι ὁ ἰωάννης δὲν εἶχε μοναστικίαν τινά, τοῦ ἐμήνυσε νὰ τοῦ στείλῃ καμπόσον μέλι, ὁπού τὸ ἐχρειάζετο. Φθάσαντες εἰς τὸν ἅγιον οἱ ἀποσταλμένοι, παρέδωσαν τὰ κεράμια. Τὰ ὁποῖα ἀνοίξαντες, εὑρέθησαν ἄλλα (ὦ τοῦ θαύματος) γεμάτα χρυσίον ἄδολον. Ὅτι κατὰ τὴν πλησίαν αὐτοῦ φιλαίρεσιν, τὴν ἐδικὴν καὶ τὰς ἀντιδόσεις πλησίας ὁ πλουσιόδωρος κύριος. Καθὼς τὸ λέγει εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν τοῦ κανόνος αὐτοῦ. Μέλιτος γεύσις ἡδυτάτη, Μετανίνεκται εἰς δόκιμον χρυσόν σοι. Τῇ πλουσίᾳ σου γὰρ προσεχῶν προαιρέσει, ὁ ποιητὴς πλουσίας-

σοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοι, χωρηγεῖ τὰς ἀντιδώσεις. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ἰδὼν ὁ ἅγιος, μεγαλως ἐχαρίσησε τῷ κυρίῳ. Καὶ ἔσειλε τῷ πατρικίῳ ἕνα κεράμιον μὲ ὄψος ὅλῳ, ὅπε ἔγραφε ταῦτα. Ὁ Θεὸς ὅπε λέγει εἰς τὴν γραφὴν τῷ δούλῳ αὐτε. Ἐγὼ δένσε θέλω ἐγκαταλείψη. Ἐπειδὴ ἀψεύδης εἶναι, μοῦ ἀνταπέδωκε τύχιον ἄλλα χρήματα, ἀντὶς ἐκεῖνα ὅπε μὲ ἔπηεν ἡ ἐνδόξοσα. Καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ κεράμιον, νὰ πίσωθῆς τὴν ἀληθειαν. Γινασκε γεῖω ἀκριβῶς, ὅτι ἄφαρτὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει δωρηθῆ ποτὲ νὰ σενόση, ἢ ἀδαμας ἰὰ πωχαίνη τὸν Θεὸν τῷ ἁπάντων, ὅπε δίδει πτοὴν ἐ ζοφλὶ τῷ λογικῶν ἢ ἀλόγων ζώων. Ἀπελθόντες οἰκῷ οἱ ἀπεσταλμένοι ἔρηκασι τὸν ἄρχοντα εἰς τὴν ἔκπεζαν. Ὅστις βλέπωντας, ὅτι ἐβασεσαν ἕνα κεράμιον, εἶπεν αὐτοῖς. Ἐσκανδαλίση ὁ δέσποτης, ὄχετυτο μὲ ἔσειλε τοσοῦτον ὀλίγου ὄφημα. Ἀλλὰ ὕσερα ἀφε ἐξεπίπασε τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἐθαυμάσθη τῇ καρδίᾳ. Καὶ λέγει ταυτα μετὰ δακρύων. Ζῇ κύριος ὁ Θεὸς, ὁδὲ ὁ ταπεινὸς νικητας, οἷς ἁμαρτωλὸς καὶ φθαρτὸς ἄνθρωπος, δὲν θέλει σενόση τὸν Θεὸν πώποτε. Εἶτα ἀφῆνει τὸ γεῦμα μὲ ζῶσιν πίσεως. Καὶ λαμβάνωντας ὅλα τὰ χρήματα, ὅπε ἐπῆρε τῆς ἐκκλησίας. Καὶ τὸ κεραμιον γεμάτον. Οὐ μὰν δὲ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐδικάτη, τ. λίβας χρυσίον, ὑπῆγε μοναχίστη. Καὶ πεσὼν εἰς τὰς ποδας τῦ καβιάρχη μὲ πολλὴν ταπεινότητα, ἐδέετο νὰ τὸν συγχωρήση, καὶ νὰ τὸν καινοίση ὡς βέλεται. Ὁ δὲ ἅγιος ἐθαύμασε περισσῶς εἰς τὴν ταχίαν ἀλλοίωσιν καὶ μετάνοιαν ταυτὴν τῦ ἡγεμόνος. καὶ ὑποδεχόμενος αὐτὸν ἱλαρῶς, τὸν ἐσυγχώρησε. Ἐ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ὥρας ἐγιναν μεγάλοι φίλοι, καὶ τὸν ἐβάπτισε καὶ παιδίον ὁ ἅγιος. Ὅθεν εὐλαβεῖτο ἕνας τὸν ἄλλοντας πάντοτε.

Ὁ Θεὸς, ὅπε ἐπείραζε πάλαι τὸν Ἀβραάμ, διὰ νὰ φανερωθῆ εἰς τὸν κόσμον ὅλον ἠπίσιστη. Ἢ θέλησε νὰ πειράξη καὶ τὸν δοῦλον αὐτε Ἰωάννην, διὰ νὰ ἐγνωρίσουν ὅλοι τὴν ἀρετὴν τε, καὶ νὰ τον θαυμάσουν ὡς νέον Ἰὼβ. Λοιπὸν εἶχεν ὁ ἅγιος καράβια δεκατρία μεγάλα, ὁποῦ ἐβαστ καθ' ἕνα δέκα χιλιάδες μόδια. Καὶ ἐρχόμενα γεμάτα ἀκριβῶς φραγματεῖαι, ὅταν ἦσαν εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἀδρίου, ἐσυκώθη τόσον μεγάλη φορτοῦνα καὶ ταραχὴ ἀέρων, ὅπε διὰ νὰ γλυτώσουν οἱ ἄνθρωποι ἔρριψαν ὅλον τὸ φορτίον εἰς τὸ πέλαγος. Τὸ ὁποῖον ἔχρεϊζε, τ. χιλιάδες λίβας χρυσίον. Τοῦτο ἀκούσαντες οἱ φραγματεύτάδες, ὅπε εἶχασι πεπισεύμενον τὸ φράγμα εἰς τὰ παλάτια, ἔκλωσαν πολλὰ, καὶ ἔφυγαν εἰς τὸν ναὸν τῦ κυρίε, φοβέμενοι, νὰ μήτως βάλη ὁ πατρικιάρχης εἰς φυλακὴν, νὰ τῦ πληρώσουν τὰ χρήματα. Ὅτι δὲν ἠμπορεσαν νὰ πάσουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν χρεωφειλέτην, καθὼς ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαν ἐτότε σωμήθειαν . Ο' δὲ ἅγιος τῶς ἔσειλεν ὀδησολλὼ , γράφων ταῦτα . ἀδελφοιμε ἀγαπητοὶ , εἰς τὸν ἰὼβ γέγραπται , ὅτι ὁ κύριος ἔδωσε , ὁ κύριος ἀφειλετο . ὡς τῷ κυρίῳ ἐδόξεν , ἅπα κὴ ἐγίνετο . εἶν τὸ ὄνομα κυρίε εὐλογημένον . σύγατε ἔξω τέκναμε , κὴ μὴ λυπεῖσθε . μόνο ἐλπίσατε εἰς τὸν κύριον , κὴ ἡ χαρίστε θέλει μᾶς κυβερνηση . ἦλθασι δὲ καὶ τινὲς φίλοι ἠγαπημένοιτε , νὰ τὸν παρηγορησαν εἰς τὼ μεγάλω ζημιαν ταύτῳ . ἀμὴ ὁ ἅγιος ἐσκολαυβατε τὸν λόγον. ἔλα εἰς νὰ μὲ ἦτον ἐδικήτε ἡ ζημία , καὶ ἔλεγε . Μὴ σκανδαλίζεσθε τίνα δὲ λυπηθητεμε εἰς αὐτὸ ἅπε μᾶ σωέβη , ὅτι ἐδικήνμε εἶναι τὸ πᾶν ημὸν . Ἐπειδὴ γεννηθημανδήμην εἰς τὰ ἀγαθὰ , ὁπῶς ὁ κύριος μοῦ ἔδωσεισεν . Ὅθεν πισεύω , ὅτι θέλοντας ἠχάρισέ με νὰ μὲ κάμη , νὰ μὴ κενοδοξῶ τῶς δίδω ἐλεημοσυνῶν , ἐπῆρε χώρησε , νὰ μοῦ ἔλθῃ ἡ συμφορὰ αὕτη , δι' νὰ ἐγνωρίσω τοῦ λόγουμου νὰ ταπεινωθῶ . Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι αἴτιος δύο κακῶν . Ε να μὲν , ὅτι ὑσερήθηκα τῶ μεθ' ὧν τῆς ἐλεημοσυνῆς , δι' τὸν ὑπερηφανίαμου . Ἄλλο δὲ , ὅτι διαύτῳ πάλιν ἔγινα προξένος ἀπωλείας τοσούτων χρημάτων . Καὶ πῶς εἶναι ἀπαίωνου ὅλων τῶν πτωχῶν ἐκείνων τὸ κρίμα ὁποῦ ἠθέλασι κυβερνηθῇ μετ' αὐτά . Πλὴν ἐλπίζω εἰς τὸν παγάθεν κυρίον , ὅτι δι' τὸν χρείαν τῶν πτωχῶν ἀδελφῶνμε , δὲν μας θέλει ἐγκαταλείψη . Ὅτι αὐτὸς ὁ Θεὸς , ὁπῶ ἦτον τὸν καιρὸν τῷ ἰὼβ . Καὶ τοῦ ἐπολυπλασίασε τὰ ἀγαθὰ , ἐκεῖνος εἶναι κὴ τώρα . Καὶ ἅπως ἐλπίζω νὰ κάμῃ κὴ εἰς ἡμᾶς . Αὐτα καὶ ἕτερα ἔλεγε φρὸς ἐκεί-νες , ὁποῦ εἴρχοιντα χάριν παραμυθήσεως . Καὶ ὅλοι ἐμίσούγαν μὲ πολλὴ ὠφελειαν ψυχικὴ , δι' τὸν ὑπομονὴ αὐτοῦ κὴ ἄκραν τα-πείνωσιν . Καὶ ὄντας εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀντεπέδωκεν ὁ πλουσιέδω-ρος ἐυεργέτης , τούτου τοῦ νέου ἰὼβ , δύο φοραῖς τόσα , ὅσα τοῦ ἐπῆρε . Καθὼς αὐτὸς προεφήτεύσεν . Ὅθεν εὐχαρισήσας τὸν κύριον , ἐγίνη φρὸς τοὺς ἐνδεεῖς σπλαγχνικώτερος . Καὶ μαθὼν , ὅτι εἷς ἄν-θρωπος ἐρίσπετο εἰς πτωχείαν πολλὴ , κὴ ἐνδρέπετο νὰ ζητήσῃ παῤῥησία εἰς τὲς ἀνθρώπες , ὑπῆγε κριφὰ μοναχόστε ὁ ἅγιος . καὶ δί-δεστε δύο λίβρας χρυσίον . εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαρίσησε πολλὰ ὁ πτωχὸς , καὶ λέγεστε , πῶς θέλει εἶσαι χρεοφειλέτησε πάντοτε εἰς τοσαύτῳ εὐεργεσίαν . Ἐπειδὴ ἐκατασδέχθη νὰ ὑπάγῃ μόνος εἰς τὴν οἰκιαντε . Καὶ νὰ ἐνδρέπεται , νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ φρόσωπον . Ο' δὲ εἶπεν αὐτῷ . σιώπα μὴ λέγῃς τσιαῦτα , ὅτι ἀκόμη δὲν ἐχυσα τὸ αἷμαμε δι' σὲ , καθὼς ὁ δεσπότης ἀπέθανε δι' ἡμᾶς λόγεμας .

Ε σοντας κὴ ναὶ φύγωμεν ἀπὸ τὴν περσίαν πλῆθος πολὺ δι' τὸν διωγμὸν , ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς ἄνωθεν εἴρηται, καὶ νὰ ἔλθωσινεἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν, διότι τὸν ὑπεδέχετο ὁ πατριάρχης μὲ σπλάγχνος πολὺ, ἀσύχησεν ὁ κοσμος ἕνα καιρόν. καὶ ἔγινε μεγάλη ἀκρίβεια. Ὅτι ὁ νεῖλος δὲν ἐπλήθευε τὴν χρόνον ἐκεῖνον, νὰ ποτίσῃ τὸν κόσμον. Καὶ ἔμειναν ἄνυδρα τὰ χωράφια. Ἀφ' γοῦν ἐξεδίασεν ὅλον τὸν θησαυρὸν της ἐκκλησίας ὁ πατριάρχης, καὶ χιλίας λίτρας χρυσὸν ὁπὸν ἐδανείσθη. Καὶ τὸ ἐμοίρασεν ὅλον εἰς τοὺς πτωχούς. Ἐπλήθωσε ἡ πεῖνα φοβερώτερον, καὶ δὲν ἔυρισκε πλέον νὰ δανεισθῇ. Ὅτι πᾶς ἕνας ἐφοντιζε διὰ λόγου του. Ἦτον δὲ τότε ἐκεῖ εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ἕνας κληρικὸς πλουσιώτατος δίγαμος. ὅστις εἶχε πόθον, νὰ γένῃ ἱεροδιάκονος. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν τὸν ἐσυγχώρα, νὰ ἱερωθῇ διὰ τὸ δεύτερον σέφανον, ἐκρμισε νὰ καταθέσῃ τὸν ἅγιον μὲ ἀργύρια, διὰ τὴν πολλὴν του ἀνάγκην, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ποθουμένην ἀξίαν. Λοιπὸν ἔστειλεν αὐτῷ χρέαμα μὲ τὸν ἰδικόν του. Καὶ ἔλεγε ταῦτα. Δέσποτά μου παναγιώτατε, ἤκουσα πῶς διὰ τὴν ἀκρίβειαν ὁπὸν ἦλθεν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, δὲν ἔχεις νὰ βοηθᾷς τοῖς πτωχοῖς κατὰ τὴν σωτηρίαν. Καὶ δέκμου φαίνεται καλὸν, νὰ ἔχω ἀνάπαυσιν καὶ ἀφθονίαν ἐγὼ ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου. Καὶ σὺ ὁ δεσπότης μου νὰ εὑρίσκεσαι εἰς ἀπορίαν καὶ στένωσιν. Λοιπὸν ἔχω σιτάρι πολλὰς χιλιάδες μόδια. Καὶ, ῥέ. λίτρας χρυσίον. Τὰ ὁποῖα ὅλα σὲ χαρίζω, νὰ μὲ χειροτονήσῃς διάκονον. καὶ εἶδες πῶς συγχωρᾷ ὁ ἀπίσολος νὰ γίνεται ἐξ ἀνάγκης νόμου μετάθεσις. ὁ δὲ ἅγιος ἔκραξε τὸν δίγαμον. καὶ ηλεγξεν αὐτὸν μυστικὰ, διὰ νὰ μὴν καταισχυνθῇ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. καὶ λέγειτον. ὁ παράγαθος Θεὸς ἔχει νὰ κυβερνήσῃ τοὺς πτωχοὺς, καθὼς τοὺς ἔθρεφε πρὶν γένηθῶμεν ἐγὼ καὶ σύ. Μόνον ἂς φυλάγωμεν τὰς ἐντολάς του. Καὶ αὐτὸς ὁπὸ ἀλόγησε τοὺς, ἐ. ἄρτους. καὶ τοὺς ἐπλήθωσεν εἰς τὴν ἔρημον, δηλοῦται νὰ εὐλογήσῃ καὶ σήμερον δέκα μόδια σιτάρι ὁπὸ ἔχω ἀκόμι εἰς τὸ σιτοβολεῖόν μου, νὰ ἀρκέσῃ εἰς ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. Ἐσένα δὲ τέκνον ἁρμόζει ὁ λόγος. Οὗτος εἶπεν ὁ πέτρος πρὸς σίμωνα. Ὅτι δὲν ἔσισοι μέρος οὐδὲ κλῆρος εἰς τοῦτο. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος ἀπέστειλεν αὐτὸν ἄπρακτον. Καὶ εὐθὺς ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα δύο καράβια μεγάλα τῆς ἐκκλησίας γεμάτα σιτάρια. Τὰ ὁποῖα εἶχε πεμπάμενα εἰς τὴν σικελίαν, καὶ ἐβασοῦσαν χιλιάδας πολλάς. Τοτες ὁ ἅγιος ἔπεσε κατὰ γῆς μετὰ δακρύων καὶ ἀγαλλιάσεως λέγωντας. εὐχαριστοῦσοι κύριε, ὁπὸ δὲν ἀφῆκες τὸν δοῦλόν σου, νὰ πληρώσῃ τὴν χάριν τῆς διακονίας. εὐλογητὸς εἶ κύριε, ὅτι οἱ ἐκζητοῦντες σε, καὶ τὰς ἐντολάς σου φυλάττοντες, οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς ἐκβιάσεως ἐχρώσει καυπόσα ἀργύρια ἕνας πλούσιος, καὶ τὸν ἔπνιξαν οἱ δανεισταὶ, νὰ τὰ δώσῃ. Ὅθεν ὑπῆγε εἰς ἕνα πλησίον. καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τὰ δανείσῃ πεντήκοντα λίρας χρυσίον μὲ ἀναχι. Ὁ δὲ ἄρχων ἔταξε νὰ τὰ τὸ δώσῃ, ἀλλὰ μόνον μὲ λόγον τὸ εἶπεν. Ἔπειτα ἐπερνῶσαν αἱ ἡμέραι καὶ οἱ δανεισταὶ δέν τὸν ἔβλεπαν διορίαν. Ὅθεν ἀπῆλθεν εἰς τὸν πατριάρχην, καὶ εἶπεν αὐτῷ τὴν ὑποθεσιν. ὁ δὲ ἅγιος δὲν τὸν ἄφηκε, νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, καὶ λέγει τε. Μὴ τέκνον μου, νὰ σὲ δανείσω ὅσα χρειάζεσαι. καὶ δίδει τὰ ἔδωσε τὰ ἀργύρια. τόσον ἦτον σπλαγχνικός, ὁποὺ δὲν ἐβάστα, νὰ ἰδῇ τινὰ παθημένον κλαίοντα. καὶ νὰ μὴ συγκλαύσῃ καὶ αὐτὸς μὲ τὸ λόγετε. Ὁ δὲ Θεὸς ἐδειξε μίαν ὀπτασίαν τε ῥηθέντος πλησίον. Διὰ νὰ τὸν φιλερωσῃ, πόσον μισθὸν ἐζημιώθηκε, δίατι δὲν ἐδανεισε τὸν πτωχὸν τὸ χρυσίον, καθὼς τὸ ἔταξεν. Ἶδεν ἓν εἰς τὸ ὄνειρόν τε ἕνα ἱερέα ἱσάμενον εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ ἐφέρνασι πολλὰς προσφορὰς. Καὶ εἰς πᾶσαν μίαν ὁποὺ τὸ ἔδιδε πάς ἕνας, ἐλάμβανεν ἑκατόν. Ὁ δὲ πατριάρχης ἐστέκετον ὄπισθεν τὸν ἱερέως. τότε τὸ ἔρανη, πῶς ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν. Ἔπαρε τὰς προσφορὰς ἐκείνας, δόσταις τὸν ἱερέως, νὰ λάβῃ, ῥ. εἰς τὴν μίαν. Ὁ δὲ ἄρχων ἀμέλησε νὰ ὑπάγῃ. Ὅθεν ὁ πατριάρχης ἔδραμε. Καὶ λαμβάνει τὰς προσφορὰς. Καὶ δίδωνταίς ταις τὸν ἱερέως, τὸν ἀνταπέδωκεν, ῥ. εἰσὲ πᾶσαν μίαν. Ἐξυπνήσας ὁ ἄρχων δὲν ἐδυνήτο νὰ καταλάβῃ τῆς ὀπτασίας τε δήλωσιν. Πλὴν ἐνθυμήθη τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, ὁποὺ ἔζητα τὸ δάνειον. Καὶ μλιατε, νὰ ἐλθῃ ἐκεῖ. ὁ δὲ ἀπελθὼν εἶπεν. ὅτι ὁ πατριάρχης τὸν ἐπῆρε τὸν κόπον. καὶ τὸν μισθὸν ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήτο πλέον νὰ ὑπομένῃ. καὶ οἱ δανεισταὶ τὸν ἐβίαζαν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Πλὴν ἀλήθειαν εἶπες, πῶς μὲ ἔπηρε τὸν μισθὸν ὁ πατριάρχης. Καὶ ἔδωκε τὸν εἰς ὀπτασίαν. Οὐαὶ λοιπὸν εἰς ἐκείνους, ὁποὺ δυνώνται νὰ κάμουν καλόν. Καὶ ἀμελοῦσιν οἱ ἄπρονες. Ἀνέβασε δὲ καὶ δίχα τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Πόσην σπουδὴν εἶχε νὰ μὲ εἶναι τινας εἰς ἐκεῖνον σπανδαλισμένος. Καὶ πόσον ἐταπεινώνετο, δίχα νὰ φέρῃ τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς μετάνοιαν.

Δυο τινὲς ἀπὸ τὰς κληρικὰς ἐσπανδαλίσθησαν. Καὶ ἐδαρήθησαν. τὰς ὁποίας δικαίως ἀφώρισεν. ὁ Καὶ ὁ μὲν εἷς ἐδέχθηκε κατὰ τὸ πρέπον τὸ ἐπίτιμιον. Ὡς ἄλλαβὴς ὁποὺ ἦτον. Καὶ διορθωθεὶς ἔλαβε πάλιν αὐτὸ τὴν συγχώρησιν. Ὁ δὲ ἕτερος δὲν ἐψήφισε τὸν ἀφορισμὸν, ἀλλὰ ἐπῆρε εἰς τὴν ἀμέλειαν. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑποφανὲς ἐφόβιζε, νὰ ζημιώσῃ τὸν ἅγιον. Οὗτος δὲ ἦτον ἕνας ἀπ' ἐκείνους ὁποὺ ἐσυμβούλευσαν τὸν πατρίκιον, νὰ πάρῃ τῆς ἐκκλησίας τὰ χρήματα. Βλέπων οὖν ὁ ἀνεξίκακος ἰωάννης τὸν κλῆρικὸν τὴν ἀσέβειαν, ὅτι ἔμενεν

εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸν ἀφορισμὸν ἐκεῖνον, μηδὲν δῶ τὴν ψυχήν του φροντίζοντας, ὅπου ἀπέθανε πολλά, πῶς ὁ καταχθόνιος λύκος ἔμελλε νὰ φάγῃ τὸ πρόβατόν του. Καὶ ἐμελέτα, ἐὰν τὸν νικήσῃ μὲ τὴν ταπείνωσιν. Μίαν κυριακὴν ἦν ἐλειτούργει ὁ ἅγιος. Καὶ φθάνοντας εἰς τὸ μέσον τῆς ἱερουργίας, ἐνθυμήθη τὰ ἀποφασισμένα κληρικά. Ἡ τῆς δεσποτικῆς ἐντολῆς ὅπου κελεύει, νὰ ἀφήσωμεν τὸ δῶρον εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὅταν ἐνθυμηθοῦμεν πῶς ἔχομεν σκάνδαλον μὲ τινά. Νὰ ὑπάγωμεν πρῶτον νὰ τὸν εἰρηνεύσωμεν. Καὶ τότε νὰ προσφέρωμεν τὴν θυσίαν. Λοιπὸν ἔσκεπτεν ἀνθρώπους νὰ εὕρῃ τὸν κληρικὸν ἐκεῖνον ταχέως, νὰ τὸν φέρουν. Διὰ τοῦτο ἐβγῆκε ἀπὸ τὰς χεῖρας του δαίμονος. Ἀφοῦ γοῦν ἦλθεν ὁ ζητούμενος, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ἅγιον βῆμα ὁ πατριάρχης οὕτως ἐνδεδυμένος τὴν ἀρχιερατικὴν στολήν, καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας του λέγοντας. Ἀδελφὲ συγχώρησόν μοι διὰ τὸν κύριον. Ὁ δὲ ἀσυγκίνητος ἐκεῖνος καὶ ἄγνωστος, βλέπωντας τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κειμένην εἰς τὰ ποδάρια του, ἐξόμαξε, μὴν ἔλθῃ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, νὰ τὸν κατακαύσῃ. Ὅθεν ἔπεσε καὶ αὐτὸς μετὰ δακρύων ὑπὸ τὰς γῆς. Καὶ ἐξομολογούμενος, ἔζητα τὴν ἀγνοημάτων συγχώρησιν. Ὁ δὲ μακάριος εἶπεν. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ τοῦ δύο ὦ τέκνουμε. Ἔπειτα τὸν ἐκράτησεν ἀγαλλιώμενος. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως. Καὶ τότε εἶπε μὲ παῤῥησίαν πρὸς κύριον. Ἄφες ἡμῖν δέσποτα τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Ὁ δὲ κληρικὸς μετέβαλε διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα εἰς χρησότητα. Καὶ ἔγινε μέτοχος τόσον, ὁπού εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ ἱερωσύνης ἠξιώθη. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἄλλο παρόμοιον.

Εἶπε τις τῶν πατέρων, ὅτι τῶν ἀγγέλων ἡ φύσις εἶναι, νὰ μὴν ἔχουν μάχην ποτὲ οὐδὲ σκάνδαλον. Τῶν δὲ ἀνθρώπων νὰ ὀργίζωνται καὶ νὰ σκανδαλίζωνται ὀλίγον τίποτας. Καὶ ταχέως νὰ κάμνουν διαλλαγήν. Τῶν δαιμόνων δὲ, νὰ εἶναι μαχόμενοι, καὶ ἀγάπην ποτὲ νὰ μὴν ἔχουσι. Τοῦτο δὲ εἶπον, διὰ νὰ δείξῃ τὴν τελειότητα τοῦ ἁγίου εἰς ὀλίγον σκάνδαλον, ὁποῦ τοῦ συνέβη μὲ τὸν πατρίκιον. Ὅστις ἤθελε νὰ κατασήσῃ, νὰ πληρώνῃ ὁ λαὸς ὅλος τόσα ἀσχαρα τῆς βασιλείας. Καὶ ὁ ἅγιος δέντον ἀφῆκεν, ἔχωντας ζῆλον εἰς τοὺς πτωχούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδε τὸ βαρος τοῦ ἀνωθεν χαρατζίου. Διατοῦτο ἐπιλονείκησε, καὶ ἐναντιώθη τὸν φίλον του, δὲν θέλωντας νὰ τὸν ἀρήσῃ, νὰ ἀδικήσῃ τοὺς πένητας. Ὁ δὲ ἄρχων ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτὸ ὀργιζόμενος. Ἦτον δὲ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας. Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ μὴ Γ'ωάννε τὸ σκάνδαλον ἦτον εὔλογον περίεργα καὶ δικαιότατον, ὡς ἀπὸ θεῖον ζῆλον κινούμενον. Ὁ δὲ παξείκιος ἔβγαλεν ἄδικον, ὡς ἀπὸ φιλαργυρείας νικώμενος. Ὅμως ὁ ἅγιος συλλογιζόμενος, ὅτι ὁ ἐναρέτος ἀνθρωπος, ἢ δίκαιον ἔχει ἢ ἄδικον, δὲν χρέπει, νὰ σκανδαλίζεται. Βλέποντας μάλιστα, ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, ἔστειλε τὸν ἀρχόντον ἦτοι ἀρχισυντέραν, νὰ εἰπῇ τοῦ πατρικίου, ὅτι ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε. Θέλοντας νὰ τὸ δώσῃ εἴδησιν μὲ τέτον τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἦτον συγχωρημένον, κατὰ τὴν ἐντολὴν τὸ δεσπότου, νὰ κρατῇ ὁ θυμός του ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμών, ἐθαυμάζετο τὴν αἰδῶ τὴν χρηστότητα. Καὶ ἦλθεν εἰς τοσῦτο κατάνυξιν ψυχῆς καὶ θερμότητα, ὁποῦ ἀπῆλθεν εὐθὺς εἰς τὸν ἅγιον. Ὅστις τὸν ὑποδέχθη φιλοχαρῶς, λέγωντας. Καλῶς ἦλθες τέκνον ὑπακοῆς εἰς τὸ τῆς ἐκκλησίας πρόσαγμα. Πίστυσόν μοι, ὅτι ἐὰν ἤθελα τὸ ἠξεύρῃ, πῶς δὲν ἤσουν τόσον σκανδαλισμένος, ἐρχουμαι τὰ σὲ εὕρω, καὶ δὲν ἐνδέπαυμοιω. Ὅτι καὶ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπομήνυσε εἰς τὰς χώρας τὴν κάρη, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἁμαρτωλὸς πρὸς μετάνοιαν. Ὁ δὲ πατρίκιος εἶπεν αὐτῷ. Δέσποτά μου, μὰ τὴν ἀγάπην τὴν σήμερον, δὲν θέλω πιστεύσῃ πλέον ἐκείνων τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἐπὲ σὲ ἐκαταβάλασι, τὴν μὲ ταῖς πανουργίαις τες ἔσπειραν ἀνάμεσόν μας ζιζάνια. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐὰν πιστεύσωμεν τέκνον μὰ ταῖς ὑποβολαῖς τῶν ἀνθρώπων, πίπτομεν εἰς πολλὰς κινδύνες. Τὴν μάλιστα τώρα ὁπ' εἶναι ὀλίγοι οἱ πιστοὶ. Τὴν οἱ θρησκότεροι δὲν ἔχουν ἀγάπην, ἔτε δικαιοσύνην ποσῶς, ἀλλὰ μόνον ἔχθραν πάντα νὰ βάλλεν ὡς πονηρότατοι. Τὴν τὸ πολλαῖς φοραῖς δοκιμάζωντας, ἔβαλα γνώμην νὰ μὴ πιστεύσω πλέον τινὸς ἀνθρωπε. Οὔτε νὰ καυχᾶσαι, χωρὶς νὰ ἐξετάξω τὰ δύο μέρη ἐπιμελέσατα. Τὴν ἔδωκα μέσον. Ὅτι ὅποιος ἐγκαλέσῃ τινὰ διὰ τίποτας ἔγκλημα. Ἐὰν δέντο ἀποδείξῃ μὲ μαρτυρίας, Τὴν ἀφεθῇ ψεύστης, νὰ λαμβάνῃ τὴν τιμωρίαν ἐκείνε, ὁπὲ ἤθελε πάθῃ ὁ παίσης. Ὅθεν ἀπὸ τότε δὲν ἐτόλμησε τις, νὰμὲ ἀναφέρῃ τίποτε ψεύματα. Τὴν ὁποίαν τάξιν σὲ παρακαλῶ, νὰ φυλαξῇς Τὴν σύ. Εἰδεμὴ πίπτεις εἰς πολλαῖς ἀδικίαις. Νενοημένος ἦν ὁ πατρίκιος, Τὴν νάσσωντας, νὰ κάμῃ τὸν λόγον τε, ἀνεχώρησεν.

Οὗτος ὁ μακάριος ἔζησεν ἀνέγκλητον ὀνόματι χρόνον. Ὅστις ἦλθεν εἰς διαφοράν τινὰ μὲ ἕνα κάπηλα, ὁποῦ ἐπλήρωνε τοῦ πατριάρχου σωδοσίαν τόσον τὸν χρόνον, διὰ κάποια ἐργασίρια ὁποῦ ἐκράτει. Οὗτος σὺν ὁ ἀσυνείδητος ὕβρισε τὸν νέον. Τὴν πολλὰ τὸν

ἐκατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκαταφρόνεσεν. Ὅθεν ἐντραπεὶς, ὅτι ἐξαθενώθη ἀπὸ τοιοῦτον ἀδαμάντα καὶ ἐλάχιστον ἄνθρωπον, ἔδραμεν εἰς τὸν πατριάρχαν κλαίωντας. Ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως. Ὁ δὲ νέος ἀρχίζοντας νὰ λέγῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἀνεκόπη πολλάκις τὸν λόγον ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τότε τινὲς, ὁποῦ ἔτυχαν παρόντες, καὶ ἤκουσαν τὴν ὕβριν ὁποῦ τοῦ ἔπιεν ὁ κάπηλας, εἶπασι τὴν ὑπόθεσιν. Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπον καὶ ταῦτα δῆθε νὰ τὸν παρακινήσουν εἰς ἐκδίκησιν. Δέσποτα ἅγιε, μεγάλην αἰσχύνην ἔκαμε τῆς ἀρχιερωσύνησε. Νὰ ὑβρίσῃ τὸν ἀνεψιόνου τοσοῦτον ἀναίσχυντα, ἕνας ἀναξιώτατος ἀνθρωπος. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς ἰατρὸς ἔμπειρος, θέλωντας, νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν ἐκ τὸν θυμὸν τῆς καρδίας τοῦ νέου μὲ γλυκὺ φάρμακον, ἀπεχείνατο. Λοιπὸν ἐτόλμησε τινάς, ἐκ ἤνοιξε στόμα, νὰ σὲ ὑβρίσῃ; Εὐλογητὸς κύριος, νὰ κάμω τοιαύτην ἐκδίκησιν, ὁποῦ νὰ θαυμάξῃ καὶ νὰ τὸ διηγᾶται ὅλη ἡ ἀλεξάνδρεια. Οὕτως εἶπε. Καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν, ἀφοῦ εἶδε τὸν νέον, πῶς ἦτον παρηγορημένος δῆθε τὸν λόγον τῆς ἐκδικήσεως, τὸν ἔκραξε καταμόνας. καὶ λέγει τοῦ. Τέκνον μου ποθεινότατον, ἐὰν θέλῃς, νὰ εἶσαι ἀνεψιός μου καὶ ἀληθινὸν, ἑτοίμασον τὰ λογισμὰ, νὰ ὑπομένῃς ὄχι μόνον ὕβρεις, ἀλλὰ ἐκ μάστιγας. Καθὼς εἶμαι καὶ ἐγὼ ἕτοιμος. Καὶ τότε νὰ σὲ ἔχω δῆθε συγγενῆ ἐκ τέκνον μου. Ὅτι ἡ ἀληθὴς συγγένεια δὲν εἶναι ἀπὸ αἷμα ἐκ σάρκα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν καὶ εὐγένειαν. Ταῦτα εἰπὼν, ἐφώνησε τὸν ἔξαρχον τοῦ κατηλίων, καὶ λέγει τοῦ. Μὴ τολμήσῃς ποτὲ νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸν κάπηλαν, ὁπὲ ὕβρισε τὸν ἀνεψιόν μου συνδοσίαν τινὰ. οὔτε πάντος, ἢ τέλος ἄλλο ποτὲ, ὁπὲ νὰ πληρώνῃ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ χαρίζεται τα πάντοτε. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ φρόνιμοι ἐθαύμασαν τὴν ἀπλοκαρδίαν αὐτοῦ καὶ χρηστότητα. καὶ ἔγνωσαν, ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ ἐκδίκησις, ὁπὲ εἶπε νὰ κάμῃ, νὰ τὴν διηγᾶται ἡ ἀλεξάνδρεια. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸς ἦτον ἀμνησίκακος. Ἀλλὰ καὶ τὲς ἄλλους ἐπαρακίνα σπουδαίως πρὸς ὁμόνοιαν. Καὶ ἀκέσατε.

Διάκονος τὶς, δαιμονὸς ὀνόματι, εἶχεν ἔχθραν μὲ ἄλλον κληρικὸν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ ἀγάπην. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἅγιος, ἐπαραγγείλε τοῦ ἀρχιδιακόνου, νὰ τοῦ δείξῃ τὸν ῥηθέντα δαιμονὸν τὴν κυριακὴν ὅταν ἐλειτούργα. Καὶ οὕτως ἐτοίμασε, καὶ τοῦ τὸν ἔδειξεν ἀπὸ τὸ ἅγιον βῆμα. Ὅταν οὖν ἦλθεν εἰς τὸ κοινωνικὸν, ὑπῆγαν νὰ μεταλάβουσιν οἱ δύο κοινοὶ καὶ τὴν συνήθειαν. Ὁ δὲ ἅγιος τοὺς μὲν ἄλλους ἐκοινώνησε. Τὸν δὲ δαιμονὸν οὐδαμῶς. Ἀλλὰ εἶπεν αὐτῷ εἰς ἐπήκοον πάντων. Ὑπαγε πρῶτον κάμε διαλλαγὴν μὲ τὸν ἀδελφόσου, καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ δεσπότε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεσπότε. Καὶ τότε νὰ λάβῃς χωρὶς μνησικακίαν τοῦ ἀμνησικάκου Χριστοῦ τὰ Μυστήρια. Ὁ δὲ δχεκινος αἰχμωθεὶς εἰς τόσον πλῆθος λαοῦ, ἔταξε τὰ κάμῃ τὸ προσκυνούμενον. Ἀπὸ τοτε γοῦν ἐπῆραν φοβον πολλὼ ὄ μόνον οἱ κληρικοὶ, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λαϊκοὶ. Καὶ πᾶς ἕνας ἐφυλάχετο ὑπὸ τὴν μνησικακίαν, δχὶ νὰ αἰχμωθῇ ὡσὰν τὸν δχὶ κονον. Ἦτος ὁ ἁγιώτατος πατριαρχης εἶχε πολλὰς ἀρετὰς καὶ χάρτας, καὶ μάλιστα τὴν μελετὴν τῆς θείων γραφῶν καὶ ἀνάγνωσιν. Καὶ τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ἡμέρας ἐξοδιάζεν εἰς νηθεσίαν τῆς ἀδελφῶν. Ποτὲ δὲν ἐσυντυχαινε μάταια καὶ ἄχαρα λόγια, ἀλλὰ καλὰ καὶ ψυχωφελῆ ἐναρέτων ἀνδρῶν διηγήματα. Πὸ βλήματα δογματικὰ, καὶ ἄλλα γραφικὰ ζητήματα ἀναγκαῖα τῆς θείας γραφῆς, καὶ ὑποδείξεις περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, δχὶ νηθεσίαν τοῦ λαοῦ. Διατὶ ἦταν τοτε πολλοὶ αἱρετικοὶ. Εἰς καθαίρεσιν καὶ ἀναθεμὰ τῶν ὁποίων ἐψήφισε δυὸ τὴς πλεον μαθηματικὴς κληρικὴς, ἤγουν ἰωαννοῦν, καὶ σαφρόνιον. Οἱ ὁποῖοι νὰ δχὶ φαλέγωνται κατὰ τὸ δυσωνυμον τῆς πίστεως, νὰ φέρνουσι τοὺς αἱρετικοὺς πρὸς ὀρθοδοξίαν. Ἀπανω εἰς ὅλαις τὰις ἀρεταῖς, ἐμίσα πολλὰ τοῦ κακοῦσιν. Καὶ ὅταν ἤκουε τινὰ, νὰ καταλαλῇ, ἢ νὰ ἀργολογᾷ, τὸν ἐμπόδιζε, μὲ εὔμορφον τρόπον, καὶ ἤτερνεν ἀλλοῦ διηγησιν. Καὶ εἰ ὡρὴ ἐδιορθώνετο, καλῶς εἶχεν. Εἰδὲ ἡ ἤθελε παρακάτω, ἔλεγε τῷ τορταρὴ, νὰ μὴ τον βαλῇ πλεον μέσα. Τοῦτο δὲ ἔκαμνε, δχὶ νὰ διορθώσῃ αὐτὸν ἢ ἄλλος μὲ τὸ ἐκεῖνο παράδειγμα. Ἀκούοντας δὲ νὰ λέγωσιν, ὅτι εἰς μίαν χαρὰν εἶχαν σωτήθειαν, ὁτέταν ἤθελαν ψηφίσῃ βασιλέα τινὰ, τοῦ ἔφεραν τετρεις λίθους δχαφίρους τοῦ χρώματι, λέγοντες αὐτῷ. Νὰ δχαλέξῃ, ὑπὸ τὶ λογὶς πέζαν ἤθελε, νὰ κτίσουν τὸν τύφωντα. Διὰ νὰ τοῦ ἐνθυμήσουν μὲ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅτι ἦτον φθαρτὸς ἄνθρωπος, καὶ ἔμελλε νὰποθάνῃ. Αὐτὴ ἡ σωτήθεια, ἤρεσε πεζόσα τοῦ πατριάρχου. Καὶ προσκάσει νὰ κτίσουν τὸ μνῆμα του. Καὶ νὰ μήτο τελειώσουν ἕως τὸν θάνατόν του. Καὶ νὰ παγένῃ εἰς ἄνθρωπος, νὰ τοῦ λέγῃ πᾶσα ἑορτὴ, ὅταν ἦτον εἰς δόξαν καὶ τιμὴν πολλὴν μὲ τὸν κλῆρον ὅλον. Δέσποτα, προσεξε νὰ τελειώσουν τὸν τάφον σου. Ὅτι δὲν ἠξεύρεις, ποίαν ὥραν ὁ θάνατος ἔρχεται. Τοῦτο ἔκαμνεν ὁ ἀείμνηστος, δχὶ νὰ ἐνθυμᾶται τὸν θάνατον, νὰ φοβᾶται τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Καὶ νὰ πέρνουν παράδειγμα οἱ ἐπίλοιποι ὑπὸ λόγου του.

Ἔσοντας νὰ κουρσεύσῃ ὁ ῥασμιόζης ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς περσῶν τοὺς σεβασμίους τόπους τῆς ἱεροσολύμων. καὶ νὰ κατατζακίσῃ τὰ ἅγια, ἔκλαυσεν ὁ ἰωάννης, καὶ ἔθρήνει ταῦτα ὡς τὸν προφήτην ἱερεμίαν. Ἔπειτα στέλλει τινὰ θεοφιλῆ ἄνθρωπον, ἐνόματι κτίσιππον. Θεόδωρον τὸν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν ἁμαθουῶτος ἐπίσκοπον. Ἀνασίσιον τὸν καθηγούμενον τῆ μεγάλη ὁρμῆ. Καὶ χρηματίσαν ἄλλον ἐπίσκοπον. Λίθινα τίμια, χρυσίον ἀναρίθμητον. Ἱματιὰ καὶ ἱμάτια, διὰ τὰ ξιλυρώσουν τοὺς αἰχμαλώτους. Τοῦ δὲ ἁγίου μιδέσου, ὅπου ἦτον τότε πατριάρχης τῆς ἱεροσολύμων, καὶ ἀνείσπετον εἰς πλουτεία πολλὴ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν, ἐστειλε ξέχωρα, διὰ νὰ ἐξοδιάσῃ, νὰ ἀνακαινίσῃ τὰς ἐκκλησίας, χιλίους σακκία σιτάρι. Χίλια βυτζὰ κρασί. Ὄσπρια. Ὀψάρια. Σιδήρου. Καὶ εἴτι ἄλλο ἔκαμε χρεία. Καὶ ἐξόχως χιλίας μασούρας ἀπὸ τὴν ἄγκυρον. Καὶ χρήματα ἀμέτρητα. Γράμματα αὐτῆ καὶ τὴν ἐβησσολίνη ταύτην. Συγχωρησόμοι καλὲ ἐργάτα τῆ Σωτῆρος Χριστῶ, πῶς δὲ σε βοηθῶ, καθὼς πρέπει τοὺς ἐπισκόπους. Καὶ ἐπ' ἀληθείας, ἐὰν ἦτον εὐτακτον, εἴρχομαι μετὰ χαρᾶς καὶ σωματικῶς, νὰ ὑπηρετήσω εἰς τὴν ἀνακαίνησιν τῆ ἁγίᾳ τάφῳ. Δέομαι δὲ τῆς ἀρχιερωσύνης σε, νὰ μὴ δώσῃς τὴν δόξαν μου, διὰ ταῦτα ὅπου σε γράφω, ἀλλὰ τῆ παντοδυνάμῳ Θεῷ. Τὸν ὁποῖον ἱκέτευε, νὰ γράψῃ μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆ καὶ ἐμοῦ τὸ ἀναξίου τὸ ὄνομα.

Ἦτον δὲ ὁ ἰωάννης πολλὰ ταπεινὸς ὡς ἄλλος, ὁ μόνος εἰς τὰ λόγια καὶ φράσεις, καθὼς ἠκούσατε. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωστροφίαν καὶ ἐνδυμασίαν πολλὴ ἀτελὴς καὶ μέτριος. Καὶ ἐξέρχως εἰς τὴν σωμήν αὐτῆ. Ἦτις ἦτον περιττὰ ταπεινὴ καὶ εὐκαταφρόνητος. Τὴν ὁποίαν βλέπων τὶς ἀρχὴν ἐκείνης τῆς πόλεως, ὅπου ἔτυχε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανυχρότατο κελλίον. Καὶ κατάζωντας, ὅτι δὲν ἦτον ἀπάνω εἰς τὸ σῶματου ἄλλο τίποτας, εἰμὴ μόνον σῖα παλαιὸν σπέρασμα καταξεχασμένον καὶ ἄχρηστον. Τὸν ἐλυπήθη, καὶ τῆ ἔστειλεν ἕνα πολυτίμητον πάπλωμα, ὁπού τὸ ἀγόρασε διὰ, λς'. τομίσματα. Παρακαλῶνταςτον νὰ τὸ δεχθῆ. Νὰ σκεπάζεται μετ' αὐτὸ δι' ἀγάπωτου. Ὑποδέχθητο οὐδὲ διὰ τῆ αἰδρὸς τὴν ἐλάβειαν. Ἀλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν τὸ ἐσκεπάσθη, μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῆ, ἐμέμφετο. Καὶ ἐπαταφρόνα τοῦ λόγυτε, λέγων ταῦτα, καθὼς ὁ ὑπηρέτης του ἐμαρτύρησε. Οἴμοι τῆ ἀθλίῳ, πῶς ἔχω τοσοῦτον πολυτίμητον σπέρασμα εἰς τὸ σῶμαμου. Καὶ οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοίμου κείτωνται ὁλόγυμνοι, καὶ βέμουν ἀπὸ τὴν ψυχρὰν εἰς τὰς πλατίας τῆς πόλεως ὑπαιθροι καὶ ἄστεγοι. Ἔχοντες διπλὴν τιμωρίαν τῆς πέναστε καὶ ψυχρότητος. Διὰ εἰς ἐμὲ τὸν παλαίπωρον. Πόσοι ἐπιθυμοῦν νὰ χορτασουσι κατὰ τὸν πέντε λάζαρον ἀπὸ τὰς ψύχας τῆς τραπεζήσμου. καὶ πόσοι ξένοι καὶ παρεπίδημοι δείσκωνται εἰς τὴν πόλιν ταύτην πεινῶντες καὶ διψῶντες.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φώντες. Καὶ κάμνουν μιᾶς καὶ ἑβδομάδας, νὰ φάγουσι ἕλαιον ἢ ἄλλο τίποτε φαγὴ ἔυμορφον. καὶ μὴ ἔχοντες τοῦ τιμὴ κεφαλικὸ κλίναι, κείτουνται εἰς τὴν ἀγορὰν διαφόρως βασανιζόμενοι. Καὶ σὺ παλαιστωρε ἰωάννη, ὁποῦ ἔβγαλε ἀνθρώπους μετανοίας, πίνεις τὸν οἶνον, καὶ ζώγεις καλὰ ἐψαρία, ἔχοντας ὅλαις σου τὴν ἀάπαυσες. Καὶ ἀπαυω εἰς ὅλα ἐσπατάλθης μὲ ἱμάτιον τοσοῦτον πολύτιμον; Κατὰ ἀληθειαν ἤξυρε, ὅτι μὲ τόσην ἀπόλαυσιν καὶ αὐταίσθησιν δὲν ὑπάγεις εἰς βασιλείαν οὐρανίου. Ἀλλὰ μάλιστα θέλεις ἀκουσῃ τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην φωνὴν, ὁποῦ ἤκουσεν ὁ ἀσπλαγχνος πλούσιος. μνήθητι τέκνον, ὅτι ἀπέλαβες τὰ ἀγαθάσου ἐν τῇ ζωῇσου. Οἱ δὲ πένητες τὰ ἐναντία. Καὶ διατοῦτο αὐτὸ μὲν τώρα ἔχουν παράκλησιν, καὶ σὺ ὀδυνᾶσι αἰώνιον. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, νὰ μὴ σπατάλθῃ πλέον ὁ παπανὸς ἰωάννης τοιοῦτον ἱμάτιον. Ἀλλὰ μὲ τὴν τιμὴν ἐκείνη νὰ ἐνδυθοῦσι τόσοι πτωχοὶ ἀδελφοίμου ἐ πένητες. Τὸ φρωὶ γουὰ ἔστειλεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἔνδυσε μὲ τὴν πληρωμὴν ἀυτὴ, ῥ. πτωχούς. Τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν αὐτὸς ὁ ἄρχων, ὁποῦ τὸ ἔπεμψε. Καὶ ἐξαναχαρίσετουτο, παρακαλῶντας τον, νὰ τὸ κράτησῃ διὰ τὸν κύριον. Ὁ δὲ ἅγιος τὸ ἐπῆλησε πάλιν, καὶ ἔνδυσε τόσους πένητας. Τοῦτο δὲ ἔγινεν οὐ μόνων δύο καὶ ζεῖς, ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς. Ἕως οὗ αὐτιμώθησαν μὲ τὸν ἄρχοντα ἐκεῖνον, καὶ λέγειτου. Ἂς ἰδοῦμεν, τίς νὰ νικήσῃ ἀπὸ τοὺς δύομας ἐς τὸ ὕστερον. Ἐγὼ νὰ τὸ πουλῶ, ἢ ἐσὺ νὰ τ' ἀγοράζῃς, νὰ μοῦ τὸ πέμπῃς. Οὕτως οὖν ἔστερνε τοῦ πλουσίου ἐκείνου, καὶ ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς. Καὶ ἔλεγεν, ὅτι συγχωρημένον εἶναι, νὰ ἐνδυθῇ τινὰς τοὺς ἀσπλάγχνους πλουσίους μὲ τοιαύτην, ἢ ἄλλην ὁμοίαν τέχνην καὶ μέθοδον. Διατὶ κάμνει εἰς τοῦτο τρεῖς ἀρετάς. Ὠφελεῖ ψυχικῶς τοὺς πλουσίους. Καὶ σωματικὰ ἐνεργιτεῖ τὲς πένητας. Καὶ σώνει καὶ αὐτὸς τὴν ψυχήν του, ὡς ἐργάτης τοιαύτης ὑπηρεσίας καὶ φαράξεως. Ἔφερνε δὲ καὶ εἰς μαρτυρίαν τὲ λόγουτου τὸ ὑπόδειγμα τοῦ μεγάλε ἐλεημοσύνου. Ὅστις ἐπῆρε μὲ πολλὴν γνῶσιν καὶ δύσεβῆ μέθοδον τὰ χρήματα τὲ ἀρχιεπισκόπου ἱεροσολύμων ἰωάννου, ὁποῦ ἦτον φιλάργυρος, καὶ τὰ ἔδωσεν ὅλα τοῖς δεομένοις.

Ὁμοίως καὶ ἕτος ὁ ἀείμνηστος ἰωάννης ἔκαμε τὸν ἐπίσκοπον τριβίλον Ὅστις ἦτον πεφίασα φειδωλὸς καὶ φιλάργυρος, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τόσην μὲ τέτοιον τὸν τρόπον, ὁποῦ ἔγινε σπλαγχνικώτατος. Ἤγουν πληγωμένος ὁ ἅγιος εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἀδυνῶν κατὰ τὴν συνήθειαν, εἰς τὸ πτωχοτροφεῖον, ὁποῦ ἔκτισεν, εἰς τόπον κρεσμένον καισαρείαν, ἐ-

πῆρεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πῆρεν ἀπὸ ἅπαντος καὶ τὸν ῥηθέντα ἐπίσκοπον, ἠξιόρωτας, ὅτι ἐβάστα ὁ δεσπότης ὡσεὶ τριάκοντα λίτρας χρυσίον, διὰ ἀγοράσουν ἀργυρὰ ποτήρια, καὶ ἕτερα σκεύη διὰ τὴν τράπεζαν. Φθάσαντες οὖν εἰς τοὺς ἀδενεῖς, εἶπεν αὐτῷ. Δεῖξον ἀγαπῶ σκεῦος ἀδελφέμου ἐπίσκοπε, καὶ τίμησον τοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ, δόντες τίποτας ἔλεος. Ὁ δὲ τριῶλος ἐντράπη ἐμπροσθεν τῆς ἀνθρωπων, νὰ παρακάση τὸν πατειαρχην. καὶ λέγει εἰς δεσποτείας, νὰ δώσῃ καθ'ένὸς ἕνα χρυσὸν νόμισμα. Οἱ δὲ πτωχοὶ εὑρέθησαν τόσοι, ὁπὸν ἐδαπανήσεν ὅλα τὰ χρήματα. Τότες ἐλυπήθη πολλὰ ὁ ἐπίσκοπος μετεμελήθεις εἰς τὴν ἀκέσιον ἐλεημοσύνην. καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν πατειάρχην, ἀνεχώρησεν εἰς τὸν οἶκον τε. καὶ τόσον ἐνικήθη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ὁπὸν ἔφτασεν ἀσθενημένος, συλλογιζόμενος τὴν τοσαυτὴν ἐλεημοσύνην, ὁπὸν ἔδωσε διὰ ἀνθρωπαρίσκειαν. Εἰς τοῦτο φθάνει τὸν πατειάρχην ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἐκαλίσενε γοῦθσιν. Ὁ δὲ ἀπεκείνατο, ὅτι δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπάγῃ διὰ τὴν ἀσθένειαν. Τοῦτο ἀκούσας ὁ πατειάρχης, καὶ ἐγνωρίσας τὸ αἴτιον, ἀπῆλθεν αὐθὺς πρὸς ἐκεῖνον, βασάζων ὅλα τὰ χρήματα. καὶ χαμογελάσας ὀλίγον, εἶπεν αὐτῷ. Μὴ νομίσῃς ἀδελφέμου πῶς ἦτον διὰ λίγουσου τὸ χρυσίον, ὁπὸν ἔδωσες ἔλεος. Διὰ μίνα σὲ εἶπα, νὰ τὸ δώσῃς, διατὶ δὲν ἐβάστεν ἐτοτε. Ἀμὴ τώρα σοῦ τὸ φέρνα, καὶ εὐχαριστῶσοι. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος λαβὼν τὸ χρυσίον, ἔφυγε διὰθὺς ἡ θερμασία καὶ ἡ ἀσθένεια. καὶ ἦλθασιν αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τόσον, ὁπὸν φανερὰ ἐγνωρίσθη ἡ αἰτία τῆς ἀῤῥωστίας του. Τότες ὁ πατειάρχης τοῦ εἶπε, νὰ τοῦ κάμῃ χράμμα, ὅτι πῶς τὸ ἔστρεφεν ἐπίσω τὸν μισθὸν τῆς ἐλεημοσυνῆς σκεύης. Τὸ ὁποῖον ἔγραψεν διὰθὺς ὁ ἐπίσκοπος, καὶ ἔλεγε ταῦτα. Ὁ Θεὸς τὸ ἔλεος καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Αὐτὸς ἀπόδος τὸν μισθὸν ἰωαννῃ τῷ ἐμῷ δεσπότῃ καὶ πατειάρχῃ ἀλεξανδρείας διὰ τριάκοντα χρυσᾶ λιτρῶν, ὁπὸν ἐγὼ ἐδιαμοίρασα τοῖς πτωχοῖς. Ὅτι ἐγὼ ἐπληρώθηκα. Ἐπῆρεν οὖν τὸν χάρτιν ὁ ἅγιος, καὶ τὸν ἐπίσκοπον, νὰ φιλοθέσι. καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν, ὁ μὲν ἐπίσκοπος ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ φιλάνθρωπος Θεὸς διὰ προσβειῶν τοῦ ἁγίου. Θέλωντας νὰ τὸν κάμῃ, νὰ ἐγνωρίσῃ πόσην μισθαποδοσίαν ἔζημιώθη διὰ τὴν φιλαργυρίαν. τοῦ ἔδειξε ταυτὴν τὴν ὅρασιν. Ἐθεώρει, πῶς τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν παράδεισον. καὶ ἐκεῖ ἔβλεπεν ἕνα παλάτιον φοβερὸν καὶ ὑπερλαμπρον, ὁποῦ δὲν ἦτον μεγαλίτερον ἄλλο ἢ ὡραιότερον. Εἰς τὸ ἀνωθεν μέρος τῆς θύρας ἦτον γεγραμμένος τίτλος μὲ χρυσᾶ χράμματα, ὅπου ἔλεγε. Τρωΐλλε τοῦ δεσπότε αἰωνία μονὴ καὶ ἀνάπαυσις. Ἀναγνώθωντας οὖν ἐκεῖνο

τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ γράμμα μὲ ἐλπίδα, νὰ ἀπολαύσῃ τοιαύτῃ μονὴν, ἦλθεν εἰς νέος τὲ βασιλέως, μὲ ἄλλες εἰς τὴν συνοδίαν τε. Καὶ γραφὴν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῦ χρυσίον πολὺ εἶπε τὸς ὑπηρέτας τε. Ἐξαλείψατε τὸν τίτλον ἐκεῖνον ἀπὸ τὴν θύραν, καὶ γράψετε καθὼς ὁ βασιλεὺς ὥρισε. Μὴ καὶ αἰάπαυσις ἰωάννε τῦ πατριάρχε, ὁ ὢν τὴν ἡγάπασεν ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἐφέσε χρυσίον λίβρας τριακοντα. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἐπίσκοπος, ἐδιηγήθη τῷ πατριάρχῃ τὴν ὀπτασίαν, ζητῆν τας τῆν ἀρετῶν ἀγιοπαίτε συγχώρησιν. Καὶ ἀπὸ τότες ἁπλώσας τὰς χεῖρας εἰς ὑπτίας, ἔγινε πολλὰ σπλαγχνικὸς καὶ ἐλεήμων εἰς πάντας. Οὕτως σοὶ ὁ μακάριος ἰωάννης ἐπαρακίνα καθ' ἕνα φῶς ἔλεος. Καὶ πολλάκις ἐδιηγᾶτο τῶν εἰς σπλαγχνίας ψυχωφελῆ παραδείγματα. Καὶ ἐξοχώς μίαν ἡμέραν, ὅπε ἦταν συναθροισμένος πολὺς λαὸς, εἶπε τὸ παρὰ ἀληθὲς ἀτον καὶ ἀξιοθαύμαστον διήγημα. Τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωνε μεθ' ὅρκε, πῶς ἤκεσεν ἀπὸ φιλαληθῆ καὶ ἀψεύδεστατον ἄνθρωπον. Λίαν ἔτος. Ὅτην ἐρείσκεν εἰς τὴν κύφορον, εἶχε εἰς ἕνα ἐργασήριον τινὰ ὑπηρέτην πιστὸν καὶ σώφρονα, ὅστις ἔζησε παρθένος καὶ ἐτελεύτησεν. Οὗτος μὲ εἶπεν, ὅτι εἰς τὴν ἀρετὴν εἶχεν ἕνα δεσπότην κεμερκιάριον, πέζον καλούμενον. Πλούσιον πολλὰ, ἀμὴ ἄσπλαγχνον, καὶ φρὸς τὲς πτωχὲς ἀσυμπάθητον. Τὰ ὁποῖα συμβαίνοντα θαυμάσιον. Ἤγουν, καθεζόμενοι τινὲς πτωχοὶ εἰς τὸν ἥλιον, ὥρα χειμῶνος δηλ' εἰρμότητα, ἐυρεῦσαν τὰς οἰκίας τῆν ἐλεημόνων ἀνθρώπων, ὁπὲ τὲς ἐσπλαγχνίσθησαν δηλ' τὸν κύσμον, καὶ ἐσυγχωρῆσαν τε. Ὁμοίως δὲ ἐπαλάνιζαν καὶ ἐκαταρώσαν τὲς ἀσπλαγχνες. Μὲ τὲς ὁποίες ἐσυναρίθμουν καὶ τὸν αὐθεντίσσαν τὸν ἄνωθεν πέζον. Ὅστις ἦταν τοσῆτον σκληρὸς, ὁπὲ δὲν ἔδωσε ποτὲ τινὸς ἐλεημοσύνην. Εἷς δὲ ἀπ' ἐκείνες τὲς πέντας ἔπεν αὐτοῖς. Τίμε δίδετε, ἐαὶ κάμω τὸν πέτρον, νὰ μοῦ δώσῃ ἐλεημοσύνην; Τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι νομίζοντες ἀδύνατον φραγμα ἐσχημάτησαν. Καὶ ἔτως ὑπῆγε ὁ πτωχὸς, καὶ ἔτσεκεν εἰς τὴν θύραν τε πέτρε, ἕως ὲ ἦλθε. Καὶ καταλαβὼν ἤφερεν ὁ φαρμακὸς αὐτὲς εἰς ἕνα κόφινον. Ὁ δὲ πτωχὸς ἐζήτε ἐλεημοσύνην. Καὶ ὁ πλέστος τὸν ἀπόβγαλε. Μὴ θέλοντας δὲ νὰ μισέψῃ, ἐθυμώθη ὁ πέτρος, καὶ ἔρριψεν ἕνα ψωμὶ, νὰ τὲ κτυπήσῃ. Ὁ δὲ πτωχὸς ἄρπασεν αὐτό. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὲς ἄλλες, ὤμοσεν, ὅτι τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέριτου. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ πέτρος ἀδένησε. Καὶ εἶδεν ὀπτασίαν, πῶς τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ κριτήριον τῦ Θεῦ. Καὶ ἐζάθμιζαν εἰς τὸ ζυγὶ ὅλα τὰ ἔργατε καλὰ καὶ κακά. Καὶ ἐσυνάχθησαν πλῆθος δαιμόνων φο-

βερῶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βερῶν, φέροντες γεγραμμένας πασας τας ἁμαρτίας τυ, καὶ τας ἔβαλαν εἰς τὸ ἕνα μέρος τῆς πλάσιγγος. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐστέκοωταν ὀλίγοι ἄγγελοι φωτοφόροι, οἵτινες ἐζητῆσαν, ἐαν' ἔκαμε τινὰ ἀγαθυργίαν ποτὲ τυ. Καὶ μὴ εὑρίσκοντες, ἐστέκοωταν ὡς πεφίλυποι, βλέποντες ὅτι ἦταν πεφόσα τὰ ἁμαρτήματα. τότες εἶπεν ὁ φύλαξ αὐτῦ πρὸς τὸς ἀλλυς. Δὲν ἔκαμε ἄλλο καλὸν, μόνον ἕνα ψωμὶ, ὁπὸ ἔρριψεν ἑνὸς πτωχῦ. Τότε βάνοντες οἱ ἄγγελοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς ἐκεῖνον τὸν ἄρτον, ἐβάρυνε τοσον, ὁπὸ ἦταν ἴσια μὲ ὅλατα τ' ἁμαρτήματα. Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἄγγελοι. Τ' παγε, κάμε καὶ ἄλλας ἐλεημοσυνίας, καὶ πρόθεσε εἰς τὸν ἄρτον τῦτον. Εἰδὲ μὴ σὲ θέλομεν ἐναρῆ ἐτυτοι οἱ ζοφεροὶ καὶ ἄσπλαγχνοι δαίμονες. Ἀνοιξας τυῦ ὁ πετρος, ἐπόησε πλὴ ὀπασίαν. Καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν εἰς τοιαυτὴν ὑργησίαν, λέγωντας. Οἴμοι πῦ σπληρῷ καὶ ἀγνωσῳ. Ἐὰν ὁ ἄρτος, ὁπὸ ἐπόντισα κατὰ τῦ πτωχῦ θυμωμενος, μὲ ἔδωσε τοιαύτην ὠφέλειαν, πόσην νὰ λάβω, ἐὰν δωσω πολλὴν ἐλεημοσυνὴν μὲ καλὴν γνώμην καὶ ἀγαθὴν προαίρεσιν; Ἀπὸ τότε γοῦν ἔγινε πολὺ ἐναρέτος καὶ εὔσπλαγχνος, ὁπὸ ἐγδυώτο πολλάκις. Καὶ ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς τὰ ἱμάτια. Ἐξόχως δὲ μίαν ταγμὴν ἀπεχώρησεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. τῦ ὑπέβηκεν ἕνας γυμνὸς, ὁπὸ ἐκινάγησεν εἰς τὸ πέλαγος. Καὶ πιάνωνται εἰς τὰς πόδας αὐτῦ, ἐζήτησεν ἔλεος. Ὁ δὲ πετρος ἔυγαλεν εὐθὺς τὸ ἀπανωφόρι, καὶ δίδειτο. Τὸ ὁποῖον ἦτον ἀκριβὸν πρᾶγμα καὶ πολυτίμητον. Ὅθεν ἐντράπη ὁ πτωχὸς, νὰ πορῇ τοιῦτον ἱμάτιον. Καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὸ παζάρι, νὰ πωληθῇ. Ὁ δὲ πετρος στρεφόμενος εἰς τὸν οἶκόν τε, ἰδὼν αὐτὸ, ὅπικρανθη τοσον, ὁπὸ δὲν ἔφαγε τίποτας. Ἀλλὰ ἐσφαλίσθη καὶ ἔκλαιε, λογιζόμενος, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος νὰ φορῇ ὁ πτωχὸς τὸ ῥοῦχόν τε. Μὲ τὴν θλῖψιν ταυτὴν ἀπεκοιμήθη. Καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄραμάτε νέον τινα ἐνδοξότατον ὑπὸ τὸν ἥλιον λάμποντα μὲ τὸ σημεῖον τε τιμίε σωρῦ εἰς τὴν κεφαλὴν Καὶ ἐρορεῖ τῦ πε ὁ ὅσιος τὸ ὄνειρα, λέγων αὐτῷ. Γνατί κλαίεις; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο Διατὶ βλέπω, πῶς τὴν ἐλεημοσυνὴν ὁπὸ δίδομεν, τὴν λαμβάνουν τινὲς ὑφ' κέρδος, καὶ ὄχι εἰς χρείαντες. Τότε τῦ δείχνει τὸ ἐνδυμα ὁ φανείς, καὶ λέγειτε. Ἐγνώρισέ σε; Ὁ δὲ εἶπε, ναι. Καὶ ὁ νέος. Ἰδὲ πῶς τὸ φορῶ ἀπὸ τὴν ὥραν ὁπὸ μὲ τὸ ἔδωκες, καὶ εὐχαριστῶσι, ὁπὸ ἤμεσεν γυμνὸς, καὶ μὲ ἔνδυσες. Ἐξυπνος δὲ ηδυόμενος ὁ πελώνης, ἐγνώρισε τὴν ὀπασίαν τὴν δηλωσιν. καὶ ἤπως ἄρχισε, νὰ μακαρίζῃ πολλὰ τὴν πρόνοιαν, λέγων ἐν ἑαυτῷ. Ἐπειδὴ ὁ χρεὶς λαμβάνει ὑφ' λίγα τὰ ὅσα τοῖς πένησι δίδονται. Νὰ μὴν ἀποθάνω, παρὲξ νὰ γένω τελείως πτωχὸς καὶ ἄπορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βος. Καὶ δὲν θὺς μὲ τὸν λόγον καὶ τὸ ἔργον ἐγένετο. Ἔπειτα ἀφοῦ ἔδωσεν ἐλεημοσύνην τὸ φαγητὸν, πράζει νὰ σηκώσουν ἀγόρασον, ὁπού εἶχεν ἐπίσκοπον εἰς τὸν οἶκον τε, καὶ λέγει τε. Ἕνα λογον ἀπόκρυφον ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ μυστικά. Καὶ γίνασι, ὅτι ἐὰν τὸ φανερώσῃς τινὸς, καὶ νὰ μὴ κάμῃς τὸν λόγον μου, θέλω σε πουλήσῃ εἰς τοὺς βαρβάρους ἐξ ἀποφάσεως. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἔπαξε, νὰ τελείσῃ τὸ προσταγμα. Τότε τοῦ δίδει δέκα λίτρας χρυσίον, λέγοντας. Ὕπαγε, ἀγόρασον φραγματείαν, ἔπαρέμε εἰς σηκάβινσου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, πούλησέμε τινὸς χρισιανοῦ. Καὶ τὴν πληρωμὴν, ὁπού σοῦ δώσουν, δῶμέτσε εἰς τοὺς πτωχούς, χωρὶς νὰ κρατήσῃς κἂν ἕνα ἀργυρον. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα, ἐδάκρυσε, καὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ κάμῃ. Λέγει του ὁ πάπας. ἐπ' ἀληθείας πουλῆσε εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐὰν παρακούσῃς μου, Ἰδὼν σωῦ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν γνώμην καὶ ἀμεταθετον, ἔκαμε, καθὼς τὸν ἐπρόσταξε. Καὶ ἀπελθὼν εἰς Ἱερουσόλυμα, τὸν ἐπούλησεν ἑνὸς χρυσοχοῦ φιλουτου, ὁπού τὸν ἔλεγαν ζωΐλον. Ἔπειτα ὁ μενούαντας τε πάπας, νὰ μὴν εἰπῇ τινὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἔστρεψεν εἰς κωνσταντινούπολιν. Ὁ δὲ πάπας πενιχρὰ ἐνδυμάτα εἶμενε σκλαβος εἰς τὸν οἶκον τῆ ζωΐλου μετὰ πολλῆς ταπεινότητος. Καὶ ἔκαμνε ταῖς ὑπελέσεραις ὑπηρεσίαις. Ἐμαγέρδευεν. Ἔπλενε τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ ἱμάτια. Ἐνήσδυεν. Ἀγρύτνα. Καὶ ἄλλας ἀρεταὶς ἐσπούδαζεν. Ὅθεν ὁ ζωΐλος βλέπων τὰς πράξεις του, καὶ ἐγνωρίζοντας, πως ὁ Θεὸς ἔσειλεν εἰς τὸν οἶκον του δύτυχίαν, τὸν ἀγάπαβεν, καὶ λέγει τε. Γίνωσε πάτερ, ὅτι θέλω, νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν σήμερον, νὰ σὲ ἔχω ὡς ἀδελφόνιμε. Ὁ δὲ οὐκ ἠθέλησε, δίχὰ νὰ μὴν ὑστερηθῇ τὸν μισθὸν της ὑπακοῆς. Οἱ δὲ ἄλλοι δοῦλοι βλέποντες αὐτὸν οὕτως ἀγάπη εἰς τὸ ἐνδυμα, τὸν ἐκαταφρονοῦσαν καὶ ὕβριζαν. Τοὺς ὁποίους ὀνειδισμοὺς ὑπόμενε μετ' ὀλιγωρείας. Ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς τὸν ἔκαμνε καὶ τὴν χάριν ταύτην. Ἤγεν, ὅσας φοραῖς ἤθελεν ἔσαι πεφίλυπος ἀπὸ τὰς ὕβρεις, ὁπού τὸν ἔκαμναν, ἐφαίνετο εἰς τὸ ὁραμάτε ἐνδεδυμένος ἀσπάντο φορεμα, ὁπού ἔδωκε τοῦ πτωχοῦ, καὶ κρατῶν εἰς τας χεῖρας του τε ἀργύρια, ὁπού ὁ ζωΐλος τὸν ἠγόρασε. Καὶ ἰοῦ ἔλεγεν. Ἀδελφέμου πάτερ μὴ θλίβεσαι. Ἐγὼ ἐπῆρα τὴν πληρωμὴν σου. Καὶ ἔχε ὑπομονὴν, ἕως νὰ κάμω, νασ' ἐγνωρίσουσιν. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦλθασιν ἔμποροι χρυσοχοὶ ἀπὸ τὸν τοπον τε, νὰ προσκυνήσουν τὸν ἅγιον τάφον. Τὰς ὁποίους ὁ ζωΐλος ὡς σωμτεχνίτας ἐφιλοξένησε. Καὶ καθεζόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν, ὑπῆρε ὁ πέτρος. Τὸν ὁποῖον σοχαζόμενοι πολλακις, ἐγνώρισαν. Καὶ εἶπασι πρὸς τὸν ζωΐλον. Αὐτὸς ὁ σκλαβόσου εἶναι ἕνας πλούσιος καὶ μεγαλος ἔμπορος

ματεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματδυτὴς τῶ τότημας . Καὶ ἐ μόνον ὁ κινὸς λαὸς ἐπικράνθη , ὅταν ἐχαθικεν . Ἀλλὰ κὴ αὐτὸς ὁ βασιλὶς ἐτηρε θλίψιν αἰσίκασον. Ταῦτα ἀκέσας ὁ πέξος , ὁπῶ ἐφερνε το μαγέρδικα , ἐφυχθυ ἀθὺς φρὸς τὶὼ θυρεν τῶ οἴκε . Εἰς τὶὼ ὁπσιαν ἐκαθε το ἕνας κεφὸς καὶ βεβος , ὅστις μὲ νέυμα ἤνυιγε κὴ ἐσφάλιζε . Σπαδάζων ουὸ ὁ πέξος νὰ φυγη , ἐίτε φρὸς τὸν κεφὶν . Εἰς τὸ ονομα τῶ δεσπότου Χριςῶ , ἀκεσονικ , κὴ ἄνοιξον . Ὁ δὲ ἀπεκριθη , κὴ ἤνοιξε . Καὶ φυγωντας ὁ πέξος , ἔμεινεν ὁ κωφὸς υγιὴς . Καὶ μὲ πολλὶὼ ἀγαλλίασιν ἐδραμεν ἰὸς τὶὼ βράπεζων , λέγωντας . Ἐγέρθητε ταχέως , νὰ φθάσετε τὸν ὑπηρετὶν τῶ μαγειρέϊκ . Ὅτι ἔινα αγιος ἀνθρωπος , κὴ ὁσεινος με ἐθεράπδυσε . Διατὶ καθως μὲ ἐφωναξε , νὰπὸ.ξω τὶὼ θύρεν , ἔιδε φλόγα πυρὸς ἐξελθῶσαν ἀπὸ το σόματε . Καὶ εἰσελθῶσα μέσα εἰς τὸ ἄπαικ , αἰσυπόδιτως ἐλάλησα . Τότες ἔδραμον ἅπαντες νὰ τὸν ἴδρωσιν . Ἀλλὰ ὁ κυρεος τὸν ἐσκέπασε , δθὲ νὰ φυλάξη τὶὼ αἰτὶὼ ἕως τέλος . Καὶ ἔφυχθυ εἰς ἄγνωστον τόπον , ὅπῶ πλὸν δὶντον ἔιδε τινας ἀπὸ ὅσως τὸν ἤξυραν .

Αὐτὰ κὴ ἔπρα ἔλεχθυ ὁ πατριάρχης , δθὲ νὰ νκθετᾶ τὸν λαὸν , νὰ σπλαγχνάται ἕνας τὸν ἄλλον , λέγον αὐτοῖς . Ἐὰν δθὲ τὶὼ ἀγάπὶὼ τε δεσπότε κὴ τῶ πλησίον ἔχυσαν τὸ αἷματις αἰαριθμητοι , πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς χρισσιακεν , νὰ δώσωμθυ τοῖς πτωχοῖς δθὲ τὸν Χρισὸν τὸν πλέτυσιας , ἵνα λάβωμθυ μισθὸ ἑκατονταπλάσιον ἐν ἡμέρᾳ αὐτοποδώσεως . Ὅτι εἴτις σπέρει ὀλίγον , ὀλίγον θερίζει . κὴ ὅστις σπέρνει πολὺ , θελει δπολαύση τὶὼ βασιλέϊαν τῶ εὐρανῶν , νὰ ἀγαλλιᾶται . Οὕτω λέγωντας , ἐπαρακίνα τοὺς πλεσῶτας εἰς ἔλεος μὲ ψυχωθελη διηγήματα . Καὶ μίαν ὥραν ἀτέγωθε τὸν βίον του ἀββᾶ σεραπίωνος . Ὅστις ἔδωσε τὸ ἀπαιοβόητου ἐλεημοσύνὶὼ . Καὶ πηγαίνοντας παρεμφρὸς ἤυρεν ἄλλον ὀλόγυμνον , ὁποῦ ἔτρεμεν ἀπὸ τὶὼ ψύχραν . Καὶ σπλαγχνισθεὶς ἔδωσεν αὐτῶ τὸ ἔσωθεν ἱμάτιον . Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖνος ὀλόγυμνος , βασωντας ἕνα δίαγγέλιον μόνον . Εἰς δὲ τὸν ἠρώτησε , λέγων . Ἀββᾶ , τίσσε ἔγδυσεν ; Ὁ δὲ ἔπεν αὐτῶ , ἐτᾶτο τὸ δίαγγέλιον . Εἰς ὀλίγον δθέσηκα πάνυ ἐπάλησε κὴ ὁκεῖνο τὸ δίαγγέλιον , καὶ τὸ ἐμοίρασε τοῖς πτωχοῖς . Ἐρωτωμενος δὲ ἀπὸ τὸν μαθητὶὼτου , πῶ ἔδωκε τὸ δίαγγέλιον ; ἔπε . Πισδυσον τέκνον , ὅτι δθὲ νὰ κάμω τῶ κῦ τὸ θελημα , ὁπῶ λέγει . Πωλησον τα ὑπάρχοντα σε , κὴ δὸς πτωχοῖς. Ἔδωσα ἐμόνον τὸ ἄλλουκ φαγμα , ἀλλὰ κὴ αὐτὸν τὸν δεσποτέϊκμα ἐμοίρασα τοῖς πτωχοῖς , δθατὶ δὲν εἶχα ἄλλο νὰ δώσω . Ἄλλως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορὰν πάλιν τῶ ἐζήτησε μία χήρα πτωχὴ ἐλεημοσύνην, ὅτι ἐπόθαναν ἀπὸ τὴν πεῖναν τὰ τέκνατης. Ὁ δὲ μὴ ἔχωντας τί ἄλλο δόσι, ἐπῆλθεν εἰς τὰς βαρβάρους σκλάβους. Καὶ ἐδωκέτης τὰ χρήματα. Αὐτὸς δὲ ἐπάρθησε τόσον μὲ τὰς αὐθεντειαις, ὁπῦ ἤφερεν εἰς θεογνωσίαν. Καὶ ἐβαπτίθησαν. Ἐκπληττομενος ὁ πατριάρχης εἰς ταύτην τὴν εὐσπλαγχνον γνώμην τῦ σεραπιώνος, ἔκλαιε, παλαιίζων τῦ λόγυτε, καὶ νομίζων, ὅτι δὲν ἔχεν αὐτὸς πῶς ἀρετὴν, σιμὰ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὅσιον. Καὶ ἔλεγε φὸς τυς παρεσωτας. Οὐαίμοι τῷ τάλαι. Τίνε ὠφελῶ νὰ ἀγνωσκω τῶν ἁγίων τὴν ἐναρέτεν πολιτείαν καὶ πλειότητα. Καὶ νὰ μὴ μιμῶμαι τὰς πράξειστες; ἕως πόρα ἐθάρρουν, πῶς ἔχω υἱοθὸν, διδωντας ὅσην ἐλεημοσύνην ἐδυνήμεν. Ἀμὴ εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην τῦ σεραπίωνος δὲν το ἐνόμιζα ποτὲ, νὰ εὑρεθῆ ἄνθρωπος, νὰ νικήσῃ τόσον τῦ λόγυτε, νὰ πληθῆ σκλάβες, διὰ νὰ ἐλείσῃ τὲς πέντες.

Ἦτον δὲ ἕνας κοσμικὸς ἄνθρωπος ἐκεῖ εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν πολλὰ ἐλεήμων. Τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ ἅγιος διὰ ταυτὴν τὴν ἀρετήν. Καὶ τὸν ἠνώρισεν, ἐὰν ἦν φύσεως παιδιόθεν ἦτον φιλάπτωχος. Ἢ ὕστερον ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν ἐγένετο; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ ἤμουν περίσσα ἄσπλαγχνος. Καὶ μίαν ἡμέραν μὲ ἔτυχε συμφορὰ, καὶ ἔχασα ὅλο τὸ πρᾶγμαμου. Καὶ σοχασζόμενος τὴν μεγάλην ζημίαν μου, μὲ πόνον πολλὴν ἔλεγον ταῦτα καὶ διήγιοιαν. Ἐπάληθείας διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν μου, μὲ ἐπαίδεύσεν ὁ Θεὸς ὡς κριτὴς δικαιότατος. Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ δίδω τοῖς πτωχοῖς πέντε δηνάρια. Καὶ πάλιν ὁ δαίμων μὲ ἔβαλεν εἰς τὸν λογισμὸν, διὰ νὰ μὲ σπόψῃ, ὅτι αὐτὰ τὰ δηνάρια ἔφθαναν, νὰ πέρνω μαγέρεμα, νὰ σοροῦκητα τὰ παιδιάμου. Καὶ δὲν ἐδυνήτο ἡ ὄρεξίς μου, νὰ δώσῃ τίποτας. Ὅθεν διὰ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ ταύτην τὴν ὀφειδολίαν, εἶπα τῷ δαίμονι, νὰ μὲ κλέψῃ καθ' ἡμέραν πέντε δηνάρια, νὰ τὰ δίδῃ τοῖς πένησιν. Ὁ δὲ ὡς ὑπήκοος καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὄ μόνον, ἀλλὰ δέκα καὶ ὡφελοτερα ἔδιδεν. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγνώρισα, καὶ ἐπλήθενε τὸ φαΐγμαμου ἀπὸ τὴν ἀνωθεν ἐλεημοσύνην θαυμασιώτατα. Διατῦτο ἄρχισα, καὶ ἔδιδα καὶ ἐγὼ ὡφελοτερα. Καὶ εἶπα τῷ δαίμονι. Πολλὰ μὲ ὠφέλησαν τὰ, ἀδηνάρια, ὁπῦ ἔδιδες ἐλεημοσύνην. Καὶ δίδε δέκα ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Ὅτι βλέπω τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ ἐπληθυνασιν. Οἱ δὲ εἶπεμοι. Δόξαζε τὸν Θεὸν εἰς τὴν κλῆψίαν ὁπῦ σὲ ἔκαμνα. Διὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήτησες. Λοιπὸν ἐὰν ἐδικαιώθη κλέπτης ποτὲ, ἐγὼ εἶμαι. Διασῴσω ἔπειτα ξένες φορᾶς, ὅσα μὲ εἶπες καὶ πλείονα. Ἐγὼ δὲ ἀχαε-

ρέτη-

εἰσηται, καὶ δυχήθηκάτον, ἐγνωείζωντας τὴν θεϊκὴν χάριν. Καὶ ἔτως ἔγινα ἐλεήμων ἀπὸ τότε καὶ ἔμπροσθεν. καὶ ὅσον δίδω, τόσον μᾶ σέλλει ὁ κύριος φθειασότερα. Ταῦτα ἀκούων ὁ ἅγιος, ἐχάρη λίαν, καὶ ἠγωνίζετο μάλιστα πρὸς τὴν φιλόπτωχον γνώμην καὶ χρισομίμητον.

Ἦτον δὲ ἕνας νέος, ἱὸς παῖδὸς φιλοσπλάγχνε καὶ ἐλεήμονος. Ὅστις ἦτον εἰς μεγάλην πενίαν διαίτίαν τοιαύτην. Ἤγνε, ὅταν ἐπόθανε ὁ πατὴρ αὐτᾶ, τὸν ἠρώτησε, λέγων. Ἠξόρεις τέκνον μα, ὅτι δὲν ἐξεσιάζω τίποτας ἄλλο, εἰμὴ μόνον δέκα λίρας χρυσίον. Τί θέλεις ἔν καλειότερα, νὰ σᾶ δώσω τὸ χρυσίον. Ἢ νὰ τὸ δώσω τοῖς πτωχοῖς δι᾽ τὴν ἀγάπην τᾶ χριστᾶ. Καὶ ἐσὲ νὰ φήσω τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον μεσίτειαν, νὰ σᾶ βοηθᾷ; Ὁ δὲ νέος εἶπεν, ὅτι κάλλιον ἤθελε τὴν παντοδυνάμον δέσποιναν, παρὲξ ὅλα τᾶ κόσμε τὰ χρήματα. Οὕτως ἔν ὁ μὲν γέρων δυχήθης αὐτᾷ, ἔδωκε τὸ χρυσίον τοῖς πτωχοῖς. Καὶ ἀπῆλθε πρὸς κύριον. Ὁ δὲ νέος ἔμεινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νύκτα καὶ ἡμέραν δυχόμενος. Τᾶτο μαθὼν ὁ πατριάρχης, τὸν δύσπλαγχνίθη. Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα ναοτάριον, εἶπεν αὐτῷ. Ὕπαγε γράψον εἰς παλαιὸν χάρτην ἕνα γράμμα, νὰ λέγῃ, πῶς εἶναι δι᾽αθήκη τινὸς θεοπέμπτε τ᾽ὄνομα, νὰ ὀνομάζῃ ἐμένα καὶ τὸν πατέρα τᾶ παιδὸς, πῶς εἴμεθεν ἀνεψιοὶ τᾶ ἁἰωθεν θεοπέμπτε. Διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὁ νέος, πῶς ἶναι ἀνεψιός μα, νὰ ἔλθῃ μὲ θάρρος πρός με, νὰ τὸν ἀναπαυσω ὡς συγχωρημε πλησιοπάροχα. Γράψας ἔν τὴν χρασὴν ὁ νοτάριος, τὴν ἔδειξε τὸν νέον, καὶ εἶπεν, νὰ ὑπάγῃ αὐτάμα εἰς τὸν πατριάρχην, νὰ ἐγνωρισθοιῶ δι᾽ συγχωρεῖς. Ὁ δὲ ἐχάρη λίαν. Καὶ ἀπῆλθεν δ᾽ὺς πρὸς τὸν ἅγιον. Ὅστις ἰδὼν αὐτὸν, ἐδραμε, & ἀσπάσε μβανεν τον, λέγων. Καλῶς ἦλθε τὸ ἠγαπημένον τέκνον μα. Οὗπος εἰπὼν, κατεφίλησεν αὐτόν. Καὶ τᾷ ἔδωκεν ἀργύρια ἀναρίθμητα. Κτήματα. Καὶ ἀξιοσίαν ἄλλην, ὅσην τὸν ἔφθανεν. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ & μίαν περιφανῆ καὶ δίγνωσάτην κόρην τᾷ δίδοσε κ᾽ τὸς νόμους. Καὶ εἴτι ἄλλο ἔκαμε χρείαν, τὸν διηρέτησε πλουσιόδωρα. Καὶ ἔγινεν εἰς μίαν ῥοπὴν ὁ ἄδοξος ἔνδοξος. Καὶ ὁ πτωχὸς πλουσιώπατος. Καὶ τᾶτο ὅλον ἐκαλὸν ὁ ἀοίδιμος διὰ τὴν εὐλάβειαν τοῦ παιδὸς, καὶ τὴν πίσιν ὁπᾶ εἶχε πρὸς τὸν παύμνητον. Καὶ διὰ νὰ δειξῃ ἀληθεσατον τὸ ῥητὸν τοῦ προφήτου. Οὐκ εἶδον δίκαιον ,, ἐγκαταλελειμμον, καὶ τὰ ἑξῆς.

Παντοτε δὲ ἐθυμεῖτο τὴν θεσπεσίαν ἐντολὴν. Παντὶ τῷ αἰτοῦντί σοι δίδε, εἴτις τᾶ ἐζήτα τίποτας δανειον, δὲν τὸν ἔστρεφεν ἀ πρακτον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὄτο γνώσκων εἰς ψεύσης καὶ κακὸς ἄνθρωπος, ἐδανείσθη ἀπ' ἐκεῖνον νομίσματα χρυσᾶ χίλια. Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς, νὰ τὰ δώσῃ, τὸν ἐγέλα, καθὼς ἔκαμε καὶ ἄλλων πολλῶν. Λέγων, ὅτι δὲν εἶχε, νὰ δώσῃ τίποτας. Θέλοντες οὖν νὰ τὸν φυλακώσουν οἱ ἐπίροποι, δὲν ,, τοὺς ἀφῆκεν ὁ ἅγιος, λέγοντας. Γίνεσθε οἰκτίρμονες, ὅτι καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐπάνιος οἰκτίρμων ἐστὶ, καὶ βρέχει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ δικαίους. Οἱ δὲ εἶπον. Δὲν εἶναι δίκαιον, νὰ φαγῃ τὶς ἐλεημοσυνὴν τῶν πτωχῶν ἕνας ἄτυχος ἄνθρωπος. Λέγει τοὺς ὁ ἅγιος. Πιστεύατε μοι ἀδελφοὶ, ὅτι ἐὰν τὸ δώσατε, νὰ πληρωθῆτε κακῶς, δῶτε νὰ τὸ δώσετε τοῖς πτωχοῖς, γίνεσθε δύο ἐντολῶν παραβάται. Καὶ πληρώνετε μίαν. Ἤγουν, τὸ ἕνα δὲν ἔχετε ὑπομονὴν εἰς τὴν ζημίαν ὁποῦ ἐλάβετε. Δεύτερον, δὲν ὑπακούετε τῷ Χριστῷ, ὁπῶ λέγει. Ὅστις θέλει νὰ σὲ πάρῃ τὸ χιτῶνα, ἄφεστε καὶ τὸ ἱμάτιον. Τὸ ὁποῖον εἶναι, νὰ δίδωμεν εἰς ὅλους ὠφελείας ὑπόδειγμα. Δὲν εἶναι γοῦν φρονίμου πρᾶξις, νὰ ξεστρέχῃ μὲ κέρδος τὸ πρᾶγμα τὸ, δῶτε νὰ τὸ δώσῃ εἰς πένητας. Ὅτι κάλλιον εἶναι ἡ ὑπομονὴ, παρὰ τινὰ ἐλεημοσύνην.

Ἐβάλαμε ἀδελφοίμου νὰ πλουτήσω δῶτε βραχύτητα. Ἀμὴ πάλιν ἁμαρτία μὲ φαίνεται, νὰ σᾶς ὑστερήσω τοιαύτης ἡδυτάτης ἀναγνώσεως. Διατί, τὶς νὰ κόψῃ τοσαύτην εὐσπλαγχνίαν ἀνδρὸς καὶ χρηστότητα, καὶ νὰ μὴ καταυχθῇ ἡ καρδιάτου; Ἀκόσατε οὖν μετὰ πάσης προθυμίας, καὶ μὴν ὀκνεύετε. Καὶ μάλιστα ὅσοι εἶστε ἀνελεήμονες, καὶ κατακρίνετε τὸ πλησίον σας. Τὸ ὁποῖον εἶναι μέγα ἀνόμημα. Ὀλίγον σᾶς φαίνεται ἀνόητοι, νὰ εἴπητε ὁ δεῖνας ἄνθρωπος ἔκλεψεν. Ἢ ὁδεῖνα γυνὴ ἐπόρνευσεν. Ἢ ἄλλο τί ὅμοιον; Ὁ κύριος παραγγέλει, ὅτι ἐὰν ἴδῃ τὸν ἀδελφόν σου, νὰ τὸν συμπάσῃς, ὅταν κάμνῃ τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ σὺ χωρεῖς νὰ τὸ ἠξεύρῃς βέβαια, τὸ δημοσιεύεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀναίσχυντε; Αὐτὴ εἶναι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπησου; Οὐαὶ σοι ταλαίπωρε ἐν τῇ κρίσει σου. Τότε νὰ ἐγνωρίσῃς τὸ βάρος τῆς κατακρίσεως. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. καὶ ἂς ἔχω συγχώρησιν, ἐὰν ἔκαμα ὀλίγην παρέκβασιν τῆς ὑποθέσεως τῶν ἀδελφῶν. Καὶ ἂς προσέχῃ πᾶς τὶς ὅσον δύναται, νὰ μὴ κατακρίνῃ ἄλλον τινά. Καὶ τοῦτο τὸν φθάνει νὰ σωθῇ, καθὼς εἰς τὸ λαυσαϊκὸν φαίνεται, ὃ ἐσώθησαν πολλοὶ δῶτε ποτὲ δὲν ἔκαμναν. Ὥσπερ καὶ ὁ σημερινὸς ἅγιος. Ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰκούσῃ ποτὲ καταλαλιὰν ἢ κατάκρισιν. Καὶ ἐξόχως διὰ τοὺς μοναχούς. Τοὺς ὁποίους ἐτίμα πολλά. Καὶ ποτὲ κακὸν λόγον δὲν ἐπίστευε διὰ λόγους, λέγων, ὅτι διὰ νὰ πιστεύσῃ τινὸς κατάκρισις, ἐφρόντιζε καὶ ἔβειραν ἕνα καλόγηρον ὡδικά. Γίγονε δὲ ἡ ὑ-

ποθε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόθεσις ἔτσι. Καθὼς αὐτὸς τὴν ἐδιηγήθη εἰς ἅπαντας.

Μίαν φορὰν μοῦ ἀπήγγειλαν τινὲς, ὅτι ἕνας καλόγηρος ἐγύριζεν ἐδῶ εἰς τὴν χώραν ζητῶντας ἐλεημοσύνην μὲ μίαν κόρην ὑπανδρον εἰς τὴν συνδιάνυσιν, καὶ τὴν ἔιχε δι' παλακίδα. καθὼς αὐτοὶ ἔλεγον. Ἐγὼ σποδίσας ὁ ἄγιος, ἐπροσεξα, νὰ δειρουσι καὶ τοὺς δύο. Ἔπειτα τὴν μὲν γυναῖκα ἐδιώξα, τὸν δὲ μοναχὸν ἐφυλακωσα. καὶ τὴν νύκτα τὸν εἶδα εἰς τὸ ὄραμα. Καὶ μὲ ἐδειρνε τὴν ραχίν του πληγωμένην, λέγοντας. Δι' ποῖον σύσιν σοῦ τα ὦ δέσποτα; Πεθυσμένοι, ἔσφαλες εἰς τὸ τὸ ὡς ἄνθρωπος. Ἐγὼ δὲ μετὰ φόβ ἐξύπνησα. Καὶ τὸ πρωὶ ἔσειλα νὰ φέρω τὸν μοναχὸν, δι' νὰ μαθω τὸ βέβαιον. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἦτον ἄνοιος ἔπεσε μοῦ ἐφαίνη εἰς ὕπνους. Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τὰς πληγὰς ἐφοβήθην πολλὰ καὶ ἐπόνεσα. Καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσα νὰ ἐγδυθῇ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἀπάνω, νὰ ἰδῶ τὰς πληγάς του. Ἐκεῖ δὲ ὅπου τὸν ἔγδυναν, Θεοῦ θέλοντος, ἐσώθη ἡ ζώνη του. Καὶ ἔβαινε ὅλη ἡ σαρκούλα. Καὶ ἐγνωρίσαμεν, πῶς ἦτον ὕνος. Ἐγὼ δὲ σοφίζομενος τὰς πληγὰς αὐτοῦ ἐλυπήθηκα πολλὰ καὶ ἔκλαυσα, ἀφορίσας ἐκείνους, ὁποῦ τὸν ἐκατάβαλον. Ἔπειτα ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγοντες, νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἁμαρτίαν μου. Ὁ δὲ ὡς ἅγιος ἔκαμε μετάνοιαν, ὥσπερ νὰ ἤθελε πάλιν. Ὕστερον δὲ τὸν ἐνθέτησα, πῶς δὲν ἔφερε, νὰ γυρίζῃ ἔτσι φανερὰ μὲ τὴν κόρην δι' τὸ καθὼς τὸ σκάνδαλον. Ὁ δὲ ἀνεχώρησε. Πισθυσόμενοι ἐγὼ πῶς δὲν τὸν ἤξερα. Καὶ προχθὲς λύγενωνται ἀπὸ τὴν γάζαν, δι' νὰ υπάγω νὰ προσκυνήσω τὰς ἁγίας κῦρου καὶ ἰωάννου, μὲ ὑπῆρχον ἔξω τῆς πόλεως. Καὶ πάλιν εἰς τὰς πόδας μου, λέγοντα. Ὅτι ἦτον ἔθραυε, μὴ θέλοντας νὰ χρίσουν. Καὶ νὰ κάμω δι' τὸν κύριον, νὰ τὸν λυτρώσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δαιμόνος. Ἐγὼ δὲ φοβούμενος τὸ σκάνδαλον τοῦ λαοῦ, δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἐπαρω. Καὶ αὐτὸς μου ἔλεγε. Οἰκιζωσε εἰς τὸν δεσπότην χριστὸν, νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς, εἰδὲ νὰ δώσῃς αὐτῷ δίκην ἀπολογίαν τὴν ὥραν τῆς κρίσεως. Ἰδὼν οὖν αὐτὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ θαρρώντας εἰς τὸν ἑαυτόν μου, δι' νὰ εἶμαι σύνοχος, καθὼς μὲ ἴδετε, ἐσπῆρα καὶ τὴν ἐβάπτισα. Καὶ ἐγύρεψα καμπόσα ἀργύρια, νὰ τὴν ἀναπαύσω εἰς μοναστήριον, νὰ πρέπεται. Ταῦτα ἅπαντα ἐγὼ ἀνεστέναξα, λέγωντας. Οἴμοι, πόσοι κεκρυμμένοι δόλοι ἔχει ὁ κύριος, καὶ ἡμεῖς οἱ ἄθλιοι δὲν τοὺς ἠξέρομεν. Ἔπειτα ἔδωκα τὴν ὀπτασίαν εἰς ἐπήκοον πάντων. Καὶ τῆς ἔδιδα χαρὶν ἐλεημοσύνης, ῥ. χρυσὰ νομίσματα, ἀμὴ δὲν ἠθέλησε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» νὰ τὰ παρῃ, λέγων ταῦτα. Ὁ ἔχων πίστιν, καὶ δὲν ἔχει χρημάτων Εἰ
» δὲ χρημάτων ὅλως ἐρᾷ, πίστεως πάντως ἐστὶν ἔρημος. Ἡ γνώμη, ὅστις
ἔχει πίστιν, δὲν χρειάζεται χρήματα. Εἰδὲ καὶ ἀγαπᾷ τὰ ἀγύρεια,
εἶναι δίὸλου ἔρημος πίστεως. Ἀπὸ ταῦτα τὰ λόγια ἐκαταλαβα, ὅτι ὁ
μοναχὸς ἐκεῖνος ἦτον καταπονηρὰ ἀνάρετος δηλος τῶ δεσπότημου.
Καὶ ἔτσι ἐσυγχώρησεν ἕναν τῶ ἀλλουνιας. Καὶ μὴ ἀπῆλθε, καὶ ἐξέ-
δραμε τὴν γυναῖκα. Καὶ ἔβαλέτην εἰς μοναστήριον, καὶ ἐσώθη-
κεν. Ἐγὼ δὲ ἀπὸ τότε ἐπῆρα τὲς μοναχὲς εἰς φυλακὴν ἐκλάβει-
αν. Καὶ τὲς ἔκτισα πανδοχιον, νὰ ὑποδέχωνται ὅσες τύχουσι.
Ταῦτα λέγων ὁ ἅγιος, ἐκατανύχθησαν ἅπαντες, δοξάζοντες τὸν κύ-
ριον, ὁπῶ οἰκονομᾷ ποικιλοτρόπως τὴν σωτηρίαν μας.

Εἷς ἅγιος καὶ παλαιὸς ἐρημίτης βιταλις τ' ὄνομα, ἀκοίαν τοῦ
πατριάρχου τες ἀρετὲς, καὶ μάλιστα πῶς δὲν ἐκατάκρινε τινὰ, ἐξηλ-
θεν ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ ἁββᾶ σεριδωνος, ὅπου ἐκατοίκα. καὶ ἦλ-
θεν εἰς ἀλεξάνδρειαν, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἐὰν εὐκόλως ἐσκανδα-
λίζετο. Μετεῤῥχετο ἐκεῖ ὁ βιτάλις μίαν πολιτείαν πολλὰ αἰχρὰν
καὶ σκανδαλώδη εἰς τὸ φαινόμενον. Εἰς δὲ τὸν Θεὸν τὸν βλέποντα τὰ
κρυπτὰ τῆς καρδίας πολλὰ εὐάρεστον. Ἤγουν, εἰσελθὼν εἰς τὴν πό-
λιν, ἔγραψεν ὅλες ταῖς πορναις εἰς ἕνα χαρτὶ. καὶ δουλεύαντας τὸ
ἐργόχειρόντου, ἐλάμβανε δέκα ὀβολοὺς τὴν ἡμέραν, ἤγουν φόλαις,
ἢ κατρύνια. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔδιδε τὸ ἕνα, καὶ ἔπερνε λουμπινάρια, καὶ ἔτρωγε. Τὰ δὲ ὑπόλοιπα ἔδιδε καθε βράδυ μίας πόρνης,
λέγων αὐτῇ. Διὰ τὸν κύριον μὴν ἁμαρτήσῃς ὑπόψε μὲ τινά. Καὶ
λάβε αὐτὰ τὰ δίνάρια. Ἐκεῖνος δὲ ἐκρασπυχετο δι' αὐτὴν σωτηρί-
αν αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ τὸ πρωῒ ἐμίσαζεν ὁρκίζωνταί-
την, νὰ μὴν ὁμολογήσῃ τὸν ὡραῖνιου. Καὶ οὕτως ἐκαμεν ἡμέ-
ρας πολλὰς, παγαίνων πότε εἰς μίαν, πότε εἰς ἄλλην. Ἕως
ὅτε μία ἀπ' ἐκείνας τὸ ὡμολόγησεν. Ὁ δὲ ὅσιος ἐσκανδαλίσθη τόσον,
ὁπῶ ἔκαμε τρεῖς κύριον δέησιν, καὶ ἐδαιμονίσθη ἡ πόρνη, διὰ νὰ
φοβηθοῦν ἡ ἄλλαις, νὰ σιωπήσωσι. Πολλοὶ δὲ τὸν ἐκαταδίκαζαν,
πῶς ἐσκανδάλιζε τὲς ἀνθρώπους. Ὁ δὲ ἀπεκρίνετο. Δὲν ἔχω τά-
χα καὶ ἐγὼ σάρκα ὡς καὶ ἐσᾶς, ἢ δὲν εἶναι καὶ οἱ μοναχοὶ ἄνθρω-
ποι; Τινὲς δὲ τοῦ ἔλεγον. Ἄφες κεῖνο τὸ χῆμα λοιπὸν, καὶ
ἔπαρε μίαν γυναῖκα, νὰ μὴ δώσῃς λογαριασμὸν τῷ Θεῷ διὰ τόσας
ψυχὰς, ὁπῶ σκανδαλίζεις. Ὁ δὲ μετόρχῆς ἀπεκρίνετο. Γυρίζετε
τὰ λόγια σας. ἐγὼ δὲν πέρνω γυναῖκα, νὰ ἔχω φροντίδας καὶ βάσανα,
πῶς νὰ τὴν θρέφω. Ἄφῆτεμε. Καὶ δὲν εἶσι ἐσεῖς κεῖται μὲ. Ἔχομεν
τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν κοινὸν δεσπότην, ὅπως θέλει νὰ κερδήσῃ τὸν κόσμον, νὰ δώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργατα. Βλέποντες οἱ ἐπίσκοποι τὴς ἐκκλησίας ἔτρεχον τὸ σκανδαλον, καὶ ἀπήγγειλαν τοῦ πατριάρχη τὰ λόγια καὶ ἔργα τοῦ μοναχοῦ, καθὼς τὰ ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ ἁγίου στόματος. Ἀμὴ ὁ Θεὸς τὸν ἐφώτισε, καὶ δὲν τὸν ἐπίστευσεν, ἐνθυμούμενος τὴν ἀδικίαν, ὅπου εἰς τὸν προειρημένον δίκαιον ἐποίησεν. Ἀλλὰ εἶπεν αὐτοῖς. Σιωπᾶτε. Δὲν ἠξεύρετε, τί ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς κωνσταντῖνος εἰς τὴν καισαρείαν σύνοδον. Ὅπου ἐκαλέσθησαν δύο σκανδαλοποιοὶ κληρικοί. Καὶ ἔδωκεν ἕνας τοῦ ἄλλου ἐγχειρίδια. τὰ ὁποῖα ὅταν εἶδεν ὁ ἀοίδιμος βασιλεὺς, πῶς ἦταν ἀληθεια, τὰ ἔκαυσεν ἐμπρὸς πάντων, λέγων αὐτοῖς. Ἐπ' ἀληθειας ἐὰν ἔβλεπα μὲ τὰς ὀφθαλμούς μου τινὰ ἱερέα ἢ μοναχὸν ἁμαρτάνοντα, ἐσκέπαζόν, νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ἄλλος τινάς. Οὕτως καὶ ὁ μὴ πατριάρχης ἀπεδίδαξεν αὐτοὺς μὲ ὅμοια λόγια. Ὁ δὲ βιτάλιος ἐσπουδάζει τὴν αἰτίαν σφάξαι. Καὶ ἐδῶ νὰ λυθῇ τῆς κενοδοξίας. δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. μόνον ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ τινὸς μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον. Μὲ τὸν τρόπον ἐκεῖνον, ἤφερε πορείας πολλὰς εἰς μετάνοιαν. Ὅτι σοχαζόμενοι τὸν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ προσεύχηται, διὰ τὴν ψυχικοὺς ὅλην τὴν νύκτα, ἐκαταύγομεναν. Καὶ πολλαῖς ἀφῆκαν τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ ἄλλαις μὲ ὑπανδρεύθησαν. Καὶ ἄλλαις ὑπῆγαν εἰς μοναστήριον.

Μία ταχινὴ δὲ γένοντας ὁ βιτάλιος ἀπὸ μίαν πόρνην, τοῦ ὑπαντήσεν εἰς ἄτυχος ἄνθρωπος, ὅστις εἰσέρχετο νὰ πορνεύσῃ. Καὶ δείδετου ἕνα ἰσχυρώτατον ῥάπισμα λέγοντας. Πλανε καὶ ἀπαταιὼν ψυδομένε, ἕως πότε δὲν διορθώσαι, νὰ μετανοήσῃς τὴν ἀνομίαν σου; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Πίσω σόνομοι, ὅτι ἐγὼ σοῦ θέλω αἰτιαποδώσῃ τοιοῦτον ῥάπισμα, ὁπου νὰ σπαχθῇ εἰς τὰς φωναῖς σου ὅλη ἡ ἀλεξάνδρεια. Εἰς ὀλίγον καιρὸν εὑρισκόμενος εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ ὁ ὅσιος, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. καὶ παρεδόθη ὑπῆχε εἰς δαίμων εἰς σχῆμα αἰθίοπος σκοτεινοῦ καὶ ζοφερωτάτου. Καὶ δίδει ἕνα φοβερώτατον ῥάπισμα ἐκείνου ὁπου ἐκτύπησε τοῦ ὁσίου, καὶ λέγειτου εἰς ἐπήκοον πάντων. Τοῦτο τὸ ῥάπισμα σοῦ στέλλει ὁ ἀββᾶ βιτάλιος. Καὶ εὐθὺς ἐδαιμονίσθη. Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴς γῆς, ἀφρίζε τὸ στόμα, καὶ ἔυγαινε τόσον μεγάλας φωὰς, ὁπου ἐσυναθροίσθη ὅλη χώρα κατὰ τοῦ ἁγίου τὴν πρόῤῥησιν. Καὶ οὕτω βεβῶντας ἔμεινεν ὡς ἀπιθαμβούς. Ἠκούσθη δὲ ὁ κτύπος τοῦ ῥαπίσματος μακρὰ ἕνα σαϊτοσυρμα. Καὶ μὲ πολλὴν ὥραν ἐγερθεὶς ὁ δαιμονιζόμενος, ἐξέχυζε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Καὶ ἀπελθὼν

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

εἰς τὸ ἅγιον λείψανον ἐβάλατε ταῦτα. σπλαγχνίσουμε ἀββᾶ βιτάλιε δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔπταισα. Τοτες ἔπεσε παλιν εἰς τὴν γῆν ἀφειζων καὶ πείζων τοὺς ὀδόντας. εἰσελθόντες δὲ τινὲς εἰς τὸ κελλίον εὗρον ἀπεθαμένον τὸν ὅσιον. Καὶ ἐσήκετον γονατισὸς, ὥσπερ νὰ ἔκαμνε προσδυχὴν, ἔχων πρὸς οὐρανὸν ὑψούμενα τὰ χέρια καὶ πρόσωπον. Ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἦτον γράμμα καὶ ελεγεν· Ἄνδρες ἀλεξανδρεῖοι, μὴ κρίνετε πρὸ καιροῦ, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ δίκαιος ἀπάντων κριτής· Ὠμολόγησε δὲ τὴν ἀκυρτίαν του ὁ δαιμονιζόμενος, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου προφήτειαν. Τινὲς οὖν ἔδραμον. καὶ ἀπήγγειλαν ταῦτα τῷ πατριάρχῃ. Ὅστις ἦλθε μὲ ὅλους τοὺς κληρικοὺς εἰς τὸ ἅγιον λείψανον. Καὶ ἰδὼν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ἔκλαυσε πολλὰ καὶ ἐβόησεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁπὲ δὲν ἐπίστευσα τῇ σῶν κατηγόρων, ἔστεσε ἔκεια. Ὅτι ἐὰν ἤθελα τὰς πιστεύσῃ, ἐλάμβανα ἐγὼ τὸ ῥάπισμα, ὁποῦ ἐπῆρεν αὐτὸς ὁ δαιμονιζόμενος. Μὲ ταῦτα ἠκούσθη ἡ φήμη εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Καὶ ἦλθεν ὄχλος πολύς. Καὶ ἐξόχως ἐκεῖνος ἡ πόρνας ὁπου εἶχε μετανοημένας. Καὶ ἐβοῦσαν κλαίοντας δακρυρρόουσαι καὶ λέγουσαι. Οὐαὶ ἡμῖν ταῖς ἁμαρτωλαῖς, ὅτι τὴν σωτηρίαν μας ἀπολέσαμεν. Τότε ὡμολόγησεν ἑκάστιον πάντων. Ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἁμάρτησε μετ' ἀνάγκης. Ἀλλὰ διὰ ἐδίδασκε, νὰ ἀφήσωμεν τὴν βδελυρὰν σάρκα. Καὶ ἄλλην τοιαύτα μετὰ δακρύων προσηύχετο δίχα λόγους. Ἀφ' ἧσυχον ἔθαψαν τὸ ἅγιον λείψανον, ὑπῆγε εἰς τὸ μνῆμα καὶ ἔκλαιε ὁ δαίμων θείς, ἕως ἐσυγχώρησεν αὐτῷ ὁ Θεός, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον. Ὅθεν βλέποντας τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀσπλαγχνίαν του, ἀρνήθη τὸν κόσμον, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον τοῦ ἀββᾶ σεραπίωνος. Καὶ καλῶς ἀγωνισάμενος εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἀββᾶ βιτάλιε, ἐτελείωσε τὸν βίον εἰρήνη. Ὁ δὲ μακάριος ἰωάννης ἐδόξασε τὸν κύριον, ὁπὲ δὲν τὸν ἄφηκε να πταίσῃ εἰς τοιαύτην κατα τὴν ὑπόκ κατάκρισιν. Καὶ διὰ τοῦτην τὴν αἰτίαν τοῦ βιταλίου πολλοὶ ἐδιορθώθησαν. Ὃ πλέον δὲν ἐπατάκρινεν. πολλὰ δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐποίησεν ὁ θεὶς εἰς τὸν ταφον τοῦ βιταλίου. Καὶ πολλοὶ διὰ προσβειων αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρους ἀθενείας ἐθεραπεύθησαν. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ἔμπροσθεν ἐφυλάττετο ὁ μακάριος ἰωάννης περισσότερον ἀπὸ τὴν κατάκρισιν. Οὔτε ποσῶς ἤκουε τὸν καταλαλοῦντα. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔτυχεν εἷς νέος ἀσελγὴς καὶ ἀκόλαστος, ὅστις ἐκῆρε μίαν καλογρίαν παρθένον. Καὶ ἔφυγε, διὰ νὰ κάμνουν τὰ σαρκικάτικα θελήματα. Αὐτὴ ἡ φραξις ἐλύ-

πησε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πησε τὸν ἅγιον πειράσα. Καὶ ὀλιγρώνετο. Καθεζόμενος δὲ μὲ τοὺς κληρικούς, ἀνέφερε τινας ἀπ' ἐκείνους τῆς μοναχῆς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὅλοι ἐκαταρεύτων τοῦ νέου, λέγοντες. Ὅτι οὐ μόνον τὴν ψυχὴν αὐτὲ, ἀλλὰ καὶ ταύτης ἀπώλεσεν. Ὁ δὲ ἅγιος τοὺς ἐκατάδικασε, λέγωντας. Σιωτᾶτε τέκναμου, μὴν ἁμαρτάντε κατακρίνοντες. Ὅτι δὲν ἠξεύρετε, ἐὰν δὲν ἐσκωνται εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἢ ἐπίστρεψαν πρὸς μετάνοιαν. Καὶ ἀκούσατε ἕνα παράδειγμα, ὅπε ἀνέγνωσα εἰς ἕνα βιβλίον, διὰ ἕνα μοναχὸν ἐναρετον. Ὅτις ἀπερχόμενος εἰς τὴν πόρνον, τὴν ὑπέπεσε μία φορὰ, πο φυσικὰ τὸ ὄνομάτης. Καὶ λέγειτου. Διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Χριστῆ πατερ σῶσονμε, ὡς ἔσωσε τὴν πορνὴν ὁ κύριος. Καὶ ἐυγαλέμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ ἀββᾶς. Ἀκολουθειμοι. Ἐλαβεν αὐτὴν αὐτὴν, διὰ νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς μοναστηριον. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐκείνης της πόλεως τὴν ἐκατάκειναν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἤυρεν ἡ πορφυρία ἕνα βιέρος ὁρίμενον εἰς τὸν δρόμον. Καὶ σπαχνιθεῖσα ἔλαβεν αὐτο, καὶ τὴν ἔθρεφεν. τινες δὲ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἰδοντες αὐτὸ, ἐνόμισαν, ὅτι μὲ τὸν μοναχὸν τὸ ἔκαμε. Καὶ τῆς ἔλεγον. Καλὸν τέκνον ἐγεννησες τοῦ καλογέρου. Τοῦτον τὸν λόγον διεφήμισαν παντοχοῦ οἱ ἄπιστοι, ὀνειδίζοντες, ὅτι τὸ βρέφος ἦτον καθ' ὅλη ὅμοιον τοῦ μοναχοῦ, εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὄψεως. Μετὰ καιρὸν πολλὴν, ἐγνωρίσας ὁ μοναχὸς, ὅτι ἦλθε τὸ τέλος του, εἶπε τῆς πορφυρίας. Ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὴν πόρτα, παλαγία (ἔτως ἦτον τὸ καλογερικὸν τῆς ὄνομα) ὅτι ἔχομεν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν. Ἡ δὲ ἀπελθοῦσα, εἰσηλθον εἰς τὴν πόλιν ἀμφότεροι, συρνοντας καὶ τὸ ἀναθρεμμένον ἐκεῖνο ἀντάματες. Καὶ ἀθενήσας ὁ μοναχὸς, ἐκλίθη εἰς τὸ μοναστῆρι ὅπου ἦτον φρότηρον. Καὶ ἐκεῖ ἐσυναχθησεν πολλοί, νὰ τὸν βλέψωσι, ἐκεῖνος δὲ ἐζήτησε, νὰ τοῦ φέρωσιν ἀνθρακια. Τὰ ὁποῖα ἔβαλεν εἰς τὸ στῆθος τε. Καὶ τὰ ἐκράτει ὥραν πολλὴν, χωρὶς ποσῶς νὰ καγῇ ἡ σάρκατε, ἢ κἂν τὸ ἱμάτιον. καὶ τοτε εἶπεν εἰς ἐφήκοον παντων.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅτι ἐφύλαξε τὴν βέτον ἀπὸ τὸ πῦρ ἐκατάφλεκτον, αὐτὸς εἶναι μάρτυρας πιστὸς, ὅτι καθὼς ἡ φλογα ἐτουτη δὲν ἐγγίζει ποσῶς εἰς τὰ φρύχανου, οὕτω καὶ ἐγὼ εἰς φρᾶξιν σαρκὸς, γυναῖκα ποτὲ δὲν ἐγνωρισα. Τοῦτο παντες ἀκούσαντες, καὶ ἰδόντες, ἔφριξαν τοιοῦτον θαυμάσιον, δοξάζοντες τὸν Θεὸν, ὁπου δοξάζει φανερὰ ὅσους κρυφὰ τοῦ δουλεύσουσιν. Ὁ δὲ ὅσιος ἀφοῦ εἶπε ταῦτα, παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Πολλαῖς ἀλλαις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαις πόρναις, μὲ τὸ τῆς πελαγίας ὑπόδειγμα, ἀπαρνήθησαν τὰ ἐγκόσμια. Καὶ ἀπελθοῦσαι μετ' αὐτῆς, δὲν μετανοίας ἐσώθησαν. Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω τέκνα μου, μὴ κατακρίνετε πλέον τινά. Ὅτι πολλάκις μὲν εἴδαμεν τὴν φανερὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀδελφοῦ, ἀμὴ τὴν κρυφὴν μετάνοιαν δὲν βλέπομεν. Ὁ δὲ Θεὸς κρίνει τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας καὶ ἀφανέρωτα. Οὕτως οὖν ὠφελήθέντες οἱ κλεῖκοί, ἔσκοψαν τὴν καταλαλιὰν καὶ κατάκρισιν. Ἔνα καιρὸν ἦτον θανατικὸν εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν. Ὁ δὲ ἅγιος ὑπῆγενε μοναχόστου, καὶ ἐπίσκεπτε τοὺς ἀδυνεῖς. Ἐπαρέσκε τοὺς ψυχορράγοικοῦντας. Ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν. Καὶ ἐνταφίαζε τοὺς νεκροὺς, λέγων φῶς τοὺς φωτίζωτας. Ὅτι πολλὴν ὠφέλειαν λαμβάνει ὅστις κηδεύει τὰ μνήματα, νὰ βάνῃ εἰς τὸν νοῦν του τὸν θάνατον. Ἔκαμνε δὲ μνημόσυνα καὶ λειτουργίας τῶν τεθνηκότων. Καὶ ἐπαρακίνα καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ κάμνουν τὰ ὅμοια. Βεβαιῶν αὐτοὺς, ὅτι πολλὰ ὠφελοῦσιν αἱ λειτουργίαι καὶ τὰ μνημόσυνα, οὐ μόνον τοὺς νεκροὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζῶντας. Εἰς πίστωσιν δὲ τῶν λεγομένων εἶπεν αὐτοῖς τοιοῦτον ὑπόδειγμα. Μίαν φορὰν ἠχμαλώτισαν οἱ πέρσαι ἕνα χωραΐτην. καὶ τρέφοντες ὀπίσω οἱ συντρόφοιτου, εἶπασι τῶν συγγενῶντου, ὅτι ἀπέθανε, καὶ τὸν ἔθαψαν. Ἀμὴ ἐλανθάνοντων. Διατὶ ἦτον ἄλλες ὅμοιός του. Ἀμὴ ἐκεῖνος ἦτον εἰς τὴν περσίαν σιδηροδέσμιος. Οἱ δὲ συγγενεῖς του τοῦ ἔκαμναν μνημόσυνα κατὰ τὴν συνήθειαν. Εἰς τέσσαρες χρόνους ἦλθεν εἰς τὸν τόπον του ὁ αἰχμάλωτος. Οἱ δὲ ἐδικοί του ἐχάρησαν. Ἰδόντες αὐτὸν ἀελπίστως, καὶ ἔπον αὐτῷ. Ἡμεῖς θαρρούωτες, ὅτι ἀπέθανες, σοῦ ἔκαμναμεν τὸν χρόνον ἓξ λειτουργίας. Τὴν πεντηκοστὴν. Τὰ φῶτα. Καὶ τὴν ἀνάστασιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, θαυμάσας εἰς τοῦτο. Καὶ ὁμνύων, ἔλεγεν. Ὅτι ἐκείνους τοὺς ἓξ καιροὺς τοῦ ἐφαίνετο ἕνας ἀραιότατος ἄνθρωπος, ἐξαστράπτων ὑπὲρ τὸν ἥλιον. Καὶ τοῦ ἔυγαινε τὴν ἄλυσον. Καὶ ὑπῆγενε, καὶ ἐγύριζεν, ὅπου ἤθελεν ἐκεῖνος τὰς τρεῖς ἡμέρας τοῦ χρόνου. Καὶ τινας δέντον ἐγνώριζε, καὶ οὕτως ἐδιωρίθη, καὶ ἔφυγεν. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὑπόδειγμα (ἔλεγεν ὁ ἅγιος) νὰ πιστεύωμεν ἀληθεύεται, ὅτι ἀπὸ τὰς λειτουργίας καὶ προσευχὰς τῆς ἐκκλησιαστικῶν λαμβάνουν αἱ ψυχαὶ τῶν κεκοιμημένων πολλὴν ὠφέλειαν. Μὲ τοιαῦτα ψυχωφελῆ διηγήματα ἔκαμνε πολλοὺς, καὶ ἐπούλουν τὰ ὑπάρχοντάτους ἀποστολικῶς. Καὶ τοῦ ἤρεσκαν τὶ χρήματα, νὰ τὰ δίδῃ ἐλεημοσύνην εἰς πένητας. Ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς

ἄλλους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλης τὴν ἤφερεν ἑπτὰ ἡμίσυ λίτρας χρυσίον εἰς ἄνθρωπος. Καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τοῦ κάμῃ δύο καλοσύνες καὶ χάριτας. Ἤγουν, νὰ κάμῃ φῶς κύριον δέησιν, νὰ σωθῇ ἕνα παιδίον, ὁποῦ εἶχε μονογενῆ, καὶ νὰ ἔλθῃ τὸ καλάθιτου κατοδόδιον, ὁποὺ ἔλαβεν εἰς τὴν ἀφοικίαν μὲ τὸν ἀδελφοντου. Ὁ δὲ ἅγιος ἐδέχθη τὴν προαίρεσιν τοῦ ἀνδρός, θαυμάζων ἀπὸ τὴν φιλόβεσιαν, πὼς τοῦ ἤφερεν ὅσα καὶ ἂν ἔχεν ἀργύρια. Καὶ οὕτως ἔκαμε λιτανίαν φρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὴν οἴκησιν τῶν ἀνθρώπων. Εἰς ἡμέρας τριάκοντα ἐπόθανεν ὁ υἱὸς ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τοῦ τοῦ ἔδωκε τὸ χρυσίον. Καὶ πάλιν μετὰ ζεις ἡμέρας, τοῦ ἤφεραν μήνυμα, ὅτι ἐκινδυνώδευσε τὸ πλοίοντου. Καὶ ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος ὅλην τὴν φορτσιάν. Καὶ μόνον οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ ξύλον εὔκαιρον ἔγλυτσαν. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, ἔπεσεν εἰς τόσην θλῖψιν καὶ πόνον, ὁποῦ δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ τινὰ παράκλησιν. Ἀλλὰ ἔλεγε φρὸς τὸν Θεὸν, νὰ τὸν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ ἄλλα λόγια παρόμοια. Τοῦτο μαθὼν καὶ ὁ ἅγιος ἐθαυμάσθη, ὅτι ἡ φροσευχήτου φοσῶς δὲν ὠφέλησε. Καὶ δὲν ἤξεύρε, πῶς νὰ φ. εἴξῃ. Πλὴν ἐδέετο πάλιν φρὸς κύριον. Νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς ἐκεῖνον τὸν πεθλιμμένον. Νὰ μεταβάλλῃ εἰς γαλήνην τὴν ἀθυμίαντου. Ὅτι ἐκεῖνος ἐνζέπιτο, νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ φρόσωπον. Μίαν γύκτα γὴν εἶδεν ὁ πικραμένος ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸ ὄραμάτε, ὅμοιον τοῦ ἁγίου ἠλέγειτου. Ἀδελφὲ δίατί ἀθυμεῖς τοσοῦτον καὶ θλίβεσαι; Δένμου εἶπες, νὰ δεηθῶ τῶ Θεῶ, νὰ σωθῇ τὸ τέκνονσε; Γίνωσε γοιῶ, ὅτι ἐσώθη. Καὶ πίς δυσόνμοι, ὅτι ἐὰν ἤθελιζίση ἀκόμι, ἐγίνετο κακὸς καὶ μοχθηρός, νὰ κολάζεται. Περὶ δὲ τὸ πλοίου ἤξυρε, ὅτι ἐὰν δὲν ἤθελα φαρακαλέσῃ τὸν κύριον, δίατὴν ἐλεημοσύνην ὁποῦ μοῦ ἔδωκες, ἔμελλε νὰ καταποντισθῇ, καὶ νὰ βουλήσῃ τὸ καράβι μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νὰ πνιγῇ καὶ ὁ ἀδελφόσου. Λοιπὸν μὴ λυπᾶσαι, ἀλλὰ εὐχαρίσα τὸν κύριον. Ὁποῦ ἐπῆρε τὸ τέκνοσου ἀπὸ τοῦτον τὸν μάταιον κόσμον. Καὶ τὸ αἰέπαυσεν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτῦ τὴν αἰώνιον. Γίνωσε δὲ, ὅτι ποτὲ δὲν γίνεται τίποτας χωρὶς τοῦ κυρίου τὸ θέλημα. Καὶ ὅσαι θλίψεις ἔλθουν εἰς τὸν ἄνθρωπον, μὲ αἰτίαν δικαίαν καὶ εὔλογον γίνονται. Ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν το γνάθομεν. Ἐξυπνος γλυόμενος ὁ αἰὴρ, ἐπαρηγορήθη θαυμάσια. Καὶ ἐγερθεὶς τῆς κλίνης παχύτερον, ἔδραμε φρὸς τὸν ἅγιον. Καὶ δικηγόρος τὴν ὀπασίαν, τῶ εὐχαρίσησε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Μὴ νομίσῃς, πῶς ἤμουν ἐγὼ αἴτιος τῆς ἐργασίας αὐτης, ἀλλὰ ὁ πανάγαθος Θεὸς χἠπίσισε. Τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ ταπεινόφρων, δίατὰ φύγῃ τὸν ἔπαινον. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὡς γναστικὸς ἐκατάλαβε τὴν ὑπόθεσιν.

Πηγε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Πηγαίνοντας νὰ προσκυνήσῃ τὸν ναὸν τῶν ἁγίων κύρι καὶ ἰωάννε, τοῦ ὑπλώπισε μία γλῶσσα πεντέχρυσα. Καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του λέγουσα. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, δίκασόνμε ἐὰς τὸν ἐδεῖνα ὕβρεν καὶ ἀδικίαν, ὁποῦ μοῦ ἔκαμεν ὁ γαμπέρος μου. Οἱ δὲ παρεσῶτες εἶπον αὐτῷ. Ἄφες τώρα πατερ, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς. Νὰ ἀκούσῃς αὐτὴν τὴν ἐγκάλεσιν. Ὁ δὲ εἶπε. Καὶ πῶς νὰ ἐπάκουσῃ ὁ κύριος ἡμῶν τὴς δεήσεώς. Ἐὰν ἐγὼ δὲν ἀκούσω αὐτὴν τὴν πρωχήν; Τίς μου δίδει τὴν ἐγγύησιν νὰ ζήσω ἕως τὴν αὔριον; Καὶ ἐὰν ἀποθάνω σήμερον, δὲν ἔχω νὰ δώσω περὶ τούτου ἀπολογίαν; Οὕτως ἐσυμβούλεψε. Καὶ ἐκεῖνος κρίσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν.

Εἶχε δὲ ὁ ἅγιος δυὸ συμβουλευτικοὺς γραμματισμένους. Τὰς ὁποίους τὰς ἐστειλεν ὁ Θεὸς ὅπως κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἦτον ἰωάννην καὶ σωφρόνιον. Καὶ ἐκράτει τὴν βιβλίαν αὐτῶν πάντοτε. Καὶ τοὺς ὑπήκουε με ταπείνωσιν. Ὅτινες ὡς ἅγιοι καὶ σεβάσμιοι, ἐβλεπαν λέγοντάν κατὰ τῶν αἱρετικῶν καθ' ἑκάστην. Καὶ πολλοὶ ἐλύτρωσαν ἀπὸ τὴν πλάνην, καὶ ἔστειλαν πρὸς εὐσέβειαν. Ὅθεν ὁ ἅγιος τοὺς ἠγάπα καὶ εἶχετες εἰς ἀλάβειαν.

Ὅταν ἤθελεν ἀκόσῃ, ὅτι ἦτον τινὰς σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος πρὸς τοὺς σκλάβους αὐτῶ. Τὸν ἐπροσκάλει καὶ ἐπαρακίνατον νὰ εἶναι πρὸς ἐκείνους φρᾶος καὶ ἥσυχος, λαγωταίτου. Τέκνον, ἔλεγεν, πῶς εἶσαι πολλὰ αὐστηρὸς εἰς τοὺς δουλούσου. Καὶ παρακαλῶσε συγκέρασε τὸν θυμόσου. Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν σὲ ἔδωκε τοὺς δούλους, νὰ τοὺς δέρνωμεν. Ἀλλὰ νὰ δουλεύσω αὐτοὶ ἐμᾶς. Καὶ ἡμεῖς νὰ κυβερνοῦμεν αὐτοὺς, καὶ νὰ τοὺς ξέφωμεν μετάνοιαν, ὁποῦ μᾶς δίδει ὁ φιλάγαθος κύριος. Πόσα ἤθελες δώσῃ νὰ δώσῃς, νὰ ἀγοράσῃς ἕνα ἄνθρωπον, ὁπῶ ἦναι κατάκλια ὅλη γεμισμένος; Τάχα ἄλλων ψυχὴν ἔχεις ἐσύ, ἢ ἄλλο σῶμα ἀπὸ τὸν δικόσου; Ὅλοι εἴμεθον ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ. Καὶ μᾶς ἀγαπᾷ ὁλους ἴσια. Ἂς γενῶμεν ἕν καὶ ἡμεῖς ὅμοιοι. Ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ δεσπότης, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ εἴμεθον πατερικοί, ἔγινε δοῦλος, διὰ νὰ λάβωμεν ἀπαὐτὸν παράδειγμα. Νὰ μὴν ὑπερηφανεύωμεθον ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλου. Πῶς τολμᾷς ἐν καὶ ὑβρίζεις καὶ δέρνεις τους; Ἤθελες νὰ σὲ παιδεύσῃ ὁ Θεὸς ὅπως φοραῖς τὰς παίσεις; Πῶς προσεύχεσαι, καὶ λέγεις του, ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Ἔπειτα δὲν συγχωρᾷς ἐσὺ τὸ ὀλίγον παίσιμον; Μὲ αὐτὰ καὶ ὅμοια λόγια ἐνουθέτα τὲς σκληρούς αὐθέντας. Καὶ ὅστις δὲν ἤθελε διορθωθῇ. Ἔδιδεν ὁ ἅγιος τὰ ἀργύρια καὶ ἔκαμνεν τὸν δοῦλον ἐλεύθερον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γρον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔχασι τοιαύτην κακὴν συνήθειαν τινὲς ἀβδελυβῆς ἀνθρωποι. Ἡ γοῦν ἀφοῦ ἤθελεν εἰπῇ ὁ ἅγιος εἰς τὴν λειτουργίαν τὸ εὐαγγέλιον, ἐβγήκασιν ἔξω τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐσυντύχενα ἄκυρα λόγια. Καὶ εἰς τὸν χερουβικὸν ὕμνον πάλιν εἰσέρχουνται. Ἰδὼν οὖν ὁ ἅγιος, ὅτι μὲ λόγον μόνον δὲν ἐδιώνετο νὰ σκόψῃ τοιαύτην αἱρεσιν. Εὐγῆκεν ἔξω μίαν ἡμέραν, μὲ τὴν ἀρχιρατικὴν στολήν, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὴν λειτουργίαν. Καὶ καθίζει ἔξω τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖ ὅπου ἐκάθοντουσαν καὶ οἱ ἄνθρωποι. Οἵτινες ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Μὴ θαυμάζετε, ὅτι γὰρ εἰσὶ τὰ πρόβατα, ἐκεῖ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ ποιμήν. Λοιπὸν ἢ ἂς ὑπαγώμεν ὅλοι ἔσω. Ἢ ἂς καθῶμαι καὶ ἐγὼ αὐτάμασας. Οὕτω καὶ μόνοντας ὁ ἀείμνηστος, ἐδιώρθωσε τοιαύτην συνήθειαν, Καὶ δὲν ἄφῆκε τινὰ νὰ συντύχῃ πυσῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἰδὲ καὶ δὲν ἐδιορθώνετο, τὸν ἐδίωκεν ἔξω, λέγοντας. Ἐὰν ἦλθες νὰ ἐργάζεσαι, πρόσεχε. Εἰδὲ, ὕπαγε ἔξω, μὴ κάμνῃς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ταβέρναν, καὶ λῃστῶν σπήλαιον. Οὕτως οὖν ἦτον ἐσολισμένος ὁ ἰωαννης πάσας τὰς ἀρετάς. Καὶ ὅλοι τὸν ἐθαυμάζουνταν. Διατὶ ἦτον πρότερον κοσμικὸς μὲ γυναῖκα. Καὶ χωρὶς νὰ εἶναι κληρικὸς, τὸν ἐψήφισαν πατριάρχην. Καὶ αὐτὸς ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν τελειότητα καὶ ἀρετὴν ἐκείνης, ὅπου ἦταν χρόνους πολλοὺς εἰς μοναδικὴν πολιτείαν καὶ κληρικοὶ ἐκ νεότητος.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγεν ἕνας πτωχὸς θυμώδης καὶ ὀργίλος κατὰ πολλά. Καὶ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην τὸν πατριάρχην. Ὅστις εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ, νὰ τοῦ δώσῃ δέκα δηνάρια. Τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν τῷ πτωχῷ ὀλίγα. Καὶ ἦλθεν εἰς τόσην θρασύτητα, ὅπου ἔβρισε τὸν ἅγιον ἔμπροσθεν ἀπ' . καὶ τὸν ὠνείδισεν ὁ αἱωνίσιος. Οἱ δὲ ὑπηρέται ἐσπανδαλίσθησαν. καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ξυλίσουν, καθὼς τὸν ἔφρεπεν. Ὁ δὲ ἀνεξίκακος καὶ φρονιμώτατος, τοὺς ἐκατεδίκασε, λέγωντας. Ἄφετον, νὰ μὲ ὑβρίζῃ, καὶ φρέπει μου. Ἐπειδὴ ξ. χρόνοι εἶναι σήμερον. Ὅπου μὲ τὴν φαύλην καὶ κακὴν πολιτείαν μου βλασφημῶ χιλιὸν τὸν δεσπότην μου, καὶ εἶμαι ἄξιος παντὸς ὀνειδισμοῦ καὶ κολάσεως. Ταῦτα εἰπὼν, ἔλυσεν ἕνα σάκκον ἀργυρία. καὶ λέγει τοῦ πτωχοῦ. Λαβὲ τέκνον ὅσα χρειάζεσαι. Ὁ δὲ ἔπῆρεν ὅσα ἤθελησεν. Οὐ μόνον δὲ ἔτος ἦτον πτωχὸς καὶ ἀνυπόκακος. Ἀλλὰ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐμπαιζέτο μὲ καθ' ἕνα τρόπον νὰ εἰρωνεύσῃ, νὰ μὲ ἔχῃ καταπάνω καὶ ἀκούσας, ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῆς ἀλεξανδρείας, εἶχεν ἔχθραν μεγάλην μὲ ἄλλον ἄρχοντα, ἔστειλεν ἀνθρώπους, παρακαλῶντας τον νὰ κάμῃ ἀγάπην. ὁ δὲ ἐκ ἠθέλησεν. Ὅθεν ἐφοσκάλεσεν αὐτὸν ὁ ἅγιος, νὰ ὑπαγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίαν, ὅπως τὸν ἤθελε διὰ αὐθεντικὴν ὑποθεσιν. Ἀπελθὼν οὖν ὁ ἄρχων, ἤρχισεν εἰς τὴν λειτουργίαν τὸν ἅγιον. Καὶ ἐκαθη ἕως τέλους. ὅταν οὖν ἔλεγεν ὁ ἡγούμενον τὸ πάτερ ἡμῶν. Καὶ ἐφθασεν εἰς τοῦτον τὸν λόγον. Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν, στρέφεται πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ λέγει τα μὲ πολλὴν πραότητα. Βαλε εἰς τὸν νοῦν σου αὐτὸν τὸν λόγον, ὅπου ἐλάλησες. Νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἐσένα, καθὼς καὶ ἐσὺ τὸν πλησίον σου. Τότε ἐκαταπύχθη πολλὰ ὁ ἄρχων. Καὶ πίπτει μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ζητῶν τὴν συγχώρησιν. Καὶ τελειωμένης τῆς λειτουργίας, ἔκαμεν ἀγάπην μὲ τὸν ἐχθρόν του. Καὶ ἐκ καρδίας τοῦ ἐσυγχώρησε.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐξέκασι δύο τινὲς κληρικοὶ σκυτοτόμοι, πλησίον ἕνας τοῦ ἄλλου τοῖχος. Ὁ εἷς εἶχε πατέρα, μητέρα, γυναῖκα, καὶ παιδας. Τὰς ὁποίας ὅλας ἔξεφε μὲ τὸ ἐργόχειρον, καὶ τὰς ἐσέλλεν ὁ κύριος κάθα καλόν. Διατὶ ἠγάπα περίσσα τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν δεσποτικὴν ἐντολήν, ὅπου λέγει, Αἰτεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. καὶ τὰ ἑξῆς. Ὁ δὲ ἕτερος κληρικὸς ἐκοιμᾶτον ὅλον τὸ ἐναντίον. Ἤγουν, ἐδουλεύεν ἡμέραν νύκτα. Εἰς ἐκκλησίαν δὲν ἐπήγενε διὰ τὴν πλεονεξίαν του. Καὶ πάλιν (μὲ δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ) δὲν τὸν ἔφθαναν τὰ ἄσπρα, ὅπου ἔπερνεν εἰς τὸ ἐργόχειρον, νὰ πορεύεται. Βλέποντας δὲ τὸν ἄλλον, πῶς εἶχε κέρδος περισσότερον, τὸ ἐφθόνει. καὶ λέγει του. Θαυμάζω πολλὰ εἰς τοῦ λόγου σου. Νὰ δουλεύῃς ὀλιγώτερον ἀπὸ μένα, καὶ νὰ ζέφῃς τόσους ἀνθρώπους. καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ βγαίνω κἂν τὴν ζωοτροφίαν μου; Ἐκεῖνος δὲ, διὰ νὰ τὸν κάμῃ, νὰ παγαίνῃς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν αὐτῷ. Ἐγὼ ὑπάγω εἰς ἕνα τοῦτον, καὶ βάνομαι χρήματα, δι' αὐτὸ πλουτίνω. καὶ ἐὰν δὲν ἐκκλίνῃς καὶ σὺ νὰ ἔρχεσαι καθ' ἡμέραν μαζί μου, θέλομεν μοιράζῃ τὸ διάφορον. Ὁ δὲ ἔστερξε, καὶ ὑπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀμφότεροι. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν (τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος) ἐπλούτησε καὶ ὁ ἄλλος κληρικός. Πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ ἕτερος. Βλέπεις ἀδελφέ, πόσον ὠφέλειαν δίδει ἡ ἐκκλησία; Κάμε γοῦν πάντοτε, νὰ μὴν ἀμελᾷς τὴν ἀκολουθίαν σου. Καὶ ὁ Θεὸς δοῦναι θέλει ἐγκαταλείψῃ. Αὐτὴν τὴν γνωσικὴν καὶ ἐναρέτον ἀπατᾷ τοῦ κληρικοῦ μαθὼν ὁ πατριάρχης, τὸν ἐχειροτόνησεν ἱερέα. Κεκοινωνάστον ἄξιον πάσης τιμῆς, διὰ τὴν ὡραίαν του πολιτείαν.

Ὅταν ἤθελεν εἰδή τινὰ ὑποβρήφανον, δὲν τὸν ἔλεγχεν εἰς τὸ φανερὸν, διὰ νὰ μὴν τὸν καταισχύνῃ. Ἀλλὰ καθεζόμενος μετ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων τινῶν, ἐφιλοτύχενε πῶς νὰ παιδεύσῃ, καὶ ἔλεγε ταῦτα κατ' αὐτοῦ, διὰ νὰ φέρῃ τὸν ὑποβρήφανον εἰς παιδείαν. Ἀπορῶ ἀδελφοὶ καὶ ἐξίσαμαι.

Πως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πῶς ἡ ψυχήμου δὲν συλλογίζεται, ὅτι μελετᾷ τὸ θεοτόκου τὴν ἀκραν ταπεινωσιν. Ἀλλὰ κενοδοξῶ κατὰ τὸ πλησίον, θαρρῶντας νὰ ἔχω ὑφ' ἐκείνου φιλοστεργιαν ἀφ' ἐμοῦ καὶ εὐγένειαν. Δὲν βλέπωντας εἰς τὸν νεωμένου τὴν γλυκυτατην ἀπ' ἐμοῦ διδαχὴν, Ὅτι μὲ λέγει. Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ νὰ ἦτε φρονιμοι καὶ ταπεινοὶ, διὰ νὰ εὕρητε εἰς ταῖς ψυχαίσας ἀνάπαυσιν. Μήτε συλλογιζόμενος τὰ θαύματα τῶν ἁγίων καὶ ὑποδείγματα, ὅπου ὀνομάζουσιαν γῆ καὶ σποδὸς, σκώληκες, καὶ ἐκ ἀνθρωποι. Διατί νὰ ὑπερηφανεύωμαι ὁ τεφραθλὶς; Δὲν εἶμαι ὑπὸ τὸν πηλὸν καμωμένος; Δὲν εἶναι ἡ δεξαμε ὅλη ἀς ἄνθος χόρτη; Ἔστις ταχέως μαραίνεται; Διατί λοιπὸν νὰ κενοδοξεύω; Ἂς συλλογισθῶμεν τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν τοῦ δεσπότου καὶ ἀγαθότητα. Ὅστις μας ἐχαρισεν ὅλα τὰ κτίσματα, νὰ ὑπηρετοῦν καὶ νὰ μᾶς δουλεύουσι. Καὶ ἄλλας πολλὰς εὐεργεσίας ἐποίησε, καὶ τελεῖ καθ' ἑκάστην πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀγνωμοσύνας, ὁποῦ τὸν ὑβρίζωμεν δίκαιως. Καὶ τὸν σαφωνόμεν μὲ τὰς φράξεις μας. Καὶ δένμας θανατώνει, ὅτι παιδεύεμας, ἀλλὰ μακροθυμεῖ ὡς μακρόθυμος. καὶ βλασφημούμενος εὐεργετεῖ, ἀνατέλλων τὸν ἥλιον, καὶ βρέχων ὅλη δικαίες καὶ ἁμαρτανοντας. Βλέπομεν πολλὲς φορὲς καὶ κακὲς ἀνθρώπες, ὁποῦ κάμνουν τόσαις ἀναρτίαις, καὶ ὑπομένεται. Ποσοι κλέπται καὶ χρυσαρέοι λησεύουσιν εἰς τὸ πέλαγος. Καὶ ἐκεῖνος φυλάγει καὶ σκέπει τες, φροσασσον τὴν θάλασσαν, νὰ μήτες πνίξη, ὀχὲ νὰ ἔλθ σιν εἰς μετάνοιαν; Καὶ πάλιν ἡμεις, ὁπῶ εὐρισκόμεθεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ μεθυσομεν ἢ πορνεύομεν. Ἢ ἄλλα παρόμοια φρίττομεν. καὶ ἐκεινος φροσασει τὰ ποιήματά του, νὰ μᾶς δίδουν πᾶσαν ἐπίλαυσιν; Αἱ μέλιασαι ἐξέρχουνται ὅλα τὰ αἴθη. καὶ σκυλαγουν τὸ μέλι, νὰ γλυκαίνουν τὴν γεῦσινμας. Τὰ κήπιατα κάμνουν τὸν οἶνον, νὰ εὐφρίνεται ἡ καρδίαμας. Οἱ βόες δουλεύουν καὶ βασανίζονται, νὰ μᾶς τρέφουσι. Τὰ φροβατα μᾶς ἐνδύουσι. καὶ ἁπλως ὅλα τὰ ζῶα καὶ ἀνάισθητα κτίσματα, ποικιλοτροπως μᾶς ἐνεργετεῦσι, διὰ τὸ δεσποτικὸν προσαγμα. καὶ μόνοι ἡμεῖς οἱ ἀνάισθητοι ἀγνωμονοῦμεν πρὸς τὸν δημιουργὸν καὶ σωτῆραμας. Ἂς φοβηθῶμεν ἀδελφοὶ τὴν αὐστηροτατην ἀπολογίαν, ὁποῦ μέλλει νὰ δώσωμεν τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Πολλὰ ὠφελοῦνται, ὅσοι μελετῶσι τὸν θάνατον, σοχαζόμενοι πόσην θλῖψιν λαμβάνει ἡ ταλαινα ψυχὴ, εἰς ἐκεινον τὸν φοβερὸν χωρισμὸν, ὅταν συντυχθῶσιν οἱ ἀγαθοὶ, καὶ πονηροὶ ἄγγελοι, ὡς ὑπηρεται Θεοῦ, νὰ ἐυγάλην τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος. Τότε θέλει ζητᾷ καιρὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ νὰ μήτης δίδωσι. Διατὶ ὅταν εἶχε καιρὸν, εὑρίσκετο εἰς ἀμέλειαν. Ἔπειτα ἔγραφε κατ' αὐτὸ τὸν λόγον καὶ ἔλεγεν. Ὦ ἁμαρτωλὲ ἰωάννη, πέ-

χα

χα νὰ περάσῃς ἀφόβως τούτης ἐχθρὰς, ὅταν σωσχθοῦν τὰ καταχθόνια θηρία νὰ σὲ ἁρπάσουσι. Ταῦτα εἶπών, τοὺς ἐδιηγήθη μίαν ὀπτασίαν, ὁποῦ εἶδεν εἷς ἄνθρωπος συμεὼν ὀνόματι. Ὅτις ἦτον εἰς τὴν κολωνίαν, καὶ ἔβλεπε μίαν ψυχὴν ἀνερχομένην εἰς τὰ οὐράνια καὶ τὴν ἐκύκλωσαν τὰ τῆς ἐξαφανίας δαιμόνια. Τῆς καταλαλίας καὶ ἄλλα διάφορα πάγματα τῆς δαιμόνων, ἐπάζοντες τὴν παλαίπωρον ψυχὴν ἐκείνην. Ταῦτα λέγων ὁ ἅγιος, ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον, ἐνθυμούμενος τὸ ἀβάσταχτον ἁμαρτίων, ὁπὰ ὅταν ἦλθεν εἰς θάνατον, ἐδειλία ψυχήν νὰ ἔυγῃ. καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα. Ὦ ψυχήμου π. χρόνους ἐδέλδοσες τῷ Θεῷ, καὶ τώρα φοβᾶσαι τὸν θάνατον; Ἔξελθε ἀδίσακπος. Ὁ κύριος σὲ θέλει συγχωρέσῃ ὡς πολυέλεος. Ἰδὼν συλλογιζόμενος ἔκλαιε, λέγωντας.

Ἐὰν ὁ ἁγιώτατος ἁμαρτίων, ὁπὸ ἐδέλδοσε τὸ χριστὸ τόσους χρόνους. καὶ ἔκαμε τοιαῦτα θαυμάσια, ἐφοβήθη τὸν θάνατον. Ποίαν ἀπολογίαν νὰ δώσῃς ἐσὺ παλαίπωρε ἰωάννη, πρὸς τὸ πνεύματα ψεύδους, καὶ καταλαλιάς, καὶ τῆς λοιπῶν παραπτώσεων; Τότε ἐμβλέψας πρὸς οὐρανὸν ἔλεγε. κύριε ἐλέησόν με σχεσπόρπισον τοὺς φορολόγους δαίμονας. Ὅτι ἀνθρώπων δύναμις δὲν διώνεται νὰ τοὺς ταπεινώσῃ δόσμας δέσποτα τὸς ἁγίους ἀγγέλους. νὰ μοῦ σκέπουσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν πέραμα. Ὅτι πολλὴ εἶναι ἡ πανουργία καὶ τὸ μῖσος αὐτῆς καθ'ἡμῶν, καὶ μεγάλοι οἱ κίνδυνοι, νὰ περάσωμεν τὸν τὸν τῶτο πέλαγος. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα ἔλεγεν ὁ μακάριος πρὸς νεθεσίαν τῶν λαῶν. Τὰ ὁποῖα ἀφιλόω δέα βραχυτητα, ἐπειδὴ ὥριον πολλοὺς σᾶς ἐκράτησα. καὶ ἀκέσατε τὸν ὡρ' αὐτὸ ποθεμένου πρὸς ἐφανὲς ἐκ τούτε τὸ ματαίη καὶ ὀπκήρε κόσμε μετάσασιν.

Διὰ τὰς ἁμαρτίας τῆς πολιτῆς, ἐπαραχώρησεν ὁ Θεὸς, νὰ πάρωσι οἱ πέρσαι τὴν ἀλεξάνδρειαν. Ὅθεν ὁ ἅγιος ἑτοιμάζετο, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατρίδατε. Τότο μαθὼν ὁ πατρικιος νικήτας, τὸν ἐσαρέκλεσε, νὰ ἀπέλθωσιν ἀντάμα εἰς τὴν κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ εὐλογήσῃ τὸς βασιλεῖς. Βλέποντας σαὶ τὴν ἀλαβείαν τῶ πατρικίου ὁ ἅγιος, ἐσυγκατέβη διάγαπήσωτε, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ πλοῖον ἀμφότεροι καὶ ὀλίγον ἀρμισάντες, ἐσυκώθη μεγάλη φερτούνα, καὶ ἐκινδύνευεν τὴν νυκτα εἶδεν ὁ πατρίκιος εἰς τὸ ὄνειρόν τε τὸν πατριάρχην μὲ τὰ πτωχές. καὶ ποτὲ μὲν ἐτρεμυρίζε τὸ καράβι, βλέποντας, ἐὰν ἐχρειάζετο τίποτας. Ποτὲ δὲ ἐφώνωνε πρὸς χεῖρας τὸν οὐρανὸν, δεόμενος τὸν κυρίε, νὰ καταπράωσῃ τὴν θάλασσαν. καὶ ἐφανερώθη, πῶς τὸν ἐπίκουσεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐτακεινώθη ἡ θάλασσα. καὶ ἔτω κατὰ ἀλήθει

ἔγε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σον ἐπλήθαινε θεμαστότερον. Καὶ ἔμελλε νὰ κάμῃ πολλὰ ζημίαν εἰς ὀλίγον διάστημα. Τότες ὁ ἅγιος ὡς πατρικόφρων καὶ μέγας ἐπῆγε αὐτοῖς. Ἀδελφοὶ δὲν ἔχει τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, νὰ ὁρίσῃ τὴν βιάσαν ὁρμὴν τὲ ὕδατος. Ἀλλὰ μόνον τῷ θείῳ προσάγματι ὑποτάσσονται πάντα τὰ στοιχεῖα καὶ ὑπακούσι. Ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε θάρρος, ἐπικαλέμενος τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν μετὰ ἀδιστάκτου πίστεως. Καὶ οὕτως ἐφύτευσε τὴν ῥάβδον του, εἰς τὸ χεῖλος τὲ ποταμοῦ λέγωντας. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ φυτεύω, νὰ μὴν ὑπερβῇς τὸν τόπον τὸν ὅρον. Οὔτε νὰ σπιτάσῃς τὴν ῥάβδον μου, νὰ ζημιῇς τοὺς οἰκήτορας. Ἀλλὰ νὰ ἔχῃς εἰς τὴν ποταμιὰν του. Ταῦτα εἰπὼν, ἡ πάλιν ἀξιόμβλος ὑπέστρεφε. Δείχνωντας μὲ τὸ ἔργον, ὅτι ἡ μέλλουσα θαυματουργία, ἦτον ἐνέργεια τῆς θείας δυνάμεως. Διατὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θαῦμα ἠκολούθει τὸ θαύματι. Καὶ πρωΐτον μὲν ἐρριζωθεῖσα ἡ ῥάβδος δένδρον ἐγένετο. Δεύτερον δὲ ἔγινε ἔρος ἐκεῖνο τὸ δένδρον. Καὶ ἐμποδίζει τὸν ποταμὸν τῆς ἀπαύστου ὁρμῆς καὶ ἀκαταχέτου. Καὶ γίνεται ἕως τὴν σήμερον τὸ φυτὸν ἐκεῖνο εἰς τοὺς ὁρῶντας ξένον θαῦμα καὶ διήγημα. Ὅτι ὅταν σύρῃ νὰ πλημμυρίσῃ ὁ λύκος. Καὶ κατεβαίνει ἐπικαλάζων ὥσπερ βροντὴ φοβερὰ τραχυτύμβους. Ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο τοῦ χρηγορείου, συσφίγει τὸ ῥεῖθρον καὶ τὸ μέσον, ὥσπερ νὰ ἐφοβᾶτο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ φυτόν. Καὶ ἀναγυρίζει παρέκει, εὐλαβούμενος καὶ ὑπακούων τὲ ἁγίε τὸ φύτευμα. Ὦ μέγα θαυμάσιον. Ὦ ἀξιόλογον πραγμάτευμα. Ὦ μεγίστη τῆς χρηγορείας ἡ δύναμις. Ἢ μᾶλλον ἐκείνε τὲ Θεὲ. Ὅστις ἐνέργα εἰς ἐκεῖνον τὰ θαύματα, δοξάζων τὸν αὐτὸν αὐτοδοξάζοντα. Καὶ προσέχωντας τὰ στοιχεῖα, νὰ τὲ ὑποτασσόνται, καὶ νὰ μεταβέπουν τὴν φύσιν τους. Ὅθεν ἔγινεν ἡ λίμνη γῆ σεσηρεά. Καὶ ἡ ξηρὰ καὶ ἄνικμος ῥάβδος, δένδρον ἀειθαλλὲς καὶ θαυμάσιον. Τὸ ὁποῖον φυλάγει τὴν ἐπωνυμίαν ἕως τὴν σήμερον. Καὶ τὸ κράζουν βικτηρίαν τῆς χρηγορείας πάντες οἱ τὲ τότε οἰκήτορες. Ποία ἄλλη θαυματουργία ἠκολούθησε εἰς τοὺς προφήτας παρὰ νόμον, ἢ μετὰ τὸν νόμον παράνομος; Ἐπέρασε καὶ ὁ Ἠλίας τὸν Ἰορδάνην. Καὶ μετ' αὐτὸν ἐλισσαῖος ὁ κληρονόμος του. Ἀλλὰ μόνον τὴν ὥραν ἐκείνην ἔγινε τὸ θαυμάσιον. Καὶ ἀφὲ ἐπέρασαν οἱ ἅγιοι, ἔκαμεν ὁ ποταμὸς τὴν πορείαν του. Ὁ δὲ λύκος μίαν φορὰν μόνον προσκυνήσας ἀπὸ τὸν χρηγόριον, ἀναχωρίζει τὸ ῥεῖθρον ἀεὶ καὶ πάντοτε, ξένον θαῦμα εἰς τοὺς ὁρῶντας φανερούμενος. Ἀπῆλθεν οὖν αὖτις ἡ φήμη εἰς τὰ περίχωρα. Καὶ καθ' ἑκάστην προσέρχοντων πρὸς Χριστὸν. Καὶ ἐχειροτόνα ὁ ἅγιος ἱερεῖς. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔρχεται εἰς τὰς κόμας καὶ χώρας, νὰ κηρύττῃ τὴν ἀσέβειαν. Ἦτον δὲ μία χώρα εἰς τὰ ὅρια τῆς νεοκαισαρείας, καλουμένη κόμανα. Οἱ ταύτης οὖν προεστῶτες, παρεκάλεσαν τὸν ἅγιον, νὰ κατοικήσῃ ἕως ἐκεῖ. Ἕνα μὲν νὰ διδάξῃ τὸν λαὸν μὲ τὴν μελίῤῥητον καὶ πάνσοφον γλῶσσαν του. Καὶ νὰ τὰς χειροτονήσῃ ἀρχιερέα, τινὰ ἐναρετον. Ἀπῆλθεν οὖν μὲ τὰς κληρικάς. Καὶ διδαχθεντες ὑπ' αὐτοῦ ἱκανῶς, ἐστερεώθησαν εἰς τὴν πίστιν. Βλέποντες μάλιστα τὴν ἔνθεον αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ τὰς θαυματουργίας ὁπῶς ἐργάζετο. Θέλοντας δὲ νὰ κάμῃ τὸν ἀρχιερέα τῶν ἔδωσαν ψήφους. Καὶ δὲν νὰ μὴ λαισθθῇ νὰ χειροτονήσῃ τινὰ ἀνάξιον, ἀπέμενε νὰ ἰδῇ ἐρανόθεν καμίαν ὅρασιν. Καὶ ἠρώτα ἐὰν ἦτον τινὰς ἀπὸ τὰς ψηφισμένας ἐναρέτους; Καὶ πᾶς ἕνας ἐπαίνα τῶν λόγους. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο, δὲν φρέπει, νὰ κιτάζετε μόνον τὰς ἐνδεδυμένας λαμπρὰ ἱμάτια καὶ πολύτιμα. Ὅτι δυνατὸν εἶναι καὶ εἰς τὰς δίπλεῖς τοῦ χήματι, νὰ ἀρεθῇ τινὰς φρονιμώτερος εἰς τὸν βίον, καὶ τὴν ψυχὴν ὑψηλότερος. Ταῦτα ἀκούσας ἕνας φρόκειτος πλούσιος, ὁπῶς τὸν εἶχασιν οἱ φρονιμότεροι ψηφισμένον. Καὶ ἐνόμιζαν, ὅτι ἐκεῖνος μέλλει νὰ χειροτονηθῇ ὡς φρονιμώτερος, ἐσκανδαλίσθη εἰς τὴν δικαίαν τῶν ἁγίων ὑπόκρισιν. Καὶ λέγει ταῦτα εἰρωνεύόμενος. Λοιπὸν ἐὰν φρονεύσῃς ἕνα κοσμίτην δίπλεύσατον, ἀφῆ τοὺς ἐκλελεγμένους τῆς πόλεως, θέλεις κάμη φρόνιμα, νὰ χειροτονήσις τὸν ἀνθρακιὰ ἀλεξανδρον; Τότε ὁ ἅγιος φωτισθεὶς ἐξ ἁγίου πνεύματος, ἐφρόνεξε, νὰ φέρεσι τὸν ἀλεξανδρον. Ὅστις ἦτον μὲν κρυφὰ ἐναρετος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος. Καὶ ὄντας φιλόσοφος. Καθὼς ὕστερον ἐγνωρίσθη, καὶ ἐτελείασε τὴν ζωὴν μὲ μαρτύριον. Ἔξωθεν δὲ εἰς τὸ φαινόμενον ἦτον δίπλεῖς καὶ ἄτιμος. Ῥυπωμένος τὰς χεῖρας καὶ φρόσωπον ἀπὸ τὸ καρβουνα ὁπῶς ἔκαμνε. Καὶ ἀχημίζετο ἐπιταυτῷ ὁ ἀείμνηστος. Διατὶ ἦτον νέος τὴν ἡλικίαν καὶ εὐμορφος, νὰ μήτε τυχὴ ἀπὸ τινὰ πειρασμὸς. Καὶ κινδυνεύσῃ εἰς ψυχικὸν θάνατον. Τῶτον τὸν ἔσωθεν μὲν φρεκαλλῆ καὶ ἐπιφανέστατον, ἔξωθεν δὲ ἀσβολωμένον καὶ ἄχημον, ἰδόντες οἱ παρεσῶτες ἐγέλασαν. Ὁ δὲ ἅγιος ὡξεπαξε αὐτῶν μυστικὰ, ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν. Καὶ φροσάσει τὰς κληρικὰς, νὰ τὸν πλύνωσι ἐπιμελῶς. Νὰ τὸν ἐνδύσωσι τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν αὐτοῦ. Νὰ τὸν φέρωσι εἰς τὸ σωτέδριον. Ἔπειτα ἔκαμε διδαχὴν περὶ ἱερωσύνης φρὸς τὸν λαὸν, νὰ ὑποτάσσωνται τὸν ἀρχιερέα εἰς ἅπαντα. Τότε σοῦ ἤτεραν εἰς τὸ μέσον τὸν ἀλέξανδρον. Καὶ λέγει φρὸς τὸν δῆμον ὁ ἅγιος. Ἰδὲ ἔχετε ἀρχιερέα παπαρίσιον. Καὶ δὲν ἐσφάλητε τίποτες εἰς τὴν δικαίαν ταύτην κρίσιν ὁποῦ ἐκάμετε.

Ὅτι μὲ τὰς ὀφθαλμὰς ἐλαθάνεσθε. Καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν ἄκουτες ὡμολογήσατε τὴν ἀλήθειαν. Τότε ἐχειροτόνησεν αὐτὸν τὴν τάξιν ἀρχιερέα, προσάσωνταςτον νὰ κάμῃ καὶ διδαχὴν εἰς κοινὴν ὠφέλειαν. Οἱ δὲ ὑπακούσας, ἐδίδαξε μὲ τόσην σοφίαν καὶ σιγὴν, ὁποῦ ἐθαύμασαν ἅπαντες, καὶ ἐπαίνεσαν τὴν δικαίαν ψῆφον ὁποῦ ἔπλεσε.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἔρχεται εἰς τὸν θρόνον του ὁ ἅγιος, ἰδόντες αὐτὸν δύο ἑβραῖοι εἰς τὴν ὁδὸν, ἐσυμβουλεύθησαν νὰ τὸν γελάσουν, ἠξεύροντες πῶς ἦτον πολλὰ ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος. Ἔπεσε λοιπὸν ὁ εἷς ὡς ἀπεθαμένος. Ὁ δὲ ἕτερος ἐκαμώνετο, πῶς ἔκλαιε τὸν τοῦ συγγενοῦς ἐξαφνικὸν θάνατον. Καθὼς οὖν ἐπέρνα ὁ ἅγιος, τοῦ εἶπεν ὁ ἰουδαῖος. Σπλαγχνίσθητι δέσποτα ἅγιε ἐτοῦτον τὸν δύλαιον, ὁποῦ ἀπέθανεν ἐξαφνα. Καὶ δὲν ἔχω κἂν ἕνα ἱμάτιον, νὰ τὸν ἐνταφιάσω καὶ τὸ σωθῆς. Ὁ δὲ χρηγόριος ἔυγαλε τὸν ἔξωθεν μανδύαν ἤγουν τὴν διπλοΐδα. Καὶ τὴν ῥίπτει ἀπάνω εἰς τὸν ψεύδόνεκρον. Ἅφ' οὗ δὲ ἐμάκρυνεν ὁ ἅγιος, μεταβαλὼν ὁ ψεύστης ἐκεῖνος τὸν θρῆνον εἰς γέλωτα, ἐτράπη τὸν συνέροφον νὰ συκωθῇ, ἵνα τὸ κέρδος μοιράσωσιν. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος, εὑρέθη νεκρὸς κατ' ἀλήθειαν. Οὔτε πλέον ποσῶς ἐσυνκώθηκεν. Ὅθεν μεταβαλὼν πάλιν τὸν γέλωτα εἰς ἀληθῆ θρῆνον, τὸν συγχωρεῖ ἐνταφίασεν. Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ θανατώσῃ τοὺς δύλους τινὰ. Ποτὲ καιρὸν δέχεγόμενος ὁ ἅγιος εἰς τὴν ἀγορὰν φρὸς ὠφέλειαν, ἐθαύμαζον οἱ ἀκούοντες τὰ διδάγματα. Τότε τοὺς εἶπεν ἕνα παιδίον. Ὅτι ὁ διδάσκαλος δὲν συμπυχένει ἀφ' ἑαυτοῦτε τὰ λόγια. Ἀλλὰ ἕτερος παρασέκει αὐτῷ πλησίον καὶ ἑρμηνεύετε. Ἀπὸ τὰ λόγια ταῦτα ἐγνώρισεν ὁ ἅγιος, ὅτι τὸ παιδίον εἶχε δαιμόνιον. Καὶ εὐγάζοντας τὸ ὠμοφορόντα, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τῆς παιδὸς. Καὶ εὐθὺς τὸν ἐτάραξεν ὁ δαίμων. Καὶ πεσὼν κατὰ γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων τὸ στόμα, καὶ τοὺς ὀφθαλμὰς δράσεφωνταε. Ὁ δὲ ἅγιος τὸν ἐλέησε. Καὶ ἐγερθεὶς πεθεραπεύμενος δὲν ἔβλεπε πλέον τὸν ἄγγελον. Εἰς ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ χρηγορίου, ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. καὶ πάντες φροσῆλθον εἰς τὴν ἀλήθειαν. Τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων ἠδάφισαν. καὶ παντοῦ ἱερὰς ἐκκλησίας εἰς δόξαν Θεοῦ ᾠκοδόμησαν. Ἀλλ' ἐκ ἕφερεν ὁ σθονερὸς δαίμων, νὰ βλέπῃ τὴν ἀπάτην αὐτοῦ πεπατημένην. καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀναθαλλῆσαν. Ὅθεν πάλιν ἐξεγειρεν εἰς τὴν ῥωμύλου εἰδωλολάτρειαν ἡγεμονεύοντα. Ὅστις ἔστειλε παντοῦ φροστάγματα εἰς τοὺς ἄρχοντας, νὰ κολάζουν τοὺς χριστιανοὺς, ὅσους δὲν φροσκυνήσουν τὰ εἴδωλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λα, καὶ νὰ τὸς δίδουν σκληρότατον θάνατον. Ἀεὶ δὲ ἐρευνῶντες διαφόρους τόπους καὶ ἀσκητήρια, ἐβεβαίζαν τὸς πιστὸς βαίως, νὰ τελέσουν τὸ φροντιζόμενον. Καὶ ἦτον εἰς τὸν λαὸν ὅλον μεγάλη σύγχυσις. Καὶ ἐπροδίδεν ἕνας τὸν ἄλλον εἰς θάνατον συγγενεῖς καὶ φίλοι, διὰ νὰ περδίσουσι χρήματα. Βλέπων ἐκεῖνος τὸν κίνδυνον, καὶ συμβουλεύθεις μὲ τινὰς κληρικὸς, ἀνεχώρησε μὲ ἀνεψιαθητάτους εἰς ἕνα βουνόν, ἕως νὰ παύσουσι τὰ σκάνδαλα. Ὄχι διὰ ἔνδειλιαν θανάτου, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ φυλαχθῇ ὑγιὴς, νὰ συθοιῶσῃ πατέρας διὰ μέσους. Οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὁδηγηθέντες ὑπό τινὰ κακίσου, ὑπῆγαν εἰς ἐκεῖνα τὸ ὄρος, ζητοῦντες τὸν ἅγιον. Ὅστις ἰδὼν αὐτὸς ὑπὸ μακρόθεν, λέγει τῶ διακόνῳ του. Ὅστις ἦτον ὁ νεωτέρος. σωματικὸν τέκνον μετὰ πίστεως. Γύμνωσον τὰς χεῖρας σου πρὸς ἐμαύτον. Καὶ προσέχε μετ' ἐμὲ ἀδιστάκτως. Μὴ σκανδαλίσῃς ὑπὸ τὸν τοπάσι, κἂν ἰδῇς αὐτὸς πλησιάσοντας. Οὕτως ἐν αὐτοὶ μὲ προσηύχοντο. Δεόμενοι τῶ κυρίῳ, νὰ τὸς φυλαξῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἐὰν ἦτον ὠφέλιμον. Εἰ δὲ μὴ ἦτον συμφέροντον διὰ τὴν ψυχὴν νὰ ἀποθάνουν, νὰ γένῃ τὸ θέλημάτου τὸ ἅγιον. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐκύκλωσαν ὅλον τὸ ὄρος μὲ ἀκριβείαν. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸς ἐσκέπασε. Καὶ θέντες ἐγνώρισαν οἱ διώκοντες. Νομίζοντες, ὅτι εἶσαν δένδρα. Ὅθεν καταβαίνοντες ἀπὸ τῶ ὄρους ἔπεν, ὅτι πράδησαν ἐπιμελῶς. Καὶ δὲν εἶδαν τίνα ἄνθρωπον. Μόνον δύο δένδρα ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο ὀλίγον ἀπέχοντα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ καταδότης ἐκατανύχθη καταλυπούμενος τοιοῦτον θαυμάσιον. Καὶ ἀνελθὼν ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας τὸ ἁγίου αἰτῶν συγχώρησιν. Καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, γίνεται ἐκ φοβερὸς διώκτης εὐσεβέστατος. ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον.

Οὗτος ὁ παναοίδιμος με τὸν προορατικὸν τῆς ψυχῆς ὀφθαλμὸν ἔβλεπεν ἀπ' ἐκεῖνα τὸ ὄρος ὅσα ἐγίνοντον εἰς τὸ θέατρον. Τὰς ἀθλὰς λέγω καὶ κολασήρια ὅπου ἐλάμβανον οἱ μάρτυρες διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως. Καὶ διαύτὰς ὁλοψύχως ἐλύετο. Ὅθεν καθὼς ἤκουγετο μίαν ἡμέραν, ἔδειχνεν εἰς τὸς παρόντας ὥσπερ νὰ ἦτον εἰς ἀγῶνα, καὶ ἔβλεπε ξένον θέαμα, καὶ ἀκροάζετο μὲ προσοχὴ ἦχον τινὰ εἰς τὸ θέατρον. Καὶ ἀφὸ ἔμεινεν ἕτερες ὥρας πολλὰ ἀκίνητος καὶ ἀκίνητος, ἀναφώνησε τὸν Θεὸν λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, τοῦτα λέγοντας. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὃς ἐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήρας τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῆς. Οἱ δὲ μαθηταί τὸν ἐπαρεκάλεσαν, νὰ τὸς φανερώσῃ τί ἔβλεπεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Ὅστις εἶπεν αὐτοῖς. Πτωμα μέγα εἶδα τὴν ὥραν ταύτην. Καὶ ἔπεσεν ὁ διάβολος νικηθεὶς ὑπὸ νεανίσκου τινὸς ὀνόματι Ῥωμύλου. Ὅστις ἦτον ὑπὸ δυνάμεις ἀνθρώπους. Καὶ ἤφερεν οἱ δήμιοι εἰς τὸν ἄρχοντα. Διὰ ζῶντις αὐτὸν, νὰ ἀπαρνηθῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νηθῇ τὴν δυσέβειαν. ἀλλὰ μὲ τὴν θείαν δύναμιν ὑπέμεινεν ἀνδρείως ὅλα τὰ κολαστήρια. Καὶ νικήσας γενναίως τὸν ἀρχέκακον δαίμονα, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἔξαρχος, ἐξεπλάγη διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θαύματος. Ἐπειδὴ ἦτον ὑπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ βλέπῃ ὅσα ἐγίνοντο εἰς τόπον μακρυά. Νὰ ἐγνωρίζῃ πρέσατα εἰς ἐρεσῶτα τὰ πράγματα. Ὅθεν ἐπαρακάλεσεν αὐτὸν ἔγγραφον συγχωρήσῃ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦτο. Νὰ βεβαιωθῇ τὴν ἀλήθειαν. Λέγει τὸν ὅσιος. Καὶ δὲν φοβᾶσαι αὐτὰ γὰρ εἰς τὸ μέσον τῆς φονεύτρας, μὲ τύχῃ τίποτε κακὸν ἀπὸ ἐκεῖνες τοὺς δαίμονας; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐλπίζω εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴν μὲ ἐγγίξῃ τινὰς πόλεμος. Τότε ὁ ὅσιος ἔκαμε δύο κύκλους διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸν ἔστειλεν. Ἔτζι ἀπελθὼν πεποιθώς. Ἔφθασε τὸ βράδυ ἔξω τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ ἡ ἡδοιπορία ἦτον πολλὴ καὶ ἀκουραύθη, τὸ ἑσπέρινη χρειαζόμουν νὰ πλαθῇ εἰς ἕνα λιθάριν, διὰ νὰ ξεκουραυθῇ. Νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ὥραν. Ἀπελθὼν οὖν παρεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ λιθάριν. Ὁ δὲ ὑπηρέτης ἐθαύμασε. Γίνωσκε, ὅτι ὅσοι εἰσέλθουν ἀφοῦ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος, ἀποθνήσκουσιν. Διατὶ καὶ ποικὰ ἐδῶ καὶ τοὺς πνίγει ἕνα δαιμόνιον. Ὁ δὲ ξενοδόχος ἔχων τὸ θάρρος τοῦ εἰς τὸν κύριον, ἠνάγκασεν αὐτὸν, καὶ τοῦ ἤνοιξεν. Ἔπειτα αὐτὸς οὗτος εἰσῆλθεν. Ὁ δὲ ὑπηρέτης ἔφυγε μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ. Φοβούμενος καὶ μὴ κινδυνεύσῃ καὶ αὐτὸς ὁμοίως εἰς θάνατον. Ὅταν δὲ ἐσκοτείνασε ὁ μοναχὸς εἰς τὰ ὕδατα. ἐκατασκεύασεν ὁ δαίμων φοβερά τινα καὶ παντοδαπὰ φαντάσματα. Καὶ ἐφαίνοντο ἔμπροσθεν αὐτοῦ θηρία καὶ πετεινὰ διάφορα Πῦρ καὶ καπνὸς καὶ ἄλλα φοβερὰ φαντάσματα. Σεισμοὶ, ταραχαὶ, σπινθῆρες φλογός. Καὶ ἐδείκνυαν πῶς ἤθελαν, νὰ τὸν ἀφανίσουν. Ὁ δὲ τοῦ σφραγῖδα τῆ τιμίᾳ σαυρῇ ποιησάμενος, καὶ τὸν δεσπότην Χριστὸν, διὰ προσευχῶν τῆ διδασκάλῳ αὐτῆ, ἐπικαλέμενος εἰς βοήθειαν, διέκοψεν ἅπαντα τὰ φαντάσματα. Καὶ ὅταν ἐξέρχετο ἀπὸ τὸ λιθάριν, τῆ ἔκαμαν πάλιν τὰ ὅμοια φοβητρά. Ἔπειτα ἐβόησε τοῦτα μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν τὸ δαιμόνιον. Μὴ νομίσῃς, ὅτι μὲ τὴν δύναμίν σου φεύγεις τὸν ἀπαραίτητον θάνατον. Ὁ χρηγόριος σὲ ἐλεύθερος. Λοιπὸν ἀγανακτηθεὶς μὲ ζόπον τοιοῦτον, ἐθαύμασαν ἅπαντες. Ὁ δὲ διηγήθη αὐτοῖς καὶ τὰς λοιπὰς τοῦ ἁγίου θαυματουργίας. Καὶ ἐρεύνησας τὰ κατὰ τὴν πόλιν τῶν μαρτύρων ἀνδραγαθήματα, εὗρεν ἀληθέστατα, ὅσα ὁ ἅγιος ἐγραφήτευσε, καὶ καταπλαγείς, ἐδόξασε τὸν αὐτὸν ἐπαινούμενος ἅπαντα. Εἰς ὀλίγον καιρὸν κατέπαυσε πάλιν ὁ διωγμὸς μὲ τὴν Θεοῦ τὴν βοήθειαν. Ὁθεν καταβὰς εἰς τὴν πόλιν ὁ ὅσιος, ἐκυβέρνα τὴν ποιμνὴν θεάρεστα. Προσέσχοντας, νὰ ἐρεύνησουν ἐπιμελῶς, ἵνα εὕρωσι τὸν

τῶν μαρτύρων τὰ λείψανα. Νὰ τὰς ἑορτάζωμεν. Ἐπειδὴ ἔχυσαν διὰ τὸν δεσπότην τὸ αἷματες.

Πολιτεύσωμος ἦν βίον ἅγιον. Καὶ ποιμαίας καλῶς τὰ λογικὰ τροβατα ὁ τερατικρυὸς χριστόφορος, ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸ θεῖον. Προγνωρίσας ἐν τῷ αὐτῷ μετάστασιν, ἔβαλε πολλὴν ἐπιμέλειαν, νὰ μάθῃ πόσοι ἄνθρωποι ἔμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν. Καὶ ἐξεπέστειλε ἀκριβῶς, ὄχι μόνον τὸ κάστρον, ἀλλὰ καὶ πᾶντα τὰ τῆς νεκυομαντείας περιχωρα, εὑρέθησαν μόνον δεκαεπτὰ βεβυθισμένοι εἰς τὴν ἀσέβειαν. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἅγιος ἐλυπήθη μὲν ὀλίγον διὰ τὴν ἐκείνων ἀπώλειαν. Ἐχαρίσησε δὲ τῷ Θεῷ, ὅπου τὸν ἐδωξάμωσε, καὶ ἐπίστευσαν οἱ ὑπόλοιποι. Καὶ ἔμειναν εἰς τὴν πλάνην μόνον τόσοι, ὅσους ἦτον πιστοὶ μετὰ τὴν αὐτῶν χειροτονίαν. Προσεύξαμενος αὐτοῖς κατὼς, ἐδέετο τῷ Θεῷ, νὰ ἀξιώσῃ τοὺς πιστοὺς, νὰ τελειώσουν τὸν βίον εἰρήνης. Καὶ τοὺς ἕλληνας νὰ ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἔπειτα παρήγγειλε τοὺς κληρικοὺς, νὰ μήτε κτίσουσι ναὸν ξύλινον. Ἀλλὰ νὰ τὸν βάλλουν εἰς ξένον μνῆμα. Διὰ νὰ τὸ ἔχουν δίδαγμα, οἱ μεταγενέστεροι, λέγοντες. Ὅτι ὁ χριστόφορος ὅτε ζῶν ἔκτισε ναΐδιον ἴδιον ὡς παροικότης καὶ παρεπίδημος. Οὔτε κἂν ἑνὸς νομίσματος χαράγιον ἐξουσίασεν. Οὔτε μετὰ θάνατον ἠθέλησε νὰ τὸν βάλουν εἰς τάφον ἴδιον, ἀλλὰ εἰς ἀλλότριον ὡς ξένον καὶ ἄπορον. Ὅτι ἄλλο δὲν ἐποθεῖ ὁ τερασμακάριος, μόνον τὴν πλησίαν ἀκτημοσύνην. Καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἑλλήνων πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Καὶ εἰς τοῦτο εἶχεν ὅλαντα τὸν σπουδὴν, εἰς τὴν ἀρχὴν μάλιστα ὅταν ἔλαβε τὴν ἀξίαν. Καὶ ἐτέλεσε τὴν καταγινομένην θαυματουργίαν. Διὰ τῆς ὁποίας ἐπίστευσαν ἄμετροι. Ἦγεν συνήθειαν εἶχαν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ ἐτέλεσαν ἑορτὴν πάνδημον. Καὶ ἐσυναγώνισταν ἅπαντες χορεύοντες μὲ ζαγρώθρα καὶ ἄλλα ὅσα οἱ δαιμονες χαροῦνται, τοὺς ὁποίους ἐπικαλοῦνταν εἰς βοήθειαν οἱ ἀνόητοι. Ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τὰς βλασφημίας ἐσκανδαλίσθη, καὶ τὸν ἐργίσθη. Καὶ εὐθὺς ἔπεσεν εἰς αὐτὸν τοσοῦτον θαυματικὸν, ὅπου ἔστενεν ὅλητος ἡ χαρὰ εἰς θρησκοφοβίαν ἀπαραμίθητον. Καὶ ἐκατάτλεξεν ὡς φλόγα πυρὸς τὰς οἴκους αὐτῶν ἡ ἀσθένεια. Καὶ δὲν ἔφθαναν οἱ ζῶντες νὰ ἐνταφιάζουν τοὺς ἀποθνήσκοντας. Λοιπὸν ἐγνώρισαντες τῆς νόσου τὸ αἴτιον, ἔτρεχον πρὸς τὸν ἅγιον μετὰ δάκρυα καὶ ταπεινότητος ἱκετεύοντες. Νὰ κάμῃ δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῶν, νὰ παύσῃ ὁ θάνατος. Καὶ τότες εἰς αὐτὸν νὰ πιστεύσωσιν. Ὁ δὲ σπλαγχνισθεὶς ὑπήγαινεν εἰς τοὺς οἴκους τους. Καὶ καθὼς εἰσέρχετο εἰς ἕνα σπῆτι ὑφανίζετο ἡ ἀσθένεια. Καὶ ἔτσι πάντες ἐθεραπεύθησαν. Ἐδράμεν οὖν αὐτὴ ἡ φήμη εἰς ὅλον τὸ κάστρον. Καὶ φάντες ἐφήμιζαν τὸν χριστόφορον, προσπίπτοντες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοντες αὐτῷ, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ὡς ἰατῆρα τῆς παθῶν ἄμιθον, καὶ σωτῆρα πάντων ὑπεκρίσατον. Καὶ ἅτως ἐφιλερώθη διὰ τῆς ἔργων ἡ εὐσέβεια. Καὶ ἐπίσδυσαν εἰς τὸν χριστὸν, ἰδόντες τοιῦτο θωμάσιον. Καὶ τὰς ἔκαμεν ἡ ἀσθένεια ὑφ' τὴν ὑγείαν πολλαπλοτέραν ὠφέλειαν. Ἐπειδὴ ὅταν ἦσαν τῷ σώματι ἔρωσοι, ἀσθενῶσαν τῷ πνεύματι. Καὶ δὲν ἐδύνοωντο νὰ ἐγνωρίσουσι τὴν ἀλήθειαν. καὶ μὲ τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν, ἐκατάλαβαν τὴν πονηρίαν τῆς εἰδώλων, καὶ ἐπίσδυσαν εἰς θεὸν τὸν παντάγαθον. Εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ μνήμης ἄξια τῶ μεγάλω χριγορείω καὶ ὑφ' θαύμασα τέρατα. Ἀλλὰ διὰ συντομίαν δέντα ἐγράψασι. Καὶ φθάνουσι τὰ ὀλίγα ταῦτα, νὰ καταλάβῃ πᾶς ἕνας τὴν φορὰς θεὸν τῆ ἁγία παῤῥησίαν καὶ δύναμιν. Καὶ μὴν ἀπιστήσῃ τινὰς εἰς τὰ ῥηθέντα τεράτια. Ὅτι καθὼς τὰ γράφει ὁ ἅγιος συμεὼν ὁ μεταφραστὴς, ἔτω καὶ ἐγὼ τὰ ἐμεταγλώττησα σωτομωτερα ὀλίγον διὰ βραχύτητα. καὶ ὅλοι ἠξεύρουσιν, ὅτι ψεῦδος ποσῶς δὲν ἔγραψεν ἐτῆτος ὁ ἅγιος. Ἀλλὰ τί θαυμαστὸν, ἐὰν ὁ δεσπότης μας ἔταξεν εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. Ὅτι ὅποιος ἔχει πίστιν εἰς αὐτὸν, νὰ κάμνῃ μεγαλίτερα θαύματα, ὑπὲρ ὅσα ἐκεῖνος ἐτέλεσεν; Ἰδὲ λοιπὸν ἐπληρώθη τῆ ἀληθεστάτη χριστὴ φορὰ ῥησις εἰς τὸν μεγαν ἔτητον χριγόριον, Ὅστις μὲ τὴν ἐκείνη δύναμιν καὶ βεβαιότητα, ἐποίησε τέρατα πᾶσαν ἀκολὺ ὑφβαίνοντα. Οὕτως σὺν ὡς ἀληθῶς ποιμὴν καὶ ἐ μισθωτὸς, ποιμαίνας τὰ λογικὰ θρέμματα ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Καὶ εἰγας γενόμενος ἐν σωφροσύνῃ. καὶ ἀκτημοσύνῃ, καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀρεταῖς· Ἦλθεν εἰς τὸ τέλος τῆς παροικίας αὐτῦ τῇ ιζ. νοεμβρίω μηνὸς. Καὶ τὸν ἐνταφίασαν εἰς ξένον μνημεῖον καθὼς ἐπαράγγειλεν. Ἡ δὲ μακαρίατε ψυχὴ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον εὐφροσυνὴν τῆς μακαρίων καὶ ἀγαλλίασιν. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν Χριστοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπία. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΚΕ'.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

Μεγαλομάρτυρος παρθένε καὶ παμσόφε Αἰκατερίνης.
Εὐλόγησον δέσποτα.

ΜΕ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐαρινῆς ἐσοδίας ὁ πτωχὸς γεωργὸς δὲν συλλογίζεται κόπον ποσῶς ἔτε ἱδρῶτα. Καὶ πᾶσαν ἄλλην χειμέρειον κακοπάθειαν. Ἀλλὰ τσομβύει καρτερικῶς ταῖς θλίψεις τῆς ἀέμωντα καὶ ὑδάτων. Καὶ χιόνος ωτῆς τὴν δεινότητα. Ἐκδεχόμενος μετὰ φόβε πολλῆ τὸ θέρος, νὰ ἐσοδιάσῃ τὸ οἰκοντε. Μὲ τὴν ἐλπίδα τὲ φορτσκαρια κέρδος οἱ ἔμποροι, νὰ πολυπλασιάσεν τὰ χρήματα, δὲν συλλογίζονται τινὰ κακοπάθειαν, ὐδὲ βάσανον. Ἀλλὰ ἐισεβαίνουσι εἰς διαφόρες κινδύνως θαλάσσης καὶ στερεᾶς. Καὶ χάνεσι πολλοὶ τὴν ζωήν τως ὄκαιρα πάντως καὶ ἀσωφέλευτα. Ὁμοίως καὶ ὁ ἰσχυρὸς στρατιώτης μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ματαίας δοξης τε καὶ τιμῆς, ὁπῶ φορτσδοκᾶ νὰπολαύσῃ, δὲν βάνει ποσῶς ἐς τὸν νοῦντε τὴν κίνδυνων τῆς ζωῆς. Οὔτε τινὰ ἄλλην βάσανον. Ἐχοντας θάρρος νὰ νικήσῃ τὲς ἐχθρὲς καὶ ἀντιδίκως τῆ βασιλέως τε. Διὰ νὰ τὴν τιμήσῃ ὕστερον. Καὶ νὰ τὸν δοξάσῃ κατὰ τὰ ἔπαθλα καὶ ἀνδραγαθίας αὐτῆ. Καὶ ἐκεῖνοι τσομβύουσι τόσες θλίψεις καὶ κόπους καὶ λυπηρὰ, δίχα νὰπτσκτήσουσι φθαρτὰ καὶ ῥέοντα πράγματα, ὁπῶ σήμερον εἶναι καὶ αὔριον ἀφανίζονται. Καὶ μάλισα, ὁπῶ πολλάκις λανθάνονται οἱ παλαίτωροι. καὶ δὲν ὑπολαμβάνουσι τὸ ποθούμενον. Καθὼς εἴδαμεν εἰς διαφόρες καιρὲς καὶ τόπες. καὶ ὁ μὲν γεωργὸς πέρνει τὸν κόπον μόνον, καὶ σπορτίζει τὸ γέννημα εἰς τὴν γῆν, θαῤῥῶντας νὰ τὸ δικαιπλασιάσῃ. καὶ αὐτὸς ὁ πτωχὸς,

δὲν

δὲν ἀπολαμβάνει ἐδὲ τὸν σπάροντα. καὶ πάλιν ὁ ἔμπορος ἀξοδεύζει τὰ ἄσπρα του. καὶ εἰσιβαίνει εἰς τὸ καράβι νὰ ταξιδεύσῃ, ἐδὲ νὰ πραγματεύσῃ, νὰ διπλασιάσῃ τὰ χρήματα. καὶ αὐτὸς ὁ κακότυχος πίπτει εἰς τὲς λῃσὰς, καὶ τὸν ἐγδιώνουσιν. Ἢ κάμνει χάσιν καὶ ῥίπτει τὸ πρᾶγματα εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ πολλάκις χάνει καὶ τὴ ζωήτου ὁλότελα. Ὁ δὲ στρατιώτης ὑπάγει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὲς ἐχθρὲς, καὶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος θανατώνεται. Ἐὰν ἐκεῖ αὐτοὶ χωρίζουσι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν εἰς τόσης κινδύνης ἐδὲ ῥίσντα καὶ μάταια πράγματα, πόσον πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ χρισιανοὶ, ὁπου ἠξεύρομεν ἀναμφιβόλως καὶ ἔμεθεν βέβαιοι, πῶς ἔχομεν νὰ κληρονομήσωμεν, τόσα ἀγαθὰ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς ἐρανῶν παντοφρόσυνα καὶ αἰώνια; Ταῦτα γνώσοντες τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ ἄνθρωποι. Ὡς καλοχαιρέτοι, καὶ δυνάμωνες, ἐβιάζυνταν κατὰ τὸ δυνατὸν, νὰ ἀξιωθῦσι τοιαύτης μακαριότητος. καὶ ἄλλοι μὲν ἐδίδενταν εἰς ἄκραν ἄσκησιν καὶ σκληραγωγίαν τῦ σώματος, φεύγοντες τὲς ἀνθρώπες. καὶ ἐκατοικῦσαν εἰς ὄρη καὶ ἀπήλαια, μόνοι μόνοι θεῷ προσεύχομενοι. Ἕτεροι δὲ πάλιν θερμότεροι εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ζήλωταὶ τῆς ἀληθῦς ἡμῶν πίστεως, ἐπροσδίδυσιν ἑαυτὲς μόνον τὸν πλῦτον τες καὶ ὑπάρχοντα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σάρκα δὲν ἐσυλαγχνῦνταν, ἅτε τὴν ἐλυπῦνταν ποσῶς, ἐδὲ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἄμετρον ἔρωτα, ὁπὲ εἶχασι πρὸς τὸν ποθυμένον χριστόν. Ἀλλὰ ὅσον ἔβλεπον τὲς αἱμοβόρες τυράννες καὶ ἐθυμώνουσιν, ἐρύνῶντες κατ' αὐτῶν ἐδέφορα κολάσεια. Τόσον αὐτοὶ ἐπαρρησιάζοντο ἐθελουσίως πρὸς θάνατον. καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) οὐ μόνον ἄνδρες, ὁπῦ τὲς βοηθᾷ ἡ φύσις καὶ δυναμώνειτες. Ἀλλὰ καὶ κράσια ξυφρὰ δεκαπέντε χρόνων καὶ δώδεκα, ἀπὸ τὸν ἄπειρον πόθον ὁπῦ εἶχαν καὶ φίλτρον ἐγκάρδιον πρὸς τὸν νυμφίον τὸν ἐπουράνιον, ἀσχολῦσαν τὴν θέλεως τὴν χαυνότητα. Δὲν ἐφοβῦσαν βασιλέων καὶ τυράννων θρασύτητα. Δὲν ἐσυλλογίζοντο κολασηρίων δεινότητα. Οὔτε ἐλυποῦντο σωματικὴν ὡραιότητα. Ἀλλὰ ἀπαρνοῦνταν πᾶσα λογὶς ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον καὶ σαρκικὴν ἡδυπάθειαν. καὶ ὑπήγεναν ἑκουσίως εἰς θάνατον. Ἠξεύρωντας, ὅτι ἐδὲ μέσου τούτης τῆς θανάτου, ἠξιώνοντο τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος. καὶ μάλιστα ἡ σήμερον παρθένος χαρμονικῶς ἑορτάζομένη καὶ προκομμένη εἰς ἔπαινον. Ἡ ὄντως ὡραία καὶ πάγκαλλος νύμφη τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως χριστοῦ. Ἡ πάσας τὰς λοιπὰς ὑπερβαίνουσα εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὡραιότητα, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἀξιώματα. Ἡ βασιλὶς Αἰκατερίνα

λέγω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγω ἡ περίφημος ὄντως καὶ παίσορος. Ταύτης τὰς ἀγῶνας καὶ τὰ ἡρωϊκὰ ἔπαθλα βάλομαι νὰ διηγηθῶ ὁ ἀνάξιος. Καὶ παρακαλῶσας ἐν χριστῷ ἀδελφοίμε, προσέχετε ἀκλινῶς, νὰ ἀκροαθῆτε τὴν πανδιφρόσυνον ταύτην καὶ γλυκυπάτην διήγησιν.

Αὕτη ἡ ἀοίδιμος ἦτον ἀπὸ τὴν περίφημον μεγαλόπολιν ἀλεξάνδρειαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβοῦς μαξεντίου, θυγατέρα κώσαντος τοῦ φωτὸς βασιλέως. Πολλὰ ὡραία καὶ εἰς τὸ κάλλος ἀμίμητος. Μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος. Ἡ ὁποία ἐπαιδεύθη πᾶσαν ἑλληνικὴν γραφήν. Ἐμάθεν ὅλους τοὺς ποιητὰς, Ὅμηρον, Βιργίλιον Ἀριστοτέλην καὶ Πλάτωνα. Οὐ μόνον δὲ τοὺς φιλοσόφους ἀλλὰ καὶ τὰς βίβλους τῶν ἰατρῶν Ἀσκληπιοῦ, Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅλην τὴν Ῥητορικὴν καὶ Λογικὴν, καὶ πᾶσαν λέξιν καὶ γλῶσσαν ἔμαθεν. Ὁποῦ ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν σοφίαντης. Οὐ μονον οἱ ὁρῶντες ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀκοῆς ἐξεπλήττοντο. Καὶ πολλοὶ πλουσιώτατοι ἄρχοντες τὴν συγκλήτου, ἐζήτησαν νὰ συνεθριδώσουν μὲ τὴν μητέρατης. Ἡ ὁποία ἦτον χριστιανὴ κρυπτῶς διὰ τὸν μέγαν διωγμὸν ὁπου ἐκίνησε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κατὰ τῶν πιστῶν ὁ μαξέντιος. Οἱ γοῦν συγγενεῖς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, τὴν ἐσυμβούλευον νὰ ὑπανδρευθῇ, διὰ νὰ μὴν ὑπάγῃ ἡ βασιλεία τὸ παίσιος εἰς ἀλλότριον ἄνθρωπον. Καὶ τὴν ὑποξενωθῆσιν ἀλύτελα. Ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἠγάπα τὴν παρθενίαν κατὰ πολλὰ ὡς φιλόσοφος. Καὶ φραφασιζομένη διαφόρους αἰτίας ἔλεγεν. Ὅτι δὲν ἔσεργε ποσῶς νὰ ὑπανδρευθῇ. Ὅταν οὖν εἶδε, πῶς τῆς ἔδιδαν πολὺ τόπον πολλὴν ἐνόχλησιν, εἶπεν αὐτοῖς. διὰ νὰ μήτην πειράζωσιν. Εὑρεῖτε ἕνα νέον, νὰ ἦναι ὅμοιόσμου εἰς τὰ τοιαῦτα χαρίσματα, ὁποῦ ὁμολογεῖτε, πῶς ὑπερβαίνω τὰς λοιπὰς νεανίδας. Καὶ τότε νὰ τὸν ἐπάρω ὁμόζυγον. ὅτι δὲν καταδέχομαι νὰ λάβω ἀναξιώτερόν μου καὶ δύτυχέστερον. ἐρεύνησασε λοιπὸν παντοῦ, ἐὰν ἦναι τινὰς ὅμοιόσμου εἰς τὴν εὐγένειαν. Εἰς τὸν πλοῦτον. Εἰς τὴν σοφίαν. Καὶ ὡραιότητα. Εἰδὲ καὶ λάβετου ἀπὸ ταῦτα κανένα χάρισμα δὲν εἶναι ἄξιος διὰ λόγουμου. Καὶ αὐτοὶ γνωσκοντες, ὅτι ἦτον ἀδύνατον, νὰ εὑρεθῇ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἀπεκρίθησαν. Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς ῥώμης καὶ ἄλλοι τινὲς ἦταν εὐγενεῖς καὶ πλουσιώτεροι ἀπὸ ταῦτην, μόνον εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὡραιότητα δὲν ὁμοίαζαν. Ἡ δὲ ἔλεγεν. ὅτι δὲν ἠμπορεδέχετο νὰ πάρῃ κανένα ἀχρεῖον ἄνθρωπον. Ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἕνα πρόβουλον ἀγιώτατον ἄνθρωπον. Ὅστις ἦτον κεκρυμμένος ἔξω τῆς πόλεως. Ἐπῆρεν οὖν τὴν αἰκατερίναν. Καὶ ὑπῆγασιν εἰς αὐτὸν, νὰ συμβουλευθῶσιν. Ὁ δὲ ἅσκητης βλέποντας τὴν κόρης τὴν δύτυχίαν. Καὶ ἀκούων αὐτῆς τὰ γνωσικὰ καὶ μέξια λόγια,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόγια, ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὴν φανερώσῃ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ οὐρανίου βασιλέως χριστοῦ. Καὶ λέγει της. Ἠξεύρω ἕνα θαυμάσιον ἄνθρωπον. Ὅστις σὲ ὑποβάλλει ἀσυγχύτως εἰς ὅλα τὰ χαρίσματα ὁποὺ ἔπρεπες, καὶ εἰς ἄλλα ἀναρίθμητα. Ἡ ὡραιότης αὐτοῦ ὑπερνικᾷ εἰς τὴν λάμψιν τὸν ἥλιον. Ἡ σοφία του κυβερνᾷ ὅλα τὰ αἰσθητὰ καὶ νοούμενα κτίσματα. Ὁ πλοῦτος τῆς θεότητος αὐτοῦ διαμερίζεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ποτὲ δὲν ὀλιγοστεύει. Ἀλλὰ μᾶλλον αὐξάνει διπλασιάζοντας. Ἡ εὐγένειά του εἶναι ἄῤῥητος. Ἀνεκλάλητος. Καὶ ἀκατανόητος. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πλείονα λέγων ὁ ἀσκητὴς, ἐτέμισεν ἡ κόρη, ὅτι διὰ τινὰ ἐπίγειον ἄρχοντα ἔλεγεν. Ὅθεν ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν. Καὶ ἠρώτα κατὰ λεπτὸν, ἐὰν ἦταν ἀληθινὰ ὅλα τὰ ἐγκώμια καὶ τόσα ἐπαινέματα ὁποῦ τῆς εἶπε διὰ τὸν ῥηθέντα ἄνθρωπον. Ὁ δὲ ἐβεβαίωνε τὰ λαληθέντα, διηγούμενος καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ χαρίτας. Λέγει του ἡ κόρη. Τίνος εἶναι ὁ υἱὸς ὁ τοσοῦτον παρὰ σοῦ εὐφημούμενος; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Οὗτος δὲν ἔχει πατέρα διὰ τῆς γῆς. Ἀλλὰ ἐγεννήθη ἀφράστως καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐκ μίαν εὐγενεστάτην, ὑπεραγίαν, Κεχαριτωμένην παρθένον. Ἥτις ἠξιώθη διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῆς ἁγιότητα. Καὶ ἔμεινεν ἀθάνατος ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀναληφθεῖσα ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, καὶ φωτισθεῖσα ὑπὸ πάντων τῶν ἁγίων ἀγγέλων, ὡς βασίλισσα πάσης τῆς κτίσεως. Λέγει του ἡ Αἰκατερίνα. Εἶναι βολετόν, νὰ ἰδῶ τὸν νέον αὐτὸν, περὶ τοῦ ὁποίου διηγᾶσαι τοιαῦτα θαυμάσια; Καὶ ὁ γέρων. Ἐὰν κάμῃς, καθὼς σὲ εἶπα, θέλοις ἀξιωθῇ νὰ ἴδῃς τὸ ὑπερλαμπρον αὐτοῦ καὶ πάμφωτον πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Βλέπω σε ἄνθρωπον γνωσικὸν καὶ σεβάσμιον γέροντα. Καὶ πιστεύω, ὅτι δὲν ψεύδεσαι εἰς ὅσα μοῦ εἶπες. Λοιπὸν ἕτοιμος εἶμαι, νὰ τελέσω πάντα τὰ παρὰ σοῦ προσταττόμενα. Τότε ὁ ἀσκητὴς ἔδωσεν αὐτῇ μίαν εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἱσταμένη ἡ παναγία Θεοτόκος, ἔχουσα τὸ θεῖον βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ λέγει της. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀειπάρθενος μήτηρ ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ εἶπα τοιαῦτα θαυμάσια. Ἔπαρέτλω οὖν εἰς τὸν οἰκονόμου, καὶ κλείσασα τὴν θύραν τοῦ κελλίου σου, κάμε προσευχὴν ὁλονύκτιον μὲ εὐλάβειαν πρὸς αὐτὴν. Ἥτις ὀνομάζεται μαρία. Καὶ παρακάλεσαι τὴν. Νὰ καταδεχθῇ, νὰ σοῦ δείξῃ τὸν υἱὸν αὐτῆς. καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἐὰν δεηθῇς μετὰ πίστεως, ὑπακούσεταί σου, νὰ ἴδῃς ἐκεῖνον, ὁποῦ ποθεῖ ἡ ψυχήσου. Τότε ἡ κόρη λαβοῦσα τὴν ἱερὰν εἰκόνα, ἀπῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον. καὶ τὴν νύκτα ἐκλείσθη μοναχὴ εἰς τὴν κάμαραν. καὶ προσηύχετο καθὼς ὁ γέρων τὴς ἐδίδαξεν. Οὕτω δεομένη, ἔπεσεν ὑπὸ τὸν κόπον ἀφύπνωσεν. καὶ βλέπει εἰς τὸ ὅραμα τῆς τὴν ἀγγέλων βασίλισσαν, καθὼς ἦτον ἱσταμένη μὲ τὸ

ἅγιον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄγιον βρέφος. Τὸ ὑποῖον ἀκτινοβόλα ὑπὲρ τὸν ἥλιον, αὐτὴ ἔστρεφε πρὸς τὴν μητέρα τὸ πρόσωπον. Ὅθεν ἡ κόρη ἔβλεπε μόνον τὰ τέτοια ὁπίσθια, καὶ ποθοῦσα νὰ τὸ ἰδῇ ἀπ' ἐμπροσθεν, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος. Ὁ δὲ Χριστὸς ἔστρεφε πάλιν ἐκεῖθεν τὸ πρόσωπον. πέτε γλυκύτατα ζιασῶς, ἀκούει τὴν παναγίαν καὶ ἔλεγε ταῦτα. κίταξε τέκνον τὴν δυλκίστε Λίκατερίναν, πόσον εἶναι ὡραία καὶ πάγκαλλος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μαλίστα τόσον εἶναι ζοφώδης καὶ ἄχρηστος. Ὁ τὸ δὲν δύνομαι νὰ τὴν βλέπω. Λέγει τον ἡ θεοτόκος. Δὲν εἶναι πάντοτε ὑπὲρ πάντας τὰς ῥήτορας, πλουσία, καὶ δυνατὴ ὑπὲρ πάσας νεάνιδας πασῶν τῶν πόλεων; Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο. Μάλιστα λέγωσοι μήτερμου, ὅτι εἶναι ἄγνωστος, πεντε, καὶ τοσοῦτον ἀκαταφρόνητος, ἕως ἐ δύρισκεται εἰς τοιαύτην δυσθεσιν, ὁπὸ δὲν καταδέχομαι, νὰ μὲ ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον. ἡ δὲ ἔπεσεν αὐτῷ, δέομαί σου γλυκύτατον τέκνομου, μὴ καταφρονέσῃς τὸ πλασμασου. ἀλλὰ νουθέτησον αὐτὴν, καὶ ἐρμήνυσέτης, τί νὰ πράξῃ, δέξῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν δόξασου. καὶ νὰ ἰδῇ τὸ ὑπέρλαμπρόνσου καὶ παμπόθητον πρόσωπον. Τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦσι νὰ βλέπωσι οἱ ἄγγελοι. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸν γέροντα, ὁπὸ τῆς ἔδωσε τὴν εἰκόνα. καὶ καθὼς τὴν συμβουλεύσῃ, ἂς κάμῃ, καὶ τότε ἀφ' ἧς βαπτισθῇ, θέλει μὲ ἰδῇ, νὰ λάβῃ πολλὴν ἀγαλλίασιν καὶ ὠφέλειαν. ταῦτα ἰδοῦσα ἡ κόρη, ἐζύπνησε. Καὶ θαυμάζουσα τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν, ἀπῆλθε τὸ πρωΐ μὲ ὀλίγας γυναῖκας εἰς τὸ κελλίον τὸ γέροντος. Καὶ πιπτουσα μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, διηγήθη τὰ ὁραθέντα. Καὶ παρεκάλει μετὰ δάκρυσεως, νὰ τὴν νουθετήσῃ, πῶς νὰ πράξῃ, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν προθύμενον. Ὁ δὲ ὅσιος τῆς ἐδιηγήθη καταλεπῶς πάντα τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν κοσμοποίαν, καὶ πλασύργησιν τοῦ προπάτορος, ἕως τὴν τελυταίαν ἔλυσιν τοῦ δεσπότου Χριστοῦ. καὶ περὶ τῆς ἀνεκλαλήτου δόξης τοῦ παραδείσου, καὶ τῆς πανοδίου καὶ ἀτελευτήτου κολάσεως. καὶ τόσον τὴν ἐκατήχησεν ἱκανῶς, ὁπὸ ἐκαταλαβεν εἰς ὀλίγον διάστημα, πᾶσαν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, ὡς γραμματισμένη καὶ πάνσοφος. Ὅθεν πιστεύσασα ἐξ ὅλης καρδίας, ἔλαβε παράυτὰ τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ἔπειτα τῆς ἐπαράγγειλε, νὰ δεηθῇ πάλιν μετὰ πόθου πολλοῦ τῆς ὑπαγίας, νὰ τῆς ἐμφανισθῇ ὡς τὸ πρότερον. Ἐνδυθεῖσα γοῦν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον. καὶ ἐνδυμένη σολὴν ἀλαφθορον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐδέετο νῆσις. καὶ μετὰ δακρύων προσηύχετο, ἕως ἔ πάλιν ἀφύπνωσε.

καὶ

κὴ τότε βλέπει τὴν οὐράνιον ἄνακτα μὲ τὸ θεῖον βρέφος. Τὸ ἐπαίνεσε ἐκιτάζει τὴν αἰκατερίναν μὲ πολὺ σπλαχνος καὶ ἀγαπητικα. κὴ ἡ ἁγία Θεομήτωρ ἠρώτησε τὸν δεσπότην, ἑάντου ἤρεσεν ἡ παρθένος; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἰωρα ἔγινε λελαμπρισμένη κὴ ἔνδοξος, ἡ πρώην ζοφώδης κὴ ἄτιμος. Ἡ πενης κὴ ἀγνωστος ἔγενιτο πλουσία κὴ παυσόφος. Ἡ καταφρονεμένη κὴ ἄσημος, ἐγίνη ἔνδοξος κὴ περιφημος. κὴ τοσοῦτον ἀγαθων κὴ χαρίτων εἶναι ἐμπεπλησμένη. κὴ τοσον τὴν ὀρίγομαι, ὁποῦ στέργω νὰ τὴν μιμηθῶ δὲ νύμφιόν μου ἄρθορον. Τότε ἡ αἰκατερια ἔπεσε κατὰ γῆς μὲ δακρυα λέγοσα. Δὲν εἶμαι ἀξια, βασιλισσα δέσποτα, να βλέπω τὴν βασιλεισσαν. Ἀλλὰ ἀξιωσόν με νὰ συναριθμηθῶ μὲ τὰς δέλεσσας. ἡ δὲ θεοτόκος ἐλαβε τὴν δεξιὰν χειρα τῆς κορης, κὴ λέγει αὐτῇ. Δέχτης δῶρα ἀράβδωνα τοκιομε, δακτυλίδιον, νὰ τὴν νυμφοδωθῆς. Διὰ να τὴν ἀξιώσῃς τῆς βασιλείασσι. Τότε ὁ δεσπότης Χριστὸς της ἔδωκεν ἕνα δακτυλίδιον ὡραιότατον, λέγων ταῦτα. Γ'δὲ σήμερον σὲ λαμβανω δὲ νυμφην μου ἄφθορον κὴ αἰωνιον. κὴ φυλαξον ἀκεραιως τὴν συμφωνιαν ταύτην. Νὰ μὴ λάβῃς ποσῶς ἄλλον νυμφιον ἐπίγειον. Γιατὶ ἐπειὸν, ἐλαφρὸς πάλος ἡ ἔκρασις. κὴ ἐγερθεῖσα ἡ κόρη βλέπει κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὴν δεξιαιτης τὸ δακτυλίδιον. καὶ ἐπῆρεν τοσῶν εὐφροσυνὴν κὴ ἀγαλλίασιν, ὁπὲ αἰχμαλωτίσθη ὑπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν θεῖον ἔρωτα ἡ καρδίατης. κὴ τόσον ἠλλοιώθη θαυμασίαν ἀλλοίωσιν, ὁποῦ δὲν ἐφρόνει πλέον ἐπίγεια πράγματα. Ἀλλὰ μόνον τὰ ἀφθορα κάλλη τὰ ποθουμένα Χριστὲ ἐκαντάζετο. Αὐτὸν ἐπόθει. Αὐτὸν ἐμελέτα κοιμωμένη κὴ ἔξυπνος. Ὁ δὲ παράνομος βασιλεὺς μαξεντιος, ἔχοντας ζῆλον ποταπὴ καὶ ἀνείκαστον εἰς τὰς κακοδόκτας θεὰς ὁ ἀνοσιώτερος τῶν κὴ ἀλογώτερος. Ἔστειλεν εἰς ὅλα τὰ κάστρη κὴ χώρας τῆς ἐπαρχίαστου πρόσταγμα, ὁπὲ ἔγραφε ταυτα. Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς μαξεντιος χαιρετῶ ὅλους ὁμοίως ὁπὲ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ προσταττω νὰ συναχθῆτε ὅλοι τὸ γλυκορητερον εὐθὺς εἰς τὰ βασίλεια. Νὰ τιμήσωμεν ἀξίως τὰς μεγάλους θεὰς, δείχνοντας πρὸς αὐτὰς εὐγνωμοσύνην τὴν πρεπουσαν. κὴ προσφέροντες τούτοις θυσίας ἕκασος ὅσον δύνεται. Ἐπειδὴ καὶ μᾶς ἐκαμαν τόσας εὐεργέσιας κὴ χάριτας. Ὅστις δὲ καταφρονήσει τοῦτο τὸ πρόσταγμα. καὶ τολμήσει νὰ προσκυνήσῃ ἄλλον Θεὸν, θέλει λάβει ὑπὸ Ἡμᾶς πολλὰς ζημίας κὴ διάφορα κολασήρια. Ἀφοῦ γοιῶ ἔφθασαν εἰς τὰς πόλεις πασας τοιαῦτα προστάγματα. Ἐσυναθροίσθη πλῆθος λαοῦ ἀναρίθμητον, σύρνοντας καθ' ἕνας κατὰ τὸ δυνατόν ἕτερος βίας, κὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἄλλος πρόβατα. Οἱ δὲ ἵπποχοὶ πετεινὰ καὶ ἕτερα ὅμοια. Ὅταν ἐκεῖ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς βδελυρᾶς αὐτῆς παννυχίας. Ἐθυσίασεν ὁ ἄγνωστος βασιλεὺς ταύρους ἑκατὸν καὶ ξιάκοντα. Οἱ δὲ λοιποὶ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες ὀλιγώτερα. καὶ ἁπλῶς πᾶς ἕνας ἐπροσφερε τὴν θυσίαν του καταδικήν μου, διὰ νὰ δείξουν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρὸς τὴν ἀνοσίαν θεὰν ὁσιότητα. Ἐπλήθυνε γοῦν πᾶσα ἡ πόλις ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν σφαγέντων ζώων, καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν θυσιῶν. Ὥστε ἦτον παντοῦ μεγάλη ἐνοχλεία καὶ σύγχυσις. Ὁ δὲ ἀὴρ ἐμολύνετο. Τούτων οὕτω τελουμένων, βλέπουσα ἡ εὐλαβὴς καὶ φοβουμένη αἰκατερίνα τοιοῦτον ναυάγιον χαλεπώτατον ὅπου εἶχαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑπήγαιναν βιαίως, εἰς τὴν ἀσέβειαν. καὶ διὰ νὰ φύγουν θάνατον πρόσκαιρον, ἐπροδίδαν τὴν ψυχήτους εἰς τὸν αἰώνιον, ἐπλήγη δεινῶς τὴν καρδίαν, συμπονέσα τὴν ἀπόλειαν αὐτῶν, καὶ συμπαθησα. Ὅθεν σύνηνσεν ἀπὸ ζῆλον ἔνθεον, λαβοῦσα εἰς τὴν σωφρόνην αὐτῆς ὀλίγους δούλους, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸν ναὸν, ὅπου τὴν θυσίαν ἐτελοῦσαν οἱ ἄφρονες. καὶ ὡς ἐσαμάτησεν εἰς τὴν θύραν, ἐκαβζε τὴν ὄψιν ὁλονῶν πρὸς τὸ ἀριστερὸν κάλλος αὐτῆς. Τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρα καὶ τὴν ἔνδοθεν ἀρωμότητα. Ἐμιλοῦσε γοῦν τοῦ βασιλέως, Ὅτι ἔχει νὰ τῷ συμβῇ λόγον αἰαγκαίας τινὸς ἀποθέσεως. Ὅστις ἐπρόσταξε νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ δὲ ἀπῆλθεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ φόβον μὲν ἔκαμεν αὐτῷ μεγάλοιαν. Ἔπειτα ἐσυμπάθησε τοῦτο σωθρὰ καὶ ἐλεύθερα. Ἔπρεπέσε ὦ βασιλεῦ καὶ προτίτερα, νὰ ἐγνωρίσης τὸν πλάνον, ὁπὸ ἔχετε, λαξεύοντες ὡς θεὸς ἔιδωλα φθαρτὰ καὶ αἰσθητά. Ὅτι ἐνδοξάσας μεγάλη εἶναι, νὰ εἶσε τόσον φανερὰ τυφλοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, προσκυνέντες αἰσθητοι πιαῦτα βλεύγματα. Καὶ κἂν τὸν σοφόνσε διόδωρον δὲν πιστεύεις. Ὅστις λέγει, πῶς ἦταν ἄνθρωποι οἱ θεοίσας, καὶ ἐτελείωσαν τὸν βίον ἐλεεινῶς. Ἀλλὰ διὰ τινὰς φράξεις ὁπὸ ἐτέλεσαν, ἤγουν ἀνδρείας, ἢ ἑτέρας σωφρόνης τινὸς, τὰς ὠνόμασαν ἀθανάτους, ὡς αἰσθητοι. Καὶ μὲ σκήλας, καὶ ἔιδωλα, καὶ ὅμοια ταύτοις ἐτίμησαν. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι, μὴ ἠξεύροντες τὴν γνώμην τῶν προγόνων αὐτῶν, ὅτι μόνον διὰ ἐνθύμησιν, τὰς ἔσησαν αἰδεμάντας. Ἀλλὰ νομίζοντες, πῶς εἶναι φρᾶγμα εὐσεβὲς καὶ εὐάρμοσον, τοὺς ἐπροσκυνοῦσαν ὥσπερ θεὰς. Ἔτι δὲ καὶ ὁ χαρονεὺς πλούταρχος μέμφεται καὶ καταφρονᾷ σας ἐπλανήθησαν, νὰ σέβωνται τοιαῦτα ἀγάλματα. Τούτων τῶν διδασκάλωνσας ἔφρεπε νὰ πιστεύσῃς ὦ βασιλεῦ. Καὶ νὰ μὴν ἔσαι αἰτία τῆς ἀπωλείας τοσούτων ψυχῶν. Διὰ τὰς ὁποίας, θέλεις κληρονομή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομήση ἀτελεύτητον κόλασιν. Ἕνας εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεὸς, Ἀΐδιος, Προαιώνιος, καὶ Ἀθάνατος. Ὅστις ὕστερον ἔγινε διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο οἱ βασιλεῖς βασιλεύουσιν, αἱ ἐπαρχίαι κυβερνῶνται, τὰ στοιχεῖα καὶ ὅλος ὁ Κόσμος συνίσταται. Καὶ ταῦτα τὰ κτίσματα ἐκτίθησαν μὲ ἕνα τοῦ λόγον, ὃν διαμένουσιν. Οὗτος ὁ παντοδυνάμος Θεὸς καὶ παναγαθος, δὲν ἔχει χρεία τοιαύτας θυσίας. Οὐ δὲ εὐφραίνεται εἰς τὰς σφαγὰς τῶν ἀναιθυίων ζώων, ὁποῦ δὲν ἔπταισαν. Ἀλλὰ μόνον προσάσει, νὰ φυλάγωμεν τὰς ἐντολάς του ἀπαρασαλεύτα. Ταῦτα ἀκούσας ἐθυμώθη πολλὰ ὁ μαξέντιος καὶ ἔμεινε ἄφωνος ὥραν πολλήν. Ἔπειτα μὴ δυνάμενος, νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ λόγια αὐτῆς, ἀπεκρίνατο. Ἄφησμας, νὰ πλειώσωμεν τὴν Θυσίαν, καὶ τότε θέλομεν ἀκούσῃ τὲς λόγους σου καλιώτερα. Ἀφοῦ γοῦν ἐτέλεσε τὴν βδελυράντου πανήγυριν. Προσάσει τὰ φέρουν τὴν ἁγίαν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ λέγοντες. Εἰπέμας τίς εἶσαι, καὶ τίνες οἱ λόγοι, ὁποῦ μᾶς ἔλεγες; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἶμαι θυγατέρα τῆ πρὸ σοῦ βασιλέως κώνσαντος. Καλοῦμαι Αἰκατερίνα. Εἶμαι πεπαιδευμένη εἰς ὅλας σας ἐπιστήμας τῶν γραμμάτων, Ῥητορικὴν, Φιλοσοφίαν, Γεωμετρίαν, καὶ τὰς λοιπάς. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ὡς μάταια καὶ ἀνωφελῆ κατεγρόνησα, καὶ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ δεσπότῃ Χριστῷ. Ὅστις λέγει ταῦτα διὰ τὲ προφήτου αὐτοῦ. Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν. Καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Οἱ δὲ βασιλεὺς θαυμάζωντας τὴν σοφίαν αὐτῆς καὶ σύνεσιν. Καὶ βλέπωντας τόσον κάλλος καὶ ὡραιότητα, ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἦτον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ θνητὲς γονεῖς γεγεννημένη. Ἀλλὰ καμία θεὰ ἀπ' ἐκείνας, ὁποῦ αὐτὸς ἐσέβετο. Καὶ διελέγετο πρὸς αὐτὸν μὲ χῆμα ἀνθρώπινον. Καὶ φανερώνωνταςτης ταύτην τὴν γνώμην, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ μακαρία λέγουσα. Ἀληθῶς εἶπας, ὦ βασιλεῦ. Διατὶ ὀνομάζεις θεὺς τὲς δαίμονας. Οἵτινες σᾶς δείχνουν διάφορα φαντάσματα. Καὶ πλανῶντες σᾶς παρακινοῦ εἰς ἀσέλγειαν καὶ ἄλλας ἀτόπους ἐπιθυμίας. Ἐγὼ δὲ εἶμαι γῆ καὶ πηλὸς. καὶ μὲ ἔπλασεν ὁ Θεὸς εἰς μορφὴν τοιαύτην. καὶ μὲ ἐτίμησε μὲ τὸ κατείκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν. καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θαυμάζηται μάλιστα ἡ σοφία τοῦ πλάσαντος, ἐπειδὴ εἰς τόσον εὐτελῆ ὕλην τοῦ σπαλοῦ ἐδυνήθη νὰ δώσῃ τόσην εὐμορφίαν καὶ ὡραιότητα. Εἰς ταῦτα ἐμάκρισεν ὁ μαξέντιος λέγωντας. Μὴ λέγῃς κακὸν διὰ τοὺς Θεούς, οἵτινες ἔχουν δόξαν ἀθανατον. καὶ ἡ μάρτυς ἀνταπεκρίνατο. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἀποτινάξῃς ὀλίγον τὴν ἀγνοιὰν καὶ σκοτισμὸν τῆς ἀπάτης, θέλεις ἐγνωρίσῃ τὴν τῆ Θεοῦ σου ἐντολειαν. καὶ νὰ καταλάβῃς τὸν ἀλη-

θῆ

θῆ Θεοῦ. Τῆ ὁποίου τὸ θαυμάσιον ὄνομα μόνον λεγόμενον. Η καὶ ὁ σμυρὸς ἀπ' εἰς τὸν ἀέρα διατυπούμενος, διώκει τὰς θεώσσους καὶ ἀφανίζοντους. Καὶ ἐὰν ὁρίζης, σᾶ θέλω ἀποδείξη φανερὰ τὴν ἀλήθειαν. Ο δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἁγίας, δὲν ἠθέλησε νὰ διαλεχθῆσι, φοβούμενος μήπως καὶ τὸν νικήση μὲ ἀποδείξεις, νὰ καταχωνθῆ. Αλλὰ εἶπε ταῦτα σοφιζόμενος. Αὐτὸν εἶναι, νὰ σωτυχθῆ ὁ βασιλεὺς μὲ γυναῖκας. Αμὴ νὰ σωάξω τὰς σοφὰς τοῦ ρητόρων. Καὶ τότε νὰ καταλάβης τοῦ προβλήματος τὴν ἀθέτειαν. Καὶ ἐγνωρίσασα τὸ συμφέρον σε. Νὰ πιστεύσης εἰς τὰ ἡμέτερα δόγματα. ταῦτα εἶπε. Καὶ προσέταξαν νὰ φυλαχθῆσιν ἀκριβῶς τὴν μάρτυρα, ἔστειλεν ἀποκρίσεις εἰς ὅλα τὰ κάτρη τῆς ἐξουσίας αὐτῆ ταῦτα γράφουσαν. Ο βασιλεὺς μαξέντιος χαιρετᾷ ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ ἑλλήνων καὶ ρήτορας. Τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ ἔλθετε πρόσμε ταχέως, θλιβαλεσάμενοι τὸν σοφώτατον θεὸν ἑρμῆν. καὶ τὰς αἰτίας τῆς γνώσεώσας. Διὰ νὰ ἀποκρίσετε ἕνα σοφώτατον γνώμον, ὁποῦ ἐμφανίθη εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας. καὶ χλευάζει τοὺς μεγάλους θεούς, ὀνομάζοντας τοὺς πράξεις αὐτῶν μύθους καὶ φλυαρίσματα. Καὶ ὅτω θέλετε δείξη τὴν πατρώαν σοφίαν. Νὰ θαυμασωθῆτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ πάσης μόνον νὰ λάβετε χαρίσματα ἄπειρα διὰ μισθὸν τὸ κόπους σας. Ἐσυνήθησαν μὲν, οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ σοφώτεροι ρήτορες, τὸ ἀριθμὸν πεντηκοντα, ὀξεῖς εἰς τὸ νοῆσαι, καὶ εἰς τὸ λαλεῖν ἱκανώτατοι. Πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπε ταῦτα μαξέντιος. Ἑτοιμασθῆτε ὅπως λείψατε, νὰ ἀγωνισθῆτε ἀνδρείως. Καὶ μὴν ἐκπλαγῆσετε, θαρρούντες, ὅτι μὲ γυμνὰ ἔχετε τὴν δίκλεξιν. Αλλὰ ὥσπερ νὰ ἔχητε παγγωνιστὴν ἀνδρειότατον τὸν σοφώτερον ρήτορα, ὅτω βάλετε ὅλην τὴν σπουδὴν, καὶ δείξετε τὴν σοφιανσας. Ὅτι καθὼς ἐγὼ ἀκριβῶς τὴν ἐγνώρισα, ὑπερβαίνει εἰς τὴν σοφίαν αὐτὸν τὸν θαυμάσιον πλάτωνα. Λοιπὸν παρακαλῶσα. ὥσπερ νὰ ἔχητε αὐτὸν ἐκεῖνον ἀνταγωνιζόμενον. Τόσην ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν ἐποιήσατε, καὶ ἐπάνω. νὰ σᾶς δώσω μεγάλα χαρίσματα. Εἰ δὲ καὶ ἡττηθῆτε, θέλετε λάβη αἰχμηλὸν αἰσχος, καὶ ἐπονείδιστον θάνατον. Ταῦτα εἰπόντος τὸ μαξέντιος, ἀπεκρίθη εἷς ρήτωρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπιφανέστερος. Αν ἦτον ἡ φρονιμωτέρη γυναῖκα ὦ βασιλεῦ καὶ φιλοσοφωτέρη, δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ σωτυχη σωστίονίας. Καὶ πρόσταξαι νὰ ἔλθη. Καὶ τότε νὰ ἰδῇς τὴν ἀλήθειαν. ἀκόμας ἦν τὸν ρήτορα ὁ μαξέντιος οὔτω καυχώμενον, ἐσπλίθη ὅλως ἡδονὴν καὶ φιλοφροσύνην, ἐλπίζοντας ἐ ματαίως, νὰ νικήση ἡ θρασεία γλῶσσα

καὶ

καὶ ἀκόλαστος τὴν φιλοσοφίας καὶ ὑπερηφάνους γέμουσαν. Λοιπὸν κελεύει νὰ φέρουν τὴν μάρτυρα, καὶ ὅταν συναγμένου πλῆθος πολὺ εἰς τὸ θέατρον, νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποβησόμενον. Ἀλλὰ πρὶν φθάσουν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὴν ἁγίαν. Ἦλθεν ἐραγόθεν μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος. καὶ λέγει της. Μὴ φοβᾶ ἡ παῖς τὸ κυρίου. Ἰδοὺ γὰρ ὁ κύριος σοῦ θέλει δώσῃ σοφίαν εἰς τὴν σοφίαν σου. Νὰ νικήσῃς τοὺς ῥήτορας. Καὶ ὄχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς νὰ πιστεύσουν εἰς σέ. Νὰ λάβετε πάντες τὸ μαρτύριον τὸν στέφανον. Λαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ ἀπεσταλμένοι, ὑπῆγαν εἰς τὰ βασίλεια. καὶ εὐθὺς ὁ ἡγεμὼν ἐπεῖνος ῥήτωρ εἶπε ταῦτα, μὲ σοβαρὸν φθεγγόμενος. Ἰοὺ εἶσαι, ὅπου ὑβρίζεις τοὺς θεούς μας τοσοῦτον ἀναίσχυντα; Ἡ δὲ ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῷ μὲ παρρησίαν. Ἐγὼ εἶμαι. Πλὴν οὐχὶ ἀναισχύντως, καθὼς εἶπες καὶ σύ. Ἀλλὰ μετρίως καὶ φιλανθρώπως μάλιστα. Καὶ ὁ ῥήτωρ. Ἐπειδὴ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοὺς ὀνομάζουσιν ὑψηλούς. Πῶς ἐσὺ τολμᾶς καὶ κινᾶς κατ' αὐτῶν τὴν γλῶσσαν μὲ τόσην θρασύτητα. Ὅπου ἐδοκίμασες τὴν σοφίαν αὐτῶν, καὶ συνωνόησες τῆς γλυκύτητος; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Τὴν μὲν σοφίαν ἔχω ἀπὸ τὸν θεόν μου χάριτα. Ὅστις εἶναι ἡ σοφία καὶ ἡ ζωή. Καὶ ὅστις αὐτὸν φοβεῖται καὶ φυλάττει αὐτοῦ τὰ θεῖα προστάγματα, εἶναι ἐντὸς φιλόσοφος. Ἀμὴ τὰ ἔργα τῶν θεῶνας καὶ αἱ δόξαι εἶναι ἄξια λόγου. Γεμάτα ἀπάτην καὶ καταγέλασα. Πλὴν εἰπέμας, τίς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποιητὰς, καθὼς λέγεις, ἢ πῶς θεὸς αὐτὸς ἐπονόμασεν; Ὁ δὲ ῥήτωρ εἶπε. πρῶτα μὲν ὁ σοφώτατος Ὅμηρος, ἐπονομάζει τὸν Δία λέγει. Ζεῦ κύδιστε μέγιστε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Καὶ ὁ περίβλεπτος ὀρφεὺς εἰς τὴν θεογονίαν αὐτοῦ λέγει τὰ αὐτὰ, συγχαρεὶς τὸ Ἀπόλλωνος. Ὦ ἄνα λιτῆς μὲ ἐσταθμολε φοῖβε κραταιὲ, παιδερασὲς, θνητοῖς καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων. Ἡέλιε χρυσέοισιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν. Οὕτως σοὶ οἱ ῥήτορι τὴν ποιητὴν καὶ κράτιστοι ἐνόμισαν αὐτὸς καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀθανάτους. Μὲν ἀπατῆσαι γοῦν σὺ ἡ πάνσοφος, νὰ προσκυνᾶς τὸν ἐσταυρωμένον. Τὸν ὁποῖον ἐδέγας ποιητὴς θεὸν ὠνόμασε. Καὶ ἡ μάρτυς. Αὐτὸς ὁ ὅμηρος λέγει πάλιν εἰς ἄλλον τόπον δηλ. τὸν μεγίστους θεὸν δία, πῶς εἶναι ἄδυσσης, Ἀβράτων, Παντάργος, καὶ σκολιώτατος. Καὶ πῶς ἤθελεν νὰ τὸν δέσουν ἡ Ἥρα, ὁ Ποσειδὼν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐὰν δὲν ἔφευγε, νὰ κρυφθῇ. Ὁμοίως φαίνονται καὶ ἄλλα ὅμοια εἰς καταφρόνεσιν τῶν θεῶνας. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἐσταυρωμένον εἶπες, πῶς δέντον λέγει τινὰς παλαιὸς διδάσκαλος, ὅτι ὁμολογᾶτον θεόν, ἔφερτε, νὰ μὴ θελογεύσωμεθεν, ὅτι νὰ πολυφραγμονεύμεν θεοὶ ἀπὸ. Ὅστις εἶναι θεὸς ἀληθὴς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἡμαῦ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης, Ἡλίου, Σελήνης, καὶ παντὸς ἀνθρωπίνου γένους δημιουργός. Ἀκατάληπτος, ἀνεξιχνίαστος, καὶ ἄῤῥητος. Ἀλλὰ διὰ ἀληθες ἔραν πίστιν. ἄκουσον τί λέγει περὶ αὐτοῦ ἡ σοφωτάτη σιβύλλασας, μαρτυροῦσα αὐτοῦ τοῦ ἔνθεον σάρκωσιν καὶ τοῦ σωτῆριον
„ σώρωσιν. Ὀψέποτέτις ὅπη τοῦ πολυχεδῆ τοῦτον ἐλάσσει γῆν.
„ Καὶ δίχα σφάλματος, χθονίσεται σαρξ. Ἀκαμάτοις δὲ θεότητος ὁ-
„ ροις ἀνάτων παθῶν λύσει φθοράν. Καὶ τότε φθόνος χθονίσεται ἐξ
„ ἀπίστε λαοῦ. Καὶ εἰς ὕψος κρεμασθήσεται ὡς θνατὸς κατάδικος.
Ἄκουσον δὲ καὶ τὸν ἀψευδῆ σε Ἀπόλλωνα, πῶς καὶ σαυτῶς ὠμο-
„ λόγησε τὸν χρεισὸν, θεὸν ἀπαθῆ, βιαζόμενον ὑπὸ τῆς αὐτοῦ δικαιο-
„ μένου. Εἷς με φησὶ βιάζεται ἐράνιος. Ὃς ἐστι φῶς ξιλαμπές. Ὁ δὲ πα-
„ θὼν θεός ἐστι. Καὶ ὑποτίς πάθεν αὐτά. Ἀμφοῖν δὲ βροτοσωμος & ἄμβρω-
„ τος. Αὐτὸς ἦδη θεὸς & ἀνήρ. Πάντα φέρων ὁπ θνητῆς Σταυρόν, ὕβεων,
Ταφὴν καὶ τὰ ἑξῆς. Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀπόλλων περὶ τοῦ ὄντως θεοῦ. Ὁ ὁποῖος
ἔναι σωσάναρχος τοῦ γενγυητότι καὶ συναΐδιος. Ἀρχὴ καὶ ῥίζα
καὶ πηγὴ ἦδη ἀγαθῶν ἁπάντων. Ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ὁπ τοῦ μὴ
ὄντος εἰς τὸ εἶναι. καὶ διακρατεῖ καὶ συνέχειτον. Ὁ μοῦσιος δὲ ὑπαρ-
χων τοῦ πατρὸς, γέγονεν ἄνθρωπος δι ἡμᾶς, καὶ θεοπάτειτοῦ γοῦ.
Νικθεῖσι, διδάσκων, καὶ πάντα πραγματεύόμενος δι ἡμᾶς. Εἶτα S
θάνατον κατεδέχετο δι ἡμᾶς τοὺς ἀγνώμονας, διὰ νὰ λύσῃ τοῦ
πρώτου καταδίκου, νὰ λάβωμεν τὴν ἀρχαίαν ἀπόλυσιν καὶ μακα-
ριότητα. καὶ οὕτως ἀνοίγονται πάλιν ἡμῖν αἱ πύλαι τοῦ παραδείσου.
Τὰς ὁποίας παιῶς ἀπεκλείσαμεν. καὶ ἀνασὰς ἐπέμενος, ἀνῆλθεν εἰς
οὐρανούς, ὅθεν καὶ κατῆλθεν. Ἀπέστειλε τοῖς μαθηταῖς τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον. Τὰς ὁποίους ἔσπειρεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐπίστευσαν αὐτοῦ
τοῦ θεότητα. Διὰ νὰ λυτρώσουν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τοῦ πλάνου τῆς ἀ-
πιστίας. καὶ ἔτω παρέπει καὶ σὺ νὰ πιστεύσῃς φιλόσοφε. Νὰ ἐγνωρί-
σῃς τὸν ἀληθῆ θεὸν, νὰ γένῃς δοῦλος τε, ἐὰν πρέπῃς τὸ συμφέρον σε.
Ὅτις ἔναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος. καὶ προσκαλεῖται τοὺς ἁμαρτή-
σαντας λέγοντας. Δεῦτε πρόσμε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισ-
μένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Πίστευσον οὖν πᾶν ἦδη πιστῆσι & θεῶσας. Τὸ πλάτωνος λέγω, Ὀρφέωστε, καὶ Ἀπόλλωνος. Οἱ ὁποῖοι
καθαρὰ καὶ σαφέσατα, εἰ καὶ ἄκοντες θεὸν ὡμολόγησαν. Τὸ ὁποῖον
αὐτὸς ὁ πατοδιώκαμος Κύριος ὡκονόμησε, διὰνὰ μὴ ἔχητε εἰς τοῦτο κα-
μίαν πρόφασιν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγωσα ὁ πάνσοφος ῥήτωρ
καὶ πάγκαλλος (τὰ ὁποῖα ἀφεὶω διὰ βραχύτητα) κατεπλῆξε τὸν
φιλόσοφον. Ὅστις ἔμεινεν ἄφωνος. καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ λαλήσῃ τοσύ-
νολον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κολον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὸν ἔτως ἠτιθέντα καὶ θαυμαζόμενον, ἐπρόσαξε τοὺς ὁπλοίτας, νὰ ἐξαλειχθοῦν μὲ τὴν μάρτυρα. Οἱ δὲ ἀπαγορεύουσι τὸν ἀγῶνα, λέγοντες. Δὲν ἔχομεν νὰ ἀντισταθῶμεν τῆς ἀληθείας, ἔτε δυνάμεθα. Βλέποντες μάλιστα νικημένον τὸν προισταμενον. Τότες ὁ μαξέντιος θυμωθεὶς, προσάσει νὰ ἄψουν πυρκαϊὰν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως. Νὰ καύσουν τοὺς ῥήτορας. Οἵτινες ἀκέσαντες τὴν ὑπόφασιν, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τ' ἁγίας, δεόμενοι νὰ τοὺς συγχωρέσῃ ὅσα ἐν ἀγνοίᾳ ἡμάρτοσαν. Καὶ νὰ ἀξιωθοῦν τῦ ἁγίε βαπτίσματος, καὶ τῆς δωρεᾶς τῦ παναγίε πνεύματος. Ἡ δὲ ἁγία ἐμπλησθεῖσα πνεύματος Ἁγαλλιάσεως, εἶπεν αὐτοῖς. Ὄντως μακάριοι ὑμεῖς καὶ καλότυχοι, ὅτι τὸ σκότος ἀφήκατε, καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἠκολουθήσατε. Καὶ φθειρόμενον ὅπ' ἐμῆς βασιλίσσης καταλιπόντες, προσήλθετε εἰς τὸν ἄφθαρτον καὶ ἐράνιον. Μὴν ἔχετε ἀμφιβολίαν εἰς τῦτο. Ὅτι τὸ πῦρ ὅπερ σᾶς φοβερίζουν οἱ ἀσεβεῖς, σᾶς θέλει γένῃ βάπτισμα καὶ κλίμαξ ἐράνιος. Νὰ καθαρίσῃ πᾶσαν κηλίδα καὶ ῥύπον ψυχῆς καὶ σώματος. Καὶ ὡς ἀστέρας φαεινὰς, νὰ σᾶς ὑπάγῃ εἰς τὸν βασιλέα ἐκεῖνον, νὰ σᾶς κάμῃ φίλες ἠγαπημένας τε. Ταῦτα λέγουσα ἡ ἁγία, ἐπαρακίνησεν αὐτὰς μὲ τοιαύτας ἐλπίδας. Καὶ τὰς ἐσημείωσεν ὅλας ἕνα καθ' ἕνα μὲ τὸν σφραγῖδα τῦ χρισῦ εἰς τὸ μέτωπον. Καὶ μετ' εὐχαρισίας καὶ ἡδονῆς ἀπέστειλεν αὐτὰς εἰς τὸ μαρτύριον. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐρρίψαν αὐτὰς εἰς τὴν πυρὰν χαίροντας, τῇ ιζ'. τῦ νοεμβρίε μηνός. Ἕνας δὲ ὑπῆγαν τινὲς ἀσεβεῖς καὶ φιλόχρισοι, νὰ συναξέσιν τὰ λείψανα. Καὶ τὰ εὗρήκασιν ὅλα σῶα καὶ ἀκέραια. Καὶ μήτε εἶχάτως ὑπὸ τῦ πυρὸς κατακαύθη. Τῦτο πρῶτον σημεῖον τῆς πρὸς θεὸν αὐτῶν φιλίας καὶ οἰκειώσεως! Εὐχαρισήσαντες τὸν τῷ Θεῷ πρεπόντως. Καὶ ἐμπρήσαντες πολλὰς πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, μὲ τὴν θαυματεργίαν ταύτην, λαμπρῶς αὐτὰ καὶ ὁσίως εἰς τόσον ἀρμόδιον ἐνταφίασαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶχεν ὅλην τὴν φροντίδα εἰς τὴν ἁγίαν. Καὶ ἐδοκίμασε μὲ κάθε ξόπον νὰ τὴν ἀλαγρέψῃ εἰς τὴν θρησκείαν τε. Καὶ μὴ δυνάμενος μὲ συλλογισμὸς φιλοσοφίας, ἐπεχείρισε μὲ κολακείας καὶ πανηγυρίσματα, λέγοντας. Ὑπάκουσόν με καλὴ θύγατερ, ὅτι ὡς φιλόστοργός σε πατὴρ συμβουλεύω, νὰ προσκυνήσῃς τοὺς μεγάλους θεὸς, καὶ μάλιστα τὸν μισόπον ἡμῶν, ὁποῖος ἐστόλισε μὲ τοσαῦτα τῆς φιλοσοφίας χαρίσματα. Καὶ σὲ θέλω δώσῃ (μάρτυρες οἱ θεοὶ πάντες) τὸ ἥμισυ μέρος τῆς ἐξουσίας με, νὰ κατοικῇς μετ' ἐμένα εἰς τὰ βασίλεια. Ἡ δὲ ἁγία, ὡς μεγαλόφρων ὅπερ ἦτον καὶ φρόνιμος, ἐμπαίζαβε τὴν γνώμην αὐτῦ καὶ τὰ τῆς παιδεργίας σοφίσματα. Καὶ λέγει τον. Ἔσο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κέπασε ὦ βασιλοῦ τὴν σπλῆν. Καὶ μὴν ὑποκείνης τὸ δολερὸν τῆς ἀλώπεκος. Ὅτι ἐγώ, καθώσοι εἶπον τὸ πρότερον, εἶμαι χριστιανὴ. Καὶ ἦλθον, νὰ νυμφευθῶ τῷ χριστῷ. Τὸν ὁποῖον μόνον ἔχω νυμφίον καὶ σύμβολον, σολὴν καὶ κόσμον τῆς παρθενίας μου. Καὶ ποθῶ τὸ μαρτύριον θερμοτέρον ἀπὸ πᾶσαν βασιλικὴν ἀλεργίδα καὶ στέφανον. Ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν θρασυτοίμβος, ὅτι φροντίζει θρὸς τὸ συμφέροντις, ἀπεκείνατο. Μήπε ἀναγκάσης νὰ ὑβρίσω σανιῶς μου τὴν ἀξίαν σου. Καὶ ἡ μάρτυς. Κάμε εἴτι θέλεις. Ὅτι μὲ τὴν θρόσκαιρον αὐτὴν ἀτιμίαν, μὲ θέλεις θροξενήσῃ δόξαν ἀληθῆ καὶ ἀθάνατον. Καὶ θέλει πιστεύσῃ καὶ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων εἰς τὸν χριστόν μου. Καὶ ἐξόχως τὲ παλατίνους. Νὰ μὲ θροπέμψουσι καὶ αὐτοὶ θρὸς τὰς ἱερὰς σπείνας μονὰς μὲ δόξαν πολλὴν καὶ μεγαλοθρέπειαν. Ταῦτα μὴν εἶπεν ἡ ἁγία. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπέτυδσεν ἄνωθεν. Καὶ ἐτελειώθη ταύτης ἡ θρόρρησις. Τότες ὁ μαξέντιος θροσάσσει τὴν ἐγδύσουσι τὴν βασιλικὴν πορφύραν, καὶ νὰ τὴν δέρνουσι μὲ νεῦρα βοῶν ἀνελέημονα. Τότε δὲ ἡγουμένη μετὰ τὴν θρόσαξιν, ἔδερναν τὴν μάρτυρα δύο ὥρας δυνατὰ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ εἰς τὴν ῥάχιν ὁμοῦ τοσοῦτον, ἕως ἐκατεξέχυσαν σχεδὸν ἅπαν τὸ παρθενικὸν ἐκεῖνο σῶμα. Καὶ γέγονεν ὅλον ἄχνιμον ἀπὸ τὰς πληγὰς τὸ θρόσωθεν ὡραῖον καὶ πάγκαλλον. Καὶ τὰ μὲν αἵματα ἔβρεχον ποτεμηδὸν, ἡ δὲ κοκκινοῦσε τὸ ἔδαφος. Ἡ δὲ ἁγία ἔσκεπε μὲ τόσην ἀνδρείαν καὶ γλυκαιότητα, ὅπε οἱ ὁρῶντες ἐθαύμαζον. Ὀψέποτε δὲ τὸ ἀνήμερον σκεῦνο θηρίον ἐκέλευσε, νὰ τὴν φυλακώσουσι. Καὶ νὰ μὴ τῆς δώσουν βρῶσιν ἢ πόσιν τινὰ ἕως ἡμέρας δώδεκα. Νὰ συλλογισθῇ, μὲ ποῖον ξόπον κολάσεως νὰ τὴν θανατώσῃ. Ἡ δὲ αὐγοῦσα ἡ τὲ μαξέντιε ὁμόζυγος εἶχε πόθον πολὺν, νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν ἁγίαν, διατὶ τὴν ἠγάπησε περίσσα, ἀκούσασα τὰς ἀρετὰς αὐτῆς καὶ ἀνδραγαθήματα. Καὶ μάλιστα διὰ ἕνα ὄνειρον, ὅπε εἶδεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, καθὼς ἐδῶ παρακάτω φαίνεται. Ὅθεν ἐζώθη τὴν καρδίαν τοσοῦτον εἰς τὴν ἁγάπωσίν, ὁποῦ δὲν ἐδυνᾶτο νὰ κοιμηθῇ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν πολιν διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ἔκαμνε εἰς ἕνα χωρίον ὀλίγας ἡμέρας. Ὅθεν ἡ βασίλισσα ἤυρεν ἄδειαν, νὰ ἐπιτύχῃ τὲ ποθουμένου. Ἦτον δὲ εἷς μέγας ἄρχων δυνατὸς στρατοπεδάρχης τὴν ἀξίαν, φίλος μεγάλος τὲ βασιλέως, πορφυρογέννητος ὀνομαζόμενος. Ἄνθρωπος πιστὸς καὶ καλόγνωμος. Τότε ὡμολόγησεν ἡ αὐγοῦσα τὴν γλαύκωσιν μυστικὰ, ταῦτα λέγουσα. Τὴν θρολαβοῦσαν νύκτα εἶδα εἰς τὸ ὄραμάμου τὴν αἰκατερίναν. Ἦτις ἐκάθετο ἐν μέσῳ πολλῶν νέων καὶ παρθένων ὡραίων, ἐνδεδυμένων σολὴν λαμπρὴν. Καὶ τόση λάμψις ἔυγενεν ἀπὸ τὸ θρόσωπόν της, ὁποῦ δὲν ἐδυνή-

δυνή-

διώκων νὰ τὴν βλέπω. καὶ αὐτὴν ἐκάθισε πλησίον της, καὶ μὴ ἐβαλεν εἰς τὴν κεφαλήν χρυσὸν στέφανον λέγουσα. Ὁ δεσπότης χρίσας σε στελλει τοῦτον τὸν στέφανον. Ὅθεν ἔχω τόσον πόθον νὰ τὴν ἰδῶ, ὁπου δὲν εὑρίσκω ἀνάπαυσιν. Λοιπὸν παρακαλῶσε, νὰ κάμης τρόπον κρυφὰ, νὰ τὴν ἀνταμώσω. Ὁ δὲ πορφυρίων ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ νὰ πληρώσω τὸν ποθησα δ σπουδὴν. Ἀφ' ἧς ὥραν ἐνύστασεν, ἐκάλεσε δέκα σίας στρατιώτας. Καὶ ὑπῆγασιν εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὴν βασίλισσαν. Καὶ δίδοντες τὰ δεσμοφύλακος χρήματα, ἤνοιξε τὰς θύρας. καὶ εἰσελθόντες, ὡς εἶδεν ἡ αὐγουσα τὴν ποθουμένου ἀπείλου ὄψιν της μαρτυρος. Τὴν ἐπανθοῦσαν αὐτῇ θείαν χάριν, κατακλιγεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνθηρὰν κλίνην τῆς βασιλικῆς ἐκείνου προσώπου, πίπτει ταχέως πρὸς τὰς πόδας αὐτῆς, μετὰ δακρύων τοιαῦτα λέγουσα. Τώρα εἶμαι μακάρια, καὶ μακαρία βασιλισσα, ὁπου σὲ ἀτόλμησα. ἐγὼ ἐποθουμὴν ἀφρόσυνα, νὰ ἴδω τὸ βασιλικόν σου πρόσωπον. καὶ ἐνίψουν ὡς ἔλαφος, νὰ ἀκούσω τὴν μελίρρυτον γλῶσσαν σου. καὶ τώρα ὁπου ἠξιώθηκα τῆς ὄψεώς, δὲν θέλω λυπηθῆ, ἐὰ ὑστερηθῶ τὴν ζωὴν μου τὴν βασιλειακὴν. Εὐφραίνομαι τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχήν, ὑποδρομὴν ἡ τοσῆτον γλυκειαν αγάπην ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν σου ὄψιν. Μακαρία σὺ καὶ ζηλωτὴ, ὅτι τοιούτῳ δεσπότῃ ὡμοιώθης. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαμβάνεις τόσας δωρεὰς καὶ χαρίσματα. Ἡ δὲ ἁγία της ἀπεκρίθη, λέγουσα. Μακαρία εἶσαι καὶ σὺ ὦ βασίλισσα. Ὅτι βλέπω ἕνα στέφανον, ὁπου σὲ βαστάζει εἰς τὴν κορυφὴν ἅγιοι ἄγγελοι. Τὸν ὁποῖον θέλεις λαβῆ μετὰ ὀλίγου ἡμέραν ἀφ' ὁλίγων κόλασιν, ὁπὰ ὑπομένεις, καὶ ὑπάγεις πρὸς τὸν ἀληθῆ βασιλέα, νὰ βασιλεύσῃς αἰώνια. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Φοβᾶμαι τὰς βασάνους, καὶ τὸν ὁμόζυγον, ὅτι εἶναι πολλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Λέγει πρὸς ἡ ἁγία. Ἔχε θαῤῥος. ὅτι θέλεις ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν Χριστὸν βοηθοῦντα σοι, νὰ μὴ σου ἐγγίσῃ καμία βάσανος. Μόνον ὀλίγον θέλει πονέσῃ τὸ σῶμά σου ἐδῶ πρόσκαιρα. Καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπαύσῃ αἰώνια. Καθὼς ἔλεγε ταῦτα ἡ ἁγία, τὴν ἠρώτησεν ὁ πορφυρίων, λέγοντας. Τί ἀγαθὸν χαρίζει ὁ Χριστὸς εἰς ὅσους εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν. Ὅτι βαλόμεν νὰ γένωμεν ἐγὼ στρατιώτης. Καὶ ἡ μάρτυς. Δὲν ἀκούσατε ποτὲ καμίαν γραφὴν τῶν χριστιανῶν, ἅπερ ἔκαμες. Καὶ ὁ πορφυρίων. Ἀπὸ παιδίον ἤμουν εἰς τοὺς πολέμους ἀσχολούμενος, καὶ δὲν ἐφρόντιζα ἄλλα γράμματα. Λέγει τὸν ἡ ἁγία. Δὲν δύνεται γλῶσσα νὰ διηγηθῆ τὰ ἀγαθὰ, ὁπὰ ὁ παναγαθος Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος ἡτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, καὶ φυλάξουσι τὰ τούτου προστάγματα. Τότε ὁ πορφυρίων χαρᾶς ἀπείρου πλησθεὶς, πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν μὲ τὸς στρατιώτας, καὶ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασίλισσαν. Καὶ ἀσπασάμενοι ἅπαντες μετ' εὐλαβείας τὴν μάρτυρα, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ φιλάνθρωπος Θ ἐλεήμων Χριστὸς δὲν ἀφῆκε τὴν ἁγίαν ἀεπιμέλητον τοσαύτας ἡμέρας. Ἀλλὰ φιλοσοργος πατὴρ ἐδειξε φῶς αὐτῇ ἡδεμονίαν τὴν φρέπουσαν. Καὶ τῆς ἐστειλε ζωφλὴ μὲ μίαν φλογερὰν καθ' ἑκάστη. Ἔπειτα καὶ αὐτὸς ὁ κακὸς ἀγωνοθέτης ἦλθε, νὰ τὴν ἐποπέψῃ μὲ δόξαν πολλὴν. καὶ ὅλα τὰ ἐράνια τάγματα. Καὶ ἐδυνάμωσε τὴν καρδίαν αὐτῆς φλογερότερον. Καὶ τῆς ἔδωσε θάρρος, λέγων αὐτῇ. Μὴ δειλιάσῃς ἠγαπημένην θυγατερ. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι μετ' ἐσὲ, καὶ δένσε θέλει ἐγγίση καμία βάσανος. Ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονήν σε, νὰ ἀπεκτήσῃς πολλὲς εἰς τὸ ὄνομάμε, νὰ ἀξιωθῇς πολλὴς στεφάνες, καὶ ζόπαια. Ταῦτα δ' εἶπε τὴν πλουσταίαν νύκτα ὁ κύριος. Καὶ τὸ φῶς καθήσας ὅπου τοῦ βήματος ὁ μαξέντιος. Πρόσταξε, νὰ φέρουν τὴν μαρτυρα. Ἤτις εἰσῆλθεν εἰς τὸ βασίλειον μὲ ὅλ' πνεύματικὴν χαριτον καὶ δ' γλυκείας ὁμοίνης φαιδρότητος. Ὥστε καὶ οἱ παρόντες ἐθαυμασαν ὅπὸ τὴν ἀγγελικὴν δ' αὐτὴ ὡραιότητος. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη δεινῶς. Καὶ νομίζοντας, ὅτι τινας δ' ἐδιδε ζωὴν εἰς τὴν φιλεραν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀδυνάμησε τόσας ἡμέρας, ἔτι τοσαραπαν ἀρήμησεν, ἐβάλετο, νὰ κακοποιήσῃ τὰς φύλακας. Ἡ δ' ἁγία, διὰ νὰ μὴ κολασθοῦν οἱ ἀνόσιοι, ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, λέγουσα. Ἐμένα, βασιλεῦ ζωφλὴ ποσῶς δένμε ἔδωσεν ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ὁ δέσποτης μου Χριστὸς, ὁπὸ φροντίζει ὅλ' τὰς δούλας αὐτοῦ, μὲ ἔθρεψεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζοντας τοιοῦτον κάλλος, ἠθέλησε, νὰ τὴν δοκιμάσῃ πάλιν μὲ κολακείαν καὶ ὑπουλότητα, λέγων τοῦτα. ἐσένα φρέπει τὸ βασίλειον θύγατερ. Ἠλιόμορφε κόρη, ὁπὸ ὑπερβαίνεις τὴν ἀφροδίτην εἰς τὴν ὡραιότητα. Ἐλθὲ γοῦν θυσίασον τοῖς θεοῖς, νὰ γένῃς βασίλισσα, νὰ περάσῃς μετ' ἐμὲ ζωὴν πανευφρόσυνον. Καὶ μὴ θελήσῃς, παρακαλῶσε, νὰ ἀπολεσθῇ ἡ τοσαύτη ὡραιότης μὲ κολασήτεια. Λέγειτον ἡ ἁγία. Ἐγὼ εἶμαι γῆ καὶ πηλὸς. Καὶ πᾶσα ἡ ὡραιότης ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄνειρος ἀφανίζεται ἀπὸ ὀλίγην ἀσθένειαν ἢ ἀπὸ γῆρας, ἢ μετὰ θάνατον. Λοιπὸν μήσε μέλει ὅλ' τὸ κάλλος μου. Ὅταν δὲ ταῦτα διελέγετο ἡ ἁγία μὲ τὸν μαξέντιον. Ἔπαρχος τὶς, χαρσασαδὲν ὀνόματι, ἐξῆς εἰς ὀργὴν, καὶ εἰς τιμωρίαν θυμήχανος, θελωντας νὰ δείξῃ φῶς τὸν βασιλέα ἀγάπην καὶ εὐνοιαν, συλλογιζόμενος ὀλίγον κατὰ διάνοιαν, εἶπε ταῦτα. Ἐγὼ βασιλεῦ ἤυρηκα μίαν μηχανὴν, νὰ νικήσῃς τὴν κόρην. Ἢ νὰ λάβῃ πολυόδυνον θάνατον. Πρόσταξεν νὰ κάμουν τέσσαρες ξύλινες τροχοὺς εἰς μίαν περόνην. Εἰς τὰς ὁποίας νὰ καρφώσουν γύρωθεν ξιφάρια,

καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὴ ἄλλα σίδηρα κοπτερὰ κὴ ὀξύτατα. οἱ δύο νὰ γυρίζωσι δεξιὰ, κὴ οἱ ἄλλοι ἀριστερὰ. Εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἀς τὴν βάλλεσι δεδεμένην. Καὶ ἅπαν γυρίζοντες οἱ τροχοὶ, νὰ καταξεχίσουσι τὰς σάρκας της. Καὶ ρωτῶν μὲν ἀς γυρίσουσι τὲς τροχὲς, μήπως κὴ φοβηθῆ τὸ σκληρὸν ἐντο μηχάνημα, νὰ τὴν πῆ τὸ προσασσόμενον. Εἰ δὲ, ἀς λάβῃ ἐλεεινὸν θάνατον. Ἤρεσε τῷ βασιλεῖ ἡ βυλὴ τῶν ἐπαρχῶν. Καὶ προσασσει, νὰ κάμωσι, ὡς ἄνωθεν. Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἐτελειώθησαν. καὶ φέροντες τὴν ἁγίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεινὸν κολαστήριον. Ἐγύρισαν μὲ βίαν πολλὴν τὲς τροχὲς, νὰ τὴν ἐκφοβήσωσιν. καὶ λέγοντες. Βλέπεις; Εἰς αὐτὸ τὸ μηχάνημα μέλλει νὰ λάβῃς πικρότατον θάνατον, ἐὰν δὲν προσκυνήσῃς τὰ εἴδωλα. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Εἰπόνσοι πολλακις τὴν γνώμην μου. Λοιπὸν μὴ χάνῃς καιρὸν. Ἀλλὰ κάμε ὡς βάλεσαι. Ἀφοῦ γοῦν ἐδοκίμασε πάλιν πολλάκις ὁ ἀλιτήριος μὲ κολακείαις κὴ πανουργεύματα. Καὶ δὲν ἐδυνήθη, νὰ μεταφέρῃ τὴν γνώμην της. Προσάσσει, νὰ τὴν ῥίψουν δεδεμένην εἰς τὲς τροχὲς, νὰ τὲς κινήσουν ἰσχυρὰ καὶ ὀξύτατα, ὅπως μὲ τὴν βίαν κὴ σφοδρότητα τῶν κινήματος, ὑπομείνῃ δεινότερον θάνατον. Ἀλλὰ μὲ τὴν θείαν χάριν κὴ βέλησιν ἔγινεν ἐναντία τῶν μελετωμένων ἡ ἔκβασις. Ὅτι ἄγγελος κυρίου καταβὰς ὑρανόθεν, ἐβοήθησε τῆς ἁγίας. Ἥτις δύο δρεπάνια λιλυμένα εἰς τῶν δεσμῶν σῶα καὶ ἄβλαβος. Οἱ δὲ τροχοὶ μοναχοὶ κυλιόμενοι, πολλὲς ἀπίσες ἐλεεινῶς ἐθανάτωσαν. Οἱ δὲ θεωρῶντες ἰδόντες τὸ παράδοξον θάυμα. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν ἀνεκραύγαζον. Ὁ δὲ βασιλεὺς λαβὼν τὸ θυμὸν σκοτισθεὶς, ἐμαίνετο κὴ ἐμιλέτα πάλιν, νὰ δώσῃ τῆς ἁγίας καὶ ἄλλην νεωτέραν κόλασιν. Ἀλλ' ἡ αὐγέσα ὡς ἤκουσε τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐξῆλθε τῶν κοιτώνος αὐτῆς. καὶ ἤλεξε παῤῥησία τὸν βασιλέα, λέγουσα, ἐπ' ἀληθείας μώρος κὴ ἀνόητος εἶσαι, νὰ πολεμᾷς μὲ τὸν ζῶντα θεὸν, κὴ νὰ βασανίζῃς τὴν δικαίαν ἄδικα. Ταῦτα ἀνελπίστως ἀκούων ὁ βασιλεὺς, κὴ ἀγριωθεὶς ἀπὸ τὴν μανίαν, ἔγινε πάντων τῶν θηρίων ἀπανθρωποτερος. καὶ ἀρπάσσοντας τὴν ἁγίαν, σύρει τὸν θυμὸν κατὰ τῆς συζύγου. καὶ ἀσχημίσας ὁ θηριώνυμος τῆς φύσεως τὴν συγγένειαν, προσάσσει νὰ ἀνασπάσουν τὸ βυζία τῆς γυναικὸς τὰ μὲ κάποια ὄργανα. Ἡ δὲ μακαρία αὐγέσα ἔγρηκα πολλὴν καὶ δεινοτάτην τὴν βάσανον. Πλὴν ἔχαιρε, ὅτι δι' τὸν ἀληθῆ θεὸν ἔπασχε. Πρὸς τὸν ὁποῖον προσηύχετο, νὰ τῆς σείλῃ ἐξ ὕψους βοήθειαν. Ἀφοῦ γὰρ ἔκοψαν τὲς μασὲς οἱ δήμιοι. καὶ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποταμηδὸν, ἐλυπήνταν οἱ παρεστῶτες καὶ ἐσυμπονέσαν αὐτὴν εἰς τοιαύτην πικροτάτην ὀδυνὴν κὴ ἀνήκουστον κόλασιν. Ὁ δὲ αἱμοβόρος ἐκεῖνος καὶ ἄσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλάγχνος, δὲν ἐσπλαγχνίσθη πρόσωπόν του σαρκατα. Ἀλλὰ πρόσταξεν, νὰ κόψουν τὸν κεφαλήν της μὲ μάχαιραν. Ἡ δὲ ἁγία μὲ τοιαύτην ὑπόφασιν. Εἶπε πρὸς τὸν ἅγιαν μὲ ἀγαλλίασιν. Δυνητῇ ἀληθινῇ Θεῷ, κάμε προσευχήν δι' ἐμοῦ λόγου μου. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Πορεύου εἰς εἰρήνην, νὰ βασιλεύῃς μὲ τὸν Χριστὸν αἰώνια. Ἡ μὲν ἔνδοξος μακαρία αὐγήτα τῇ κγ'. νοεμβρίου ἐτελειώθη τὸν κεφαλήν τὴν προσταξιν. Ὁ δὲ στρατηλάτης πορφυρίων ὑπῆγε κρυφὰ τὴν νύκτα μὲ τοὺς συμβούλους του, καὶ ἐνταφίασαν αὐτὴν τὸ τίμιον λείψανον. Καὶ τὸ πρωῒ θέλοντας ὁ τύραννος, νὰ παιδεύσῃ τινὰς εὐθὺς, ἐπαρρησιάσθη μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸ κριτήριον, λέγοντες. Καὶ ἡμεῖς χριστιανοὶ ἔμεθον στρατιῶται τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἐπίσημοι. Ἰωάννην τὸν ἀκολουθήσαντα ὁ μαξέντιος, ἐσέναξεν ἐκ βαθυᾶς καρδίας φωνάζοντας. Φεῦ ἀπολεσθήκαμεν, ἔστοντας νὰ ζημιωθῶ τὸν θαυμασὸν πορφυρίωνα, ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἔλεγε. Καὶ ἐσεῖς στρατιῶται φίλτατοι, τί ἐπάθετε, καὶ κατεφρονέσατε τοὺς θεοὺς θεούς; Τίσας ἔπεισαν; Οἱ δὲ οὐκ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ λόγον. Μόνον ὁ πορφυρίων εἶπεν αὐτῷ. Διατί ἀτιμώσεις τὸν κεφαλήν, καὶ ἐρωτᾷς τὰ πράγματα; Μετ' ἐμένα σωπήσανε. Ὁ δὲ εἶπε. Κακὴ κεφαλή, ἐσὺ ἔσαι ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τους. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ δώσῃ λόγον ὑπὸ τὸν θυμόντα. ἐκέλευσε, νὰ κόψουν πάντων τὰς κεφαλάς. Καὶ ἔτω τῇ κδ'. νοεμβρίου ἐτελειώθησαν. Καὶ ἐπληρώθη τῆς ἁγίας ἡ προρρήσις, ὅπου εἶπε τὸν βασιλέως, ὅτι πολλοὶ ὑπὸ τὸν παλάτιον ἀπὸ θέλουν πιστεύσῃ εἰς Χριστὸν διὰ λόγου τους.

Τὴν ἐπαύριον ἤφεραν τὸν ἀκατήχητον εἰς τὸ κριτήριον, καὶ λέγει τὸς ὁ μαξέντιος. Πολλὴν θλῖψιν καὶ ζημίαν μᾶς ἔδωσες. Ἐσὺ ἐπλάκωσες τὴν γυναῖκαμου. Τὸν αἰδρεῖονμου στρατηλάτην, ὁπὸ ἦτον ἄλλη ἡ δυνάμις σᾶς φουσάτουμε. Καὶ ἄλλα κακὰ μᾶς ἐσυμβήσαν διὰ μέσουσου. Καὶ ἔφριξε, νὰ σὲ θανατώσω ἀνελεήμονα. Ἀλλὰ σοῦ συγχωρῶ, διατίσε λυπᾶμαι νὰ ἀπωλεσθῇ κακῶς κόρη τοσοῦτον ὡραία καὶ παίσορος. Λοιπὸν κάμε τὸ θελημόμου φίλτατήμου, θυσίασε τοῖς θεοῖς. Νὰ σὲ λάβω βασίλισσαν νόμιμον, καὶ ποτὲ να μήσε λυπήσω. Οὔτε νὰ κάμω τίποτας φᾶξιν χωρὶς τὸν λόγονσου. Νὰ περάσῃς τοσοῦτον εὐφροσύνην καὶ μακαριότητα, ὁπὸ νὰ μὴν ἐχαρῇ ποτὲ εἰς τὸν κόσμον ἐμοίως ἄλλη βασίλισσα. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ὁ πονηρὸς ἔκλινε κάθε λίθον καὶ τὸν λόγον, νὰ μεταφέρῃ τὴν γνώμην του. Ἔπειτα βλέποντας, ὅτι μήτε μὲ κολακείαις μήτε μὲ ταισίματα. Οὔτε μὲ φοβερισμὸν κολασεῶν ἐδύνετο, νὰ μαλάξῃ τὴν σερρότεραν ἀδάμαντος, ἀπελπισθεὶς τελείως ὁ ἄθλιος καὶ ἀφρονέσατος.

ἔδωκε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔδωσε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως. Παραλαβόντες οὖν ταύτην οἱ στρατιῶται, ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς κατακρίσεως. Ἠκολούθει δὲ καὶ ὄχλος πολὺς ὀπίσω αὐτῆς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, κλαιόντες πικρῶς, ὅτι ἔμελλε νὰ ἀπολεσθῇ (καθὼς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον) τοιαύτη παγκαλλὴς κόρη καὶ πάνσοφος. Αἱ δὲ πρόκριτοι τῆς γυναικῶν καὶ εὐγλωττότεραι, ἔλεγον πρὸς ταύτην ὀλοφυρόμεναι. Ὦ ὡραιοτάτη κόρη καὶ πάμφωτε. Διατί εἶσαι τόσον σκληρόκαρδος, καὶ προτιμᾷς θάνατον ἀντὶ τῆς γλυκυτάτης ζωῆς; Διατί νὰ ἀφανισθῇ ἀκαίρως καὶ ματαίως τὸ ἄνθος τῆς σῆς νεότητος; Δὲν εἶναι κάλλιον, νὰ ὑπακούσῃς τῷ βασιλέως, νὰ ἀπολαύσῃς τοσαύτην μακαριότητα, παρὲξ νὰ κακοθανατίσῃς ἐλεεινότατα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀφῆτε τὸν ἀνωφελῆ θρῆνον, καὶ χαίρετε μᾶλλον, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ τὸν νυμφίον μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ποιητὴν καὶ σωτῆρά μου. Ὅστις εἶναι τῶν μαρτύρων ἡ ὡραιότης καὶ στέφανος. Καὶ προσκαλεῖται με εἰς ἐκεῖνα τὰ ἄῤῥητα κάλλη τῆς παραδείσου, νὰ συμβασιλεύω μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ σωταγάλλωμαι εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. Λοιπὸν μὴ κλαίετε διὰ ἐμένα, ἀλλὰ διὰ τῆς λόγους κλαίετε. Ὅπου ὑπάγετε δι' αὐτὴν ἀπιστίαν εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, νὰ ὀδυνᾶσθε, καὶ νὰ φλογίζεσθε πάντοτε. Ἀφοῦ γοῦν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ἔκαμε τὴν προσδιχὴν ταύτην.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἔκρινας ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ὑπομονῆς τὰς πόδας μου. Καὶ κατεύθυνας μου τὰ διαβήματα. Ἔκτεινον τώρα τὰς ἀχράντας παλάμας σου, ὅπου εἰς τὸν σταυρὸν ἐφυμάτισες. Καὶ δέξαι μου τὴν ψυχήν, τὴν ὁποίαν ἔθυσα διὰ τὴν ἀγάπησόν. Ἐνθυμήσου κύριε, ὅτι σαρξ καὶ αἷμα εἴμεθα. Καὶ μὴν ἀφήσῃς, νὰ φαντασθοῦν ἀπὸ τὰς δεινὰς ἐξετάσας εἰς τὸ φοβερόν σου κριτήριον, τὰ ἐν ἀγνοίαμου πταίσματα. ἀλλὰ ἀπόπλυνον αὐτὰ μὲ τὰ αἵματα, ὅπου ἔχυσα διὰ λόγου σου. Καὶ οἰκονόμησε, νὰ γένῃ τὸ σῶμα ἐτοῦτο, ὅπου διὰ σὲ κατεπόθη, ἀθάνατον εἰς ἐκείνους, ὅπου τὸ θέλουν ζητῆ. Καὶ φυλαξέτο σῶον καὶ ἀπέραντον, ὅπου θέλει ἡ βασιλείασου. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίασε κύριε ἐπὶ τὸν πεποιθότα λαόν σου τοῦτον. Καὶ ὁδήγησον αὐτὲς εἰς τὸ φῶς τῆς σῆς ἐπιγνώσεως. Δίδου δὲ καὶ εἰς ὅσους ἐπικαλέσουν διὰ ἐμένα τὸ παράγγιον ὄνομάσου τὰ πρὸς τὸ συμφέρον αἰτήματα. Διὰ νὰ ὑμνοῦνται ὑπὸ πάντων τὰ μεγαλεῖάσου. Νὰ σὲ δοξάζουν μὲ τὸν συναίναρχον πατέρα. Καὶ τὸ συναίδιον πνεῦμασου. Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα προσδοξαμένη, εἶπε τοῦ δημίου, νὰ τελέσῃ τὸ προσασσόμενον. Ὅστις ἐκτείνας τὸ ξίφος, ἀπέκοψε τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν τῇ κέ. τοῦ νοεμβρίου μηνός. Καὶ

πάλιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάλιν τότε θέλωντας ὁ Θεὸς, νὰ τιμήσῃ τὴν ἁγίαν αὐτὴ καὶ παράσεπτον μαρτυρα, θαῦμα ἠκολούθει τῷ θαύματι. Εἰς μὲν τὴν ἐκκοπὴν τῆς μακαρίας αὐτῆς κεφαλῆς εἶδασιν ὅλοι οἱ παρόντες, καὶ ἔβεξε γάλα ἀντὶ αἵματος. Τὸ δὲ σεβάσμιον αὐτῆς καὶ πάντιμον λείψανον ἐσύκωσαν τὴν ὥραν ἐκείνην ἅγιοι ἄγγελοι, καὶ τὸ ὑπῆγαν σεβασμίως εἰς τὸ σίνασιον ὄρος, καὶ μετὰ λύλαβείας αὐτὸ ἐθεμέλιωσαν. Τοῦτο εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς παναόφε καὶ θαυμασίας αἰκατερίνης. Ἥτις ἠγάπησεν ἔτσι τὸν ἐράνιον νυμφίον Χριστὸν, ὁπὲ ἐκατεφρόνησε πλοῦτον καὶ δόξαν. Καὶ πᾶσαν ματαίαν δόλαυσιν. Ὅθεν ἀγάλλεται τώρα, καὶ συνδυφραίνεται μετὰ τῶν ἁγίων ἀεὶ & παντοτε. Ἐπαιδεύθη ὡραῖς ὥρας, καὶ λαμβάνει δόλαυσιν αἰώνιον. Ἀντὶ μισήσε ἀκροατὴ. Καὶ γίνε μάρτυς εἰς τὴν ὡραίρεσιν, χωρὶς νὰ χύσῃ τὸ αἷμασε. Καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν εἶναι ἀνάγκη. Οὔτε τινὰς σὲ διωγασθεῖ, νὰ ἀροσκυνήσῃς τὰ εἴδωλα. Οὔτε νὰ ἀρνηθῇς τὸν σωτῆρασε, κἂν ἀρνήσε, καὶ νίκησον τὰ πάθη τῆ σώματος. Ἤγουν, ὅταν σε ὕβρισῃ τις, ἢ ἀδίκησῃ, ἢ δείρησε. Μακροθύμησον καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν δι' τὸν κύριον. Ὅπως τιμηθῇς ὑπ' αὐτὸ αἰώνια. Εἰ δὲ μὴ θυμωθῇς, καὶ ἀποδώσῃς τῷ παίσαντι κακὸν ἀθεμότερον, ἐγίνης χειρὸν ἀρνητὴς τῆ διαγγελίε. Καὶ ἐπροσκυνήσες τὸν ἄρεα. Τὸ ὅμοιον πίσθε καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα. Ἤγουν, ὅταν ἔχεις πόλεμον εἰς τὴν σάρκα. Καὶ τὸν νικήσεις ἀνδρείως, λογίζεσαι μαρτυρας. Εἰ δὲ μὴ νικηθῇς, νὰ πορνεύσῃς, ἐπροσκυνήσες τῆς ἀφροδίτης τὸ εἴδωλον. Ἐὰν μεθύσῃς, ἐθυσίασες τὸν διονυσον. Ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη ψυχῆς & σώματος. Ἐὰν νικήσῃς αὐτὰ, καὶ καταφρονέσῃς τα, θέλεις λάβῃ ὑπὸ τῆ ἀθλοθέτε Χριστὲ ἀμαραντίνης στεφάνες, νὰ δυφραίνεσαι μετὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων ἀεὶ καὶ παντοτε. Νὰ δοξάζῃς τὴν παναγίαν Τριάδα, καὶ τὴν ἀειπαρθενον Θεοτοκον, εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν ἀτελευτήτων αἰώνων. Ἀμήν.

NOEM-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΚΖ'.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ

Μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ πέρσου, Μεταφρασθὲν ἐκ τῆς γῆς ἐλλιμένων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον Παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Κατὰ τὰς χρόνους τῶν δυσεβῶν βασιλέων ἀρκαδίου καὶ ὀνωρίου, ἐκυρίευσαν εἰς τὴν περσίαν ἰσδιγέρδης καὶ ἀραράτ ὁ υἱός του. Ἄνθρωποι ὠμοί τε καὶ ἄσπλαγχνοι, βιάζοντες τὰς χριστιανὰς, ὅσας εὕρισκον, νὰ φρονήσωσι ὥσπερ ἐκεῖνοι ἀναίσθητα εἴδωλα. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον καὶ ἕνας θεοφανέστατος καὶ χρήσιμος ἄρχων, Ἰάκωβος τ' ὄνομα. Τὸ γένος ἀσσύριος, εἰς πόλιν βιλατὰ κατοικούμενος. Πλούσιος γνωστικὸς, καὶ εὐάρεστος. Ὅθεν ἦτον καὶ φρῶτος τῆς παλατίας, καὶ τὸν ἠγάπα περίσσα ὁ βασιλεὺς, διδασκαλίαν μεγάλων ἀξίαν καὶ χαρίσματα ἄμετρα. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἰσδιγέρδης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀραράτ ὁ υἱός του τὸν ἠγάπα τοσοῦτον, ὅπου δὲν ἤθελε χαρὰν, νὰ ξεχωρίσῃ μίαν ὥραν ἀπὸ λίγους. καὶ τόσον σπλάγχνος τοῦ ἐδειχνεν, ὅπου τὸν ἔκαμεν ὡς ἀδελφόν διὰ τὴν τοῦ γένους του θεοφάνειαν, καὶ τὴν ἀπλῆ κοσμιότητα. Ἔτι δὲ, καὶ δι' νὰ τὸν τραβίξῃ ὁ παντοδύναμος θρὸς τὴν ἀσέβειαν. Ὅτι ἦτον παιδιόθεν χριστιανὸς. καὶ οἱ γονεῖς του καὶ ἡ γυναῖκα του δυσεβεῖς καὶ πιστοὶ εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν χριστόν. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπαρχε νὰ τὸν ἀλλοτριώσῃ ὁ ἀλιτήριος, μὲ δωρεαῖς καὶ χαρίσματα. Γινώσκοντας, ὅτι οἱ καλόγνωμοι καὶ δυακριτικοὶ ἄνθρωποι, πείθωνται μᾶλλον μὲ εὐεργεσίας καὶ κολακεύματα, ἢ μὲ φοβέραις καὶ κολασήρια. καθὼς ἔπαθε καὶ ἔτος ὁ θαυμαστὸς Ἰάκωβος.

Ὅστις

Ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῆς πολλῆς φιλοδωρίας τυ αὐχωνος, ἠχμαλωτίσθη φεῦ, καὶ ἀρνήθη χριστὸν τὸν γλυκύτατον. καὶ ἀρσενωθῆσας τὰς δαίμονας, ἐγίνη μὲ τὸν βασιλέα μια ψυχὴ ἀνφοτέρων εἰς δυο σωματα. Ἀλλὰ μὴ σκυθρωπάσετε ἀφεραται, νὰ βαρυκαρδίσητε, τοιαυτα ἀκουοντες. Ὅτι ἐὰν μία βελόνα νερὸν νὰ σᾶσῃ διλωσῶς εἰς τὸ μαρμαρον, δύναται, νὰ τὸ τρυπήσῃ. Οὕτω ἡ αἱ πολλαὶ δωρεαὶ ἡ χάριτες διωκηται εἰς ψυχὴν εὐγνώμονα, νὰ τὴν μεταβέψουν μὲ εὐκολίαν καὶ λιαν ταχυα. Καθὼς ἔκαμαν εἰς τὸν τὸν περιφανῆ καὶ ἀοίδιμον. ἡ ἐκοίλαναν τὴν στερρεὰν πέτραν τῆς ἀπιστίσεως. Ἀλλὰ ἀκέσατε καὶ το τέλος, νὰ λάβετε εὐφροσυνὴν καὶ ἀγαλλίασιν. Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν παραβλέπει ὅσους προεγνώρισε καὶ προώρισεν. Ἀλλὰ καὶ πεσόντας ἀνορθοῖ. καὶ φωτιαγωγεῖ τυφλώττοντας. Ἐξελθὲ λοιπὸν ἡ φίλη τῶ Ἰακωβ εἰς τοὺς ὄρη φόρους, ὅτι ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸν, ἀπηλθε καὶ εἰς τὰς ἄκρας πίτε μήδος καὶ συμβίαστου. Αἵτινες ἐπόησαν τὴν καρδίαν, τοῦτον λογον ἀξέλπιστως ἀκουσασαι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον παρων, νὰ τὸν ἐλέγξουσι ὄφθαλμοτος τῶ ἔσειλαν ἐπιστολὴν, ταῦτα γραφουσα. Δὲν ἦτον πρέπον τῆς εὐγλρείας σε, νὰ ἀνταλλάξῃς ὄφθ τὸ ψεῦδος τὴν ἀληθειαν. Καὶ νὰ ἀκαπνθῆς ὄφθ τιμὰς ἀνθρώπων ὦ χαείσματα πρόσκαιρα, ὁπῶ παρέρχονται ὡσεὶ ὄνειρος, καὶ ὡσεὶ καπνὸς ὄφθαλύονται. Νὰ ἀγαπήσῃς βασιλέα φθαρτὸν καὶ πρόσκαιρον, καταλιπὼν τὸν ἀθάνατον καὶ αἰώνιον. Ὅστις κατακρίνει τὲς αὐτὸν ἀθετήσαντας εἰς πῦρ ἄσβεστον καὶ κολασιν ἀτελεύτητον. Τὸν Χριστὸν ἠρνήθης, καὶ γέγονας τῆς ἐκ τοῦ ἀγάπης ἀνάξιος, ὄφθ νὰ ἔχῃς φίλον ἕνα σκωληκόβρωτον ἄνθρωπον; Ὢ τῆς ἀνοίας. καὶ τί δύνται νὰ σὲ ὠφελήσῃ ὅταν ὑπάγῃς ἀντίμαστον εἰς τὰ ὀπίσω κόλασιν; Ἡμεις πολλὰ θλίψιν ἔχομεν ὄφθ λόγουσου. Καὶ πολλὰ δάκρυα ἐχύσαμεν, ἐξ ὅλης καρδίας δεόμενοι τῶ ἐλεήμονος Θεῶ, νὰ μήτε ἐγκαταλίπῃ ὡς ἔυσπλαγχνος, ἀλλὰ νὰ σὲ ὑποδεχθῇ ἐπιστρέφοντα. Λοιπὸν γνώρισον τὴν ἀταξίαν ὁπῶ ἐποιήσες, καὶ γένης ὑὸς τῶ σπόρους, ἀσιφώτους, ὁπῶ ἦσαν τὸ πρώτερον. Καὶ ἀναιφὰς, ἐπίστρεψον πάλιν πρὸς θεοσέβειαν. Εἰ δὲ καὶ δὲν μετανοήσῃς ταχυτερον, γίνωσκε, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον μετέχειας καμμιαν συγγένειαν. Ἀλλὰ θέλομεν εἶσαι ἀπὸ σῶ ξέναις καὶ ἀλλότριος. Οὔτε τινὰ κληρονομίαν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ πράγματας. Ἀλλὰ νὰ εἶσαι τελείως χωρισμένος ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας. Ὅτι πολλὴν μερίδα ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκότος, καὶ ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστον. Ἐπίστρεψον σιγὰ καὶ λῶς, ὅθεν κακῶς ἀνεχώρησας. Ἐπειδὴ ὁ δεσπότης ὁπῶ ἀρνήθης, δέν σε ἀποστρέφει μεταμελόμενον. Ἀλλ' ἵσταται εἰς τὸν σαυρὸν μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς, νὰ σὲ ὑποδεχθῇ ἐνφραινόμενος. Εἰ δὲ καταφρονέσεις τὴν

συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμβαλλὼ ἡμᾶς καὶ τὰ δάκρυα. Ὅταν σε φθάσῃ ἡ θεία δίκη μαζῆ μὲ τὸν φίλον σε, νὰ τιμωρᾶσθε εἰς κόλασιν ἀτελεύτητον, τότε θέλεις κλαύσῃ ἀνάπτα. Ταύτλω τλὼ ὀδυσολλὼ ἀναγνώσας ὁ Ἰάκωβος, ἔμεινε σιωπουσύμβυς, ὥσπερ ὑπὸ ὕπνον καὶ μέθλω ἐξεγειρόμβυς. καὶ συλλογιζόμβυς ποῖον θησαυρὸν τῆς πίστεως ἀπώλεσε. Ποίου φωτὸς ὑστερήθη. καὶ εἰς ποταπὸν σκότος τῆς πλάνης ἐξέπεσεν, ἔκλαυσε πικρῶς, μετανοήσας τὰ πεπραγμένα, καὶ ἐκ καρδίας σπαράζων, καὶ τύπτων τὸ στῆθος, ὠλοφύρετο κραυγάζων πρὸς τὸν δεσπότλν, νὰ τὸν συγχωρήσῃ τλὼ ἀνομίαν ὡς εὔσπλαγχνος. Ἐμιμεῖτο τλὼ τοῦ μαναασσῆ τὴ πέξια μετάνοιαν. Ἐμελέτα τλὼ θείαν γραφλὼ. Καὶ ἐνθυμούμβυς τὰς πικρὰς κολάσεις, δὲν ἐδυνέτο, νὰ παύσῃ τὰ δάκρυα. Ἀλλὰ φανερὰ ἐξομολογᾶτο τλὼ προτέραν ἀσέβειαν. Ὅθεν ἰδόντες αὐτὸν τινὲς ἀσεβεῖς. Καὶ μαθόντες τλὼ αἰτίαν τῆς θλίψεως, τὸν ἐκατάβαλαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὅτις ἐπληγώθη τλὼ καρδίαν, ταῦτα ἀκούσας. Καὶ προσκαλεσάμβυς, ἠρώτησεν αὐτὸν μετὰ θυμοῦ, ἐὰν ἦτον ναζωραῖος; Ὁ δὲ ἀπεκείνατο δῦθαρσὴς καὶ ἔυθυμος. Ναὶ δοῦλος εἶμαι τοῦ κυρίλμε Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐθυμώθη. Πλὶω ἐνθυμούμβυς τλὼ προτέραν αὐτῆ φιλίαν, δὲν ἔδειξε τὸν θυμὸν εἰς τὸ φανερόν. Ἀλλ' ἐδοκίμασε προτέρων μὲ κολακείας καὶ δωρεῶν ὑποσχέσεις. Ἔτι δὲ ἠ μὲ φοβερισμὸς τιμωριῶν καὶ πολάσεων, μήπως καὶ μετασρέψητον. Ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη ὁ δήλμος. Ὅτι ὁ ἅγιος ἐδίψα τὸ μαρτύριον. Ὅθεν ἐζῆ νὰ τὸν κάμῃ, νὰ τὸ θανατώσῃ τὸ γλυκορήτερον, τοιαῦτα προὸς αὐτὸ ἀπεκείνατο. Μάτλω κοπιᾷς, ἐπιχειρῶν ἀδυνατα πράγματα. Ὅτι καθὼς δὲν εἶναι βολετὸν, νὰ γράψῃς εἰς τὸ νερὸν γράμματα. Νὰ ἀπείρῃς σπάριον εἰς τὸ πέλαγος, ἢ να κρατήσῃς τὸν ἄνεμον εἰς τὸ δίκτυον. Οὕτω εἶναι ἀδυνατον, νὰ μεταβάλλῃς πλέον τλὼ γνώμλμον ἀπὸ τλὼ δυσέβειαν. Λοιπὸν ἀπόθες πᾶσαν ἐλπίδα. Καὶ μὴ κρύπτῃς πλέον τλὼ ὀργλύσε. Ἀλλὰ κατάποφον μελετᾶν τας σάρκασμου. Τιμωρει. Κατάφλεγε. Πάησον εἴτι βούλεσαι εἰς τὸ σῶμαμου. Τλὼ δὲ ψυχλὼ δὲν θέλεις δυνηθῆ νὰ μετασρέψῃς εἰς τλὼ ἀσέβειαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐδοκίμασε παλιν μὲ κολακείας ὡς τλὼ ἀλώπεκα νὰ τὴ παγιδεύσῃ. Καὶ ὑποκεμένος τὸν θυμὸν, προσποιεῖται παλιν ἀγάπλω, λέγων αὐτῆ. Λυτήσω τὸ σῶμαόσε Ἰάκωβε. Τλω ἐπανθέσουσοι ὡμαὶ πτερὰ. Καὶ τλὼ ἄμεζον φιλίαμας. Καὶ μὴ θελήσῃς νὰ ὑστερηθῆς τας ἀπολαύσεις τῆ κόσμε ἠ τλω γλυκυτάτλω ταύτλω ζωλω, νὰ λάβῃς χαλεπὰς ὀδυνας καὶ πικρότατον θάνατον, ἐζῆ ἐλπιζόμβυα ἀγαθα ἀβέβαια. Ἐγὼ σὲ πίασω, νὰ ἔχωμβυ κοινὸν τ' πλεῖστον, καὶ τιμλὼ καὶ δόξαν τ'

βασι-

βασιλείαμε, καλίτερα παρὰ πρότερον. Νὰ φίλατέμε τὴ θεοπότητε, δεμαίοε, μὴ καταφρονέοις τὶω ἀνείκασον φιλίαμας, νὰ φαγῆς πρὸς ἐμένα ἀχαρίσος. Ὅτι ἐὰν ἀπειθήσοις τὲ κράτεμε, ἀνάγκη εἶναι, νὰ σὲ δάσω καὶ σανικῶμε τὶω πρέπεσαν παίδυσιν. Ἀλλεὶ μὴ νομίσοις, ὅτι νὰ σὲ λυπηθῶ ποσῶς εἰς τὸ ὕστερον. Οὐχι κατὰ ἀλήθειαν. Ἀλλὰ νὰ μεταξέφω τὶω ἀγάπω, ὅπε σὲ ἔχω τώρα εἰς τόσεν μῖσος, τῆς παρακοῆσε ἀντάξιν. Νὰ σὲ δώσω τοιαῦτα δεινὰ κολασήεια, ὅπε ποτὲ δὲν ἠκούθησαν. Ὁ δὲ μακάριος ἀπεκρίνατο. Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν ἀκαίρως, ὦ βασιλεῦ. Μήτε φοβερίζῃς μὲ παιδεύτηεια. Οὔτε νὰ μὲ κολακεύῃς μὲ δωρεᾶς καὶ χαρίσματα. Ὅτι ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον ἐκ καρδίας ἐμίσησα. Ματαίαν δόξαν. Ῥέοντα πλοῦτον. Καὶ σαρκικὴν ἡδυπάθειαν. Ἵνα κληρονομήσω τὸν ἀληθῆ πλοῦτον. Τὶω ὄντως τιμὶω, καὶ ἀνέκφρασον ἡδονὶω τῆς ἐκεῖθεν μακαριότητος. Ὅθεν εὐχαρίστως ὑστερῶμαι πλούτε καὶ δόξης. Φίλων καὶ συγγενῶν. Μητρὸς. Γυναικὸς. Καὶ πάντων τῶν ἡδέων τοῦ σώματος. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἕτοιμος εἶμαι, νὰ λάβω μυρίας θανάτες, ἐὰν εἶναι βολετόν. Μόνον νὰ μὴ ζημιωθῶ χριστὸν τὸν γλυκύτατον, τὸν ὡραῖον κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. ὅστις ἐδημιούργησεν Ἥλιον, Σελήνιν. Καὶ τὰ ἐπίλοιπα κτίσματα. Καὶ ἔχει ἴσως τὶω δυνάμιν μὲ τὶω ἔνθεεν βέλπσιν. Καὶ ὅστις αὐτὸν ἀπαρνήσηται, ὑπάγει εἰς θάνατον ἀτελεύτητον. Αὐτὲ καὶ πλείονα λέγωντας ὁ μακάριος, ἐθυμώθη λίαν ὁ βασιλεὺς, ἐγνώρισας, ὅτι δὲν ἐδυνέτο, νὰ τὸν διαστρέψῃ. Ὅθεν συμβελεύθεις μὲ τινὰ τῆς συγκλήτε ἄνθρωπον, ἔδωκε κατ' αὐτὸ ἀπόφασιν τοιοῦτον σκληρὰν, ὅπε μόνον νὰ τὸ ἀκούσῃ τινάς, πόνει ἡ καρδία τοῦ. Ἤγουν νὰ κόψωσιν ὅλες τὰς ἀρμὰς καὶ φόλισμας. Ἀρχίζοντες πρῶτον ἀπὸ τὰς δακτύλες τῶν χειρῶν. Ἔπειτα καὶ τὰς λοιπὰς ἀρμονίας. Ὦ ἀπανθρώπε ἀποφάσεως. Καὶ τίς ἄλλος σκληρότατος τύραννος ἔδειξε ποτὲ τοιαύτην ἀπανλαγχνίαν πρὸς φίλονε; Ὦ θηριώδες γνώμης καὶ ψυχῆς ἀσυμπαθὲς καὶ ἀνελεήμονος. Ὅσοι τὸ ἤκουσαν, ἐσυμπόνεσαν, οὐ μόνον οἱ δυσμενεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ φιλικότεροι ἕλλενες. Καὶ χαλὸν εἰπεῖν καὶ τὰ ἀναίσθητα πράγματα, λίθοι, καὶ ξύλα ἐδάκρυσαν, εἰς τοιαύτην ψῆφον θηριωμένα. Ὁ δὲ μάρτυς τῆς ἀληθείας δὲν ἐδειλίασεν. Ἀλλὰ μᾶλλον ἔζεχνε εἰς τὸ σάδιον, μὲ πολλὴν ἀγαλλίασιν. Σωνήχθησαν σωῦ ὅλοι τῆς πόλεως διὰ νὰ ἴδωσιν τοιοῦτον φρικώδεσε τον θέαμα. Οὐ μόνον δὲ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονες παρεγένοντο, εἰς τοσοῦτον ἰσχυρὸν ἀγῶνα καὶ βίαιον πάλεσμα. Οἱ μὲν ἄγγελοι διὰ νὰ τῆ βοηθήσωσιν ἀοράτως, νὰ λάβῃ τὸν στέφανον. Οἱ δὲ ἀντίπαλοι διὰ νὰ ἐμ-

ποδί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προδίσουν (ἐὰν δυνηθοῦν) καὶ νὰ σμικρύσουν τοῦτο τὸ πρόθυμον. Ἔτι δὲ καὶ δεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Δεσπότου. Θέατρον ἐγένηθημεν ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ μέγας ἀγωνοθέτης Χ βασιλεὺς ἐράνιος ἐπαρεγένετο. Καὶ ἐστέκετο ἄνωθεν αὐτῶν, νὰ τὸν δυναμώνῃ εἰς τὴν τῶν θαυμάτων πάλιν ἐκείνην. Καὶ μετὰ τὸ τέλος νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Βλέποντας ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος καὶ μεγαλόφρων ἀνὴρ τοὺς ἀνημέρους δημίους, καὶ τὰ φοβερὰ ὄργανα, ὁποῦ ἔμελλον νὰ τὸν κατακόψουν, δὲν ἐφοβήθη τὴν ἐλπιζομένην καινοτομίαν. Ὁποῦ πᾶσα ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ φιλάνθρωπος, ἐὰν ἔβλεπεν ἄλλον ὕστερα πάσχοντα, ἤθελε λυπηθῇ, καὶ νὰ τὸν συμπονέσῃ ὡς ἄνθρωπος. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ γενναῖος δὲν ἔδειξε τίποτας συνθρωπόν. Δὲν ἐσυμπύχε λόγον ταπεινόν. Οὐδὲ τι ἀνάξιον πέπονθεν. Ἀλλ' ὥσπερ νὰ ἦτον ἡ σάρξτε ἀναίσθητος, ἔστεκε μὲ ἱλαρὸν νεῦμα καὶ χαριέστατον. Τότε ἔδεσαν αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ πόδας οἱ δήμιοι. Ἔπειτα ἀφοῦ ἔβαλαν εἰς τὸ ἀμβόλι τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, λέγουσιν. Γιὰ τί μέλλεις νὰ πάθῃς διὰ τὴν ἀπείθειάν σου. Ἔπρεπε ἀχθημένη, νὰ κόψωμεν ἕνα πρὸς ἕνα τὰ μέλη σου. Τοὺς δακτύλους ὅλους. Τὰς χεῖρας, καὶ πόδας σου. Τοὺς βραχίονας. Τοὺς ὤμους. Τὰς ἀστραγάλες. Τὰ γόνατα. Τοὺς μηροὺς, καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕστερον. Συλλογίζε λοιπὸν, πόσην δοκιμασίαν τόσας βασάνες, νὰ κάμῃς τὸ συμφερώτερον. Ὅτι ὕστερα δὲν ὠφελᾷ ἡ μετάνοια. Τινὲς δὲ φίλοι Χ γνώριμοι τὸν ἐπαρακαλέσαν, δακρύοντες, νὰ λυπηθῇ τὴν σάρκαν του. Καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἐκεῖνος τοσοῦτον ἐπίπονον καὶ πολύδωρον θάνατον. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμοὶ παλαίπωροι. Ἀλλὰ θρηνεῖτε ἐσᾶς Χ τὰ τέκνασας. Ὅτι δεῖ πρόσκαιρον ἡδονὴν, ὑπάγετε μὲ τοὺς θεούσας εἰς κόλασιν ἀτελεύτητον. Ἀμὴ ἐγὼ δεῖ πόνον πρόσκαιρον μίας ἡμέρας, κληρονομῶ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν τὴν κυρίαν μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνέκφραστον ἡδονὴν, καὶ εὐφροσύνην αἰώνιον. Ταῦτα εἰπὼν, εἶδε τοὺς δημίους, πῶς ἡτοίμαζαν τὰ ἐργαλεῖα, νὰ κόψουν τὰ μέλητου. Ὅθεν ἐζήτησεν ὀλίγην διωρεὰν, νὰ κάμῃ πρὸς κύριον δέησιν. Καὶ οὕτως ἔκαμε προσευχὴν, νὰ τοῦ δώσῃ δυνάμιν καὶ βοήθειαν, νὰ τελείσῃ τὸν ἀγῶνα, ἵνα λάβῃ τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Τότες οἱ δήμιοι ἔκοψαν αὐτοῦ τὸν ἀντίχειρον. Ὁ δὲ ἀναβλέψας πρὸς οὐρανὸν, εἶπε. Κύριε Ἰησοῦ χριστὲ ὁ βοηθὸς τῆς ἀβοηθήτων. Ἡ ἐλπὶς τῆς ἀπελπισμένων. Καὶ τῆς ἀδυνάτων ἡ δυνάμις, πρόσδεξαι τὸν πρῶτον κλάδον τοῦ δένδρου τούτου ἐν τῇ ἐλέει σου. Ὅτι ὥσπερ ἡ ἄμπελος θάλλει κλαδευομένη εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς, οὕτω καὶ ἐγὼ θέλω παρασαθῇ εἰς τὸ βῆμα σου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μασε σῶος καὶ ἀνελλιπὴς τὴν ἡμέραν τῆς ἀνασάσεως. Ἐκόψαντες δὲ καὶ τὸν β. κλάδον τῆ δένδρε, ὅπου ἡ δεξιάσε ἐφύτευσεν. Εἶχε δὲ τὸ πρόσωπον φαιδρὸν καὶ χαριέσατον, ὥσπερ νὰ ἐξύφα τὰ προσδοκώμενα ἀγαθὰ τοῦ κυρίεμας. Καὶ κόπτοντες τὸν γ'. δάκτυλον ἔλεγε. Μετὰ τῆ ἐν τῆ καμίνῳ βληθέντων ξιῶν παίδωνσε ἀνυμνῶ καὶ δοξάζωσε κύριε. Καὶ ἐν τῷ χορῷ τῆ ἁγίων μαρτύρωνσε ψαλῶ τῷ ὀνόματίσε ὕψισε. Εἰς δὲ τὴν ἐκτομὴν τῆ τεταρτε καὶ πέμπτε. Ἐπληρώθη χαρᾶς τὸ σόμα αὐτε, καὶ ἔλεγε. Ἐν ταῖς πέντεμου αἰθήσεσιν δύλογήσωσε κύριε. Ὅθεν τῆ ἀγαθῶν πόνων τῆς ἐμῆς δεξιᾶς τὸν πενπασέλεχον καὶ δύκλεῆ καρπὸν πρόσδεξαι δέσποτα κύριε. Τότες ἔκοψαν ἕνα πρὸς ἕνα καὶ τὰ τῆς ἀριστερᾶς δάκτυλα. Καὶ δυχαρίσα εἰς ὅλα ὁ ἡδυναμότατος, λέγων εἰς κάθε ἕνα τὴν ἀρμόδιον δύχλη καὶ δοξολογίαν τὴν πρέπε. σαν. Τινὲς δὲ τῆ παρεσώτων φίλοιτε ἔλεγον αὐτῶ, πικρῶς κλαίοντες. Ἀδελφὲ ἠγαπημένε, λυπήσε τὴ λόγωσε. Μὴ θελήσης, νὰ σὲ κακοθανατώσωμεν ὀδυνηρῶς, νὰ χάσης τὴν γλυκυτάτην ζωήν. Τὴν γυναῖκα, & τὴν μητέρασε. Καὶ τὴν λοιπὴν τῆ κόσμε ἀπόλαυσιν. Καὶ μὴ λυπᾶσαι δῶ τὰς δακτύλικσε, ὅτι ἔχομεν ἰαζοὺς ὀπισήμονας, νὰ σὲ θεραπεύσωμεν. Πλοῦτον ἔχεις πολὺν, καὶ δὲν χρειάζεσαι ἀπὸ τῆ χειρῶν τὴν ὑπηρεσίαν. Λοιπὸν ἄκκσόνμας πρὸς τὸ συμφέρονσου, εἰπὲ μόνον λόγον μικρὸν μὲ τὸ σόμασε, νὰ φανῇ, πῶς ἔκαμες τῆ βασιλέως τὸ πρόσαγμα, ἵνα λυζωθῇς τῆ δεινῶν πολαύσεων. Καὶ μὲ τὴν καρδίαν πίσδυε πάλιν τῷ θεῷσε. Καὶ ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὴν χώρανσου, θέλεις κλαύσῃ, νὰ τῆ ζητήσῃς συγχώρησιν. Ὁ δὲ μακάριος ἀπεκρίνατο. Μὴ γένοιτο, νὰ πράξω τοιαύτην ὑπόκρισιν. Δὲν δύνανται τινὰς, νὰ δυλεύσῃ δύο αὐθέντας. Ὅστις βάλλῃ τὴν χεῖρα εἰς ἄροτρον, καὶ γραφῇ ὀπίσω, δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ἐρανίε μακαριότητος. Ἄδικον εἶναι, νἀγαπῶ τὴν μητέρα, ἢ τὴν γυναῖκαμε θειοτέρον ἀπὸ τὸν θεὸν καὶ σωτῆραμε. Ὅστις δὲν λάβῃ τὸν σαυρὸν αὐτε, νὰ ἀκολεθήσῃ τῷ Χεισῷ, δὲν εἶναι ἄξιος δεῦλόσε. Διὰ τῆ μικρῶν πόνων ἐσέων ὑπάγω πρὸς αὐτὸν τὸν δεσπότημε, νὰ λάβω τὸν τῆς αἰθλήσεως στέφανον. Ὅθεν παρακαλῶσας, μήμε λυπᾶσθε. Ἀλλὰ συγχαρεῖτέμοι μᾶλλον, καὶ συνεύφράνθητε. Ταῦτα ἀκούσαστες οἱ δήμιοι, ἔκοψαν καὶ τὰ δάκτυλα τῆ ποδῶν αὐτε ἕνα καθ'ἕνα, δῶ νὰ τὰ δίδσιν πολλὴν ὀδυνίαν καὶ βάσανον. Ὁ δὲ ἀδαμάντινος ὑπέμεινεν ὅλες αὐτοὺς τοὺς πόνους καρτερικῶς, καὶ δυχαρίσα εἰς κάθε δάκτυλον, ἀναμέλπαν τὸν ὕμνον ἁρμόδιον. Καὶ ἀλλότε μὴν ἔλεγε. Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλσεων δόξαν. Ποτὲ δὲ ὥσπερ ὑπαθαρρύνων ἑαυτὸν ἔλεγε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζλιγμ. Γνατί περίλυπος εἶ ἡ ψυχήμου. Καὶ τὰ ἑξῆς. Τότες ἔκοψαν τοὺς πόδας αὐτῆ ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους. Ἔπεσε πάλιν τοὺς ὄξω ἀκόψαν ἀπὸ τὰ γόνατα. Μετὰ ταῦτα τὰς παλάμας καὶ βραχίονας ἀλλεῶς ἐναπέκοψαν. Ὁ δὲ ἀθάμας ἐκαρτέρει μεγαλοψύχως, βλέπωντας τοὺς δακτύλους. Τὰς χεῖρας καὶ πόδας ἐρριμμένους ἐπὶ τὴν γλῦ. Καὶ δὲν ἐσυμπύχε λόγον θυμοῦ ποσῶς κατὰ τῆ δημίων, ἢ τοῦ δικάζοντος. Ἀλλὰ μόνον προσηύχετο, λέγων διαφόρους ῥήσεις τῆς θείας γραφῆς. Ἤγουν, Αἶνει ἡ ψυχήμε τὸν κύριον. Ψαλλῶ τῷ Θεῷμου. Ἕως ὑπάρχω. Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ δμιλογήμη. Ἐγὼ δὲ δύφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ κυρίῳ. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρὸς ἀναψυχὴν αὐτοῦ καὶ παράκλησιν. Ὢ τῆς τῆ μάρτυρος ἀνδρείας καὶ γλυναιότητος. Ὢ τῆ θαυμάσιωσυ χειρὲ βασιλεῦ. καὶ πῶς ὑπέμεινε τότες δειμυτάτες πόνες κὴ ἀλγηδόνας πικρὰς ὁ ἀήττητος. Ὢ ἀκροαταὶ, τάχα δὲν ἰλιγγιάσατε, κὴ δὲν ἐπόνεσεν ἡ ψυχήσας, μόνον ἀκόντες τοιαύτῃ κατακοπῇ ἀνίλεων; Ἐγὼ νομίζω, ὅσοι δύρέθησαν παρόντες εἰς τοσῦτον φοβερὸν καὶ φρικωδέστατον θέαμα. Οὐ μόνον οἱ πιστοὶ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ διώκοντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀναίδητοι λίθοι, νὰ ἐσυμπόνεσαν. Μόνον ἐκεῖνος ὁ καρτερόψυχος κὴ φιλόχριστος δὲν ἐδάκρυσεν. Ἀλλὰ ὑπέμεινε γλυναίως τὰς φρικταὶ αὐτὰς καὶ ἀνυπόστατες κολάσεις μὲ ἱλαρὸν καὶ ἀγαλλιώμενον πρόσωπον. Ὅτι τοιαύτῃ φύσιν κὴ σωμήθειαν ἔχει ὁ θεῖος ἔρωτας, ὅταν βεβαιώσῃ μίαν δύγλυκεστάτῃ ψυχῇ, νὰ τὴν δυναμώνῃ, νὰ τὴν χαρίσῃ, κὴ νὰ τὴν κάμῃ μὴ ἔχῃ φύσιν, κὴ νὰ μὴ ἔχῃ ἀλγηδόνας καὶ μάστιγας. Χωρὶς γὰρ τῆς θείας αὐτῆς δυνάμεως, δὲν ἦτον βολετὸν, νὰ ὑπομείνῃ τόσας ὀδυνίας. Καθὼς οἴδαμεν τινὰς κὴ μόνον ἔχῃ τὴν κοπὴν τῆς μιᾶς χειρὸς ἢ ποδὸς, ἐβόησεν, τὸν σφοδρὸν κὴ ἄῤῥητον πόνον μὴ ὑπενέγκοντες. Καὶ ἕτος ὁ πολυύμνητος κὴ ἀειμακάριστος. Οὐ μόνον ἕνα ἢ ἓξ, ἢ δέκα θανάτης ὑπέμεινεν. Ἀλλὰ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν κὴ ἑξήκοντα. Ἔξεχαν ὡς ποταμοὶ τὰ αἵματα. Ἔπιπτον αἱ σάρκες. Ἐκόπτοντο αἱ φλέβαι. Ἀνεσπῶντο τὰ νεῦρα. αἱ ἀρτηρίαις ἐφανίζοντο. Τὰ μέλη ἐξεσκορπίζοντο. Ἐλειποθύμει τὸ θέαζον. Οἱ δήμοι κόπτοντες ἐκουράθησαν. Οἱ δαίμονες ἠπιθέντες ἐφρύαξαν. Οἱ ἄγγελοι ὑρῶντες ἐθαύμασαν. Ὁ πάσχων φαιδρὸς ἐφαίνετο, κὴ δὲν ἔδειχνε νεῦμα σκυθρωπόν. Ἀλλὰ ἦτον χαροπὸς ὡς δυσχήμενος μᾶλλον καὶ ὀχι τιμωμένος. Ἕως ὁποῦ τοῦ ἔκοψαν τοὺς μηροὺς. Καὶ τότες ἐπόνεσε βεβαιὰ δειμυτέρας ὀδυνῆς αἰσθανόμενος. Καὶ ἐβόησε, λέγων. Χριστὲ βοήθειμοι. Οἱ δὲ δήμοι εἶπον αὐτῷ. Δόσου τὸ εἴπομου πρότερον, ὅτι ἔχεις βασανους καὶ πόνους ἔμελλες νὰ λάβῃς, κὴ δὲν τὸ ἐπίστευσες; εἰπὲ τώρα τοῦ θεοῦσου, νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς τιμωρίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταύτας. Ὁ δὲ ἀπεκείνατο. Δέντου ζητῶ ἐγώ, νὰ μὲ λυξώσῃ ἀπὸ ἢ βάσανον. Ἀλλὰ νὰ μὲ δυναμώσῃ ἕως τέλος, νὰ λάβω τὸν στέφανον. Ὦ ἀνόητοι, δὲν νὰ φανῇ πῶς ἔχω σάρκα, δὲν τοῦτο τῶρα ὡρὸς ὥρας ἐπόνεσα. Ἀμὴ ὡρότερον ἦτον ὁ νοῦς μου ὅλος ὡρὸς τὸν δεσπότην μου ἰησοῦν χριστόν. Ὅστις ἐλάφρανε τὰς πόνες μου, καὶ δὲν αἰσθάνομαι τίποτας. Ναὶ ἐπ' ἀληθείας. Καθὼς τὸ ἀμπέλι σφυροκοπόμενον δὲν χρειᾷ πόνον. Οὕτω κὴ ἐγὼ κατακοπτόμενος δὲν ἐπόνεσα. Ὅθεν εὐχαριστῶ. Καὶ παρακαλῶσας, μήμε λυπᾶσθε. Ἀλλὰ καταλύσατέμε τοῦτον τὸν παλαιὸν οἶκον τῆς σαρκός, δὲν νὰ μοῦ ἀνακαινισθῇ ἄλλος ὡραιότερος καὶ φαιδρότερος. Ἐπειδὴ τὰς κλάδους ἀποτόμως ἐθερίσετε, μὴ στέκετε ἀργοί, ἀλλὰ κόψατε καὶ τὸ δένδρον. Ὅπως ἀξιωθῶ καὶ τῆς ἐρανίας μακαριότητος. Ὅτι καθὼς ποθεῖ ἡ ἔλαφος, νὰ φθάσῃ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων. Οὕτω καὶ ἐγὼ διψῶ καὶ ἐπιποθῶ τὸν θάνατον, δὲν ἀπολαύσω τὸν κτίσιμα. Οὕτως ἓν καταμέρος τρυπόμενος ὁ ἀπίστιτος ἐφύλαξε τὸν λογισμὸν τῆς δυσεβείας ἀπαθῆ ✠ ἄτμητον. Καὶ ἐπῆρε κατὰ πάντων τὰ νικητήρια, μὲ τὴν συμμαχίαν τῶ πνεύματος καὶ τῶ μεγαλοφυεῖ τῶ φρονήματος. Ἔμεινεν ἓν μόνον μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῆθος. Καὶ τὴν κοιλίαν, ἐλεεινὸν φεῦ εἰς τοὺς ὁρῶντας ✠ φρικτὸν θέαμα. Οἱ δὲ ἀλιτήριοι ἄρχοντες, βλέποντες, ὅτι κὴ ἔτω κατακοπεὶς, ὁ δὲν φοβεῖται ποσῶς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκείνης φοβεῖ θεωρότερον. Μὴ ἔχοντες εἰς αὐτὸν πλέον ἐλπίδα, ὡρισάσαν, νὰ κόψωσι κὴ τὴν τιμίαν αὐτῆ κεφαλὴν, ὥσπερ κὴ τὰ ἐπίλοιπα μέλη τῶ σώματος. Τοῦτο δὲ ἐπέλυσαν ὄχι δὲν τινὰ ἔλεος ποσῶς, ἢ συμπάθειαν. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν πολλὴν τὴν μολυσμόν. Διὰ νὰ μὴ φαίνεται, πῶς τὸν νικᾷ ἔτω κατατεμνόμενος. Οὔτε νὰ μαρτυρεῖται διαύτῆ ἡ ἐκείνων ἀσθένεια, κὴ ἀπίστιτος μεγαλειότης τῆς τῶ κυρίε δυνάμεως. Ἠσυχάσας οὖν ὀλίγον ὁ ἀθλητὴς μετὰ τὴν ὑπόφασιν. μετὰβίας κινήσας τὴν τιμίαν αὐτῆ κεφαλὴν, τοιαῦτα ὡροσηύξατο. Δέσποτα θεὲ πάτερ παντοκράτορ, κὴ κύριε ἰησοῦ χριστὲ, κὴ ἅγιον πνεῦμα, εὐχαριστῶσοι, ὅτι μὲ ἐδυναμώσες, κὴ ὑπέμεινα τὰς βασανίας δὲν τὸ ὄνομάσε τὸ ἅγιον. Ἀλλὰ καταξίωσόνμε, νὰ τελέσω τὸν ἀγῶνα. Ὅτι κίνδευοι ἄδε εὑροσαίμε, κὴ ὠδῖνες θανάτε περιεκύκλωσαν. Ὅλαμε τὰ μέλη κατέκοψαν. Δὲν ἔχω πόδας νὰ σαματήσω ὄρθιος, νὰ ὡροσκυνήσω τὸ κράτος σε. Οὔτε χεῖρεσμοι διελύσκονται, νὰ τὰς ὑψώσω ὡρὸς ἐρανὸν εὐχάμενος, κὴ τὴν βοήθειανσε ὀπικαλέμενος. Γόνατα κὴ βραχίονας, δένμε ἀφήκασιν οἱ ἀνίλεοι. Ἀλλ' ἔμεινα ὥσπερ δένδρον ξεκλαδισμένον ἐλεεινῶς, κὴ τὰς ῥίζας κατακοπτόμενον. Ὅθεν δέομαι τῆς χρηστότητός σε βασιλεῦ ἅγιε, μὴ ἐγκαταλίπῃς τὸν δοῦλόνσε. Ἀλλὰ ἐξάγαγε ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ σώματος τὴν ψυχήμε. Καὶ κατάταξον αὐτὴν μὲ ἁγίων μαρτύρωνσε. Διὰ νὰ δοξάζω-

ζωμεν ἀκαταπαύστως τὸ κράτος σε, εἰς τοὺς αἰῶνας ✠ αἰώνων, ἀμήν. Ταῦτα εἰπόντος, ἀπέκοψαν τὴν τιμίαν αὐτῆ κεφαλὴν μὲ τὴν μάχαιραν. Καὶ ἔτως ἐκοσμήθη μὲ τὸν αἰώνιον ✠ ἀμαράντινον στέφανον. Συγκληρονόμος μὲ τὸν δεσπότην χριστὸν τῆς ἀθανάτε ζωῆς γεγόμενος. Καὶ ἀπολαύστας ἐκεῖνα τὰ ἄῤῥητα ἀγαθὰ, ὁπῶ ὀφθαλμὸς δὲν εἶδεν, ἔτε ὦς ἤκουσεν, ἔτε εἰς καρδίαν ἀνθρώπε ἀνέβησαν. ὅτι ἐσὺ καθὼς εἶπεν ὁ μέγας παῦλος, ὡαῖς ἕνας μέλλει, νὰ πληρωθῇ κατὰ τὸν κόσμον αὐτῶ, πόσην ἀμοιβὴν θέλει λάβῃ ἔτος ὁ μυριοθανὴς ✠ ἀθάνατος, ὅστις ὑπέμεινε τοσάτες πόνες ὑπὲρ πᾶσαν ἀνθρώπινον δυνάμιν; Ἀψευδέσατε, καθὼς ἦταν αἱ ὀδύναι κὴ κολάσεις σφοδρόταται, ἔτως ἔσαι κὴ ἡ ἀπόλαυσις ἄπειρος κὴ ὁ μισθὸς ἀναρίθμητος. Ἡ εὐφροσύνη ἀνεκδιήγητος. Καὶ οἱ στέφανοι ἐνδοξότεροι. Ἐμαρτύρησε δὲ ὁ μακάριος ἰάκωβος εἰς τὴν βαβυλῶνα ὑπὲρ ἐαρὰτ βασιλέως περσῶν. Ὠνοείᾳ δὲ κὴ Θεοδοσίᾳ τῆς αἰωνίων αὐγούστων τῆς ῥωμαίων γῆς πιστῶς βασιλευόντων. Ἐν μηνὶ νοεμβρίῳ κζ'. ἡμέρα παρασκευῆ. Τότες προσελθόντες ἄνδρες τινὲς θεοσεβεῖς κὴ φιλόχριστοι, ἔδιδαν τοὺς φύλακας χρήματα, νὰ τοὺς ἀφήσουν, νὰ λάβουν μέρος ἀπὸ τὰ ἅγια λείψανα. οἱ δὲ φοβέμενοι τὸν βασιλέα, δὲν ἔσερξαν. Ὑποσάντες σὺν οἱ φιλόχριστοι ἐλίγον, ἐκρύβησαν εἰς ἕνα τόπον, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκδεχόμενοι. Ἵνα εὕρωσιν ἄδειαν. Καὶ ἁρπάσουν ἐξ αὐτῆ μέρος τίποτας. Ἀφῆ γοῦν ἐπέρασεν ὥρα πολλὴ τῆς νυκτὸς κὴ ἀπεκοιμήθησαν οἱ φυλάσσοντες, προσῆλθον ἡσύχως οἱ χριστεπώνυμοι. Καὶ ἔκλεψαν τὰ τῆ μάρτυρος πολύτιμα λείψανα. Καὶ ὡς ἔπρεπεν ἐντίμως αὐτὰ κὴ σύλαβῶς ἐνταφίασαν. Εἰς μνημόσυνον μὲν αὐτῆ κὴ ἐνθύμησιν αἰώνιον. Εἰς δόξαν δὲ κὴ ἔπαινον τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ. Ὦ πρέπει τιμὴ, αἴνεσις ✠ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτῆ πατρὶ, κὴ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ κὴ ζωοποιῷ αὐτῆ πνεύματι. Νῦν κὴ ἀεὶ κὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ✠ αἰώνων, Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Α'.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ

Ἁγίου Φιλαρέτου τοῦ ὁσιομυρηνίτου καὶ Ἐλεήμονος.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Εἰς τὰ μέρη τῆς παφλαγωνίας εἶναι χώρα ὀνόματι ἄμνεια, ἥτις ὑποτάσσεται εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς γάγγρας. Εἰς ταύτην ἦτον τις ἄνθρωπος εὐσεβὴς καὶ ἐναρέτος, καὶ φιλαρέτος εἰς τὰς πράξεις καὶ ὄνομα. Καὶ πολλὰ πλούσιος ψυχῆτε καὶ σώματι. Εἶχε κτήνη πολλὰ. Πρόβατα χιλιάδας, ιβ'. βόδια, χ'. ἄλογα. Χωράφια. Ἀμπελῶνας. Καὶ ἄλλα ὅμοια. Δούλους, καὶ ὑπηρέτας. Εἶχε δὲ γυναῖκα τὸ ὄνομάτης θεοσεβῆ εὐγλωσσον καὶ φοβουμένην τὸν κύριον. Καὶ παιδίον ἀρσενικὸν ὀνόματι ἰωάννην. Καὶ θυγατέρας δύο τὴν μίαν ἔλεγαν ὑπατίλαν καὶ τὴν ἄλλην εὐανθίαν. Αἵτινες ἦσαν πολλὰ ὡραιότατας ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας τὸ τόπο ἐκείνο. Ἦτον δὲ ὁ φιλαρέτος περίσσα ἐλεήμων, φιλόπτωχος, καὶ φιλόξενος. Καὶ καθὼς ἔδιδεν ἀφθόνως ἢ πλέτον τοῖς πένησι. Πεινασμένους ἐχόρταινε. Γυμνοὺς ἔνδυνε. Τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ ἐκοίταζε. Ξένους ὑπεδέχετο καὶ ἁπλῶς ὅλους τοὺς ἐνδεεῖς ἐσπλαγχνᾶτο, καὶ τοὺς ἔδιδεν εἴτι ἐχρειάζωνταν, ἐ μόνις τοὺς πλησίον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπον φιλοδώρει ἀφθονοπάροχα. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἄλλος ἀβραὰμ ἐγωρεύετο εἰς τὴν φιλοξενίαν, ἐ μόνος τὸ πλησίον συμπάθειαν. Ἠκούσθη γοῦν ὁ χρισομύρητος γνώμητου εἰς ὅλην τὴν ἀνατολήν. Καὶ ἤρχοντο ὅλοι οἱ ἐνδεεῖς καὶ πένητες, καὶ ἐλάμβανον παρ' αὐτοῦ ἄλλος χρήματα, Ἄλλος κτήνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος. Καὶ ἕτερος ἄλλο κατὰ τὴν χρείαν του. Καὶ ἦτον ἡ οἰκία τοῦ φιλαρέτου πρὸς τοὺς κεκαμμένους ἀπὸ τὴν δίψαν τῆς πτωχείας μία πηγὴ ἀνεξάντλητος. Καὶ ὅσον αὐτὸς ἔδιδε μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον καὶ γνώμιν φιλάγαθον. Τοσοῦτον καὶ ὁ πλουσιόδωρος κύριος ἐπλήθυνε τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ περισσότερον. Ὁ δὲ μισόκαλος καὶ δόλιος δαίμων, ἐφθόνησε τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός. Καὶ ἐζήτησε παρὰ θεοῦ ἐξουσίαν, νὰ τὸν πειράξῃ ὥσπερ ποτὲ καὶ τὸν Ἰὼβ τὸν ἀείμνηστον, λέγων οὕτως. Δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ἐὰν ἀπὸ τὰ πολλὰ ὁποῦ ἔχει, ἐλεημονᾷ τοὺς πτωχούς. Ἀλλὰ ἂς ἔλθῃ εἰς πτωχείαν καὶ στέρησιν, καὶ τότε νὰ ἐγνωρίσω τὴν καλοσύνην του. Ἔδωκε γοῦν θέλημα τοῦ δαίμονος, νὰ τὸν πτωχεύσῃ. ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦτου δὲν ἔχει ποσῶς ἐξουσίαν, νὰ κακοποιήσῃ τινά. Ὁ γὰρ κύριος πτωχίζει, καὶ πλουτίζει. Ταπεινοῖ, καὶ ἀνυψοῖ, κατὰ τὴν γραφήν. Δίδοντας οὖν ὁ ἅγιος κατὰ τὸ σύνηθες ἐλεημοσύνην. Καὶ μοιράζοντας καθεκάστην, τὰ κτήνη καὶ τὴν λοιπὴν περιουσίαν αὐτοῦ, μέρος πάλιν ἀπὸ κλέπτας καὶ δυνάστας, καὶ ἑτέρας τινὰς δυσχρίας, κατέστησεν εἰς τελείαν πτωχείαν. Εἰς τόσον, ὅτι δέντου ἔμεινεν ἄλλο, εἰμὴ μόνον ἕνα ξύλινον βόδι. Ἕνα ἄλογο. Καὶ ἕνα γαδούριον. Μία ἀγελάδα μὲ τὸ μοσχάρι αὐτῆς. Καὶ μερικὰ μελίσσια. Τὰ ξυλολάτιατου ἄρπασαν δυνασικῶς οἱ γεωργοὶ καὶ γείτονες. Ὅτι, ὡς εἶδαν, πῶς ἐπτώχυσε, καὶ δὲν δύναται, νὰ τὰ καλιεργᾷ, ἄλλοι φανικῶς, καὶ ἄλλοι μὲ παρακάλεσιν ἐπῆραν τοὺς τόπους του. Καὶ δέντου ἄφησαν ἄλλο, μόνον τὸ σπίτιον ὁποῦ ἐκατοίκα. Εἰς αὐτὰ ὅλα, ὁποῦ ἔπαθε, δὲν ἐλυπήθη, οὔτε ποσῶς ἐλάλησε λόγον ἄσχημον. Ἀλλὰ καθὼς, ὅταν πλουτήσῃ ξαίφνης ὁ ἄνθρωπος, ὅλως χαίρεται, οὕτω καὶ ἐκεῖνος εὐχαρίστα εἰς τὴν πτωχείαντου. Ἐνθυμούμενος τὸν λόγον τοῦ χριστοῦ, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν εἰσελεύσεται. Μίαν ἡμέραν ἐσκέπτετο ὁ φιλάρετος τὸ ξυλογάϊτα, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ χωράφιον. Ἐργαζόμενος οὖν εὐχαρίστα τὸν κύριον, ὅπου ἐκοπίαζε μονάχος τε, νὰ εὐγάζῃ τὴν ζωοφόιαντα μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, κατὰ τὴν ἀρὰν τοῦ προπάτορος. Καὶ παρεκάλει αὐτὸν, νὰ τοῦ δίδῃ ὑπομονὴν ἕως τέλους. Ἄλλος τὶς γεωργὸς πτωχὸς ἐβάλθυσε μὲ τὸ ξυλογάϊτου εἰς ἕνα χωράφιον ἐκεῖ πλησίον. Καὶ ἔπεσε τὸ ἕνα του βόδι, καὶ ἐψόφησεν. Ὅθεν ἐλυπήθη πολλὰ, διατὶ ἔτον πτωχὸς, καὶ ἔχρωσει. Λοιπὸν ἀπῆλθεν εἰς τὸν φιλάρετον, νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν συμφοράντε, νὰ τὸν παρηγορήσῃ κἂν μὲ λόγον καλόν, ἐπειδὴ νὰ τοῦ δώσῃ βοήθειαν δὲν ἐδύνετο διατὶ τὴν πτωχείαντου. Ὁ δὲ ἐλεήμων καὶ

χρισομίμητος ἄνθρωπος, ὡς εἶδε τὸν πλησίον δακρυρροοῦντα, τ' ἐσυμπόνεσε, καὶ ἐξεζύσεν δύθυς τὸ ἕνατε βόδιον. Καὶ τῦ τὸ ἐχάρισεν. Ὁ γαιῦ γεωργὸς θαυμάσας τὴν ἀγαθὴν φροαίρεσιν τῦ ἁγίε, εἶπεν αὐτῷ. Κύριέμε, ἠξεύρω, ὅτι ἄλλο βόδιον δὲν ἔχεις, καὶ πῶς νὰ ἐργάσης τὸ χωράφιε; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἔχω ἄλλο καλίτερον εἰς τὸν οἶκονμε, ὃ ἐπάρετο, νὰ κάμης τὴν ὑπηρεσίανε, φρίχε τὸ μάθῃ ἡ γυναῖκα σ τὰ παιδίασε, νὰ πικραινθοῦν. Λαβὼν οὖν αὐτὸ ὁ γεωργὸς, ἀπῆλθε, δεξιάζωντας τ' ὄνε, καὶ εὐχόμενος τ' ἅγιον, ὅπε ἔκαμεν εἰς ἐκεῖνον τοσοῦτον ἔλεος. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπῆρεν εἰς τ' ὦμονε τ' ζυγὸν καὶ τὸ ἀλέτρι, καὶ ὑπῆγε μὲ τὸ ἕνα βόδι εἰς τὴν οἰκίανε. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός τε, τί ἔγινε τὸ ἄλλο βόδιον; εἶπεν, ὅτι ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον τὸ μεσημέρι. Καὶ ἄφησέτα, νὰ βόσκεται, καὶ ἔφυγεν. Ὁ δὲ ὕστε ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν αὐτε. Καὶ δυσκολευίας τ' γεωργὸν, πῶς τὸ εἶχε ζυγωμένον, ἐθυμώθη, καὶ λέγει τε. Πῶς ἐτόλμησες ἄνθρωπε, νὰ ζεύξῃς κτῆνος ἀλλοξιον; Διατί ἐπαωχεύαμεν οἱ παλαίπωροι, μᾶς καταφρονᾶτε τοσοῦτον, καὶ ἁρπάζετε βιαίως τὸ φαΐγμαμας; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Τέκονμε, παρακαλῶσε, μὴ ὀργίζε κατ' ἐμὲ ἀναιτίως, ὅτι ὁ πατήρσε μᾶ τὸ ἐχάρισεν. Ὁ δὲ νέος τῦτο ἀκούσας, ἀπῆλθε πικρίλυπος, καὶ τὸ ἀνήγγειλε τὴν μητέρατε. Ἡ ὁποία ἔρριψε τὸ μανδήλιον ἀπὸ τὸ κεφάλιτης, σ κλαίουσα ἔλεγε κατὰ τῦ ἀνδρός τε ταῦτα. Ὦ ἄσπλαγχνε καὶ ἀκάματε, ἂν καὶ ἐμένα δὲν ἐλεημονᾶσαι, ὅπε νὰ μήσε ἤθελα γνωρίση. Ἀμὴ κἂν τὰ παιδίασε λυπήσου, πῶς νὰ ζήσουσι; Πέτεινος εἶσαι καὶ ἄγριος. Καὶ ἐβαρέθης νὰ κοπιάζης. Ὅθεν δι' νὰ κοιμᾶσαι ἀμέριμνος ἔδωκες τὸ ζῶνσε, ἢ ὄχι δι' τ' κῦ. Ἐκεῖνος δὲ ὑπέμεινε τὰς ὀνειδισμὰς μὲ φρόνησιν, καὶ δέντης ἀντιλογήθη ποσῶς, δι' νὰ μὴ χάσῃ τ' μισθὸν τῆς ἐλεημοσυνής. μόνον τῆς εἶπε. Μὴ λυπᾶσαι ἀδελφήμου, ὅτι ὁ θεὸς εἶναι πλούσιος, καὶ δυνάται, νὰ μᾶς δώσῃ ἑκατὸν εἰς τὸ ἕνα. Ἐκεῖνος ζέφει τὰ πετεινὰ τῦ οὐρανῦ, καὶ ἡμᾶς θέλει ἀφήσῃ, νὰ πεινάσωμεν; Μὴ μεριμνᾶς φθεὶ τὴν αὔριον, ἄλλα ἔλπισον εἰς αὐτ', νὰ σᾶ δώσῃ, ὅσα χρειάζεσαι, ἢ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Μετὰ πέντε ἡμέρας πάλιν, ἐκεῖ ὅπε ἔβοσκε τὸ ἄλλο βόδι τῦ γεωργῦ, ἔφαγε βοτάνι φαρμακερὸν, καὶ ἐψόφησεν. Ὅθεν ἔλαβεν ἐκεῖνο, ὅπε τῦ ἐχάρισεν ὁ φιλάρετος, καὶ τῦ τὸ ἔστειλεν εἰς τ' οἰκονε, λέγων. Διατ' ἁμαρτίαν, ὅπε ἔκαμα καὶ ἠδίκησα τὰ παιδίασε, καὶ ἐπῆρα τὸ βόδισε, δὲν ἐβάσαξεν ὁ Θεὸς τὴν ἀβασκειοσύνην μου, καὶ ἐσκότωσέ μου καὶ τὸ ἕτερον. Ὁ δὲ φιλάρετος τῦ ἔδωσε καὶ τὸ ἄλλο, εἰπών. Ἔ παρε καὶ ἐτᾶτο, ἐργάζε, ὅτι ἐγὼ ἔχω εἰς τ' νοῦμα, νὰ ὑπάγω εἰς τόπον μακρυνόν, σ δέντο

χρειά-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρειάζομαι. Λαβὼν οὖν αὐτὸ ὁ γεωργὸς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἀγαλλόμενος, καὶ θαυμάζων εἰς τὴν ἐλεημοσύνην καὶ ἁπλότητα τῆς ἀγίας. Ὅτι εἰς τοσαύτην πτωχείαν κατῆντησε, καὶ πάλιν τὴν ἐλεημοσύνην δὲν ἔπαυεν. Ἄρχισαν οὖν, νὰ κλαίουν τὰ παιδία μὲ τὴν μητέρα τους. Καὶ ἔλεγον φρὸς ἀλλήλους τους. Κακῶς ἐγνωρίσαμεν τ' ἄνθρωπον τοῦτον τ' σαλογέροντα. Ὅτι ἐὰν ἐπτωχεύσαμεν, ἀκόμη εἴχαμεν κἀν τὸ ζυγάρι παρηγοριὰ νὰ μὴ χαθῶμεν ἀπὸ τὴν πεῖναν οἱ τάλανες. Ὁ δὲ ἅγιος γέρων τοὺς ἐπαρηγόρα, λέγων. Μὴ λυπᾶσθε. Ἔχω ἄσφαρα κρυμμένα εἰς ἕνα τόπον, τόσα πολλὰ, ὅπου ἐὰν ζήσετε, ῥ. χρόνους, χωρὶς νὰ δουλεύσετε, φθάνουσίσας, νὰ ζῆσθε, καὶ νὰ ἐνδύεσθε. Ὅτι ἐγὼ ἐφρονώρισα τὴν πτωχείαν ἐτούτην, ὅπου ἔμελλε, νὰ μᾶς ἔλθῃ, S ἐπῆρον ἀπὸ τὰ κτήνη, καὶ ἐφύλαγα τὰ ἀργύρια. Ταῦτα τοὺς ἔλεγε μεθ' ὅρκου. Διατὶ ἐφρόβλεπεν ὡς δίκαιος καὶ φροορατικὸς ὁποῦ ἦτον, μὲ τὴν χάριν τοῦ πναγίου πνεύματος, ἐκεῖνο, ὅπου ἔμελλε νὰ τοὺς ἔλθῃ ὕστερον, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἦλθεν ὁρισμὸς βασιλικὸς, νὰ ὑπάγουν οἱ στρατιῶται εἰς πόλεμον κατὰ τῶν ἀγαρηνῶν. εἷς δὲ στρατιώτης μισέλλης ὀνόματι ἦτον πεῖσα πτωχὸς, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο στράγμα, μόνον τὸ ἄλογόντου καὶ ἕνα κοντάρι. Καὶ καθὼς ἔβγαιναν ὅλοι, ἐκεῖ ὅπου ἔκαμναν τὴν δοκιμὴν τῶν πολέμου βιασικά. Ἔτυχε, καὶ ἐσκόνταψε τὸ πτωχὸ τὸ ἄλογόντου, καὶ ἐψόφησεν. Ἦλθεν οὖν εἰς ἀπορίαν πολλὴν, μὴ ἔχοντας, νὰ ἀγοράσῃ ἕτερον. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν ἅγιον φιλάρετον, τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τοῦ δανείσῃ τὸ ἄλογόντου, ἕως νὰ περάσῃ ἡ δοκιμὴ, νὰ μὴ τὸν κακοποιήσῃ ὁ χιλίαρχος. Ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τὴν συμφορὰν αὐτοῦ, τοῦ τὸ ἐχάρισε τελείως, λέγων αὐτῷ. Λάβε τοῦτο αὐτὸς τὸ ἐδικόνου, ἔχετο ἕως νὰ ζῇ, καὶ ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀκίνδυνον. Ἐπῆρετο γοῦν ὁ μισέλλης. Καὶ ἀπῆλθε, δοξάζων τ' κῦ. Ἦλθε δὲ καὶ ἄλλος τίς πτωχὸς εἰς τὸν ἅγιον, καὶ τοῦ ἐζήτησε, νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα μοχάρι, νὰ κάμῃ ἀρχιὰ, διατὶ ἡ δόσις του ἦτον καλὴ, καὶ εἴτινος ἤθελε δώσῃ ἐλεημοσύνην ἐπλήθυνεν ἡ εὐλογία του, καὶ ἐπλούτανε. Ὁ δὲ μακάριος φιλάρετος ἐχώρισεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀγελάδα τὸ μοχάρι. Καὶ τὸ ἔδωσεν. Ἡ δὲ ἀγελάδα ἐζήτει τὸ τέκνον της, καὶ ἐφώναζε. Τότε τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα. Ἐμᾶς δὲν λυπᾶσαι ἄσπλαγχνε; ἀκόμη κἀν τὴν ἀγελάδα δὲν συμπονεῖς, καὶ τὴν ἐχώρεσες ἀπὸ τὸ παιδίον της; Ὁ ὃ ἀπεκρίνατο. Νὰ ἦσαι εὐλογημένη ἀπὸ τὸν θν, ὅτι δικαίως ἐλάλησας, καὶ δὲν ἦτον πρέπον νὰ τὴν χωρίσω. Ταῦτα εἰπὼν, ἐφροσκάλεσε τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, ὅπου τοῦ ἔδωσε τὸ μοχάρι, καὶ λέγει τον. Ἡ γυναῖκα μου λέγει, πῶς ἔκαμα ἁμαρτίαν, νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ χωρέσια. Λοιπὸν ἔσαρε κὴ τὴν μάνατου, κὴ ὁ θεὸς νὰ τὰ εὐλογήσῃ εἰς τὸν οἶκόν σου, νὰ σὲ τὰ πλήθωνῃ, καθὼς πρτὲ κὴ τὴν ἐδικήμου ἀγκάλη. Καὶ ἔτως ἔγινε, κὴ ἀπέκτησε τόσα βόδια ἀπ' ἐκείνην τὴν εὐλογίαν, ὥστε ἐπλούτησεν. Ἡ δὲ γυναῖτου ἐμέμφετο τοῦ λόγου της, λέγοντα. Καλὰ ἔπαθα. Ὅτι ἐὰν δὲν ἤθελα σωτύχῃ, ἔμενεν κὰν ν' ἀγκάλιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαμου. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἔγινε λιμὸς εἰς ἐκείνην τὴν χώραν. Καὶ μὴ ἔχωντας, νὰ θρέψῃ τὴν γυναῖκα κὴ τὰ παιδίατου, ἐσπῆρε τὸ κτηῶς. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἄλλον τόπον εἰς ἔνατα γνώριμον. Καὶ ἐδανείσθη ἕξι κοιλὰ σιτάρι. Ἀφοῦ γομῶ ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου τὸ ἐξεφόρτωσεν, ἦλθεν εἰς πτωχὸς κὴ τοῦ ἐζήτησεν ὀλίγον. Ὁ δὲ εἶπε τῆς γυναικός του, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἕνα κοιλόν. Καὶ αὐτὴ τοῦ εἶπε. Δόσμας ἐμᾶς πρῶτα μερτικὸν ἀπὸ ἕνα κοιλὸν καθ' ἕνός, κὴ τὸ ἐπίλοιπον δόστο ἄτινος θέλεις. Ὁ δὲ εἶπεν. Αἰμὴ ἐγὼ δὲν ἔχω μερίδα; Λέγειτου ἐκείνη. Ἐσὺ εἶσαι ἄγγελος, κὴ δὲν φάγεις. Ὅτι ἐὰν εἶχες χρεία ψωμί, δὲν ἐχάριζες τὸ σιτάρι, ὅπου ἐδανείσθης. Καὶ τὸ ἔφερες ἀπὸ τόσα μίλια. Τότε ἐκάκησε πρὸς αὐτὴν, κὴ εἶπεν. Ὁ θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ἔπειτα ἐμέζησε δύο κοιλὰ, κὴ τὸ ἔδωσε τῷ πτωχῷ. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. δόσε τὸ μισὸν φορτίον, νὰ τὸ μοιραθῆτε. Λοιπὸν ἐμέζησε κὴ τὸ γ'. κοιλόν, κὴ τοῦ τὸ ἔδιδε. Μὴ ἔχωντας δὲ ὁ πτωχὸς σακκὶ νὰ τὸ βάλλῃ, εἶπεν ἡ θεοσεβὼ ἀναγελαστικῶς πρὸς τὸν ἄνδρατης. Δέντου δίδεις κὴ τὸ σακκὶ, νὰ τὸ πάρῃ; Καὶ αὐτὸς τῷ τὸ ἔδωσεν. Ἡ δὲ πάλιν εἶπεν αὐτῷ. Διὰ τοῦτο δόστου τὸ ὅλον τὸ σιτάρι. κὴ αὐτὸς τῷ τὸ ἔδωσε. Πλὴν ὁ πτωχὸς μὴ δυνάμενος νὰ συκώσῃ ἕξι κοιλὰ σιτάρι μονόφορα, εἶπε πρὸς τὸν νέον ἰωὴβ. Ἂς σέκεται κύριέμου, νὰ τὸ κουβαλῶ εἰς τὸν οἶκονμου. Ἡ δὲ θεοσεβὼ εἶπε τὸν ἄνδρατης. Δόσου κὴ τὸ γαδάριον, νὰ μὴ κάμνῃ τόσον κόπον ὁ ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸς τὴν εὐχήθη. κὴ φορτώσας ὅλον τὸν σῖτον, τὸν ἔδωσε τῷ πτωχῷ μὲ τὸ κτηῶς, κὴ ἀπῆλθεν ἀγαλλιώμενος. Ὁ δὲ φιλάρετος ἔλεγε. Ὁ πτωχὸς δὲν ἔχει μέριμναν. Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς κὴ ἀπελεύσομαι. Ἡ δὲ σύμβιος αὐτοῦ ἔκλαιε μετὰ παιδίατης πεινασμένα, κὴ μὴ ἔχοντες τὶ νὰ φάγουν, ἐδανήσθη ἕνα ψωμὶ ἀπὸ τοῦ γειτόνατης, κὴ ἔβρασεν ἀγριολάχανα, κὴ ἔφαγαν. Ὁ δὲ φιλάρετος ὑπῆγε εἰς ἄλλον χαίτοπα, κὴ ἐδείωπτεν, εὐχαριστῶν τὸν κύριον. Εἷς δὲ ἄρχων φίλος μέγας τοῦ φιλαρέτου. Ὅστις ἦτον κυβερνητὴς τῆς πόλεως, ἀκούσας ταῦτην τὴν ἐχθίτην πτωχείαν τοῦ πρώην ἐκλαμπροπλουσίου φίλου του, τοῦ ἔστειλε, μ. κοιλὰ σιτάρια. Τὸ ὁποῖον βλέπων ὁ ἅγιος, εὐχαριστήσε τὸν θεὸν, ὁπὲ φροντίζει ἔξω τὰς θέλησίς του. Πλὴν ἡ γυναῖκατου τὸ ἐμοίρα-

σεν

σε, κὴ ἐπῆρε πας ἕνας πέντε κοιλά. Ἐπῆρε τὸ μερτικόντου ὁ ἅγιος κὴ ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς ἀπ' ἐκεῖνο. Καὶ ἔως τλὺ ζήτλω ἤμεσαν δὲν εἶχε πλέον. Ἀλλὰ ὅπαν ἔζωγλε ἡ γυνήτου μὲ τὲς ἄλλες, ὑπήγλε κὴ αὐτὸς, κὴ τοῦ ἔδιδαν γογγύζοντες, κὴ λέγοντες αὐτῷ. Ἔως πότε δὲν εὐγάνεις τὸν κακρυμμένον βίον, νὰ ἀγοράζης, νὰ ζώγης. Ἀμὴ ἔρχεσαι κὴ πέρνεις πάλιν ἀπ' ἐκεῖνο ὁπού μας ἔδωκες; Δέντου ἔμεινεν σωὺ ἄλλο τὶ, πάρεξ τὰ μιλιάρια μόνον. κὴ ὅπαν εἴρχετο τινας πτωχὸς, δὲν ἔχοντας τὶ νὰ τοῦ δώγη, τὸν ἔπερνεν εἰς τὸν μιλιαρῶνα, κὴ τὸν ἐχόρταινε μέλι. κὴ οὕτως ἔκαμνε καθ' ἑκάστλω, ἕως οὗ ἔμεινε μόνον ἕνα κοφίνι. Τὸ ὁποῖον ὑπήγαινε κρυφὰ τὰ πωλίατου, κὴ το ἐξύγηταν. Καὶ πάλιν ἐλθὼν ἄλλος πτωχὸς, τὸν ὑπῆγλε εἰς τὸν μιλιαρῶνα, κὴ δὲν εὑρίσκοντας μέλι ποτῶ; ἔυγαλε τὸ φόρεμάτου, κὴ τοῦ τὸ ἔδωκε, δῆθε νὰ μήτου δόσῃ ἔγκαιρον. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν παίδων, εἶπεν, ὅτι τὸ ἔχασε. Καὶ μὴ δυνάμενοι, νὰ τὸν βλέπωσιν οὕτως, ἔκλαψεν ἡ γυνήτα ἔναπι; ῥοῦχο, κὴ τὸ ἔκαμεν ἀνδρείκειον, κὴ ἐφόρειτο.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐβασίλδυεν ἡ φιλόχειρος Εἰρλώη, κὴ κωνσαντῖνος ὁ γόστης. Οἵτινες ἔστειλαν στρατιώτας εἰς πᾶσαν πόλιν κὴ χώραν νὰ γυρεύσωσι κόρλω ἔυμορφον κὴ ἐνάρετον δῆθε τὸν βασιλέα. Ἀπελθόντες σωὺ εἰς ὅλα τὰ κάστρη, ἤλθασι κὴ εἰς τλὺ ἄμπεναν. Καὶ ἰδόντες οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι τλὺ οἰκίαν τῆ φιλαρέτε μεγάλλω κὴ ἔυμορφον. ἐνόμισαν, ὅτι ἦτου τινας μέγας ἄρχοντας, κὴ ἐπρόσαξαν τοὺς ὑπηρέτας ἐκεῖ νὰ κονέψουσιν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας ἔλεγον. Μλὼ ὑπάγετε ἀπὸ αὐθέντες, νὰ πιζεύσετε, ὅτι ἕνας πτωχὸς γέροντας κατοικεῖ εἰς αὐτὰ, ὁπῦ δὲν ἔχει τίποτας. Οἱ δὲ ἀπεσαλμένοι νομίζοντες, ὅτι ἦτου τινας πλούσιος, κὴ τὸν ἐφοβοῦνταν οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας, κὴ δι' αὐτὸ τὲς ἐμπόδιζαν, εἴπασι μετ' ὀργῆς πρὸς τὲς ὑπηρέτας. Γιὰ πάγετε ἐκεῖ, ὁποῦ σας λέγομεν, κὴ τινος μλὼ ἀκούετε. Ὁ δὲ φιλόξενος κὴ φιλόθεος φιλάρετος ἐπῆρε τλὺ ῥάβδοντου κὴ προϋπλώπτησεν αὐτοὺς μὲ πολλλὼ χαρὰν, κὴ τοὺς εὐχήθη, κὴ ἠχαρίστησε, πῶς ἐκαταδέχθηκαν, νὰ κονέψουν εἰς τλὺ πενιχρὰν κὴ ταπειλώτου οἰκίαν. Ἔπειτα ἐπρόσαξε τλὺ γυναῖκατου, νὰ ἑτοιμάσῃ φαγῆ ἐμμελῶς, νὰ τοὺς φιλεύσουσι. Ἡ δὲ εἶπεν, δὲν μίαν ὄρνιθα δὲν ἀφῆκες τελαὶ τωρε εἰς τὸν οἶκονσου, κὴ τί νὰ τοὺς φιλεύσωμεν; ἢ νὰ μαγερεύτω ἄρρια λάχανα; Λέγειτης ὁ ἅγιος, ἄναψε σίαν. σόλισε τὸ μέγα τραπέζιον, κὴ απόγγισε τλὺ ἀλεφάντινον τράπεζαν, κὴ ὁ Θεὸς μας σέλλει τώρα κὴ φαγητὰ ὅσα θέλομεν. Οὕτως γοιῦ κυτρίπτισεν ἡ γυνὴ. Καὶ ἰδὲ οἱ πρῶτοι τῆς χώρας ἐφέρασιν ἀπὸ τλὺ πλαγίαν θύραν

θύραν κειὲς. Ἀρνία. Ὄρνιθας. Περιστέρια. Κρασὶ παλαιὸν. καὶ ὅσα ἄλλα ἔκαμναν χρεία. Καὶ τὰ ἔφθιασεν ἡ θεοσεβὼ ὀπτήσζα μὲ μυρωδικὰ, καὶ ἐβρέπισαν τὴν ζάπεζαν ἀπάνω εἰς τὸ μέγα ζίκλιωον, τὸ ὁποῖον ἦτον πολλὰ ὡραιότατον θρᾶγμα ςρογγυλοειδὲς, καὶ τόσον μεγάλον, ὁπὲ ἐχώρει νὰ καθίσουν ἄνδρες, λς'. ἰδόντες οὖν οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι τοιαύτην εὐωρέπειαν. Τὰ φαγητὰ ὁπὲ ἤφεραν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄξια δι' μεγάλες ἄρχοντας. Καὶ τ' γέροντα ἱεροθρεπῆ καὶ σεβάσμιον, διατὶ ἦτον καθολικὰ ὅμοιος τῷ ἀβραὰμ ὲ μόνον εἰς τὴν φιλεξενίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θεωρίαν. τὸς ἄρεσε καπολλά. Καὶ καθὼς ἔξωθεν, ἦλθεν ὁ υἱὸς τὲ γέροντος ὁ ἰωάννης, εἰς τὴν ὄψιν, S εἰς τὸ κορμὶ ὅμοιος τῷ πατρὶ αὐτὲ, ἀνδρεῖος ὡς τὸν σαμψων, καὶ ὡραῖος ὡσὰν τὸν ἰωσὴφ. Ἐσεβῆκαν δὲ καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐγγόνιάτε, ὁπὲ ἔφερναν τὰ φαγητὰ εἰς τὴν ζάπεζαν. Τῶν ὁποίων τὸ κάλλος, τὴν εὐταξίαν, καὶ παίδευσιν θαυμάσαντες οἱ ςρατιῶσαι, εἶπον τῷ γέροντι. Ἔχεις γυναῖκα; Ὁ δὲ εἶπε. Ναὶ κυρίμε. Καὶ αὐτὰ τὰ παιδία εἶναι ἐγγόνια καὶ τέκνα μες. Καὶ εἶπον αὐτῷ. Ἂς ἔλθῃ λοιπὸν ἡ γυνή σε, νὰ μᾶς σύχνθῇ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα, ἰδόντες αὐτὴν τοιοῦτον ὡραῖαν μὲ ὅλον ὁπὲ ἦτον γηραιὰ, ἐθαύμασαν τὸ κάλλος της καὶ εὐωρέπειαν. Καὶ ἠρώτησαν, ἐὰν εἶχε καὶ θυγατέρας; Ἡ δὲ εἶπεν. Ἡ πρώτημου θυγατέρα ἔχει τρία κοράσια. Καὶ λέγουσιν. Ἂς ἔλθουν νὰ τὰ ἰδοῦμεν κατὰ τὴν πρόσταξιν τὴν θεοπάτων βασιλέων. Ὁ δὲ γέρων εἶπεν. Ἂς φάγωμεν, ἐπὶ ἔδωσεν ὁ θεός. Νὰ χαρῶμεν, ὅτι ἡ ἐντιμότησός εἶσε κοπιασμένοι ἀπὸ τὸν δρόμον, νὰ ἀναπαυθῆτε, καὶ αὔριον νὰ γένῃ τὸ θέλημα τὲ Θεὲ. Οὕτως ἐπέρασαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐσολίθησαν τὰ κοράσια, καὶ ἐξῆλθον εὐτάκτως, καὶ προσεκυνήσαν τοὺς ςρατιώτας μὲ ἕνα χῆμα θαυμάσιον. Οἱ δὲ ἰδόντες τὸ κάλλος αὐτῆς. Τὴν σολὴν. Τὴν κατάσασιν. Τὴν εὐταξίαν. Καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἄξια θαύματος, ἐξέςησαν, καὶ ἔλαβον πολλὴν ἀγαλλίασιν. Καὶ μεξήσαντες αὐτὰς, εὑρήκασι τὴν πρώτην εἰς τὴν ἡλικίαν, καθὼς ἤθελαν, καὶ εἰς τὸ μέξον τὲ ποδὸς ἴσια, κατὰ τὴν παραγγελίαν τὲ βασιλέως. Καὶ ὁμοίαζε μὲ τὴν ζωγραφίαν, ὁπὲ ἐβάσαζον. Τότες ταῖς ἐπῆραν ὅλως μὲ πολλὴν χαρὰν, τὸν γέροντα, τὴν γυναῖκα, καὶ ὅλες τὲς συγγενίτσι ψυχὰς τεσσαράντα. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτὲ εἰσὶ ταῦτα. Ἰωάννης ὁ πρῶτος υἱὸς. Ἡ πρώτη θυγατέρα Γ'πατία, χήρα μὲ δύο θυγατέρας Μαρίαν καὶ Μαρανδίαν. Ἐθέλεξαν δὲ καὶ ἄλλα δέκα κοράσια ἀπὸ ἄλλες τύπες. Εἰς ταῖς ὁποίαις ἦτον καὶ τινὸς πλησίον Γερόντιανὲ θυγατέρα. Καλὴ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ ὑψηλὸν τὸ φρόνημα ἔχουσα. Ἡ δὲ τὲ ἐλεήμονος ἐγγόνη Μαρία εἶπε πρὸς ταῖς ἄλλαις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλαις. ας κάμωμεν ἀδελφαὶ συμφωνίαν ἀλλήλωσιμας, ὁποία θελήσει ὁ θεὸς καὶ βασιλεύσει, νὰ εὐαρεστήσῃ ταῖς ἄλλαις. Η' ἡ τῆ Γεροντιανῆ θυγατέρα ἀπεκρίθη. Ἐγὼ βέβαια τὸ ἐγνωρίζω, ὅτι ὡς πλησιωτέραν, καὶ εὐχαριστέραν εἰς τὸν ὄψιν, καὶ ὡραιότητα, ἐμένα θέλει ὁ βασιλεύς. Ἀμὴ ἐσεῖς ὁπῆ εἶσε πωχαῖς S ἀπερίσπαστες, ματαίως ἐλπίζετε. Η' ἡ Μαρία ἀκούσασα, ἐχάρη, S ἐσιώπησε. Πλιὰ μὲ τὸν νοῦν της ὅπου καλεῖτο τὰς εὐχὰς τῆ γέροντος, νὰ τῆς βοηθήσουν. Ὅταν οὖν ἔφθασαν εἰς τὴν κωνσταντινούπολιν. Η' φεραν πρῶτον τῆ Γεροντιανῆ τὴν θυγατέρα εἰς τὸν Σταυράκιον τὸν ἀνάθρεφτον τῆ βασιλέως S διοικητὴν τῆ παλατίε. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν, εἶπε. καλὴ S ἔμορφη εἶναι, ἀμὴ μὲ τὸν βασιλέα δὲν τερμάζει. Ἐδωκέτην οὖν χαρίσματα θεῖα, S ἀπέστειλεν εἰς τὸν τόπον της. Ἀφότις ἤφεραν S ταῖς ἄλλαις, ἰδὼν ὁ βασιλεὺς, ἡ μητέρα τε, καὶ ὁ Σταυράκιος τὸ κάλλος τὸ ὑπέρλαμπρον τῆς ἐγγόνων τῆ φιλαρέτε, ἐθαύμασαν τὴν εὐπρέπειαν αὐτῆς S εὐγένειαν. Καὶ παρευθὺς τὴν μὲν πρώτην Μαρίαν ἐστεφάνωθη ὁ βασιλεύς. Τὴν δεύτερην ἕνας μέγας ἄρχοντας πατρίκιος τὸ ἀξίωμα Καὶ τὴν ἄλλην τῆς ἄλλης θυγατὸς τῆ ἁγίε ἔστειλαν εἰς τὸν λαγγοβαρδον βασιλέα τὸν ἀριανὸν. Ὅστις ἤθελε ζητήσῃ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, νὰ τῆ στείλουν ἀπὸ τὴν κωνσταντινούπολιν μίαν κόρην, νὰ τὴν στεφανωθῇ εἰς γυναῖκάτου. Ἔγιναν οὖν οἱ γάμοι χαρμονικῶς. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὴν συγγένειαν ὅλην τῆ φιλαρέτε. Καὶ ἔδωκεν ὁλονῶν ἀπὸ τὸν μέγαν ἕως τὸν μικρότερον, τόπους πολλοὺς νὰ ὀείζουσι. Βίον πολλὴν. Κτήματα. Φορεσίας. χρυσίον. Λίθες τιμίες. Μαργαριτάρια. Καὶ ἀσήτια μεγάλα, νὰ κατοικοῦν πλησίον εἰς τὸ παλάτιον. Τότες ἐνθυμήθησαν τὴν πρόγνωσιν τῆ γέροντος, ὁπῆ τὴς ἔλεγε, πῶς ἔχει βίον πολλὴν κεκρυμμένον, S τὸν ἐμακάριζαν, S εὔχοντων. Ὅτι ἡ καλήτε γνώμη τῶς ἐπροξένησε τοσαύτην μακαριότητα. Ὁ δὲ τίμιος καὶ ἅγιος γέρων ἀπολαύσας ἀπὸ τὸν βασιλέα τοσαῦτα δωρήματα. Δὲν ἀσόχησε τῆς δωρεῶν τῆ θεῆ. Οὔτε ἄφηκε τὴν προτέραν σωφροσύνην. Ἀλλὰ εὐχαρίστα λόγοις τε καὶ ἔργοις. Ἀεὶ καὶ πάντοτε. Μίαν ἡμέραν εἶπε τῆς γυναικὸς καὶ τῆς συγγενοῦντες. Ἂς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς πλησίαν ξάπεζαν, νὰ ὑποδεχθῆμεν τὸν βασιλέα μὲ ὅλες τὲς ἄρχοντας. Ἀφῆ γοῦν εὐξέπνισαν, καὶ ἡτοίμασαν ὅσα τὲς ἐπρόσταξε, & εὐωδίασαν τὸν τόπον, νὰ ὑποδεχθῆσι τὸν βασιλέα. Ἐξῆλθε τὸ πρωὶ ὁ μακάριος εἰς τὲς δρόμες καὶ ῥύμαις τῆς πόλεως. Καὶ ὅσες ἦρε λωβὲς. Κοιλὲς. Τυφλὲς. Καὶ γέροντας, ἐπῆρετες. Ὅλες ἑξακοσίες τὸν ἀριθμὸν. Καὶ προλαβὼν εἰς τὸν οἶκόντου, εἶπε τὲς συγγενεῖστε. Τώρα ἔρχεται ὁ βασιλεὺς μὲ ὅλες τὲς φίλες τε. Οἱ δὲ ἔκαμαν θόρυβον πολλὴν, καὶ οἰκονομίαν, ἕως νὰ ὑποδεχθῆσι τοιαῦτα προσώπατα. Καὶ ἔτω βλέπεσι τὲς πωχὲς, καὶ εἰσῆλθον. Καὶ ὅσοι εἶ-

χασι

χασι τὰ πολέματας γερὰ, ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν. Καὶ οἱ ἐπίλοιποι χαμηλά. Ἔπειτα ἐκάθισε καὶ ὁ καλεσὴς μαζήτους. Οἱ δὲ συγχωρεῖστε ἔλεγον κρυφὰ πρὸς ἀλλήλουστως. Ἀληθῶς ὁ γέροντας τὴν πρώτην τάξιν δέντην ἀσόχησεν. Ἀλλὰ κἂν τώρα δὲν φοβούμεθεν νὰ πτωχεύσωμεν. Ἐπρόσταξεν οὖν τὸν ἡγόντου ἰωάννην, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς πρωτοσπαθάριον, νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν τράπεζαν. Ὁμοίως καὶ τὸ ἐγγονιάτου, νὰ παρασέκουσιν ἐμμελῶς. Καὶ ὅταν ἐσύκωσαν τὴν τράπεζαν, εἶπε ταῦτα τοὺς συγχωρεῖστου. Ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα, ὁποῦ σαῖς ἔταξα, ἔδωσέσαστο ὁ ἐλεήμων θεός. Τάχα χρεωστῶσας πλέον τίποτες; Τότες αὐτοὶ ἐνθυμήθησαν τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου γέροντος. Καὶ ἐδάκρυσαν, λέγοντες. Ἀληθῶς κύριε ἐπρογνώρισέστα αὐτὰ ὅλα ὡς δίκαιος. Καὶ φρόνιμα ἔκαμνες τὴν ἐλεημοσυνίκυσου. Ἡμεῖς δὲ ὡς ἄγνωσοι ἐπαίαμεν τὴν ἀγιωσυνίκυσου. Ἀλλὰ συγχώρησον ἡμῖν, ὅτι ἐσφάλαμεν εἰς τὸν θεὸν καὶ ἐνώπιόνσου. Ταῦτα εἰπόντες, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ δὲ ἐσύκωσεν αὐτοὺς, λέγων. Ἰδοὺ ὁ κυριόμου ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔταξε μὲ τὸ ἁγιόντου σόμα εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, νὰ δίδῃ ἑκατονταπλασίονα εἰς ἐκείνους, ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσι, καὶ ἐλεημονοῦσι τοὺς πτωχούς, ἐδωκέμαστο. Εἰδὲ θέλετε νὰ κληρονομήσετε καὶ ζωὴν αἰώνιον, ἂς χαρίσῃ καθ' ἕνας σας δέκα νομίσματα, νὰ τὰ δώσωμεν εἰς τοὺς καλεσμένους ἀδελφούς μας. Ἐκεῖνοι δὲ μετὰ πάσης προθυμίας ἔκαμαν τὸ πρόσαγμάτου. Καὶ λαβόντες οἱ πένητες τὴν εὐλογίαν τοῦ δικαίου, ἀνεχώρησαν, εὐχαριστοῦντες τὸν κύριον, καὶ εὐχόμενοι δι' αὐτοὺς τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν. Μετὰ ταῦτα εἶπε πάλιν μίαν ἡμέραν τοὺς ἐδικούς του. Ἐὰν θέλετε νὰ ὀξαγοράσετε τὸ μερτικόνμου, αὐτὰ ὁποῦ μοῦ ἐχάρισεν ὁ βασιλεὺς, ἂς μοῦ δώσῃ πᾶς ἕνας τὴν τιμὴν ἐκείνου τοῦ πράγματος, ὁποῦ θέλει νὰ πάρῃ. Εἰδὲ καὶ δὲν θέλετε, τὰ χαρίζω εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς μου. Ἐμένα σώνειμε μόνον, ὅτι μὲ λέγεσι τοῦ βασιλέως πατέρα. Καὶ ἐκεῖνοι ἔδωσάντου τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων ἑνὸς ἑκάστου, καὶ ἔγιναν ἑξήκοντα λίτραις ἀργύριον καὶ χρυσίον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἄρχοντες. Ἐπαίνεσαν τὴν πλουσίαν γνώμην αὐτοῦ, καὶ συμπάθειαν πρὸς τοὺς πένητας. Εἶχε δὲ αὐτὴν τὴν συνήθειαν ὁ μακάριος φιλάρετος, καὶ δὲν ἔδιδε ποτὲ ἕνα νόμισμα, ἢ μίαν φολλαν. Ἀλλὰ ἐγέμιζε τρία πουγγία ὅμοια καὶ ἴσια ὅλα ἀπ' ἔξω. Εἰς τὸ ἕνα ἔβαινε φλορία. Εἰς τὸ ἄλλο ἄσπρα. Καὶ εἰς τὸ ἕτεραν φόλλας. Καὶ τὰ ἐκράτει ὁ δοῦλόστου, ὁποῦ τὸν εἶχε διατεταγμένον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Καὶ ὅταν εἴρχετο πτωχός, νὰ ζητήσῃ, ἔλεγε τοῦ δούλου, καὶ ἔφερνε τὸ ἕνα πουγγί, ὁποῖον ἤθελε τὸν φωτίσῃ ὁ κύριος, ὅ-

ποῦ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

που ἐγνώριζε τὴν χρείαν τῶν προσερχομένων. Ἐπειδὴ ἦταν πολλοὶ τινὲς εἰς τὸ φανόμενον, ὁποὺ ἔχουσιν ἄσπρα, ἀμὴ διὰ τὴν παλαιαν συνήθειαν δὲν ἀφιλοῦσι τὴν πλεονεξίαν, ἀλλὰ ζητοῦσι χωρὶς νὰ ἔχωσι χρείαν. Καὶ πάλιν εἶναι ἄλλοι πολλοί, ὁπὼ ἦταν πλούσιοι, καὶ ἐπτώχυναν. Καὶ τὸ μὲν ἀρχοντικὸν φόρεμα βασάζουσι διὰ τὴν εὐγένειαν τους, ἀλλὰ μὴ ἔχοντες τὰ σπόρος τὴν χρείαν, εἶναι ἀνάγκη, νὰ δίνωσαι. ταῦτα μελετῶν ὁ ἅγιος, ἐδίετο τῷ Θεῷ νοερῶς, νὰ τὸν φωτίζῃ νὰ δίδῃ καθ' ἕνὸς κατὰ τὴν χρείαν αὐτοῦ. Καὶ ὅπως ἔβανε τὸ χέρι του εἰς ὅποιον πουγγὶν ἤθελε τύχῃ. Καὶ ἔδιδεν ὅσα ἦταν Θεῷ θέλημα. Ἔλεγε δὲ καὶ τοῦτο μεθ' ὅρκου, ὅτι πολλάκις ἔβλεπα τινὰ, ὁπὼ ἐφόρει καλὸν ἱμάτιον. Καὶ ἔβανα τὸ χέρι μου νὰ τοῦ δώσω ὀλίγα ἄσπρα, καὶ μὴ θέλωντας ἐγὼ, ἄπλωνεν ἡ χέρα μου καὶ ἔπιανε πολλά. Καὶ πάλιν ἄλλον ἐθώρευν μὲ παλαια φορέματα, καὶ ἔβανα τὸ χέρι μου νὰ πάρω πολλά, καὶ ἔβγαινεν ὀλίγα. Οὕτως συνῆδιδε τὴν ἐλεημοσύνη, καθὼς ἤθελεν οἰκονομήσῃ ὁ Κύριος.

Ἔζησεν συνῆ εἰς τὸ πάλατιον ὁ δίκαιος φιλάρετος χρόνους ξεκόντα, καὶ δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ φορέσῃ μεταξοτὸν ἱμάτιον, Ἢ χρυσὸν ζωναφι. Οὔτε ἄξίωμα ἠθέλησε ποτὲ νὰ λάβῃ βασιλικὸν. Μόνον διὰ πολλὴν παρακάλεσιν τοῦ βασιλέως, καὶ τῆς βασίλισσας, ἐδέχθη μὲ βίαν μεγάλην τὴν ἀξίαν τοῦ ὕπατος, ἤγουν δικητῆς. Καὶ ἔλεγε, σώνει ὁπὼ μὲ λέγουν πάππον τῆς βασίλισσας, ὁπὼ ἤμουν πτωχὸς τῆς γῆς, καὶ κοπρίας πόνης. Καὶ τόσον ἦτον ταπεινὸς, ὁπὼ δὲν ἤθελε, νὰ τὸ λέγαν ἄλλο ὄνομα, μόνον τὸ πρῶτον, ὁ ἀμνειάτης φιλάρετος, ἤγουν τῆς πενιχρᾶτου χάρας τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὅταν ἤθελε, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Θεὸν, ἐξιώθη καὶ ἀπεκαλύφθητο. Ἐπῆρεν συνῆ τὸν ὑπηρέτην ἐκεῖνον, ὁπὼ ἐβάσαζε τὰ σπουγγία τῆς ἐλεημοσύνης. Καὶ ἀπελθόντες μυστικὰ εἰς ἕνα μοναστῆρι τῆς πόλεως, ὁπὼ τὸ ἔλεγαν κρίσις. Καὶ ἐκατοικῆσαν παρθέναις καλογραῖς. Ἐζήτησεν διὰ τὴν ἠγουμένην μνῆμα. Καὶ τῆς ἔδωσεν ἱκανὰ ἀργύρια. Καὶ ἐκείνη τὸ ἐπροσοήλωσεν ἕνα μνῆμα πελεκητὸν καινέριον. Ὁ δὲ ἅγιος τῆς εἶπε. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐξέρχομαι διὰ τὴν ζωὴν ταύτην. Καὶ ὑπάγω εἰς ἐτέραν βασιλείαν. Καὶ θέλω νὰ ἐνταφιαθῶ εἰς αὐτὸ τὸ μνῆμα τὸ ἄθλιον ὥμαμου. Τὸν δὲ ὑπηρέτην ἐπαράγγειλε, νὰ μήτο ὁμολογήσῃ τινός. Ἐπελθὼν δὲ εἰς τὸν οἰκίαντου ἔπεσεν εἰς τὸν κλίνην ἀθενισμένος. καὶ ὡς ἐνατὴν ἡμέραν προσκαλεσάμβος πάντας τοὺς συγγενεῖς του, εἶπεν αὐτοῖς. Τέκναμου, ὁ βασιλεὺς με σκάλεσε. Καὶ ὑπάγω πρὸς αὐτὸν. Οἱ δὲ νομίζοντες ὅτι διὰ τὸν γαμβρόντου λέγει, εἶπον αὐτῷ.

Πῶς

Πῶς δυώσαι, νὰ ὑπάγῃς πάτερ, ὁπού εἶσαι βαρεμένος ἀπὸ τὴν ἀθένειαν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐκεῖνοι ὁπού θέλουν νὰ μὲ συκώσουσι μὲ θρονὶ χρυσὸν, τέκοιωται ἐδῶ δεξιάμου μὲ δόξαν πολλὴν. Ἀμὴ ἐσεῖς δέντρους βλέπετε. Τότε ἐγνώρισαν τὰ λόγιατου. Καὶ ἔκαμαν μεγάλον κλαυθμὸν, ὡς ποτὲ ἐπὶ τὸν Ἰακὼβ τὰ παιδίατου. Ὁ δὲ ἅγιος ἔνδυσε μὲ τὸ χέρι νὰ σιωπήσουν. Καὶ νευθῆ, ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἠξεύρετε καλὰ τὴν ζωήμου τέκναμου φίλτατα. Πῶς ἔκαμνα τὴν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν κόπουμου, καὶ ὄχι μὲ ἀδικίας καὶ ἁρπαγάς. Ἐνθυμᾶσθε τὸν πλοῦτον, ὁπῶ εἶχα τρῶτον, καὶ τὴν πτωχείαν, ὁπῶ μοῦ ἦλθεν ἀπὸ θεοῦ. Καὶ πάλιν βλέπετε ἐτοῦτον τὸν ὕστερον πλοῦτον, ὁπῶ ὁ κύριος ἐξαπέστειλε. Μὴ νὰ μεῖδετε ποτὲ νὰ ἀφηφανευθῶ εἰς τὰς δυτυχίας. Ἢ νὰ γογγύσω εἰς τὴν πτωχείαμου. Ἢ νὰ ἀδικήσω κανένα ἄνθρωπον; Λοιπὸν ἔτσι κάμετε καὶ ἐσεῖς, ἐὰν ποθῆτε τὴν σωτηρίανσας. Μὴ λυπηθεῖτε τὸν φθειρόμυρον πλοῦτον. Ἀλλὰ δίδετέτον εἰς τὰς πτωχὲς. Στείλετέμυτον εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ὁπῶ ὑπάγω ἐγὼ. Καὶ θέλω σᾶς τὸν φιλάξῃ ἄσπλον, νὰ τὸν ἔυρητε ὅταν ἔλθετε. Μήτον ἀφήσετε ἐδῶ ἐξὲ νὰ μήτον χαρῶσιν ἄλλοι. Καὶ ἐσεῖς νὰ ὀδευᾶθε αἰώνια. Ἀλλὰ μοιράσετέτον εἰς χήρας καὶ ὀρφανὰ. Εἰς φυλακωμένες καὶ πένητας. Καθὼς εἴδετε καὶ ἔκαμα ἐγώ. Διὰ νὰ σᾶς τὸν ἀνταποδώσῃ ὁ πλουσιόδωρος βασιλεὺς. Νὰ ἀγάλλεσθε εἰς τὴν ἐράνιον βασιλείαν αὐτὸ ἀτελεύτητα. Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα εἶπεν αὐτοῖς. Ἔπειτα ὡς τροορατικὸς καὶ ἅγιος ἐπροφήτευσεν ὅσα ἔμελλε νὰ πάθῃ. Λέγωντας πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅτι θέλει χρυσήσῃ ἑπτὰ παιδία. Καὶ τότε νὰ ἀποθάνῃ, καθὼς καὶ ἔγινε. Καὶ τὸν δεύτερον εἶπεν, ὅτι ὀλίγον καιρὸν θέλει ζήσῃ εἰς τὴν νεότητα. Καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὰς κδ'. χρόνους, ἀποθνήσκει. Ὁ ὁσιος ἔγινε μοναχὸς, διαμερίσας τὸ πράγματου τοῖς πτωχοῖς. Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν κδ'. χρόνον τῆς ἡλικίας του, κατὰ τὴν προρρῆσιν τοῦ ἁγίου ἐτελείωσε μὲ καλὴν μετάνοιαν. Ὁμοίως καὶ τὸ τρίτου γιὸν ἐπροεῖπε, ὅσα ἔχει νὰ πάθῃ, καὶ πότε μέλλει νὰ ἀποθάνῃ. Αἱ δὲ θυγατέρες καὶ ἔγγονας εἶπον αὐτῷ. Εὐλόγησον καὶ ἡμᾶς πάτερ ἅγιε. Ὁ δὲ εἶπεν, εὐλογημένους νὰ ἦτε παρὰ θεοῦ, καὶ θέλετε μείνῃ ἀμίαντας, ἀπὸ τοῦ φιλαμαρτήμονος κόσμου τούτου. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπάγετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ἐρανῶν. Τὸ ὁποῖον ἔγινεν. Ὅτι ἀφήσαν ὅλα, καὶ ἔγιναν καλογρίαις εἰς ἕνα μοναστῆρι τῆς Ὑπαπαντῆς Θεοτόκου. Καὶ ἀγωνισάμεναι καλὰ θεάρεστα, μὲ νηστείαις, καὶ ἀγρυπνίαις. ἔκαμαν ιβ'. χρόνες εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. Καὶ ἔτσι ἐκοιμήθησαν καὶ αἱ δύο μίαν ἡμέραν.

Ἀφῆ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφῆ γοῦν δυχήθη ὁ μακάριος τὴν γυναῖκατου, καὶ ὅλωτου τὴν συγγένειαν, ἔλαμψε τὸ πρόσωπόντου ὡσπερ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐφαλλε μετ' εὐφροσύνης. Ἔλεον Ϛ κύριε ἀσομαίσοι κύριε. Καὶ τελειώσαντας ὅλον τὸν ψαλμόν, εὐγῆκε τότε εὐωδία εἰς ὅλον τὸν οἶκον. Ὡς περ νὰ ἤθελαν χύσῃ μύρον πολύτιμον, Ϛ νὰ θυμάζουν πολλὰ ἀρώματα. Τότε πάλιν εἶπε τὸ σύμβολον τῆς πίστεως. Ἤγουν τὸ, Πιστεύω εἰς ἕνα θεόν. Καὶ τὸ Πάτερ ἡμῶν. Καὶ ὅταν ἔλεγε. Γενηθήτω τὸ θέλημάσου, παρέδωκε τὴν ἁγίαντου ψυχὴν εἰς χεῖρας θεῦ, γέροντας ϗ πλήρης ἡμερῶν. Καὶ μήτε τὰ ὀδόντιάτου, μήτε τὸ χρῶμα τῦ προσώπτου ἄλλαξεν ἀπὸ τὸ γῆρας. Ἀλλὰ ἀνθηρὸς ϗ εὔμορφος εἰς τὴν ὄψιν, ὡσπερ μῆλον ἢ ῥόδον ἡ θεωρέατου. Τότες ἦλθεν ὁ βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος, καὶ ὅλητου ἡ συγγένεια, καὶ ἔθαψαν εἰς τὸν τάφον, ὁπῦ εὐξέπισεν αὐτόσου, τὸ τίμιον αὐτῦ λείψανον. Καὶ ἔδωκαν τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ πολλὴ ἐλεημοσυνὴ εἰς τοὺς πτωχές. Οἱ ὁποῖοι ἀκολυθοῦτες ὅλοι εἰς τὸ ἅγιον λείψανον, ἐβόων μετὰ δακρύων πρὸς τὸν Θεὸν, λέγοντες. Κύριε μαῦ ὑστέρησες τὴν ξοφέα καὶ εὐεργέτειμας; Τίς νὰ ἐνδύσῃ τὰ γυμνάμας σώματα; Τίς νὰ πληρώσῃ τὰ χρήσιμας; Τίς ἄλλος νὰ εὑρεθῇ ποτὲ, νὰ ἔχῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς τοσαύτην συμπάθειαν; Οὕτω γοῦν οἱ πένητες ὀδυρώμυοι, ἕνας ἀπ' ἐκείνες εἶχεν ἐκτὸ τῆς χθυνήσεώστε δαιμόνιον. Ὅστις ἐπήγλυε συχνάκις ζῶντος τῦ ἁγίε, καὶ ἐλάμβανε παράυτ' ἐλεημοσυνὴν. Τότε δὲ ἀκολυθῶν, ϗ αὐτὸς εἰς τὸ λείψανον, ἐφώναζεν ἀπέκτας. Καὶ ἔδραξε τὴν κλίνην, νὰ τὴν ῥίψῃ. Ἀφῆ δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τάφον, ἔῤῥιψε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν ἐταράξε. καὶ τότε ἔφυγε τὸ δαιμόνιον. Καὶ ἔμεινεν ὁ ἄνθρωπος ὑγιὴς διὰ παρεσβειῶν τῦ ἁγίε φιλαρέτε. Οἱ δὲ παρεῶτες ἐδόξασαν τὸν θεὸν, ὁπῦ ἔδωκε τοσαύτην χάριν τῦ δούλτε. Τότε τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὴν λάρνακα ὁπῦ ἠγόρασεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς κοίμησεως, ὑμνοῦντες τὸν κύριον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτεία τῦ χρισομένου καὶ φιλοικτίρμονος φιλαρέτε. Ὅστις εὐηρέτησε τῷ Θεῷ, καὶ ἐδοξάσθη παράυτ' εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Καὶ εἰς τὸν μέλλοντα κατεξιώθη τῆς αἰωνίε μακαριότητος. Ἃς ἀποδάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ, νὰ τὸν μιμηθῶμεν, καθ' ἕνας κατὰ τὴν δύναμιν αὐτῦ. Τὲς πτωχὲς καὶ ξένες ἃς ὑπηρετήσωμεν. Τὲς φιλοκοσμένες ἃς κτερίξωμεν. Τὲς ἀσθενεῖς ἃς κυβερνήσωμεν. Ταῖς ἐκκλησίαις ἃς ὑπμεληθῶμεν. Καὶ ἁπλῶς ὅσον ἔκαμεν οὗτος ὁ ἅγιος, ἃς τελέσωμεν. Ἵνα καὶ ἐνταῦθα ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ϗ πᾶσι τοῖς ἁγί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγαθοῖς ἀμπιράσωμεν. Εἰ δὲ πάλιν ἡ ἔλθῃ μας πειρασμὸς
ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἀπὸ φθόνου δαίμονος καὶ πωχεύσωμεν. Ἀς
ἐλπίζωμεν ὅτι τὸν κύριον ἀναμφιβόλως. Καὶ παντως
θέλει μας δώσῃ ἑκατονταπλάσια. Καὶ ζωὴν
τὴν αἰώνιον κληρονομήσωμεν. Ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ ἡ
δόξα καὶ τὸ κράτος
εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΙΔ'.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

Βερβαράς. Μεταφραθεῖσα παρὰ τοῦ ῥηθέντος Ἀγαπίου.
Εὐλόγησον. Δέσποτα.

Τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβεστάτου βασιλέως μαξιμιανοῦ. Ἦτον ἕνας τοπάρχης εἰς μίαν χώραν τῆς ἀνατολῆς, ἥτις ὀνομάζεται ἡλιόπολις. Καὶ τὸν ἔλεγαν διόσκορον. Ὁποῖος ἦτον πλούσιος. Καὶ σπατοῦσε μακρὰ ἀπὸ τὴν χώραν σάλα δώδεκα, εἰς ἕνα χωρίον κρασμένον γελάσιον. Εἶχε δὲ μίαν θυγατέρα μονογενῆ ὡραίαν εἰς τὸ κάλλος καὶ περίσσα εὔμορφον. Ἥτις εἰς μὲν τὴν κλῆσιν ὀνομάζετο Βαρβαρά. Εἰς δὲ τὴν πρᾶξιν καὶ εὐταξίαν, ἦτον σοφὴ καὶ θαυμάσιος τρόπον, ὅπου οἱ γονεῖς της εἶχαν πολλὴν εὐφροσύνην, βλέποντες εἰς αὐτὴν τοσαῦτα ἔνχρηστα ἤθη καὶ εὐγλώσσατα. Διὰ δὲ τὴν πολλὴν αὐτῆς ὡραιότητα, τῆς ἔκτισαν ἕνα ὑψηλὸν πύργον πλουσιόπαροχα. Καὶ τὴν ἔκλεισαν ἔνδοθεν, διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τῆς ἔδωσαν εἴτι ἔκαμνε χρεία ἀφθόνως διὰ πᾶσαν ὑπηρεσίαν καὶ ἀνάγκην τοῦ σώματος. Γυναῖκας. Τροφὰς. Ἐνδύματα. Καὶ ἕτερα ὅμοια. Ὅταν οὖν ἔφθασεν ἡ κόρη εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἐκίνησαν οἱ φρόντιστοι τῶν ἀρχόντων καὶ μεγιστάνων, τὴν καλλύτης φήμην καὶ θαυμαστὸν ὄνομα, τὴν ἐζήτησαν τοῦ πατρός αὐτῆς, νὰ συμπεθερεύσουν. Ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὸν λόγον του τινὸς, ἐὰν δὲν εἶναι μὲ τὴν βασιλικὴν τῆς κόρης τὸ συνοικέσιον. Ἀναβὰς οὖν εἰς τὸν πύργον, ἠρώτησεν αὐτὴν, ἐὰν ἤθελε, νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ. Ἡ δὲ κόρη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του δὲν ὑπόμεινεν, ἀλλὰ εἶπεν αὐτῷ, μὴ θέλω

γλὼ καὶ μάνητα. Μήπω ἀναφέρῃς πλέον τοιοῦτον λόγον. Ὅτι κάμνεις με νὰ θανατωθῶ μοναχήμου, νὰ χάσῃς τὸ τέκνον σου. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας. Δέντλω ἐβίασε. Κείνοντας εἰς τὸν νοῦτον. ὅτι δέντο ἔκαμνε δι' ἀπείθειαν καὶ τοῦ ἐναντιεῖτο. Ἀλλὰ ἔβγε τὸν πόθον τῆς παρθενίας. Ἐκατέβη γὲν ἀπὸ τὸν πύργον, χωρὶς νὰ τῆς εἰπῇ κανένα λόγον σκληρὸν, ἐλπίζωντας, ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θέλει τὴν καταπείσῃ μὲ κολακείας, νὰ σέρξῃ τὸ σωσικέσιον. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε μασόρας ὁ δίσκορος, καὶ τοῦ ἔκτιζαν ἕνα λαξὸν ὡραιότατον ἔξωθεν τὲ πύργε. Καὶ δίδωντας ἠὸ μασόραν τὸ σχῆμα καὶ τύπον τοῦ λαξοῦ πῶς νὰ τὸ κάμεν, ἀπῆλθεν εἰς ἄλλεν χώραν, δχὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν. Καὶ τοὺς ἐπαρήγγειλε νὰ βάλλεν εἰς αὐτὸ πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ γένῃ ἔυμορφον. Καὶ ὠφὲ ὀπισρέψῃ, νὰ τῶς δώσῃ τὸν κόπτοντους. Ἐπειδὴ δὲ ἔλειψεν ὁ δίσκορος ἡμέρας πολλὰς, ἐκατέβη ἡ κόρη νὰ ἰδῇ τὸ λαξόν. Καὶ βλέπωσα, ὅτι εἶχασι καμομένα μόνον δύο παράθυρα, τοὺς ἠρώτησε, δχατί δὲν ἔκαμαν ἄλλο ἕνα πρὸς τὸ νότιον μέρος, νὰ φωτίζωται τὸ λαξὸν καλιώτερα; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὕπως ἐπρόσταξεν ὁ πατήρσε. Λέγειτους ἡ κόρη. Κάμετε χωρὶς ἄλλο καὶ τὸ ξίτον παράθυμον, καὶ ἐγὼ νὰ ὑποκριθῶ τοῦ παραλόγμε, νὰ μὴ σκανδαλισθῇ μὲ τοῦ λόγωσας. Ἔκαμαν ἤν οἱ κτίσαι τὸν λόγοντης. Ἡ ὁποία σκατέβαινε πολλάκις, καὶ ἐσεργιανίζε τὴν οἰκοδομὴν. Καὶ βλέπωσα τὰς ξεῖς θυρίδας ἐχαίρετο. Ὁ δὲ παναγαθὸς καὶ ἐλεήμων θεὸς ὁ γνώσκων πρὸ τοῦ γένεσθαι τὰ πάντα. Ἰδὼν αὐτῆς τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γνώμην, ἐφώτισε τὴν ψυχὴν τοῦ Θαυμάσια. Καὶ ἐμπληθεῖσα ἁγίε πνεύματος, καὶ παῤῥησίας πρὸς τὸν χριστὸν, ἐσαμάτησεν εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ λαξοῦ κατὰ ἀνατολὰς βλέπωσα. Καὶ ἐχάραξε μὲ τὸν δάκτυλόντης τὸν τύπον τοῦ θείε σαυρῦ εἰς τὰ μάρμαρα. Καὶ ὡ τοῦ θαύματος, ὥσπερ νὰ ἦτον ὁ δάκτυλος σίδηρος, ἐγίνη λάκκος βαθὺς εἰς τὸ μάρμαρον, καὶ φαίνεται ὁ σαυρὸς ἕως σήμερον. Διὰ νὰ κηρύττεται ἡ θαυματουργία καὶ δωνάμις τοῦ Κυρίε πάντοτε. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ λευξὸν ἕως τὴν σήμερον σώζεται. Καὶ κάμνει δχάφορα θαύματα. Καὶ θεραπεύει ὅσες ἔχαν τινὰ ἀῤῥένειαν, καὶ προσέλθωσι μετὰ πίσεως. Τὸ ὀπίσον ὅστις τὸ ὀνομάσῃ ἰορδάνιον ῥεῖθρον. Ἢν πηγὴν σιλωὰμ, ἢ καὶ προβατικὴν κολυμβήθραν, δὲν ἁμαρτάνει. Ἐπειδὴ ἡ δύναμις τοῦ θεῦ ἐτέλεσε καὶ εἰς ἐτοῦτο πολλὰ καὶ παράδοξα θαύματα. Ἐν μιᾷ τῆς ἡμερῶν καθὼς εἴρχετο ἀπὸ τὸ λαξὸν ἡ βαρβάρα, σκίταξε τὰ εἴδωλα ὅπου ἐπροσκυνοῦσα ὁ κύριστης. Καὶ σενάξασα ἐκ βάθυς ψυ-

χῆς,

χῆς, δι' ἀναισθησίαν αὐτῆ καὶ τυφλότητα, ἔπτυσεν εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῆ, λέγουσα. Ὅμοιόσας νὰ γένουν ὅσοι σας προσκυνῶν καὶ καλῶσισας εἰς βοήθειαν. Ταῦτα εἰποῦσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον. Καὶ ἔμεινε σχολάζουσα εἰς ησεῖας, καὶ προσευχάς, S ἐκδεχομένη τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐλθὼν ὁ διόσκορος, καὶ ἰδὼν τὴν ξίνην θυρίδα ἐσκανδαλίσθηκε, πῶς τὴν ἔκαμαν χωρὶς τοῦ ἐκείνε προσάγματος. Ὁ δὲ εἶπον αὐτῆ τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν ἠρώτησε θεὶ τούτου τὴν κόρην. Ἤτις εἶπεν αὐτῆ. Ἐγὼ πατερ ἐπροσαξα, καὶ τὴν ἔκτισαν. Ὅτι καλίτερα εἶναι μὲ τὰ ξία παράθυρα, παρὰ μὲ τὰ δύο. Ὁ δὲ ὀργισθείς, εἶπεν αὐτῆ. Εἰπέμοι τὴν αἰτίαν καὶ τὸν ξόπον ἔκτισε φαίνεται ἔτω καλίτερα; Λέγειτον ἡ κόρη. Αἱ ξεῖς θυρίδες φωτίζουσι φαίνεται ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Τοῦτο δὲ εἶπε δηλῶσα τὴν τῆς ἁγίας τελειάδος μεγαλειότητα. Ὁ δὲ θυμωθεὶς ἥρπασεν αὐτὴν. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ λιξὸν, τῆς εἶπε. Πῶς γίνεται τὸ φῶς τῶν τρεῖων θυρίδων φωτιστικὸν παντὸς ἀνθρώπε; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Θρύσιχε πάτερ, νὰ καταλάβῃς τὸ αἴτιον. Οὕτως εἰποῦσα ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίε σταυροῦ. Καὶ διέχειτε τὰ ξία τῆς δάκτυλα, λέγουσα. Πατὴρ. Τίος, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Μὲ τὸ φῶς αὐτὸ ὅλη ἡ κτίσις νοερῶς καταλάμπεται. Τὸν τὸν ἀληθῆ λόγον δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ ἡ φαύλη ἀκοὴ καὶ εἰς πῦ ψῦδος γεγυμνασμένη. Ὅθεν ἐπληρώθη ὀργῆς ἄπειρε ὁ ἀσεβίσατος. Ἀσόχησε τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἐλυσμόνησε τὰ τρῶα σπλάγχνα. Δὲν ἐνθυμήθη πῶς ἦτον τέκνον S σαρκατου. Ἀλλὰ ἐβελήθη ὁ γλυκύτατος νὰ γένῃ φονεὺς καὶ δήμιος. Εὔγαλε τὸ ξίφος ἀπου ἐβάσα, καὶ ὥρμησε νὰ τὴν θανατώσῃ. Ἡ δὲ ἔφυγε εἰς ἕνα ὄρος ἐκεῖ πλησίον. Καὶ ἄρασα τρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας, τοὺς ὀφθαλμὺς, καὶ θέλησιαν, ὠπεκαλεῖτο τὸν θεὸν εἰς βοήθειαν. Ὅστις δὲν ἀμέλησε ποσῶς. Ἀλλὰ καθὼς ἔσωσε τὴν πρωτομάρτυρα θέκλαν, μὲ τὸ νὰ χωθῇ ἡ πέτρα, νὰ τὴν δεχθῇ. Οὕτω καὶ τὴν ἀοίδιμον ταύτην Βαρβαραν ἐφύλαξε μὲ ὅμοιον θαυματούργημα. Ὅτι καθὼς ἔζεχεν ὁ δήμιος ἐκεῖνος καὶ ὄχι πατὴρ καταπαίωτης. Ἐχώθη μία πέτρα μὲ θεῖον νεῦμα καὶ βέλησιν. Καὶ τὴν ἐδέχθηκεν ἔσωτης εἰς τὰ ὀρεινότερα μέρη. Ἀλλὰ πάλιν ἐκεῖνος ὁ λίθινος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καὶ τῶν λίθων ἀναισθητότερος, δὲν ἀφῆκε τὴν ὁρμὴν, βλέποντας τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἀλλὰ ὡς τέκνον τοῦ ἀνθρωποκτόνε δαίμονος, ἔζεχε κατόπιν, ἵνα θύσῃ καὶ σφάξῃ. Εὑρὼν δὲ δύο ὀπὲ ἔβοσκαν ἐκοῖ πλησίον τὰ τρόβατε, τοὺς ἥρπασεν, ἐκαὶ ἤξυραν, πῦ ἦτον κρυμμένη ἡ δυγατέρατου; Ὁ ἕνας ἀπ' ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλ

τοις ἦτον συμπαθὴς καὶ πολύγωμος. Καὶ κείνοντας ἄδικον νὰ φονεύσῃ τὴν διακονέλεω, ἀρνήθη, καὶ εἶπε, πῶς δὲν τὴν εἶδε ποσῶς. Καὶ ἐφορίμησεν ὡς γιασικὰς, νὰ εἰπῇ ψεύδος σωτήριον. παρὲξ ἀλήθειαν βλάπτουσαν. Ἂς καταισχυνθῇ ἡ ωδὴ ὁ ἀφρόνεστος. Ὅτις ἐτέλεστε τοιοῦτον φόνον ἄδικον, δι᾽ να μὴν δυσκήσῃ ὁ νόμος. Ἀλλ᾽ ὅτι τὸ φονεύμενον ἐπανέλθωμεν. Ὁ ἄλλος βεσιὸς ὡς ποιητὴς καὶ ἀπάνθρωπος μὲ τὴν γλῶσαν μὴν δὲν ἐσυντύχαν. Ἀλλὰ μὲ τὸν δάκτυλον ἔδειξε τὴν ὁδὸν τῇ δισκόρῳ, να ἔυρῃ τὴν μάρτυρα. Ὅθεν ἡ θεία δίκη ἐπαίδυσεν δίθυς το κακούργημα. Καὶ ἔγιναν ὅλετον τὰ φρόβατα σκηνάροι, καὶ οὔτως ἔμειναν ἕως τέλους, καὶ ἐφθεικυκλοῦσαν τῆς ἁγίας τον τάφον εἰς κατηγορίαν τοῦ κακοξόπου ἐκείνου καὶ ἄφρονος. Εὑρὼν οὖν τὴν ἁγίαν ὁ διόσκορος εἰς το ὄρος. ἔδειρεν αὐτὴν ἰσχυρῶς. Καὶ ἁρπάσας ἐκ τῆν πλοκάμων, τὴν ἔσυρε βιαίως ἕως τὸν οἶκοντου. Καὶ τότε μὴν τὴν ἔκλεισεν εἰς ἕνα μικρὸν οἰκίδιον. Καὶ σφραγίσας τὴν θύραν, ἔβαλε φύλακας, νὰ τὴν βλέπουσιν. Ἔπειτα ὑπῆγε εἰς τὸν ἡγεμόνα μαρκιανόν, ὅτις ἐξουσίαζε τότε τὴν χώραν. Καὶ λέγοντας περὶ τῆς θυγατρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Ὅτι τοὺς μὴν θεοὺς αὐτῆς καταφρονᾷ καὶ βδελύσσεται. Τὸν δὲ ἐσωματωμένον τιμᾷ, καὶ ὅλη ψυχῆς ὅλης σέβεται. Ταῦτα εἰπὼν, ἔφερε τὴν κόρην, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τας χεῖρας του, ὁρκίζωνταύτον, ὅτι νὰ μηδένα τὴν λυπηθῇ παντελῶς ἀφ᾽ τοὺς θεούστως. Ἀλλὰ νὰ τὴν βασανίσῃ μὲ βίαια καὶ χαλεπὰ κολάσεια. Καθίσας οὖν ὁ μαρκιανὸς εἰς τὸ δικαστήριον, ἐφώναξε, νὰ φέρουν τὴν μάρτυρα. Καὶ βλέποντας τοῦ ἤθους τὸ κόσμιον, καὶ τὴν τῆς μορφῆς ὡραιότητα, ἀσχήμησε τοὺς ὅρκους τοῦ διοσκόρου. Καὶ ἐνθαμβος γλυκάνθη, εἶπεν αὐτῇ μὲ ἀπλάγχνος πολὺ καὶ ἡρεμότητα. Λυπήσου τοῦ λόγουτου, ὦ Βαρβάρα, κάμε θυσίαν εἰς τοὺς θεούς. Ὅτι λυποῦμαι, νὰ ἀφανίσω τοσοῦτον κάλλος καὶ ὡραιότητα. Ἂν μὴ ἐὰν ἀπειθήσῃσι, ἀνάγκη εἶναι, νὰ σὲ θανατώσω ἀνελεήμονα. Ἡ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ προσφέρω τῷ θεῷμου θυσίαν αἰνέσεως. Ὅτις ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἅπαντα. Ἂν μὴ οἱ θεοίσα εἶναι ἀργύριον καὶ χρυσίον ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι θεοὶ δαιμόνια. Ταῦτα ἀκούσας ὁ δικαστὴς, ἐθυμώθη. Καὶ προσέταξε ναὴν δύσουσι, νὰ τὴν δέρνουν ἀνηλεῶς μὲ ὠμὰ βουβύρα. Ἔπειτα νὰ ξύβουσι τας πληγάστης μὲ ῥάσα ξύλινα, δι᾽ νὰ τῆς δώσῃ δεμυτέραν τὴν κόλασιν. Οὕτως οὖν ἀπανθρώπως μασιζομένης τῆς ἁγίας, τὸ μὴν σῶμα αὐτῆς ἐπληρώθη πληγῶν καὶ ξαυμάτων. Τὸ δὲ τῆς γῆς ἔβαφος ἐκκ-

ἐκκλυσεν ὅλον ἀπὸ τὸ ἄσπιλον αἷματις. Καὶ ἀφότις τὴν ἐβασάνισαν ὥραν πολλὴν, τὴν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν ἕως δευτέραν ἐξέτασιν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς νυκτὸς φῶς μέγα S φαιδρὸν ἦλθεν εἰς τὴν ἁγίαν. Καὶ ἔλαμψεν ὅλον τὸ δεσμοτήριον. Ἄνωθεν δὲ τοῦ φωτὸς, ἐφάνη ὁ δεσπότης χριστὸς, καὶ τῆς ἔδωκε θάρρος. Παρηγγείλας αὐτῇ, νὰ μὴ φοβᾶται ποσῶς, ἢ νὰ δειλιάσῃτας κακεργίας τῆν ἀνθρώπων καὶ παιδεύτεια, καὶ λέγεις. Ἐγὼ εἶμαι μετ᾽ ἐσένα, νὰ σὲ δυφυλάττω ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆν πτερύγωνμου. Τοιαῦτα τῇ δεσπότῃ φρὸς αὐτὴν λέγοντος, εὐθὺς ἡ πληγαῖς ἠφανίσθησαν. Καὶ εὑρέθη ὑγιὴς εἰς ὅλον τὸ σῶματις. Ὅθεν ἔμεινεν εἰς πολλὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Γυνὴ δέτις θεοσεβὴς καὶ ἀνάρετος ἰουλιανὴ ὀνόματι, ἦτον ἀντάμα μὲ τὴν ἁγίαν. καὶ βλέπουσα τὴν παράδοξον ταύτην θαυματουργίαν, ἐδόξασε τὸν θεόν. Καὶ ἔχουσα μίαν γνώμην. καὶ φρόνημα μὲ τὴν μάρτυρα, ἔκλεινεν εἰς τὴν δχάνοιαν αὐτῆς, νὰ ὑπομείνῃ πᾶσαν πληγὴν καὶ μάσιγα δι᾽ τὸ ὄνομα τῦ Χριστῦ. Ὁ δὲ ἡγεμὼν καθίσας εἰς δευτέραν ἐξέτασιν. ἤφεραν τὴν ἁγίαν. Καὶ βλέποντες οἱ σωματοφύλακες τοιοῦτον ἐξαίσιον θέαμα, νὰ μὴν ἔχῃ ποσῶς παραμικρὰν πληγὴν ἢ μώλωπα εἰς τὴν σάρκατης, ἐξέστησαν ἅπαντες. Ὁ δὲ δικαστὴς τυφλώτων εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀρνούμενος τὴν μεγάλην τῦ θεοῦ δυνάμιν ὁ ἀσεβέτος, ἐνόμιζεν, ὅτι οἱ ἀνίσχυροι θεοίτου ἐνέργησαν τοιοῦτο θαυμάσιον. Καὶ ἔλεγε φρὸς τὴν μάρτυρα. Βλέπεις, πῶς σοῦ βοηθοῦσιν οἱ θεοὶ, Βαρβάρα, καὶ ἐθεράπευσαν τας πληγαίσου; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐκεῖνοι, ὅπου εἶναι τυφλοὶ ὡσὰν καὶ ἐσένα, πῶς ἠδυνήθησαν, νὰ κάμουν τοιαύτην ἰατρείαν. Ὅπου αὐτοὶ μᾶλλον χρειάζουνται ἀνθρωπίνην βοήθειαν; Ἐὰν θέλῃς, νὰ μάθῃς πίσω ἰατρεύσεν, ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Τὸν ὁποῖον δὲν δυνέσαι νὰ ἰδῇς, διατὶ εἶναι ἐσκοτισμένοι οἱ ὀφθαλμοίσου ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀσεβείας. Ἀπὸ τὲς τοιοῦτες λόγες ὁ ἡγεμὼν θυμωθὺς, ἐκέλευσε, νὰ καταξεχίζωσι τας πλευράς της μὲ σιδηρὲς ὄνυχας. Καὶ μὲ λαμπάδας πυρὸς νὰ καίγωσι τὰ ζεχισμένα μέλη, καὶ μὲ σφύραν νὰ κτυποῦσιν εἰς τὴν ἁγίαντης κεφαλὴν. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες οἱ ὑπηρέται, ἴσατο θεοσεβὴς ἡ ἰουλιανὴ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδυνέτο νὰ τῆς βοηθήσῃ, καὶ μὲ τὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν ἐσυμπόνει συμπάσχουσα εἰς ταῖς ὀδυνίας αὐτῆς. Καὶ μὴ δυναμένη νὰ κρύψῃ τὸν πόνον εἰς τὰ ἐντόσθια, βλέπουσα τὰ αἵματα ὁπῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος, ἔκλαιε καὶ αὐτὴ ἀκατάπαυστα. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἰδὼν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὴν κλαίουσαν, καὶ ἐρωτήσας τίς ἔστι, ἔμαθεν ὅτι χριστιανὴ εἶναι καὶ δι' τὴν φορὰν τοῦ Βαρβάρου συμπαθείαν ἔκλαιε, προφάσει νὰ πρεμάσουσι καὶ αὐτὴν πλησίον τῆς ἁγίας, νὰ ξεχίζουν τὰς σάρκας της, καὶ μὲ λαμπάδας πυρὸς νὰ τὴν καταφλέγουσιν. Ἡ ὁπλία βασανιζομένη δεινῶς κατὰ τὴν φόρεσιν τοῦ ἄρχοντος, καὶ ὀδυνωμένη, ἐπῆρεν εἰς τὸν νοῦν, καὶ εἶπε. Δέσποτα χρεστὲ βασιλεῦ καρδιογνῶστα καὶ παντοδύναμε, γινώσκεις, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπησιν σου ταῦτα πάσχω. Λοιπὸν μὴ ἐγκαταλείπεις με, μήτε ἀφήσεις νὰ μὲ νικήσῃ ὁ λυμεὼν οὗτος, νὰ καυχηθῇ εἰς ἐμέ. Ἀλλὰ ἀξίωσόν με νὰ ὑπομείνω ἕως τέλους. Νὰ λάβω τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τοῦτα τῆς ἰουλιανῆς εὐχομένης, ἐπελθὼν ὁ ἄνομος νὰ κόψουσι τὰ βυζία τῆς δύο. Ἡ δὲ ἁγία Βαρβάρα ἔψαλλεν, ὅταν τὰ ἔκοπταν, λέγουσα. Κύριε μὴ ἀποτρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου. Καὶ τὸ πνεῦμα σου τὸ ἅγιον μὴ ἀπαντελῇς ἀφ' ἡμῶν. Ἀπόδος ἡμῖν τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ στήριξον ἡμᾶς εἰς τὸ φοβεῖσθαί σου. Ἀφοῦ γοῦν ὑπέμειναν καὶ αὐτὴν τὴν δεινοπαθῆ βάσανον, ἐπρόσταξεν ὁ ἄρχων τοὺς μὲν ἰουλιανοὺς νὰ φυλακώσουσι. Τὴν δὲ Βαρβάραν να θεαμβώσουσι γυμνὴν, να τὴν γυρίσουσι εἰς ὅλον τὸ κάστρον, καὶ νὰ τὴν δέρνουσιν. Ἡ δὲ μαρτυς θεατριζομένη μὲ τοσαύτην ἀσχημοσύνην ὁλόγυμνη μασιζομένη, δὲν ἐλογίζετο πῶς δι' θλίψιν τὴν βάσανον. Ἀλλὰ πρὸς οὐρανὸν ἀτενίσασα, εἶπε ταῦτα. Δέσποτα κύριε ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις καὶ τὴν γῆν ἀπαργαιῶν ὁμίχλῃ, αὐτὸς καὶ τὴν ἐμὴν γύμνωσιν σκέπασον βασιλεῦ. Καὶ μὴν ἀφήσῃς, να θεωροῦσιν οἱ ἀσεβεῖς τὸ μέλημου. Διὰ νὰ μὴ γένω μυκτερισμὸς αὐτοῖς, χλευασμόςτε καὶ περιγέλασμα. Ἠκουσεν ὁ ναοῦ ἁγίου αὐτῆς ὁ ταχὺς θεὸς εἰς αὐτίκα λεψιν. Καὶ παρευθὺς ἐφάνηκεν ἔμπροσθεν αὐτῆς καθήμενος ἐπὶ χερουβικοῦ ἅρματος. Καὶ τὴν μὲν καρδίαν αὐτῆς ἐπλήρωσε εὐφροσυνῶν καὶ ἀγαλλίασιν μὲ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ τὴν θείαν καὶ πανευφρόσυνον. Τὸ δὲ ἅγιον σῶμα ἐπέλυσε τοῖς ἀγγέλοις, καὶ ἐνέδυσαν στολὴν λαμπροτάτην καὶ ἔνδοξον. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰς πληγὰς αὐτῆς ἐθεράπευσεν ὡς καὶ πρότερον. Οἱ δὲ ὑπηρέται παρέστησαν ταύτην τῷ ἄρχοντι. Ὅστις ἰδὼν αὐτὴν οὕτως ἐνδεδυμένην, ἐσχυνάθηκεν. Ὅθεν μὴ δυνάμενος νὰ τὴν νικήσῃ ἔτι μὲ ἀπειλὰς καὶ κολασήσεια. Οὔτε μὲ ἀγαθῶν ἐπαγγελίας καὶ δόματα, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ κόψουν τὰς κεφαλὰς τοῦτος μετὰ τῆς ὁμοφρονος ἰουλιανῆς. Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα τὰ κολασή-

σια

θια ἦτον πεφαὼ ὁ παιδοκτόνος πατὴρ αὐτῆς, ἡ τὰ ἔβλεπεν ὁ ἄπλαγχνος, καὶ δὲν ἐπόνεσεν ὁ ἀσεβὴς ἡ παμμίαρος οὔτε ποσῶς ἐλπυθη τὴν σαρκατου. Οὔτε ἐχόρτασεν εἰς τόσας παιδεύσεις ἡ ξεχισμούς, ὁποῦ ἔπαθεν. ἀλλὰ καὶ ἀδύνειαν ἔκεινε καὶ μυλακίαν ψυχῆς, καὶ ἐνζοπλιότου μεγάλου καὶ καταφρόνησιν, ἐαν ἀφήση νὰ τὴν φονεύσῃ ἄλλος τινας. Ὅθεν δύθὺς ὁποῦ ἔδωσε καταὐτῆς ὁ δικαστὴς τὴν ἀπόφασιν, ἄρπασε τὴν ἁγίαν ὡς θηρίον αἰήμερον, νὰ τὴν φονεύσῃ μὲ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ βρισάθλιος. Ἐπῆρεν σειδ, καὶ ἔβγαλεν εἰς τὸ ῥηθὲν ὄρος. καὶ ὁ δήμιος ἔσυρνε τὴν ἰουλιανὴν, καὶ ὑπῆγαιναν ἀμφότεραι εἰς τὸν θανατον, μὲ τόσην χαρὰν, ὡσαν νὰ τὰς εἴχασι προσκαλεσμένας εἰς γάμους καὶ εἰς ἀπόλαυσιν. πανδυφράσιμον. Ἡ δὲ ἁγία Βαρβάρα πάλιν προσηύξατο πρὸς κύριον λέγουσα. Ἄναρχε θεὲ, ὑπὲρ ἔκτισες τὸν οὐρανὸν ὡς καμάραν, ἡ ἐθαλάσσωσες τὴν γῆν εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ προσάσεις τὸν ἥλιον, νὰ φωτίζῃ τὸν κόσμον ὅλον, ἡ τὰ νέφη νὰ βρέχουσι. Καὶ χαρίζεις τοσαῦτα δωρήματα τοῖς δικαίοις ἡ ἁμαρτωλοῖς καὶ δύεργετεῖς καλοὺς καὶ κακούς ὡς ἀνεξίκακος καὶ πανάγαθος. Αὐτὸς καὶ νεῦ βασιλεῦ πλουσιόδωρε, ἐπάκουσόν μου τῆς δούλησου δεομένησου. Καὶ ὅποιος μνημονεύσῃ τὴν ἀθλησίνμου εἰς δόξαν τοῦ σοῦ ὀνόματος, μὴν ἐγγίξῃ λοιμώδης νόσος, οὔτε θανατικὸν εἰς τὸν οἶκον του. Οὔτε ἄλλη ποσῶς ἀδύνεια λώβης νὰ τοῦ δώσῃ λύπην καὶ κακοπάθειαν. Ὅτι ἠξεύρεις κύριέμου, πῶς εἴμεθεν αἷμα καὶ σαρκα, τετιμημένοι μὲ τὴν εἰκόνασου καὶ ὁμοίωσιν. Ταῦτα λέγουσα ἡ ἁγία, φωνὴ παραδόξως ἀπάνωθεν ἠκούετο. Προσκαλοῦσα αὐτὴν τὴν ἡ τὴν ἰουλιανὴν εἰς ἐκείνην τὴν αἰώνιον ἡ ἀνεκλάλητον ἀγαλλίασιν. ἡ τῆς ἔπασε, νὰ τελειώσῃ, ὅσα ἐζήτησε. Ταύτην τὴν γλυκυτάτην φωνὴν ἀκούσασα ἔζεχεν ἀγαλλωμένη, νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως. Καὶ κλίνασα τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, ἐδέχθη το τέλος, ἡ τὴν ἐθανάτωσεν οἰκείας χερσὶν ὁ διόσκορος. Καρπὸς ἀγαθὸς ἐκ πονηροῦ δένδρου παραδόξως ἀναφανεῖσα. Τὴν δὲ ἰουλιανὴν ἀπεκεφάλισεν ἄλλος δήμιος. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγίνοωυτον, τότε ἡ ἡ θεία δίκη τὸν ἀσεβῆ ἡ ἄδικον δικαίως ἐπαίδευσε δέκα τὴν ἐκβολὴν τῆς κακίας, ἡ ἰάσιως ἀπαγόρθυσιν. Ὅτι κατεβαίνων ἀπὸ τὸ ὄρος, ἔπεσεν ἀπάνωθεν κεραυνὸς, ἡ τὸν ἐκατάκαυσεν. Καὶ οὕτως οὐ μόνον τῆς παρούσης ζωῆς ὑστερήθη ὁ ἄθλιος, ἀλλὰ ἡ τῆς αἰωνίας ὡς ἀμφοτέρων ἀνάξιος. Καὶ δὲν ἔμεινεν ἔτε κἂν χῶμα ἀπὸ τὴν σαρκατου. Ἔφθασε δὲ ἡ ἕως τὸν ἡγεμόνα μαρκιανὸν τὸ ὄρθημα τῆ ἀπλάτη ἐτάτη πυρὸς. Προοίμιον ἀφθονίας καὶ σύμβολον τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐ᾽λὺ πυρὸς ἐκείνε, ὅπε μέλλει νὰ τὸν κολάζη αἰώνια. Ἀνὴρ δέτις
ἦτον εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος σύγκλητος ὀνόματι ἐπῆρε τὰ μαρτύρων τὰ ἱερὰ
σώματα. Καὶ τιμήσας αὐτὰ μὲ ψαλμῳδίας καὶ πνευματικὰ ᾄσματα,
τὰ ὑπῆγε σύλαβῶς εἰς ἕνα χωρίον γελασὸν καλούμενον μακρὰ ἀπὸ
τὰ Δυχάϊτα μίλια δώδεκα. Καὶ ἐκεῖ τὰ ἐνταφίασεν ἱεροπρεπῶς εἰς νόσων ἴαμα. Ψυχῶν ἀγαλλίαμα. Καὶ φιλοθέων ἀνδρῶν ἐγκώμιον πολυέρασον, εἰς δόξαν χρισῦ τῦ ἀληθινῦ θεῦ ἡμῶν. Ὧ πρέπει τιμὴ, κράτος, Μεγαλωσυνη, καὶ μεγαλοπρέπεια, Νυν καὶ
ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

ΔΕΚΕΜ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. Ε΄.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ

Ὁσίου τοῦ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σάβα. Μεταφρασθεὶς ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον Παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ. Εὐλόγη. Πάτερ.

Ἐγ τοῖς μέρη τῆς καππαδοκίας εἶναι ἕνα χωρίον πλησίον τῆς μητροπόλεως καισαρείας, μεταλάσκη ὀνομαζόμενον. Εἰς τοῦτον τὸν ἀτελέσατον τόπον καὶ ἄσημον ἐγεννήθη ἔτος ὁ μέγας τοῦ ἀρετοῦ Σάβας καὶ ὄντως θαυμάσιος, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ περιφανεῖς. Ὁ μὲν πατὴρ ἰωάννης, ἡ δὲ μήτηρ σοφία καλόμενοι. Ὅταν δὲ ἔγινεν ὁ παῖς πέντε χρόνων ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν οἱ γονεῖστε, διὰ ἀναγκαίαν τῆς στρατείας ὑπόθεσιν. Αὐτὸν δὲ ἀφήκασι μὲ ὅλλου τοῦ πατερικοῦ αὐτῆ οὐσίαν, εἰς τὸν ἀδελφόν τῆ παῤῥόστου ἑρμείαν ὀνόματι, διὰ νὰ μανθάνῃ γράμματα. Καὶ αὐ τύχῃ θανάτος τῆ γονέωντε, νὰ μείνῃ ὁ Σάβας κληρονόμος εἰς τοῦ οὐσίαντος. Ἀνεξέφετο γοῦν τὸ παιδίον εἰς τὸν οἶκον τῆ θείστε. Καὶ βλέπωντας, πῶς ἦτον ἡ γυνήτε κακόγνωμος καὶ φιλομόχθηρος, καὶ μὲ ὀλίγου αἰτίαν ἐσκανδαλίζετο, ἐμίσεσεν ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἄλλοντου θεῖον τὸν ἀδελφὸν τοῦ παῤῥόστου, ὀνόματι χρηγόριον. Μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὀλίγον καιρὸν Πολιτεύόμενος ἀπὸ τότε τοσοῦτον ἀρέτα, ὁποῦ οἱ ὁρῶντες αὐτὸν ἐθαυμάζουσαν. Ὅτι δὲν ἔπαιζε ποσῶς ὡς τὰ ἄλλα παιδία. Οὔτε ἄλλου τινὰ ἀταξίαν ἐπέλεσεν. Ἀλλὰ ὡς γέρων καὶ φρόνιμος ἐγνωρίζετο. Ἦτον δὲ ἐκεῖ πλησίον εἴκοσι σάζης ἀπέχον ἀπὸ τοῦ μουταλάκου ἕνα μοναστήριον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιον φλαβιανᾶς ὀνομαζόμενον. Ἔχων δὲ ὁ νέος ἀφιερωθῆ τῷ χριστῷ πόθον, νὰ δουλεύσῃ δι' αὐτὸν σωτηρίαν αὐτῷ, καταφρονήσας πλοῦτον. Χρήματα. Σαρκὸς περιφάνειαν, καὶ ὅλα ὅσα θέλγουσι τὰς ψυχὰς τῶν νέων. Καὶ μισήσας πᾶσαν σωματικὴν ἡδυπάθειαν, διὰ τὸ ἔνθεον ἔρωτα, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον. Καὶ παρεκάλει τὸν ἡγούμενα, νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, εἰς τὸ ποιμνίον του, καὶ νὰ τὸν κερδίσῃ καλόγηρον. Ὁ δὲ ἡγούμενος τὸν ὑποδέχθη μετὰ χαρᾶς, βλέπωντας τὸν πολλὸν αὐτῷ θρησκείαν καὶ ἔνστασιν. Οἱ δὲ θεῖοι τοῦ Σάβα, ὑπήγασιν εἰς τὸν μοναχόν. Καὶ ἔπαιρνον πολλὰ, μὲ διαφόρους λόγους καὶ ὑποσχήματα, νὰ τὸν δελεάλουσι ἀπ' αὐτό. Λέγοντες αὐτῷ. Ὅτι κάλλιον ἦτον νὰ ὑπανδρευθῇ, νὰ κάμῃ τεκνογονίαν, νὰ ἀπολαύσῃ τὰ ἡδέα τοῦ βίου. Παρέξ νὰ βασανίζεται μὲ τόσην σκληραγωγίαν καὶ ἄσκησιν. Ὁ δὲ Σάβας ὡς νουνεχὴς καὶ φρόνιμος, δὲν ἐσυλλογίσθη ποσῶς τὰ ψυχοβλαβῆ αὐτῶν καὶ ἄκαιρα λόγια. Ἀλλὰ ἐθαρόκρινε, νὰ δύσῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ, παρέξ νὰ κατοικῇ μετὰ συγγενῶν του, ἐνθυμούμενος τὸν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ λαζάρου. Ὅτι ἐκεῖνος ὁπού εἶχεν ἐδῶ πλοῦτον καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσιν, χρειάζεται τώρα μίαν γανίδα νερὸν, καὶ δὲν τοῦ τὸ δίδουσιν, ἀλλὰ καταφλέγεται δεινῶς τὸν γλυκύτατον βασανιζόμενος. Καὶ πάλιν ὁ πένης, ὁπού εἶχεν ἐδῶ τοσοῦτον ξενοχωρίαν καὶ βάσανον, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀβραάμ. Καὶ ἀπολαμβάνει χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ ἀφροσύνην αἰώνιον. Οὕτως σοφὸς ἐφαίνετο ὁ καλὸς νεανίας παιδιόθεν καὶ γεροντικὸν σοφώτερος. Κείνωντας ἀνόητον, νὰ προτιμήσῃ διὰ πρόσκαιρον ἡδονὴν, αἰώνιον κόλασιν. Ἔμεινεν οὖν εἰς τὸ μοναστήριον, ὑποτασσόμενος εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ σκληραγωγίας τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Τὰς ὁποίας ἀόκνως ἐφύλαττε. Καὶ μάλιστα τὴν ἐγκράτειαν, καὶ τόσον ἐνήσθυεν, ὅτι μίαν ἡμέραν εἰργάζετο εἰς τὸν κῆπον. Καὶ βλέπωντας εἰς τὸ δένδρον μῆλα ὡραιότατα, ἐνικήθη ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐπίασεν ἕνα, διὰ νὰ τὸ φάγῃ. Ἔπειτα γνωρίζωντας, πῶς ἦτον πειρασμὸς τοῦ δαίμονος. Καὶ τὸν ἐπαφακίνα, νὰ παρέβῃ τὸν ὅρον τῆς τάξεως, νὰ τὸ φάγῃ ἀπὸς τῆς διατεταγμένης ὥρας. Καὶ ἐνθυμούμενος πόσον κακὸν ἔπαθον οἱ προπάτορες, διὰ νὰ μὴ φυλάξουν τὸ θεῖον πρόσταγμα. Ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ μῆλον, καὶ δὲν τὸ ἔφαγε. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ νόμον ἔδωσε καθ' αὑτόν, νὰ μὴ φάγῃ πλέον μῆλον ὅλον τὸν ζωήν. Ἐκεῖνο δὲ κατεπάτησε, καὶ ἐνίκησε παντελῶς τὸν τῆς γαστριμαργίας δαίμονα. Καὶ τὰ λοιπὰ πάθη τοσοῦτον ἀνδρείως, ὁπού ἐπολέμησεν ὅλους τοὺς μοναχούς, ὁπού ἦσαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μοναστήριον, Εἰς ἀγρυπνίαν. Εἰς προσευχήν. Ταπείνωσιν. Καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κατορ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταρθώματα. Τοσοῦτον ὁπου ἠξιώθη ἀπὸ μικρος, νὰ κάμνη θαυμάσια. Ἦτον δὲ χειμων, ⸗ ἐβράχικεν ὁ φουρναρης. Ὅθεν μὴ ἔχοντας, πῶς νὰ σηκώσῃ τὰ ὀξύματα, ἐπειδὴ ἤλιος δὲν ἦτον, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν φοῦρνον. Καὶ μεθαύριον ἀσόχησαν, νὰ τὰ ἀγάλουν. Καὶ ἤψασιν τὸν φοῦρνον, νὰ καμνῃ ψωμί. Καὶ τότε τὸ ἐνθυμήθηκεν ὁ ἀρτοποιὸς. Καὶ ἐπικαίετο, ὅτι ἦτον ἡ σία ὑψωμένη, καὶ δὲν ἐβόλεν νὰ τὴν ἐσβύσουν τόσον ἀγλήγορα. Ὁ δὲ θεῖος Σάβας καταφρονήσας τὸ σώματος, εἰσῆλθεν ἀθυς εἰς τὸν φοῦρνον. Καὶ ἔβγαλε τὰ ἱμάτια ἄβλαβα. Χωρὶς νὰ καῇ ποσῶς καν μία τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλήτε. Οἱ δὲ ὁρῶντες ἐθαύμασαν. Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἀβλαβοῦσαν ὄχι ὡς παιδίον, ἀλλὰ ὡς στερέμνιον γεροντα, φοβερῶντες τὴν μέλλησαν αὐτὸ ἀρτῆν, ⸗ τὴν φοβερὰν θεωρησίαν, ὁπου ἠξιώθηκεν ὕστερον. Ἀφοῦ δὲ ἔκαμνεν εἰς ταῖς φλαβιαναῖς ἐκεῖνον καιρὸν, ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ἱεροσόλυμα. Ἔνα μέρος, διὰ νὰ ἰσυχάσῃ τὰς ἁγίας τόπους. Καὶ δεύτερον, νὰ ἰδῇ ἐναρέτας ⸗ ἁγίας ἄνδρας, ὁποῦ ἠφελήθη ἀπὸ λόγους. Λοιπὸν ἐπαρακάλεσε τὸν ἡγέμονα, νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀμὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελεν. Ἀλλὰ ἔχοντας πόθον, νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸν μοναστήριόν, διὰ νὰ ὠφελοῦνται οἱ ἀδελφοὶ, τὸ ἐσυμβούλευε, νὰ κάθεται εἰς τὸ κοινόβιον, νὰ ὑποτάσσεται ἄλλος κάλογερος, παρέξ νὰ κάμνῃ τὸ θελήματα. Ὁ δὲ θεὸς ὁ προγινώσκων τὰ μέλλοντα, ἔστειλεν ἅγιον ἄγγελον, ⸗ λέγει πρὸς τὸν ἡγέμονα. Μὴ τολμήσῃς, νὰ ἐμποδίσῃς πλέον τὸν Σάβαν. Ἀλλὰ συγχώρησον αὐτὸν, ἵνα ἀπέλθῃ ὅπου ὀρέγεται. Ὁ ἡγέμονας ταῦτα ἀκούσας, ἀπέλυσεν αὐτόν. Καὶ λαβὼν συγχώρησιν ἀπὸ ὅλον τὸν ἀδελφότητα, ἀνεχώρησεν. Ἦτον δὲ τοτε χρόνων ἑξηκοντά. Ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχεν εἰς τὸ μοναστήριον δέκα, ὅτι ὀκτὼ χρόνων ἦτον μόνον, ὅταν ἐνεδύθη τὸ σχῆμα, ⸗ κατεφρόνησε τὰ ἐγκόσμια. Ἔφθασεν οὖν εἰς τὰ ἱεροσόλυμα καιρὸν χειμῶνος. Καὶ ἐκόνεψεν εἰς τὸν μονὴν τοῦ ἱεροῦ πατριάρχου, ὅπου ἦτον ἕνας γέροντας ἀπὸ τὴν καππαδοκίαν. Μὲ τὸν ὁποῖον ἔμεινεν ἕως νὰ ξεχειμάσῃ. Ἔπειτα μανθάνοντες πολλοὶ τὴν ἔνθεον αὐτὸν πολιτείαν, ἐσυμπερίζοντας, τις νὰ τὸν ἐπάρῃ εἰς τὸ μοναστήριον αὐτοῦ. Ἀλλὰ ὁ Σάβας δὲν ἤθελε, νὰ ὑπάγῃ μὲ τινὰ ἀπ' ἐκείνους, ὅτι καταπολλὰ ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν. Καὶ ἀκούσας τὰς ἀρετὰς τοῦ μεγάλου Θεμίου, πῶς ἔλαμπεν εἰς τὴν ἔρημον τῆς ἀνατολῆς. Καὶ ἐφώτιζεν ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ τὸν ἥλιον, μὲ ταῖς διδασκαλίαις του ⸗ τὰ θαύματα. Ἐζήλωσεν τὴν καρδίαν ὁ νέος, νὰ γένῃ μαθητὴς τοῦ θεμίου (ἐπεὶ τὸ ὅμοιον ἀγαπᾷ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πὸ ὅμοιον παντοτε) νὰ ζέφεται ἡ ψυχήτε πνευματικῶς, μὲ ταῖς ἀρεταῖς ἐκείνε, ἢ νὰ αὐξάνεται. Ἀπελθὼν οὖν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεγάλου εὐθυμίου, μετὰ δακρύων δεόμενος, νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἢ αὐτὸν εἰς τὴν ποίμνιότε. Νὰ τὸν ποιμαίνῃ μὲ τὰ ἐπίλοιπα ρόβατα. Ὁ δὲ εὐθύμιος ὡς ἔμπειρος εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἢ δόκιμος, βλέπωντας τοῦ παιδὸς τὴν νεότητα, δὲν ἠθέλησε, νὰ τὸ ὑποδεχθῇ παρευθὺς εἰς τὴν λαύραν. Ἀλλὰ ἔστειλεν αὐτὸν εἰς ἄλλο μοναστήριον, ὁπῦ εἶχε παράμερα ἀπὸ τὴν λαύραν. Εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡγούμενος ἕνας ἐναρέτος ὀνόματι θεόκτιστος. Καὶ εἶπε τοῦ Σάβα, νὰ στέκεται ἐκεῖ, ἕως νὰ κάμῃ γένεια, ἢ νὰ παιδευθῇ καλὰ τὰς τάξεις τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ δὲ μακάριος Σάβας, ἐπειδὴ ἦτον εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς παιδευμένος, δὲν ἐναντιώθη, ἀλλὰ εἶπεν αὐτῷ μετὰ ὑλαβείας & ταπεινότητος. Ἐγὼ πάτερ ἅγιε ἦλθον εἰς τὴν ἁγιωσύνῃσε, διὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς ὡρὸς σωτηρίαν. Καὶ εἶμαι ἕτοιμος, νὰ ὑπακούω εἰς ὅλαστε τὰ ὡροτάγματα. Ἔστειλεν οὖν αὐτὸν ὡρὸς τὸν μακαρίτην θεόκτιστον. Γράφωντάστου, ὅτι ὁ Σάβας εἶχε πεπληρωμένην τὴν ψυχὴν θείου πνεύματος. Καὶ νὰ τὸν κυβερνήσῃ ὀθμελῶς, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔμελλε, νὰ πληρώσῃ τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ τὴν δόξαν αὐτοῦ εἰς τὸ ὕστερον. Καθὼς & ἐγένετο. Καὶ ἐγνωρίσθη ἀληθέστατη ἡ ὡροφητείατου. Ὅτι αὐτὸς ἔκτισεν εἰς τὴν παλαισίνην μεγίστην λαύραν. Καὶ ἐσυνάχθησαν εἰς αὐτὴν μοναχοὶ ἀναρίθμητοι. Εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Σάβας ἦτον κανὼν ἢ σάθμη ἀκριβεστάτη ἁγιωσύνης. Καὶ τοὺς ἔδωκε νόμον ἢ τάξεις, καθὼς ἐδιδάχθη ἀπ' αὐτὸν τὸν μέγαν εὐθύμιον. Προσέτασωντας ἀπάνω εἰς ὅλα, νὰ μὴ δεχθῶσι ποτὲ κανένα νέον ἀγένειον. Τὸ ὁποῖον ἕως τὴν σήμερον φυλάγοιεν ἀπαρασάλευτα. Ἔμεινεν οὖν ὁ θεῖος Σάβας μὲ τὸν μακαρίτην θεόκτιστον. Καὶ ὑπηρέτα ὀθμελῶς εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς διακονίας. Ἤγουν ἔφερνε ξύλα. Νερὸν Ἔσκαπτε τὸν κῆπον. Καὶ ἄλλας βαρέας ὑπηρεσίας ἐτέλει ὀθμελῶς. Ἐπειδὴ ἦτον ὄχι μόνον ταπεινὸς ἢ καλόγνωμος. Ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος τὴν διάνοιαν, ἢ μεγάλος εἰς τὴν σωματικὴν ἡλικίαν. Ὅθεν ἀλονῶν ἐβοήθα μετὰ χαρᾶς, ἢ πάντες τοῦ εὐχαρισοῦσαν, ἢ ἀγαπῶσαντον. Καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς νυκτερινὰς εὐχὰς ἢ ἀκολουθίας, ποσῶς δὲν ἔλειπεν. Ἀλλὰ ἢ τὰς ἡμερινὰς ὑπηρεσίας ἀόκνως ἔκαμνε. Καὶ εἰς τὰς ἀκολουθίας ὡρῶτος εἰσείρχετο. Καὶ πάντες ἐθαύμαζον βλέποντες, τόσην ἀρετὴν ἢ εὐωρέπειαν τελειότητος εἰς ἡλικίαν νεάζουσαν. Βλέπων οὖν ὁ δαίμων τὴν ὡροθυμίαν αὐτοῦ, ἐδοκίμασε, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸν ἔνθεον ἔρωτα μὲ ζόπον τοιοῦτον. Ἦτον τις ἀ-

δελφὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δελφὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ φροντιστήριον, τὸ γένος ἀλεξανδρεὺς, ἰωάννης ὀνόματι. Ὅστις ἐπῆγε κάλει πολλάκις τὸν μακάριον θεοκτιστον, νὰ τὸν συγχωρήσῃ, νὰ ὑπαγῃ εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἐτελεύτησαν οἱ γονεῖς του, νὰ κυβερνήσῃ τὸ φρόνημάτους. Καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸν Σάβαν συνοδίαν, ὅστις ἦτον δυνατὸς ἔμπειρος καὶ φρόθυμος εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν. Μετὰ βίας σωῦ ἔστερξεν ὁ θεοκτιστος. Καὶ ἀπελθόντες εἰς ἀλεξάνδρειαν, ἐβρῆκαν ἐκεῖ τὴν φρόνημάτων τοῦ ἰωάννου, καὶ ἐτέλεσαν πάντα τὰ χρειαζόμενα. Οἱ δὲ γονεῖς τοῦ Σάβα ἦταν ἐκεῖ, καθὼς προεῖπα ἐγράψαμεν. Καὶ ἐγνωρίσαντες αὐτὸν, ἐπάχησαν, νὰ τὸν κρατήσουν. Καὶ τὸν ἐβιάζαν μὲ πολλὰ μηχανήματα, διὰ νὰ γραφτῇ ἀντὶ τοῦ πατρός του εἰς τὴν στρατείαν, νὰ λάβῃ πολλὴν τιμὴν ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ δόξαν μεγάλην. Ὁ δὲ Σαβας ἐγνωρίσας τοῦ ποιητοῦ τὴν ἐπιτροπίαν, ὅτι μὲ τὴν ἀγάπην τῶν γονέωντου καὶ συμπαθειαν ἔπαρχε, νὰ τὸν δυσκολέψῃ ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας, νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπεκρίθη ταῦτα πρὸς αὐτοὺς μὲ σοφίαν καὶ σιγὴν. Δὲν εἶναι πρέπον, να ἀγαπήσω ἐμᾶς περισσότερον ἀπὸ τὸν διαστάυρωμον, καθὼς αὐτὸς εἶπεν. Ὅτι ὁ ἀγαπῶν πατέρα, ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστιμου ἄξιος. Οὔτε νὰ προτιμήσω τὴν πρόσκαιρον στρατείαν τῆς ἀγγελικῆς. Ὅτι ἐὰν ἔχῃ τιμωρίαν πολλὴν καὶ κατάκρισιν, ὅστις ἀφήσει αὐτὴν τὴν στρατείαν τοῦ ὑπηγείου βασιλέως, πόσον κίνδυνον ἔχει ὅποιος καταφρονήσει τὴν ἐπουράνιον, νὰ ἀθετήσῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ὁ ἄθλιος; Παύσασθε γοῦν, ἐὰν θέλετε, νὰ σᾶς ἔχω διὰ γονεῖσμου. Μήπου ἀναφέρετε πλέον διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ἀφῆκαν οὖν αὐτὸν μὴ δυνάμενοι, νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν, κἂν να λάβῃ ἀπ' αὐτοὺς καμπόσα ἀργύρια, διὰ μικρὰν ἔξοδον τῆς ζωοτροφίας. Καὶ τοῦ ἔδιδαν χρυσὰ εἴκοσι. Αὐτὸς δὲ ἔλαβε μόνον τρία. Καὶ τοῦτε, διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦσι, ὅτι δὲν τους ἐκαταδέχθηκε. Τὰ ὁποῖα πάλιν δὲν τα ἐξοδίασεν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὸ φροντιστήριον, τὰ ἔδωκε τοῦ θεοκτίστου, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτας ἴδιον. Ἀφοῦ γοῦν ἐκαμψ ἐκεῖ ὁ Σάβας δέκα χρόνους, ἐκοιμήθη ὁ μακαρίτης θεοκτιστος. Καὶ ἐψήφισεν ὁ μέγας δυθύμιος ἄλλον ἡγούμενον λογγῖνον ὀνομαζόμενον. Τούτου τὸν καιρὸν ἦτον ὁ θαυμάσιος Σάβας χρόνων τριάκοντα, δόκιμος καὶ τέλειος εἰς πᾶσαν ἀσκητικὴν διαγωγήν. Ἔχων δὲ πόθον πολὺν, νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τόπον ἡσυχαστικὸν καὶ ἔρημον, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν λογγῖνον συγχώρησιν. Ὅστις ἔγραψε περὶ τούτου εἰς τὸν μέγαν δυθύμιον. Ὅτι χωρὶς τὴν βουλήν του δὲν ἔκαμνε τίποτας. Ὁ ὁποῖος ἐξεύροντας τὴν πολλὴν θερμότητα τοῦ Σά-

βα

βα εἰς τὰ πνευματικά, ἡ τὸν ἔνθεον ἔρωτα, τὸν ἀνήγειρε, νὰ μήτον ἐμποδίσῃ ποσῶς. Ἀλλὰ νὰ τον ἀφιλύῃ εἰς το θέλημάτου, νὰ ἐξάγῃ καθὼς ὀρέγεται. Λαβὼν ἓν ὁ Σάβας τὴν ἐξουσίαν, ἀπῆλθεν εἰς ἕνα ἀσήλαιον, ὁπού ἦτον εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ μοναστηρίου. Καὶ ἐκεῖ ἔκαμνεν ὅλλου τὴν ἑβδομάδα ἕως τὸ σάββατον, χωρὶς τινα ξοφλὴ. Μόνον προσδυχὴν ἔκαμνε ἡ ἐργόχειρον. Καὶ τὸ σάββατον ὑπῆγεν εἰς το μοναστήριον πεντήκοντα ἀσυρίδας, ἤγεν μαλάκια. Καὶ ἔξαγε μὲ τους ἀδελφὰς ἕως αὔριον τὴν κυριακὴν. Καὶ τότε πάλιν ἐμάζωνε βοΐα, ἤγεν φύλλα φοινικίας ὅσα τὸν ἔφθαναν τὴν ἑβδομάδα. Καὶ εἰσέρχετο εἰς το ασήλαιον. Καὶ ὅπως ἐπέρασε χρόνους πέντε. Ἰδὼν ἓν αὐτὸν ὁ θεῖος δοῦκας ἦτο βιοῦπε, τὸν ὠνόμαζε παιδαριογέροντα, καὶ τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν συνοδίαντου μὲ ἄλλοντου μαθητὴν δομετιανὸν ὀνόματι. Μὲ τὸν ὑπῆρξεν εἴχασιν ἀμφότεροι συνήθειαν, νὰ παγαίνουν κάθε χρόνον μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν φώτων, εἰς τὴν ἐνδοτέραν ἔρημον. Νὰ ἀσκηθοῦσιν ὅλλην τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν. Καὶ τὴν ἁγίαν λαμπρὴν πάλιν εἴρχοντον εἰς τὴν λαύραν. Ἐκίνησαν ἓν καὶ οἱ ξένοι τότε, καὶ ἐσυντροπιάσθησαν εἰς ἐκείνην τὴν πανέρημον, ἐκεῖθεν ἀπὸ τὴν νεκρὰν θάλασσαν. Καὶ δίχως ἦτον ὁ δρόμος μακρὺς, ὁ τόπος ἄνυδρος. Ἡμέρας καυσεράς καὶ θερμοτάτας, ἀποκαμὼν ὁ Σάβας καὶ ὀλιγοθύμησε, μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ ποσῶς. Ἀλλὰ ἔπεσε κατὰ γῆς ὡσεὶ νεκρὸς. Ὁ δὲ δοῦκας ἰδὼν αὐτὸν, ἐλυπήθη πολλὰ. Καὶ παγαίνοντας ὀλίγον παράμερα, ἔκαμε δέησιν πρὸς κύριον, λέγοντας, Δέσποτα θεὲ ἀπλαγχνίσθητον καὶ ἐλεήσητοῦτον τὸν νέον. Καὶ δόξας ὕδωρ, νὰ μὴν ἀποθάνῃ ὑπὸ τῆς δίψης καὶ καύματος. Οὕτως εἰπὼν, ἐπατύπησεν εἰς τὴν γῆν μὲ τὸ σκαλίδιον ξένης φορᾶς. Ἡ δὲ γῆ αἰσθομένη θειοτέρας δυνάμεως, ἔκαμνεν ὑπακοὴν (ὦ τοῦ θαύματος) καὶ ἔβγηκεν ἀπὸ τὴν ἄνυδρον καὶ ἄγονον ἔρημον, ὕδωρ ἡδὺ καὶ γλυκύτατον. Καὶ εὐθὺς ὁπὸ ὁ Σάβας το ἔπιεν, ἔλαβεν ἀοράτως θείαν δύναμιν, καὶ δὲν ἐκινδύνευεν πλέον. Οὔτε ἐδειλίασε τῆς ὁδοῦ τὴν δυσχέρειαν. Φθάνοντες ἓν εἰς τὸν εὐθύμιον τόπον, ἔπαιξε πολλὰ ὁ θεῖος Σάβας νὰ μιμᾶται εἰς πάντα ξόπον τὸν μέγαν εὐθύμιον. Καὶ μόνον αὐτὸν ἐσοχάζετο ὡς ἀρχέτυπον τῆς ἀρετῆς καὶ εἰκόνα ζῶσαν καὶ ἔμψυχον. Νὰ μὴ ὠφελήσῃ ποσῶς ἀπὸ τας τάξεις καὶ ἤθητου. Ἀλλὰ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπῆλθε πρὸς κύριον ὁ μέγας τὴν ἀρετὴν εὐθύμιος. Οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ διδασκάλου ἀμελήσαν κατ' ὀλίγον τὴν ἀρετὴν. Καὶ δὲν εἶχασι τόσην προθυμίαν εἰς τὴν ἄσκησιν. Ὅθεν ὁ θεῖος Σάβας ἐμάκρυνεν φυγαδεύων. Καὶ ἦτον εἰς τὴν ἔρημον τοῦ ἰορδάνου, τὸν καιρὸν ὁπὸ ἀσκή-

τευεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τευεν ἐκεῖ ὁ μέγας γεράσιμος. Τότες ἦτον ὁ Σάβας λέ. χρόνων, ἔταν ἄρχισεν νὰ τὸν πολεμᾷ ὁ δαίμων. Οὐ μόνον δὲ ἀοράτως τοῦ ἐδίδε ἐνόχλησιν. Καὶ ἐπειράζ'ετον ἀπόκρυφα, καθὼς κάμνει εἰς ὅλους τοὺς ἐναρέτους. Ἀλλὰ καὶ φανερὰ ἔπαιχεν ὁ δόλιος νὰ τὸν ἐκφοβῇ, διὰ νὰ μεῖνε εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ μίαν νύκτα, ὅπε ἐκοιτοῦντο διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγην ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον τῆς ἀσκήσεως. Εἶδε πλησίον του ἐφίδια. Σκορπίους. Καὶ ἄλλα διάφορα ἑρπετά. Τὰ ὁποῖα ἔδειχναν, ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν φάγουσιν. Ὁ δὲ τὸ μὴ πρῶτον ἐδειλίασεν. Ἀμὴ ὕστερα συλλογίζόμενος τὴν μηχανὴν τοῦ δαιμόνων, ἠγέρθη μὲ θάρρος. Καὶ ἔπαι προσηύχετο. Οὐφοβηθήσομαι ἀπὸ φόβε νυκτερινῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσομαι. Ταῦτα λέγοντος τοῦ ὁσίου, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἰοβόλα θηρία ὡσεὶ καπνὸς ἠφανίσθησαν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας πάλιν ὁ δαίμων ἔγινε λέων μέγας καὶ φοβερὸς. Καὶ ἔδειχνε, πῶς ἤθελε, νὰ χυθῇ ἀπαίωτα. Ὁ δὲ ἅγιος δὲν ἐδειλίασε ποσῶς. Ἀλλὰ εἶπεν ἀτάραχα. Ἐὰν ἔλαβες παρὰ θεῦ ἐξουσίαν κατ' ἐμέ, μὴν ἀμελῇς, ὅτι ἕτοιμος εἶμαι, νὰ μὲ φάγῃς, κατὰ τὴν θείαν νεῦσιν καὶ βέλησιν. Εἰδὲ μὴ τί μάτην ταράττεσαι; Ἐγὼ νὰ σὲ καταπατήσω μὲ τὸ διαπότε τὴν δύναμιν. Ταῦτα εἰπών, εὐθὺς ἐγίνησεν ὁ ὑποκείμενος ἄφαντος. Καὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ταύτην ὁ ἅγιος ἐμόνον τὰς νοητὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰσθητὰς θῆρας ὑπέταξε. Καὶ σπατοκῦσαν ἀντάματου, χαρεὶς ποσῶς νὰ τὸν βλάψεσι.

Τέσσαρες τινὲς ἀγαρηνοὶ τὸ ὑπλούτησαν ποτὲ εἰς τὸν δρόμον. Καὶ εἶχασι τόσην πεῖναν, ὅπε σπινδυλεύοναν. Ἰδόντες ἓν αὐτὸν, τὸ ἐζήτησαν, ἐὰν εἶχε τίποτε βρώσιμον. Ὁ δὲ ἐπῆρεν αὐτοὺς εἰς τὸ σπήλαιον, μὲ σπλάγχνος πολύ. Καὶ ἀπλώσας εἰς τὴν γῆν τὴν μηλωτὴν, τοὺς ἐφίλεψεν ἐπ σπεῖνο ὁπὸ εἶχεν. Ἤγεν καρδίαις καλάμων, καὶ ῥίζας μελεαγρίων. Οἱ δὲ βάρβαροι εὐλαβήθησαν τὴν ἀρετὴν αὐτὸ, θαυμάσαντες τὸ φιλόξενον. Καὶ τότε μὲν ἔφυγον ἀπὸ τὰ σύρεθέντα, καὶ εὐχαριτήσαντες, ἀνεχώρησαν. Καὶ μετὰ ἡμέρας τὸ ἤφεραν τυρὸς καὶ ἄρτους, καὶ φοίνικας. Ὁ δὲ ὅσιος, ὥσπερ φιλόπονος μέλισσα, ὅπε συλλέγει ἀπὸ κάθε τόπον τὸ χρήσιμον, ἔτω καὶ αὐτὸς ὠφελήθη ψυχικῶς ἀπ' ἐτοῦτο, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸ τοιαῦτα. Οὐαίσοι ψυχήν ταλαίπωρε, καὶ ποὺς τὸν σύργετὴν ἀχαρίτε. Ἰδὲ σὺ μικρὰν καὶ ποπαπὴν χάριν, ὅπε ἔλαβον ἕτοι οἱ βάρβαροι, μὲ ἤφεραν τοσοῦτον πλησίαν ἀνταμοιβὴν, καὶ ἡμεῖς ὅπε ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν πλάστην τοσαῦτα χαρίσματα, ποίαν ἀνταμοιβὴν τὸ ἐδώσαμεν; Ποίαν ἀπὸ ἐντολὴν ἐφυλάξαμεν; Ποίαν ἀπολογίαν, νὰ τὸ δώσωμεν τὴν ὥραν τῆς κρίσεως; Ἦτον δὲ τὶς μοναχὸς φίλος τὸ Σάβα, Ἄνθος ὀνόματι. καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν ἔρημον μετ' αὐτὸ, νὰ ἀσκητεύσῃ ἀντάμα. Καὶ ποιήσας ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖ,

ἐπέ-

ἐπέρασαν τινὲς βάρβαροι κακόγνωμοι ἢ ἄτυχοι ἄνθρωποι. Καὶ ἐμελέτησαν, νὰ τοὺς θανατώσουν. Διὰ νὰ ἔυροιεν γοιοῦ μικραὶ τροφάσιν, ἔξειλαν τὸν ἕνα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ασπλαιον, νὰ παραπονεθῇ εἰς τοὺς ἀσκητὰς, πῶς αὐτοὶ τοὺς ἀδίκησαν εἰς μίαν ὑπόθεσιν. Καὶ ἐζημιώθησαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ λύγουτως. Εἰς αὐτὰ ἐγκαλοῦσαν τὸν ὅσιον Ἰούμματα, δηλ. νὰ τὸν κάμουν, νὰ σκανδαλισθῇ, νὰ συντύχῃ λόγον βαρυὺ, νὰ ἔυροιεν ἀφορμὴν, νὰ τοὺς ἀποκτείνουσιν. Ἔ'σκαν οὖν οἱ ἄλλοι ἀπὸ μακρὰν Καὶ ὁ ἕνας ἐπλησίασεν εἰς τοὺς ὁσίους. Οἵτινες βλέποντες τὸν κίνδυνον, κατεπλάδησαν μὲ τὴν ἱερὰν προσευχὴν, ταῦτα πρὸς κύριον λέγοντες. Οὗτοι ἐ ἅρμασι Ϛ ἕτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν τῷ σῷ ὀνόματι μεγαλυνθησόμεθα. Καὶ τὰ ἑξῆς. Ταῦτα δυχόμενοι (ἐ τοῦ θαύματος) ἐφοβήθη ἡ ἢ καταπιεν ἐκεῖνον τὸν ἕνα, ὁποῦ ὑπῆγεν ἐκεῖ. οἱ δὲ λοιποὶ ἰδόντες τοιοῦτον ἐξαίσιον, ἐξόμαξαν. Καὶ ἔφυγον περιδεεῖς ἢ κατάφοβοι. Καὶ ἀπὸ τότε μήτε αὐτοὶ, μήτε ἄλλοι κακοπροσῖ ἐτολμησαν πλέον. Οὔτε οἱ δαιμονες τοκαθόλου νὰ τὸ πειράξουσιν. Ὅθεν ὁ Σάβας ἐκατοίκα ἀφόβως τὴν ἔρημον. Καὶ ἔσονται νὰ γένεσιν φίλοι μὲ τὸν μακαρίτην Θεοδόσιον ἀπὸ μέσου τοῦ ἀνθρώπου, ἔκτισεν εἰς αὐτὴν ἢ λαύραν περιφανῆ ἢ εὐρύχωραν μὲ τοιοῦτον τρόπον θαυμάσιον. Ἀφοῦ ἔκαμεν ἐκεῖ ὁ Σάβας χρόνους τέσσαρας, ἀπῆλθε ποτὲ εἰς τὸν ὑψηλότατον ἐκεῖνον βουνὸν, ὅπου λέγεται πῶς ὑπῆγεν ἡ μακαρίτις βασιλὶς Εὐδοκία, ἢ τὴν ἐδίδαξεν ὁ μέγας Εὐθύμιος. Ἐκεῖ γοιοῦν ἀγωνιτεύων ὁ Σάβας, εἶδε τινὰ ὀπταοίαν θαυμάσιον. Καὶ τὴν ἐφάνη μία ὡραία γυναῖκα ἐνδεδυμένη στολὴν λαμπρὰν ἢ τὴν φανερὰν, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν χείμαρρον, ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ὀλωσῶμ πρὸς τὸ νότιον μέρος. Καὶ τὴν ἔλεγε ταῦτα. Κατοίκησαν Σαβα εἰς ἐκεῖνο τὸ ασπλαιον, ὁποῦ εἶναι κατὰ ἀνατολὰς τοῦ χειμάῤῥου. Καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ στέλλω ἐξ ὕψους βοήθειαν. Ταῦτα ἰδὼν ὁ ὅσιος, ἐπλήσθη ἀγαλλιάσεως. Καὶ χειραγωγούμενος ὥσπερ ὑποτύπως δεξιᾶς ἀπὸ τὴν θείαν ἢ σοφὴν πρόνοιαν, ἐσῆλθεν εἰς τὸ ῥηθὲν ασπλαιον. Ἦ'τον δὲ τότε χρόνων, μ'. Ὁ δὲ τόπος ἦτον πλέον ἄβατος, ἢ μὲ πολλὴν κακοπάθειαν ἀνείρχετο. Καὶ μάλιστα, ὅταν ἐσύμπαινε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὴν βρύσιν, ἦτις ἦτον μακρὰ ἀπ' ἐκεῖ δεκαπέντε σάδια ἢ τὴν ὡρμαζον ἐπάνω. Ὅθεν πρεπάσας ἐνώθην ἕνα χρόνον ἀνέβαινε, ἢ κατέβαινεν δυσκολώτερα. Πλὴν ἄλλην ὠφελιμότητα δὲν εἶχε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος, μόνον τὰ χορτάρια, ὁποῦ ἐγέννα ἡ γῆ αὐτομάτως ἐκεῖ σιμὰ εἰς τὸ ασπλαιον. Ἀλλὰ ὁ θεὸς, ὁποῦ τὸν ἐκαποστεῖλε, νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, αὐτὸς τοῦ ἔστειλε Ϛ βοήθειαν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Καὶ ἐφώτισε τινας ἰσμαηλίτας, ἢ τὸν ὠλαβήθησαν. Καὶ τοῦ

ἤφεραν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἤφιρναν ψωμοὺς καὶ ἄρτους καὶ φοίνικας καὶ ἄλλα διάφορα βιβά-
τα. Οὐ μόνον δύο ἢ τρεῖς, ἀλλὰ πολλάκις, ὥσπερ νὰ τοῦ ἐ-
πλήρωναν χαράτζιον. Ὅθεν ἔκαμνε εἰς τὸ σπήλαιον πέντε χρό-
νους μὲ ἡσυχίαν πολλήν, μόνος μόνῳ Θεῷ προσδυχόμενος. Καὶ
ἀπὸ τότε διεσκεδάσθησαν αἱ τῆς δαιμόνων κατ' αὐτοῦ κακουργίαι.
Καὶ ἔφυγον, μὴ δυνάμενοι νὰ τὸν βλέπουσιν. Ὅθεν ἔχοντας
ἄδειαν ἀπὸ τοὺς δαίμονας, καὶ γαλήνην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους,
ἐδέχθη καὶ ἄλλους πολλοὺς εἰς τὴν συνοδίαντου ἐναρέτους, καὶ
φύλακας ἀκριβεῖς τῆς ἐντολῶν τοῦ κυρίου. Τοὺς ὁποίους ἐξάβιβ-
ζε πρὸς αὐτὸν, μὲ τὴν καλήντου φήμην καὶ ἀρετὴν ὑπεθαύ-
μαστον, ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. Ἐπειδὴ γοῦν καθ' ἑκά-
στην ἐπλήθυναν, ἦτον χρεία, νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ ἐκεῖ λαύραν.
Νὰ κτίσῃ κελλία. Νὰ ἐργάζῃ τὴν γῆν. Καὶ ἄλλας ὑπηρε-
σίας νὰ κάμνῃ ἀναγκαίας τῷ σώματι. πρῶτον μὲν ἔκτισε πύργον εἰς τὰς πηγὰς τοῦ χει-
μάρρου. Ἔπειτα ᾠκοδόμησεν ἐκκλησίαν, καὶ ἔκαμε λαύραν εὐ-
ρύχωρον. Καὶ ἐγκαινίσας τὸν ναὸν, εἴτις ἱερωμένος ἤθελεν ὑπά-
γῃ νὰ προσκυνήσῃ, τὸν ἔβανε καὶ ἐλειτούργα. Ὅτι ἐκεῖνος ἦτον
πολλὰ μέτριος καὶ πεπεισὲς εἰς τὸ φρόνημα, καὶ ἐβλαβούμενος τὸ
μεγαλεῖον τῆς ἱερωσύνης δὲν ἤθελε νὰ ἱερωθῇ. Ἦτον δὲ πολλὰ
γνώστικὸς καὶ δόκιμος εἰς τὴν μοναδικὴν διαγωγήν. Καὶ ἐστή-
ριζε τοὺς ἀδελφοὺς καθ' ἑκάστην, τοὺς μὲν παρακαλῶν. Τοὺς δὲ νουθε-
τῶν. Ἑτέρους ὀπτιμῶν. Καὶ ἁπλῶς πάντας ἐδίδασκε, καὶ ἐπαρα-
κίνα, νὰ στέκωνται γενναίως, ἀνδρειωμένοι, εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν
δαιμόνων. Καὶ νὰ ὑπομένωσι μεγαλοψύχως τῆς ἐρήμου τὴν
κακοπάθειαν, χωρὶς τινα λύπην. Ἀλλὰ μάλιστα νὰ χαίρωνται
ὑφρωνόμενοι, μὲ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ὁπῶς διὰ τὸν
ὀλίγον ἐκεῖνον κόπον εἴχασι νὰ ἀπολαύσωσιν εἰς τὸν παράδεισον.
Μὲ τοιαῦτα καὶ ἕτερα πλείονα ὁ πάνσοφος Σάβας, ἐφροθυμοποίει
τοὺς μαθητὰς, λύωντας κάθε φρόσκομμα καὶ ἐμπόδιον. Καὶ ὑψη-
γεῖς αὐτοὺς πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἀνατέρης τῆς παγίδων τὲ πονηρῦ
ἐργαζόμενος. Εἰς ὅλα δὲ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος τὲς ὁπμελεῖτο
καὶ τὲς ἐβοήθα κρυφίως. διὰ νὰ μὴ δυσχεραίνεσιν ἀπὸ τὴν ὑστέρησιν τ'
πραγμάτων, καὶ τὸ βάρος τὲ κόπε, να ςρέφωνται εἰς τὰ ὄπισθεν. Ἐπει
οὖν ἦτον τὸ ὕδωρ μακρὰν τὲ σπηλαίε, ὡς ἄνωθεν εἴρηται, ἐλυποῦν-
των εἰς τοῦτο οἱ μοναχοὶ, διατὶ εἶχασι στενοχωρείαν καὶ κόπον ἀνείκα-
στον. Ὅθεν ὁ ὅσιος ἐκ γνώμε μίαν νύκτα θερμῶς πρὸς κύριον ἔλεγεν, λέγων
ταῦτα.

ωτα. Δέσποτα θεὲ παντοδύναμε, ἐαν εἶναι τῆς σῆς ἀπορρήτυ σοφίας οἰκονομία, καὶ εὐδοκία τῆς χαρίτος σε, νὰ κατοικῆσιν εἰς τὸν τόπον ἐτοῦτον ἀναίσθητοι δοῦλοι σου, νὰ σὲ ὑμνοῦν ἀκατάπαυστα, ὅπ' βλέψον εὐμενῶς ἐφ' ἡμᾶς. Καὶ πρόσταξαι τῷ γλῶσε, νὰ ἀναβλύσῃ ὕδωρ ἐδὼ σημὰ εἰς ἀναψυχὴν ἡμῶν καὶ ἀπόλαυσιν. Οὕτως ἤυξατο. Καὶ παρευθὺς ἤκουσε κτύπον κάτωθεν τῆ χειμαῤῥου. Καὶ παρακύψας, εἶδεν ἕνα ἄγριον γάϊδαρον (ἐπειδὴ ἦτον ἡ νὺξ παισέλλιως) καὶ ἔσκαπτε τῷ γλῶ μὲ τὸν πόδατε. Καὶ ἀφῆ ἔκαμε μικρὸν λάκκον, ἔβγηκεν ὕδωρ. καὶ ἔπιεν. Ὁ δὲ ὅσιος ταῦτα ἰδὼν, ἐχάρη λίαν, ἐγνωρίσας, ὅτι ἦτον θεία ἐπισκοπὴ. Καὶ κατελθὼν μὲ σκαλίδιον, ἔσκαψεν ὀλίγον εἰς αὐτὸν τ' τόπον, ὅπε ἦτον ὁ ἴναγρος. Καὶ παρευθὺς (ὡτῶν ἀφρίσεων χαρίτωνσε δέσποτα) ἐξῆλθεν ὕδωρ πολὺ καὶ γλυκύτατον. Καὶ τὸ ὑπῆγεν εἰς τὸ μέσον τῆς λαύρας. Μὲ τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦνται ὅλοι ἕως τῷ σήμερον. Καὶ μήτε τὸν χειμῶνα πληθένει, ἤτε τὸ θέρος ὀλιγοστεύει ποσῶς. Ἀλλὰ παντοτε εἶναι δαψιλὲς πρὸς αὐταρκειαν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ ὅσιος ἦτον εἰς ἄλλο μέρος τῆ χειμαῤῥου, λέγων ψαλμοὺς τῷ δαβὶδ. Καὶ βλέπει ἕνα πύρινον σύλον εἰς τὸν κρημνὸν, ὅπε ἔφθανεν ἡ κορυφήτυ ἕως τὸν οὐρανόν. Ταῦτα ἰδὼν, ἔμεινε μὲ χαρὰν καὶ φόβον, γνώσιων, ὅτι ἦτον τίποτας θαῦμα ἀπόῤῥητον. Ἀφοῦ δὲ ἐξημέρωσεν ἐφαίνετο ἀκόμι ἡ ὅρασις τῆ πυρίνε σύλε. Καὶ πλησιάσας ὁ ὅσιος, εἶδεν ἕνα μέγα καὶ θεαπέσιον σπήλαιον, ὅπε ἦτον καθολικὰ ὡσὰν ἐκκλησία. Καὶ εἶχεν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος λόγχυ, κ' χὶ ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τ' θείαν δεξιὰν οἰκοδομημένυ. Ἀπὸ τ' ὁποῖον ἦτον πλατεῖα εἴσοδος, καὶ ἔβλεπεν ὁ ἥλιος μέσα, καὶ ἐπλήρειτὰν οἶκον φωτὸς ἀπείρε. Καὶ ἔβλεπε τ' ἔνδον ἀέρα εὔκεκραμμένον & ὑγιέσατον. Εἰς δὲ τὸ βόρειον μέρος ἦτον ἄλλος οἶκος ὡσὰν ἐξαγωνικὸν. Εὗρεν ἐκεῖ ὁ Σάβας ἐκεῖνο τὸ θεόκτιτον οἰκοδόμημα, ἀνεπλήρωσε κ' αὐτὸς μὲ ἀνίνευ τέχνευ, ὅσον ἀπ' τ' φύσιν ἐλίπωτο. Καὶ ἔκαμε ναὸν ὡραιότατον, προσάσαντας, νὰ συναγωνιστοῦν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ εἰς αὐτ' πᾶσαν κυριακὴν, νὰ ψάλλουν κοινῶς τὴν ἀκολουθίαντες. Ἰδὼν δὲ τινὰ πέτραν ὁπῆ ἦτον ἀνωθεν τῆ ναῦ, ἔσκαψε καμπόσον τῷ αὐτόσκοπον ὀροφὴν ἐκείνω τῆ δεξιονικῆ. Καὶ ἔκαμεν ἕνα μικρὸν κελλίον ἀπόκρυφον, δι' νὰ ἡσυχάζῃ ὅταν θέλῃ. Ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν ἔσωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἡ φήμη τῆ ὁσίυ ἐξέχεν εἰς ὅλον τ' κόσμον, ἐσυνέρχαν πολλοὶ δύλαβεῖς. Καὶ τῆ ἔφεραν ἐλεημοσύας, να δέχεται εἰς τὰς οἰκοδομὰς, καὶ ἄλλας χρείας, ὅπε εἶχε καθημερήσιον. Ἐπειδὴ οἱ μοναχοὶ ἐπληθύναν. Τὰ ὁποῖα χρήματα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαπα δὲν ἐθησαύριζεν ὁ ὅσιος, ἀλλὰ τὰ ἐξόδιαζεν εἰς οἰκοδομὰς τῶν κελλίων, καὶ εἰς ἄλλα χρειαζόμενα πράγματα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ πολλάκις εἰς τὴ καλὴν σίτιση ξυζώνουσι τὰ ζιζάνια, καὶ ὁ βάτος εἰς τὴ ἀμπελον. Ὁ μαθητὴς ἐγίνη προδότης. Ὁ κάϊν ἀδελφοκτόνος. Καὶ ἀλλὰ παρόμοια τελειῶνται διὰ τὸ φθόνε. Καθὰς εἰς πολλὰς τόπους ἱστορεῖται. Ἔτυχαν καὶ τινες εἰς τ' συνοδίαν τὸ Σάβα, ἐχὶ μαθηταὶ, ἀλλὰ μᾶλλον σασιασταὶ καὶ κακόβουλοι. Οἵτινες ἐμισοῦσαν τ' ὅσιον. Καὶ ἐζητοῦσαν πρόφασιν ἐὰν δυνηθοῦν, νὰ τ' ζημιώσουσιν. Ἀπῆλθον οὖν εἰς τὸν πατριάρχην τ' ἱεροσολύμων. Καὶ τ' ἐγκάλεσαν (ἐπειδὴ ἄλλο δὲν εἶχασι νὰ εἰποῦσι πῶς ἔκαμε πλαίσιμον) λέγοντες. Ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος νὰ ποιμαίνη τόσες μοναχὲς, καὶ νὰ τοὺς δώση ἄλλον ἡγούμενον. Ἐπειδὴ δὲν ἔφθανεν, ὅπου ἐκεῖνος δὲν ἔγινεν ἱερεὺς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀπὸ τ' ἱερωσύνην ἐμπόδιζεν, ὡς ἀνωφελὴς καὶ ἄχρηστος. Ὁ δὲ πατριάρχης σαλάσιος ὀνόματι, φύλαβεῖτο τ' ἅγιον πολλὰ διὰ τ' ἀρετήν του. καὶ δὲν ὠπισθύνουν αὐτὸν τὰ φθονερὰ καὶ δόλια λόγια. Πλὴν διὰ νὰ τοὺς εἰρωνεύσῃ ὀλίγον, εἶπεν αὐτοῖς. μείνατε ἐδῶ, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Σάβας, καὶ τότε νὰ ἐξετάσω ἀκριβῶς δι' αὐτὰ τ' ὑποθέσεις. Οἱ δὲ ἔμειναν θαρρούντες, ὅτι θέλει τ' ὑστερήσῃ ἀπὸ τ' προσασίαν, νὰ κάμῃ ἄλλον. Ἀφοῦ γοῦν ἦλθεν ὁ ὅσιος, δέντον ἠρώτησε καθόλου ὁ φρόνιμος δικαστὴς, ἀλλὰ ἔμαρτυρεν τῶν κατηγόρων αὐτὸ, τὸν ἐχειροτόνησεν ἱερέα. Ἔπειτα εἶπεν αὐτοῖς. Ἰδὲ παρακέχασε καθηγούμενον, τὸν ὁποῖον ἐκλέξασιν ὁ κὺ, & ὄχι αὐτός. Καὶ τὸν ἐχειροτονήσαμεν, ὄχι διὰ εὐεργεσίαν αὐτὸ, ἀλλὰ διὰ λόγυμας. Οὕτως εἶπεν, ἀπῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τ' λαύραν. Καὶ πρῶτον μὲν ἐκαθιέρωσε τὸν ἅγιον ἐκεῖνον ναὸν, ὁποῦ πέτσι κτισε καὶ θυσιαστήριον ἕνα. Εἰς τὸ ὁποῖον ἄφηκε πολλὰ ἅγια λείψανα. Ἦτον δὲ τότε ὁ μακάριος Σάβας χρόνων πεντήκοντα ἕξ, ὅπου ἔλαβε τ' ἱερωσύνην τ' καιρὸν τὸ βασιλέως ἀναστασίε. Εἶχε δ' συνήθειαν, νὰ μίμεται εἰς ὅλας τὰς τάξεις τ' μέγαν διδάσκαλον, καθὰς εἴπομεν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶχε συνήθειαν, νὰ ἀναχωρῇ ἀπὸ τὴν λαύραν τῇ ιδ' Ἰανουαρίε, ἕως τ' λαμπρὰν, ἐκράτησε καὶ ὁ Σάβας αὐτὴν τ' τάξιν. Καὶ ἐμισόλυγεν, ἀφοῦ ἤθελε τελειώσῃ τὰς ἑορτὰς τῶν ἁγίων ἀπόστολε καὶ διδασκάλε. Καὶ ἔκαμνεν εἰς τὴν ἔρημον ἕως τὴν πεντηκοστὴν τῶν βαΐων. Διαβαίνων οὖν ποτὲ τὴν νεκρὰν θάλασσαν, εὗρε ἕνα ψηλὸν ἔρημο. Καὶ ὑστερημένον πάσης ὠφελιμυθίας καὶ ἀποκαλύψεως. Οὗτον ἐπιθύμησε, νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῆς νηστείων. Καὶ παρέκαλοντας ἐκεῖ, ἔπεσεν εἰς ἕνα βόθρον ἀπὸ βασκανίαν τὸ δαίμονος, ὁ ὁποῖος βόθρος ἔκλαιεν αἰθάλιν καμίνε πυρὸς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ εἰς αὐτὸν ἔκαυσε τὸν πώγωνα, τὴν ὄψιν, καὶ ἕτερα μέρη τοῦ σώματος. Τοιοῦτρόπως, ὅπε ἐκείτετον ὕστερον εἰς τὴν λαύραν ἡμέρας πολλάς, καὶ μόνον ἀπὸ τὴν φωνὴν ἐγνωρίζετο. Ὅτι ὅλητου ἡ μορφὴ ἀλλοιώθηκεν. Οὔτε νὰ συντύχῃ ποσῶς ἐδυύετο. Ἕως ἡ θεία τὶς θεωρία καὶ δυύαμις ἄνωθεν ἐπισκεψαμένη αὐτὸν, ἐθεράπευσε. Μετὰ καιρὸν πάλιν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἡσυχίαν, λαβὼν εἰς τὴν συνοδίαν ἕνατου μαθητὴν ὀνόματι ἀγάπιον. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκείτετο ὁ ἀγάπιος ὕπτιος, καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ἡ τὸν κόπον παλαιπωρούμενος ἀπεκοιμήθη. Ὁ δὲ Σάβας ἦτον ἔξυπνος, καὶ προσήυχετο. Τότε βλέπει ἕνα λέοντα, ἡ ἐτρέχετο ἀποπαίω τῶ μαθητῶ, καὶ τὸν ἐφθειτειγύειζεν, ὀσφρανόμενος. Ὅθεν ὁ ὅσιος ἐφοβήθη μήπως καὶ φάγῃτον τὸ θηρίον. Καὶ δύθὺς ἔκαμε δι' αὐτὸν προς κύριον θερμὴν δέησιν. Τότες ὁ λέων δι' τὴν δυύαμιν τῆς ἱερᾶς προσδυχῆς, ἔφυγε, χωρὶς νὰ βλάψῃ ποσῶς τὸν ἀγάπιον. Μόνον μὲ τὴν ὀρὰν τοῦ ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐξύπνησεν. Ὅτις ἰδὼν τὸν λέοντα, ἔδραμε πρὸς τὸν ὅσιον ἔντρομος. Ὁ ὁποῖος πρῶτα μὲν τὸν ἐθαρροποίησεν, ἔπειτα τὸ ἐνεθέτησε, νὰ μὴ νικᾶται ἀπὸ τὸν ὕπνον πλέον, ἵνα μὴ ἀλωθῇ, οὔτε νὰ βλαπθῇ ποσῶς ἀπὸ θηρία ὁρατὰ ἡ ἀόρατα. Ἄλλοτε πάλιν ὑπήγενεν εἰς τὴν ἔρημον ὁ ὅσιος μὲ τὸν ἀγάπιον. Καὶ δίδεττου τὴν μηλωτὴν, καὶ ἄρτας ξηρὰς νὰ βασᾷ ὅσας δηλονότι ἐφθαίασι τὸν μαθητὴν τὸ καιρὸν, ὁπου ἔκαμναν εἰς τὴν ἔρημον. Ὅτι ὁ Σάβας ποσῶς δὲν ἔζωννῦ τίποτες ὅλλην τὴν μεγάλην μ. μόνον κάθε σάββατον καὶ κυριακὴν κοινωνᾶ τὰ θεῖα μυστήρια. Ὁδδύοντες οὖν πρὸς τὸν ἰορδάνην, ἐπέρασαν ἀπὸ ἕνα ἐρημώδη τόπον. Εἰς τὴν ἄκραν βλέπουσιν ἕνα ἀπήλαιον εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ πεφύτευσα δυσανάβατον. Ἐκαμνν οὖν πάντα ξόανον, ⁊ ἀνέβησαν μὲ κόπον πολλὴν καὶ βάσανον. Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κυρίου. Ὅστις ἐφώτισε τὸν Σάβαν, καὶ τὸν ὡδήγησε, δι' νὰ εὕρῃ τὸν κεκρυμμένον θησαυρὸν, νὰ ὠφεληθῆσιν. Εἰσελθόντες οὖν εἰς τὸ ἀπήλαιον, εἶδαν ἕνα ἀσκητὴν ἀγιώτατον. Ὁπὲ δὲν εἶχε κανένα ἀγγεῖον ἔτε σκεῦος ποσῶς, ἀλλὰ ἑτέρτα ἀμέριμνα καὶ χωρὶς φροντίδων τὸν βίον ὁ τελσμακάριος. Ὅστις εἶχε καὶ χάρισμα προορατικὸν. Ἀφῶ γοῦν ἔκαμαν δύχὴν κατὰ τὴν συνήθειαν, εἶπεν ὁ ἀναχωρητὴς πρὸς τὸν ὅσιον. Πόθεν συνήθης θαυμάσιε Σάβα, καὶ τίνος ἐρμήνδυσε τὸν τόπον, νὰ ἔλθῃς ἕως ἡμᾶς; Εἰς τοῦτο θαυμάζω πολλὰ καὶ ἐξίσαμαι, δι' ατὶ εἶναι τεσσαράκοντα ὥδε δύο χρόνοι, ὁπὲ κάθομαι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κυρίου εἰς τὸ τὸ ἀπήλαιον. Καὶ ἔτε τινὰ εἶδα ποτέμε. Οὔτε ἄνθρωπος ποσῶς μοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾶ ἐσωύτυχε. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ Θεὸς, ὁπᾶ σᾶ ἐφανέρωσε τὸ ὄνομάμε. Αὐτὸς καὶ ἐμὲ ἐφώτισε, καὶ ὡδήγησε, νὰ σὲ ἀπολαύσω. Ἀφοῦ γοιῶ ἠυφραίνησαν ψυχικῶς, καὶ σιωαμίλησαν ὥραν ἱκανὴν, λαβόντες τὴν εὐλογίαν αὐτᾶ ἀνεχώρησαν. Καὶ διαπερῶντες μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν ἔρημον, ἐκίνησαν πάλιν, νὰ ἔλθοιεν εἰς τὸ μοναστήριον. Καὶ διαβαίνοντες ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀνέβησαν εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ ἰδόντες τὸν ἀναχωρητὴν γονατισὸν κᾶ αὐτολᾶς, ἐνόμισαν, ὅτι ἦτον ζωντανὸς, καὶ προσηύχετο. Ἔμέναν οὖν καρτερῶντες ὥραν πολλὴν. Καὶ βλέποντες, ὅτι ἐνύκτωσε. Καὶ αὐτὸς δὲν ἠγέρθη ἀπὸ τὴν γῆν, ἐσίμωσεν ὁ Σάβας, καὶ λέγειτε. Πάτερ εὐλόγησον. Ὁ δὲ ἐκ ἀπεκρίθη. Ὅθεν ἐγγίσας αὐτᾶ, ἐγνώρισεν, ὅτι ἀπῆλθεν ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ πρὸς Κύριον. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀγάπιον. Ἂς τὸ ἐνταφιάσωμεν τέκνον. Ἐδιὰ τοῦτο ὁ Θεὸς μᾶς ἀπέστειλε. Σεμνῶς οὖν καὶ εὐλαβῶς προσειλαντες τὸ ἱερὸν αὐτᾶ λείψανον, ἔθεσαν αὐτὸ εἰς ἕνα μέρος τοῦ σπηλαίου, ψάλλοντες τὰ ἁρμόδια τῆς ταφῆς ἐκπάιδια. Ἔπειτα φραξαντες τὴν εἴσοδον μὲ πέτρας μεγάλας, ἔσπευσαν εἰς τὴν λαύραν τὴν ἡμέραν τοῦ λαζάρου, καὶ ἑώρτασαν τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τᾶ ἁγίᾳ εἰς τὴν ἀλιξανδρειαν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτᾶ ἀκούσασα τὴν ἀγαθὴν φήμην τοῦ Σάβα, ἐπούλησεν ὅλοντης τὸ πρᾶγμα. Καὶ λαβοῦσα τὰ ἀργύρια, ἀπῆλθεν εἰς τὴν λαῦραν. Καὶ ἰδοῦσα αὐτὸν εἰς τοσαύτην προκοπὴν ἐναρέτον, ἐχάρηκεν. Ὁ δὲ Σάβας τὴν ἐνεθέτησε, νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ἐὰν ἐπόθη νὰ ἀπολαύσῃ τὰ ἀεὶ διαμένοντα. Πείθεται γοιῶ ἡ καλόγνωμος μήτηρ τοῦ φρονίμου παιδὸς. Καὶ γνωμένη μοναχὴ, ἔμεινε μετ' αὐτᾶ. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐνεπαύθη, καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰδίου, ζήσασα πολιτείαν θαρέστον. Ὁ δὲ ὅσιος ἐνταφιάσας αὐτὴν, ἐξόδιασεν ὅλατης τὰ χρήματα εἰς παραδείσους τῆς λαύρας καὶ καταγώγια, καὶ ἕτερα χρειαζόμενα. Ἔστειλε δὲ ἕνα ἀδελφὸν μὲ ὑποζύγια, νὰ φέρῃ ξύλα ἀπὸ τὴν ἐρημικὴ διαίτην τὴν οἰκοδομὴν, ὁποῦ ἔκτιζε πανδοχεῖον. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἐφόρτωσε τὰ ζῶα. Καὶ καθὼς εἴρχετο πρὸς τὴν λαύραν, ἐδείπνησε, διατὶ ἔκαιγε περίσσια ἡ ἥλιος. Ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ περιπατῇ τὴν ξηρὰν γῆν ἐκείνην καὶ ἄυδρον, ἔπεσε καὶ ἐκοιτέτον ὡσπερ νεκρὸς. Τότες ἐνθυμήθη τοῦ διδασκάλουτου, ὅτι ἔχει παῤῥησίαν πρὸς Κύριον. Καὶ εἶπε ταῦτα. Δέσποτα Θεὲ βοήθησόνμοι διὰ πρεσβειῶν Σάβα τᾶ σᾶ θεράποντος. Καὶ παρευθὺς, ὡς εἶπε τὸν λογον, αὐτὸς ὁ Θεὸς, ὁποῦ ὡδήγησεν ἐν στύλῳ νεφέλης τὸν Ἰσραὴλ, ἐ-

φρίσαξε καὶ τότε μίαν νεφέλην γεμάτην ὕδωρ. Ἦτις ἐλθοῦσα ἀπάνω τῆς μεναχῆς, τὸν ἐσκέπαζε, καὶ σπανιψύχιζε δροσερῶς, καὶ ἐπότιζεν (ὦ τοῦ θαύματος) καὶ τὸν ἐδυνάμωνε, ἕως τῆς ἀκολούθα ἡ νεφέλη, σκέπασα αὐτὸν, ἕως ὅ ἔφθασεν εἰς τὸ μοναστήριον. Ἦτον δὲ μακρὰν ἀπὸ τὴν λαύραν εἴκοσι σάζια ἕνας βιωὸς τῆς κασελλίας καλόμορος. Εἰς τὴν ὑποῖον δὲν ἐτόλμα, νὰ ὑπάγη πιὰς σιὰ τὸ ζαχὺ τοῦ τόπου καὶ ἄγριον. Καὶ σιατὶ σπατοικοῦσαν ἐκεῖ δαίμονες ἀναρίθμητοι. Ὁ δὲ ὅσιος ἀπῆλθεν ἔχων τὴν ἐλπίδα τοῦ εἰς τὸν Κύριον. καὶ βαίνας ὅλον τὸν τόπον μὲ τὸ ἔλαιον τῆς τιμίας Σταυρῆς, ἔκαμεν ἐκεῖ ὅλιον τοῦ ἁγίαν τεσσαρακοστήν. Καὶ εἰς μιᾶν τοῦ ἀρχοῦ εἶχε τόσους πολέμους ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ὁποῦ ἐμελέτησε, νὰ ἀναχωρήσῃ, μὴ δυνάμενος, νὰ ὑπομένῃ τὸν χαλεπὸν κλύδωνα. Ἀλλὰ ὁ παράγαθος Κύριος ὁ πάλαι τὸν Ἀββᾶ Ἀντώνιον δυναμώσας, αὐτὸς καὶ τὸν Σάβαν ἐθάρρυνε, παρασὰς. Καὶ τοῦ εἶπε, νὰ βαλλῃ ὑπομονὴν ἕως τέλους, καὶ ἔτως ἐποίησε. Καὶ τόσον τοῦ ἐβοήθησε, καὶ τὸν ἔκαμε φοβερὸν τοῖς δαίμοσιν, ὅσον ἔβλεπαν, καὶ ἐφύγασιν. Ὅθεν ὁ δίκαιος ἔχαρε, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ προσδυχόμενος τὸ τέλος τῆς νησειᾶς. Καὶ τότε πάλιν οἱ δαίμονες ἐσωπάχθησαν, διὰ νὰ δοκιμάσουν τὸν ὕστερον πόλεμον, ἐὰν δυνηθοῦν, νὰ τὸν ἐκφοβήσουσι. Καὶ μεταχηματισθέντες εἰς ἕρπετὰ καὶ θηρία καὶ κόρακας, ἔκαμναν πολλοῦ ταραχοῦ, κτύπους, φωνὰς, καὶ ἄμετρον σύγχυσιν. Ὁ δὲ ὅσιος μηδὲν φοβηθεὶς, γενναίως προσηύχετο. Ὅθεν αὐτοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὸν βλέπουν, ὡμολόγησαν καὶ σανικῶς τοῦ νίκου. Καὶ ἔλεγον ταῦτα μὲ ἀνθρωπίνου φωνοῦ, ὁλολύζοντες. Δέσε φθαύει, Σάβα, τὸ ἀπήλαιον. Ἡ πέζα. Ὁ χείμαρρος. Καὶ ὅσπαλλη γῆ τῆς ἐρήμου κατῴκησας. Ἀλλὰ ἦλθες καὶ ἐδῶ εἰς τὰ ὄρεμάς. Καὶ φιλονικᾶς νὰ μᾶς διγάλῃς ἀπὸ τὸν οἶκεμας; Ἴδε, πῶς μισδύγομεν, καὶ σὲ ἀφιώμεν Κύριον, βλέποντες, ὅτι ἔχεις τὸν Θεὸν σύμμαχον. Αὐτὰ καὶ ἄλλα πλειονα λέγοντες, ὥσπερ νὰ ἔκλαιαν τοῦ συμφορασμένους, καὶ κάμνοντας κτύπους καὶ θόρυβον, ἐμίσεψαν τὸ μεσόνυκτον, φαινόμενοι ὥσπερ κόρακες. Καθώστους εἶδασι τινὲς προμένες, ὑπὸ ἐφύλαγαν τὰ προβατα εἰς τὰ ὄρεια ἐκεῖνα. Καὶ τὸ ἐμαρτύρησαν. Ὅτι ἀκούοντες τοῦ νύκτα τὰς κτύπους καὶ τὰς φωνὰς, ἐφοβήθησαν. Καὶ τοταχὺ ἐσωπάχθησαν ἔνξομοι εἰς τὸν ὅσιον. Καὶ τὸ αἰήγγειλαν, ὅσα εἶδον καὶ ἤκεσαν. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὲς παραγμένες καὶ καταφόβες, ἔκαμεν δύχιὸ διὰ λόγουτος. Καὶ θαρρύνας αὐτὲς, καὶ δυλογήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀπέλυσεν. Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασεν ἡ νησεια, ἀπῆλθεν εἰς τοῦ λαύραν ὁ ἅγιος. Καὶ τῆς ἁγίας λαμπρᾶς λαμπρῶς τοῦ ἑορτοῦ ἐκτελέσας, ἔλαβεν τινὰς ἀδελφοὺς μετ' αὐτοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῆ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ κασέλλιον. Καὶ ἀναθαρίσεν ὀπωελῶς τὸν βενὸν, δύγανώντας ὅλλου τλὼ ὕλλου, δλὰ νὰ κτίσῃ κελλία καὶ καπεγέγια. Εὑρίσκοντας δὲ ἕνα μεγάλον οἶκον λαμπρὸν περίσσα καὶ ὡραιότατον, ἐσολισμένον, καὶ ὑψηλὸν μὲ λίθους καλλίστες, ἐχάρηκε, συλλογιζόμενος, ὅτι Θεοῦ θέλημα ἦτον, νὰ γένῃ καὶ ἐκεῖ μοναστήριον. Ἄρχισεν οὖν δύθυς, νὰ κτίζῃ. Καὶ ἐρώτον μὲ ἔκαμεν ἐκείνλου τλὼ δύρύχωρον οἰκίαν ναὸν ἅγιον. Καὶ τὸν ἀφιέρωσε τῇ Κυρίῳ. Ἔπρεπα ἔκαμε καὶ ἄλλα, ὅσα ἐδωίετο, κὴ τλὼ ἔξοδον ὁπῦ εἶχε. Μὴ ἔχωντας δὲ πλέον δλαπάνλω, ἔπαυσε τλὼ ἐργασίαν ὀλίγον καιρὸν. Ἀλλὰ ὁ ἐλεήμων Θεὸς, ὁπῦ μᾶς ἐφρόντιξε, νὰ μὴ μερεμνῦμεν, τὶ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πίωμεν, ὅτι αὐτὸς φροντίζει καὶ ἔχει τλὼ ἔννοιαν καὶ κηδεμονίαν μας, μὲ θεϊκωτέραν ἀγάπλω, παρὰ τὸν πατέρα κὴ τλὼ μητέραμας, ἐφρόντισε κὴ δλὰ τὸν δοῦλόντα Σάβαν, ἐπειδὴ θέλημα καὶ οἰκονομίατα ἦτον, νὰ γένῃ κὴ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐναρέτων ἀνδρῶν οἰκητήριον. Ἦτον οὖν τότε ἀρχηγὸς εἰς τὶ κοινόβια τ' βηθλεὲμ ἕνας πνευματικὸς ἁγιώτατος μαρκιανὸς ὀνόματι. Ὅστις εἶχε τλὼ φροντίδα, κὴ ἔστελλε τὰ χρειαζόμενα ὅλα τοῖς μοναχοῖς. Οὗτος εἶδεν εἰς τὸ ὅραμάτα ἕνα ὡραῖον εἰς τλὼ ὄψιν κὴ ἔκλαμπρον, λέγοντα πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα. Μαρκιανὲ ἐσὺ κάθεσαι ἀναπαυμένος καὶ ἄλυπος. Καὶ δὲν χρειάζεσαι τίποτας ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος. Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Σάβας, ὁποῦ ἔχει τόσλω ἀγάπλω πρὸς τὸν δεσπότλω. Βασανίζεται μὲ τὲς ἀδελφούστα εἰς τὸ κασέλλιον. Καὶ κἂν ζωοτροφίαν δὲν ἔχουσι. Καὶ δὲν εἶναι τινὰς νὰ τῶς βοηθήσῃ. Λοιπὸν μλὼ ἀμελήσῃς ποσῶς, ἀλλὰ σεῖλαπας, ὅσα χρειάζεσωται. Ταῦτα ἰδὼν ὁ καλὸς μαρκιανὸς, ἔστειλεν δύθυς εἰς τὸν βενὸν ὅλατα τὰ ζευγύγια φορτωμένα σῖτον κὴ οἶνον καὶ ἄλλα δλάφορα βρώματα. Ὁ δὲ Σάβας τοῦτα δεξάμενος. Καὶ μαθὼν τὰ τῆς ὑπαρξίας, ἐβεβαιώθη καλίτερα, ὅτι Θεοῦ θέλημα ἦτον, νὰ γένῃ καὶ ἐκεῖ μοναστήριον. Καὶ δύχαριστήσας τὸν Κύριον, ἐκατοδύζε θερμότερον ὀπωελῶς, ἕως ὃ ἐτελείωσε τὸ κοινόβιον, ἀφιώνωντας ἐκεῖ μοναχὲς ὅσες τῇ ἐφαίνη ἁρμόδιον. Καὶ εἶχεν πολλλὼ φροντίδα εἰς αὐτὸ τὸ κασέλλιον, νὰ κατοικοῦσι γέροντες μοναχοὶ, νὰ ἔχωσιν σεῖραν κὴ τάξιν εἰς τλὼ μοναδικλὼ πολιτείαν. Τὲς δὲ κοσμικὲς καὶ νεωτέρως ἔβαινεν εἰς ἄλλο μοναστήριον, ὁποῦ ἔκτισεν εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς λαύρας. Καὶ ἔμβαιναν ἐκεῖ, ἕως νὰ μάθουν τὸ ψαλτήριον, καὶ πᾶσαν ἄλλλω τάξιν ἀναγκαίαν τοῖς μοναχοῖς. Βαίνωντας καὶ τάρες ὧντα ἀπαρδῆ καὶ ἐνάρετον, νὰ τοὺς γυμνάζῃ, νὰ γίνωνται ἄξιοι τοῦ χρίματος. Ὅτι ὁ μοναχὸς (ἔλεγε) πρέπει νὰ εἶναι ἀπαθὴς. Διακειτι-

κειτικὸς, Νηφάλιος, Σώφρων, καὶ κόσμιος. Καὶ ἁπλῶς νὰ μὴ χρειάζεται διδασκαλίας, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἄξιος νὰ χαλιναγωγῇ τὰ μέλητα, καὶ νὰ φυλαγῇ τὸν νοῦ ἀσφαλῶς. Καὶ ὅταν ἤθελεν ἰδῇ τινὰ, πῶς ἔμαθεν ἀκριβῶς τὴν μοναχικὴν διαγωγήν. Καὶ ἦτον ἄξιος, νὰ μάχεται μὲ τοὺς ἐναντίους λογισμοὺς, τότε τὸν ἔβανεν εἰς τὴν λαύραν. Ἀγένειον δὲ ποτὲ διὰ τινὰ αἰτίαν δὲν ἐσυγχώρησε πρόσωπον, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν λαύραν, διὰ τὸ πονηρὸ τὸ σκάνδαλα. Καὶ ἔλεγε ταῦτα. Αὕτη ἡ τάξις εἶναι προπαράδοτος, καὶ ὅστις παρέβη ταύτην, ἁμαρτάνει βαρέως εἰς τὸν Θεὸν, καθὼς ἔχω παραγγελίαν ἀπὸ τὸν μέγαν Εὐθύμιον. Ὅστις δέγμε ἐδέχθηκεν εἰς τὸ μοναστήριον, διὰ τί ἡμᾶς χρεῖος γένειον. Ἀλλὰ ἔσεινε εἰς τὸν μακαρίτην Θεόκτιστον. Ὅτι μεγάλην ζημίαν ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν ὅποιος μοναχὸς συναυλίζεται μὲ μειράκια καὶ παιδία ἀγένεια. Τοὺς τοιούτους γοῦν ἔσεινε πρὸς τὸν ἀνωτερημένον Θεοδόσιον, ὅπου εἶχε φροντιστήριον ἀπάνω τῆς λαύρας, λέ. στιβάδα. Ὅστις τοὺς ὑποδέχετο. Καὶ ἐπρόσταξε μὲ κάθε τρόπον, νὰ θεραπεύῃ τὴν γνώμην τους. Διατὶ εἴχασιν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον πολλὴν ἀγάπην. Καὶ ὅσα ὁ Σάβας ὁρίγετο, ἐτέλει ὁ Θεοδόσιος. Ἐπειδὴ ἀμφότεροι εἶχασι μίαν γνώμην καὶ βούλησιν ἕνθεον. Οὗτοι οἱ δύο ἦσαν καὶ πρόεδροι ὁλονῶν τῶν μοναχῶν. Ὁ Σάβας τῶν ἀναχωρητῶν καὶ ἡσυχαστῶν. Καὶ τῶν κοινοβιάτων ὁ Θεοδόσιος. Ταύτην δὲ τὴν πρόσταξιαν δέντην ἐζήτησαν αὐτοί. Ἀλλὰ ὁ πατριάρχης σαλούστιος τοὺς ἐψήφισεν, ὡς ἐναρέτους, ὅπου ἦταν καὶ ἄξιοι, νὰ κυβερνήσουν ψυχὰς ἀνῶν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ σαλουστίου ἔγινεν ὁ ἡλίας πατριάρχης. Ὅστις εἶχε πόθον νὰ σωματροίσῃ πολλὲς μοναχὲς κοινοβιάτες, ὅπου ἐκατοικοῦσαν ἔξω τὸν πύργον τοῦ δαβὶδ εἰς τινὰ κελλία. Λοιπὸν οἰκοδομήσας μοναστήριον πλησίον τῆς ἐκκλησιᾶς, ὑποδέχετο τοὺς μοναχούς. Καὶ τοὺς ἔδιδεν ὅλα τὰ χρειαζόμενα ζοφὰς καὶ ἐνδύματα. Ὅθεν πολλοὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσωματώθησαν. Τῶν ὁποίων τὰ κελλία, ὁποὺ ἐκατοικοῦσαν τὸ πρότερον, ἠγόρασεν ὁ μακάριος Σάβας, διὰ νὰ τὰ κάμῃ πανδοχεῖα, νὰ ὑποδέχεται τοὺς ξένους. Ἐπῆρε οὖν μερικὰ, ὅσα τὸν ἔφθασαν τὰ ἀργύρια, ὁπου εἶχε. Καὶ θέλοντας, νὰ ἀγοράσῃ καὶ ἄλλα τινὰ χρήσιμα καὶ πολλὰ ἀναγκαῖα τῆς λαύρας, δὲν εἶχε, νὰ τὰ πληρώσῃ. Ὅτι ἄλλα ἄσπρα δέντου δυείσκοωτεν, εἰμὴ μόνον μισὸν φλερίον. Πλὴν ἔχοντας τὰς ἐλπίδας πάσας πρὸς κύριον, ἔδωκεν ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα ἄσπρα διὰ ἀρραβῶνα ἐκείνων, ὁποὺ εἶχασι τὰ κελλία. Συμφωνήσας μετ' αὐτῶν. Ὅτι ἐὰν δὲν τῶς δώσῃ τὴν ἐπαύριον ὅλην τὴν τιμὴν, νὰ ζημιώνεται καὶ τὸν ἀρραβῶνα. Ταῦτα συνταξάμενος,

ὑπά-

ὑπέβλεπε μόνον πρὸς τὴν ἀκένωτον δεξιὰν τοῦ παντοδυνάμου δεσπότου. Εἰς τὸν ὁποῖον ἐθάρρει, νὰ τοῦ δώσῃ βοήθειαν. Ὅθεν καὶ τῆς ἐλπίδος του δὲν ἀπέτυχεν. Ἀλλὰ τὸ ταχὺ ἐξημέρωσεν, ἦλθεν ἕνας ξένος ἄνθρωπος ἀγνάριστος. Ὁποῦ δέντον εἶδε ποτέ. Καὶ ἔδωσεν αὐτῷ φλορία χρυσὰ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Καὶ τότε χωρεῖς νὰ σαματήσῃ, ἢ νὰ τοῦ εἰπῇ τίποτας λόγον, ἢ ὄνομα, αἰνιχώρησεν. Ὁ δὲ Σάβας ἐγνωρίσας, πόθεν τὸν ἦλθε τοσαύτη βοήθεια, εὐχαρίστησε τῷ Κῷ. Καὶ πληρώσας τὴν τιμὴν τῶν κελλίων, ἔκτισε καὶ ἕτερον οἶκον μέγαν. Καὶ ἄλλους δύο εἰς τὸ κασέλλιον. Τὸν ἕνα εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν σιμὰ εἰς τὸν πῦργον τοῦ δαβίδ. Καὶ τὸ ἄλλον εἰς τὴν ἱερειχώ. Διὰνὰ ὑποδέχωνται τοὺς ξένους, ὁποῦ ἐρχοωτεν εἰς προσκυνήσιν. Ἔχων οὖν τοσοῦτον ζῆλον ὁ ἅγιος, τοῦ ἔσειλεν ὁ Θς καὶ δύο κτίσας παιδομυῖς ἀδελφοὺς κῇ σαρκα. Τὸ γένος ἰσαύρους. Τὴν κλῆσιν Θεόδωλον, καὶ γελάσιον. Ὅθεν ἔχων τοιούτες τειχίτας ὑπηκόες, φκοδόμησεν, ὅσα ἐλοίπετον ἡ λαύρα, καὶ τὰ ἕτερα μοναστήρια. Καταγωγὰς ὑδάτων. Πηγὰς. Φκρνόσπητα. Νοσοκομεῖα, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἔκτισε δὲ καὶ ναὸν μέγιστον καὶ ὑπέρκαλλον, διατὶ δὲν ἐχωροῦσαν εἰς τὸν πρῶτον οἱ ἀδελφοί. Καὶ ἐγκαινίσας αὐτὸν ὁ πεπάρχης ἠλίας, τὸν ἀφίερωσαν εἰς τὸ ὄνομα τ' ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανυμνήτου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Βλέποντες ὁ οἰκακύρσποι αὐτοῦ μαθηταὶ καὶ συκοφάνται, ὁποῦ τὸν ἐφθονοῦσαν, καθὼς ἐδηλώσαμεν ἄνωθεν, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἐπλήθαινον, καὶ πάντα τὰ τ' λαύρας αὐθεντῶν ἐκ ἐπροκόπτον εἰς τὸ καλίτερον. ὡς κακόγνωμοι, ὑπερουλόωνται τὸν ἅγιον, καὶ καθ' ἑκάστην ἐπλεκαν δόλες, μηχανήρμοι πάντα τρόπον, νὰ τὸν ζημιώσοωι οἱ ἄφρονες. Ὁ δὲ ὡς μαθητὴς γνήσιος τ' εἰρώνης, δίδωντας τόπον τῇ ὀργῇ, ἐνεχείρισεν ἀπὸ τ' λαύραν, νὰ μήτον βλέπωσι. Προτιμῶντας νὰ πολεμᾷ μὲ τοὺς δαίμονας μᾶλλον, ἢ μὲ ἀνθρ. Τοῦτο ὁ ἔκαμε διὰ δύο τινά. Ἕνα μὴ διὰ νὰ μαρμήρῃ τὸν φθόνον μὲ τ' ἀποδημίαν αὐτῶ. Καὶ δεύτερον διὰ νὰ νικήσῃ τ' κακίαν μὲ τὴν πολλὴν ἀνεξικακίαν καὶ ὑπείκειαν. Ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὰ μέρη τῆς σκυθοπόλεως εἰς ἕνα τόπον ἔρημον, ποταμὸς γαδάρων καλούμενον. Εἰς τὸν ὁποῖον εὗρεν ἕνα εὐρύχωρον σπήλαιον, ὅπου ἐκατοίκα ἕνας λέων μέγας καὶ φοβερώτατος. Ἀφοῦ γοῦν ἔπαμεν δύχκυ ὁ ἅγιος ὥραν ἱκανὴν, ἀπεκοιμήθη ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ τὴν ὥραν τῆς μεσονύκτου, ἦλθεν ἐκεῖνο τὸ δεινὸν θηρίον. Καὶ εὑρὼν αὐτὸν κοιμώμενον, ἐδάκασε τὴν ἄκρην τῆς ἱματίας τ' πατρὸς, καὶ τ' ἔσυρνε μὲ πολλὴν ἡμερότητα, διὰ νὰ τὸν σύρῃ ἔξωθεν. Ὁ δὲ ὅσιος ἀνυπνισθεὶς, καὶ ἰδὼν τοιαύτην θέαν φοβερωτάτην, δὲν ἐδειλίασεν.

Ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλλὰ ἤρχισε, νὰ ἀναγνώθῃ τὴν ἀκολουθίαν τῆ ὄρθρυ. Ὁ δὲ λέων ἰδὼν αὐτὸν, ὅτι ἐφοσκώυα καὶ ἤυχετο, ἀφῆκεν αὐτὸν. Καὶ ἀφ' ἡμερήσας (ὦ τῆ θαύματος) ἐπαρτέρει, ἕως νὰ εἰπῇ τὴν ἀκολουθίαν ὁ ἅγιος. Ὁ ὁποῖος ἀφῆ ἐτελείωσιν. ἔπεσε πάλιν νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον εἰς τὸν τόπον ὁπῆ εἶχεν ὁ λέων τὴν φρῶσιντα. Ὅστις ὡς τὸν εἶδε πάλιν, πῶς ἔπεσεν, ἐπίασεν αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἐξάβιζε δυνατὰ, νὰ τὸν ἐγάλῃ ἀπὸ τὸν οἰκοντα. Ὁ δὲ Σάβας εἶπεν αὐτῶ. Τί κοπιᾷς θηρίον, νὰ μὲ διώξῃς; Τὸ ασπάλαιον εἶναι μεγάλο, καὶ φθάνειμας καὶ τὰς δύο. Καὶ ἂν θέλῃς, νὰ κατοικᾶμεν ἐμῆ, ἡσύχασον. Εἰδὲ μὴ δέγσε ἀρέσει, ὕπαγε, νὰ ἔυρῃς ἄλλο κατοικητήριον, & ἄφες μοι τῆτο, ὅτι ἐγὼ ἐπλάσθην ἐκ χειρὸς Κυρίυ, καὶ ἐτιμήθην κατ' εἰκόνα ἀυτῆ καὶ ὁμοίωσιν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Σάβας μὲ ταπεινὴ λαλιὰν καὶ ἥμερον, ἐδυσωπήθη τὸ θηρίον, καὶ ὑπακύσας (ὦ τῆ μεγίσωνος τερασίων παντοδυώαμε Κύριε) ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. & ἀφῆκε τὸν ἅγιον. Κατοικήσας ουὖ ἐκεῖ ἡμέρας πολλὰς, ἠκούσθη ἡ φήμη τὰ εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ περίχωρα. Ὅθεν ἐσυνάχθησαν καὶ ἐκεῖ πολλοί. Καὶ μάλιστα ἕνας νέος ἔπιφανὴς υἱὸς πλησίον γονέων βασίλειος τὸ ονομα. Ὅστις ἔμεινε εἰς τὴν ὑπακολυθῆ τῆ Σάβα, καὶ ἠγωνίζετο. Λησαὶ ἤ τινὲς, νομίζοντες, ὅτι εἶχεν ἄσπρα πολλὰ ὁ βασίλειος, ὑπῆγαν τὴν νύκτα, νὰ τῆ τὰ κλέψυσι. Καὶ μηδὲν εὑρόντες, ἐθαύμασαν τὴν ἀκτημοσυνὴν αὐτῆ καὶ πενίαν ἀνείκασον. Καὶ δὲ λαβέμβροι ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ δύσαντες ουὖ ὀλίγον τῆ ασπαλαίε δέγσημα, τὲς ὑπλωτησαν λέοντες φοβεροὶ καὶ ἐξαίσιοι εἰς τὸ μεγέθος. Οἱ δὲ φοβηθέντες, & μὴ ἔχοντες ἀλλὴν βοήθειαν, εἶπον ταῦτα. Ὁρκιζομένσας δέγε τῆ δύχων τῆ μοναχῆ Σάβα, νὰ μήμας βλάψετε. Οἱ δὲ λέοντες ἀκύσαντες αὐτὸ τὸ σεβάσμιον ὄνομα, ὥσπερ νὰ ἤθελαν λάβῃ βαρέαν πληγὴν, δύθὺς ἔφυγον. Οἱ δὲ ληταὶ θαυμάσαντες τὸ παράδοξον, ἔρεφαν ὄπισθεν. Καὶ ἀπελθόντες ανὴγγειλαν τῆ ἁγίω ταῦτα. Καὶ ἔταξαν πλέον νὰ μὴν ἀδικήσουσι τινά. Ἀλλὰ μὲ τὸν κόπον τες νὰ ζωοτροφοῦνται. Καὶ ἔτσι ἐποίησαν. Αὕτη ἡ φήμη ἐπλήρωσε τὰ περίχωρα, ὅτι καὶ τὰ ανήμερα θηρία δύλαβοῦνταν τὸν Σάβαν, καὶ τὸν ἐσέβυνταν. Ὅθεν πολλοὶ ἐρχοντο διδύλάβειαν, νὰ τὸν βλέπυσιν. Ὁ δὲ πάλιν φύγων τὸν ἔπαινον, ἀφῆκε φρονῶτα εἰς τὲς ἐκεῖ μοναχὲς ἕνα σκάφετον ὀνόματι ταράσιον. Καὶ ανεχώρησε. Νομίζωντας δὲ, ὅτι νὰ ἐσωσεν ὁ φθόνος εἰς τὲς κακίσες ἐκείνες μοναχὲς δέγε τὴν πολυκαιρίαν, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν λαύραν. Ἀλλὰ ἦυρεν αὐξάνοντα μᾶλλον τὸ πάθος καὶ τὸν φθόνον δεμύτερον. Ὅτι ὁ μόνον οἱ φρῶτοι,

ὁπῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁπῶ εἴπόμβν, ἦταν εἰς τὴν δυσβολίαν τοῦ δούου, ἀλλὰ καὶ ἄλλης πολλὴς ἐξαίβιξαν εἰς τὴν πονηρίαν τες γνώμην. Καὶ ὄντες τὸν ἀριθμὸν ἑξήκοντα, σκυῤῥωσαν δολίως τὰ χείλη, κενὰ καὶ μάταια μελετῶντες κατὰ τοῦ ἁγίου. Καὶ ἔκαμναν καθ' ἑκάστην σκάνδαλα εἰς ὅλην τὴν λαύραν καὶ πολλὴν σύγχυσιν. Ὁ δὲ Σάβας βλέπων τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν, ἐλυπεῖτο, καὶ τὰ σπλάγχνα δεινῶς διεκόπτετο. καὶ ἔπαιρεν ὅσον ἐδύνετο, νὰ νικήσῃ τὸν φθόνοντας μὲ ἀγάπην καὶ μακροθυμίαν, καὶ τὴν κακίαν αὐτῶν μὲ χρηστότητα. Ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὰς φέρῃ εἰς μετανόειαν. Ἐπειδὴ ὁ κάβερας δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ τὰ ὀρθὰ, ἕως ὁ ἀράπης λυγχένιαι. Ὅθεν ὁ ὅσιος πάλιν ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν ποίμνην. Καὶ ἐπελθὼν εἰς τὰ ὕρια νικοπόλεως, κατῴκησεν εἰς μίαν κεραΐδα ὑπαπάτω, σκεπόμενος ὑπὸ τῆς κλάδων, καὶ ὑπὸ τῆς κερατίων ξεφόμενος. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, ὁποῦ τὸν ὁποῖον ἔπαιρε ταῦτα, καὶ ἐλεῖ τὰ ἐφρόντιζε. Καὶ τὸν ἔκαμε ἀειβίωτον εἰς ὅλες τὰς διλαβόμενον. Ὅτι ὁ Κύριος τὰ ἀρχὰ ἐκείνε μαθὼν τὴν ἀρετὴν τὰ ἀνδρὸς, ὑπῆγε καὶ τὰ ἔκτισε κελλίον, καὶ τὰ φροὸς τὴν χρείαν ἐπόμιζεν. Οἱ δὲ ἐπίβυλοι ἐκεῖνοι ἐσασιασαὶ, καιρὸν συκοφαντίας λαβόμενοι, εἰς τὴν μακρὰν ἀποδημίαν τὰ διδασκάλουτος, ἔῤῥιξαν φήμην ψεύδως. Καὶ ἠκούθη εἰς ὅλα τὰ μοναστήρια, ὅτι ὁ Σάβας ἔγινε θηριάλωτος. Ἔπειτα ἀπῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ εἶπον τῷ πατριάρχῃ ταῦτα. Νὰ ἠξεύρῃς δέσποτα, ὅτι ὁ διδάσκαλός μας ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον τὴ νεκρᾶς θαλάσσης, καὶ τὸν ἔφαγεν ἕνας λέοντας. Καὶ αὐτὸς εἶς ἐφησαίμας ἄλλον ἡγέμονα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Δέντο θέλω πισεύσῃ ποτὲ, νὰ ἀφῆκεν ὁ Θεὸς τριῶν τὸν φίλοντα τὰ ἁγιώτατον ἄνθρώπον, νὰ τὰ φάγουσι τὰ θηρία. Ἀλλὰ ὑπάγετε, νὰ τὸν γυρεύσετε ἐμμελῶς, νὰ τὸν ἔυρητε. Ἢ καρτερήσετε, ἕως νὰ τὸν φανερώσῃ ὁ Κύριος. Τ' ὀπίσω φαν οὐδὲ οἱ δόλοι ἄφρακτοι. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ἦτον ἡ ἑορτὴ τὰ ἐγκαινίων. Καὶ ἦλθεν ὁ Σάβας μὲ τινας ἀδελφὰς εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν κατὰ τὸ συνήθες. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀνελπίστως ὁ πατριάρχης, ἐχάρη λίαν. Καὶ τὸν ἐπαρεκάλει, νὰ μὲν ἀφήσῃ πλέον τὰ ποίμνιον τὴν ἔρημον. Ἀλλὰ νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα αὐτῆς, νὰ τὴν κυβερνᾷ ὅσον δύναται. Ὁ δὲ φρονιμώτατος ὁμῶς, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος, νὰ ποιμαίνῃ τόσα λογικὰ πρόβατα. Ὁ δὲ πατριάρχης εἶπεν αὐτῷ. Ἐὰν παρακούσῃς μὲ αὐτὸ, δὲν θέλεις ἰδῇ πλέον τὸ προσωπόμε. Ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρω, νὰ βλέπω ἄλλους, νὰ ζυγοῦσι τὰς πόνυσσε. Τότε ὁ μακάριος Σάβας δυσὶ τὴν ἀνάγκην, νὰ μὴ φανῇ παρήκοος, ἐφανέρωσε τῷ πατριάρχῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χη τὴν ὑπάθεσιν. Ὅστις ἤγαπε τοὺς μοναχοὺς ἅπασιν. Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, γινώσκετε, ὅτι ὁ πατέρας σας καὶ διδάσκαλος δὲν ἔγινε θημελιώτης, καθὼς εἴπατε. Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται πάλιν, ἐπειδὴ τὸν ἐπαρακάλεσα. Καὶ ἄδικον εἶναι, νὰ ὑστερηθῇ τῆς λαύρας, ὅπου μὲ τόσους κόπους καὶ πόνους ἔκτισεν. Ὅλοι σας γοῦν ὑποδεχθῆτε αὐτὸν μὲ τῆς πρεπούσης τιμῆς. Εἰ δέ καὶ τινὲς ἀπὸ λόγους φανῶσιν ἀπειθεῖς ὡς αὐθάδεις καὶ ἀδιάφοροι, μὴ θέλοντες νὰ τοῦ ὑποτάσσωνται, προσάσσω νὰ τοὺς διώξητε παρευθὺς, διὰ νὰ μὴ κάμνουσι σκάνδαλα. Λαβὼν οὖν ὁ Σάβας τὰ γράμματα, ἀπῆλθεν. Καὶ τὰ ἀνέγνωσαν εἰς τὴν λαύραν εἰς ἐπήκοον πάντων. Οἱ δὲ ξασιασὰ ἐκεῖνοι ταῦτα ἀκούσαντες, ἄρπεξαν δύθυς δικέλλας καὶ λαξευτήρια. Καὶ ἐχάλασαν ἀπὸ θεμελίων μὴ θυμοῦ καὶ ὀργῆς τὸν πύργον, ὅπου εἶχασι κτισμένον. Καὶ ἀφῶντες ὡς ἅγιοι δαίμονες τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα, τὰ ἔρριπταν εἰς τὸν χειμάρρουν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἁρπάσαντες τὰ ῥάσα τῆς μοναχῶν, καὶ εἴτι ἄλλο ἐδυνήθησαν, ἔφυγον. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ μονὶν τοῦ σκητὶ, δέντες ἐδέχθη ὁ ἀκυλίνος ὅπου ἦτον ἡγούμενος, ἀναρέτος ἄνθρωπος, καὶ ἤξυρε τὸν κακοῦτους γνώμην. Οἱ δὲ ἀπῆλθον εἰς ἕνα χειμάρρουν θικῶν καλοῦμενον, ὅπου ἦσαν μερικὰ παλαιὰ κελλία. Τὰ ὁποῖα ἐδιώρθωσαν, κτίζοντες καὶ ἕτερα ἀπὸ θεμελίων. Καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ, ἐπονομάσαντες αὐτὰ νέαν λαύραν. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἀδελφοὶ, ἀφοῦ ἀνεσπάθησαν τὰ ζιζάνια, ἔμειναν ὥσπερ σῖτος τῷ Θῷ εὐχρηστότατε καὶ καθαρώτατος. Ὁ δὲ ἀνεξίκακος Σάβας μαθόντας, πῶ ἐκατοίκησαν οἱ ἀπρσασάσαντες, ἐφόρτωσε τὰ ὑποζύγια τ' λαύρας καὶ τὰ κατελλία, φαγητὰ καὶ ἄλλα χρειαζόμενα. Καὶ ὑπῆγε νὰ τὰς φιλοδωρήσῃ. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν μακρόθεν, ἐγόγγιζον πρὸς ἀλλήλας, λέγοντες. Βλέπετε, ὅτι δέν μας ἀφιῶσι καὶν ἐδῶ εἰρωνικὰς αὐτὸς ὁ παράσημος, ἀλλὰ πάλιν ἔρχεται, νὰ μᾶς σκανδαλίσῃ; Ὁ δὲ ὅσιος ἐπλησίασε. Καὶ χαιρετήσας αὐτὰς μὴ πολλῆς ταπεινότητος, τὰς ἔδωκε τὴν δωρεάν. Καὶ βλέποντας, πῶς εἶχασι μεγάλην χρείαν ἀπὸ ναὸν καὶ προσευχὰ νὰ τοὺς καθοδηγᾷ, ὅθεν ἔκαμναν πολλὴν ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν. Ἀνέφερε πάντα τῷ πρεσβυτέρῳ, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τὰς βοηθήσῃ καὶ ἐκεῖνος. Καὶ νὰ τὰς δώσῃ ἡγούμενον. Ὁ δὲ πρεσβύτερος ἔδωκεν αὐτῷ φλορία ἑβδομήκοντα, καὶ ὄρεσιαν νὰ τὰς κυβερνήσῃ, ὡς βέλεται. Ὁ δὲ Σάβας τὰς ἐπεριποιήθη ἐπιμελῶς εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα, νὰ μήπως λείπεται τίποτας. Ἐκτισέτους ναὸν πλησιώτατον. Φερνόσαντον, καὶ ἕτερα ὅσα ἦταν ἀναγκαῖα. Καὶ τὰς ἔδωσε προεσῶτα, ἕνα ἐναρέτον καὶ προορατικὸν ἄνδρα ἰωάννην ὀνόματι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματι ἀπό τ ἑλλάδα. Ὅ ςτις ἐγνώριζε τὰ μέλλοντα. Καὶ ἐφορτήθησεν εἰς τ τελδυτ αὐτῦ, ὅσα σκανδαλα καὶ αἱρέσεις ἔμελλον νὰ γενῶν εἰς ἐκείνω τῶ λαύραν. Καὶ ὅσα προεῖπε, ἐτελειώθησαν; τὰ ὁποῖα ἀφιῶω δι᾽ βραχύτητα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀρμόδια, ἀλλὰ νὰ γράψω τῦ ὁσίυ κατορθώματα. Ὅ ςτις ἀφῦ ἔκαμε διαλλαγὴν μὲ τὲς ἀποςτάτας, καὶ ἐκυβέρνησε τ μονὴν αὐτ ὡς ἐδύνατο, ἔςρεψεν εἰς τ λαύραν. Καὶ ποιήσας ἐκεῖ ἕως τῶ, κ'. ἰανναρίυ κ᾽ τ τάξιν, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τ ἔρημον. Ἰάκωβος δέ τις ἱεροσολυμίτης, τ ςόπον αὐθάδης ἐπαρακίνησε καὶ ἄλλυς τινὰς ὁμοίυς αὐτ εἰς τ ἀφρηφανίαν. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τ ἑπτάςομον λάκκον, ἐπεχείρησαν νὰ κάμουν ἐδικόντας μοναςήριον. Ἐθεμελίωσαν οὖ ναόν, κελλία, καὶ ἄλλα χρειαζόμενα κτίρια. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς λαύρας ἠγανάκτησαν. Καὶ δέντες ἄφηναν νὰ τελέσουν τὰ μελετώμενα. Οἱ δὲ εἶπον, ὅτι μὲ τὸ θέλημα τῦ Σάβα τὰ ἔκτιζαν. Ὅθεν ἀκύσαντες ταῦτα, δέντες ἐμπόδισαν, νομίζοντες, ὅτι ἀλήθειαν λέγυσιν. Ἐπαπελθὼν δὲ εἰς τὴν λαύραν ὁ θεῖος Σάβας, ἐφώνησε τ ἰάκωβον, κ᾽ νεθετήσας αὐτ ῥητικῶς, νὰ ἀπέχη τῆς ἐγχειρήματος, ἐπειδὴ ἡ γνώμη τ δὲν ἦτον κ᾽ θῦ, ῥήχε παιδαγωγήσῃ τῦ λόγυ τ, νὰ γένῃ ἄλλων προεςὼς καὶ ἡγέμμενος. Ὁ δὲ ἰακωβος ἐναντιεῖτο τῦ ὁσίυ τ᾽ ψυχωφελεῖς νεθεσίας ὡς φιλόνεικος, κ᾽ δὲν ἔςεργε νὰ κάμῃ τ λόγυ τ. Ὁ δὲ Σάβας εἶπεν αὐτ. Ἐγὼ σε τέκνον κ᾽ θῦ ἐσυμβούλευσα, κ᾽ σὺ ἀπειθεῖς; Βλέπε, μὴ πάθῃς μεγάλυ ζημίαν, καὶ τότε νὰ ἐγνωρίσῃς τὸ συμφέρον σε. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πυργίον. Καὶ δύω ἢ τρεῖς ἐλθὼν λύνος εἰς τ ἰάκωβον, & ἔφερεν ὅλον τὸ σῶμά τ. Ἔπεσε τὸ ἢ τ πυρετὸς λαύρος. Καὶ θερμανθεὶς, ἐκείνετο ἐπάνω μῆνας, ἐλεεινῶς ὀδυνώμενος. Ἀπελπισθεὶς ἐν τ ζωῆ τ παντελῶς, καὶ ἐνθυμηθεὶς τ παρακλῆσιν, ὁπῦ ἔκαμε τ ἁγίυ, παρεκάλεσε τὲς ἀδελφὲς, νὰ τ ὑπάγυσι βαςακτὸν εἰς τὲς πόδας αὐτῦ, νὰ τ παρακαλέσυν, νὰ τ λύσῃ ἀπὸ τ δεσμὸν τ παρακοῆς, νὰ μὲν ἀποθάνῃ ἀσύγγνωςος. Τέτε γένομένυ. Εὐθὺς ὁπῦ τ εἶδεν ὁ ἅγιος καὶ ἄκακος, ἐσυμπόνεσε, & εἶπεν αὐτ μὲ ῥαθυμίαν. Ἐγνώρισες ἀδελφὲ τίς ὁ καρπὸς τ αὐθαδείας, καὶ τίνα τῆς παρακοῆς τὰ ἐπιχειρα; Ὁ ἡμ βίας κ᾽ κόπυς πολλῦ ἐδυνήθη νὰ σωτύχῃ ἀπὸ τὸ βάρος τ ἀδυνείας, ταῦτα. Συγχώρησόν με πῦρ τίμε, ἐπειδὴ χωρίζομαι σήμερον ἀπὸ τῶ ποίμνιόσου, & ὑπάγω εἰς τ τελδυταίαν ἀποδημίαν. Ὁ ἢ ἀπεκρίνατο. Ὅθεν ἀδελφὲ νάσε συγχώρησιν. Οὕτως εἰπὼν, ἔλαβεν αὐτ ἀπὸ τ χεῖρα. Καὶ (ὢ τ θαύματος) ὡς τῦ ἔγγισεν ἡ δεξιὰ τῦ ἁγίυ, ἔφυγεν ἀπ᾽ αὐτ ἡ δύ-

νη

νὴ ἐκείνη ἀσθένεια. Καὶ γέγονεν ὅλως ὑγιὴς. Ἔπειτα κοινωνήσας αὐτὸν τῆ θείων μυστηρίων, τοῦ ἔδωκε καὶ σωματικὴν ζοφλὴν. Ὅθεν ἐθαύμασαν ἅπαντες, βλέποντες ἕνα ἄνθρωπον ἐδιόντα καὶ φθειρατουμένα, ὅπου πρότερον δὲν ἠδυνάτο νὰ σωθῇ, ἢ νὰ σαλεύσῃ ποσῶς. Καὶ τότε εἰς μίαν στιγμὴν νὰ θεραπευθῇ τελείως, χωρὶς νὰ μείνῃ εἰς αὐτὸν μικρὸν ἀσθενείας λείψανον. Ἔδωκεν ὃν κανόνα τῷ ἁγιοθέντος, νὰ μὴν ὑπάγῃ πλέον εἰς τὸ μοναστήριον ὁπού ἔκτισεν. Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ σατραπάρχης ἔστειλεν ἀνθρώπους, καὶ ἐχάλασαν ἀπὸ τὰ θεμέλια ἐκεῖνο τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ δὲ ἅγιος ἔκτισεν ἄλλα κελλία μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ πέντε σάζια, καὶ ναὸν δυκτήριον. Τὸν δὲ Ἰάκωβον ἐφρόντιζε νὰ ὑπηρετᾷ τοὺς ξένους ὁπού ἔρχονται εἰς προσκύνησιν, διὰ νὰ παιδευθῇ τὴν ὑπακοήν. Ὅστις ὑπηρέτα εἰς ὅλας τὰς χρείας τοῦ μαγειρείου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχε φρόνησιν ποσῶς εἰς τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ἔσφανε πολλάκις. Ἐξόχως δὲ μίαν ἡμέραν ἐμαγείρευσε κακκία ὑπὲρ τὴν χρείαν. Καὶ ἐπερίσσευσαν πολλά. Τὰ ὁποῖα δὲν ἐφύλαξε νὰ τὰ φάγουν ἐπαύριον. Ἀλλὰ ὡς ἀπαίδευτος τὰ ἔρριξεν ὥσπερ σκύβαλα. Τοῦτα ἰδὼν ὁ Σάββας, ὑπῆγε κρυφὰ καὶ ἐμάζωξέτα. Καὶ ξηραίνας αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον, τὰ ἔβρασεν ἐπιμελῶς μὲ μυρωδικά. Καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἰάκωβον, νὰ φιλοθεωῦ εἰς τὴν ζάπεζαν. Καθὼς ἔζωγαν, εἶπεν ὁ Σάββας πρὸς τὸν Ἰακωβον. Συγχώρησόν με, ἐὰν δὲν εἶναι εὔμορφον τὸ μαγερδμια, ὅτι δὲν ἤξερα νὰ τὸ κάνω καλήτερον. Καὶ ὁ Ἰάκωβος. Μαρτυρεμου ὁ Κύριος, πολλὴ καιρὸν ἔχω ὁπού δὲν ἔφαγα μαγέρδμια νοσμιώτερον. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Γίνωσκε τέκνον, ὅτι τὰ κακκία, ὅπου ὡς ἄχρηστα ἀπέρριψας εἰς τὸν ῥύακα, αὐτὰ εἶναι. Ἐὰν οὖν ἕνα τζυκάλιον μαγέρδμια δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ φρονόψῃς, πῶς νὰ γένῃς προεστὼς ἀδελφῶν, νὰ κυβερνήσῃς ψυχὰς ἀνθρώπων, ἢ τὸν μακάριον πωῦλον, ὅπου λέγει. Ὅτι ἔπισκος δὲν ἠξέρῃ νὰ κυβερνήσῃ τὸν οἶκον τα, πῶς νὰ γένῃ προεστὼς ἐκκλησίας. Τοῦτα λέγων ὁ μέγας, καὶ νουθετήσας αὐτὸν ἱκανῶς, ἀπέλυσε. Μετὰ δὲ καιρὸν ἡσυχάζων εἰς τὸ κελλίον τα ὁ Ἰάκωβος, ἐπειράζετο πολλὰ ἀπὸ λογισμὸν τῆς πορνειας. Καὶ τοῦτον τὸν ἐπολέμησεν ὁ διάβολος, καὶ τοιοῦτον σκάνδαλον τοῦ ἔδωσεν, ὅπου ἔκοψε τὰ παιδογόνατου μόνα του ἐαυτοῦ. Ἔπειτα ἐφώναζεν ἀπὸ τοὺς πόνες βαστανιζόμενος. Οἱ δὲ μοναχοὶ συναντάντες ἔκαμαν ἰατρικὰ ὡς ἠμπόρεσαν. Ὁ δὲ ἅγιος καθὼς μαθὼν, ἐδίωξε τον Ἰάκωβον ὡς ἐπιβουλον. Ὅστις ἔκαμεν ὕστερον ἱκανὴν μετάνοιαν στάζων ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἐδυρόμενος. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν μο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μακαρίτῳ Θεοδόσιον, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, μὲ θερμὰ δάκρυα τὴν ἱκετεύοντα δηλονότι, καὶ ἱκετεύων αὐτὸν, νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν ἅγιον, νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἔγκλημα. Οὕτως ποιήσας ὁ Θεοδόσιος, συνεχώρησεν ὁ Σάβας τῷ ἱκετεύοντι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ φίλου τε. Καὶ δεξάμενος αὐτὸν εἰς τὴν λαύραν, τοῦ ἔδωκε κανόνα βαρύτατον, νὰ μὴν ἐβγῇ πλέον ποσῶς ἀπὸ τὸ κελλίον τε. Οὔτε νὰ συντύχῃ μὲ τινά. Ἀλλὰ νὰ προσεύχεται μὲ δάκρυον πρὸς Κύριον ἀπαύστως τε, νὰ τὸ συμπαθήσῃ ὡς δύσπλαγχνος. Δεξάμενος οὖν τὸν κανόνα μὲ χαρὰν ὁ Ἰάκωβος, ἔκαμε τοιαύτην μετάνοιαν, ὁποῦ τοῦ συγχώρησεν ὁ κύριος. Ὅστις ἔδειξε καὶ τὸ ἁγίου μίαν ὑπακοήν, διὰ νὰ τὸν λύσῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ κανόνος. Εἶδε λοιπὸν εἰς τὸ ὄραμά του ἕνα λαμπρὸν καὶ ἀστραπόμορφον ἄνδρα ἰσάμβυον πλησίον αὐτοῦ. Καὶ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰακώβου ἐκείτετο ἕνας νεκρός. Καὶ ποιήσας δύχιν διὰ τὸν νεκρὸν ὁ Ἰάκωβος, τὸν ἀνέστησε. Τότε λέγει τῷ Σάβᾳ ὁ φανόμενος. Ἰδοὺ ὁ νεκρὸς ἐγήγερται, λοιπὸν συγχώρησον καὶ σὺ τὸν ἐγείραντα. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Σάβας, ἐυηγγελεν ἔξω τὸν Ἰάκωβον. Καὶ ἀσπασάμβυος ὅλους τοὺς ἀδελφούς, καὶ κοινωνήσας τὰ θεῖα μυστήρια, τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἀπῆλθε πρὸς κύριον.

Γέρων δέτις ἀπὸ τὴν βηθανίαν ὁρμώμβυος ὀνόματι ἄνθιμος ἦτον αὐτίπερα τοῦ χειμάρρου εἰς ἕνα ἀναχωρητικὸν κελλίον. Εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμε χρόνους λ'. μετερχόμβυος πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἱδρῶτα τῆς ἀσκήσεως. Εἰς δὲ τὸ γῆρας ἀσθένησε βαρέως, καὶ ἐκείτετο κλινήρης, μὴ δυνάμβυος νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀσθένειαν. Ἰδὼν δ' αὐτὸν ὁ ἅγιος τοσοῦτον τελειωθρούμβυον, τὸν ἐπεριεκάλεσε, νὰ σέρξῃ, νὰ τὸν ἐπαρέσῃ εἰς ἕνα κελλίον τῆς λαύρας, νὰ τὸν ὑπηρετήσωσι οἱ ἀδελφοί. Ἀλλὰ δὲν ἤθελησεν ὁ μακάριος, λέγων. Ἐδὼ ἐλπίζω εἰς τὸν κύριόν μου νὰ τελειώσω, ὅπου ἐξ ἀρχῆς ἐκατοίκησα. Ἐν μιᾷ δὲ τῇ νυκτὶ ἐγερθεὶς ὁ μακάριος Σάβας πρὸ τῆς συναξεως, ἤκουσε γλυκυτάτην ψαλμῳδίαν, καὶ θαρρῶντας, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἔψαλλαν τ' ὄρθρον, ἐθαύμασε, πῶς δὲν ἐπῆραν κρότον τὴν τάξιν συγχώρησιν. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ δύρων τὰς θύρας κεκλεισμένας, ἔσρεψεν εἰς τὸ κελλίον. Καὶ πάλιν ἦκουε ἡδυτάτην ᾠδὴν, καὶ ἔψαλλον ταῦτα. Διπλώσομαι ἐν τόπῳ σιωπῆς θαυμαστῆς ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως, ἦχος ἑορτάζόντων. Ἐννοήσας οὖν, ὅτι ἀπὸ τὴν κέλλαν τῆς μακαρίας ἀνθίμου ἐξεῖρχετο ἡ φωνὴ, ἐξύπνησεν ἄλλον τὸν ἀδελφότητα. καὶ ἀπελθόντες μὲ κηρῶν καὶ θυμιαμάτων, εὗρον αὐτὸν μόνον εἰς τὸ κελλίον τελειωθέντα. Καὶ λαβόντες τὸ ἅγιον

αὐτοῦ

ὑπ. λείψανον ἀλλαβῶς, καὶ τελέσαντες ὅσα ὁ νόμος ἀγακλάδεται, ἐν-
τίμως αὐτὸν ἐνταφιασαν.

Ἕτερος δέτις ἀδελφὸς ἀφροδίσιος καλέμενος ἦτον εἰς τ μονὴν τῦ
Θεοδοσίυ. Τὸ γένος ἀσιανός. Μεγαλος εις τὴν ηλικίαν τοῦ σώ-
ματος. Και τοσῦτον ἰσχυρὸς ἢ ἀγρειομένος, ὁποῦ ἐσύκωνεν ἀπο τ
γῆν μοναχόςτυ μὲ πολλὴν ἀκολίαν σιταρὶ μόδια δώδεκα. Τοῦ-
τον ἔβαλαν εἰς τὰ μυλλαφέια βορδοναρίυ. Ὅςτις ἐβαρήσεν ἐνὲς
μελλαριε εἰς τὸ πρόσωπόν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ ἐψοφησεν.
Ἔπειτα ἐσύκωσε τὸ φωμάριον καὶ τὸ φορτίον, ἢ ἀπῆλθεν εἰς τ λαύ-
ραν. Ὁ δὲ Σάβας εἰδὼν αὐτὸν, ὅτι ἐμετανόησεν ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸ ἁ-
μαρτημα, ἢ ἦτον πρόθυμος νὰ κάμῃ καινόνα τ πρέποντα, τ ἐπρόσα-
ξε νὰ κάθεται εἰς τ κέλλαντα, χωρὶς νὰ σιωτύχῃ μὲ ἄλλον τινὰ το-
σιούλον. Καὶ νὰ μὴν ἔυγῃ ἔξω τ λαύρας ποτέ. καὶ νὰ ἐγκρατεύῃ τ
χλῶσαν καὶ τ κοιλίαντα. Ταῦτην τ ἐντολὴν ὁ γενναῖος δεξάμενος,
ἐφαίνετε μᾶλλον εἰς τ ψυχὴν παρα εἰς τὸ σῶμα ἀνδρεῖος καὶ μεγα-
λίτερος. καὶ ἔμεινεν ὅλως, λ. χρόνις εἰς τὸ κελλίοντα κεκλεισμένος.
Δὲν εἶχε τζόκαλι ἢ χάλκωμα. Δὲν ἤφε φαντίαν. Δὲν ἐδοκίμασεν ἔ-
λαιον, ὅτε ἔπινεν οἶνον, ἢ σίκερα. Δὲν εἶχεν ἱμάτιον δεύτερον. Ἀλλὰ ἐ-
κοιμᾶτο εἰς τὸ χιάθιόν, κλαίων καθ' ἑκάσην καὶ ἐργαζόμενος τὸ ἐργό-
χειρον. Ἤγκιωνε ἐπλεξε τ κάθε μῆνα ἀνυπόδας ἐννενήκοντα. Ταῖς ἐ-
ποίας ἐδίδεν ἑνὸς ἀδελφῦ λαύρας, ὅςτις τὸ ἔφερνε τ ζωοξοφίαν, ὅ-
σα ἦταν τ ἀδελφῶν πειασδύματα, ὁπὸ δέντα ἔξωσεν ἄλλος κάν-
τε λάχανα καὶν ὅσπριο. Ὅλα τὰ ἔβαζεν εἰς μίαν λεκάνιν. ἢ κὰν ἐ-
βρωμῆσαν, κὰν σκώληκας εἶχασι, δέντα ἔτρεφεν ὁ μακάριος. Ἀλλὰ
ὡς ἀπὸ θῦ δωρεὰν ἐλλόμενα, τὰ ἔξωσε μετ' εὐχαριτίας. Εἰς αὐτὴν
ἔν τ ἀσκησιν ἀγκρίτας ὁ ἀδαμάντινος ἐκεῖνος, ἢ τ ἀδάμαντος
χρησιμώτερός τε ἢ γενναιότερος. Τελάκοντα χρόνις ὡς εἴρηται, χω-
ρὶς ποσῶς νὰ ἀκκηδέσῃ ἢ νὰ ἀθετήσῃ. Ἢ νὰ φονέσῃ ὁ σύμαχός τε.
Ἠξιώθη ἢ χαροφορατικῆ χαρίσματος. Ἐγνωρίζων οὖν ποτες ἔμελ-
λε νὰ ἀναπαυθῇ, τὸ εἶπε τῦ Σάβα ἑπτὰ ἡμέρας φροτήτερα, ζητῆ-
τας συγχώρησιν, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ, να ἀποχαιρετήσῃ τὸν Θε-
όδοσιον, ἕπεσα νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κελλίοντου. Ὁ δὲ Σάβας ἐπειδὴ καὶ
αὐτὸς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως ἐγνώρισε τὴν τελεύτην αὐτῦ, τὸν
ἔστειλεν μὲ ἄλλον ἕνα ἀδελφὸν καλέμενον Θεόδυλον, μὲ γράμμα
ἐπῆ ἔγραφε ταῦτα. Ἰδοὺ ἀδελφὲ ἐν χῶ φίλτατε κύριε Θεοδόριε,
στέλλωσοι τὸν κοινὸν ἡμῶν ἀδελφὸν ἀφροδίσιον, ἄνθρωπον ποτὲ δεξά-
μενον, νῦν ἢ μὲ τὴν χάριν τῦ Θῦ γενόμενον ἄγγελον. Τὸν ὁποῖον

ζῶντα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποδεξάμενος ὁ μέγας Θεοδόσιος, καὶ φιλεύσας αὐτὸν, καὶ ἀσπασάμενος τὸν πλουτοῦντα ἀσπασμὸν ἀποχαριτίσησαν. καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ κελλίον του, ὀλίγον ἀσθενήσας, ἀπῆλθε πρὸς κύριον, ἀπαλλαξάμενος αὐτὴ τῆς ἐπηρείων τὰ ἐσκηνώματα. Τὸ δὲ θεῖον αὐτοῦ καὶ ἱερὸν λείψανον σωμαχθέντες ὅλοι οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς μοναστηρίων, ἐνεφύσησαν μὲ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων εἰς τόπον ἔνδοξον. Τοιοῦτος οὖν ἦτον ὁ μέγας Σάβας ἀλειπτὴς πρὸς ἀρετὴν, καὶ οὕτως ὡραίως ἐτελείωσε τοὺς καρποὺς τῆς πόνων του. Καὶ τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα τὰ θαυμάσια καὶ ἔνθεα αὐτοῦ κατορθώματα. ἤγειρε τὰ τόσα μοναστήρια ἐκ οἰκοδομαῖς ὁποῦ ἔκτισε. τὰ συνεχῆ καὶ δαιμόνων ἐξόπαια, ἢ τῆς ὑποσπελισθέντων ἀδελφῶν ἐπανόρθωσις, νὰ τὰς κάμνη ὑπὸ ἀνθρωπους ἀγγέλους. καὶ νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα. ἀλλὰ ἂς εἰπῶμεν ἐκ τὰ ὑπόλοιπα. Πολις εἶναι πέραν τῆ Ἰορδάνε εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος μεσαπὰ καλειωμένη. τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἐλαβάνεναν τὸν ὅσιον ἀφείσα δι' τιμὴ πνευματικὴν ὠφέλειαν, ὁποῦ ἐλάμβανον ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ τὸ ἤφεραν πρὸς αἰτιμισίαν διὰ τὴ χρεία τῆς μοναστηρίων· πολλὰ αἰαγκαῖα πράγματα. Ἕνας δὲ ἀπ' ἐκείνους ὀνόματι γερόντιος ἦτον ἀσθενομένος πολλὰ καιρόν. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν χάριν προσκυνήσεως, ἠθέλησε νὰ ἀνέβῃ καὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐλαιῶν. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ Ἀναζύγιον, ὑπήγενε καβάλλαρης. Εἰς τὸν δρόμον ἔτυχεν τίποτες αἴτιον, ἢ ὑπὸ πειρασμὸν τὸ δαίμονος, καὶ ἐταράχθη το κτῆνος. Ὅθεν ἔπεσεν ὁ ἄθλιος γεροντίος. Καὶ τόσον ἐσυντρίφθησαν τὰ κάκαλάτα, ὁποῦ τινας ἰατροὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τον ἐπιχειρισθῇ. Ἀλλὰ ὅλοι κοινῶς εἶπασιν ὅτι ἀποθαίνει ἐξ ἀποφάσεως. Εἷς ὁ ἀδελφὸς τῆ γεροντίε νεώτερος ἰδὼν αὐτὸν τοιουτοτρόπως ἐλεεινῶς συντριβέντα, ἐλυπήθη καπαπολλά. Καὶ ἠξεύρωντας, ὅτι ἡ προσευχὴ τοῦ μακαρίου Σάβα ἦτον ταχύτατον, καὶ ὠφελιμώτατον φάρμακον καὶ πάσης ἀσθενείας. Ἀμὴ οἱ ἰατροὶ βασανίζεν καιρὸν πολλὰ τὸ ἀσθενῆ, καὶ μόνον ξαίγεν τὰ βίοντα, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ ὠφελήσεν. Τρέχει παρευθὺς εἰς τὴ λαύραν. Καὶ πίπτει εἰς τὲ πόδας τὲ ἁγίε, τὴ συμφορὰν τὲ ἀδελφὲ ἐδυρόμενος, καὶ παρακαλῶν αὐτὸ, νὰ κοπιάσῃ, νὰ τὸ ἰδῇ. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπρόφθη ἦτον πεῖσα εὐσπλαγχνος) ἐλυπήθη καὶ ἐπῆνε τον γεροντιον. Καὶ ἀπελθὼν εἰς την οἰκίαν αὐτοῦ, ἔκαμε προσῶπον δύκλε πρὸς κῦ. Ἔπφτα τον ἔχρισε μὲ το σωτηριώδες ἔλαιον τὲ ςρὲ. Καὶ παρευθὺς (ὢ τῆς ὀξυτάτης θεραπείας) ὁ πρώτου σωθλασμένος τὰ μέλη καὶ ἀνενέργητος, ἐδρέθη εἰς μίαν στιγμὴν ὅλως ὑγιὴς καὶ ἀπάρρασος. Καὶ τὸ μάλιστα τὸς

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

παρόντας ἐξέπληξεν, ἐγνωρίσαντας τὴν μεγάλην παῤῥησίαν, ὅπου εἶχεν ὁ Σάβας τρὸς κῦ. Ὕστερον δὲ πολὺν ἀπῆλθεν ὁ ἁγὸς τὴν γεροντίαν Θωμᾶς ὀνόματι. Καὶ ἦυρε τὸ ἅγιον εἰς τὸ καταγώγιον, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ἐρημητά. Ὁ δὲ ὅσιος ἀσμένως αὐτὸ διεξάμβρος, καὶ πνευματικῶς συνδιαφραθέντες, ἠθέλησε καὶ σωματικῶς νὰ τὸν φιλοδύσῃ, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν ζαπεζαν. Καὶ ἐθέσαντες, ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην ἐαν εἶχεν οἶνον νὰ φέρῃ. Ὁ δὲ ἐπεκρίνατο. Ὅτι δὲν εἶχε, μόνον ξύδι ὀλίγον εἰς ἕνα κολοκυνθίον. Λέγει ὁ ἅγιος Εὐλογητὸς ὁ θς, ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔξες νὰ πίωμεν. Αὐτὸς, ὅπου ἔκαμε τὸ ὕδωρ οἶνον, δύναται νὰ μεταξένῃ καὶ αὐτὸ τὴν ἐρημητα. Ταῦτα εἶπε τὸ μελιχρὸν ἐκεῖνο στόμα καὶ ἔνθεον. Καὶ εὑρέθη ὁ ὄξος οἶνος γλυκύτατος, ὑφραίνων ἀληθῶς καρδίαν αὐτὸ. Ὁ δὲ ὅσιος ἐπροσάξε να φέρωσι πῦρ καὶ θυμίαμα, λέγων. Ἐπισκοπὴ θεία ἔγινεν εἰς ἡμᾶς τὴν ὥραν ταύτην. Οὐ μόνον δὲ εἰς αὐτὸ ἔμεινεν ἡ θαυματουργία, ἀλλὰ καὶ ἐπλήθυνεν τοσοῦτον ὁ οἶνος, ὅπου τοὺς ἔφθασεν ὅλους καὶ ἐχορτάσθησαν. Ὁ δὲ Θωμᾶς ἐκπλαγεὶς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θαύματος, ἐζήτησε τὸν ἁγίον τὸ κολοκυνθίον, ὅπου εἶχεν ἀκόμι οἶνον. Καὶ λαβὼν αὐτὴν ἀνεχώρησε μὲ τὴν συνοδίαντε. Καὶ τοὺς ἔφθασεν ὁ ὑπόλοιπος οἶνος ὅλον τὸν δρόμον. Καὶ πολὺν ὕστερον ἀφῆ τὸ κολοκυνθίον δύκαίρεσε, τὸ ἐφύλαξεν ὁ Θωμᾶς ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον. Καὶ ὅταν ἤθελεν ἀσθενήσῃ τινὰς, τὸ ἐγέμιζεν ὕδωρ. Καὶ τὸ ἔχυνεν εἰς τὸν ἄῤῥωστον. Ὁ δὲ δύθὺς τὸ ποθουμένην ὑγείαν ἐλάμβανεν. Ποτὲ δὲ καιρὸν ἀπερχόμενος τρὸς ἰορδάνην ὁ ὅσιος, τὴν ἠκολούθα εἷς μαθητὴς νέος τὴν ἡλικίαν. Καὶ τοὺς ὑπέλαβησαν τινὲς κοσμικοὶ ἔχοντες εἰς τὴν συνοδίαντες μίαν κόρην ὡραίαν καὶ εὔμορφον. Ὁ δὲ ὅσιος θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ τὸν μαθητὴν, ἐκέλευσε τὴν κόρην, εἶπεν αὐτῷ. Ἡ νεανὶς αὕτη μὲ ἐφάνη πῶς εἶναι σραβή. Οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Οὐχὶ πῦρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς ἔχει. Λέγει τον πάλιν ὁ ἅγιος, ἐπλανέθης τεκνον, ὅτι ἐγὼ τὴν εἶδα, ὡσὰν λείπει τὸ ἕνα ὀμμάτιον. Ὁ δὲ νέος μὴ ἐγνωρίζωντας τὸν γεώμετρον τὸν ὅσιον, εἶπεν αὐτῷ. Ἐγὼ πῦρ τὴν ἐσοχάσθηκα ἐμμελῶς, καὶ ἔχει δύο λαμπρὰ καὶ γλυκύτατα ὄμματα. Τότες ὁ φανέρος, ἀφῆ τὴν ἔβαλεν εἰς τὰ δίκτυα. Καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ φύγῃ μὲ τινὰ προφάσιν, εἶπεν αὐτῷ. Ἐπειδὴ δὲν ἐλυθυμᾶσαι τὸ παράγγελμα τὸ γραφῆς, ὅσὰ λέγει. Μὴ ἐπιθυμήσῃς ὄμμα τρὸς γυναῖκα, ἵνα μὴ συναρπαχθῇς σοῖς βλεφάροις. Πλέον ἀπὸ πόρα καὶ ἔμπροσθεν, νὰ μὲν ἐισέλθῃς τὸ κελλίσμα, ἕως νὰ μάθῃς νὰ χαλιναγωγῇς τὰς αἰσθήσεις, καὶ μάλλον τὴν ὄρασιν. Εἶπας εἶπεν, ἔσειλεν αὐτὸν εἰς τὸ

ἐξέλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μας ἄλλιον, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἕως ὅ ἐπαιδαγωγήθη καλῶς, καὶ τότε πάλιν τὸν ἀποδέχθηκε. Ποτὲ καιρὸν ἔβραζεν ὁ μάγειρος κολοκυθάς διὰ τοὺς μαθητάς, ὅπου ἔκτιζαν. Καὶ ἀναίνω εἰς τὴν ὥραν, ὅπου ἤθελε νὰ κτενίσῃ μαγέρουμα, γλυσάμβος αὐτὸ, εὑρέθη χολῆς πικρότερον. Ὅθεν ἐλυπήθη πολλὰ διατὶ δὲν εἶχασιν ἄλλο τίποτες, καὶ τὸ εἶπε τοῦ ἁγίου. Ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Καὶ κάμνοντας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, εἰς τὸ στόμα τοῦ τζυκαλίου, ἐπέλαβε τὸ μάγειρον φὰ τὸ κενώσῃ. Οὕτω γοῦν ποιήσας, εὑρέθη ἡ κολοκυθάδα γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος. Ἄλλην φορὰν περιπατῶν ὁ μακάριος εἰς τὸ δρόμον ὅπου ὑπάγει ἀπὸ τὴν ῥεβὰν εἰς τὴν ἰορδάνην, ἦυρεν ἕνα μέγαν λέοντα, καὶ εἶχεν εἰς τὸ πόδα ἕνα κομμάτι ξύλον καρφωμένον, ὅπου δὲν ἐδυνέστο νὰ ὁδεύσῃ. Ἀλλὰ ἐκείτετο κατὰ γῆς. Ἰδὼν ὁ ὅσιον, ἐσύκωσε τὸ πόδαν του ἁπαλὰ, καὶ τὸ ἔδειχνε, διὰ νὰ τὸ λυπηθῇ, νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ σκόλοπα. καὶ ὁ ὅσιος ὡς φιλάγαθος, ἐσπλαγχνίσθη, & τοῦ ἔβγαλε τὸ ξύλον μὲ δέξιότητα. Ὁ δὲ λέων ἀσοχήσας τὴν φυσικὴν ἀγριότητα διὰ τὴν εὐεργεσίαν, νὰ μὴ φανῇ πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος, ἀπῆλθε μὲ τὸν ἅγιον. Καὶ μὲ πάσης προθυμίας, ὡς εὐγνώμων θῆλυς τοῦ ὑποτάκτου. Εἶχε δὲ ὁ Σάβας ἕνα ὑπηρέτην, φλαΐν ὀνόματι. Καὶ ἕνα ὀναρίου, τὸν ὁποῖον ἐφόρτωνεν. Καὶ ἔκαμνε τὰς ὑπηρεσίας τῆς λαύρας. Ὁπόταν δὲ ὑπῆγενεν ὁ φλαΐς εἰς ἄλλην χρείαν, ἔδιδε τὸν γάδαρον τοῦ λέοντος. Ὅστις ἐδιάκανε τὸ χοινίκιον, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ κατώϊον, καὶ ἀπῆλθεν ἔβοσκεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Καὶ τότε τὸ ἐποτίζε. Καὶ τὸ ὑπῆγενεν εἰς τὸ μοναστήριον. Καὶ ἔτσι ἔκαμνε πάντοτε ὅσας ἡμέρας ἦταν ἑορτάς, ἢ ἄλλο ἐμπόδιον, νὰ μὴ δουλεύσῃ. Μετὰ πολλὰς τὰς ἡμέρας ἀπερχόμενος ὁ φλαΐς εἰς ὑπηρεσίαν, ἔτυχεν ἡ ἀπὸ ἔπαρσιν αὐτῆς, ἢ φθόνον τοῦ δαίμονος, καὶ ἐπόρνεψε. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπου ἔκαμε τὴν ἁμαρτίαν ὁ φλαΐς, ἐθυμώθη ὁ λέων, καὶ ἔφαγε τὸ γαϊδάριον. Ὅθεν ὁ φλαΐς ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὴν πόρνειαν αὐτοῦ ὁ ὄνος ἀπώλετο. Λοιπὸν δὲν ἐτόλμα νὰ παρρησιασθῇ εἰς τὸν ἅγιον. Ἀλλὰ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χαράντα. Ὁ δὲ ὅσιος ἐ παρεῖδεν αὐτόν. Ἀλλὰ πολλὰ ζητήσας εὗρε τὴν ἀπολωλότα. Καὶ μὲ νουθεσίας ὡδήγησε πρὸς μετάνοιαν. Καὶ μὲ θερμὰ δάκρυα, νηστείας καὶ κόπους ἄλλους τοῦ σώματος ἠξιώθη παρ' αὐτοῦ συγχωρήσεως. Ἐφθάνασιν ὅσα ἐγράψαμεν αὔωθεν, νὰ φανερώσωμεν τὴν μεγίστην χάριν τοῦ ἁγίου καὶ τὴν παρρησίαν πρὸς κν. Πλὴν σὲ εἰσερχόμεθα διὰ τὴν πορείαν ἀπὸ πρὸς βυζάντιον. Τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως ἀναστασίου. Ἐγίνη σάσις εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀνάμεσον τῆς ἀρχιερέων. Τινὲς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ διοσκόρου, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεβήρε καὶ ὁ βασιλεὺς ὁμοίως. Ὅθεν ὅσοι ἀνεθεμάτιζαν τὴν χαλκηδόνι συνοδον, τοὺς ἐκάθιζεν εἰς τοὺς ἀρχιερατικοὺς θρόνους ὁ βασιλεύς. Ὅσοι δὲ ἦσαν ὀρθόδοξοι, τοὺς ἐξώριζε. Καθὼς καὶ τὸ μακάριον Ἠλίαν τὸν παλαιοῖνης ἀρχιεπίσκοπον ἀδίκως ἐξώρισεν. Ὁ ὁποῖος ἐπαρακάλεσε τὸν μέγαν Σάβαν, καὶ ἄλλους τινὰς ἐναρέτους ὁσίους, νὰ ὑπάγουσιν εἰς τὸ βασιλέα, νὰ τὸν παρακαλέσουν, νὰ εἰρηνεύσῃ τὰ σκάνδαλα. Ἔγραψε δὲ καὶ ὑπηρολιῶ ταῦτα λέγουσαν. Βασιλεῦ πολυχρονημένε, ἰδοὺ στέλλω δύο ὁσίους καὶ μεσίτας ὅρους τὸ κράτος σου τοὺς οἰκισας ὁ ἐρήμους, καὶ ἐξοχωστὸν μέγαν Σάβαν τὸν ἀσκητὴ τὸ κεφάλαιον. Λοιπὸν δύλαβήσου τὸν κόπον τους καὶ τὰς θείας ἱδρῶτας. Καὶ παῦσον τὸν πόλεμον τὸν ἐκκλησιῶν. Μὴν ἀφήσῃς τὸ κακὸν νὰ ὑπάγῃ παρεμπρὸς, ἐὰν θέλῃς νὰ δώσῃς τοῦ κῶ φιλόχριστε, ὅστις σοῦ ἐχάρισε τὸ δύο δήματα. Ὅταν οὖν ἔφθασαν εἰς τὸ βασιλεύουσαν οἱ ὅσιοι, ὡμονόμησεν ὁ πανάγαθος, ὅπου δοξάζει τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ εἶδεν ὁ βασιλεὺς τινὰ ὁπτασίαν εἰς τὸ ἅγιον. Διὰ τὸ ὁποίαν πολλὰ τὸν ἐτίμησε, καὶ ἀκούσατε. Ὅταν εἰσῆλθον οἱ πρῶτοι εἰς τὸ παλάτιον, τοὺς μὲν ἄλλους ἀφῆκαν οἱ φύλακες καὶ ἐσέβηκαν, τὸν δὲ Σάβαν ἰδόντες ἐνδεδυμένον δύτελῆ καὶ πτωχὰ ἱμάτια, δὲν ἀφήκασιν. Ὅθεν ἐστέκετο ἔξωθεν. Ἦτον δὲ τότε, ὀγ. χρόνων. Ἀναγνώσας οὖν τὸ γράμμα ὁ βασιλεὺς Ἠρώτησε, τίς ἦτον ὁ Σάβας; Καὶ μαθὼν ὅτι ἔξωθεν ἔμεινεν, ἔστειλε δορυφόρους νὰ τὸν ἔυρωσι. Καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, εἶδεν ὁ βασιλεὺς ἕνα ἄγγελον ὡσραπόμορφον μὲ λαμπρὰν στολὴν, καὶ ἐπροπορεύετο τὸ ἅγιον. Καὶ τὸ ἔκαμνε τόπον, νὰ περιπατῇ ἀνεμπόδιστα. Ταῦτα εἶδεν ὁ βασιλεὺς ὄχι δύο τὸ ἀρετικώτατον, ἐπειδὴ ὡς αἱρετικὸς δὲν ἦτον ἄξιος, νὰ ἰδῇ τοιαῦτα θαυμάσια, ἀλλὰ δύο νὰ ἐγνωρίσῃ, πῶς ἦτον ὁ Σαβας ἅγιος ἀνὴρ. Καὶ δύθὺς ἠγέρθη τὸ θρόνου, καὶ τὸ ἔκαμε μεγάλην ὀρτιμησιν. Καὶ καθίσαντες ὅλοι οἱ ὅσιοι, τοὺς ἠρώτησε ὁ πρᾶος, νὰ εἰπῇ πᾶς ἕνας, τί χάρισμα ἤθελε ἀπὸ λόγουτου. Καὶ αὐτοὶ ἄφησαν τὴν κοινὴν τῶν ἐκκλησίας ὑπόθεσιν, καὶ ἐζήτησαν σωματικὰς δωρεὰς καὶ χαρίσματα. Ὁ δὲ βασιλεὺς τελέσας πάντων τὴν αἴτησιν, ἐθαύμασε δύο τὸν Σάβαν, πῶς δὲν ἐσυμύτυχε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ. καὶ σὺ πέρ τίμιε, πῶς ἐπῆρες τοσοῦτον κόπον, νὰ ἔλθῃς ἕως ἡμᾶς. Καὶ δὲν μας ἐζήτησας τίποτας; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ κράτισε βασιλεῦ πρῶτον μὲν ἦλθον νὰ προσκυνήσω τὴν σὴν εὐσέβειαν, πρὶν ἀποθάνω. Ἔπειτα νὰ σὲ παρακαλέσω δύο τὴν ἁγίαν πόλιν ἰλλὴμ, καὶ τὸν ταύτης ἀρχιεπίσκοπον. Νὰ μὴν ἔχῃς κατ' αὐτὴν τινὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ νὰ εἰρηνεύσῃς τὰς ἐκκλησίας. Καὶ τότε θέλεις ἔχειν τὸν θεὸν φίλον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λον, νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σου. Καὶ νὰ σὲ δώσῃ κ' ἡ τῆς ἐχθρῶν νικητήρια. Θαυμάσας σου τ' ἐλευθερίαν τὸ Σάβα ὁ βασιλεὺς. Καὶ ὅτι δὲν ἐζήτησε χρύσωμα καὶ χαμαίζηλα πράγματα, ἀλλὰ δι' ἃ τῆς ἐκκλησίας κατάστασιν. Τοὺς μὲν ἄλλους ἀπέλυσεν. Ἐκείνου δὲ ἐχάρισε χίλια φλουρία, νὰ τὰ ἐξοδεύσῃ εἰς τὰ μοναστήρια, κ' τὸ ἔδωκεν ἐξουσίαν, ὅταν θέλῃ νὰ εἰσέρχεται ἀκωλύτως εἰς τὸ παλάτιον. Περὶ δὲ τὸ πατριαρχεῖον ἠλιὸ ἐσωτύχε λόγια κατηγορητικά, καὶ ἦτον κατ' αὐτοῦ πολλὰ θυμωμένος. Ὁ δὲ μακάριος Σάβας ἔκαμε τόσον μὲ τὴν πολλὴν γνῶσιν κ' παῤῥησίαν, ὁποῦ ἐφραΰνε τὸν θυμὸν αὐτοῦ, κ' ἔκοψε τὴν ἄδικον ἀπόφασιν, ὁποῦ τὸν εἶχεν ἀξερισμένον ὕλλωτα τ' ζωῆς. Καὶ τὸν ἀφῆκε, νὰ κάθεται πάλιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἁγιωτάτου τοῦ Σάβα. Ὁ ὁποῖος δὲν ἐμίσεψε τότες ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ἦτον χειμῶνας. Ἀλλὰ ἔμεινεν ἀπ' ἔξω εἰς τὸ προάστειον τῆς ῥωφίνα λεγόμενον. Καὶ ἐκεῖ ὑπῆγαν κ' ἄλλοι πολλοὶ μαθηταί. Καὶ ἐξόχως ἡ ἐγκόνη τοῦ βασιλέως βαλεντίνου ἰουλιανὴ, καὶ ἡ τοῦ πομπηΐου σύζυγος ἀνασασία. Ἡ ὁποία ἐμόναζεν ὕστερον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, καὶ ἐτέλισε μεγάλους ἀγῶνας κ' θαυμάσια κατορθώματα.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔγινεν εἰς τὰ χωρία τῆς ἱεροσολύμων πεῖνα μεγάλη κ' θανατικόν. Καὶ ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι τοσοῦτον κ' τὸ δεινὸν ἐτοῦτο κακὸν ἐπλήθυνε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς πολλαῖς χώραις τῆς ῥωμαίων. Ὅθεν ἀναρίθμητα σώματα ἐρημώθησαν καὶ ἀοίκητα ἔμειναν. Λοιπὸν οἱ ὑπηρέται τῆς αὐθεντίας καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ἔβαλαν βιβλίον, καὶ ἐνομοθέτησαν, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ τὸ κοινὸν, ὅτι ὅταν ἀποθαίνουν εἰς ἕνα χωρίον οἱ ἄνθρωποι, νὰ πληρώνουν τὰ χαράτζια τῆς ἀπεθαμμένων οἱ ζῶντες γείτονες. Τοῦτον τὸν παράνομον νόμον κ' ἄσπλαγχνον, ἀκούσας ὁ εὔσπλαγχνος, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν βασιλέα, διήγγελλεν τ' ἀτοπίαν τοῦ πράγματος. Καὶ ὑποδείχνοντας τ' παντελῆ τῆς πενήτων ἀπόλειαν. κ' ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτον κέρδος τ' βασιλείας, ἀλλὰ μάλιστα ζημία μεγάλη καὶ ἐξολόθρευσις. διατὶ ἀδικίαι ἀνείκαστες ἦτον, ὅσοι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ δύο δεινὰ ἐκεῖνα τοῦ λιμοῦ κ' λοιμοῦ, νὰ βασανίζωνται πάλιν ὕστερον ἀπὸ τ' αὐθεντίαν, νὰ πληρώσιν συνδοσίαν τοσοῦτον ἄδικον. Καὶ στενοχωρέμενοι ὑπὸ τῆς βίας θέλουν πράξῃ νεώτερον τίποτες, νὰ ζημιωθῇ τὸ κοινὸν περισσότερα. Ταῦτα λέγων ὁ Σάβας, ἐπαρεκάλει τὸν βασιλέα ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ μὴ πολλῆς τ' δεήσεως, νὰ ἐξαλείψῃ τοιοῦτο ψῆφον παράνομον. Ὁ δὲ δύλαβηθεὶς τὸν ἅγιον, ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὸν λόγον τε. Ἀλλὰ ὁ μισόκαλος πάλιν ἐμποδίσεν, ἔσοντας να εἶναι παρὼν εἷς μέγας ἄρχοντας πρωτοσύμ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βελος τῦ βασιλέως μαρῖνος ὀνόματι, ὅςτις ἐμπόδισεν ὁ ζισκαπάρατος λέγων ταῦτα. Οἱ θεϊασότεροι αὐτοῖ, βασιλεῦ, ὁ παλαισίνης εἶναι νεςοριανοί. Καὶ δὲν θρέψει νὰ τὲς κάμῃς τοιαύτιλω χαρίν. Τοτις ὁ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ μὴ θυμῦ. Παῦσαι, μιλῶ ὀξαπῆς τῷ βασιλεῖ τ παλαιὸν πόλεμον. Καὶ μετανόησον αὐτὰ τὰ λόγια, ὁπῦ ἐλάλησες. Εἰδεμὴ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπολεῖται μετ᾽ἦχου τὸ σὸν μνημόσυνον, νὰ ἀφανισθῇ ὁ δέξασθαι ἅπασα. Ὁ μὲν μαρῖνος ἔμφνεν εἰς τ θανηρίαντα, δὲν βαίνοντας εἰς τ νεῶ ποσῶς τ ψυχωφελῆ νηθησίαν ταύτιλω. Ὁ ὁ λαβὼν ἀπὸ τὸν βασιλέα ἄλλας χιλίας δραγμαῖς χάρισμα, ἀπῆλθεν εἰς τ παλαισίνιλω. Ὁ ὁ ἄδικος ἐκεῖνος νόμος ἔμεινεν ἔτως ἀδιόρθωτος ἑτότες, ἕως ἔ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς ἀνασάσιος, καὶ ἔγινεν ὁ ἰεσῖνος. Πρὸς τ ὁποῖον ἔςφλε γράμματα ὁ θεῖος Σαβας, καὶ τὸν ἐδιόρθωσεν εἰς μέρος τί. Ὁ ὁ ἰεσιωιανὸς, τὸν ὀξάλφλεν ὁλότελα. Ὁ ὁ ἄθλιος μαρῖνος ἔπαθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὅσα ἐφοβήθυσεν ὁ ἅγιος. Ὅτι ἔςοντας νὰ γένῃ σάσις εἰς τ πόλιν, ἄφοσαν ὅλιω τ ὐσίαν αὐτῦ, καὶ τ οἰκίαν κατέκαυσαν. Καὶ ἔλυφεν ὀλίγον να κόψῃ καὶ τ κεφαλίυτα, ἐὰν δὲν ἤθελε μετανοήσῃ, νὰ κλαύσῃ τ ἀνομίαντα. Ἐγνωρίσας τῦ ἁγίυ τλω φρόνησιν. Τῦτο ἐδιηγεῖῦταν πολλοὶ εἰς τὸ βυζάντιον. Καὶ μάλιςα ὁ τῦ βασιλέως υἱὸς πομπηΐος. Καὶ ἀνασασία ἡ αὐτῦ σύζυγος, θαυμάζοντες τὸ φροορατικὸν τῦ ἁγίυ. Ὕςερον δὲ ἀπῆλθον οἱ πὰ τῦ σεβήρυ φρονοῦντες, καὶ ἐπαρακίνησαν τὸν βασιλέα παντοία μηχανῇ εἰς θυμὸν κῆ τῶν πεῖ ἀρχῶν ἀντιοχείας καὶ παλαισίνης. Τὲς ὁποίυς πάλιν ὀξώρισε. Φλαβιανὸν λέγω, κὴ Ἡλίαν τὸν ἀοίδιμον. Ἀντὶ δὲ τῦ φλαβιανῦ ἔβαλαν εἰς τ αὐτιόχιαν ἄλλον πεῖ ἀρχῶν αἱρετικὸν καὶ αὐτὸν σεβῆρον ὀνομαζόμυον. Ὁ ὁποῖος ἔςειλεν εἰς τ ἱλῆμ ἐδικάτυς σιωοδικὰ μὲ τινὰς κληρικὲς κὴ φωλλὲς ςρατιώτας. Ἐὰν δὲν ςέρξῃ ὁ μακάριος Ἡλίας τὰ τῦ σεβήρυ καὶ διοσκόρυ, νὰ τὸν ὀχάλωυ ὁπὸ τὸν θρόνον τυ. Ταῦτα μαθὼν ὁ θεῖος Σάβας, ἐσυνάξεν ὅλες τὲς μοναχὲς, καὶ ἐδίωξεν ἀνωφελεῖς κὴ ἀφράκτης τὲς βασιλικὲς ἀνῦς, ὥσπερ νὰ ἦσαν αἰχμάλωτοι. Ἐμπρεσθεν εἰς τὲς ὁποίυς ἀνεθεμάτισαν ὅλοι οἱ ὀυσεβεῖς τὲς κοινωνὲς τῦ σεβήρυ. Εἰς τὲς ὁποίυς ἦτον σιωκριθμύμυος καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνασάσιος. Ὁ ὁποῖος θέλωντας νὰ ἐκδικαιώσῃ τοιαύτιλω αἰχύνιλω, καὶ ἀδοξίαν αὐτῦ, ἔςειλεν ἕνα ἄρχοντα μὲ ὀξυσίαν βασιλικὴν χειροτονήσας αυτον δῦκα πάσης παλαισίνης, ὀφὲ νὰ ὀχάλῃ τὸν ἡλίαν βιαίως ἀπὸ τὸν θρόνον τυ, ἐὰν δὲν ςέρξῃ να τῦ σεβήρυ καὶ νεσορίυ. Ἀπελθὼν ουῦ ὁ δῦξ ἐφυλάκωσεν ὀυδὺς τὸν ἀρχιεπίσκοπον. Ὅςις τῦ

εἶπε,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶπε, νὰ ἢ δύγαλη ἔξω, κὴ ἢ ὁδεῖνα ἡμέραν ὁποῦ ἦτον ἑορτὴ χαρμόσυνος, κὴ ἦταν ἔλθει οἱ χεισιανοὶ συναθροισμένοι, νὰ κάμη τῦ βασιλέως τὸ πρόσαγμα. Ἐξελθὼν οὖν ὁ πατειάρχης, ἐσυνάξιν ὅλης τὰς κοσμικὰς, κὴ ὁ θεῖος Σάβας τὰς μοναχάς. Ἔτυχε δὲ κὴ ὁ ἀνεψιὸς τῦ βασιλέως ὑπάτιος ἐκεῖ παρών. Ὅστις ἦτον αἰχμάλωτος, κὴ τότε ἤρχετο λυξωθεὶς μὲ ἀργυρια. Συναχθέντες οὖν ἅπαντες εἰς ἕναν μεγάλον, ἐβόησεν ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα εἰς ἐπήκοον πάντων. Ὅστις φρονεῖ τὰ δύτυχῆς κὴ νεοφεὶκ σεβήρετε κὴ σωτηρίχε, ἀνάθεμα. Καὶ ὅποιος δὲν φυλάγει τὰ δόγματα τῶν τεσσάρων ἁγίων κὴ οἰκυμενικῶν συνόδων, νὰ εἶναι ἀναθεματισμένος. Τότες ὁ δὲξ ἐθυμώθη ἰδὼν ὅτι ἠπατήθηκε. Πλεὶ φοβηθεὶς τὸ πλῆθος τῦ λαῦ, ἔφιγεν ἡσύχως εἰς ἢ καισαρειαν. Ὁ ὃ ἀνεψιὸς τῦ βασιλέως ὥμοσε, τὰ μὲν εἰς τλεὶ ὀρθοδοξίαν συγκοινωνὸς ἦ ἁγίων ἕως ἐχάτης ἀναπνοῆς. Καὶ ἐχαρίσε τῷ Σάβᾳ πλῆθος χρημάτων, δι᾽ ἃ νὰ φανῇ πρὸς αὐτὸν δύλαβὴς, κὴ πρὸς τὰ θεῖα πιστὸς κὴ ὀρθόδοξος. ὁ δὲ ὅσιος εὐχαριστήσας αὐτῷ, τὸν ἐπαρακάλεσε, νὰ οἰωτύχη ἢ βασιλέως ἀπλαγχνικὰ λόγια, νὰ μὴ θυμωθῇ, πῶς δὲν ἐφυλαξαν τὸ πρόσαγμάτης. Καὶ μὲ τλεὶ βελεὶ πάντων τῶν μοναχῶν ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ὕπισολὴν ταῦτα λέγουσαν. Ὁ κς ἡμῶν ἰς χς ὁ αἰώνιος βασιλεὺς κὴ θς ἢ ἁπάντων ἔδωσε τῷ θεοφιλεῖ κράτεισι τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, δι᾽ ἃ νὰ κυβερνᾷς μὲ τλεὶ θεοσέβειάσι ἐν εἰρλείῃ τὰς ἐκκλησίας, κὴ ἐξάγοις τλεὶ μρα τῶν ἐκκλησιῶν. Ἀπὸ τλεὶ ὁποίαν ἀρχησε τὸ δ᾽ εὐσεβείας μέγα μυσήειον. Καὶ ἀπ᾽ ἐδὼ διέβη εἰς τὰ δ᾽ γῆς πίρατε. Τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ὁπὲ κατοικῶμλι εἰς ἐτὲτον τὸν ἅγιον τόπον, ἐφυλαξαμλι ἕως τλεὶ σήμερον ἀνέθδυτον, καθὼς ἀπὸ τὰς ἁγίας ἀποστόλες αὐτο παρελάβομλι. Καὶ τὸ θέλομλι φυλάξῃ ἕως τέλυς μὲ τ᾽ χάρι τῦ θῦ. χωρὶς προσῶς νὰ ἔυγωμλι ἀπὸ τλεὶ ὀρθοτομίαν τῦ λόγυ ἔτε νὰ τὸ φθείρωμλι μὲ τὰς βεβήλες κενοφωνίας τῶν ἐναντίων. Διὰ ταύτλεὶ τ᾽ ἀμώμητον πίσιν ἀνιθράφη κὴ ἡ βασιλείασε ἐκ νεότητος. κὴ τώρα θαυμάζομλι πῶς εἰς τ᾽ ἡμέραις δ᾽ δυσεβείχσε γίνεται εἰς τ᾽ μρα τῶν ἐκκλησιῶν τόση ταραχὴ κὴ σύγχυσις, νὰ ξαβίζουσι οἱ ὑπηρέτασε, εἰς τὸ μέσον δ᾽ ἀγορᾶς ἔμπροσθεν ἰουδαίων κὴ ἐθνικῶν, τὰς ἱερωμένες κὴ μοναχὰς, τὲς ἁγίας ἄνδρας, μὲ τοσαύτην καταφρόνησιν, ὥσπερ νὰ ἦσαν κακῆργοι κὴ ἄνομοι, νὰ τὰς ἀναγκάζυσι, νὰ μολιύσεως τ᾽ πίσιν τ᾽ ἄμωμον. Λοιπὸν παρακαλεῖμλι τὸ κράτος σε, νὰ φροντίξῃς, νὰ μήμας πειράζυσι πλέον εἰς τοιαύτλεὶ πόθεσιν. Ὅτι ἄτοπον κὴ παράλογον πρᾶγμα εἶναι, νὰ τὸ εἰπῇ μό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νον τινας. Πῶς οἱ ἱεροσολυμῖται τόσοι ἀσκηταὶ ἢ ἐναρέτοι αὐτοί, δὲν ἐπαιδεύθημεν καλὰ εἰς τὴν πίστιν. Καὶ θέλετε νὰ μᾶς ἐρμηνεύσετε τώρα εἰς τὸ ζήτημας τὴν δυσέβειαν. Λοιπὸν φανερὸν εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ κενοφανὴς διόρθωσις, ὁπῦ λέγετε ὃ ῥῶ παράδοτον, καὶ ὑγιοῦς πίστεως, δὲν εἶναι διόρθωσις, ἀλλὰ διαστροφὴ καὶ νόθευσις μάλιστα. Καὶ ὅσοι αὐτὴν παραδέχονται, ἀπέρχονται εἰς τὸν αἰώνιον κόλασιν. Ὅθεν ἡμεῖς δὲν θέλομεν δεχθῆ ἀδεπόσως καινοτομίαν τινὰ ὃ πίστεως. Μόνον ὅσα μᾶς ἐπαράδωσαν οἱ ἐν νικαίᾳ, τὴ. Θεοφόροι πατέρες. Καὶ οἱ ἅγιοι λοιπῶν ἁγίων ξιῶν σωτόδων. Καὶ εἱμεσθεν ἕτοιμοι καὶ μόνον πᾶσαν θλῖψιν καὶ κάκωσιν. Ἀλλὰ καὶ μυρίους θανάτους νὰ λάβωμεν, παρὲξ νὰ ἔχωμεν ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξίαν ὀλίγον τίποτες. Ἡ ἡ εἰρήνη τὸ θῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν θέλει φρουρήσῃ τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν αὐτῦ, καὶ νὰ καταπαύσῃ τὸν ἐπεγερθέντα αὐτῇ ζάλον μὲ πνεῦμα τὸ στὸ κράτος καὶ ῥώσαξιν. Εἰς δόξαν αὐτῦ καὶ καύχημα τῆς θεοφιλῦς βασιλείασσε.

Ἀλλὸ μὲν βασιλέως ἀνέγνωστε τὴ ἐπιστολὴν, ἀμὴ ὑπόκρισιν δὲν εἶχεν ἄδειαν νὰ δώσῃ, ὅτι ἐπήγενεν εἰς τὸν πόλεμον. Ἡμεῖς δὲ ἀς ἔλθωμεν εἰς τὴ περὶ τῦ μακαρίου διήγησιν. Ἀφῦ ἐξώεισαν ἄδικα τὴ περὶ ἀρχῶν ἠλίαν, καθὼς παραπάνω ἐγράψαμεν, ἔγινε μεγάλη πεῖνα καὶ πολλὴ ἀκρίβεια εἰς ὅλων τὸν παλαισίνων πέντε χρόνους. Καὶ ποσῶς δὲν ἔβρεξεν. Ὅθεν ἦτον παντοχῦ ξενοχωρεία εἰς ταῦτα τὰ ὄρια, ὄ μόνον εἰς τὰς κοσμικὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μοναχὰς, ὁπῦ ἦσαν εἰς κελλία καὶ μοναστήρια. Ὁ ὃ μέγας Σάβας ἐκυβέρνα ἑπτὰ μεγάλα μοναστήρια. Τὰ ὁποῖα ὁμοίως εἶχασι χρείαν τὴ ἀναγκαίαν καὶ πολλὴν ὑστέρησιν. Πλὴν αὐτὸς δὲν εἶχε περὶ τούτων καμίαν μέριμναν. Μόνον εἰς τὸν δεσπότην εἶχε τὴν ἐλπίδα. Καὶ παρευτῦ ἐζήτει βοήθειαν. Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς ἡγουμένους τῶν μοναστηρίων. Τὰς εἶπε, νὰ μὴ μεριμνῆσι διαυτό. Οὐδὲ ποσῶς νὰ πικραίνουνται. Ἀλλὰ νὰ ἐλπίζωσιν εἰς τὸν κῦ. Καὶ ἐκεῖνος τὰς θέλει δώσῃ τὰ χρειαζόμενα. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἦλθεν ἡ λαύρα τῦ ἁγίου εἰς τόσην ὑστέρησιν, ὁπῦ δὲν εἶχασιν ὅτε ἄλευρον, ὅτε ἄλλο βρώσιμον τίποτας. Ἀπελθὼν οὖν ὁ διηγητὴς, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι τὴν ἐρχομένην κυριακὴν δὲν εἴχασι κἂν ἄρτον νὰ λειτουργήσωσιν. Ἡ δὲ θαυμασία ἐκείνη ψυχὴ δὲν ἀπελπίσθη ὐδὲ τότες ἀπὸ θείας φρονοίας, ἀλλ' εἶπεν αὐτῷ. Ἐκεῖνος ὁπῦ μᾶς εἶπε τέκνον νὰ μὴ μεριμνῶμεν περὶ τὸ αὔριον, αὐτὸς ἔχει τὴν ἔννοιαν, νὰ μᾶς στείλῃ ἐξ ὕψες βοήθειαν, νὰ μὴν ὑστερηθῶμεν ἀπὸ ἱερᾶς λειτουργίας. Οὕτως ὁ ὅσιος προσεφήτευσε. Καὶ (ὡ

τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς μεγίστης φορὸς αὐτὸν κηδεμονίας σε δέσποτα) φρὶν νὰ φθάσῃ ἡ κυριακὴ ἤλθασι τινὲς ἀγνώριστοι ἄνδρες, ὡς ἂν θείας φρονοίας ἀπεσταλμένοι. Καὶ φέρνουσι ξυάκοντα ὑποζύγια φορτωμένα σῖτον. Οἶνον. καὶ ἔλαιον. Καὶ ἄλλα ὅσα εἶναι εἰς ζοφιὼ ἐπιτήδεια. Εὐχαριστήσας δὲν τοῦ κῦρ ὁ ὅσιος, εἶπε φορὸς τὸ κελλαρίον ταῦτα. Τί λέγεις ὀλιγόπιστε, ἀφιλόμοχθε πόρα τινὶ ἱερουργίαν δίχα τινὶ τοῦ ἄρτου ὑστέρησιν; Ὁ δὲ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, μετανοῶν τινὶ φροτέραν μικροψυχίαν, καὶ αὐτῷ μὲ δακρύων συγχώρησιν. Ὁ δὲ νουθετήσας, αὐτὸν, νὰ μὴν εἶναι πλέον τοσοῦτον μικρόψυχος, ἀλλὰ νὰ ἐπιρρίπτῃ φορὸς τὸν θεὸν τὴν μέριμναν, καὶ τὸν δᾶδ ἐν εἰρήνῃ ἀπέλυσε.

Τῇ ἐπαύριον ἦλθασιν ἀπὸ τὸ σπήλαιον τινὲς μοναχοὶ, λέγοντες. Ὅτι οἱ ποιμένες ἀφιῶσι τὰ φρόβατα καὶ ἔζωγαν τὰ σπαρτὰ τῆς λαύρας. Οὐ μόνον δὲ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰσέρχουνται εἰς τὸ μοναστήριον. Καὶ ἀφιῶσαν βρώματα δυνασκῶς, ποιοῦντες εἰς τὰς ἀδελφὰς παθ' ἑπάστιν πολλὴν ταραχὴν καὶ θόρυβον. Ὁ δὲ ἅγιος ἐπαράγγειλε τῶν ποιμένων μὲ ταπείνωσιν καὶ φρόνησιν καὶ τὸ συνήθες, νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τινὶ λαύραν. Καὶ νὰ μὴ κάμουν ἄλλην ζημίαν εἰς τὰ τῶν μοναστηρίων γεννήματα. Οἱ δὲ ποσῶς δὲν ἐφρόνησαν τὰ λόγιά του. Ἀλλὰ πάλιν ἐποιοῦσαν ὡς φρότερον. Ἀλλὰ ὁ κῦρ τοὺς ἐδίδαξε μὲ τὸ ἔργον, νὰ μὴ καταφρονοῦσι τοὺς δούλους του. Καὶ φαρούθιος, ὢ φαραδόξων φραγμάτων, ἔσυρε τὸ γάλα τῶν φροβάτων, καὶ ἀπεσείρωσαν. Καὶ ἐφοβοῦσαν τὰ ἀρνία τους, μὴ ἔχοντα γάλα νὰ φάγωσιν. Οἱ δὲ ποιμένες κατάλαβαν, ὅτι δίχα τινὶ παρακολούτους ἔπαθον τοιαύτην ζημίαν, ὅθεν δραμόντες εἰς τὸν ἅγιον; ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, τινὶ ζημίαν ὀλοφυρόμενοι, θερμῶς τὴν ἁμαρτίαν ἐξομολογούμενοι. Καὶ παύσοντες πλέον, εἰς τὸ μέρος τῆς λαύρας νὰ μὴ πλησιάσωσιν. Ὁ δὲ συγχωρήσας, εὐλόγησεν αὐτούς, καὶ μὲ τινὶ εὐλογίαν ἐλύθη ἡ τιμωρία. Ἠφανίσθη ἡ ἀπὸ μασῶν σείρωσις. Ἐ'δραμε κρουσιδὸν τὸ γάλα. Οἵτε ἄρνες ζεφόμενοι ἔθαλλον. καὶ εἰς χαρὰν μετεβλήθη ἡ τῶν ποιμένων κατήφεια. Ὁ δ' ἅγιος ὑπὸ τῆς ἄνωθεν φρονοίας κινούμενος, ὑπῆγε μὲ ἄλλους δύο ἀδελφοὺς στέφανον καὶ εὐθάλιον καλουμένης, νὰ ἐπισκέψουσι τὸ μακαριον πεῖ ἀρχίλαϊαν. Ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τινὶ ὀξυρείαν, δίχα τινὶ ὀρθόδοξον πίστιν. Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ τῆ σεβήρε, ὡς ἄνωθεν εἴρηται. Ὅστις ἰδὼν τὸν ἅγιον, ἐχάρη πολλὰ. Καὶ εὐχαρισήσας αὐτῷ, ὅπου ἐπῆρε τόσον κόπον ὀγδοήκοντα χρόνων ἀνὸς, νὰ ὑπάγῃ τόσον κόσμον, νὰ τὸν βγάλῃ εἰς τινὶ δεινὴν ὀξυρείαν ἐκείνην, εὐφράνθησαν πολλάκις.

Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ τὸν ἐπράτησεν ἐκεῖ ἡμέρας πολλὰς, νὰ ἀπολαύσῃ ἕνας τὸν ἄλλον τους. Εἶχαν οὖν συνήθειαν νὰ αἰτιαιώνωνται πᾶσαν ἑννάτην ὥραν νὰ ξωγήσουν. Καὶ μίαν ἡμέραν δὲν δύνηκεν ὁ πατειάρχης ἀπὸ τὸ κελλίον του, ὅθεν ἔμεινε καὶ ὁ Σάβας νῆσις μὲ τοὺς συνξόφους του. Καὶ τὸ μεσάνυκτον ἀξήλθε πεείλυπος, καὶ λέγειτως. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄδειαν νὰ φάγω, καὶ μήμε καρτερεῖτε. Οἱ δὲ ἠρώτησαν αὐτὸν τὴν αἰτίαν, καὶ δι' ἣν εἶχε τοσαύτην κατήφειαν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο πικρῶς σενάξας. Γίνωσπε, μακάειε Σάβα, ὅτι ταύτην τὴν ὥραν ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς ἀγκστάσιος. Καὶ μέλλω νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ τὴν δεκάτην ἡμέραν, νὰ παρασαθῶμεν εἰς τὸ φοικῶδες βῆμα τοῦ δεσπότου χειστοῦ, νὰ δικαθῶμεν ἀμφότεροι. Αὐτὴν τὴν νυκτα, ὁπῶς εἶδεν ὁ πατειάρχης τὴν ὀπασίαν, ἔβλεπε καὶ ὁ ἅγιος κειανὸς ἄγγελον ἀσβοπέλεκας καὶ σκτυπῶσαν τοῦ βασιλέως. Καὶ ἔπω φεύγων, αἰσχρῶς τὴν ψυχὴν ἀπερρίφεν. Οὕτως οὖν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠκούσθη ἡ φήμη, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησε. Μετὰ ταῦτα ἠκολέθη καὶ ἡ κοίμησις τοῦ μακαείου ἠλία κῦ τὴν προόρρησιν. Ἐψήφισαν δὲ βασιλέα τὸν ἰουστῖνον. Ὅστις ἔσελεν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην προστάγματα, νὰ λαμβάνουν πάλιν τοὺς θρόνους τους οἱ ὀρθόδοξοι ἀρχιεῖς. Καὶ νὰ γράφουν εἰς τὰς ἱερας βίβλους τὴν ἐν χαλκηδόνι σύνοδον. Καὶ ἵνα να ἀπολαύσῃ γαλήνην ἡ ἐκκλησίαμας. Ἦτον δὲ τότε γηραιὸς ὁ μακάειος Σάβας ἐτῶν τε, π'. ἔτη. Ἀθενὴς καὶ ἀδυνατος ἀπὸ τὴν ἄσκησιν. Πλὴν εἰς τὴν τῆς ψυχῆς προθυμίαν ἦτον νεώτερος. Καὶ δὲν ὠκνόσε ποσῶς. Ἀλλὰ διὰ τὸν ζῆλον τῆς ὀρθοδοξίας, ἔδραμεν εἰς τὴν καισάρειαν καὶ σκυθόπολιν. κηρύσσων παπαχῆ το δύσεβὲς τοῦ βασιλέως διάταγμα. Γράφωντας τὰς τέσσερας συνόδους εἰς τὰς ἱερας βίβλους τῶν ἐκκλησιῶν. Καὶ νεθεμελίωσε πάντας, καὶ ὁδηγῶν πρὸς ὀρθοδοξίαν, μὲ τὸ μέλι τῆς γλυκυτάτης διδασκαλίας του. Γυμνὸς δέτις ἐπείτετο εἰς τὴν ὁδον ἀθυνεμένην χρόνους πολλοὺς. Καὶ ἔβρεχεν αἷμα ἀποκάπτωτης, καὶ κάποια ἄλλη δυσωδία τοσοῦτον βρωμερὴ, ὁπῶς δὲν ἐδυνέτο τινὰς νὰ πλησιάσῃ. Ἀλλὰ καὶ οἱ συγχωρεῖστης τὴν ἐσυγχέουσαν. Ὅθε ἡ πάλαυα εἶχε πολλὴν σενοχωρείαν καὶ βάσανον. Ἐπειδὴ ἰαζος δὲν ἐδυνέτο ποσῶς νὰ τὴν ὠφελήσῃ. Ὡς εἶδεν οὖν τὸν ἅγιον διαβαίνοντα, ἐφώναξε ταῦτα δακρύσσα. Δῦλε τοῦ θεῦ, λυπήσουμε τὴν παλαίπωρον. Ὁ δὲ σπλαγχνισθεὶς ἐπ' αὐτὴν ἐπλησίασε. Καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, ἠγέρθηκε τεθεραπεύμενη. Αὕτη ἡ φήμη ἠκούσθη εἰς πολλούς. Καὶ προστελθων τις, ὁπῶ εἶχεν ἕνα θυγάτειον ὑπὸ τοῦ πονηρῶ δαίμονος χαλεπῶς λίαν βασανιζόμενον. Παρεκάλει

αὐτὸν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὸν, νὰ το θεραπεύσῃ. Δυσωπηθεὶς οὖν ὁ φιλανθρωπότατος Σάβας, ἐσφράγισε τὸν παῖδα μὲ το σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ εἰς το ὄνομα τοῦ διαστότε χριστοῦ. Καὶ εὐθὺς ἐλυτρώθη τοῦ δαίμονος, & τὸν ἐπῆρεν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑγιαίνοσαν. Οὕτως εὗρε τοσαύτην χάριν ὁ Σάβας εἰς τὸν ψυχὴν, ὁποῦ ὅσα ἐζήτα τοῦ Θεοῦ, ἀνεμποδίστως ἐλάμβανε. Καὶ ἐτέλει τοιαῦτα θαύματα. Το δὲ σῶμα πάλιν εἶχεν ὑπήκοον, εἰς το θέλημάτου. Καὶ μήτε ὅταν ἐνήστευεν, ἦτον ἀδυνὴς ἐξὴ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, ὁποῦ ἔβγαζε τὰς πασχοσὰς μόνον μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα, καὶ πάλιν ἔκαμνεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας, ἔτε ὅταν ἔβγαζε καθεκάστην ἐβλάπτετο ὁ σώμαχός του ποσῶς, ἀλλὰ ἦτον πάντοτε ὑγιὴς καὶ ἄῤῥωστος. Διωατὴς καὶ ἀβλαβὴς πράσεως. Καὶ καθὼς ἦτον γλυκὺς τῷ σώματι, ἔτω καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Εἰς δὲ τὸ φρόνιμα μέτριος. Τὸν ζῆτον ἐπεικὴς. Τὴν ὁμιλίαν ἡδὺς καὶ γλυκύτατος. Τὸ ἦθος ἁπλούστατος. Τὴν φρόνησιν βεβαιότατος. Καὶ τὴν ἀγάπην ἔχων πρὸς ἅπαντας ἀνυπόκριτον.

Τὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἀνομβρείας ἦλθασιν εἰς τὸν ἅγιον οἱ μοναχοὶ τοῦ ἀσκηταίου, ζητοῦντες συγχώρησιν, νὰ ἀναχωρήσουν, ὅτι δὲν ἐδυνούσανταν πλέον, νὰ ὑπομένουν τὴν στενοχωρίαν τοῦ ὕδατος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Ὑπομείνατε ὀλίγας ἡμέρας. Καὶ θέλει ἔλθῃ τὸ θεῖον ἔλεος εἰς τὰς λόγους. Οὕτω εἶπε, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἦλθεν εἰς ἐκεῖνο το μοναστήριον τόση βροχὴ, ὁποῦ ἐπλήρωσεν ὅλας τὰς σέρνας καὶ ὑποδοχὰς τοῦ ὑδάτων. Καὶ τὸ παραδοξότερον, ὅτι δὲν ἔβρεξεν εἰς ἄλλον τόπον ποσῶς. Μόνον εἰς τὴν λαύραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐμελετῶσαν νὰ φύγουσιν. Εἰς δὲ τὰ ἕτερα μοναστήρια, ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ τειχύρια, κἂν μία ῥανίδα δὲν ἔπεσεν. Ὅθεν ἔδραμον καὶ ἐκεῖνοι οἱ προεστῶτες καὶ καθηγούμενοι. Καὶ πίπτοντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, ἔλεγον ταῦτα παρακαλούμενοι. Τί ἐπαίσαμεν ἡμεῖς οἱ παλαίφωροι. Καὶ δὲν ἔκαμες καὶ ἐξὴ λόγημας δέησιν. Νὰ μᾶς σείλῃ τὴν δρόσον ὁ κύριος, ὁποῦ ἔχομεν ὁμοίαν στενοχωρίαν. Καὶ χρειαζόμεθεν περίσσειαν ἀνάψυξιν; Ὁ δὲ παρηγορῶν αὐτὺς, ἔλεγεν. Εἰς ἐκείνας, ὁποῦ εἶχασι μεγαλύτερην χρείαν, κατέπεμψε τὴν εὐλογίαν ὁ κς. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλει ἐποστείλῃ καὶ εἰς ἐσᾶς τὰ ἐλέητα. Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τοῦ ἐγκαινίου, καὶ ἦταν ὅλαις αἱ βρύσες γεμάταις, καὶ ὕδωρ ποσῶς δὲν εὑρίσκετο. Καὶ πολλοὶ διαὐτὸ ἐκινδυνεύσαν. Ὁ δὲ πατριάρχης ἰωάννης ἠρώτα εἰς κάθε τόπον, καὶ ἔσκαπτε νὰ εὕρῃ νερὸν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνάτο. Ὅθεν ἐπάθετο τὴν συμφορὰν τῆς πόλεως ὀδυρόμενος. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ἔτε κλαίοντα ἕνας τις φίλος σῶμος ὀνόματι, εἶπεν αὐτῷ. Ἄλλην ἰαζρείαν δὲν

ἔχο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχομεν δέησιν, μόνον νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν τὸν μέγαν Σάβαν, νὰ κάμῃ σᾶς κύριον δέησιν, νὰ μᾶς λυτρώσῃ τῆς μάστιγος. Προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐπαρεκάλει, νὰ ἀνθθῇ τῷ Θεῷ, νὰ ἀπολαγχνιαθῇ τὸν λαόν, νὰ σείλῃ ἀμαιδθεν τὸ ἔλεος. Ὁ δὲ ἅγιος προφασιζόμενος ἔλεγεν, ὅτι ἦτον ὑπὸ τὴν δικαιοσύνην ἡ αἴτησις. Ὁ δὲ πατριάρχης ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, μὲ δακρύων ῥεύματος, καὶ ἦλθε αὐτοῦ γονάτων ἀπτόμενος. Καὶ παρεκάλει αὐτὸν, νὰ τὸν ὑπακούσῃ, νὰ μὴ ἀπολεσθῇ τόσος κόσμος δι᾽ τὴν τοῦ ὕδατος σέρησιν. Δὲν ἔχοντας ἄλλο τί νὰ κάμῃ ὁ ἅγιος, ἐλλείθη εἰς ἕνα οἶκον, παραγγείλας καὶ αὐτοῖς νὰ προσεύχωνται. Καὶ οὗτος ἔκαμνε ἔγκλειστος, προσάγων θερμὰς δεήσεις πρὸς κύριον. Τὴν τρίτην ἡμέραν τὴν πρωΐαν φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐξαίφνης ἐγίνη νεφῶν συσσοφὴ καὶ ἀέρος σκότωσις, καὶ ἦλθε τοσαύτη βροχὴ, ὅπου ἐπλημμύρησαν ὅλα τὰ ποτάμια. Τὰ φρέατα καὶ τὰ πηγάδια ἐπλήσθησαν. Καὶ ὅλοι τῆς πόλεως μιᾷ ψυχῇ καὶ γλώσσῃ διὰ δεινῶν λυτρωθέντες, τῷ Θεῷ τὴν εὐχαριστίαν ἀνέπεμπον. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν ὁ ῥηθεὶς πατριάρχης, ἀφιώνοντας εἰς τὸν θρόνον ἀξιόχρεον διάδοχον τινὰ καὶ ἐνάρετον καλούμενον πέζον.

Μετὰ ἓξ χρόνους ὁ βασιλεὺς Ἰουστῖνος ἀσθένησε βαρέως, γέροντας ὤν. Ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κυβερνᾷ τὸ βασίλειον, ἐψήφισεν αὐτοκράτορα, τὸν σφετηγὸν καὶ πατρίκιον Ἰουστινιανὸν τὸν ἀνεψιόντου. Οὗτος ὑπῆγε συνεχῶς μὲ τὸν θεῖον Σάβαν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ τὸν ἐλάβετο πολλὰ, ὅπερ καὶ οἱ πρότερον πατριάρχαι. Εἶχε δὲ καὶ μίαν ἀδελφὴν ἡσυχίαν τὸ ὄνομάτης πεῖσα ἐνάρετον.

Ἦτις ἦτον βαρέως ἀσθενημένη, καὶ δὲν ἐδυνέτο ἰατρὸς νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ὁ δὲ πατριάρχης εἶχε πολλὴν τὴν θλῖψιν περὶ αὐτῆς. Καὶ ἐπαρεκάλεσε τὸν ἅγιον, νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν. Καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ σφραγῖδα εἰς τὴν ἄρρωστον διατυπώσας, ἀθέως ὑγιὴς τῆς κλίνης ἐγείρεται. Τοιαύτην ἀμοιβὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἅγιον ὁ ἐπίσκοπος, διὰ τὴν τιμὴν ὁποῦ εἶχε πρὸς αὐτὸν καὶ δυλάβειαν. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐτελεύτησεν ἡ Ἰουλιανὴ ἡ ἐγκόνη τοῦ βασιλέως. Οἱ δὲ δυνάχοι αὐτῆς ὡς πιστότατοι ὁποῦ ἦσαν καὶ φίλοι τοῦ μακαρίου Σάβα, ἐπήρασι χρήματα ἀναρίθμητα καὶ τοῦ τὰ ἤφεραν. Δεόμενοι νὰ τὰ δεχθῇ νὰ γλυτώσῃ καλόγεροι. Ἀμὴ δὲν ἠθέλησε, νὰ παρίβῃ τὴν τάξιν, νὰ βάλῃ εἰς τὴν λαύραν τινὰ ἀγγεῖον. Μόνον τὰς ἐσφ-

λευ

λεν (νεθετήσας αὐτους ἱκανῶς) εἰς τὸν Θεοδόσιον. Ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν. Τότες ἐψήφισαν καὶ οἱ σαμαρεῖται ἐδικόντους βασιλέα ἰουλιανὸν ὀνόματι. Οἵτινες ἐβασάνισαν πολλὰ τοὺς χεισιανούς, καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσαν, ἀπερχομένους εἰς τὰ χωρία ὅπου τους ἐγειτονεύαν. Καὶ μάλιστα εἰς τὰ θεῖ χωρα τῆς νεαπόλεως. Καὶ τὸν μὲν ἐπίσκοπον ἀπέκτειναν. Ἄλλους δὲ ἱερεῖς ἠχμαλώτευσαν. Ἄλλους ἐφόνευσαν. Καὶ ἑτέρους πυρὶ κατέκαυσαν. Καὶ ἄλλας μυρίας ὕβρεις ἐποίησαν κατὰ τῆ χεισιανῶν οἱ ἀνόσιοι. Ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα μαθὼν, ἔστειλε φουσάτο. Καὶ ἐφόνευσαν τον βασιλέα αὐτῆ ἰουλιανον. Τὸν δὲ σιλουανὸν, ὅπου ἔπραξε πολλὰ ἄτοπα κατὰ τῆ χεισιανῶν, ἐκατάκαυσαν δικαίως τον ἄδικον, διὰ νὰ πληρωθῆ εἰς αὐτον τὸ Σάβα ἡ προρρησις.

Εἷς ἦ ἀπ' ἐκείνες, ὁπὸ τ' ἀκολουθᾶσαν, τ' κλῆσιν ἀρσένιος, τ' ἀξίαν ἱλλικήσειος, ὑπῆγεν εἰς τὸ βυζάντιον, κὴ ἔχοντας παρρησίαν (δὲν ἠξέυρω πόθεν κὴ πῶς προὸς τον βασιλέα, τὸ ἔρραψε χίλια ψεύματα. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς παλαισίνης ἦταν αἴτιοι τῆς τῶν σαμαρειτῶν στάσεως, κὴ τους ἔφερνε θανατος. Ὅθεν ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτῶν. Καὶ ἐβουλετο να τους ζημιώσῃ. Ταῦτα μαθὼν ὁ πεῖ ἄρχης τῆς ἱλῆμ, ἐλυπήθη τον λαὸν αὐτὸ. Καὶ ἐδεήθη θερμῶς τὸ ἁγίε Σάβα νὰ κοπιάσῃ ἕως τὸν βασιλέα, νὰ τὸν παρακαλέσῃ, νὰ μὴ κακοποιήσῃ τους ἀναιτίους. Ὁ δὲ ὅσιος ὕυπνος γηραιὸς καθὼς ἦτον ἐννενηκοντα χρόνων, δὲν ἐναντιώθη ποσῶς. Δὲν ὤκνησε. Δὲν ἐφοβήθη τὸ μάκρος τῆ δρόμε, κὴ ἀσθένειαν σώματος. Ἀλλὰ διὰ νὰ σώσῃ ψυχας, ἐκίνησε μὲ τόσην προθυμίαν, ὥσπερ νὰ ἦτον νέος & ἀνδρεῖος. Καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ βυζάντιον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκέσας, ὅτι ὁ Σάβας ἔρχεται, ἔστειλεν δύο ἢς καὶκι βασιλικὸν κὴ πολλὲς δορυφόρες, νὰ τον φέρουσι, μὲ τιμὴ πολλὴ, καθὼς ἔπρεπεν. Ἔπειτα ἔστειλε κὴ τον πεῖ ἄρχην ἔπιφανιον μὲ ὅλον τὸν κλῆρον, νὰ τὸν προϋπαντήσουν. Κείνοντας εἰς τὴ δρόμον αὐτὸ, ὅτι δὲν ἠπεδέχετο ἔπῆγειον τινα, ἀλλα ὑπὸ ἄγγελον. Φθάσας οὖν ὁ Σάβας εἰς το παλατιον, ἔβλεπεν ὁ βασιλεὺς ἕνα στέφανον μὲ λάμψιν ἀνθρὰν εἰς τὴ κεφαλὴ τὸ ἁγίου, ἐσόλισε μύρον μὲ διαφόρους χαρίτας. Καὶ τῆ λαμπρότητι ἐξασραπτοντα. Καταπλαγεὶς οὖν εἰς ταύτην τὴ ὅρασιν, κὴ τῆς καθέδρας ταχεως ἐξανασας, ἠπαράζετο ἐκείνῃ τὴ ἱερὰν κεφαλὴ, μὲ πολλὴ ἀλάβειαν. Καὶ ἀυλογηθεὶς ὑπ' αὐτὸ, ἦλθε κὴ ἡ βασί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασίλισσα, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τὴν εὐλογήσῃ, καὶ νὰ τὴν εὐχηθῇ, νὰ κάμῃ τέκνον, ὅτι ἦτον στεῖρα. Καὶ εἶχασι πολλὴν ἀθυμίαν περὶ τούτου ἀμφότεροι. Ὁ δὲ ἅγιος δεντρὸν εὐχήθη διὰ τεκνογονίαν ποσῶς, μόνον εἶπετους, νὰ τοὺς δυναμώνῃ ὁ κύριος, νὰ τοὺς δίδῃ νίκην κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἕτερα ὅμοια. Αὐτὴ δὲ πάλιν τοῦ ἔλεγε διὰ παιδοποιΐαν. Ὁ δὲ ἔλεγε τὴν φρόντιδα εὐχήν. Τοῦτο δὲ ἔγινε πολλάκις, ὥστε πάντες ἐγνώρισαν. Ὅτι δὲν ἤθελε, νὰ τῆς εὐχηθῇ ὁ ἅγιος. Ὅθεν ἀπῆλθεν ἡ βασιλὶς φθεῖλυπος. Τινὲς δὲ φίλοι τοῦ βασιλέως ἠρώτησαν τὸν ὅσιον, διατί δὲν ἔκαμε τῆς βασιλίδος τὸ ζήτημα, ἀμὴ τὴν ἐσκανδάλισε τόσον; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ Θεὸς νὰ μήτης δώσῃ τέκνον, ὅτι ἐὰν γλυκανθῇ ἐξ αὐτῆς παιδίον, θέλει νὰ ἀναθρέψῃ τοῦ σεβήρου τὰ δόγματα, καὶ κάμῃ φθειρότερον θόρυβον καὶ σύγχυσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν φθορὰ τὴν ἀναστάσιον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰουστινιανὸς τόλμῃ ἀγάπῃ καὶ εὐλάβειαν ἔδειξε πρὸς τὸν ἅγιον. Ὅτι οὐ μόνον ἐσυγχώρησε τὴν παλαισίνων. Ἀλλὰ καὶ τοὺς σαμαρείτας ἐδίωξεν ἔξω τῆς πόλεως. Προστάσσωντας, νὰ κάμνωσι τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἔξωθεν. Καὶ νόμον ἔδωκε, νὰ μὴ κληρονομᾷ ἕνας τὸν ἄλλον, διὰ νὰ μὴ πλεονάζῃ ὁ βίοστους. Καὶ ἄπιστοι ἀπ' αὐτοὺς στασιάσῃ πλέον, νὰ τὸν φονεύουσι. Τοῦτο φοβηθεὶς καὶ ὁ ῥηθεὶς ἀρσένιος, ἐδέχθη τὸ ἅγιον βάπτισμα ὑπὸ τοῦ ὁσίου. Ὅτι ἦτον σαμαρείτης τοφρότερον. Ἀλλὰ ταῦτα μετὰ ὕστερον. Ἡμεῖς δὲ ἂς εἰπῶμεν φθεὶ τοῦ πιστοῦ βασιλέως καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Ὅστις ἐξύρωνας πόσον ἐτίμησε τὸν ἅγιον ὁ βασιλεὺς ἀναστάσιος, ὁπού δὲν ἦτον ὀρθόδοξος, καὶ πάλιν τοῦ ἐχάρισε τόσον χρυσίον, ἠθέλησε, νὰ τοῦ δώσῃ καὶ οὗτος φθισσότερον. Ὁ δὲ ὅσιος εὐχαριστήσας τὴν καλὴν προαίρεσιν, εἶπεν αὐτῷ. Ἐκεῖνος ὁ φιλόστοργος πατὴρ καὶ φροντιστὴς τῆς ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν, ὁπού ἔξεφε πλησίως τὸν ἀπειθῆ λαὸν εἰς τὴν ἔρημον, ἔχει καὶ ἡμᾶς τὴν φροντίδα καὶ μέριμναν. Ἀμὴ ἀπὸ τὸ κράτος σου χρειαζόμεσθεν, νὰ μᾶς κάμῃς φιλοτιμίαν ἀναγκαιοτέραν χρημάτων, ἐὰν θείζῃ ἡ βασιλείασου. Οἱ παλαιστῖνοι πάσχουσιν ὑπὸ τῆς σαμαρέων πολλὰ βάσανα. Πολλὰ κτίσματα καὶ ναοὺς τῶς ἐχάλασαν. Πρόβατα καὶ βόας καὶ ἄλλα κτλῴη τοὺς ἁρπασαν. Πολλοὺς δὲ αὐτῆς ἠχμαλώτευσαν. Τοὺς καρπούστους κατέκαυσαν. Καὶ ἑτέρας ζημίας τοὺς ἔκαμαν. Διὰ τὰς ὁποίας αἰτίας ἔχουσι τοσαύτην πτωχείαν, ὁπού μὲν τὴν κα-

θη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θημερούσιον τροφὴν δὲν ἔχουσι. Καὶ λιμοκτονοῦσιν οἱ τάλανες. Ὅθεν δέομαι, νὰ τοὺς ἀφήσῃς καμπόσον καιρὸν τὸ χαράτζιον, νὰ ἐπαρμιῶ ὀλίγα ἄνεσιν. Καὶ τότε πάλιν νὰ πληρώσω τὸ ὀφειλόμενον. Ἔτι δὲ ὅσοι ἔρχονται νὰ προσκυνήσω τὸν ζωοποιὸν τάφον τοῦ σωτῆρός μας, χρειάζονται καὶ αὐτοὶ στέγης νὰ ἀναπαύσωνται ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ὁδοιπορείας. Μάλιστα ἐὰν ἀσθενήσουσι. Καὶ εἶναι περίσσια ἀναγκαῖον, νὰ κτισθῇ δι' αὐτὸ αἰτίαν ταύτην, ἕνα νοσοκομεῖον εὐρύχωρον. Ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος ναὸς τῆς Θεοτόκου, ὃν ἔκτισεν ὁ πατριάρχης Ἰλίας, λείπεται στολισμὸν καὶ ἄλλην κατασκευήν. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μοναστήρια, ὁποῦ ἔκτισα, δὲν ἔχουσι φροῦριον κανένα σημάτους, νὰ φυλάγωνται οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνάγκης. Πρὸ πάντων δὲ ἡ αἵρεσις τῶν Ἀρείου, Νεστοριέτε, καὶ Ὠριγένες θορυβεῖ καὶ ταράττει καὶ ἐκκλησίας. Διατοῦτο πρέπει, νὰ βάλλῃ εἰς τοῦτο ἡ βασιλείασου πολλὴν ἐπιμέλειαν, νὰ ἀφανίσῃς μὲ πολλήν σου δύναμιν τὰ ζιζάνια. Καὶ ἐὰν τελέσῃς αὐτά, ὁποῦ εἶπόνσοι, ἔχω θάρρος, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, νὰ σὲ χαρίσῃ πλουσίας τὰς ἀμοιβάς. Νὰ σὲ ὑποταχθῇ ὅλη ἡ Ῥώμη. Ἡ καρχηδών, καὶ ὅσα μέρη ἐστασίασαν, νὰ προσκυνήσουσι πάλιν τὸ κράτος σου. Τοιαύτας αἰτήσεις φιλοθέους τε καὶ κοινωφελεῖς ὁ θεῖος Σάβας ἐποίησεν. Ὁ δὲ πιστότατος βασιλεὺς ἔδειξε μεγάλην δίψαν, νὰ φιλοτιμήσῃ τὸν ἅγιον. Καὶ ἔγραψεν εὐθὺς προστάγματα εἰς ὅλους τοὺς τόπους κατὰ τῶν ῥηθέντων αἱρετικῶν, προστάσσων τοὺς ἡγεμόνας καὶ ἄρχοντας, νὰ μὴ βάλλουσι κωλὺν εἰς τὸ μέσον. Ἀλλ' εὐθὺς νὰ τελέσουσι τὸ προσταττόμενον. Ἔγραψε δὲ πρὸς αὐτὸν τῆς Ἀσκάλωνος τὸν ἀρχιερέα καὶ τὸν ζαχαρίαν, νὰ ἰδοῦσι ποσας ζημίας ἔκαμαν τῶν παλαιστίνων οἱ σαμαρεῖται, νὰ τοὺς αὐτιμείψῃ, νὰ μὴ πληρώσουσι τόσους χρόνους χαράτζιον. Καὶ ὅσας ἐκκλησίας κατέσβεσαν, νὰ τὰς ἀνακαινίσουσι μὲ τὰ αὐθεντικὰ χρήματα. Ἔτι δὲ νὰ κτίσουσι εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν νοσοκομεῖον. Εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀφιερώσουσι σιτηρέσιον κάθε χρόνον φλωρία χίλια ὀκτακόσια πεντήκοντα. Καὶ ἄλλον οἶκον νὰ κτίσουσι, νὰ ἀναπαύωνται οἱ ξένοι, ὁποῦ ἔρχονται εἰς προσκύνησιν. Τὸν δὲ ναὸν τῆς ὑφαγίας Θεοτόκου νὰ τελειώσουσι μὲ πᾶσαν διαφορείαν. Καὶ νὰ κτίσουσι πλησίον τῆς λαύρας πύργον καὶ φροῦριον ἰσχυρόν. Νὰ τὸ ἔχουσι οἱ μοναχοὶ κάθε καιρὸν ἀσφαλὲς καταφύγιον. Πρὸ πάντων δὲ νὰ ἐξαφανίσουσι καὶ

νὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἀνεθεματίσουν λαμπρῶς τὰς προρρηθείσας αἱρέσεις. Τοῦτα δ' ἐστυπώσας ὁ βασιλεὺς μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, τοῦ ἐβγαίσπασεν ὁ ἅγιος, τάσσοντας νὰ δέεται τοῦ θεοῦ δι' αὐτὸν λέγοντου. Καὶ ὁ λόγοστου εἰς καιρὸν ὀλίγον ἐτελειώθη. Καὶ ὅλη ἡ ἀφεμὴ, ἡ ῥώμη, καὶ τὰ γελλίμερα καρχηδόνες ἤλθασιν εἰς τὴν ὑπαταγὴν αὐτοῦ, καθάστου ἐβγήθη ὁ ἅγιος. Ὅστις λαβὼν τὰ βασιλικὰ γράμματα οἱ ἐπίσκοποι, ἀπῆλθον εἰς τὴν πρώτην παλαιστίνην, ὅπου εἶχαν οἱ σαμαρεῖται καμομένας πολλὰς ζημίας. Καὶ ἐτίμησαν αὐτὰς δώδεκα κονδυλαρίων ἄφεσιν. Εἰς δὲ τὴν σκυθόπολιν μετριώτερον. Καὶ οὕτως ἐτελέσθησαν εἰς ὀλίγον καιρὸν αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὸ φρούριον κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως πρόσταξιν. Ὁ δὲ ἅγιος, ἀφοῦ ἐπροσκυνήσε τοὺς ἁγίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν λαύραν. Καὶ μικρὸν ἐπιμένων, ἠσθένησεν. Ὁ δὲ πατριάρχης πέτρος ἀπῆλθεν ἐβθὺς, νὰ τὸν ἐπισκέψῃ. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ὅτι δὲν εἶχε τίποτας ἀπὸ ὅσα ἔχει χρεία ὁ ἄῤῥωστος πρὸς θεραπείαν τοῦ σώματος, τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ στέρξῃ, νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸ πατριαρχεῖον, ἐβγὲ νὰ ἀπολαύσῃ ὀλίγωμ ἄνεσιν. Δυσωπηθεὶς αὐτὸ, ἐκάμβ ὑπακολὺ, καὶ τὸν ὑπῆγαν ἐκεῖ, ὅπου ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ὑπὸ τῆς νόσου βασανιζόμβος. Καὶ τότες εἶδεν ὀπτασίαν, ὅτι μέλλει, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰ ἐρανία. Λοιπὸν ἐβθὺς προστάσσει, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ κελλίοντου. Καὶ ἀσπασάμβος ὅλους τοὺς ἀδελφούς, ἐψήφισεν αὐτ' αὐτὸ προεστῶτα ἕνα πνεβματικὸν ἔμπειρον, καὶ ἄξιον, νὰ ποιμαίνῃ τοσοῦτα λογικὰ θρέμματα, μελιτᾶ καλούμβνον. Καὶ ὕστω παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτῆ ψυχὴν εἰς τας ἀχρέντους χεῖρας τοῦ δεσπότου χριστοῦ, τῇ ε. τοῦ δεκεμβρίου, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ἐνενηνήκοντα τέσσερα.

Ἐσυναχθη οὖν οὐ μόνον τὸ πλῆθος πάντων τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ κοσμικοὶ ἀναρίθμητοι καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς σὺν τῷ πατριάρχῃ. Καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς καὶ φωτοχυσίας. Μετὰ ὑμνῳδιῶν καὶ θυμιαμάτων ἐνταφίασαν ἐκεῖνο τὸ πάνσεπτον καὶ ἱερώτατον λείψανον. Τοιοῦτος μὲν ἦτον ὁ βίος τοῦ μακαρίου Σάββα. Καὶ οὕτως ἐξέφυγε τὰ κατὰ θεὸν αὐτοῦ κατορθώματα. Ἀλλὰ

Ἀλλὰ ἂς εἰποῦμεν καὶ ὀλίγα τινὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ θαυμασίου, ὁποῦ ἔκαμε, μετὰ τὴν αὐτοῦ σεβασμίαν μετάστασιν. Διάκονος τις ῥωμύλος ὀνόματι, ἦτον εἰς τὴν γεθσημανῆ. Καὶ τοῦ ἐτζάκισαν τὴν οἰκίαν. Καὶ ἔκλεψαν πολλὴ ἀργύριον. Ὅθεν ὀδυρόμβος διὰ συμφορὰν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου θεοδώρου, ὁπὲ ἐφανέρωνε τὰς κλέπτας, καὶ ἐδέετο, νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ ἀγνοούμβνον. ποιήσας οὖν ἐκεῖ ἡμέρας ε. βλέπει τὸν μάρτυρα τὴν νύκτα καὶ λέγειτε. Τί κλαίεις; Ὁ δὲ εἶπε τὴν αἰτίαν. Καὶ πάλιν ὁ ἅγιος, ὡσπερ ἀπολογούμβνος, ἀπεκρίνατο. Δὲν ἤμουν ἐδῶ, ὅτι ὁ μακάριος Σάββας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπροσάχθημβν ὅλοι οἱ μάρτυρες, νὰ σωσδοῦν σωμβν τὸν ἁγίαντε ψυχὴν εἰς τόπον ἀναπαύσεως. Λοιπὸν ἄπελθε εἰς τὸν δεῖνα τόπον, νὰ ἔβρῃς τοὺς κλέπτας καὶ τὸ ἀργύριον. Παραλαβὼν οὖν ὁ ῥωμύλος καὶ ἄλλες τινὰς ἀπῆλθε, καὶ ἦβρεν ἀληθέσατα, ὅσα τὸ εἶπεν ὁ ἅγιος. Ἕτεροι δύο τινὲς ἀδελφοὶ φίλοι ἀκριβοὶ καὶ πιστοὶ τοῦ ἁγίου, εἶχασι χωράφια καὶ ἀμπελῶνας. Καὶ ἀπανώ εἰς τὴν ὥραν τὸ ξυγητοῦ ἀθένησαν βαρέως ἀμφότεροι. Καὶ ἐκείτουτεν βασανιζόμβοι χαλεπῶς ἀπὸ τὴν ἀφόρητον νόσον. Ὁ δὲ καιρὸς ἐχαίνετο, καὶ δὲν ἦτον τινὰς, νὰ τὸν σωάξῃ. Ἔχοντες οὖν αὐτὰς τὰς δύο θλίψεις οἱ ἄνθρωποι τὴν δεινὴν ἀθένειαν, καὶ τὴν τοῦ ἀμπελῶνος ἀπώλειαν, ἐνθυμέμβοι τὴν ἀγάπην, ὁποῦ τὸν εἶχεν εἰς τὰ ζῶντατου ὁ ἅγιος, τὸν ἐπικαλέθηκαν εἰς βοήθειαν. Καὶ εὐθὺς φαίνεται εἰς καθ' ἕνα ἀπὸ τουτους ξεχωριστὰ καὶ λέγειτου. Ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ δι' ἐμὲ λόγιασας, καὶ σοῦ ἐθεράπδυσε. Λοιπὸν αὔριον ὑπάγετε εἰς τὴν ἄμπελον ὑγιαίνοντες. Τὸ πρωὶ λοιπὸν ἠγέρθησαν χωρὶς καμίαν ἀσθένειαν. Καὶ ἀπελθόντες, ἐκήρυττον λαμπρῶς τὴν θαυματουργίαν τῆς θεραπείαστους. Καὶ ἐτέλεσαν ἑορτὴν χαρμόσυνον. Γυνὴ τὶς ἀπὸ τὴν παλαισίνην καλεμβύη γινάρουσα, δύσεβὴς καὶ φιλάρετος. Ἔταξε νὰ κάμῃ δύο ἐβδαμπετάσματα, νὰ σκεπάζουν τοὺς δύο ναὺς τοῦ ὁσίου, τὸ ἀπηλαίου καὶ τοῦ κασελλίου. Ἔδωσεν οὖν δύο γυναικῶν τὴν πληρωμὴν καὶ τὴν κατασκεβὴν ὅλην. Νὰ τὰ κάμουν ταχέως. Καὶ αὐταῖς ἀμελοῦσαν. Ἡ δὲ γυναῖκα ἀπικραίνετο, μήπως καὶ σκανδαλισθῇ ὁ ἅγιος διὰ τὴν βραδύτητα, πῶς δὲν ἐτελείωσε τὴν ὑπόχεσιν. Ὁ δὲ θαυμάσιος Σάββας ἐφανὴ εἰς ὀπτασίαν, καὶ λέγειτης. Μὴ λυπᾶσαι, καὶ αὔριον γίνουνται τὰ ἐβδαμπετάσματα, καθὼς ἔταξες. Καὶ ταῦτα μβν εἶπε πρὸς αὐτὴν πρᾶος καὶ ἥμερος. Πρὸς δὲ τὰς γυναῖκας, ὁποῦ ἐπληρώθησαν, νὰ τὰ ὑφαίνουσιν, ἐφανὴ φοβερόστε καὶ ἄγριος, ἀπειλούμενος,

Δημόσια Κοινωνική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, ὅτι ἐὰν δὲν κάμουν τὸ ἔργον, δὲν θὺς νὰ ταῖς ἀφαιρέσῃ. Τὸ ταχὺ ἐξηγᾶτο μία τῆς ἄλλης τὴν ὄρασιν ἔνδομος. Καὶ δὲν θὺς ἀφῆκαν ὅλας ταὶς ὑπηρεσίας, καὶ μόνον ἐκείνην ἐτέλεσαν. Καὶ ἐπλήρωσεν ἡ θεοφιλὴς γυναῖκα τὴν ὑπόχεσιν. Ποτὲ καιρὸν ἤφερναν σῖτον εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν. Καὶ καθὼς ἔρχετο ἕνας σαρακηνὸς μὲ ταὶς καμήλους φορτωμένας, ὅταν ἦτον πλησίον τῆς λαύρας εἰς τὸν ἐγκρεμνὸν, ἐσκλαπάτησεν ὀλίγον μία μεγάλη κάμηλος, καὶ ἔδωσε κάτω εἰς τὸν χείμαρρον μὲ ὅλον τὸν φόρτον. Ὁ δὲ σαρακηνὸς ὡς τὴν εἶδε, πῶς ἐγκρεμνίζετο, ἐβόησε ταῦτα. Ἀββᾶ Σάββα αἰ δύχαισε νὰ τῆς βοηθήσεν. καὶ πρὶν ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον, βλέπει ἕνα γέροντα ἀσφαλῆ ἐπάνω τῆς καμήλε καθήμενον. Ἀπελθὼν οὖν ἀπὸ τὸ καλόβολον μέρος, ἤυρεν αὐτὴν ὑγιῆ, χωρὶς νὰ ἔχῃ μικρὰν πληγὴν. Καὶ θαυμάσας ὅπ᾽ τούτῳ ὁ βαρβαρος, δύχαρίστησε πολλὰ τὸν ἁγίε μὲ δωρεὰς ὄ μόνον τότε. Ἀλλὰ καὶ κάθε χρόνον ἔδιδεν εἰς τὴν μονὴν τὸν ἁγίε ἀπὸ τὸν κέρδος ξένα νομίσματα πρὸς δύχαρισίαν τ᾽ χάριτος. Ἀλλὰ ἂς εἰπῶμεν καὶ ἄλλο ἕνα γλυκὺ καὶ παράδοξον δι᾽ τέλος καὶ σφραγῖδα τῆς ἄλλων. ὁπῶ ἐτέλεσε μὲ θανάτον.

Ποτὲ καιρὸν δὲν εἶχεν ἡ λαύρα νερὸν διὰ τὴν ἀνομβρίαν, μόνθεν ἔνωθεν εἴρηται. Οἱ δὲ μοναχοὶ ἐσενοχωροῦνταν ὅπισθεν. Καὶ ἠβουλήθησαν, νὰ κτίσουν μίαν οἰκοδομὴν πρὸς τὴν πέτραν, νὰ σκάψουν κάτωθεν λάκκον βαθύτατον, ὡσὰν πηγάδι, νὰ συνάγουνται τὰ ὕδατα. Ἐμίσθωσαν οὖν δύο μάστορας καλὲς τεχνῖτας, τὸν μὲν μάμαντα, τὸν δὲ αὐξέντιον καλέμενον. Ὅστις ἦτον τὴν ἡλικίαν νεώτερος. Ἔκτισαν ὅλην τὴν οἰκοδομὴν εἰς τὴν πέτραν, ὑποκάτω, τῆς ὁποίας ἐλείπετο τὸ Σάββα τὸ μακάριον λείψανον. Ἔπειτα ἐπελεκῆσαν τὴν πέτραν, νὰ κάμουν λάκκον, νὰ ζέχῃ τὸ νερὸν, ὅταν βρέχῃ, νὰ μὴν ἀφανίζεται. Τότες ἐγίνη ὀξάφνου ραγδαία καὶ ἄμετρος βροχὴ. Καὶ ἔσοντας νὰ γεμώσῃ νερὸν ἡ οἰκοδομὴ, ἔπασε καὶ ἐγκρέμνισεν εἰς τὸν κατήφορον. Καὶ ὁ μὲν εἷς κτίσης μὲ βίας ἐδιασώθη, καὶ ἐγλύτωσε τὸν κίνδυνον. Τὸν δὲ αὐξέντιον ἔσυρε κάτω τὸ νερὸν καὶ οἱ λίθοι τῆς οἰκοδομῆς, καὶ τὸν ἐπλάκωσαν κάτω εἰς τὸν ἐγκρεμνὸν. Ὅστις ἦτον βαθὺς ὀργυιὰς δέκα. Ὁ δὲ μάμας ἔκλαιε τ᾽ τὴν νέαν ἀπόλειαν, νομίζοντας, ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ τ᾽ πλημμύραν τὴν ὑδάτος. Καὶ τὴν λίθων βαρύτητα. Ἀφοῦ ὑ ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, δύρθη ὁ παῖς αὐξέντιος, ὑποκάτω τῆς λίθων καὶ τὴν συμπώματος (ὦ τῆς θαυμασίωσε παντοκράτορ καὶ παντοδύναμε δέσποτα) ὅλος ὑ-

γιὴς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γιὴς κὴ ἀκέραιος, χωρὶς προσῶς νὰ ἔχῃ μικραν πληγὴν εἰς τ σάρκα της. Ὅτι ὁ ἅγιος μὲ τὴν δυναμιν τῆς μεγίστης παῤῥησίας αὐτῦ πρὸς κν, ἐμπόδιζε τὰς λίθας, κὴ διεκώλυε τὰ ὕδατα, νὰ μήτε ἐγγίσουν. Ἐξελθὼν οὖν ὑγιὴς καὶ χαρούμενος, ἐκήρυττε πανταχοῦ τὴν μεγίστην ταύτην θαυματουργίαν, ὁποῦ ἐτέλεσεν εἰς αὐτὸν ὁ τρισόλβιος Σάβας.

Εἰς δόξαν πατρὸς ἡμῶν καὶ ἁγίου πνς
τοῦ ἑνὸς θεοῦ. Ὧ πρέπει
πᾶσα δόξα τιμὴ
καὶ προ-
σκύνησις παν-
τοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ͂ Ζ΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙ΄ΟΥ.

ΒΙ΄ΟΣ ΚΑΙ΄ ΠΟΛΙΤΕΙ΄Α ΤΟΥ͂

Ὁσίε πατὲρ ἡμῶν Ἀμβροσίε Ἐπισκόπε Μεδιολανίων.
Εὐλόγησον, Πάτερ.

Γ΄ατο λαμπάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Λέγει ὁ κύριος εἰς τὸ εὐαγγέλιον τῶ ἱερῶ ματθαίε, ε. κεφ. τὸ ὁποῖον δὲν εἶπε μόνον πρὸς τὺς ἀποστόλες. ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας τὲς διαδόχους τύτων ἀρχιερεῖς. Οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ λάμπουσιν εἰς τὸ φῶς εἰς τας ἀρετας. Ἱ΄να βλέποντες οἱ ἄνθρωποι τὴν χεισομίμητον αὐτῶν πολιτείαν, δοξάζωσι τὸν θεόν. Ὅσοι οὖν ἀρχιερεῖς δὲν φυλάγυσι τας ἐντολας τῶ κυείε, κἂν γραμματισμῶν εἰσὶ καὶ διδάσκαλοι, ἐαὶ αὐτοῖς, ὕτι δὲν εἶναι ποιμένες, ἀλλὰ λύκοι ἁρπαγες προβατοχημοι. Καὶ θέλουω καταπατηθῶ ὡς ἄλας ἄχρηστον καὶ ἀνωφελῶτον. ἡ γαρ οἱ ἀκροαται τῶ νόμου δικαιωθήσονται, ἀλλ΄οἱ ποιηται, καθὼς λέγει ὁ μέγας ἰάκωβος. καὶ ὁ „ διδάσκης. μήτημου καὶ ἀδελφοίμου εἰσίν, οἱ ποιῶντες τὸ θέλημα „ τῶ πατρός με. Καὶ ὁ πᾶς ὁ λέγωμοι, κύειε, κύειε, εἰσελθύσεται „ εἰς τὴν βασιλείαν με. Ἀλλ΄ὁ διδάξας καὶ ποιήσας, μέγας κληθήσεται. Καὶ τὰ ἑξῆς. Ναὶ κῦ ἀλήθειαν, ὅποιος ἀρχιερεὺς εἶναι, ὁπῶ νὰ διδάσκη τὸν λόγον τοῦ θεοῦ. Καὶ νὰ φυλάγη τὸν νόμον ἀκριβασάλυτα. Νὰ φέρνη τὺς ἁμαρτήσαντας εἰς μετανοιαν. Καὶ νὰ δείχνη μὲ τὰ ἔργα τὴν διδασκαλίαν μᾶλλον, ἤ μὲ τὰ λόγια.

Οὗτος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὗτος θέλει λάβῃ παρὰ κυρίου, πλησίας τὰς ἁμοιβὰς τῶν πόνων αὐτῶ, ἐν ἡμέρᾳ ἀνταποδώσεως. Τοῦτο γινώσκοντες οἱ φρωλιν ἀρχιερεῖς, ἐπαίδαζον, νὰ φυλάγωμεν πάσας τὰς σωτηρίας ἐντολάς. Ἦταν ταπεινοὶ, καὶ φρονιμώτατοι. Εἰρηνοφοροὶ. Ἐλεήμονες καὶ φιλόξενοι. Ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ. Ἐγκρατεῖς περίσσα καὶ σώφρονες. Δὲν ἐφοβοῦντο βασιλεῖς καὶ δυνάστας. Οὔτε ἐντρέποντο ἄρχοντας. Ἀλλὰ ἔλεγχον παρρησίᾳ τοὺς παραβάτας. Καὶ αὐστηρῶς αὐτοὺς ἐκανόνιζον. Καὶ ἐξόχως ὁ ἡμῶν εἰς σύφημίαν προκείμενος. Καὶ καταλλήλως παρρησίᾳ πανηγυριζόμενος. Ὁ τῆς ἀμβροσίας ἐπώνυμος. Τὸ τῆς ἰταλίας ἀγλάϊσμα. Ὁ ἐραστὴς τῆς σοφίας. Καὶ ζηλωτὴς τῶ φροδρόμε καὶ ἡλιε τῶ παμμάκαρος. Τέτε τὸν βίον ἄρχομαι σήμερον φρὸς ὑμᾶς διηγέμενος. Καὶ φροσέχετε ἐπιμελῶς να θαυμάσετε ὄ μόνον τῶ ἀρχιερέως τὸν ζῆλον. Ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τῶ ἀοιδίμε βασιλέως τὴν ἄκραν ταπείνωσιν καὶ θερμοτάτην μετάνοιαν. Οὗτος ὁ μακάριος τῆς ἡδυτάτης ἀμβροσίας ἀξίως ἐπώνυμος ἐγενήθη εἰς τὴν μεγαλόπολιν μεδιολανίων τὴν ἑξακοσίων καὶ περίφημον, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ εὐγενεστάτους. Ὁ πατὴρ αὐτε, ἦτον ἔπαρχος εἰς τὴν φραγγίαν, ἀμβρόσιος καὶ αὐτὸς ὀνομαζόμενος. μὲ τὴν τελευτὴν τῆς γονέωντος, ἔμειναν ὁ ἀμβρόσιος μὲ μίαν ἀδελφὴν μεγαλήτερην ἀπ' ἐκεῖνον. Τὴν ὁποίαν βλέπων ὁ νέος μίαν φορὰν, νὰ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα ἑνὸς ἐπισκόπε, τῆς ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὴν δεξιὰν, λέγωντας, φίλησαι καὶ ταύτην, ὅτι καὶ ἐγὼ μέλλει, νὰ γένω ἐπίσκοπος. Ἡ δὲ μὴ καταναοήσασα τὴν φρόρρησιν τῦ παιδὸς, τὸ ἐκατεδίκασεν. Ἀλλ' ὕστερον, ὅταν ἐτελειώθη ἡ φροφητείατε, ἐθαύμασεν ἡ ἀδελφήτε. Ἥτις ἐφύλαξεν ἕως τέλους παρθενίαν καὶ ἄκρας ἀρετὰς μιμεμένη τὸν ἅγιον. Ὅστις ὅταν ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἤξιδρε πολλὰς ἐπισήμας. Ἐξαιρέτως δὲ τὴν ῥητορικὴν. Ὅθεν ὅλοι τὸν ἐθαυμάζοωσαν, πῶς ἔμαθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν τόσα γράμματα. Καὶ τὸν ἐφήφισαν ἀββοκάτον, ἤγοεν ῥήτορα ἢ δραγεμάνον, ὅπε σωτυχένει τας διαφορας τῆς κεινομβρίων εἰς τὸ παλάτιον. Καὶ τοσῦτον ἐπιμελῶς, καὶ μὲ τοσαύτην δηλωττίαν καὶ σωέσιν ἐρητόρδυεν, ὅπε δὲν ἦτον ἄλλος ὅμοιος τε. Καὶ μάλιστα εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν. Καὶ ἄλλας ἀρετὰς μὲ ταῖς ὁποίαις ἦτον ἐσολισμένος καὶ ἐθαλλεν. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς ὐαλεντινιανὸς, ὅπε ἐξεσίαζε τότε τὴν δύρωπην. Ἤγαεν τὴν ῥώμην, καὶ ὅλα τὰ ἑσπέρεια μέρη, τὸν ἔκαμεν ἡγεμόνα, νὰ ὁρίζῃ ὄ μόνον τὰ μεδιόλανα, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ἰταλίαν. Ὅταν ἦ τὸν ἐφήφισεν ὁ φροέδρος ὁ ἐπὶ ζο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πος τοῦ βασιλέως εἰς αὐτὸν τὴν ἡγεμονείαν, τὸ εἶπε ταῦτα. Ἀμβρόσιε λάβε τὴν ἀξίαν, ὅπως σὲ ἔδωσεν ὁ βασιλεύς. Καὶ κυβέρνα τὸν λαὸν ὄχι ὡς κριτὴς, ἀλλὰ ὡς ἐπίσκοπος. Ταῦτα εἶπεν ὁ φρόβος μὲ ἄλλον γνώμην, ἤγειρε νὰ μὴν εἶναι πολλὰ αὐστηρὸς εἰς τὰς κρίσεις, νὰ παιδεύῃ σκληρὰ τοὺς πταίοντας. Ἀλλὰ ὡς ποιμὴν, νὰ τοὺς ἐλεημονᾷ ὅσον δύναται. Ἀλλὰ ἦτος ὁ λόγος ἦτον φρόρρησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεμονείας, τὴν ὁποίαν μὴ καιρὸν ἐνεπιστεύθη ὁ ἅγιος. Ὅστις ἐκυβέρνα τὸ ὀφφίκιον αὐτὸ, μὲ τόσην γνῶσιν καὶ δέξιότητα, ὅπου ὅλος ὁ λαὸς τὸ ἐδυσκολεύετο τὰ μέγιστα. Ὁ μὴν οὐαλεντινιανὸς μὴ τὸν θάνατον τοῦ ἰουβιανοῦ, ἔφερεν ἀπὸ τὴν παιδωνίαν τὸν γνήσιον αὐτοῦ ἀδελφὸν βάλεντα. Καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν κυβέρνησιν ὅλης τῆς ἀσίας. Ἤγουν νὰ ὁρίζῃ τὸ βυζάντιον, τὴν θράκην, τὴν ἀγχυρῶνα. Καὶ ὅλα τὰ μέρη τῆς ἑλλάδος. Ὁ δὲ βάλεντινιανὸς ἐκράτει τὴν δύσιν, ὡς ἄνωθεν. Καὶ ἐκήρυττε παντοχοῦ τὴν δυσέβειαν, ἐξωρίζωντας ὅσον ἐδύνετο τὴν αἵρεσιν τοῦ ἀρείου. Εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον βεβυθισμένος ὁ τότε ἀρχιερεὺς τῆς μεδιολανέων, Αὐξέντιος τὸ ὄνομα. Ὅθεν ὁ κύριος ἔκοψε τὴν ζωήν του. Καὶ κακῶς ἐτελεύτησε. Τότες ὁ δυσεβέστατος βασιλεὺς φρονταλεσάμενος τοὺς ἐπισκόπους ὅλης τῆς ἰταλίας, εἶπεν αὐτοῖς. Ἠξεύρετε καλὰ πατέρες αἰδεσιμώτατοι, ὡσὰν ὅπου εἶσθε, ἀναθρεμμένοι μὲ θεῖα καὶ ἱερὰ μαθήματα, ποταπὸς φρέπει νὰ εἶναι, ὅστις ἔχει ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα. Ἤγουν ὄχι μόνον μὲ λογον, ἀλλὰ καὶ μὲ πολιτείαν ἐναρέτον, νὰ διορθώνῃ τὸ ποίμνιον. Νὰ τοὺς ὁδηγᾷ, φρὸς νομὴν σωτήριον. Καὶ νὰ ἔχῃ μαρτυρίαν τῆς διδασκαλίας τὴν πολιτείαν του. Τοιοῦτον σὺν ἄνθρωπον καθήσετε εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον. Διὰ νὰ ὑποκλίνωμεν τὰς κεφαλὰς ἡμεῖς εἰς αὐτὸν μὲ ὑπείκειαν ἡμεῖς, ὅπου κυβερνοῦμεν τὴν βασιλείαν. Νὰ δεχώμεσθεν τὰς αὐτοῦ ἐλέγχους ὡς ἰατρικὴν θεραπείαν. Διότι ὡς ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς, ἀνάγκη εἶναι καμίαν φορὰν νὰ σφάλλωμεν. Ταῦτα λέγοντος τοῦ δυσεβοῦς βασιλέως, ἡ συνοδος ὅλη φωνάζεσαν αὐτὸν, νὰ ψηφίσῃ τὸν ἀρχιερέα ὡς σοφὸν ὅπου ἦτον καὶ δυσεβέστατος. Ὁ ὁ ἀπεκρίνατο. Τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα εἶναι ἔξω τῆς ἡμετέρας δυνάμεως. Ὅτι ἐσεῖς εἶσε ἠξιωμένοι θείας χάριτος, ὡσὰν, ὅπως ἐδέχθητε τὴν ἀκτῖνα σπείρει τὸ παναγίε πνεῦμα. Καὶ δύνατὸν θέλετε κάμῃ τὸ ψῆφον καλίτερον. Οὕτω μὴν συνῆλθον οἱ ἀρχιερεῖς ἐξελθόντες, καθ' ἑαυτοὺς ἐβουλεύοντο. Οἱ δὲ λαϊκοὶ ὁποῦ συνοικοῦσαν τὰ μεδιόλανα ἐφιλοτεινοῦσαν αὐάμεσόντες, οἱ ἀρειανοῖτε καὶ οἱ ὀρθόδοξοι. Θέλωντας πᾶς ἕνας, νὰ ψηφίσῃ τὸν ἐκεῖνου ὁμόφρονα. Ὁ δὲ θεῖος καὶ θαυμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σὸς ἀμβρόσιος, λάμπωντας τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μὲ τὰς καλλίστου ἀρετὰς, ἀμέμπτος καὶ εὐσεβὼς πολιτεύομενος. Καὶ πεπαιδευμένος τοντε θεῖον καὶ πολιτικὸν νόμον, ἔκεινε τὰς ὑποθέσεις καθ' ἕνος ὀρθότε καὶ δίκαια, καὶ κανθολικὰ ἦτον ἕνας ἀκριβὴς ἔλεγχος πάσης κακῆς πραξεως καὶ ςάθμη τῆς δικαιοσύνης. Μὲ ὅλον ὁπῶ ἦτον ἀκέμη ἀμέτοχος τῶ θείω βαπτίσματος, ὅτι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲν ἐβαπτίζοντων, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὸ χριστῶ ἡλικίαν. Ἀκόμα οὐδ τὸ στάσιν τῶ λαῶ καὶ φιλονεικίαν. Καὶ φοβηθεὶς, μήπως καὶ ὀργὴ τίποτας νεωτέρισμα, προφθαίνει τὰ μεδιόλανα ταχέως. Καὶ μὲ τὸ πολλὸ αὐτῶ γνῶσιν ἔπαυσε τὰ σκάνδαλα, λέγων πρὸς τὸν λαὸν. Ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὀργὴ ὁ ἀρχιερεὺς μὲ στάσιν καὶ σύγχυσιν. Ἀλλὰ νὰ προκείνουν τὸν ἀναρετώτερον ἀπὸ ὅλες, διὰ νὰ εἶναι ἄξιος, νὰ ποιμαίνῃ τὰ λογικὰ θρέμματα. Οἱ δὲ ταῦτα καὶ ἕτερα πλείονα ἀκέσαντες παρ' αὐτῦ ψυχοσωτήρια λόγια, ἀπεκρίθησαν πεφωτισμένοι ἀπ θείω πνεύματος. Ὅτι ἄλλος δὲν ἦτον ἀξιώτερός τε, να ὀργὴ ἐπίσκοπος. Καὶ ὅλοιτους ἐβόησαν πρὸς τον βασιλέα, ὅτι τὸν ἀμβρόσιον ἤθελαν διὰ ὁδηγὸν καὶ ποιμένατους. Εὐθὺς οὖν προστάσει ὁ βασιλεὺς, νὰ βαπτίσουν, καὶ νὰ χειροτονήσουν τοιῦτον ἄνδρα σοφόντε καὶ ἀξιέπαινον. Ἐπειδὴ τὸν ἤξευρε, πῶς ἦτον ἕνας ζυγὸς καὶ ςάθμη δικαιοσύνης ἀμίμητος. Ὁ δὲ ἀμβρόσιος ταῦτα ἀκούσας, ἀνεχώρησε, προφασιζόμενος, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος τοιαύτης διαχειρήσεως. Καὶ διὰ νὰ μὴ τον δώσουν πρὸς τοῦτον ἄλλον ἐνοχλησιν. Ἐξῆλθε τὸ βράδυ τῆς πόλεως, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον χώραν, νὰ κρυφθῇ, νὰ μὴ τον πειράζουσιν. Ἀλλὰ ὁ κύριος ἤθελε, να τεθῇ ὁ λύχνος εἰς τὸ τῶν ἁρμόδιον, νὰ φωτίζῃ τοὺς ἐν σπίτει καθεδοντας. Ὅθεν πρὸ παρῆλθε ὅλην τὴν νύκτα (ἦτον δὲ τότε ἡ πρώτη τῆ δεκεμβρίε) δρίσθηκε πάλιν τὸ πρωΐ, ὡ τοῦ θαύματος ἀπ' ἔξω εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως τῆ μεδιολανῶν. Οἱ δὲ ὁλαβεῖς τῆ χερσιανῶν, ὁπῶ ὑπῆλθον εἰς αὐτοῦ κατόπι ζητοιῶντες τον, ἐυρίσκοντες αὐτον, ἀπήγαγον βιαίως εἰς τὴν μητρόπολιν. Καὶ τὸ ἀνέφερον τῶ βασιλεῖ, δεόμενοι τούτου, να τὸν ψηφίσῃ διὰ γράμματος καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, νὰ μὴ παρακούσῃ, ἀλλὰ να δεχθῇ τὸ ὐξίαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐχάρη, πῶς τὸν ἐυρήκασι, καὶ ὅτι τους αἰτὲς, ὁπῶ αὐτος ἐψήφιζεν εἰς ἡγεμονείαν, ἔκεινεν ὁ λαὸς ἀξίνες τ' μητροπόλιως. ὅθεν μὲ πάσης χαρᾶς ἔγραψε τὸ ψῆφον, προσάσσοντας, νὰ τὸν τελειώσουν τὸ γληγορήτερον. ἐγνώρισας ὃ καὶ ὁ ἅγιος, ὅτι ἦτον θεῖο θέλημα, ἔσειξε. Ἐβαπτίσθις, ἐχειροτονήθεις καὶ τάξιν, ἔλαβε τὸ ἀρχιερατικὸ χάρεν τῆ ἑβδόμη δεκεμβρίε. ἦτον ὃ πα-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρῶν εἰς ταῦτα ὅλα ὁ βασιλεὺς. καὶ ἀφῆ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸν μέγιστον θρόνον τῆς μητροπόλεως, ἔκαμε τιμὴ δέησιν ταύτην καὶ εὐχαριστίαν τῶρος κύριον. εὐλογημένον καὶ χαιρετισμένον τὸ ὄνομάσε δέσποτα παντοκράτωρ, σωτὴρ ἡμῶν. Ὅτι τὲ θέλε τότε ἀνδρὸς ἐγὼ μὲν ἐνεχείρισα σώματα ἀνθρώπων, σὺ δὲ ψυχὰς εἰς κυβέρνησιν. Καὶ ἀπέδειξας δικαίας τὰς ψήφισμα. Ἔσοντας δὲ νὰ περάσεν ὀλίγας ἡμέρας συνομιλῶντας μὲ τὸν βασιλέα ὁ ἅγιος, τὸν ἐμέμφθη μὲ πολλὴν παῤῥησίαν. καὶ αὐστηρῶς κατεδίκασεν. Ὅτι τινὲς ἀπὸ τὰς ἄρχοντάς του δὲν ἔκαμναν καλὰ εἰς μερικὰ πράγματα. ὁ δὲ βασιλεὺς δὲν ἐσκανδαλίσθη ποσῶς εἰς τοιοῦτον ἔλεγχον. ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαίνεσε τὸν ἅγιον, ὡς ζηλωτὴν εὐσεβείας, καὶ τῆς ἁμαρτίας κατήγορον, λέγωντας. ἐγὼ μὲν ἀπὸ πολὺς σὲ ἐγνώρισα τὸν ἔνθεον ζῆλον αὐτὸν, ὅθεν καὶ σύμφηφος εἰς τὴν χειροτονίασε γέγονα. Ἰάξε λοιπὸν, ὡς ὁ θεῖος νόμος ὁρίζει τὰ περὶ ψυχῶν ἡμῶν ἁμαρτήματα. ὅτας ἦν καλῶς καὶ ὀρθοδόξως κυβερνήσας τὸ βασίλειον ὁ εὐσεβὴς ὐαλεντινιανὸς χρόνες δέκοκτὼ, ἀπῆλθε τῶρος κύριον. ἀφήνωντας ὀμφιδόξους τὺς παῖδας αὐτῦ γρατιανὸν καὶ ὐαλεντινιανὸν τὸν νέον. ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτῦ ὐάλης ἐβασίλευσεν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. ὅστις ἦτον ἀρειανός. καὶ κάμνωντας πόλεμον μὲ τὺς ταρτάρες, ἐνικήθη, καὶ φεύγοντας εἰς ἕνα ἀχυρῶνα, [illegible] ἐκαύθη. καὶ οὕτως ἔμεινεν ὅλη ἡ βασιλεία τῆς ῥωμαίων εἰς γρατιανόν. ἐπειδὴ ὁ ὐάλης δὲν ἔκαμε τέκνον. ὡς εὐσεβὴς γὰν ὁποῦ ἦτον καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὸν πατέρατου, ἔγραψε τῶρος ἅγιον παντοχῆ, καὶ ἀνεκάλεσεν ὅλες τὺς ἀρχιερεῖς, ὁπῶ ὁ ὐάλης ὁ θεῖός του ἐξώρισε, διὰ τὴν εὐσέβειαν. Μανθάνωντας δὲ, ὅτι ἡ θράκη ἐκυρσεύετο ἀπὸ τὺς βαρβάρες, ὁπῶ ἐφόνευσαν τὸν ὐάλεντα, ἀφήνωντας τὴν ἰταλίαν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν παιωνίαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἡ ὁ μέγας θεοδόσιος ὀνομαστότατος ἀπὸ τὴν τῆς προγόνων αὐτῦ εὐφημίαν, καὶ ἀπὸ τὴν πολλήν του ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα. Ὅστις ἦτον εἰς τὴν ἱσπανίαν, ὅτι ἐκεῖ ἐγεννήθη, καὶ ἀνετράφηκε. Καὶ πολλοὶ ἄρχοντες τοῦ ἐφθονοῦσαν διὰ τὰς ἀνδραγαθίας του. Ὅθεν ἦτον περίλυπος. Ὁ γοῦν βασιλεὺς γρατιανὸς ἔστειλε, καὶ ἐπῆρετον εἰς βοήθειαν. Καὶ τὸν ἐχειροτόνησε στρατηγὸν εἰς ὅλον του τὸν τόπον. Ἤγουν καπεταν ἡμεράλε φραγγικώτερα. Τάρκικα δὲ γιανιτζάραγα. Καὶ τὸν ἔστειλε κατὰ τῆς βαρβάρων εἰς πόλεμον. Ὅστις μὲ τὸ ἄμαχον ὅπλον τοῦ σαυρῦ, καὶ ὀρθοδοξία καθοπλισμένος, ἐνίκησε τὺς ἐχθρύστε. Καὶ τόσῳ αἱματοχυσίαν ἔκαμε θεῦ βοηθοῦντος, ὁποῦ ἐθαύμασαν ἅπαντες. Ἐχάρη γοῦν ὁ γρατιανὸς εἰς τοῦτον τὸν νίκην. Καὶ εὐθὺς

ἔστειλε

ἔστειλε βασιλέα τὸν Θεοδόσιον. Καὶ αὐτὸν μὲν ἀφῆκεν εἰς τὴν ἀνατολήν. Ὁ δὲ ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν. Καὶ ἀμφότεροι ἐσπούδαζον, νὰ ἀφανίζουν τὰς αἱρέσεις. Καὶ μάλιστα ὁ Θεοδόσιος. Ὅτι εἰς τὴν ἀνατολὴν ἦσαν πολλοὶ ἀπὸ αἰτίαν τοῦ βαλέντος. Μετὰ δὲ καιρὸν ἀπέθανεν ὁ γρατιανὸς ἀπὸ ἐπιβελας κακῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἐποίησαν παιδία καὶ ἕνα νέον ἀδελφὸν ὁμώνυμον τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε τῆς βασιλείας διάδοχον. Καποιος δὲ μάξιμος, καταφρονῶντας τὴν ἡλικίαν τοῦ νέου βαλεντινιανοῦ, ἅρπασε τυραννικῶς τὴν τῆς δύσεως κυβέρνησιν. Ἡ δὲ ἰουστίνα γυνὴ μὲν τοῦ μεγάλου βαλεντινιανοῦ, τοῦ δὲ νέου μήτηρ, ἦτον αἱρετική. Καὶ ἕως μὲν ἔζη ὁ ἀνδραστης, ἔκρυπτε τὴν αἵρεσιν. Τότε δὲ τὴν ἐφανέρωσε. Καὶ νουθετοῦσα πολλακις τὸν ἀποστόλικον ἰόντις, τὸν ἐπαλάνεσε. Καὶ πισεύσας αὐτῆς, αἱρεάνιζεν. Ὁ δὲ μέγας ἀμβρόσιος, ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν χειροτονίαν, ἐπέρνα πολιτείαν ἰσάγγελον. Ἐνήστευεν ὅλην τὴν ἑβδομάδα, καὶ μόνον τὸ σάββατον καὶ τὴν κυριακὴν ἔτρωγε. Ἔδιδεν ἐλεημοσύας πολλὰς εἰς τοὺς φυλακωμένους καὶ ἄλλους πένητας. Ὅλον τὸν πλοῦτον, ὁποῦ ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἀπὸ τὴν μητρόπολιν, ἐδιαμοίρασεν εἰς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους, διὰ τὸν κύριον. Τὰ δὲ ἀκίνητα πράγματα τοῦ παιδός του, ἤγουν χωράφια ἀμπελῶνας καὶ ἄλλα ὅμοια, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ δίδουν οἱ κληρικοὶ τῆς ἀδελφῆς του τὴν ἐσοδίαν αὐτῆς, ἕως ὁλωνῆς τὴν ζωὴν, διὰ ζωοδοσίαν της. Καὶ μὴ τὸν θανατόντις, νὰ μὴν ἔμεινε τελείως εἰς τὴν μητρόπολιν. Διὰ λόγου του δὲν ἐπρατησε τίποτας. Ἀλλὰ ἔλεγε. Ὅτι καθὼς ὁ ποιητὴς καὶ δεσπότης μου πλέσιος ὢν, ἐκεῖνος ἐπτώχευσε. Καὶ γυμνὸς φροσηλώθη εἰς τὸν σταυρὸν. Οὕτω φρέπει καὶ πάντες οἱ δοῦλοιτου, νὰ τὸν μιμηθοῦν ἀκολουθοῦντες αὐτῷ γεγυμνωμένοι πάσης σαρκικῆς φροσπαθείας καὶ χρέσεως. Ἦτον δὲ τόσον συμπαθητικὸς ὁ εἰρηνικὸς, ὁπὲ ὅταν τοῦ ἐξομολογᾶτο τινας καμίαν ἁμαρτίαν θανάσιμον, ἔκλαιε τόσον. Ὁπού ἔκαμνε τὸν ἐξομολογούμενον, καὶ ἐδάκρυζεν. Ὅταν δὲ ἤθελεν ἀκέσῃ, ὅτι ἔκαμε τινας κανένα ἀνόμημα, καὶ δὲν εἴρχετο εἰς μετάνοιαν, ἔκαμνε κάθα ζόρτον καὶ μέθοδον, ἔτι δὲ καὶ φροσήυχετο διὰ μεῖνον, ἕως νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὁ ἀμβρόσιος ἦτον πασῶν τῆς ἀρετῆς δοχεῖον καὶ θησαυροφυλάκιον. Ἐξόχως δὲ ἐδίωκε τοὺς αἱρετικὺς, καὶ τοὺς ἤλεγχεν. Ὅθεν ἀκέσας, ὅτι ὁ νέος βασιλεὺς ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς αἱρεαντίζει, ἐσπούδαζε, νὰ λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν του ἀπὸ θάνατον. Καὶ νουθετῆς αὐτὸν καθ' ἑκάστην, τὸ ἐνθύμιζε τὴν δυσέβειαν τῆς

μητρὸς

παξὸς ἀπὸ, καὶ τὸν ἐδίδασκε τὴν διαφορὰν ὅπου ἔχουν ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς οἱ ὀρθόδοξοι. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς νέος ὅπου ἦτον καὶ ἄγνωσος, ἔδιδεν μᾶλλον τῆς μητρὸς, ἢ τῶν ἁγίων τὰ λόγια. Ὅθεν καὶ θυμωθεὶς κ᾽ ἀπὸ, τὸν ἐδιώχνεν ἔξω τῆς ἐκκλησίας. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ θελήματικῶς δὲν βγαίνω, νὰ προδώσω τὴν παίδραν τῶν λογικῶν προβάτων, ἂν ἤξερα νὰ χύσω τὸ αἷμα μου. Καὶ αὐτὰ σὲ φαίνεται εὔλογον, βάλε εἰς τὸν λαιμόν μου τὴν μάχαιραν, ὅτι μὲ χαρᾶς ὑποδέχομαι τὸ σφαγιὸ διὰ ἀγάπην τοῦ δεσπότου μου. Μετὰ δὲ καιρὸν ἔμαθε ταῦτα ὁ μάξιμος ἀπὸ τὸν ἀμβρόσιον. Καὶ χρείαζε τοῦ βασιλέως, νὰ μὴ πειράζῃ τὴν ἐκκλησίαν, ἤτε νὰ προδώσῃ τὴν πατερικὴν εὐσέβειαν, ἢ ἔρχεται νὰ τὸν πολεμήσῃ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκατάπεθη, ἦλθε κατ᾽ αὐτὰ μὲ πολὺ φεσάτον ὁ μάξιμος εἰς τὰ μεδιόλανα. Ὁ δὲ βασιλεὺς φοβηθεὶς ἔφυγε εἰς τὸν αὐλῶνα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς θεοδόσιος, τοῦ ἔγραψεν, ὅτι διατὶ ἐπροδόωσε τὴν εὐσέβειαν, τὸν ἐγκατέλιπεν ὁ θεὸς, τὸν δὲ τύραννον ἐβοήθησε, ὡς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀντιμαχόμενον. Καὶ τὸν διώκει ἀπὸ τὸν θρόνον του. Ταῦτα μὲν ἔγραψεν ὁ εὐσεβὴς καὶ γνωσικὸς θεοδόσιος. Ἔπειτα ἦλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, ἀφήνοντας (διατὶ νὰ κάμῃ δικαιοσύνην) τὴν βασιλείαν του ἔρημον. Καὶ διὰ νὰ διορθώσῃ τὸν βασιλέα πρὸς τὴν εὐσέβειαν, ὅσον περ καὶ ἐβούλετο. Καὶ πρῶτον μὲν τὸν ἐλύτρωσε τὴν μερῶας πλαύης. Καὶ πρὸς τὴν πατερικὴν ἀλήθειαν ἐχειραγώγησεν. Ἔπειτα κάμνει πόλεμον ἰσχυρὸν κ᾽ τὸ μαξίμου, καὶ φονεύσας αὐτὸν ὡς τύραννον, χωρὶς νὰ κάμῃ αἱματοχυσίαν εἰς τὸν λαὸν, ἔβαλε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν βαλεντινιανὸν. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ πιστότατος βασιλεὺς, διὰ νὰ φυλάξῃ τὰς συνθήκας πρὸς τὸν γρατιανὸν, ὁπὲρ τῆς ἔδωσεν, ὅταν τὸν ἔκαμε βασιλέα, τὸν ὁποῖον ὁ ῥηθεὶς μάξιμος ἀδίκως ἐφόνευσεν. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλας ἀρετὰς μεγάλας ἔτος ὁ χριστομίμητος βασιλεὺς, τὰς ὁποίας ἐὰν ἀφήσω ἀγράφως, σᾶς δίδω ζημίαν. Λοιπὸν προσέχετε, νὰ λάβετε μεγάλην ὠφέλειαν.

Ἡ Θεσαλονίκη εἶναι μία πόλις μεγάλη καὶ πολυανθρωπος ἔτις κυρεύει τὴν θεσσαλίαν, ἀχαΐαν, καὶ ἄλλες τοπες. Εἰς ταύτην ἔγινε μία μάχη ἐμφύλιος (διατὶ κανὰ αἰτίαν, ὁπὲρ δέντην γράφω διατὶ βραχύτητα) καὶ ἐφονεύθησαν τινὲς ἄρχοντες ἄδικα. Ταῦτα μαθὼν ὁ θεοδόσιος, ἐθυμώθη, καὶ προστάσει τὲς στρατιώτας του, νὰ φονεύσουν ἕως δύο χιλιάδας ἀπὸ τὲς θεσσαλονικεῖς. Οἱ δὲ ἀπέκτειναν ἑπτὰ χιλιάδας, καὶ ἐφονεύθησαν οἱ ἀδύθωοι μὲ τὲς παίσαντας. Εἰς τὸ ὁποῖον λέγουν πὼς δὲν ἐπρεπε τὸ πρᾶγμα καλῶς. Ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ

ὡς

ὡς ἄνθρωπος ἥμαρτε. Μαθὼν δὲ ταύτην τὴν γέμισαν δάκρυα συμφορᾶν ὁ μέγας ἀμβρόσιος, ἐλυπήθη περίσσια, καὶ ἔκλαυσε. Μετὰ ἡμέρας τινὰς ἔτυχε κ᾽ ὑπῆγε ὁ θεοδόσιος εἰς τὰ μεδιόλανα. Καὶ θέλοντας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν, νὰ ἀκούσῃ λειτουργίαν κ᾽ τὴν σωτήριαν, ἐπρόλαβεν μακρόθεν ὁ ἅγιος, καὶ δέντον ἀφῆκε, νὰ στέβῃ κἂν εἰς τὴν παρθήκα. Ἀλλὰ εἶπεν. πῶς δὲν ἠξεύρεις τὴν μεγάλην μισαφονίαν ἐποίησε, ὁπὲρ ἐτέλεσες; Ἢ ἡ ἀξία σου βασιλείας δὲν ἀφίνει νὰ ἐγνωρίσῃς τὸν ἁμαρτίασε; Πρέπει νὰ ἐνθυμᾶσαι πάντοτε. Ὅτι ὅλοιμας ἔχομεν μίαν φύσιν καὶ ἕνα πρωτπάτορα. Πλάσοι καὶ πένητες. Ἀπὸ ἕνα χῶμα ἐπλάσθημεν. Καὶ πάλιν εἰς αὐτὸ ὑποστρέφομεν, ἕως τὴν καινῆς ἀναστάσεως. Μὴ θαρρῇς, πῶς διατὶ φορεῖς τὴν πλουμίδα καὶ τὸ διάδημα, δὲν ὑποθαίνεις καὶ σὺ μεθυσμένον, νὰ γλύνῃς σκωλήκων βρῶμα καὶ κόνις ἄχρηστος. Ἕνας εἶναι ὁ βασιλεὺς καὶ δεσπότης ὁ δημιουργὸς ἁπάσης τῆς κτίσεως. Πῶς νὰ τολμήσῃς λοιπὸν, νὰ ἰδῇς μὲ τοὺς ὀφθαλμούσου τὸν ὕψιστον; Μὲ ποίους πόδας νὰ φθιπατήσῃς τὸ ναὸν ἀπὸ τὸ ἅγιον ἔδαφος; Ἢ πῶς νὰ συκώσῃς εἰς προσευχὴν τὰς χεῖρασου, ὁποῦ ἀκόμι σταίζουν τὸ αἷμα, ἀπ᾽ ἐκεῖνον τὸν ἄδικον φόνον, ὁποῦ ἐτέλεσες; Ἢ πῶς νὰ τολμήσῃς, νὰ κοινωνήσῃς τὸ σωτήριον σῶμα τοῦ δεσπότου χριστοῦ, χωρὶς νὰ κλαύσῃς τὴν ἀνομίασου, καὶ νὰ κάμῃς τὴν πρέπουσαν ἱκανοποίησιν καὶ μετάνοιαν; Γ᾽ παγε λοιπὸν, καὶ μὴν εἰσελθῇς εἰς τὸν ναὸν, νὰ μὴν ἀξιώσῃς μὲ τοιαύτην καταφρόνησιν τὴν προστάραν θεοῦ νομίασου. Καὶ δέχου τοῦτον τὸν δεσμὸν τοῦ κανόνος. Εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς ὅλων δεσπότης γίνεται σύμφωνος μὲ τοῦ λόγουμου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ὡς σλαβὴς καὶ γραμματισμένος ὁποῦ ἦτον, δὲν ἐσκανδαλίσθη ποσῶς. Ἐπειδὴ ἐγνώριζε, ποῖα πράγματα εἶναι θεοῦ ἱερέων, καὶ ποῖα θεοῦ βασιλέων θεοῦ. Ὅθεν σκάζων ἐκ βάθους καρδίας, καὶ δακρύζωντας, ἐγράφη εἰς τὰ βασίλεια. Ἦτον δὲ τότε ἡ ἁγία λαμπρὰ. Καὶ ἐπέρασαν μισὲς ἑπτὰ, ἕως οὗ ἔφθασεν ἡ ἑορτὴ θεοῦ χειστουγέννων. Ὁ δὲ θεοδόσιος ἐπάθητο εἰς τὸ παλάτιον, κλαίων βαρύτατα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν οὕτω κλαίοντα ἕνας ἄρχοντας χρήσιμος ῥουφῖνος ὀνόματι, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τοσαύτης θλίψεως. Ὁ δὲ πικρῶς σκάζας, ἔχυνε θερμότατα δάκρυα, καὶ λέγει τ. Ἐσὺ μὲν ἔχεις χαρᾶς καὶ παιγνίδια, καὶ δὲν ἠξεύρεις τὴν θλῖψίμου. Ἐγὼ δὲ σκάζω, καὶ κλαίω πικρῶς, τὴν ἐμαυτοῦ συμφορὰν ἀναλογιζόμενος. Ὅτι οἱ δοῦλοίμου καὶ πάντες οἱ

τες οἱ πέντε εἰσέρχωνται ἀφόβως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσεύχωνται τῷ δεσπότῃ χῷ. Καὶ εἰς τοῦ λόγουμου ἐκλείσθη ἡ θύρα. Οὐ μόνον αὐτὴ ἡ ἐπήρεια, ἀλλὰ καὶ τῆς οὐρανῶν βασιλείας ἐξόρισμαι, διὰ τὴν μεγίστην παρανομίαν μου. Ὁ δὲ ῥουφῖνος θέλωντας νὰ κάμῃ τὴν βασιλέως δούλδυσιν. Εἶπεν αὐτῷ. Ἐὰν δέρζες δέσποτα, ὑπάγω νὰ παρακαλέσω τὸν ἀρχιερέα πολλὰ, ἕως νὰ τὸν καταπείσω, νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸ πάσιμον. Καὶ ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ ἐξόρω καλὰ τὴν δικαίαν ψῆφον τὴν ἀμβροσίαν, πῶς δὲν θέλει ἐξαπῆ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείασμε, νὰ παρέβῃ τὸ θεῖον πρόσταγμα. Ὁ δὲ ῥαφῖνος ἔταξε χωρὶς ἄλλο, νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ δώσῃ συγχώρησιν. Λέγειτον ὁ Θεοδοσιος. Ὑπαγε λοιπὸν ταχέως, δεήσεστου μετὰ πολλῆς παπεινώσεως. Καὶ ἐγὼ ἔρχομαι ὑστερώτερα. Ὑπῆγεν οὖν ὁ ῥαφῖνος, καὶ πίπτων εἰς τὰς πόδας τοῦ ἁγίου, ἐλέητο ὥραν ἱκανὴν, δεόμενος. Ὁ δὲ ὑβρίζωντας αὐτὸν, ἔλεγεν, ὅτι δέντον ἐσυγχώρα. Ἀλλὰ ἦτον ἕτοιμος, νὰ λάβῃ μᾶλλον τὸν θάνατον, παρὲξ νὰ παρέβῃ τὸν νόμον. Ὁ γοῦν ῥουφῖνος ἐμήνυσε τῷ βασιλεῖ ταῦτα, διὰ νὰ μὴ κοπιάσῃ εἰς μάτλω. Ὁ ὁποῖος ἦτον τότε εἰς τὸ μέσον τοῦ φόρου, ὅταν τὸ ἤλθε τὸ μήνυμα. Καὶ εἶπεν. Ἂς ὑπάγω. Καὶ θέλω δεχθῇ τὰς δικαίας ὑβρεις ἀπὸ τὸν ἅγιον. Ἀπελθὼν οὖν, ἐταμάτησεν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ, παρακαλῶντας, νὰ τύχῃ συγχωρήσεως. Ὁ δὲ ἅγιος μὴ θέλωντας τὸ σωτερειμμένον καρδίαν τὸ βασιλέως καὶ ἄκραν ταπείνωσιν, ἐνόμισεν, ὅτι δωασπῶς ἐζήτα συγχώρησιν. Καὶ λέγειτον. Πῶς ἐναντιώνεσαι τοῦ Θεοῦ. Καὶ καταπατεῖς τοὺς νόμους αὐτοῦ. Καὶ τολμᾷς νὰ εἰσέλθῃς τυραννικῶς εἰς τὸν οἶκοντού; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ βλωβείας καὶ ταπεινότητος. Δὲν θρασυύομαι κατὰ τῶν θείων νόμων, ἅγιε δέσποτα. Οὔτε μὲ κενοδοξίαν καὶ παρανόμως ζητῶ, νὰ εἰσέλθω εἰς τα ἅγια πρόθυρα. Ἀλλὰ παρακαλῶσε ὡς τὸ δεσπότου χῦ δοῦλον, νὰ μιμηθῇς τὴ φιλανθρωπίαν καὶ δυσπλαγχνίαν αὐτοῦ τὸ κοινοῦ δεσπότημας. Νὰ μήμε κλείῃς τὴν θύραν, ὁπῦ εἶναι ἀνεῳγμένη, εἰς ὅσους μετανοῦν μὲ θερμότητα. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Καὶ ποίαν μεταμέλειαν ἔδειξες μῦ τὴν παρανομίασου; Μὲ ποταπὰ φάρμακα τὰς ἀνίατάς σου πληγὰς ἐθεράπδυσες; Καὶ ὁ βασιλεὺς. Μὲ πνᾶ σωτερειμμένον καὶ δάκρυα. Ἐδικόνσου ἔργον εἶναι, νὰ δλίξῃς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ θεῦ, νὰ σωθέσῃς τα ἰατρικὰ φάρμακα. Τότες ὁ σαγσοφος ἀμβρόσιος ἰδὼν αὐτὸν ἐξ ὅλης καρδίας μεταμελόμενον,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔδωκεν αὐτῷ κανόνα διόρθωσιν εἰς τὸ πεπραγμένον ἀνόμημα. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Γράψε νόμον, ὅτι ὁπόταν κάμῃς τινὰ ἀπόφασιν, σὺ τε καὶ πᾶς ἄλλος βασιλεὺς ὑστερώτερος, νὰ θυματίσεται κανένα παίζων διὰ τὰς φράξεις τοῦ, νὰ εἶναι ἡ ψῆφος ἄκυρος, ἕως ἡμέρας τεσσαράκοντα. Καὶ τότε ὅταν παύσῃ ὁ θυμός, νὰ ἐρωτᾷ ὁ κριτὴς μὲ τὴν κρίσιν τοῦ λογισμοῦ τὴν ἀπόφασιν. Καὶ ἐὰν ἐγένετο ἄδικα, νὰ τὴν ξεσχίσῃ. Εἰ δὲ δικαίως, νὰ τῆς δώσῃ τελείωσιν. Ταύτην τὴν σωστὴν νουθεσίαν ὁ βασιλεὺς δεξάμενος, οὕτως ἐποίησεν, νὰ γραφθῇ ὁ νόμος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἰδιοχείρως ὑπέγραψε. Καὶ τότε τὸν ἐσυγχώρησεν ὁ ἀμβρόσιος. Καὶ εἰσελθὼν μὲ θάρρος εἰς τὸν ναὸν, ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν οὐχὶ γονατιστός. Ἀλλὰ πρήνιτα μετὰ πολλῆς ὀρθοπεδίας καὶ ταπεινότητος. Ἀνέσπα τὰς τρίχας του. Ἔδειρε τὸ στῆθος. Καὶ ἐστύπα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἔδαφος, βρέχοντας αὐτὸ μὲ θερμότατα δάκρυα. Καὶ βοῶν τὴν διαβατικὴν ἐκείνην φωνὴν (Ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχήμου, ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγόν σου) ἐδέετο συγχωρήσεως. Καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐκάλει, νὰ φέρουν τὰ ἅγια δῶρα εἰς τὴν ἱερὰν τράπεζαν. Ἀνασὰς ὁμοίως μὲ δάκρυα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα. Καὶ ἐκάθη σιμὰ εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν, καθὼς εἶχε συνήθειαν νὰ κάμνῃ εἰς τὴν κωνσταντινούπολιν. Ἀλλὰ μήτε ἐδῶ ὑπέμεινε, νὰ σιωπήσῃ ὁ ἱερὸς ἀμβρόσιος. Ἀμὴ ἠθέλησε, νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν διαφορὰν τὸ τόπου τῶν ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν. Καὶ ὡρῶτον μὲν τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν ἐχρειάζετο τίποτας; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκαρτέρει, νὰ κοινωνήσῃ τὰ θεῖα μυστήρια. Τότες ὁ ἅγιος τὸ ἐμιλούσε ταῦτα μὲ τὸν ἀρχιδιάκονον, λέγωντας. Τὰ ἔνδοθεν τοῦ θυσιαστηρίου, ὦ βασιλεῦ, μόνον τῶν ἱερέων πρέπει νὰ εἰσέρχωνται. Οἱ δὲ κοσμικοὶ ἀδιαφόρως. Ἔυγα λοιπὸν ἔξω, καμάτησον εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν. Ὅτι ἡ ἀλουργίδα δὲν χρεία ἱερεῖς, ἀλλὰ βασιλεῖς. Ὁ δὲ πιστότατος θεοδόσιος ἐδέχθη καὶ ταύτην τὴν νουθεσίαν μετὰ χαρᾶς, ἀνταποκρινόμενος, ὅτι δὲν εἰσῆλθε διὰ καταφάνειαν. Ἀλλὰ οὕτως τὸ ἔχασιν πάντοτε εἰς τὸ βυζάντιον. Μὲ τοιαύτην γοῦν ἀρετὴν καὶ τοσαύτην διάλαμπον ἀμφότεροι ὅτε βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς οἱ ἀείμνηστοι. Ἐγὼ καὶ τῶν δύο θαυμάζω τὰ κατορθώματα. Τοῦ μὲν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν τῶν θείων ζήλου θερμότητα. Τῶν δὲ τὴν εὐπείθειαν καὶ τὴν τῆς πίστεως καθαρότητα. Ὅσα γὰρ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἀμβροσίου ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μιδιόλανα, ἐκεῖνα ὁλοψύχως, γραφεὶς εἰς τὴν κωνσταντίνου ἐφύλαττε. Ὅθεν γενόμενος πάλιν

πάλιν νὰ τύχῃ δεσποτικὴ ἑορτὴ, καὶ νὰ τὸν προσκαλῇ ὁ πρωτάρχης νεκταρίος, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, νὰ κοινωνήσῃ. Τὸ ἐβαρέθη ὁ εὐλαβὴς βασιλεὺς. Καὶ μόλις τῷ ἀπεκρίθη, λέγοντας. Ἐγὼ ἐδιδάχθηκα, πόσον διαφέρει ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τὸ βασιλέα. Καὶ μὲ βίας ἔυρηκα διδάσκαλον τῆς ἀληθείας τὸν θεῖον ἀμβρόσιον. Ὅστις εἶναι μόνον ἀξίος ἐπισκοπος.

Εἶχε δὲ καὶ ἄλλην ἀφορμὴν ὠφελείας ὅτος ὁ βασιλεὺς. Διότι ἡ σύζυγός του ἡ τιμία πλακίλλη τοῦ ἀναθυμίζε τοὺς θείους νόμους πολλάκις λόγοις καὶ πράξεσιν. Αὐτὴ γὰρ ἡ ἀειμνήστος δὲν ὑπερηφανεύθη ποτὲ μὲ τὴν διωγασείαν τῆς βασιλείας. Ἀλλὰ περισσότερον ἀνέκραξε τὴν θείαν ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν της. Ὅτι ἡ μεγάλη εὐεργεσία, ὁπῦ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν θν, ἤυξανε μᾶλλον τ' πρὸς αὐτὸν ἔρωτα. Ὅθεν ἐφρόντιζε διὰ τὰς ἀρρώστους ὅλης τῆς πόλεως τυφλὺς, κεκυρτωμένους, παραλύτους καὶ ἄλλους ἀσθενεῖς. Εἰς τῶν ὁποίων τὰς οἰκίας ὑπῆγεν μοναχήτης, καὶ τὰς ὑπηρέτα ἡ τρισμακάριστος εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα. Καὶ δὲν ἔσειλεν ἀπὸ τὰς δορυφόρους καὶ δούλους της. Ἀλλ' αὐτὴ διὰ μισθὸν περισσότερον, ἀπέρχετο εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν ἐκκλησιῶν, τοὺς ἀσθενεῖς θεραπεύουσα. Ἐμαγέρευεν. Ἔπλενε τὰ ἀγγεῖα. Καὶ πᾶσαν ἄλλην διακονικὴν ὑπηρεσίαν ἀπερισπάστως ἐκαταδέχετο. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλην συνήθειαν, νὰ λέγῃ ταῦτα πολλάκις πρὸς τὸν ὁμόζυγον. Πρέπει σε ἄνερ, νὰ συλλογίζεσαι παντοτε, ποτοῦτος ἦτον πρότερον, καὶ πῶς ἐκατασάθης τοιοῦτος. Ὅτι αὐτὰ ἐνθυμούμενος, δὲν θέλεις φανῆ πρὸς τὸν εὐεργέτην θν ἀχάριστος. Ἀλλὰ θέλεις κυβερνήσῃ νομίμως τ' βασιλείαν, ὁπῦ σὲ ἔδωκε. Καὶ ἔτω νὰ τ' εὐχαριστῇς τὰ πρέποντα. Οὕτως ὕν θεαρέστως πολιτευομένη, ἀπῆλθε πρὸς κν. Ὁ δὲ βασιλεὺς μὲ τὸν θάνατόν της ἔδειξε τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὁπῦ δ εἶχε μὲ τὸν ξόπον ἐτοῦτον. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε πολέμους πολλοὺς. Ὅθεν ὑσερούμενος ἀπὸ χρήματα, ἔγραψεν εἰς ὅλα τὰ κάστρα, νὰ δίδουν τόσον χαράτζιον. Οἱ δὲ πολῖται τῆς ἀντιοχείας δὲν ἔστεργαν νὰ τὸ δώσουν, ἀλλὰ καὶ τινὲς ἀπ' ἐκείνους ἀναίσχυντοι ἔπραξαν μίαν ἀταξίαν ὡς ἄγνωστοι. Ἤγουν ἐκατέβασαν τὴν χαλκίνην εἰκόνα τῆς πανδυφήμε πλακίλλης. Καὶ τὴν ἐκατάσυραν ἀνεμπαικτικῶς εἰς πολὺ μέρος τῆς πόλεως. Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐσκανδαλίσθη. Ἀλλὰ διὰ τὸν νόμον, ὁποῦ τὸν ἐκανόνισεν ὁ ἀμβρόσιος, δὲν ἔσειλε παρευθὺς νὰ τοὺς θανατώσῃ. Πλὴν ἔπεμψέτους μὲ δύο ἄρχοντας μαγισειανοὺς ἐλ-

λέβι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέβιχον καὶ παισάρειον, γράμματα φοβερισικὰ, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας παγένει, νὰ κατακαύσῃ τὸ πάσροντους. Καὶ αὐτοὺς νὰ ἀφανίσῃ, ὡς ὑποσάτας τῆς βασιλείαστου. Οἵτινες φοβηθέντες τὰς ἀπειλὰς, ἔτρεχαν ἔντρομοι εἰς τὰ ἀσκητήρια τῶν μοναχῶν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ κάμουν πρὸς κύριον δέησιν. Νὰ σβύσῃ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως. Νὰ μήτους ὀπολέσῃ, καθὼς ἐφοβέρισεν. Εἷς δὲ ἀσκητὴς ἀπ' ἐκείνους ἐναρέτως πολλὰ καὶ ἅγιος περιβόητος, ζήλῳ θείῳ κινέμβρος. Τ'ἄκουσεν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ὅπου ἔσεκαν καβαλλαρέοι οἱ δύο ἄνωθεν ἄρχοντες. Καὶ μήτε τοῦ βασιλέως τὴν ὀργὴν φοβηθεὶς, μήτε αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν εἰς νοῦν βαλλόμβος, ἐξάβισεν ὀπὸ τὸ φόρεμα τὸν ἕνα, προσασωταστους, νὰ παιζδύσουν ὀπὸ τὰ ἄλογα. Οἱ δὲ βλέποντες ἕνα γέροντα ὕπερ παπενὰ ἐνδεδυμμόν μὲ ῥάσα τείχινα, πρῶτον μὲν ἐθυμώθησαν. Ἔπειτα μαθόντες ὀπὸ τὰς παρεστέτας τὴν ἀρετὴν τοῦ ἁγίου, ἐπέζδυσαν. Καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, ἐζητοῦσαν συγχώρησιν. Ὁ δὲ ἅγιος τοὺς ἐπαρήγειλε, λέγωντας. Εἴπατε ταῦτα τῷ βασιλεῖ φίλοιμου. Ἐνθυμοῦ πῶς δὲν εἶσαι μόνον βασιλδὺς, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ὡς καὶ ἡμαῖς. Οἵτινες ὅλοι ἐπλαθημμν ὀπὸ τὸν θεὸν, κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν. Μὴ προσάζῃς σιὼ ὕπνος ἄσπλαγχνα καὶ ἀνιλεήμονα, νὰ σφάζουν τοῦ θεοῦ τὴν εἰκόνα, ὅτι παροργίζεις τὸν πλάσαντα. Ἀλλὰ σκόπδυσον, πόση διαφορὰ εἶναι ἀπ' ἐκείνην τὴν ἀναίσθητον εἰκόνα καὶ ἄψυχον, ἕως τὴν λογικὴν καὶ ἔμψυχον. Συλλογίσου καὶ τοῦτο, ὅτι ἡμεῖς μὲν ἐν ὀλιγολίᾳ δυνάμεθα, νὰ κατασκδάσωμεν αὐτὴ τῆς εἰκόνες ἐτούτης πολλὰς χαλκάς. Ἀμὴ ἐσὺ δὲν δυνέσαι, νὰ δημιουργήσῃς κἂν μίαν τρίχα ἐκείνων τῶν φονοβθέντων συμδούλωσε. Ταῦτα ἔγραψαν πρὸς τὸν βασιλέα οἱ ἄρχοντες. Καὶ τόσον ἐκατανύχθη ὁ τρισμακάριστος, ὅπου ὄ μόνον ἐφοβήθην ὀπὸ τὸν θυμὸν, ἀλλὰ καὶ πρόφασιν ἔγραψε πρὸς τοὺς αἰτιοχεῖς, λέγωντας. Δὲν ἦτον πρέπον, ὦ ἄνδρες, ἐγὼ νὰ πάσω, καὶ ἐσεῖς νὰ καταφρονήσετε μίαν γυναῖκα τόσον ἀξιωτάτην καὶ πάσης δυσημίας γέμουσαν. Κατ' ἐμοῦ ἔπρεπε, νὰ στρέψετε τὸν θυμόνσας καὶ μαίνησθε. Οὕτως σιὼ ὁ φιλόχριστος βασιλδὺς ἐπαιδδύθη ὀπὸ τὸν θεῖον ἀμβρόσιον, καὶ τοσαύτην πνδυματικὴν ὠφέλειαν ἐκαρπώθη, καὶ τόσην χάριν ἔλαβεν ἐν θεῷ, ὅπου ἦτον τύπος εἰς τὺς μεταγδυσέρους βασιλεῖς καὶ ὑπόδειγμα. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ τὰ λοιπὰ αὐτοῦ κατορθώματα, νὰ θαυμάσετε. Καὶ αὖ δύγῳμν ὀλίγον ὀπὸ τὸν δρό-

δρόμον, δὲν βλάβει τίποτας, μαλιστα ἁμαρτίαν ἔχω, ἐαν σωπήσω τοιαύτην πολιτείαν ἔνθεον, καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἀμίμητον.

Φαίνεται εἰς τὸ πατερικόν, ὅτι ἦτον εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἐρήμου εἰς ὁσίας ἀφετους καὶ ἁγίους. Ὅστις εἶχε χρόνους, μ. εἰς τὸν ἡσυχίαν ὁπῶ δὲν εἶδε τινὰ ἄνθρωπον. Οὔτε ἐδοκίμασεν ἄλλην τροφὴν παρὶξ νερὸν καὶ χορταρικα. Οὗτος ἐδέετο τῷ θεῷ, νὰ τὸ φανερώσῃ, τίνος εἶναι ὅμοιος εἰς τὸν βασιλέαντα. Καὶ ἐλθὼν ἄγγελος κυρίου, εἶπεν αὐτῷ. Ὁμοίαν δόξαν καὶ ἀπόλαυσιν ἔχεις νὰ λάβῃς μὲ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον. Ὁ δὲ ὅσιος ἀκέσας ταῦτα, ἔκλαιε πικρῶς. Καὶ ἐπαρακαλοῦσε τὸν θεὸν κύριον, λέγωντας. Οὐαίμοι τὸ ἀθλίῳ μ. χρόνους ἔχω, ὁπῶ δὲν εἶδα ἀνθρώπου πρόσωπον. Ἄϊτον δὲν ἐγεύθηκα. Ὑπομένω τὸν καυσωνα τῆς ἡμέρας. Καὶ τὴν ψυχρότητα τῆς νύκτος. Καὶ ἄλλας στενοχωρείας. Καὶ πάλιν ἔχω νὰ συναριθμηθῶ μὲ κοσμικὸν ἄνθρωπον, καὶ μαλιστα βασιλέα, ὁπῶ ἔχει τόσην δόξαν καὶ μαλοπάθειαν; Παρακαλῶσε θεέμε, μήμε βδελύξῃς, ὅτε καταφρονήσῃς τὰς κόπους μὲ. Ἀλλὰ δεῖξον μοι βίβλια, μ' τίνος ἔχω τὸ μέρος μὲ. Ταῦτα μ' δακρύων πολλακις δύχόμενος. Ἦλθε πάλιν ἄγγελος κυρίου, λέγων αὐτῷ. Εἶπον σοι γέρον, ὅτι μ' Θεοδόσιον τὸν βασιλέως. Ὁ δὲ ὅσιος θαυμάσας εἰς τοῦτο, ὑπῆγε δίθυς εἰς τὸ βυζάντιον. Καὶ φθάσας εἰς τὸ παλάτιον, τὸν ἐφοσκώθη ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν ἐδέχθη μ' πάσης χαρᾶς, καὶ ὑπὲρ τὸ πρέπον ἐτίμησεν. Ὅτι ἦτον μ' πολλὰ δύλαβὴς, ἐλεήμων, καὶ φιλομώναχος. Ἀφῶ γοῦν ἐχαιρέτησεν ἕνας τὸν ἄλλον, παρεκάλει τὸν βασιλέα ὁ ὅσιος, νὰ τοῦ φανερώσῃ εἰς δόξαν κυρίου τας πράξεις του. Ὁ δὲ ταπεινόφρων καὶ μέτριος δυτελίζων ἑαυτὸν. Δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Τότες ὁ ὅσιος τοῦ ἀμολόγησε τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀγγέλου ὡς ἤκουσεν. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς δέθε νὰ παρηγορήσῃ τὸν ὅσιον, εἶπεν αὐτῷ. Ἄκουσον δῶλε τὸ θεῦ. Καὶ ὁρκίζωσε εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ μὴ φανερώσῃς τινὸς ἄλλε ζῶντος μὲ ὅσα ἀκούσεις ἀπὸ τὸ σόμαμε. Τεσσαρακοντα ξεῖς χρόνοι εἶναι, ὁπῶ ἔγινα βασιλεὺς. Καὶ μόνον τοὺς ξεῖς ἀπόλαυσα τὴν ἡδονὴν τῆς σαρκὸς μὲ τὴν συμβίαμε. Ἔπειτα ἀφῶ ἐγέννησε κληρονομίαν δέθε τὸ βασίλειον, ἐχωρίσαμθη. Καὶ εἴμεθεν ὡς ἀδελφοὶ φορεμῦτες ἔξωθεν μὲν τὰ βασιλικὰ φορέμαντα, καὶ ἔσωθεν ἱμάτια ξίχνα. Νηστεύωντας ξεῖς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, β'. δ'. καὶ παρασκεύην, ὁπῶ δὲν ξώγω τίποτας. καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον ὁπῶ ἐσθίω τὰς ἄλλας ἡμέρας, δὲν ἐνθυμῶμαι ποτὲ, νὰ φάγω ξέναν κόπον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ ἐγγόχειρόν μὲ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειρόνιμι τῆς καλλιγραφίας πορεύομαι. Εἰς λυχνὸν δὲν ὑπῆρχε χρῆσις. Τὴν νύκτα γυρίζω κρυφα, καὶ μοιράζω ἐλεημοσυνάς εἰς τοὺς ξένους καὶ πένητας. Τὰς ἀσθενεῖς καὶ λελωβημένας ὑπηρετῶ μετὰ ζήλου. Καὶ ἀπλώνω καὶ καθαρίζωντας. Καὶ τὰς κάμνω ἔτι ἄλλην ὑπηρεσίαν χρειάζεωνται. Ὅταν γίνηται ἱπποδρόμιον, καὶ τρέχουν οἱ στρατιῶται, κάθωμαι καὶ ἐγὼ μόνον διὰ τὸν τύπον ὡς βασιλεὺς καὶ τὴν συνήθειαν. Ἀμὴ ποσῶς δὲν προσέχω, ἔτε ἔχω τὴν νοῦν εἰς τὰς ἐπαίνες καὶ δόξημίας, ὑπῶ μὲ κάμνουν. Ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν γῆν κιτάζω περίλυπος, συλλογιζόμενος τὴν ἀπαραίτητον ὥραν τῦ θανάτε. Τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Καὶ τὰς πικρὰς τιμωρίας τῆς ἀτελευτήτε κολάσεως. Διὰ τὰς ὁποίας κλαίω πολλάκις, δεόμενος τῦ Θεῦ, να μὲ λυτρώση τῦ αἰωνίου ἐκείνου πυρὸς διὰ τὴν δυσπαραγχίαν αὐτῦ καὶ χρηστότητα. Καὶ διὰ τ' αὐτίαν ταύτην δὲν ἐχέλασα ποτε με τὴν Θείαν βοήθειαν. Ἀπὸ καὶ ἕτερα πλεῖσα ἀκούων ὁ ὅσιος ἀπὸ τὸν ἀοίδιμον καὶ γεγονότα μοναχὸν βασιλέα, ἔκλαιε ἀπὸ τὴν χαρά τε, δοξάζοντ μεγάλως τὸν κύριον, πῶς τῦ εἶχεν ἑτοιμασμένην οὐσίαν δόξαν μὲ τοιῦτον ἄνδρα θαυμάσιον. Ἀλλ' ἄς πῶ τὸ παρακείμενον ἐπαινέθω μῦ.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος ἀμβρόσιος ἔβαινε κόσων πολλῶν, νὰ ἐπισζέφη τοὺς ἀρετικούς, ὡς ἄνωθεν εἴπομεν. Καὶ καθ' ἑκάστην ἐπίσευον πολλοὶ, βλέποντες τὴν ἔνθεον ἀυτῦ πολιτείαν, καὶ θαύματα, ὁποῦ ἐτέλει ὁ κύριος διὰ μέσε τε. Καὶ ἐθεραπεύοντων ἀσθενεῖς. Δαίμονες ἐδιώκοντων. Καὶ ἕτερα ἐνεργεῖτο παράδοξα. Τὰ ὁποῖα βλέποντες, ἔζηλον πολλοὶ εἰς τὴν πίστιν. Καὶ δὲν ἔκαμνε σχεδὸν ἄλλην ὑπηρεσίαν. Μόνον ἐβάπτιζε τοὺς πιστεύοντας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ σοφώτατος καὶ θεολογικώτατος αὐγυστῖνος. Τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐψάρεψε μὲ τὴν πολλήν του σοφίαν καὶ σύνεσιν. Ὅπεῦ ἦτον βεβυθισμένος εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν μανιχαίων. Καὶ μὲ τὰς διδαχάς τε, τὸν ἔκαμε ὁ ἀμβρόσιος, νὰ ἐπίσευσε. Καὶ βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτε, ἔγινε τοσῦτον ἐνάρετος, καὶ μέγας ὑπέρμαχος τῆς ἐκκλησίας, ὅπε ἐχειραγώγησε πολλὺς τῶρος δόσεβειαν, μὲ τὰς διδαχὰς αὐτῦ καὶ συγγράμματα τὰ σοφά.

Ἀπερχόμενος μίαν ἡμέραν ἔξω ὁ μέγας ἀμβρόσιος ἀπὸ τὴν ῥώμην διὰ τινὰ ὑπόθεσιν, εὑρέθησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς πλουσίου ἀνδρὸς. Ὅστις ἀνέπαυσεν ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς πλησιεστέρους πλουσιοπαρόχως. Καὶ τὸ ὥρεν τὸν ἠρώτησεν ὁ ἅγιος,

ἐνομίσαίμασε θλίψιν τινὰ εἰς ὅλωτην τλὼ ζωλώ; Τοῦτα δὲ εἶπε, δξατὶ εἶδε, πῶς εἶχε πλεῖτον ἀνέκασον· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· δίδωσόν μου δ'ασπα ἄγια, πῖτε ὁ θεὸς δενμε ἐλύπησεν, οὔτε ποσῶς ἐζημίωσεν, ἐδὲ γνώσκω, τὶ εἶναι ἀθένεια. ἀλλὰ καὶ πολλας δωρεας μοῦ ἀπέσειλεν ὁ πανάγαθος πλῆτον. δόξαν. τέκνα. καὶ πᾶσαν ἄλλω ὑπόλαυσιν. ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας ταῦτα, ἐδάκρυσε, καὶ λέγει τοὺς κληρικούς. ἐγέρθητε ταχέως να φύγωμεν ἀπὸ τὸν καταραμένον οἶκον ἐτῆτον, νὰ μήνας φτιφθάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ θεοῦ. Ἰδὼν δὲ, ὅτι ἀμελοῦσαν, νὰ ἑτοιμάσειν τὰ ἄλογα, τοὺς ἐπρόσταξεν ἀγειώτερα, νὰ φύγωμεν τὸ σωτερικώτερον. Κὼ παρευθὺς ὡς ἐμίσευσαν, πρὸ τοῦ νὰ κάμουσιν ἕνα στάδιον (ὃ τῆ θαυμασίωσου δέωσται) ἤνοιξεν ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν τλὼ εἰκίαν ἐκείνω μὲ τὸν πλούσιον, καὶ ὅλους τὲς συγγενεῖς καὶ τὸ πρᾶγματου. Θαυμάσαντες δὲ οἱ ἀπολευθοιῶτες τὸν ἅγιον, ἠρώτησαν αὐτὸν, πῶς τὸ ἔγνωσεν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ἠξεύρετε βέβαια, ὅτι, ὅταν ἔχῃ τὶς θλίψεις δξαφόρους, πειρασμοὶς καὶ βάσανα, ὁ κύριος εἶναι μετ' αὐτῆ, καὶ τὸν παιδεύει ὡς τέκνον ἠγαπημένον εἰς τα σῶμικρὰ ἁμαρτήματα, ὁποῦ ἔπραξε, δξὰ νὰ τὸν δοξάσῃ ὕστερον εἰς τλὼ βασιλείαν αὐτοῦ αἰώνια. ὁπότων δὲ πάλιν ἔχῃ τινὰς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ὑπόλαυσιν ἄλυπον ὑγείαν, ἀφθονίαν, καὶ ἄλλα ὅμοια χωρὶς τιμωρεῖῶντε καὶ θλίψεων, εἶναι σημεῖον τῆς ὀπολείας αὐτῆ ἀφοβότατον. καὶ δξατὶ εἶναι θυμωμένος ὁ δίκαιος κριτὴς καταπάνω του, καὶ τὸν ἔχει ὑποφασισμένον δξὰ τας τιμωρίεις του εἰς τλὼ αἰώνιον κόλασιν, τοῦ δίδει ἐδῶ ὑπόλαυσιν τιμόσκαιρον, δξὰ μικρὰς τινὰς ἀγαθοεργίας, ὁποῦ ἐτέλεσεν. ἐπ'ἀληθείας ἀδελφοὶ, ἔπρεπε να θλιωσῦμεν ἀπαφηγόρητα, ὁπόταν δένμας ἔρχουνται πειρασμοὶ καὶ βάσανοι. καὶ πάλιν, ὅταν μᾶς παιδεύῃ ὁ δίκαιος κριτὴς, καὶ ἰαξὸς πάνσοφος, οὐ μόνον να ὑπομένωμεν τοὺς πόνους καρτερικῶς. Ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ δυχαριστοῦμεν χριστιανικῶς. Ὡσπερ καὶ τοὺς σωματικοὺς ἰαξοὺς, ὁποῦ τοὺς πληρώνομεν, να κόψωσι τὰ μέλημας δξὰ τλὼ ἐλπιζομένην ὑγείαν καὶ σωτηρίαμας. ταῦτα καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ὁ μακάριος, ἐξῆφε ψυχικῶς τοὺς ἀκούοντας, καὶ φθάσαντες εἰς τλὼ χωρίον, τὸν ἐπαρεκάλεσεν ἡ ἀδελφητου, να λειτουργήσῃ εἰς τλὼ ἐκκλησίαν μίας ἀρχοντίσσας, ὁποῦ εἶχεν εἰς ἐκείνον πολλὴν εὐλαβειαν. καὶ καθὼς ἐλειτούργα, τοῦ ἤφεραν μίαν γυναῖκα σῶβαλτικῶν, να τλὼ θεραπεύσῃ· ὁ δὲ ἀπλαγχνιστεὶς ἐπάνω, καὶ ποιήσας δύω φορὲς κύκλον τλὼ ἐθεράπευσε. τελέως δὲ εἰς τλὼ χωρίον καὶ ἄλλα δξάφορα θαύματα,

ἰώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπέστρεψεν εἰς τὰ μεδιόλανα, καὶ ἐκεῖ ἐτέλεσε θεῖα λειτουργία. οἱ δὲ ἀρειανοὶ ἔλεγον, ὅτι μὲ τέχνας μαντείας τὰ ἔκαιεν. Ἦτανε δὲ ἀπὸ ἐκείνους, ὁποῦ ὀνατηγόρα τὸν ἅγιον περισσότερον. Ἐδαιμονισθ' ἐνώπιον πάντων μὲ δικαίαν κρίσιν τοῦ θεοῦ. Ὅστις, ὅταν τὸν ἐταράσσε τὸ δαιμόνιον, ὡμολόγα καὶ ἐφώναζε τὴν ἀλήθειαν, λέγοντας, ὅτι ὁ ἀμβρόσιος εἶναι ἅγιος καὶ τὰ δόγματα του ὀρθόδοξα. ἐκεῖνοι δὲ ἀρειανῶν φρονήτε καὶ ματαια. ἡ δὲ ἁγία τριὰς ἓξ ἐν οὐσία, πατὴρ, υἱὸς, καὶ πνεῦμα ἅγιον· οἱ δὲ αὐτοὶ ἀρειανοὶ καὶ παράφρονες, ἐθυμώθησαν, καὶ τὰ ἀκούοντες ἀπὸ τὸν δαιμονιζόμενον. καὶ αὐτὶ νὰ πισεύσιν εἰς τοιαύτας ἀψευδεστάτας μαρτυρίας, παρεδέντες καπὸν εἰς κακὸν, τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπνίγη ὁ ἄθλιος. ἕτερος δέτις αἱρετικὸς ἀπὸ τοὺς ἀρειανοὺς ἔκαιγε φῶς, καὶ ἐβαπτίσθη. καὶ ἐρωτήσαντες αὐτὸ τινες τὴν αἰτίαν, πῶς ἐκαίετο τόσον γλήγορα, ἀπεκρίνατο, ὅτι ὁπόταν ἐβάπτισεν ὁ ἀμβρόσιος, ἔβλεπεν ἕνα λαμπρὸν καὶ ὡραιότατον ἄγγελον, ὅστις τοῦ ἐσυντύχενε εἰς τὰ ὦπα, καὶ τὸν ἐνεδύετα ὅσα ἐκήρυττεν. ἔτυχε δὲ καὶ ἄλλη μία παράδοσις εἰς σας ὑστερνὰς ἡμέρας τῷ ἀμβροσίῳ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀφήσωμεν ἄγνωστον. ἀνθρωπότης κρεσπόβιος τὸ ὄνομα ἐκυβέρνητο εἰς τὴν ἐκκλησίαν δι' τινα πταίσιμον, ὁποῦ ἔκαμεν. ὁ δὲ ἡγεμὼν τῆς μεδιολανῶν σπλικὴν καλεμένος ἔστειλεν ἀνθρώπους τὸ παλατι μίαν ἡμέραν, ὁπῦ ἦτον ὁ ἅγιος μοναχὸς, νὰ πιάσουν τὸν ἄνωθεν ἄνθρωπον. καὶ ὕστας εἰσῆλθον βιαίως εἰς τὸν ναὸν τοῦ κυρίου. καὶ λαβόντες αὐτὸν, ἐφυλάκωσαν. ἔπειτα ὑπῆγαν εἰς τὸ παζάρι, ὅπου ἦτον ὁ ἡγεμὼν καὶ πᾶσα ἡ πόλις συναθροισμένη διὰ τινα πανήγυρι, καὶ εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἔκαμεν, καθὼς τους ἐπρόσταξεν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐσκανδαλίσθη πολλὰ εἰς αὐτὸ, βλέποντας, ὅτι ἐκατάπτισεν τὸν ναὸν τοῦ κυρίου. καὶ πίπτει μετὰ θερμῆς δακρύων εἰς προσευχὴν, τὸν κύριον δέομενος, νὰ τιμωρήσῃ τοὺς τολμητὰς δημίους, ὁπῦ τὸν ὠμεπεφρόνησαν. ὅθεν ὁ τὰ θελήματα τῶν φοβουμένων αὐτὸ ποιῶν κύριος, ἐπίκουσε τῇ δεήσει. καὶ δύο λεοντάρια ἐφθασαν εἰς τὸν ἀγῶνα οἱ δημιοὶ, ἐδραμαν ὁποῦ ἐκάτοια ἔπεφτε, ὁπῦ νὰ λέγωσι βλαπαρδες, καὶ κάμνουν πολλὰ ζημιὰ εἰς ἀνθρώπους τὰ μέρη τῆς ἐπελίας, καὶ τους ἔδεξαν ἐκεῖ ἔμπροσθεν τὰ ἡγεμόνος, χωρὶς νὰ δειχθῇ νὰ βοηθηθῇ. καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὁπῦ δὲν ἐγγίξαν ἄλλον τινὰ, μόνον ἐκεῖνος. καὶ ἐκεῖ δὲν ἔφαγε. καὶ ὁ ἄρχων, νὰ κρατῇ τὸν λόγον τῶν ἐπαγγελιῶν. ἔστις φοβηθεὶς ἔπροσταξε, νὰ δυναλίσουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸν ὑπάδθωον. τὸν ἀπῆραν, ἔστειλαν ὀπίσθεν εἰς τὸν ἅγιον, ζητῶντας συγχώρησιν. Πολλὰ δὲ ἄλλα θαυμάσια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ετέλεσεν ὁ παντοδυνάμος δι' ἱκεσιῶν τοῦ ἀμβροσίου, καὶ τοιαῦτα, ὅπου ὑπῆγε ἡ φήμητου σχεδὸν εἰς ὅλον τον κοσμον. Καὶ πολλοὶ ἔρχοντων ἔπιτουτοῦ ἀπὸ μακρὰς χώρας, νὰ τὸν ἰδοῦν, καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα τὰ γλυκύτερα τῆς ἀμβροσίας καὶ νέκταρος λόγια. Καὶ μάλιστα ἡ βασίλισσα τῆς μαρκομαννων. Ἥτις ἦτον εἰδολολάτρις. Καὶ ἀκούσασα τλιὸ ἔνθεον αὐτοῦ πολιτείαν, ἀπῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Καὶ τόσον ἠυφράνθησεν εἰς τὰ λόγιάτου, ὅπου ἐπίστευσεν εἰς τὸν χριστον. Ὁ δὲ ἅγιος τλιὸ ἐβάπτισε, καὶ τῆς ἔδωκε ἐγγράφως τλιὸ ὀρθόδοξον πίστιν. Καὶ ποταπλιὸ πολιτείαν νὰ διάγῃ. Καὶ παῦ ἄλλο ἀναγκαῖον πρὸς σωτηείαν. Ἐξαιρέτως δὲ τλιὸ ἐπαρακάλεσε, νὰ μὴν ἀφήσῃ ποτὲ τὸν ἄνδρατης, νὰ κάμῃ πόλεμον κατὰ τῆς ῥωμαίων. Οὕτως οὐδὲ καλῶς πολιτευσάμενος ὁ γλυκύτατος ἀμβρόσιος. Καὶ ἐπιμελῶς κυβερνήσας τλιὸ ἐκκλησίαν, ὡς καλὸς ποιμλιὸ καὶ ἀ μισθωτός. Καὶ φυλάξας αὐτλιὸ ἀπήμαντον ἀπὸ αἱδητικὰς καὶ νοητὰς λύκους. Καὶ πολλοὺς λόγους ψυχωφελεῖς συγγραψάμενος, ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποθούμενον. Ὅθεν ἀσθενήσας, ἐπείτετο εἰς τὸ σῶμα. Ὁ δὲ στιλικὼν ὁ ἔπαρχος, ἀκούσας, ὅτι ἀπέθνησκεν ὁ ἀμβρόσιος, ἐλυπήθη πολλά. Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ὁ θεὸς τὸ θέλει εἶναι ἀπάσης τῆς ἰταλίας ἀπώλεια. Ἔστειλε δέ τινας ἄρχοντας, νὰ εἰπῶσι τοῦ ἁγίου, νὰ παρακαλέσῃ τὸν θεὸν, νὰ τὸ δώσῃ ἀκόμι ζωλιὸ ὀλίγον, διὰ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ. Ὅτι εἷς βασιλεὺς ἐβούλετο, νὰ τοὺς πολεμήσῃ. Ἀμὴ διατὶ δὲν λαβεῖτο τὸν ἅγιον, ἕως ἔζη, λέντας ἐπείραξεν. Οἱ δὲ ἀμβρόσιος ἀπεκείνατο, λέγων. Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ πειράσω τὸν κύριονμε. Καὶ ὅταν θέλσῃ, νὰ μὲ πάρῃ, δύναεισῶ δοξάζωτον. Ἦταν δὲ δύο διάκονοι εἰς ἄλλο κελλίον πλησίον τοῦ ἁγίου. Καὶ συνομιλοῦντες μυστικὰ, ἔλεγεν. Ἄραγε, τίς νὰ γλυκὴ ὀπίσκοπος μετὰ τλιὸ τελευτλιὸ τοῦ ἁγίου; Ὁ δὲ ἕτερος ἀπεκείνατο. Ὅτι ὁ συμπλίκιος ὁ ἡγούμενος τοῦ δεῖνος μοναστηείου εἶναι ἐναρέτος ἄνθρωπος ὁ φίλος τοῦ αὐγαστίνε. Καὶ αὐτὸν κάμνουσιν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐγνωρίσας διὰ πνεύματος ἁγίου ἐκεῖνα ὑπὸ ἔλεγον οἱ διάκονοι, ἀπεκρίθη ταῦτα λυπατὰ, καὶ τον ἤκουσαν. Λέγωντας. Καλὸς εἶναι ὁ συμπλίκιος, ἀμὴ εἶναι γέρωντας. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ διάκονοι, ἐξεπλάγησαν. Καὶ τὸ εἰπασιν εἰς τὸν λαὸν. Ὅθεν ἐψηφίσαν ἀρχιερέα τὸν ῥηθέντα συμπλίκιον. Ὁ δὲ ἅγιος προσευχόμενος, παρέδωκε τλιὸ ἁγίαν αὐτὲ ψυχλιὸ εἰς χεῖρας θεοῦ, τῇ δ'. τὲ ἀπριλλίου μλιὸς, ὑπάρχων ἐτῶν π'. ἀπὸ χριστὲ, χρόνες τεξακοσίως εἰς τὸν

χειρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωρὸν τῦ βασιλέως Θεοδοσίυ καὶ Οὐαλεντινιανῦ. Ἀλλὰ δῆλον τὸ τὰς πανευσεβεστέρας χρόνους τυχέιν ἡ ἁγία λαμπρὰ, ἢ ἡ μεγάλη ἑβδομάδα ταῖς πρώταις τῦ ῥηθέντος μηνὸς, δῆλον τὸν ἑορτάζομεν τὴν ἑβδομάδα τῦ δεκεμβρίου, ὅπου ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος. Τὸ δὲ τίμιον αὖτε καὶ ἅγιον λείψανον ἐτέθη εἰς τὸν αὐτοῦ μητρόπολιν τῆς μεδιολανίων. Ἐτέλεσε δὲ καὶ μετὰ θανάτον θαύματα ἄπρεπα εἰς δόξαν πατρὸς ἁγίυ καὶ ἁγίυ πνὸς, τῦ παντοδυνάμυ θεῦ. Ὧ πρέπει ἡ τιμὴ, τὸ κράτος, καὶ ἡ προσκυνήσις, εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ͂Ϛ Ι΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων Μίωᾶ τοῦ καλλινικλάδε, Ἑρμογένους, καὶ Εὐγράφου.
Εὐλόγησον, Πάτερ.

Μετὰ τὸν ἐνσαρκον ἐπιδημίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετα τον θανατον τῶν ἀσεβεσάτων καὶ ἀντιχρίστων διοκλητιανοῦ καὶ μαξιμιανοῦ, ἐβασίλευσεν ὁ μαξέντιος εἰς τὴν ῥώμην. Ὁ κωνσάντιος εἰς τὰς γαλλίας. Καὶ ὁ μαξιμῖνος εἰς τὴν ἀνατολήν. Ὅστις ἐκίνησε κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸν φοβερώτατον. Καὶ ἦτον μεγαλη ταραχὴ καὶ σύγχυσις εἰς ὅλην τὴν ἀνατολήν. Διατὶ ἔπαρχεν ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς, νὰ ἐξαλείψῃ τὸ σέβας τοῦ θεοῦ τὸ χν. Καὶ νὰ στερεώσῃ τὴν ἀπάτην τῶν προπατόρων του, ἤγουν νὰ προσκυνοῦνται τὰ εἴδωλα εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν του. Μὴ ἠξεύρωντας ὁ μωρὸς καὶ ἄγνωστος, ὅτι ὅσον ἀντιμάχεται κατὰ τῆς ἀληθείας τινὰς, τοσοῦτον αὐτὴ στερεώνεται. Καὶ ὅστις σαϊτεύει τὸν οὐρανὸν, τοῦ λόγου βλάβει χειρότερα. Ὅπου ὁ χριστὸς μᾶς ἔταξε, νὰ εἶναι ἡ ἐκκλησία αὐτοῦ ἀκαταγώνιστος καὶ ἀνίκητος, καὶ ὅτι πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Ὅσον γὰρ τὴν ἐπολέμα αὐτὸς καὶ ἐμάχετον, τοσοῦτον μᾶλλον ἐστερεώνετο ἡ δυσέβεια. ἀπῆλθον ἓν μίαν ἡμέραν τινὲς ἀλεξανδραῖοι, καὶ λεγαντον. Ἠξδυρε πολυχρονιμὸς βασιλεῦ, ὅτι εἰς τὴν χώραν μας εἶναι μεγάλη σάσις, καὶ ἀπείθεια. ὄχι μόνον εἰς τὰ κοινὰ πράγματα καὶ αὐθεντικὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ καὶ (τὸ χειρότερον) εἰς τὰ θεῖα, ἐπειδὴ εὑρίσκωνται τινὲς ἄγνωστοι

νωσοι ἢ τοσῆτον ἀναίσχυντοι, ὁπῶ δὲν καταδέχουνται νὰ προσκυνῆν τὰς παντοδυνάμες θεὺς ἐκείνες. ὁπῶ ἐσέβοντων ἢ ὅλοιμας οἱ προπάτορες. ἀμὴ ὁμολογῶν ἕνα θεὸν ἐσαυρωμμένον. λοιπὸν εἶναι χρεία, νὰ κοπιάσῃς ἕως ἐκεῖ, νὰ εἰλεωθόσῃς τὰ σκανδαλα. ταῦτα ἀκούσας ὁ μαξιμῖνος, διελογίζετο, πῶς νὰ φράξῃ. ὅτι δὲν εἶχεν ἄδειαν, νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς. ἔσειλεν ἓν προσάγματα φοβερώτατα, ὅστις προσκυνήσει θεὸν νεώτερον, νὰ ζημιώνεται ἀθῶς τὴν ζωὴν ἢ ὅλον τὸ πρᾶγματα. μ' ταῦτα πάλιν ἀνήγγειλαν αὐτῷ, ὅτι δὲν ἐψήφησαν κοσσῶς τὰ προσάγματάτα, ἀλλὰ κηρύττησι τὸν χρεισὸν παῤῥησίαν. ἤκουσεν ὁ μαξιμῖνος, καὶ ἐθυμώθη, ἀμὴ ὅμοτι εἶχεν ἀνάγκην μεγάλην, νὰ ὑπάγῃ εἰς τ' κωνσταντινόπολιν, δὲν ἤθέλησεν ἀθῶς πρὸς τὴν ἀλεξάνδρειαν. ὅμως ἔσειλεν ἕνα φρόνιμον ἄρχοντα ἀπὸ τὴς συμβέλεστες, μὴν ὀνομαζόμενον, ὅστις ἦτον ἀθηναῖος γραμματισμένος, ἢ πεπαιδευμμένος τὴν ἑλληνικὴν σοφίαν, καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐπιστήμην, τόσον ὁπῶ ἦτον ἄξιος μὲ τὰ γράμματάτα, νὰ ἀντισταθῇ μὲ κάθα σοφὸν εἰς ὄφελεξιν, καὶ (τὸ ἀκειβώτερον) ἦτον χρεισιανὸς εἰς τὸ ἀπόκρυφον, ἀμὴ ἐφαίνετο εἰς τὸν βασιλέα ὡς ἕλληνας. ἢ δὲν ἐτόλμα νὰ παῤῥησιασῇ, μὴ ἠξεύρωντας τὸ ἀποβησόμενον. τοῦτον ἔσειλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν, ὄφελε νὰ ὀφελύσῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἢ ζήτημα, ὁπῶ ἐφέρνετο εἰς τὸ μέσον, νὰ παύσῃ τὰ σκάνδαλα. ἔτι δὲ ὄφελε νὰ ἀφανίσῃ ὁλοτελα μὲ τὴν σοφίαν καὶ γνῶσιντα τὸ κήρυγμα τοῦ χῦ, ὡσαὶ ζηλωτὴς τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ὁπῶ εἰς τὸ φανόμενον ἐνομίζετο. Καὶ ὅσοι δὲν κάμοιεν τὸ θέλημάτα, νὰ τὺς παιδεύῃ σκληρότατα. Λαβὼν ἐμῶ ὁ μιλιὰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐξουσίαν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ὡς τοῦ βασιλέως ὀπάδος. Καὶ ἐκεῖ μὲ τὴν δυύαμιν τῆς λόγωντα καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ὁπῶ εἶχεν, ἔλυσε μὲν τὰ ἀμφισβητούμενα, καὶ τὴν σάσιν τοῦ λαοῦ, φέρνωντάστες εἰς τὴν πρώτην εἰρήνην καὶ γαλήνην τὴν παλαιάν. Διὰ δὲ τὴν πίστιν τοῦ χρεισοῦ, ἔβαλεν εἰς τ' νοικοῦτα, ὅτι δὲν ἤθελε καιρὸν ἐπιτηδειότερον, νὰ παῤῥησιασῇ, ὡσαὶ τότε, ὁπῶ εἶχε τὴν ἐξουσίαν, καὶ τοῦ ἐβόλει, νὰ καταπείσῃ τὴν χώραν ὅλην, νὰ γένουν χρεισιανοί. Καὶ ὅτι ἐὰν ἤθελε μαρτυρήσῃ ἄλλον καιρὸν, ἐλάμβανεν ἕνα καὶ μονον τὸν στέφανον. Ἀμὴ τότες εἶχε τ' μισὸν ἢ ὄφελε τὺς ἄλλους. Ἔσειλεν ἓν πρῶτον ἀπολογίαν τοῦ βασιλεῖ, ὁπῶς εἰρήνευσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἔγινε συμφωνία εἰς τὸν λαὸν, ἢ νὰ μὴν ἐνοιάζεται τίποτες. Ἔπειτα ἠξεύρωντας τὸν ὄχλον, ὅτι ὀλίγοι ἐπίστευον μὲ λόγια μόνον ἢ ῥᾳδιακίνησιν. Ἴσως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι ὑποκρινόμενοι, δέντρος ἔκαμε πολλὰς ὁμιλίας. Ἀλλὰ μόνον ὀλίγον τίποτας τὰς ἔλεγε, ὅταν τὸν ἤθελαν ἐρωτήσῃ. Ἐπεχείρισε δὲ νὰ δείχνῃ μὲ τὰ ἔργα τῆ ἐσωρωμύε τὴν δυνάμιν. Ὅτι αὐτὰ ἐδιώκωνταν σβιασότερον, νὰ σύρουν τὰς ὀρῶντας εἰς τὴν δύσέβειαν. Ἐπεὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆ ὠτίων πισότεροι. Ἐσβιπάτει γῆν εἰς τὴν ἀγοραὶ καθεκάστην παπεινὸς καὶ μέτριος, ῥίπτωντας πᾶσαν κενοδοξίαν τῆς ἀξίας. Ἀκολυθῶν αὐτῷ καὶ ὅλος ὁ ὄχλος, ὄχι τόσον δι᾽ τὴν ὄξυσίαν ἰῶ εἶχεν, ὅσον δι᾽ τὰ σημεῖα καὶ θαύματα ὁπῶ ἔκαμνε. Θεραπεύων πᾶσαν ἀῤῥένειαν. Ὅτι μονον νὰ ἤθελε βάλλῃ τὴν χεῖρατε εἰς τὸν ἄῤῥωσον, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα τοῦ δεσπότε χεισῶ, καὶ νὰ σφραγίσῃ τον τίμιον σαυτόν, οἱ χολοὶ ἐπεβιπατῶσαν. Τυφλοὶ ἀνέβλεπον. Κωφοὶ ἤκουον. Οἱ βωβοὶ καὶ ἄλλοι ἐσωυτύχσαν. Καὶ ἁπλῶς οἱ δαίμονες, καὶ παῦ κακὸν ἔφυγε. Καὶ ὁ ἀσθενημένος ὑγίαινε. Ταῦτα τὰ ὄξυσια βλέπων ὁ λαὸς, ἄφηναν τὴν προγονικὴν τους ἀπάτην. Τοὺς ψῶρες θεὺς ἐβδελύσσοιωταν. Τὰ ἄψυχα εἴδωλα καὶ ψδδωνύμες θεὺς ἐγκρέμνισαν. Τὲς βωμὲς ἢ ναὲς των ἐχάλασαν. Ἐγίνησαν μία γνώμη καὶ γλῶσα καὶ ψυχὴ μὲ τὸν μάρτυρα. Καὶ μὲ προθυμίαν πολλὴ ἑτοιμάζοιωταν, ἐαὴ κάμνῃ χρεία διὰ γάπην χεισῦ νὰ ποθάνωσι. Τὰ λόγια τοῦ μόνου ὡς ζωῆς λόγια τους ἐφαίνοιωταν. Καὶ ἡ λαλιά του φωνὴ θεῖκή. Μόνον ὀλίγοι τινὲς ἔμειναν εἰς τὴν ἀσέβειαν, ὄχι τὶ ἔκλεισαν τὰ ὦτα, καὶ ὀφθαλμὲς, ὄχι νὰ μὴ γνωρίσουσι τὴν ἀλήθειαν. Οἵτινες ἐτιμῶσαν πολλὰ τὴν ὑπερῶμιον ἑορτὴ τῆ δαιμόνων ὄχι τὸν κῶμον, τὴν μέθυ, τὰς κοίτας, καὶ τὴν ἀσέλγειαν. Καὶ τὰ τῆ χεισιανῶν ὕβριζαν καὶ ἐξατίμαζαν, ὄχι τὴν ἐγκρατῆ ζωὴν, ἢ τὸν μῆ σώματος ἀσωμάτον βίον. Μὴ ὑπομένοντες οὖν οἱ ἱροὶ τὲ σπότας ἢ τῆς ἀπωλείας ἀπόγονοι, τὴν αἰχμὴν τῆ σεβασμάτων αὐτῆ. Ἐγύρευαν τρόπον, νὰ ἐκδικηθοῦν εἰς τὸν ἅγιον καὶ εἰς τὲς λοιπὲς, ὄχι τὴν ὕβριν τῆ μακρῶντος θεῶν. Ἀλλὰ φοβέμενοι τὴν ὁρμὴν τὲ πλήθης, δὲν ἐτόλμοιων νὰ πράξουν φανερὰ τίποτε. Μόνον ἔσειλαν πρὸς τὸν βασιλέα γράμματα, ὄχι νὰ ἐξάλειψ τὸν θυμὸν αὐτῆ, νὰ ὑπάγῃ, νὰ τοὺς παιδεύσῃ τὸ γλυκορήτερον. Γράφοντες, ὅτι φανταχοῦ τὸ ὄνομα τοῦ γαλιλαίου ἐπολιτεύετο. Καὶ τοὺς πρῶτες θεὲς ἀθετοῦσαν. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλουν ἔλθῃ καὶ εἰς φανερὴν ἀποστασίαν. Νὰ μὴ ψηφῆσι ποσῶς τὰ βασιλικὰ προσάγματα. Εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ αἰτία ὅλη ὁ ἔπαρχος ὁπῶ ἔσειλε, νὰ τιμωρᾷ τοὺς χεισιανὲς. Καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ πρῶτος, ὁπῶ ὑπῆσθυσε, ἢ κηρύττει

τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν χειρὸν αἰτρυθειάσως. Καὶ καθεκάστην πέθει τοὺς ἀπλουστέρους εἰς τὴν ἀθέτητιν τῆς θεῶν καὶ τῆς βασιλικῶν προσαγμάτων. Τοῦτα ἀκούσας ὁ μαξιμῖνος, ἐπῆρε μεγάλην λύπην καὶ ἐνξοπλὴ. Λύπην μὲν διὰ τὴν ζημίαν τῆς χώρας, βαύοντας εἰς τὸν νοῦτου, πῶς κινδυνεύει να ἀποσατήσουν, νὰ μὴν προσκυνοῦν διὰ βασιλέα. Οὔτε να τὸ πληρώνουν χαράτζιον. Ἐνξοπλὴ δὲ, πῶς ἔβλεπε τοὺς θεοὺς ὑβριζομένους. καὶ νικημένον τὸ λέγετου. Ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ κάμῃ, νὰ τοῦ ὑποτάσσουνται. Ἀφοῦ γοῦν ἐπέρασεν ὀλίγην ὥραν εἰς τὸ ζάλλην καὶ διαλογισμὸν, ἐλάλησε λογια βλάσφημα κατὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν μιλιῶν, λέγοντας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον, να ἐγνωρίσῃ τινὰς τὸν ἄνθρωπον μὲ ἀκρίβειαν, ποτὲ πλὴν γνώμην ἔχει. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἄξιοι συγχωρήσεως, ὅσοι λάβουσι χάριν, ἔπειτα φανοῦν πρὸς τὸν δυργένην ἀχάριστοι. Οὕτως εἶπε, καὶ τῇ ἐπαύριον ἐσώαξεν ὅλην τὴν συγκλητον, νὰ κάμουν συμβούλιον, τί μέλλει γένεσθαι. Οἵτινες μιᾷ γνώμῃ ἀποφάσισαν, να στείλη ἄρχοντα τινὰ φρονιμώτατον ὀνόματι ἑρμογένην, νὰ ὑπάγῃ αὐτὶ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν. Καὶ αὐτὸς ἦτον ἄξιος, μὲ εὔμορφον τρόπον να εἰρηνεύσῃ τὰ σκάνδαλα. Καὶ να κάμῃ τὸν μιλιᾶν νὰ μετανοήσῃ. Οὗτος ὁ ἑρμογένης ἦτον ἀγαθὸς ἄνθρωπος, Σεμνὸς, Σώφρωντε, καὶ θεοσέβης. Καὶ ἁπλῶς μὴ ἔχων φύσει νόμον καὶ τὸν ἀπόστολον, τὰ τοῦ νόμου ἐφύλαττε. Ἀγνοῶν τὸ ἐσταυρωμένον τὴν δικαίαν. Καὶ μὴ ἔχων τὴν σφραγῖδα τοῦ θείου βαπτίσματος. Ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς ἀθλιαῖος γραμματισμένος καὶ παιδευμένος εἰς τα ἑλληνικά. Εἶχε δὲ καὶ γνῶσιν φυσικὴν περισσότερον, παρὰ ἀπὸ τὰ γράμματα. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἦτον ἄξιος διὰ πᾶσαν χειρίαν μεγάλην καὶ αὐθεντικὴν ὑπόθεσιν. Διὰ τοῦτο τὸν ἐψήφισεν ὁ βασιλεὺς ἔπαρχον τῆς ἀλεξανδρείας, ἀποψηφίζοντας τὸν μακάριον μιλιᾶν, καὶ ὑστερήσας αὐτὸν πάσης ἀξίας. Τοῦ δὲ ἑρμογένους ἐπαράγγειλε, νὰ ἐξετάξῃ ἐμμελῶς διὰ τὸν μιλιᾶν. Καὶ νὰ μὴν τὸν λυπηθῇ ποσῶς ὡς φίλον καὶ συντοπίτιωτου. Ἀλλ' ἐὰν ἦταν ἀληθῆ τὰ λεγόμενα, νὰ τὸν βασανίσῃ μὲ διάφορα κολαστήρια. Ὁ μὲν βασιλεὺς ἔτσι εἶπε, καὶ τὸ ἔδωκεν ἀπὸ τὴν κωνσταντινούπολιν πολλὲς στρατιῶτας, νὰ τὸν συνοδεύσι παντοτε. Ὁ δὲ ἑρμογένης εἰσῆλθεν εἰς τὰ παράβια μὲ πολλὴν φαντασίαν καὶ δορυφορείαν ὑπηρετούμενος. Καὶ ἀρμυρίζοντας, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ξένις ἄνδρας, καὶ εἶπον αὐτῷ. Ἴδε ἑρμόγενες, ὡς ὧδε ἀσυνδέτης βραχείας ἀφορᾷ ὁ θεος. Καὶ αὐτὸς τοὺς ἠρώτησε. Τίς εἶναι ἡ βραχεία αὐτὴ; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Ὁ ἀληθὴς θεὸς δέχεται τὴν ἀπλότητου προθεσιν, εἰς

αὐτὴν

αὐτὴν τὴν ὀδόντα, ὅπου ἐκίνησες δι' ζημίαν πολλῶν, καὶ θέλει νὰ σὲ ἀξιώσῃ δόξαν πολλὴν καὶ τιμὴν ἀθάνατον. Φύλαγε γοῦν τὰ διαγγέλια ταῦτα. Ὅτι θέλεις κάμῃ φίλον μέγαν τὸν ἀληθῆ καὶ ἀίδιον βασιλέα. Νὰ σὲ ἀξιώσῃ τόσης προκοπῆς, ὅσην δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶ δώσῃ βασιλοὺς ἐπίγειος. Ἐγειρόμενος ἐκ τοῦ ὕπνου ὁ ἑρμογλύφης δὲν ἐννόησε τὴν ὀπτασίαν τὶ ἐσημείωνεν. Ἀλλὰ εἶπεν, ὅτι ἦτον ὄνειρον. Καὶ τοῦ ἔπεσε δόξαν ἐπίγλυφον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας φθάσαντες εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν, ἐσωάχθη ὅλη ἡ χώρα εἰς τὸν ἀγιαλόν, νὰ τὸν προϋπαντήσουν μὲ σάλπιγγας, τύμπανα, καὶ δόξαν πολλὴν, ὥσπερ νὰ ἦτον χεδὸν καὶ ὁ βασιλεύς. Ἐσωώδυσαν αὐτὸν μὲ πολλᾶς τιμᾶς ἕως τὸ παλάτιον. Καὶ πρόσαργα, πρὶν νὰ δέχεσπορτισθῇ ὁ λαὸς, ἐπῆγλυ ὁ μακάρτης μίαν πρὸς τὸν ἑρμογλύφην, διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν εὐσέβειαν, θαῤῥῶντας, ὅτι τοῦ θέλει δώσῃ ὅπα ὡς φρόνιμος, νὰ ὠφεληθῇ τίποτες, καὶ λέγειτα. Χάρις τῷ ἑνὶ καὶ μεγάλῳ θεῷ. Μὲ τὴν προνοιαν τοῦ ὁποίου ὡς φαίνεται, ὁ ὑψηλὸς ἐσὺ καὶ πιεφανὴς ἀφῆκες τὴν μεγάλην πόλιν, καὶ ἦλθες εἰς ταύτην τὴν πενιχρὰν. Οὕτως εἶπεν ὁ ἅγιος, ἔχοντας εἰς τὸν νοῦτα μὴ ταῦτα, νὰ καταχωνιάσῃ τὰς μαρτύρτα θεοῦς. Ἀμὴ ὡς ἤκουσεν ὁ ἑρμογλύφης ἕνα θεὸν, διὰ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τοὺς συκοφάντας, πῶς ἀκροάζεται τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως. Ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ φανῇ ἀγειώτερος πρὸς τὸν ἅγιον, καὶ τοῦ βασιλέως δύγνωμονέστερος, ἐπρόσαξε, νὰ τὸν βάλλουν δύο εἰς τ' φυλακὴν, λέγων πρὸς τοὺς παρεσῶτας. Αὔριον θέλει καταλάβῃ αὐτὸς ὁ μάταιος μύστης τοῦ γαλιλαίου, τὶς εἶμαι ἐγώ. Καὶ πόσον φίλος τῆ ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως, καὶ τῆ θεῶν. Καὶ ἐὰν εἶναι ἕνας θεὸς, ἢ πολλοὶ, ὅταν δοκιμάσῃ τὰ δεινὰ κολασήρια ἐκεῖνα, ἔσῃ τοῦ μέλλοσιν. Οὕτως εἶπε, καὶ τῇ ἐπαύριον καθίσας εἰς ὑψηλότατον θρόνον, προσάσει, νὰ φέρουν τὸν ἅγιον. Ὅστις ἦλθε χωρὶς φόβον ἢ δειλίαν τινὰ, ἀλλὰ μὲ φαιδρὸν καὶ πασίχαρον πρόσωπον. Λέγειτον ἓν ὁ ἔπαρχος.

Εἶναι δίκαιον, μίαν, νὰ τιμᾷ παῖς ἕνας τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς. Καὶ μάλιστα νὰ εἶναι δύγνώμων πρὸς τοὺς δυεργέτας, νὰ ἐγνωρίζῃ τὴν καλοσυνίαν ὅπου τοῦ ἔκαμαν, ἢ ὄχι; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Πρέπον εἶναι, ὦ ἔπαρχε, νὰ δύγνωμονῇ τινας πρὸς τὸν δυεργέτην, ἕως ὅτα εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον καὶ ὄφελος καὶ τῆ δύστους ἡ δύγνωμοσυνή. Ἀμὴ ὅταν βλάβῃ τὰ μέρη ἀμφότερα, εἶναι δίκαιον νὰ γένῃ τὸ συμφερώτερον. Καὶ πάλιν νὰ τιμᾶμεν τοὺς βασιλεῖς, εἶναι καλὰ ἅγια καμομένον, διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ ἀξίαν, ὅταν καὶ

αὐτοὶ

αὐτοὶ τιμῶσι καὶ σέβωνται ἐκεῖνον, ὅπου τὸν ἔδωσε τὴν ἡγεμονίαν, ἤγουν τὸν ὄντως θεόν. Ἀμὴ ὁπόταν εἶναι σφαλτοὶ εἰς τὴν δυσσέβειαν, καὶ δὲν δίδωσι τὴν ὀφειλομένην τιμὴν ἐκεῖ ὁπου πρέπει, δὲν εἶναι τινὰς κρατημένος νὰ τοὺς τιμᾷ, ἀλλὰ δὲ καὶ τοὺς θεούστους. Διατὶ δὲν ἐξέπεμψαν πρῶτον, ἐὰν εἶναι ἀληθινοὶ, καὶ ἔχουσι δυνάμιν τόσην, ὅσην ἔχει ὁ παντοδύναμος θεός. Οἱ ὁποῖοι θεοὶ, ἐὰν δὲν εἶχαν ἀρχὴν καὶ γέννησιν, εἶναι ἀτελεύτητοι καὶ ἀθάνατοι. Εἰ δὲ καὶ λείψεπτος κανένα ἀπὸ ταῦτα, δὲν εἶναι πρέπον νὰ προσκυνοῦσι θεὸν ἀτελῆ. Ἀλλὰ νὰ χυρεύουσι μὲ πόθου θερμότητα καὶ ψυχῆς καθαρότητα τὸν ὄντως ὄντα θεόν. Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ἀθλιαῖος, ὦ ἔπαρχε, καθὼς τὸ ἠξεύρεις. Καὶ ἐτίμουν τὸν πατρικόν μου νόμον. Καὶ ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρμου, ἤμουν ἀκόμι πολλὰ νέος, καὶ ἐδόθηκα εἰς τὴν ἑλληνικὴν παίδευσιν. Τὴν ὁποίαν ἀφοῦ τὴν ἔμαθα. Ἀπὸ τὸν πόθον ὁπου εἶχα. Ἀκούωντας, πῶς εἶχασι καὶ οἱ χεισιανοὶ τινὰς βίβλους, ἐπεθύμησα νὰ ταῖς ἀναγνώσω. Εἰς ταὶς ὁποίας ἤυρα κεκρυμμένην μεγάλην ὠφέλειαν, & πολλὴν διαφοράν, ἀπὸ ταύτας ἕως τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν. Ὅτι εἰς αὐτὴν μὴν ἀνείσκεται πλάνη καὶ μοχθηρία καὶ εἰς ἐκείνας ἀρετὴ & ἀλήθεια. Ὅτι αἱ γραφαὶ τῆς χεισιανῶν ἐξηγοῦνται ταὶς δυναμεις τῦ χῦ, πῶς εἶναι θεϊκαίστε καὶ ἀπαθεῖς. Ἀμὴ τῆς ἑλλήνων λέγω, ὅτι εἶναι παθητοὶ οἱ θεοίτες. καὶ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ ἀσελγείαις καὶ ἀταξίαις, καὶ ἄλλα ψεύματα & πλανερίαις εἶναι γεμάταις. καὶ λέγουσι, πῶς οἱ θεοὶ ἔκαμαν μάχην ἀλλήλωστες, καὶ ἐνικήθησαν, καὶ ἐδαρθησαν ἀπὸ ἀνθρώπες θνητούς. καὶ ἄλλα πολλὰ παραμύθια γέμουσι. & ἁπλῶς εἰπεῖν τὸ τέλος τῆς γραφῶν τῦ χεισῦ, εἶναι σωτηρία, καὶ ἀληθὴς θεῦ ἐπίγνωσις. Τῶν δὲ ἑλλήνων ὁδηγία πρὸς ἄτιμα πάθη καὶ πλάνης ἔυρεσις καὶ σαφεστάτη ἀπώλεια. Πλὴν δὲν ἐπίστευσα εἰς τὸν χεισὸν, μόνον μὲ τὰ λόγια τῆς γραφῶν, ἀλλὰ ἐγύρεύον νὰ ἐγνωρίσω & μὲ τὸ ἔργον τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἀνείσκωντας ἄνθρωπον τινὰ παράλυτον, ὁπῦ ἦσαν μαραμένα ὅλα τὰ μέλητου. καὶ τινὰς ἰατρὸς δὲν ἦτον ἱκανὸς, νὰ τὸν θεραπεύση, ἐγνώρισα τὸν ἔργον, & ἠκολούθει τὰ λόγια. Ὅτι καθὼς ἐπικαλέσθηκα μόνον τὸ ὄνομα τοῦ χεισῦ, εὐθὺς ἐκεῖνα τὰ μαραμένα μέλη τῦ ἀσθενῦς, ὡσὰν νὰ ἐμεταπλάσθησαν, ἔγρεψαν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. & ἔμεινεν ὁ ἄνθρωπος ὑγιὴς, ὥσπερ νὰ μὴν εἶχε ποτὲ ἀσθένειαν. Μὲ τὸ ἔργον ἔν ἐγνώρισα τὸν δημιυργὸν τῆς ἁπάντων. & μισήσας τῆς ἑλλήνων τὴν δόξαν καὶ ματαιότητα, ἔγνωα τοῦ χῦ δοῦλος εἶμαι τῦ θείου βαπτίσματος. καὶ ἀπὸ τότις, ὦ ἔπαρχε, ἀρρώστιας χαλεπὰς, πάθη ἀνιαρὰ ἔχω, καὶ ἄλλα κακὰ, ὁπῦ μόνος ὁ θεὸς δυνάται

νὰ

τὰ ἐξαίσια, θεραπάινα ἐν ἀκολίᾳ, μόνον, νὰ ἀπκαλέσω τὸ ὄνομα τὰ χριστὰ. καὶ μάρτυρες ὁ ὄχλος ὅλος, ὁπῶ παρασέχει ἐδῶ εἰς τὸ θέατρον. Οὔτε ἠμπορεῖς νὰ εἰπῇς, πῶς τὰ λέγω ψεύματα. Ὅτι ἕτοιμος εἶμαι, νὰ σὲ τὰ δείξω καὶ μὲ τὸ ἔργον. Οὕτως ἐκήρυξεν ὁ ἅγιος τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐσέκειναν ὅλος ὁ δῆμος ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἑβδόμης, ἀκούοντες μὲ περισσοτέραν γλυκύτητα, παρὰ νὰ ἤθελαν εἶσαι εἰς τὴν συνοσιατικὴν ζάπτζαν. καὶ ὅταν εἶδεν, πῶς ὁ ἅγιος ἤλεγξε τὴν βασιλέων τὰς θεούς, καὶ τὸν ἀληθῆ θεὸν ἀνεκήρυξε, κράζοντας αὐτὸς μάρτυρας τὴν θαυμάτων, ἐβόησαν ὅλοι μὲ μίαν γλῶσσαν λέγοντες. Μὴ ἀμφιβάλλῃς εἰς ταῦτα ποσῶς, φρονιμώτατε ἔπαρχε. Ὅτι ἡμεῖς εἴδαμεν ὀφθαλμοφανῶς τὰ τεράστια, καὶ ψεῦδος καινέα δὲν εἶναι, ὅτε ἀπάτη εἰς τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐγνώρισεν οὖν ἡ σὺ ὡς γνωσκώτατος τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ προκειμένας θεὸν ἄλλον, μόνον ἐκεῖνον, ὁπῶ κηρύττει μίναις ὁ μοκάριος. Ὁ δὲ ἔπαρχος σύλαβηθεὶς τὴν παῤῥησίαν τῆς πόλεως, καὶ βλέποντας ὅλον τὸν δῆμον χειδὸν μὲ τὴν γνώμην τῶ μάρτυρος, ἐδειλίασε, μὴ τολμήσουν ναὶ ὡραίξουν κατ' αὐτὸ νεώτερον τίποτες. ἡ μὴ δυνάμενος νὰ ἐναντιωθῇ τὴν ἀλήθειαν, ἐφοβήθη, νὰ κλειδώσουν εἰς τὴν φυλακὴν τὸ ἅγιον, ἡ ἀνασὰς τῶ θρόνε, ἐλύθη τὸ θέατρον. Ὁ πᾶς ἕνας ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαντου, εὐφημοῦντες τὸν ἅγιον. Ὅστις ἦτον φυλακωμένος, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν εἶχεν ἐλεύθερον, ἡ ἔψαλλε ταῦτα. Ἔσωσας ἡμᾶς κύριε ὁπῆ τὴν θλιβόντων ἡμᾶς. Καὶ τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατήχρεωσας. Ἤνοιξας ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα ἡμῶν. Καὶ ἐφθεγξάμεθα προβλήματα ἀπ' ἀρχῆς. Ὁ δὲ ἔπαρχος λογισάμενος, πόσον τὸν ἐκαταφρόνεσεν ἡ χώρα. καὶ πόσον τὸν θέλει κατακείνη ὁ βασιλεύς, ὅταν ἀκούσῃ τὰ γενόμενα, ἐθκιράνθη περισσά, ὁ ἐκοιμήθη ἀδιάπνητος. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ θέατρον πλειοτέροι ἄνθρωποι, ἐθκποθῆντες, νὰ ἰδοῦσι τὸ τέλος τῆς ἐγκλέξεως. Ὁ δὲ ἔπαρχος μαθὼν ταῦτα, προσέσει, νὰ φέρουν ὅλα τὰ κολασμένια ὄργανα. Ὁπῶ ἐτιμωρῆσαν τοὺς ἀπιστθεῖς. ὁ καθίσας ἐπὶ τῆ βήματος, κελεύει νὰ φέρουν δεδεμένον τὸν μάρτυρα, ἐγκ νὰ φοβηθῇ, βλέπων ταῦτα. καὶ λέγειτον Εἰς ποίαν τύχλω ἐθάῤῥησες, ἡ ἐτόλμησες, νὰ καταπείσῃς ὅλον τὸν δῆμον, νὰ ἀποστατήσουν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν. Νὰ καταφρονέσουσι τοὺς θεούς. καὶ νὰ πιστεύσουν τὴν γνώμην σε, νὰ σέβουνται θεὸν νεώτερον; Ἢ τάχα ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου, νὰ ἐξησιάσῃς τὴν πόλιν ταύτην τυραννικῶς; Λέγειτον ὁ ἅγιος. Φανερὸν εἶναι, ὦ ἔπαρχε, ἀπὸ τὸ μέτριον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τερον χῆμα καὶ ταῖς ἄλλαις μου ἐργασίαις, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω εἰς τὸν νόμον τυραννίαν ποσῶς, ἄτε τὸν δῆμον ὑπαρχίνησα εἰς ἀπείθειαν. ἀλλὰ ὁ ζῆλος τῆ θεῆ, ὂν ἐγνώρισεν ἀφ' ἧς σημείων, τὸς ἔκαμε, νὰ καταφρονήσην τὰς θεάσας, ὅτι πρέπον εἶναι πᾶς ἄνθρωπος ὁπῆ ἔχει γνῶσιν, ἢ ἐγνωρίσει τὸ ψεῦδος, νὰ τὸ μισᾷ, ἢ νὰ προσκυνᾷ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἐσὶν ὁ χρισός. Λέγει τον ὁ ὕπαρχος. ἄτε σᾶ φαίνεται ἐσένα αὐτόπτε Ἀμὴ τώρα θέλωσε κάμη ἐγὼ, νὰ ἐγνωρίσης, πῶς εἶναι ὅλα αὐτὰ, ὁπῆ εἶπες χθὲς ἢ σήμερον φλυαρίσματα, ἢ πῶς δὲν πρέπει, νὰ σέβεσαι τὸν ἐσαυρωμένον. Διατὶ ὅταν ἐσὺ δὲν δυνηθῆς νὰ θεραπεύσης ἑαυτῆνα τὰ μέλη, ὁπῆ σᾶ κόψω, πῶς νὰ πισεύσω, πῶς δίδεις ἄλλοις ἢ ὑγείαν, μὴ δυνάμενος νὰ ἰαξεύσης τᾶ λόγεσα; Εἰς ταύτην ἢ γνώμην ἐπαίνεσεν ὁ δῆμος ὅλος ἢ ὕπαρχον. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ. Παρακαλῶ τον κῦ, νὰ δοκιμάσης εἰς ἐμὲ ἢ χειρὸν. Ὅτι ἐλπίζω, νὰ ἐνδυνθῆς ἢ ἀξίαν, ὁπῆ φορεῖς. ἢ νὰ γένης ἢ σὺ ἕνας ἀπὸ τὰς δέλας τᾶ ἐπουρανίᾳ βασιλέως χῦ τᾶ θῦ. Ὁ δὲ ὕπαρχος ὀργιζόμενος εἰς αὐτὸ θεισῶς, ἀφὲ νὰ ἐνδυνήσῃ ταύτην ἢ ὕβριν (καθὼς ἐνόμιζε) ἢ θαρρόντας νὰ ἐλέγξῃ ἢ ἅγιον, φροσάσει, νὰ κόψεν μὲ τὰ μαχαίρια ὅλην ἢ σάρκα τῆ ποδῶν του, ἤγεν τὰ πέλματα. Να μὴν ἀφήσουν παρὰ μόνον τὰ κόκαλα, ἐκεῖ ὁπῆ κρέμεται ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος. Διὰ νὰ λάβῃ δεκυπάτην βάσανον. Ὁ δὲ ἅγιος τοσοῦτον ἀνιλεῶς τὰς σάρκας κατατεμνόμενος, ἐκόπησαν ὅλαις ἡ φλέβαις, ἢ τα νεῦρα, ὁποῦ βασοῦσιν ὅλην τὴν δυνάμιν, καὶ ἐπόνεσεν ὀλίγην ὥραν, πλὴν ἐκαρτέρει τὰς ἀλγηδόνας ἀνδρείως, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφῆκαν οἱ δήμιοι, ἐπηδήσεν ὀρθὸς, ἰσετάνυσε μὲ τα κόκαλα μόνον τῆ ποδαρίων. Καὶ ἔψαλλεν. Ὁ πούς μου ἔσει ἐν εὐθύτητι. Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσωσε κύριε. Ἔβγεχε δὲ τὸ αἷμα πλῆθος ἀπὸ τὰς πόδαςτα, καὶ ἐγίνη τὸ ἔδαφος ὅλον κόκκινον. Αὐτὸς ἢ εἶχε τὴν ὄψιν φαιδρὰν. Τὴν ψυχὴν φρὸς τὰς κινδύνες νεκρὰν καὶ ἀκμάζουσαν. Καὶ τὴν γλῶσαν πεπαρρησιασμένην φρὸς ἔλεγχον. Καὶ ἁπλῶς ἦτον χωρὶς φόβον ἢ δειλίαν τινὰ φρὸς τα κολαστήρια. Καὶ τὸ δέκατον ὅλον ἐκρότησε τὰς χεῖρας, ὅτι ἐνικήθη ὁ ὕπαρχος. Ὅστις δίχα νὰ φύγῃ τον ἔλεγχον τᾶ ἁγίου, ἢ νὰ τον κάμη, νὰ μὴ δυνάται πλέον νὰ ἀντιλογᾶται, φροσάσει, νὰ τᾶ ἀνασπάσεν τὴν γλῶσαν ἀπὸ τὸν φάρυγγα. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε φρος αὐτον. Ἐν δύγαλης ἢ τὰς κοιλίας ἢ ὀφθαλμῆμε, ὦ ὕπαρχε, δὲν θέλω σκανταψῃ, ὅτι ὁ νόμος τᾶ χῦ θέλει εἶσαι ὡς λύχνος εἰς τὰς ποδαρίμε. Ὅταν δὲ ἀνεσεν μὲ αὐτὰ τὰ

οἱ

οἱ ὑπηρέται τὴν γλῶσσαν τοῦ μάρτυρος, ἔπαιρε μὴν ὁ ηγεμονικότατος καὶ ἀητητος ἀγωνιστὴς, αἰθούμενος πόνον πολλὴν καὶ ἀνείκαστον βάσανον. Ἀλλὰ ἀνδρειζέτο καρτερικῶς, ἔχων εἰς τὸν χριστὸν ὅλην αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Μετὰ ταῦτα ἀγάμνησε μὴν ἡ σωματικὴ δυναμις τὸ ἄγιε. Ὁ δὲ ψυχικὸς πόθος πρὸς τὸν χριστὸν ἐφωτάμωνε. Καὶ ἔλεγε μὲ νεύματα πρὸς τὸν ἔπαρχον καὶ τὰς πυρεῖας, ὅτι οὐ μόνον ὑπόμβρε μὲ καρτερίαν τὰ λυτηρά, ἀλλα τὰ εἶχε δὲ ξυφίσματα καὶ ἀγαλλίασιν. Καὶ ἐπεθύμα καὶ αὐτὸν τὸν θανατον. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἐσκανδαλίσθη, πῶς δεν ἐλήφθη τὴν τιμωρίαν ὁ ἅγιος, ἀμὴ ἔβανε τὸν δῆμον μάρτυρα τῆς ἀνδρείαστου. Καὶ προσάσει, νὰ δύγάλουν τους ὀφθαλμούστου. Οἱ δὲ ὑπηρέται χωρὶς τινὰ συμπάθειαν τῆς κοινῆς φύσεως, εὔγαλαν δίθις ἀλλεῶς τὰ ὄμματα τῆ μάρτυρος. Ὅστις ὑπόμενε καὶ τῆτο ηγεμονικῶς. Καὶ ἔκλινε πολλακις τὴν κεφαλὴν, δύχαριστῶν τῷ Θεῷ, ὅτι τὸ ἠξίωσε τῶν ἀγαθῶν. Ὁ δὲ ἔπαρχος ὑπηρράνθη εἰς τὰ ὀρώμενα, ἢ ἦτον εἰς τὴν ψυχὴν σκυθρωπός. Καὶ ἐγερθεὶς ἐκ τῆ θρόνε, ἐπροσταξε νὰ φυλάγουν τὸ λείψανον ἕως τὴν αὔριον, νὰ τὸ δώσουσι τοῖς θηρίοις, νὰ τὸ φάγουν. Διὰ νὰ μὴ μείνῃ τίποτας εἰς ἐνθύμησιν. Οἱ δὲ στρατιῶται λαβόντες τὸν ἅγιον, ὅστις εἶχε ἀκόμη ὀλίγην πνοὴν, τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς τινὰ ὑπομέλειαν. Κατὰ δὲ ὥραν τρίτην τῆς νυκτὸς ἦλθεν ἄμεσον φῶς εἰς τὸ δεσμωτήριον. Καὶ ἐξαίφνης ἐφίσατε ὁ δεσπότης χριστὸς εἰς τὸν τοπον, ὅπου ἦτον ἐρριμμένος ὁ ἅγιος. Καὶ θρῶτον μὲν τοῦ ἔδωσε θαλπρὸς καὶ προθυμίαν πολλὴν. Ἔπειτα ἐξανάπλασε τὴν γλῶσσαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς πόδας τοῦ. Καὶ ἁπλῶς, ἀπὸ ἐκεῖ ὁπου ἦτον σχεδὸν νενεκρωμένος ἢ τεθνηκὼς, τὸν ἐκαταστησεν ὅλον ὑγιῆ. Καὶ οὔτε βραχύτατον λείψανον ἔμεινεν εἰσὲ καμίαν πληγὴν, ἀλλὰ ὑγιώτερος καὶ δυνατώτερος ἔγινε παρὰ πρῶτα. Ἔπειτα λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ δεσπότης. Πρόσχες, ὦ μιλῶ, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἰησοῦς ὁ χριστὸς, δι' ὃν ὁποῖον ἔπαθες τόσα βάσανα. Καὶ δένσε ἐγκατέλιπα πρότερον, ὅτε ἐμάρτυρα διὰ λόγου σε. Ἀλλὰ ἀναμενα νὰ φανερωθῇ εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας ἡ ἀγάπη, ὁπῶ ἔχεις πρόσμε, νὰ τὴν ἐγνωρίσουν ἄνθρωποι καὶ δαίμονες, νὰ θαυμάσουσιν. Ἐπεὶ ἂν ἐφάνη, ἀπὸ τότα καὶ ἐμπροσθεν, θέλω εἶσαι μὲ σοῦ καὶ φανερὰ νὰ σοῦ βοηθῶ. Γίνωσκε δὲ ἐκ τῆτο, ὅτι ψεῦδος γίνεται ἀπὸ τῆσδε ἑρμογλύης ὁ ἔπαρχος, ὁπῶ σὲ χαλεπαίνει τόσον καὶ ἐχθρεύεται τὸ ὄνομάμου. Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλει ηγωνισθῆσου καὶ αὐτὸς, νὰ μαρτυρήσῃ δι' λόγουμε. Ὅτι ἀνάξιον εἶναι τῆς φιλανθρωπίασμε, νὰ παραδράμω τὴν χριστότητα, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τα, & καλογνωμίαν αὐτῷ. Ἐπειδὴ ἔχει πολλὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς πένητας, καὶ φυλάγει σωφροσύνην, χωρὶς νὰ ἀπέχῃ τὸ εὐαγγέλιον, καὶ τὰς νόμιμα. Ταῦτα εἰπὼν ὁ σωτὴρ, ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὸν πνεῦμα ἅγιον, καὶ τὸν ἀφῆκε γεμάτον εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Ὁ δὲ ἔπαρχος, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτον γλυκύτατος καὶ φρόνιμος. καὶ ἤξυρε τὸν μακάριον μιλτιάδην. ὅτι ἦτον σοφὸς καὶ εὐφυὴς πολὺ ψυχικῶς. Ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ μίαν παιδίαν, ἔξυπνος ἠμποροῦσε τὸ μεσόνυκτον. Καὶ ἐλεύθερωθεὶς ἀπὸ τὸν θυμὸν, ὁποῦ τὸν ἐκρατοῦσε πρότερον, ἐδιελογίζετο ποταπὰς τιμωρίας ἔδωκε τῷ ἁγίῳ. Καὶ πόσῳ τὸ σκοτεινὸν καὶ καρτερίαν ἔδειξεν ἐκεῖνος, νὰ μὴ κάμῃ, ἂν τε νὰ εἰπῇ τίποτες ἀχρεῖος καὶ ἄφρεπτον. Καὶ πῶς ἀπωλέσθη τοιοῦτος σοφώτατος ἄνθρωπος, ὁποῦ δὲν ἦτον ἄλλος εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀσκησιν αὐτοῦ ὅμοιος. Ταῦτα εἶπε θαρρῶντας, ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ τὰς πολλὰς τιμωρίας. Καὶ ἐπαπόκρινε τῷ λόγῳ του, πῶς δέντρον ἐπαλοπίασε μὲ κολακείας, νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ἄνθρωπον σωζόφον. Ταῦτα ὁ ἔπαρχος ἀλαλογιζόμενος, ἐδάκρυζε, μετανοῶντας ὅσα ἐτέλεσε πρότερον. Πλὴν ἐπειδὴ τὰ γεγομένα δὲν ἠμποροῦνται, ἔκλαιε, νὰ τιμήσῃ κἂν τὸ λείψανόν του κ' τὸ σῶμα. Νὰ το ἐνταφιάσῃ μὲ δόξαν πολλὴν, κ' ἔπειτα νὰ ἀνταποδώσῃ πολὺ ὕβρεν, ὁποῦ τὸν ἔκαμε. Γενομένης λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ἐπρόσταξε, νὰ συναχθῇ ὅλη ἡ χώρα εἰς τὸ θέατρον. Καὶ νὰ φέρουν ἐντίμως τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Εἰσελθόντες εἰς τὴν φυλακὴν οἱ ἀπεσταλμένοι. Εἶδασι θαῦμα φρικτὸν καὶ ἐξαίσιον. Φῶς καὶ λάμψιν ἀμέτρητον, καὶ δύο ἄνδρας ὡραίους πολὺ ὄψιν μὲ ἅρματα κατοπλισμένους εἰς βοήθειαν τοῦ μάρτυρος, & αὐτὸν ζῶντα & σῶον εἰς ὅλα τὰ μέλη, τοιαῦτα ψάλλοντα. Ἐὰν πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ κύριε. Ἐκπλαγέντες αὐτοὶ εἰς τοιαύτην θέαν οἱ ὑπηρέται, ἐνόμισαν, ὅτι βλέπουσιν ὄνειρον. Ἀμὴ ἀφοῦ ἐγνώρισαν, πῶς ἦταν ἀληθεια τὸ ὁρώμενον ἐκ θείας δυναμεως, ἐβόησαν ἅπαντες. Μέγας ὁ θεὸς τῶν χριστιανῶν. Εἶτα ῥίπτουσι τὰ σξαπιωτικα ξίφη. Καὶ δὲν βαίνοντες εἰς τὴν κέντησιν θυμοῦ δικοσοῦ. Ἀλλὰ καταφρονοῦντες τοὺς ἄρχοντας & τὸν βασιλέα, ἔπιασαν τῷ χειρὶ. Καὶ ἔμειναν μὲ τὸν ἅγιον. Ἔπειτα δὲ ἔστειλεν ὅλος ὁ δῆμος εἰς τὸ θέατρον μὲ πόθον πολὺν, νὰ ἰδοῦσιν τὸ ἅγιον λείψανον, & ἐυχήσαναν εἰς τὸν ἅγιον τῷ στρατιώτῃ. Ἔστειλε πρεσβυτέρους ἄνδρας ὁ ἔπαρχος, νὰ κάμουν τὴν ὑπηρεσίαν τὴν χθυτερον. Οἵτινες ὡς εἶδασι τὰ γεγομένα ἔπιασαν & αὐτοὶ τῷ χειρὶ, & ἔστεκαν ὅλοι μὲ πολλὴν δυλάβειαν ἐνώπιον τοῦ ἁγίου, ἕως ἦτον τρεῖς

ὧραι. Ὁ ὁποῖος ἀκούοντας, ὅτι πᾶσα ἡ πόλις τὸν συναθροισμένη ἀλλὰ

λόγε-

λόγιστου, καὶ θέλοντας πιστεύσῃ ὅλοι εἰς τὸν χριστόν, βλέποντες τοιαύτην θαυματουργίαν, ἐκίνησε μὲ τοὺς σχατιώτας ἀπροόπτως, νὰ φθάσῃ τὸ θέλγητρον. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν ἐνόμισαν φάντασμα τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ ὀφθεὶς τὸν ἐκίνησαν καλλιστεία, πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ μιαιφάς. Ἔβλεπε μὲ τὰς ὀφθαλμούς. Περιπατεῖ μὲ τὰ ποδάρια. Καὶ ἐκλαδεῖ ἡ ἔνλογος γλῶσσα τοῦ. Ἔβόησαν ἅπαντες. Ἐκυρίδυσεν ἡ δυνάμις τοῦ χριστοῦ τὸ θαῦμα. Καλότυχος ἡ ἀληθινὴ πίστις. Ἦτις σήμερον ἐλυτρώθη ἀπὸ πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ἀλήθειαν. Τῶ θεοῦ εἶναι αὐτὰμφιβόλως αὐτὴ ἡ ὄρεξία καὶ δυνάμις. Λύγει ἦτον. Χαῖρε ἀθλητὰ τῶ ἀληθινῶ θεοῦ καὶ σώζοντος. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἐκπλαγεὶς εἰς τὸ παράδοξον θέαμα, ἠγέρθη τῶ θρόνω. Καὶ προσώπασεν τὸ λαόν, νὰ σιωπήσουν. Καὶ νὰ πλησιάσῃ ὁ ἅγιος. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν, θάρρει, πῶς βλέπει ἐνύπνια, ὅτι ἀκόμι δὲν εἶχε τὸν χριστὸν δεδοκιμασμένον. Ψηλαφήσας οὖν τὸν ἅγιον μὲ τὰς χεῖρας του, ἐγνώρισε τὸ θαυμάσιον. Καὶ ἔμεινεν ὡς ἔξεπαύς πολλὴν ὥραν. Ἔπειτα εἶπεν αὐτῷ. Λέγεμου ἄνθρωπε φιλαλήθως τῶρε τῶ θεῶσε, τί πράγματα παράδοξα βλέπομεν, τὰ ὁποῖα ἄλλος δὲν δυνάτε νὰ κάμῃ, μόνον αὐτὸς ὁ θεός. Εἰπέμοι τῆς πίστιως τὸ χριστὸ τὴν ἀκρίβειαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐδιηγήθη μὲ βραχυλογίαν, καὶ ἐδίδαξέντας τὴν ἀρχὴν ἀρχὴν τῶ θεῶ. Τὴν ἔνσαρκον τὸ χριστὸ παρουσίαν. Τὸ σωτηριωδέστατον πάθος. Καὶ ὅλον τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον. Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπε καὶ ταῦτα. Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὦ ἔπαρχε, ὁ θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος. Καὶ ἐπάτερε δι᾽ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ὅπου τῆς γῆς, δὲν θέλει, νὰ ὑπάγῃ τινὰς εἰς τὴν ἀπώλειαν, νὰ ζημιωθῇ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Ἀλλὰ καθὼς μία μάννα ἀγαπᾷ τὸ τέκνον, ὁποῦ ἐγλύκησε. Καὶ βλαμελᾶται αὐτὸ ὑπομένοντας τὰς ὕβρεις, ὁπῶ τῆς κάμνει διὰ τὴν ἀγνωσίαν τε. Οὔτε ποσῶς τὸ ἐγκρατεύεται. Ὅτι νικᾶται ὑπὸ τῶν φυσικῶν σπλάγχνων τῆς. Μάλιστα τὸ ἀγαπᾷ, καὶ ποθεῖ νὰ τὸ ἰδῇ, νὰ χαροκόπῃ εἰς δέξαν καὶ τελειότητα. Οὕτω καὶ ὁ ἐλεήμων θεὸς, μαῖς χαροκοπεῖται, καὶ κυβερνᾷ μὲ τὴν δημιουργίαν αὐτῆ, καὶ ὡς πατέρας μας ὑποδέχεται τὰς ὕβρεις ὁπῶ τοῦ κάμνομεν, διὰ τὴν πολλὴν ἀγνωσίαν μας. Καὶ ὑπὸ τῆς σπλάγχνον τῆς οἰκτιρμοῦ αὐτῆ νικώμενος, μᾶς ὑπομένει μὲ φιλανθρωπίαν ἀμέτρητον. Καὶ δὲν χρεία ἄλλο, μόνον νὰ ἀξιωθῶμεν τῆς δόξης, νὰ φθάσωμεν εἰς ἄνδρα τέλειον. Εἰς μέτρον ἡλικίας πληρώματος τοῦ χριστοῦ. Καθὼς μᾶς διδάσκει ὁ παῦλος. Ἐπεὶ γὰρ μᾶς εἶδεν ὁ σωτὴρ ὡς τὸν ἐκαταφρονέσαμεν καὶ παραγίσαμεν μὲ τὰ βδελύγματα

εἰδώλων

εἰδώλωσας, τὰ ὁποῖα προσκυνᾶτε ὥσπερ θεούς. Καὶ τὴν δυσωπιὰν αὐτὴ δὲν πιστεύετε, μᾶς ἐλυπήθη ὡς πέρυσι σήμερον. Καὶ ἤλεγξε τὴν παλαίαν τῆς ἀθέων εἰδώλωσας. Κάμνωντας σας, νὰ ἐγνωρίσετε τὴν ἀπιστίαν αὐτῆς δυσωπιὰν. Ἂς βάλλῃ γοῦν πρᾶς ἕνα σας εἰς τὸν νοικάρτου. Καὶ ἂς μὲ ἐσχαδῇ ἕνθρωπον γέροντα ἢ ἀδύνατον τὴν φύσιν. Καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα πολλοστόν, ὁποῦ μοῦ ἐκάμετε εἰς ταύτην τὴν σάρκα. Καὶ μὲ ἐρρίψετε χθὲς ὡς νεκρὸν εἰς τὴν φυλακήν, πῶς στέκομαι τώρα ὁλόγερος, ἀπαθὴς καὶ ἀκέραιος. Ὥστε νὰ ἦτον ἄλλος ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐπῆρε τὰ κολαστήρια. Καὶ ἐξαναγεννήθηκα πρατικότερος. Εἴτις θέλει γοῦν νὰ ἔυρῃ τὸν ὄντως ἀληθινὸν θεόν, ἂς τὸν καταλάβῃ εἰς ἐμὲ σήμερον. Πῶς δὲν εἶναι ἄλλος, εἰμὴ ἐκεῖνος, ὁπὲ τὴν γλῶσαν καὶ πόδας, καὶ ὀφθαλμούς ἐχάρισε. Καὶ ἂς πισδύσῃ ἀπὸ τοῦτο. Ὅτι αὐτὸς ἔπλασε καὶ τὸν κόσμον ὅλον εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν κίνησιν ἔδωκε. Μὴ βραδύνῃς λοιπὸν ὦ ἔπαρχε ὡς γνωσικώτατος, νὰ ἐγνωρίσῃς ἐκεῖνον ὁπὲ σὲ σκέπει, καὶ καρτερεῖ τὴν ὁπισζοφιλίσου. Ὅτι καθώς μοι εἶπε σαφέστατα ὁ χριστὸς ὁπόταν με ἐθεράπευσεν, ἔχεις νὰ δράμῃς καὶ σὺ πρὸς αὐτὸν, καὶ νὰ συμμαρτυρήσῃς εἰς τὴν ὁμολογίαν του μὲ τοῦ λόγου μου. Χαῖρε λοιπὸν καὶ ἀγάλλου σοφώτατε, ὅτι ἀντὶ τοῦ προσκαίρου τούτου καὶ φθαρτοῦ βασιλέως, ὁπὲ εἶσαι δοῦλος. Γίνεσαι φίλος τοῦ ἀθανάτου καὶ αἰωνίου. Καὶ συγκληρονόμος τῆς τῦ ἁγίων μακαριότητος. Ταῦτα λέγων ὁ ἅγιος, ἐγνώρισεν ὁ ἔπαρχος τὴν ἀλήθειαν. Μάλιστα δίχα τοῦ ἤγγιξεν ἡ θεία χάρις εἰς τὰς ψυχικοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἄρχισεν ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ μάρτυρος, καὶ ἀπὸ τὸ φανερώτατον θαῦμα νὰ καταλαμβάνῃ τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ νὰ δέχεται φωτισμοὺς δόσεβείας εἰς τὴν ψυχὴν, ἐνθυμούμενος καὶ τὴν ὀπτασίαν. Ὁπὲ εἶδεν εἰς τὸ πέλαγος. Ὅτι ἐβάλετο ὁ φανεὶς θεὸς νὰ τὴ σωφρονίσῃ μὲ τοὺς ὑπηρέτας καὶ φίλους του. Ταῦτα λογιζόμενος ὁ ἑρμογένης, ἔχαιρε μὴ εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ πράγματος. Δπορεῖ δὲ καὶ ἐδίσαζε, πῶς νὰ ἀξιωθῇ παρθὺς, νὰ γένῃ φίλος τοιούτου θεοῦ, ὁποῦ ἔκαμε τόσους χρόνους εἰς τὴν πλείαν τῆς εἰδωλολατρείας. Ἡ δὲ θεία χάρις δίχα νὰ τον σύρῃ πρὸς τὴ ὁπίγνωσιν, τὸ φανερώνει λαμπρότερα σύμβολα τῆς ἀληθείας. Καὶ εἶδεν αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς, ὁπὲ ἦσαν πλησίοντες, δύο ἄνδρας λαμπροφόρους. ὁπὲ ἔλαμπαν ὡς ἀστραπὴ καὶ μὲ πῦρ ἔργας, παρεστέκοντας ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου μὲ ὅπλα πολεμικὰ, καὶ ἔβαναν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἕνα στέφανον ὡραιότατον. ταῦτα θεωρῶν ὁ ἔπαρχος, ἠρώτησε τοὺς πλησίον, ἐὰν τὰ ἔβλεπαν καὶ αὐτοί. Οἵτινες

ἐπεκείθησαν, ὅτι τὰ ἐθεωροῦσαν συφέσταται. Τότε δὴ τότε ἠγέρθη τοῦ θρόνου σπερίχαρος. Καὶ ἐβόησε πρὸς τὸ πλῆθος λαμπρᾷ τῇ φωνῇ. Οὗτος ἀληθινοῦ θεοῦ εἶναι δοῦλος ὁ ἄνθρωπος. Καὶ μέγαν θεὸν μᾶς κηρύττει. Αὐτὸν ὁμολογῶ κἀγὼ θεὸν ἀληθέστατον, ὁποῦ ἀναπλάσει ὅσους ἀγωνίζονται δίκαιον, καὶ βραβεύσει τοὺς οὐρανίους, νίκην αὐτοῖς καθὼς βλέπετε χαρίζόμενος. Καὶ μὲ νοεραν συμμαχίαν ἐνδυναμώνει καὶ σπέρνετους. Ἕως πόρα εὐρίσκουμεν λανθασμένος, προσκυνῶνας τοὺς πονηροὺς δαίμονας. Ταῦτα λέγων, ἐβούλετο νὰ δράμῃ νὰ φιλήσῃ τοὺς πόδας τοῦ μάρτυρος. Ἀμὴ δὲν ἐτόλμα διὰ τὴν θαυμάσιον ὄψιν καὶ παρουσίαν τῶν ἀγγέλων. Οἵτινες ἦσαν ἄφαντοι, διὰ νὰ μήτους φοβῆται. Καὶ τότε ἔδραμε, πίπτων ευθροσθεν τοῦ ἁγίου. Καὶ καταφιλῶν εὐλαβῶς τοὺς πόδας του, ἔλεγε. Εὔχου ὑπὲρ ἐμοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ὑπηρέτα. Δεκσου διὰ λόγουμου τοῦ θεοῦ σου, παρακάλεσέτον νὰ δεχθῇ καὶ ἐμὲ τὸν ἀνάξιον διὰ δοῦλοντου. Καὶ νὰ μήμε βδελυχθῇ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Ὅτι πόρα ἐγνώρισα εἰς τοῦ λόγουσου, ποταποὺς δορυφόρους ἔχεις, ὅσοι εἶναι τοῦ χειστοῦ δοῦλοι γνήσιοι. Καὶ τί πληρωμὴ, καὶ ποταπὰς ἀμοιβὰς τοὺς δίδει, διὰ τὸν κόποντους. Καὶ πῶς στέλλει θαυμαστοὺς καὶ φοβεροὺς ὑπηρέτας, νὰ τοὺς φυλάγουσι. Τοὺς ὁποίους δὲν ἠμπορῶμεν, νὰ ἰδοῦμεν πρότερον, διατὶ ἤμεσθεν ἐναγεῖς καὶ ἀκάθαρτοι. Δειλιῶ τοίνυν καὶ ἀμφιβάλλω, μήπως καὶ διώξημε ὁ χειστὸς ὡς ἀνάξιον. Καὶ δεήσευτου, νὰ μὲ συναριθμήσῃ μὲ τοὺς ὑστελεστέρους δούλουστου. Καὶ πολύμου εἶναι καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ ὑπόσχου νὰ μὲ ἀξιώσῃ, νὰ παιδευθῶ πόρα, καὶ νὰ τιμωρηθῶ διὰ τὴν πρότεραν πλανίαν καὶ ἀφροσύνημου. Λέγειτον ὁ ἅγιος, μὴν ἔχῃς ἀμφιβολίαν τινὰ εἰς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ θεοῦ μου λαμπρότατε ἔπαρχε, ἀλλὰ ἔχε θάρρος. ὅτι ἐγὼ γινώσκω τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ καὶ εἶναι τοσοῦτον. ἐλεήμων, καὶ μετανοῶν ὑπὲ κακίαις ἀνθρώπων, ὑπὲ ὄχι μόνον δέν σε ὑποσχέθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομάσου ἔγραψεν εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς, καὶ ἐκαταδέχθη, νὰ συνδοξάσῃς μετ' ἐμὲ τὸ ὄνομάτου μὲ τὸ μαρτύριον. ἔτως εἶπε. Καὶ ἐξύρωντας, ὅτι ἦτον ὅλος ὁ δῆμος νησικὸς, καὶ ἔσεκαν ἐκπληττόμενοι, προτιμῶντες νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγουστου, παρὲξ νὰ φάγουν σωματικὴν τροφήν. Τοὺς ὑποχαιρέτησε, πασωνιάστης, νὰ ἀντεμεωθῶσι πάλιν τὴν αὔριον. Ἀλλ' ὁ ἔπαρχος δὲν τὸν ὑποχωρεῖθη πλέον, ἀμὴ ἐπῆρετον μὲ τοῦ λόγουσου, νὰ τοῦ ἐρμηνεύσῃ τὴν πίσιν, νὰ καταλάβῃ

τὴν

τ̃ ἀκρίβειαν τ̃ς καλίτερα. Τ̃ ἐπαύριον πρὶν εὔγῃ ὁ ἥλιος, ἐτυναθροίσθη εἰς τὸ θέαζρον τοσον πλῆθος ἀνθρώπων, ὁποῦ δὲν τὸ ἐχώρει ὁ τόπος. Καὶ βλέποντες τὸν ἅγιον μὲ τὸν ἔπαρχον, ἐβόησαν ἅπαντες. Πιστεύομεν ὅλοι εἰς τὸν θεὸν ἐνεῖνον, ὁπὲ κηρύττεις, καὶ ἀρνούμεθα τὰ ἀναίσθητα εἴδωλα. Εὐχαριστήσας δὲ τ̃ῳ θε̃ῳ ὁ ἅγιος, τοὺς ἐπαίνεσε πάσωνταςτους. Πῶς εἶχεν μισθὸν θειασότερον. δ̀ρτὶ ταχέως ἐπίσξεψαν, παρὰ νὰ ἤθελαν βραδυήν εἰς τλὼ ἀθιστίαν. Καὶ ὅτι, ὅταν βαπτισθοῦν, γίνεσται τ̃ τε̃ κυρίε δωρεῶν μέτοχοι. Ταῦτα εἰπὼν, τὲς δυχήθηκε, λέγων. Ὁ θεὸς νὰ σᾶς καταρτίσῃ μὲ τλὼ σφραγῖδατα. Καὶ νὰ σᾶς κάμῃ δυχαρίσας εἰς πᾶσαν ἀυτ̃ ἐργασίαν κ̀ῃ δέλδυσιν. Ἐρωτήσατέμε δὲ ἀκόμι, ἔϊτι θέλει πᾶς ἕνας περὶ θε̃. Καὶ ἐγὼ χωρὶς ὀκνηρίας, μ̃ χαρᾶς νὰ σᾶς ἀποκρίνωμαι. Ὁ δ̀ ἔπαρχος μὲ ὅλον τὸ πλῆθος εἶπον αὐτ̃. Δὲν ἔχομεν πλέον ἀμφιβολίαν περὶ τε̃ θε̃ σε ἅγιε, ὅτι ἕλα τὰ ἐγνωρίσαμεν φανερὰ, κ̀ῃ πιστεύομεν, ὅσα μᾶς εἶπες. Ἕνα μόνον ζητοῦμεν κ̀ῃ ποθοῦμεν, νὰ γένωμεν φίλοι κ̀ῃ δέλοιτε μὲ τὸ βάπτισμα. Ἀληθινὰ ἀφροσωπόληπτος εἶναι ὁ θε̃. Διὰ τ̃ σωφροσύνλω κ̀ῃ φροσασίαν τ̃ῃ πενήτων ἔδωκεν ἀμοιβλὼ τε̃ ἐπάρχε τ̃ θεοσέβειαν. Εὑρέθησαν δ̀ τ̃ ὥραν ἐκείνλω παρόντες ἐπίσκοποι δεκαξεῖς. Οἵτινες ἦλθαν ἀπὸ τὰ περίχωρα κ̀ῃ ἀπὸ τ̃ ἔρημον, δ̀ρα νὰ ἰδοῦν τὴς ἀγῶνας τε̃ μάρτυρος, κ̀ῃ νὰ ἐπισκέψουν κ̀ῃ τὲς πίστις ὁπὲ ἦταν εἰς τλὼ χώραν. Τότε φροσάσει ὁ ἅγιος νὰ φέρουν νερόν. Καὶ κλίνας τλὼ κεφαλλὼ τοῖς ἐπισκόποις ὁ ἔπαρχος, ἔγερνε τὸ ὕδωρ ὁ ἅγιος, λέγων. Δέχεται τὸ λεξὸν τ̃ ἀναγλυπτήσεως ἑρμηνέυτης εἰς τὸ ὄνομα τε̃ φρ̃, κ̀ῃ τε̃ ὺε̃, κ̀ῃ τε̃ ἁγίε πν̃ς. Καὶ ὅπως ἐβαπτίσθη ἐνώπιον παντὸς τε̃ λαε̃. Ὁ ὁποῖος δύφτισε πολλὰ τὸν χν̃, χαίροντες πάντες κ̀ῃ ἀγαλλόμενοι. Καὶ ὅπως ἐλύθη τὸ θέαζρον, ὅτι δὲν ἦτον βολετὸν τότε εἰς τόσον πλῆθος νὰ ἑορτάσουσι τλὼ πασχαλιν. Ἔπειτα σ̀ξαφεις φρὸς τὺς ἐπισκόπους, εἶπεν ὁ ἅγιος. Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὑστερηθῇ ἡ ἐκκλησία τοιούτου ἀνδρὸς πολυμαθοῦς κ̀ῃ σώφρονος, κ̀ῃ εἰς τλὼ δίανοιαν ὑψηλε̃. Ἀλλὰ χειροτονήσετε τὸν ἀρχιερέα, ἀν̀ φαίνεται φρέπον τ̃ς θεοφιλίασας. Τότες οἱ ἀρχιρεῖς βλέποντες τὸν ἑρμογένλω, πῶς δὲν ἐναντιώθη ποσῶς, δ̀ρα τλὼ πολλλὼ δυλάβειαν, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸν ἅγιον, τὸν ἐχειροτόνησαν κληρικόν. Ἔπειτα τοῦ ἔδωκαν κατὰ τάξιν ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς βαθμούς. Καὶ τέλος πάντων τὸν ἔκαμαν ἀρχιρέα τ̃ς αὐτ̃ς πόλεως. Ὁ ἁγιος τλὼ ἑβδόμλω ἡμέραν μετὰ τλὼ χει-

φοτονίαν, ἐσώαξεν ὅσον χρυσίον εἶχε, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, καὶ ἔλιωτου τὴν περιουσίαν, ἀπαρνησάμενος πᾶσαν τρυφὴν καὶ βλακείαν, καὶ τἄλλα ὅσα χαίρουσται οἱ φιλόκοσμοι. Καὶ τὰ ἐμοίρασε εἰς τὰς χεῖρας τῶν πτωχῶν. Ἔπειτα ἀφιώνοντας πᾶσαν ἄλλην φροντίδα, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν δαιμόνων μὲ ὅλον τὸ πλῆθος, ἔχοντας φῶς ἐκείνους μνησικακίαν, διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν προτέραν πλάνην. Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκαταπεζάλασε τοὺς βωμοὺς τους ὅλους. Καὶ ἐγκρεμίσας πάντα τὰ εἴδωλα, ἔβαλε τὸν ζωοποιὸν σταυρὸν, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ προσκυνᾶται τὸ χριστὸ τὸ ὄνομα. Καὶ τὰς μὲν ὄχλους ἐβάπτιζε καθ' ἡμέραν τόσους, ὁποῦ ἀριθμὸν δὲν εἶχασι. Τὰς δὲ δαιμονῶντας καὶ ἀσθενημένες, μόνον νὰ ἤθελεν εἰπῆ τὸ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ χριστοῦ. Τὰς ἐθεράπευεν ἀπὸ πᾶσαν ἀῤῥωσίαν, καὶ τὰς δαίμονας παρευθὺς ἐδίωχνεν. Ἐδίδασκε τὸν λαὸν καθ' ἑκάστην, νὰ φυλάγουν ἀγνείαν, σωφροσυνὴν, καὶ θεοσέβειαν. Ταπεινοφροσύνην, ἀγάπην. Πραότητα. Ἀκτημοσυνὴν. Καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐναρέτον. Εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα τὰς ἔδιδε τὸν ἑαυτόντου ὑπόδειγμα, καθὼς πρέπει νὰ κάμνῃ ἕκαστος διδάσκει. Ἤγουν πρῶτον τὰ ἔκαμνεν αὐτὸς. Ἔπειτα τὰ ἐρμήνευεν ἄλλοις. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας λοιπὸν ἐγίνη ὅλη ἡ ἀλεξανδρεια μία ποίμνη. Καὶ εἷς ποιμὴν ὁ Χριστὸς χριστὸς. Ἀλλὰ πάλιν ὁ μισόκαλος διάβολος, μὴ δυνάμενος νὰ θεωρῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χριστοῦ μας ἀταράχον, ἐκίνησεν ἕνα ἄνθρωπον δεισιδαίμονα ἀπὸ τὸ σωνέδριον. Τὸ ὄνομά του ῥουσῖκιος. Ὅστις βλέποντας τοὺς βωμοὺς τους χαλασμένους ὁλότελα, καὶ τὰ θυσιαστήρια τῶν χριστιανῶν ἀνεγερμένα, ἐβάσκλωνεν. Ἐμέθησεν ἀπὸ τὸν θυμόν. Τρέχει πρὸς τὸν βασιλέα καὶ λέγειτα. Ἤξυρε πολυχρονημένε. Ὅτι ἐκαταφρονέθη πᾶσα θυσία. Ὑβρείθησαν οἱ σεμνοίμας θεοὶ. Κατεδαφίσθησαν καὶ ἐχαλάσαν ὅλοι οἱ βωμοὶ ἀπὸ τὰ θεμέλια. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, καθηρέθησαν ὁλότελα καὶ ἀπωλέσθησαν οἱ θεοίμας. Ὅτι ὁ ἔπαρχος ἐρμογένης ἐγίνη χριστιανὸς, καὶ ἔκαμαν τόσον μὲ τὸν μιλιαῦ. Ὁποῦ προσκυνεῖται παντοχοῦ ὁ χριστὸς, χωρὶς φόβον τινὰ, καὶ ἔχει ὀπίσωτας ὅλη ἡ ἀλεξάνδρεια. Λοιπὸν ἐὰν δὲν βάλλῃς φροντίδα καὶ μελέτιν πολλὴν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν, νὰ καταρρέψῃς τὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ τοὺς θεοὺς νὰ ἀναστήσῃς, ἐχάθη εἰς ὀλίγον καιρὸν ἡ βασιλείασου παντελῶς, καὶ ἡ τοῦ χριστοῦ σταυρώνεται. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ λέγων ὁ ἀλιτήριος ῥουσῖκιος, ἐκίνησεν εἰς ὀργὴν πολλὴν τὸν βασι-

λέα

λέα καὶ θυμὸν ἄμετρον κατὰ τοῦ ἐπάρχου καὶ πάσης τῆς πόλεως. Καὶ ἔκρινε νὰ ὑπάγῃ μοναχόςτου τὸ γλυκορήτερον, νὰ τοὺς ὀξολοθρεύσῃ. Εὐχαριστήσας τῷ, καὶ τιμήσας πολλὰ τὸν ῥουσίκιον. Πῶς ἦτον φρὸς τοὺς θεοὺς ζηλωτής, ἐφρόσταξε, νὰ συναχθοῦν δέκα χιλιάδες ἀνδρειωμένοι σρατιῶται, νὰ τοὺς ἐπάρῃ εἰς τὸ συνοδίαντου. Οὕτως εἶπε. Καὶ ἀφεὶς ὅντας πᾶσαν ἄλλην φροιτίδα τῆς πόλεως, ἀπῆλθε μὲ βίαν πολλὴ εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν. Καὶ φροσπάσει, νὰ φυλακώσουν τοὺς ἁγίους. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, νὰ τοὺς φέρουν ἐλογόμενους εἰς τὸ θέαζον, ὅπου ἦταν ὅλη ἡ χώρα συναγμένη, νὰ ἰδοῦσι τί ἔχει νὰ γένῃ. Ἰδὼν δὲ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐβόησε λέγων. Τί φρᾶγμα εἶναι τοῦτο θεοὶ παντοδυνάμει, νὰ τιμήσω τόσον αὐτὸν τὸν ἀπαταιῶνα. Νὰ τὸν ἀξιώσω τοσαύτης φρονοίας, καὶ νὰ τοῦ σησυθῶ τὰς φρώτας ἀρχάς. Ὅπου ἄλλοι τινὲς δὲν ἔδωσα τόσην ἀξίαν. Καὶ αὐτὸς νὰ γένῃ φρόσμε τοσοῦτον ἀγνωμονέσατος καὶ ἀχαρισος. Καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τοσαύτην ἀφροσύνην, να κόψῃ τὰς ξίφας ξιγύρα τῆς κεφαλῆς τε. Νὰ γένῃ ὥσπερ τὰς μώμας, ὅπου φθάνουν εἰς τὰς κομφδίας τὰς ἀνθρώπους εἰς γέλωτα. Οὕτως εἰπὼν, ἐσραφη φρὸς τὸν ἑρμογλύφον, λέγων αὐτῷ. Εἰπέμοι δύσλωε, δσατίσω ἔδωσα γῆς καὶ θαλάσσης τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἀρχήν ἀδιάδοχον. Εἰγένσε ἐδόξασα, δσατὶ ἤσασιν δύλαβὴς καὶ δυνάμων φρὸς τὰς θεὰς. Καὶ ἐθαῤῥήσω, ὡῶς δέντας ἤθελες ἀρνηθῇ ποτὲ, εἴτι καὶ αὐσοῦ ἤθελε τύχῃ. Καὶ ἤλπιζα εἰς τὴν γνῶσινσε, νὰ δπισρέψῃς ἕτερον τὸν λόγιον καὶ σοφὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν πλάνην ὁπου ὠλίθησεν, καὶ νὰ τὸν φέρῃς εἰς τὴν παξιότητα θρησκείαν. Καὶ σὺ τί εἶδες, πῶς ἔπαθες. Καὶ ἐκοινώνησες εἰς τὴν κακοδοξίαν αὐτῶ. Καὶ ἐκούρδυσας τὴν κεφαλὴν αὐτε, ὡσὰν ἕνας μῶμος τοῦ θεάζου καὶ γέλειον. Ταῦτα εἶπεν ὁ μαξιμῖνος μὲ πλῆσον θυμὸν καὶ ὀργὴν ἀμέτρητον. Κατάζωνταύτους μὲ ἀγρίαν καὶ θηριώδη ὄψιν, δζὲ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ξομάξουν, να δπισρέψουν ταχέως εἰς τὴν γνώμην του. Ἀλλὰ ὁ ἐλεήμων θεὸς καὶ ταχὺς εἰς βοήθειαν, ἔσειλε δύο ἀγγέλους. Να τοὺς δώσουν θάῤῥος, & λέγοντας. Μὴ φοβηθῆτε τὸ ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ πολεμήσατέτον ἀνδρειωμένα, νὰ τὸν νικήσετε, καὶ ὁ θεὸς σᾶς δίδει τὴν δύναμιν. Τότες ἀπεκρίθη ὁ ἑρμογλύφης, καὶ λέγεντον, Ἐὰν ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονὴν σοφώτατε Βασιλεῦ, θέλω σὲ εἰπῆ τὴν αἰτίαν, ὁπου μὲ ἔκαμε, καὶ κατεφρόνησα τὰς δαιμονίασου καὶ τιμὰς ὁπου μὲ ἔξίωσες, καθὼς λέγεις. Καὶ ἤλθα φρόθυμος εἰς τοιαύτην τύχην, νὰ φανερώσω μωρὸς,

πωχὸς, ἄτιμος. καὶ γέλειον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. καὶ νὰ ὀνομάζωμαι
δοῦλος χριστοῦ. ἄγιαστος καὶ πλούσιος ἐκεῖσος καὶ μὲ τὸ θέλημάμου.
ὲ μόνον δὲ ταῦτα. ἀλλὰ καὶ νὰ ἦμαι ἕτοιμος, νὰ καταφρονέσω ξίφος,
καὶ φωτιὰ κὲ θηρίων. καὶ νὰ δι-ῶ διὰ γάπλω χριστοῦ τὸν θανατον
μᾶλλον, ἢ τὴν ζωὴν. καὶ εἰς αὐτὸ θέλουν μαρτυρήσῃ ἐτοῦτοι ὅλοι.
Οἵτινες εἴδασιν ὀφθαλμοφανῶς, ὅσα ἔχω νὰ εἰπῶ. Μαλιστα καὶ
μοναχόσε να τὰ εἰπῇς, ἐὰν θέλῃς σήμερον. Καὶ δὲν θέλω εἰπῇ (μαρ-
τυρεμου ὁ κύριος) παρὰ τὴν ἀλήθειαν. Λέγεττον ὁ βασιλεὺς. Αὐτὸ
πιθῶ κὴ ἐγὼ νὰκούσω. κὴ ὁ ἅγιος. ἐγὼ κιάτισε βασιλεῦ ἤμην φο-
εῖσα ἀρχιερεὺς κῆ τὸ χῦ, κὴ μὲ πολλὴ πόθη ἐλάβωσα τὴς πο-
τὲ θεὸς, κὴ ἐδοκίλυσα τῆς βασιλίασσα ὅπως, καθὼς τὸ ἠξεύρεις.
ἐλθων δὲ μὲ τόσην φαντασίαν κὴ καταπληξιν εἰς τὴν χώραν ταύτην,
ἐπάρχησα πολλὰ μὲ κολακείας καὶ φοβέρας νὰ φέγω ἐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον εἰς τὴ διαστροφὴν τῆ ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθηκα. κὴ μάρτυρας
ὁ δῆμος ὅλος, πόσα ἔκαμνα, νὰ τὸν διγάλω ἀπὸ τὴ δυσέβειαν ὅμτὶ ἀ-
γνόουν ὁ μάταιος. & δὲν ἤξεύρα, τὶ ἄνθρωπος ἦτον ἐτοῦτος ἀκαπέπλητ-
τος κὴ σκληρός, ἔχων τὴ γλῶσσαν πεπαῤῥησιασμὴν καὶ ἀνίκητον εἰς
τὰς ἀποκρίσεις. κὴ τὴν ψυχὴν ἕτοιμον, νὰ πάθῃ πᾶσα τιμωρίαν καὶ
κόλασιν μᾶλλον, ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὴ χῦ. τέλος πάντων ἀφήσω τὰ πρεῖσ-
σα, βλέπων, ὅτι δὲν ἐλογίζετο τὸ κράτος σοσῶς κὴ τὴν ἐξουσίαν μου.
ἔστε τὰ κολαστήρια ὄργανα ἐψήφα τοσῶς, ἀλλὰ αὐτιλεγόμενος πιθα-
νῶς μὲ ἐνίκα, & τὸς θεὸς ἤλεγχε. κὴ ὲ μόνον ἔτος, ἀλλὰ κὴ ὁ δῆ-
μος ὅλος εἶχασι τὴ αὐτὴ γνώμην κὴ βούλησιν. ἔβαλα εἰς τὴ νοῦμου,
νὰ μὴ πειράζωμαι μὲ λόγια μόνον. ἀλλὰ νὰ τὴ δοκιμάσω κὴ μὲ τὰ ἔρ-
γα, μήπως κὴ ἀχαμνίσω τὸν διώκοντα. ἐφαίνετου γοῦν, νὰ κόψεν
τὰ πέλματα τῆν ποδῶντα, νὰ αἰαστάσεν τὸν ῥήτορα γλῶσσαν, μὲ τὴ
ὁποίαν μὲ ἔδιδε τόσον πόλεμον. κὴ νὰ διγάλεν τὸς ὀφθαλμοὺς τοῦ.
δηλ νὰ ῥαθυμήσῃ ἀπὸ τὸ σκότος τῆν ὀφθαλμῶν κὴ τὴ ὀδυνίαν τῆ πο-
δῶν κὴ τὸ φαρμάγος, νὰ χυθῇ εἰς τὸν ἔνσασιν ἀδυνέσερος. οἱ μὲν
ἐκεῖ δήμιοι τὰ ὡρισαχθέντα ἐτέλεσαν. αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ὡσεὶ νεκρὸς
κῆ τὴ ἀνθρωπίνου φυσιν, & τὴ ἔῤῥιψαν εἰς τὸν φυλακιὸν. ὅμως νὰ εἰ-
πῶ τὸν ἀλήθειαν, ὕστερα τὸν ἐλυπήθηκα κὴ ἐγὼ, καὶ τὸν ἐπόνεσεν ἡ
ψυχήμου. πῶς ἀπωλέσθη τοιοῦτος σοφώτατος ἄνθρωπος, θαῤῥῶντας,
ὅτι ἀπεθάνε. Καὶ τὸ ταχὺ ἐσέλλω νὰ φέρουσι τὸ λείψανόντου, καὶ νὰ
τὸν θάψωμεν, καθὼς πρέπει. Καὶ ὅταν ἦλθε, κὴ εἶδαταν ὑγιῆ, μὲ
ὀφθαλμοὺς καὶ ποδάρια. Καὶ ἀκούω τὸν γλῶσσαν ταύτου να δοξο-
λόγεται σοφώτατα καὶ νὰ κιλλαδῇ γλυκύτατα, ἐθαῤῥοῦσα, ὅτι ἔβλε-

πα

πα ὄνειρον, ἢ τείψας τὰς ὀφθαλμὰς, νὰ μὴν εἶναι φάντασμα, ἐπήδησα τὸ θρόνο. Καὶ ψηλαφήσας, ἐγνώρισα, ὅτι ἦτον αὐτὸς ὁ μωρὸς. Καὶ τότες ἐνικήθηκα ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἔχοντας ἀψευδῆ μάρτυρα τὴν συνείδησιν. Ἀλλὰ ἰδὲ ἢ αὐτὸς παρὼν, ἐς ἀς εἰπῇ ὁ δῆμος τὰς τιμωρίας. Καὶ ἐρώτησε τὸ θαῦμα, ὡς θέλεις νὰ τὸ ἰδῇς μὲ τὰ μάτιά σε. Εἰπέμοι γὲν ἢ σὺ βασιλεῦ, ἐὰν εἶδε τὶς ποτὲ τὰς θεὲς σας, νὰ τελέσουν τοιαῦτα θαυμάσια, καθὼς εἶδα ἐγὼ τὸν χειρὸν ἀνάπλασαντα. Καὶ ψυχώσαντα ἐξαίφνης ὅλον τ' ἄνθρωπον. Ἀπὸ τῦτο, νὰ πισωθῇ πᾶς ἕνας τὴν δύναμιν αὐτε. Ὅτι ἐὰν δὲν ἦτον θς, δὲν ἔκαμνε τοιαῦτα ἐξαίσια πράγματα. Καὶ ὅτι αὐτὸς ἐδημιούργησεν ἐξ ἀρχῆς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἔταξεν ἐκείνων ὅπῶ τὸ ἀκολυθήσουσιν, εἰς οὐρανὸς μὴν βασιλείαν ἀΐδιον, ἢ ἐδῶ νὰ ἔχεν δύναμιν τόσην, νὰ κάμνεν ὅσα καὶ ἐκεῖνος ἐποίησεν. Ὅστις γῆν βλέπει τοιαῦτα θαυμάσια, ἐ δὲν καταφρονέσει πρόσκαιρον δόξαν ἐ βασιλείαν ὀλίγειον, ἐ πᾶσαν σωματικὴν ἡδυπάθειαν, δι' ἃ νὰ χύῃ φίλος τοιύτε θεῦ, να φωτίζῃ τυφλὲς. Νὰ ἀνασύνῃ νεκρὲς. Νὰ σαλεύῃ ὄρη. Καὶ νὰ μετακάμνῃ ὅλλα τὴν κτίσιν, ὡς βέλεται. Καὶ τὸ ἀπειβώτερον, νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι μέλλει νὰ βασιλεύῃ αἰώνια. Καὶ αὐτὸς δὲν ψηφίσει τοιαῦτα χαρίσματα, ἐ κλείσει τὰς ὀφθαλμὰς εἰς τόσην μακαριότητα. Ὁ τοιῦτος χὶ ἀλήθειαν εἶναι μωρὸς ἐ ἄγνωστος, κὰν ἔπαρχος εἶη, κὰν βασιλεύς, ὅτι δὲν ἐγνωρίζει τὸ ὄφελός του. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐ ἐγὼ ἐσυχάθηκα τὰ παραμύθια ἐ θεύσας. Καὶ ὅλλον τὴν φαντομβρίαν αὐτὴν ἐδεμένιαν ἁπαρνησάμενος, φρονέδραμον τῷ χειρῷ. Καὶ ἠγάπησα μᾶλλον νὰ ἦμαι κακοδαίμων, καθώσμε εἶπες ἐ ἄγνωστος. Ἰδὲ ἤκουσες ἀπὸ λόγυμας τὰ ἡμέτερα. Καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ ἐγνωρίσῃς ἐ τὰ τοῦ χειρὸς, μὴν ἀμελήσῃς. Ἀλλὰ συλλογίσου νὰ μᾶς δώσῃς τὴν δεκτέραν βάσανον ἐ τὰ δεμύτερα κολαστήρια, ὅπῶ νὰ ἔυρῃ ἀνθρώπινος ἰῶς. Βάλλε θηρία νὰ μᾶς ἀναλώσουν. Ῥίψαιμας εἰς τὴν χρημνούς. Βύθισον εἰς τὴν θάλασαν. Χῶσαιμας εἰς τὴν γῆν. Κατάκαυσαίμας εἰς πῦρ. Κόψε μὲ μαχαίρας τὰ μέλη μας. Καὶ καμέμας πᾶσαν ἄλλην τιμωρίαν, ὡς βούλεσαι. Καθὼς ἔκαμα ἐ ἐγὼ πρότερα, ὅταν ἤμουν τυφλὸς, ὡσαν ἐσένα, ἑτοιμοῦ τὸ φωστῆρες ἐ διδασκάλου μὴν ἐ, ὅπου μὲ ἐχειραγώγησε πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ μὲν ἐκεῖ δῆμος ἐθαύμασαν τὴν παρρησίαν τῦ ἐρμοπλύτες. Τὴν ἀνδρείαν. Καὶ πρὸς τὸ λέγειν σοφίαν, ἐ μάθησιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ δυνάμενος, νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ λεγόμενα, ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτι ὅλος ὁ δῆμος ἦταν μάρτυρες, καὶ τὸ θαῦμα φανερὸν ἀπὸ λόγουτου. Καὶ βαίνωντας εἰς τὸν νέντου, ὅτι ἐαν τὸν ἀφήση, νὰ μακραίνη τὸν λόγον ἀκόμι, θέλουν ἐλεγχθῆ οἱ θεόπτου, καὶ αὐτὸς νὰ καταισχυνθῆ, εἶχεν ἀπορίαν καὶ λύσιν πολλὴν. Καὶ προσάσει νὰ κόψουν τὰς χεῖρας τὲ ἑρμογένες ἀπὸ τὸν ὦμον. Καὶ τὰ ποδάρια ἀπὸ τὰ γόνατα, νὰ τὰ βάλουν εἰς τὴν χαρὰν ἔμπροσθεν αὐτῆ, νὰ τὰ ψήσουσιν. Ἔπειτα νὰ χίσουσι τὴν κοιλίαντου μὲ κοντάρια, νὰ χυθοῦν ὅλατου τὰ ἐντόσια. Καὶ τὸ ἐπιλοιπον τὲ σώματος νὰ ῥίψουν εἰς τὸν ποταμόν. Τότες οὖν οἱ ἄπλαγχνοι δήμιοι ἁρπάσαντες τὸ ἅγιον, ἔκοψαν μὲ τὰ ξίφη ἀνιλεῶς τὰς χεῖρας καὶ πόδας τε. Ἐκεῖνος δὲ ἀχάμπησεν ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἔκαμνεν. Ὅμως ὑπόμβρε μὲ πολλὴν καρτερίαν ἀνδρείως, ὥσπερ νὰ ἔβλεπεν ἄλλον νὰ τιμωρᾶται καὶ ὄχι αὐτός. Ὅταν δὲ ἐξαύοιξε τὰ μέλητου καὶ ἐκαίγοωνταν, ἔλαβεν ἄνεσιν καὶ εὐφροσύνην ψυχικὴν, λέγωντας. Μακάριος ἐγὼ καὶ καλότυχος, ὅτι τὰς χεῖρας, ὁποῦ ἐπέτασα ποτὲ, καὶ ἄπλωσα εἰς θυσίαν ἀλλοτρίων θεῶν. καὶ τοὺς πόδας, ὁπῦ ἐπερπάτησαν εἰς τὴν πλανίαν τῆς ἀπωλείας. Δέχεται ὁ δεσπότης χειρὸς εἰς θυσίαν ὁλοκαρπωμένα σήμερον. Τότε τοῦ ἐπετύπησαν εἰς τὴν γαστέρα, καὶ ἔχυσαν τὴν κοιλίαν μὲ ὅλατου τὰ ἐντόσια. Ἔπειτα τὸν ἄρπασαν ἀκόμι ὀλίγον ἐμπνέοντα, καὶ τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὸν ποταμόν. Τούτων γδυομβύων, δὲν ἔχωντας πλέον φροντίδα ἀπὸ τὸν ἑρμογένη ὁ βασιλεὺς, ἐσυλλογίζετο μὲ τὶ τρόπον, νὰ θανατώση τὸν μακάριον μιχαῆλ, ὁποῦ τὸν εἶχεν ὁ ὄχλος ὡσὰν θεὸν, νὰ μὴ τὸν νικήση μὲ θαύματα καὶ μὲ τὴν δυνάμιν τῆς λόγωντου, καὶ καταισχυνθῆ μαζὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ἀπολέσει δὲ ἐκείνους ὁπῦ ἐπίστευσαν εἰς τὸν χριστὸν μὲ τὰ λόγιά τε. Ἐπρόσταξεν οὖν νὰ τὸν σφαλίσουν εἰς φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ ἀπόκρυφον. Νὰ τὸν ἐγδύσουν πρῶτον, ἔπειτα νὰ τὸν κρεμάσουν εἰς τὴν σκέγλη ἀπὸ τὰς χεῖρας. Καὶ εἰς τοὺς πόδας του νὰ δέσουν λίθον μέγαν καὶ τόσον βαρῦ, ὁπῦ νὰ μὴ δύνεται νὰ τὸν σύρῃ ἕνα ἀμάξι. καὶ ἔπως νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ, νὰ κατασπαθῆ βιαίως, νὰ ξεψυχήσῃ. Εὐθὺς οὖν οἱ ὑπηρέται τὸ προσταχθὲν ἐτέλεσαν. Καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν κρεμάμβρον μοναχὸν εἰς τὸν σκοτεινὸν ἐκεῖνον τόπον, ἀπὸ νὰ μὴν ἔχῃ βοήθειαν ἀπὸ τινά. Ὁ δὲ μακάριος ἀπὸ τὸ ἄμετρον βάρος τὲ λίθε, ὁποῦ τὸν ἔσυρε κάτω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμετατοπίζοωνταν αἱ ἁρμονίαι καὶ φύσεις. Ἐπαθῦσαν τὰ νεῦρα. Ἐπαράσαν αἱ σαρκες. καὶ ἁπλῶς ὅλη ἡ συνάφεια καὶ ἕνωσις ἐχωρίζετο, καὶ ἐσάλθυαν ὅλα τὰ μέλη ἀπὸ τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν τόπον τους μὲ πολλὴ καὶ σφοδροπαθῆ ὀδυνῆ τοῦ μαρτυρος. Ὁ ὁποῖος ἕως ὁποῦ εἶχεν ὀλίγη δυναμιν εἰς τὴ ψυχῆ. ἔπασχε μὲν δεινῶς, ἔψαλε δὲ συνεχῶς, λέγων. Γιὰ τὴ παντεινοσύνημου καὶ τὸν κόπον μὲ. Καὶ το, Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νυῦ καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν. Ἀφοῦ ἐπαταναλώθη ἡ δυναμίς του, καὶ ἀρνήθη παντελῶς ἡ φύσις τὸν σωμάδεσμον. Καὶ πλέον δὲν εἶχε πνοὴ, λέγωντας. δύχαρις ὦσοι κύριε, ὅτι ἀπέλαυσάσου τῆ ἀγαθῶν, ἀφῆκε τὴ φωνῆ & τὸ πνεῦμα. Ὅτε γοῦν ἐτελείωσεν ὁ μαρτυρικὸς ἀγῶνας τῆ ἀθλητῆ, τότες ἦλθαν εἰς ἀντίληψιν καὶ βοηθειαν οἱ προσφιλεῖς καὶ σύμμαχοι ἄγγελοι. Καὶ πρῶτον μὲν εὔγαλαν τοῦ ἑρμογλύους τὸ σῶμα ἀπὸ τὸν βυθὸν τοῦ ποταμοῦ, καὶ το ἐπατάστησαν ἄρτιον, σῶον, ὑγιὲς, καὶ ὁλόκληρον, ὡσὰν καὶ προτίτερα. Καὶ λέγουντου, νὰ τῶς ἀκολουθᾷ, νὰ τοῦ δείξουν τὸν σωναθλητὴ μὲν. καὶ οὕτως ὑπῆγαν εἰς τὴ φυλακὴ, τῆς ὁποίας αἱ πόρται ἀνοίχθησαν μὲ δυναμιν θεϊκὴν, δχαλυθέντων τῆ κλείθρων. ὁ γοῦν ἑρμογλύης κατανοήσας τοῦ λόγουτου. Καὶ σκοπῶντας, πῶς ἔγινεν ἡ ἀναβίωσίστου, ἐθαύμαζε. Βλέπων δὲ τὸν μακάριον μὲν ἕτως ἄπνουν κρεμάμνον. Καὶ καταυοῶν τὴ αὐύποιστον σκέπην βάσανον καὶ φοβερὰν τιμωρίαν, ἐξύμαξεν. Ὅτι ἦτον χεδὸν ἄλλο μισὸ πῆχυν ξεμακρεμνύος ἀπὸ τὴ στάσιντου. Οἱ δὲ ἄγγελοι εἶπον τῆ ἑρμογλύει. Μὴ εἶσαι σκυθρωπός, ἀλλὰ πρόσεχε, τὶ θέλομν νὰ κάμωμεν. Τότε σημώνει μὲ δύλάβειαν εἰς τὸν ἅγιον. Καὶ συμπήχουν ὅλλη τ δχάρηξιν τῆ μηλῶν. Καὶ βάνουν τας ἁρμονίας εἰς τους τόπους τους. Καὶ δύλογήσαντες, ἀνέστησαν αὐτὸν, στέφοντες τοῦ ἑρμογλύους τὴ λυπὴ εἰς ἀγαλλίασιν. Ἔμειναν δὲ μετ' αὐτῆ ἕως τ ὥραν τοῦ ὄρθρου οἱ ἄγγελοι, ὁμιλοῦντες ὡραῖα πράγματα περὶ τῆς τοῦ χριστοῦ βασιλείας καὶ αἰωνίου μακαριότητος. ἔπειτα τὰς ἐτοιμάσαν πλέον πρὸς τοὺς κινδύνους, δύδημνώντες αὐτους, νὰ μὴν ὀκνδύσουν εἰς τοὺς στεφάνους, ὅπου μέλλει νὰ ἀξιωθοῦν ἀκόμι. Καὶ τάσαντες, νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴ συνοδίαντας. νὰ ἐλαφρυάνουν τοὺς ἀγῶνας ἕως τὸν καιρὸν τῆ στεφανίων, καὶ τῆς ἀναρρύσεως. Ταῦτα λέγοντες, τοὺς ἀποχαιρέτησαν. καὶ εἰς οὐρανὸς ἀνελήφθησαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκέλδυσε τοπρωὶ νὰ συναχθῆ ὅλος ὁ δῆμος εἰς τὸ θέατρον. Καὶ καθησας ὅπι τὸ βῆματος, διλογίζετο, πῶς νὰ κάμῃ, δχατὶ τὸ εἶπαν, ὅτι ὅλη ἡ χώρα δὲν πιστεύσε τὸ χῶ. Καὶ δὲν ἦτον πρέπον, νὰ τὴ ἀφήσῃ ἀπαίδευτον. καὶ πάλιν νὰ τους συνα-

πω-

νατώσῃ ὅλες, ἦτον παράλογον, καὶ πολλὴ τοῦ ζημία. Ἐκαμώθη γοῦ, ὅτι δὲν ἤξδυρε τίποτε. καὶ λέγει αὐτοῖς. Ἐγνώρισα ἀπὸ πολλὰ φράγματα ὦ ἀκροατὰι, ὅτι μὲ φόβον καὶ δυλάβειαν ἐθεραπεύετε τὰς θεοὺς, καὶ ἐκάμνετέτος θυσίαν, καὶ ἡμᾶς τοὺς βασιλεῖς ὑπερτάσεσθε πάντοτε. ἀμὴ τώρα ἐπειδὴ ἐπλανέθητε, καὶ δὲν ἐναντιώθητε φρὸς τοὺς ἀλιτηρίους ἐκείνους, ὁποῦ ἐτόλμησαν νὰ διδάσκουσι τὸν ἐσταυρωμδύον. καὶ δέντος ἐλιθοβολήσατε παρδθύς. Ἤξδύρω, πῶς ἐθυμώθησαν οἱ θεοὶ, καὶ ὠργίσθησαν καταπαίωσας. Καὶ δχὶ νὰ μὴ ῥ'ξουσιν εἶαν καὶ κεραυνοὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, νὰ σᾶς καύσουσι, θέλω νὰ κάμω ἐγὼ, παραμικραν ἐκδίκησιν εἰς τοῦ λόγουσας. Ἴσως ἡμερώσουσι, καὶ ξεμυνήσεσι. Προστάσω λοιπὸν, νὰ ἦστε ὑστερημδύοι ὅλοισας ἀπὸ ταῖς τιμαῖς, ὁποῦ σᾶς ἐχάρισα φρότερον. Διὰ νὰ καταλάβετε μὲ τοῦτὸ ἀπτίμησιν ταύτου, καὶ μὲ ταῖς τιμωρίαις, ὁποῦ ἔλαβαν ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι, ὅτι ὁπόταν ὁ δικαστὴς δὲν πλανεθῇ ἀπὸ ταῖς μαντείαις ὑποκειμδύ τοιούτων, τότε δὲν δυύεται ὁ ἐσταυρωμδύος νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ λυτρώσῃ τινὰ ἀπὸ κανένα κακὸν ἢ ἀσθένειαν. Ἀλλὰ μόνον φροξενεῖ βιαίους θανάτους καὶ δυστυχίαν ἐσχάτην εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν σέβουνται. καὶ ἀδὲν πιστεύετε εἰς τοὺς λόγουσμου, ἰδέτετο βλεπομφανέρα εἰς ἐκείνους τοὺς μάγους καὶ γόητας ἑρμοῤῥύου καὶ μιωᾶν, ὁποῦ ἐκαυχοῦταν φρότερον, νὰ ἀναστήσουν ἄλλους νεκροὺς, καὶ τώρα, ὁποῦ ἐπῆρα τοῦτὸ ζωὴν αὐτῆ μὲ χαλεπὸν θανατον, δὲν δυύονται νὰ βοηθήσουν τοῦ λόγουτας. Πῶ εἶναι σήμερον ἐκεῖνε τοῦ πλανόυ χειστοῦ ἡ δυύαμις; Ὡς ἤκουσεν ὁ λαὸς τοῦτὸ βλασφημίαν ταύτου, ἐδιχέρνεν, καὶ ἔκαμαν θόρυβον καὶ ταραχὴ πολλὴ εἰς τὸ θέατρον, βουλόμδυοι νὰ φράξουν νεώτερον τίποτες. Πλὴ ὑπύπησαν τας σάλπιγγας οἱ κήρυκες, νὰ σιωπήσουν, νὰ ἀκούσουν τοῦ βασιλέως. Ὅστις θέλοντας ἀκόμι νὰ λέγῃ κατηγορίας κῆ τοῦ χειστῶ καὶ τῆ ἁγίων, βλέπουσιν ὅλοι ἐξαίφνης τοὺς μάρτυρας, κὴ πηδοῦν ἔμφροσθεν εἰς το βῆμα τῶ βασιλέως σῶοι καὶ ὁλόγεροι χωρὶς κανένα σημεῖον πληγῆς ἀπαύωτους. Τότε πάντες μεγαλοφώνως ἐβόησαν. Ἕνας θεὸς ἀληθινὸς ὁ χειστός. Ἀνὴρ δέ τις παδδυμδύος εἰς τὰ ἑλληνικὰ, ὀνόματι εὔγραφος, ὅστις ἔφραστε πάντοτε μὲ τὸν μακάριον μιωᾶν, κὴ τῶ ἔγραφεν ὅσα εἶχε χρείαν, ἔτος βλέπων τὰ τελούμδυα, ἐγέμωσε θάρσος, ἀνδρείαν, κὴ ζῆλον θεϊκὸν ἡ καρδίατα, κὴ ποιήσας τὸ σημεῖον τῶ τιμίω σαυρῶ, ἐκπη-

δησεν

δησεν εἰς τὸ μέσον, λέγωντας. Χρισιανὸς εἶμαι κὴ ἐγὼ βασιλεῦ. Τὰ προστάγματά σου καταφρονῶ. Τὴν θρησκείαν σου μαθηματίζω. Καὶ ἔρχομαι δι' τὸν χρισόν μου, να λάβω θανατον. Δὲν λυποῦμαι τὴν σάρκα ταύτην ποσῶς δι' λόγυτου. Ἀλλὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πάθω πᾶσαν τιμωρίαν κὴ κόλασιν. Μὴ ἔχης χᾶν θαῤῥος μὲ κολακείαις, ἢ φοβέρεις ποσῶς, να νικήσης ἢ ἐμένα, ἢ ἄλλον τινὰ τῆ χρισιανῶν. Ὅτι ὁ θάνατός μας εἶναι νὰ ζοῦμεν μὲ τοὺς ἀσεβεῖς ἐσας, κὴ ζωήμας ὁ δι' χρισὸν θάνατος. Ἐγνωρίζομεν, πῶς ἦλθες εἰς ταύτην τὴν χώραν. Ὡς λέοντας ὠρυόμενος, γυρεύωντας μὲ θυμὸν να ἁρπάσης μὲ τὴν εἰδωλολαξείαν, να δι'αναταράξης τὸ ποίμνιον τοῦ χριστοῦ. Ἀλλὰ μάταια κοπιάζεις κὴ ἄκαιρα. Ὅτι μὲ τὴν τόλμαν τῦ θανάτου κὴ τῆς ἀσεβείας τὸ ἀμετάθετον. Θέλομεν φύγη ἀπ' σοῦ, να σὲ φεισαιξωμεν ὡς δολερὸν κὴ πεπονηρευμένον ἀλώπεκα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἔξαψεν ἀπὸ τὸν θυμὸν ἡ καρδίατου. Ἠλλοιώθη τὰς φρένας ἀπὸ τοῦ θαύματος τῆ καπάπληξιν. Ἐξελησμόνησε, πῶς ἦτον βασιλεὺς. Καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν θρόνον, κὴ ἁρπάσας μὲ μανωμένον χεῖρα ἑνὸς στρατιώτε τὴν σπάθην, ἐθανάτωσε μοναχόν τὸν μάρτυρα, δίδωντας τοῦ πολλὰς κὴ θανασίμες πληγὰς, τὰς ὁποίας ὁ ἅγιος ὑποδέχετο ἀρόβως ἰσάμενος, κὴ ἐλέγχων τῦ βασιλέως τὴν ἄνοιαν. Ὕστερον δ' ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὰς πόνες, εὐχαριστῶν τῶ θεῶ, πῶς τὸν ἠξίωσε πρῶτον ἀπὸ τὰς ἄλλες να πορευθῆ πρὸς αὐτὸν μὲ πολλὰς πληγὰς, δι' να λάβη κὴ πολλὰ στέφανα. Ἔτω λέγων ὁ μακάριος εὐγραφος, ἐξέπνευσεν. Ὁ δὲ τεισάθλιος κὴ ἄγνωστος βασιλεὺς ἔχωντας ἀκόμη τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸν θυμὸν μεθυσμένην ἐπάδυσεν εἰς τὸν θρόνον κὴ συλλογιζόμενος τὴν ἀταξίαν του, πῶς τ' ἔκαμεν ἡ μάνητα, να ὑβρεισε τὸ σ' βασιλείας δι'άδημα, να φονεύση ἄνθρωπον ὥσπερ δήμιος, ἐφοροφασίσθη πρὸς τ' λαὸν, πῶς τὸ ἔκαμε δι' τ' ἀναιχυντίαν τῦ ξυράφι. Ἔπειτα κατέζωντας τὰς ἁγίνες, εἶπε πρὸς τ' λαόν. Ὀμνύωσας τὴν δυνάμιν τῆ θεῶν, ὅτι πολλὰ μὲν ἄλλα θαυμασὰ κὴ ἀπροσδόκητα πράγματα ἤλπιζα να ἰδῶ, ἀμὴ δὲν ἐθαῤῥησα ποτὲ, να συριθῶσι τοιῶτοι μάντεις κὴ γόητες. Πλὴν μήσας φαίνεται τῦτο παράξενον, ὅτι μὲ τ' μαντείαν πλανῶσι τὰς ἁπλουστέρας κὴ ἀνωφελεῖς ἀνθ', ἐ πείθωντας, να κακοθανατίζουν δι' τὸν ἐσαυρωμένον οἱ ἄθλιοι. Ἀμὴ ἐγὼ να σᾶς ἐλέγξω ταχέως μὲ τρόπον ἀκριβέστερον, να ἐγνωρίσετε πῶς αὐτὴ ἡ ψυδομένη ἀνάπλασις τῆ μελῶνσας, εἶναι φάντασμα κὴ ἀπάτη

τῆ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ὀφθαλμῶν καὶ γοητεία σαφεστάτη. οἱ δὲ ἅγιοι ἀπειθήσαν· ἀπόλαυσε εἶπε ὦ βασιλεῦ. ἐπειδὴ ἡ διάνοιάσε μωραίνει καὶ ἐλωλάθη. ἡ ψυχήσου ἐτυφλώθη. καὶ ἡ καρδίασε εἶναι πεπωρωμένη καὶ δυσζαμένη. διὰ τοῦτο σὲ φαίνεται ἡ ἀλήθεια τῶν ψεύδεξου θαύματος, πῶς εἶναι ἀπάτη καὶ γοητεία. δὲν εἶσαι τυφλὸς βλεποφάνερα, νὰ μὴ πιστεύῃς ὁπὲ θεωρεῖς μὲ τοὺς ὀφθαλμούσε, καὶ εἶναι τὸ φαντὸς καὶ τῆς ἡμέρας λαμπρότερα; ἐὰν ἔχῃς ἀμφιβολίαν ἀκόμι εἰς τὰ ἰσώματα, ἐλθὲ καὶ ἐρεύνησε καλίτερα τὴν ἀλήθειαν. εἰ καὶ νομίζεις, νὰ μᾶς μπερδέψῃς μὲ χαλεπῶν ἀπειλᾶς, καὶ ἀγαθῶν ἐπαγγελίας, πλανᾶσαι, ἐὰν μᾶς ἔδιδες καὶ τὴν βασιλείαν αὐτὴν. ὁπὲ τὴν ἔχετε φρᾶγμα μέγα πολλὰ καὶ μακαριώτατον. διατὶ φρότερον θέλεις ἀφήσῃ ἐσὺ τὴν πλάνην, νὰ πιστεύσῃς τὴν χεσοῦ, φαρεξ ἡμεῖς νὰ ἐλθωμεν εἰς τὸ ψεῦδος. ἀποφάσισον ἂν ἐναντίσνμαι, ἐξαίρωντας ὅτι εἶτι καὶ αὖ κάμῃς, ἄκαιρα βασανίζεσαι. ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπωντας καὶ ἀπὸ λόγετου τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν τῆς φερεσαμένων, ὁποῦ ἐψηλαφοῦσαν τοὺς ἁγίους καὶ ἐθαυμάζεσυταν, ἐφοβήθη μὴν ἀποσατήσουν καὶ φανερὰ, νὰ τὸν θανατώσουν ὡς ἐναντιωτὴν τῆς ἀληθείας. ὅθεν φροστάσσωντας, νὰ κόψουν τὰς κεφάλας τους, ἠγέρθη ἀπὸ τὸν θρόνοντου. οἱ δὲ ἅγιοι φθάνοντες εἰς τὸν τοπον τῆς καταδίκης μὲ τοὺς σξατιώτας καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τ' πόλεως, ἔκαμαν φροσδυχὴν εἰς ἐπήκοον πάντων, δέσμιοι τὲ δεσπότε χῦ, νὰ δώσῃ κατάσασιν καὶ γαλήνην τ' χώρας, καὶ φασῶν τὴν ἐπιλησιῶν τὴν χεισιανῶν. καὶ νὰ μὴν ἀποσρέψῃ κανὸν καὶ ἀβοήθητον τινά, ὁπὲ δεηθῇ καὶ παρακαλέσῃτες, εἰς ὁπωσδεία αὐτὲ καὶ ἀντίληψιν. Μετα τὴν δυχὴν ἐφίλησεν ἕνας τὸν ἄλλον τους, καὶ ἀποχαιρέτησε. καὶ κλίναντες τὰς κεφαλας, ἐδέχθησαν τὸ ποθούμενον τελος τῇ δεκάτῃ τοῦ δεκεμβρίου. Ἐπει δὲ ὁ μακάριος μηνᾶς ἤθελε ζητσῃ χάριν ἀπὸ τὸν βασιλέα, νὰ ἀφήσῃ τὸ λείψανοντου, να τὸ ὑπάγουν εἰς τὸ βυζάντιον. Ὅπου (καθως εἶπεν ὁ ἅγιος τινῶν φίλωντου) τοῦ ἐδόθη κλῆρος νὰ κατοικᾷ, ἐφθόνησε καὶ εἰς τοῦτο ὁ μαξιμῖνος. Καὶ φροστάσσει νὰ κάμουν σεντουκιον σιδηρόν. Νὰ βάλλουν ἔσω τῆς μαρτυρον τὰ σώματα, νὰ τὰ βυθίσουσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐτέλεσαν οὖν οἱ ὑπηρέται τὸ φωσταυτομένον. Ἔπειτα ἀνεχωρησε μὲ δειλίαν ὁ βασιλεὺς, βλέπων, ὅτι ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἦταν ἀγριεμένοι ἀπανώτου. Καὶ ἔζεχε δι' ἐγρᾶς φουδαιως φρὸς τὸ βυζάντιον. Τούτων οὕτω γενομένων, τελεῖται

ται καὶ ἄλλο θαῦμα ἀξαίσιον, οὐχὶ τῆς προτέρων μικροτερον. Ἤγουν ἐκείνη ἡ σιδηρᾶ θήκη, ὁποῦ εἶχε τῆς μαρτύρων τὰ λείψανα, ἔπλεεν ἀπαύω ὡς τὰ κύματα, μὲ προσταγμα καὶ δύναμιν θεϊκήν. καὶ ὥσπερ νὰ ἦτον πετεινὸν μὲ πτερὰ, ἔτρεχε πρὸς τὴν βασιλεύουσαν. Καὶ ἔφθασεν ἡ καταδικασθεῖσα θήκη εἰς τὴν πόλιν προτίτερα, ἀπὸ τὸν καταδικάσαντα βασιλέα. Ἄγγελος δὲ κυρίου ἐφανέρωσε ταῦτα δι' νυκτὸς, λέγων πρὸς τὸν ἀρχιερέα τῆς πόλεως. Ἔγειρε ταχέως, ὕπαγε εἰς τὸ πετεινήλι, ὁποῦ λέγουν ἀκρόπολιν, νὰ ὑποδεχθῇς τῆς ἁγίων μιλιᾶ καὶ ἑρμοσμούς τὰ λείψανα. Ὁποῦ ἔρχουνται διὰ θαλάσσης ἀπὸ τὴν ἀλεξάνδρειαν. Ἀναστὰς οὖν ὁ πατριάρχης, ἐπῆρεν ὅσους χειστιανοὺς ἐδυνήθη κατὰ τὴν ὥραν, ὁποῦ ἦτον μεσόνυκτον. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν ῥηθέντα τόπον, εἶδασι μέγα φῶς εἰς τὸ πέλαγος, ὡσὰν ἕνα στύλον στηριζόμενον ἀπάνω εἰς μίαν μικρὴν βάρκα. Καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ στύλου ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν. Καὶ στέκοντες δύο ἄνδρες λαμπροὶ μὲ δόλάβειαν πᾶς ἕνας εἰς τὸ ἕνα μέρος τῆς λάρνακος, ἔβλεχεν ἴσια πρὸς τὸν λιθρόα. Καὶ ὅσον ἐπλησίαζε τὸ φαινόμενον, τόσον τὸ ἐγνώριζαν, πῶς δὲν ἦτον βάρκα, ἀλλὰ σεντούκιον. Καὶ μήτε ἀπαύω ἀνέβαινεν εἰς τὰ ὕψωματα τῆς κυμάτων. Οὔτε πάλιν κατω ἐξέπιπτεν. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνδρῶν ἐκείνων ἔτρεχε τάχιστα. Τὸ φῶς ἦτον ἔμεξον ὡς ἄλλος ἥλιος. Καὶ οἱ φαινόμενοι ἄνδρες εἶχασι σημεῖα καὶ σύμβολα θείας τινὸς καὶ παραδόξου δυνάμεως, προπορεύόμενοι τῆς σορσοῦ μὲ πολλὴν δόλάβειαν. Ταῦτα βλέποντες, ἐξίσαντο ἅπαντες. Ἀφοῦ δὲ ἐσήμωσαν πλησίον τοῦ πατριάρχου οἱ ἄγγελοι, τοῦ ἔδωσαν λόγον, πῶ νὰ τὰ φυλαξῇ ἕως ὀλίγον καιρὸν διὰ τὴν τοῦ βασιλέως θρασύτητα. Καὶ πῶς νὰ τὰ τιμήσουσιν ὕστερον. Ταῦτα εἰπόντες ἀφανεῖς ἐγδύοντο. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπαρόντες ἰδόντες τὴν σιδηρᾶν λάρνακα, πῶς ἔπλεεν ὡς φύλλον δένδρου, ἐθαύμασαν. Καὶ προσκυνήσαντες δόλαβῶς, ἠσπάζοντο τὰ ἅγια λείψανα. καὶ τὰ ἔχωσαν εἰς ἕνα ναὸν κεκρυμμένον, καθὼς ἐπροστάχθησαν. Ὁ δὲ μαξιμῖνος, ὡς ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἐπληγώθη ἀπὸ ὀργὴν θεϊκὴν. καὶ ἐγύθησαν τὰ ὁμματάκια, ὑπὸ θείων ἀγγέλων δερνόμενος. Τοὺς ὁποίους αὐτὸς μόνος ἔβλεπε. Ϲ τὸ ὡμολόγησε τοῖς παρῶσιν. ἔτι ἄγγελος τὸν ἐφόνευσε. καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ θαῦμα ἀπερίττον.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ νὰ γνωσθῇ κ̄ς̄ κείματα ποιῶν. ἡ̓ ἡ θεία δίκη τὰς πον
κολάζουσα. Μαθὼν οὖν ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως τ̓ θ
τον, ἀπῆλθε σπουδαίως ἡ̓ λαμβάνει τῆ̄ς μαρτύρων τὰ λείψανα
τὸν κεκρυμμένον τόπον. ἡ̓ μεταθέτειται εἰς τὸ τεῖχος τῆς ἀκρ
λεως, φύλακας μὲν τῆς πόλεως, σωτῆρας δὲ τῆ̄ς πλεόντων
καὶ τῆ̄ς ἐυσυμφοραῖς καὶ νόσοις ἀψοδὲς παραμύθιον.

Εἰς δόξαν τοῦ μεγάλου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡ̓μῶ̄ν
Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡ̄ πρέπει τιμὴ καὶ προ-
σκύνησις. Σὺν τῷ ἀνάρχῳ ἅμα πα-
τρὶ, καὶ ζωοποιῷ· καὶ τελε-
ταρχικῷ πνεύματι.

Εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶ̄ν
αἰώνων.
Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ῍ ΙΒ΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ῍

Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος.

Ἀλλὰ ὠφέλειαν δίδωσι τῇ ψυχῇ, εὐλογημένοι χριστιανοί, οἱ βίοι τῶν φιλοθέων ἀνδρῶν. Καὶ ἡ῍ ἀλήθειαν διδάσκουσι, νὰ αἰσθάνωμεν τὸν πλοῦτον. Διατὶ μᾶς κάμνουσιν, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ κακὸν νὰ ἀπέχωμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ καλὸν νὰ προκόπτωμεν. Ὅτι ὅποιος εἶναι συνηθισμένος εἰς ἁμαρτήματα, ἀκούοντας τοιούτας πράξεις ἐνθέους καὶ κατορθώματα, διορθώνεται. Μισᾷ τὴν φρόνιμον κακίαν. Ἐπιμελεῖται τὴν ἀρετήν. Καὶ θερμότερος γίνεται. Παρακινᾶται, ἡ῍ τὸ διωκάτοντε εἰς μίμησιν, καὶ συζηλώνει τὸν ὅμοιον. Παντῶν σὺν τῶν ἁγίων τὰ διηγήματα εἶναι εὔμορφα καὶ ψυχωφέλεστατα. Ἀμὴ ὁ βίος τοῦ ὁσίου Σπυρίδωνος εἶναι ἡδονικώτερος εἰς τὴν ψυχὴν καὶ γλυκύτερος, παρὰ πολλῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίασμας. Τέτε γὰρ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ἄρχομαι σήμερον νὰ διηγῶμαι πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην φιλόχριστοι. Καὶ παρακαλῶσας, νὰ τὰ ἀκούσετε μὴ προθυμίας καὶ κατανύξεως.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν περίφημον νῆσον. Ἄνθρωπος ἁπλοῦς πραΰτατος καὶ ταπεινὸς ζηλωτὴς δαβὶδ τοῦ προφήτε εἰς τὴν πραότητα. Τοῦ ἰακὼβ τὸ ἄπλαστον ἐκμιμούμενος. Καὶ τοῦ ἀβραὰμ τὸ φιλόξενον, φιλανθρωπεύόμενος ὅλοντε τὸ πρᾶγμα εἰς πένητας. Διατοῦτο δὲν ἐκληρονόμησε γῆν φθαρτὴν, ἀλλὰ τὴν μακαρίαν καὶ ἀδιάδοχον, καὶ τὴν ἀληθῆ τοῦ κυρίε ἐπαγγελίαν. Μακάριοι οἱ πραεῖς. Καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὄχι πρόσκαιρον πλοῦτον, ὅπου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον κατεφρόνησεν, ἀλλὰ λαμβάνει

βαίει τὸν ἄσιλον θησαυρόν, τὸν χρεισὸν λέγω, μαργαρίτιν τὸν πολυτίμητον. Ἐπλήτησε δὲ ἡ ποταμὸς θωυμάτων, ὅπῶ ξαντλῆται καθεκάστω. Καὶ μηδέποτε πλειώνεσιν. Ἢ τὸν λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς ποιμὴν προβατων. Ὅμως δὲν ἦτον ἄγριος εἰς το ἦθος καὶ αἰσμίλητος. Ἀλλὰ μάλιστα ἔθημελητὴς καλῶν τάξεων, καὶ φιλος τῆς πλωχῆς καὶ ξένης τόσον ἐλεήμων, ἡ εὔσπλαγχνος, ὥστε ἐδέχετο κάθε ἄνθρωπον εἰς τὸν οἶκον τε. Καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην τοκαταδιώαμεν τὸν ἐφιλόξενον. Ἔνιπτε ἠδὲ κεκρασμένων τὰς πόδας. Ἔβαινε ξάπεζαν. Καὶ ὑπηρέτα εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα, μὲ τόσην ταπείνωσιν καὶ δύλάβειαν, ὅσην δείκνεται οἱ πιστοὶ δῦλοι φρὸς τὺς αὐθέντας τε. Εἶχε δὲ συγκεκραμμένην μὲ τὴν σεμνότητα. Καὶ τὴν αἰδρείαν μὲ τὴν φρασότητα. Καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Ἔλαβε δὲ καὶ μίαν γυναῖκα κατὰ τὺς ἱερὺς νόμυς, τιμημένην καὶ σώφρονα. Καὶ ἔκαμον τέκνα. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς ἐπέρνα τιμητικὰ χρεῖς τινὰ χρόνια ἡ ὀρφανία σας. Ἀλλὰ πᾶσαν ἀρετὴν ἐργαζόμενος, ἐμελέτα ἀσφαλῶς τὸν νόμον τῦ θεῦ. Καὶ ἔγινε εἰς τὴν ψυχὴν πειρασα φιλανθρωπότατος, καὶ εἰς τὸν γνώμον ὑπομετικέστατος. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἦτον μία ἀληθὴς εἰκὼν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀρχέτυπον, ἔχοντας ἰσορροπημένας ὅλας τὰς ἀρετὰς εἰς τὸ λόγυτου. Καὶ ὀλίγοι πολλὰ ἐδυσκολεύτηκαν νὰ τὸν μιμηθοῦν εἰς τὰς χάρητας. Οὕτως σοφῶ λάμπων εἰς τὰς φρᾴξεις καὶ ἐργασίαστε, ἠξιώθη πολλῶν καὶ πλησίων δωρεῶν φῶτος θεῦ. Αἱ ὁποῖαι δύνανται, νὰ μᾶς φανερώσουν, τὸν μέλλησαν αὐτὸ δόξαντε καὶ μεγαλειότητα. Ἐθεράπευε διαφόρυς ἀσθενείας. Ἐφώτιζε τυφλὺς. Ἐδίωκε τὰ πονηρὰ πνεύματα. Καὶ ἄλλα πλείονα θαύματα ἔκαμνε ἐκπλήξεως ἄξια, μὲ τὴν χάριν τῆς θείας δυνάμεως. Τὸν ὁποίαν εἶχε συνεργὸν, καὶ τὸ ἐβοήθα. Ὅθεν ἔγινε καὶ ποιμὴν ἀνθρώπων ἀντὶ βοσκὸς προβάτων, ὅπῶ ἦτον τὸ πρότερον. Καὶ ὅπόταν ὁ μέγας κωνσταντῖνος βασιλεὺς τῆς ῥωμαίων ἐγένετο. Τότε καὶ ὁ θαυματηργὸς σπυρίδων, ἐπίσκοπος τελλιθουῦτος γνωρίζεται. Ἦτις εἶναι μία πόλις τῆς κύπρυ περίφημος. Πόσην δὲ ἐπιμέλειαν νὰ εἶχεν εἰς τὸν ἀρετὴν, ἀφῶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος, τὰ θαυμάσιάτου θέλουσι φανερώσῃ σαφέστατα. Τὰ ὁποῖα νὰ τὰ διηγηθῶ ἅπαντα, εἶναι ἀδύνατον. Ὅτι τινὰ ἀριθμὸν δὲν ἔχυσι. Καὶ πάλιν νὰ τ' ἀφήσω ὅλα ἐνεκδιήγητα, εἶναι περίεργος ζημίας φρόξενον. Ὅσα γοῦν γράφει ὁ μεταφρασὴς συμεών, ὅπῶ εἶναι ἀξιόπιστα καὶ σεργιὰ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, θέλω εἰπῆ καὶ ἐγώ. Ἀφιώνοντας τα περισσότερα, ὥστε ἄλλοι νεταχύτεροι ἔγραψαν.

Θέλοντας ὁ μεγαλοδύναμος θεὸς, ὡς δίκαιος κριτὴς, νὰ παιδεύσῃ τὸν

τὴν νῆσον τῆς κύπρου, τὴν ὑέρησεν ἀπὸ βροχήν. Καὶ ἡ ἀνομβρία ἦτον τοσαύτη, ὁπὸ ἔγινε πεῖνα μεγάλη. Καὶ κατόπι τῆς πείνας θανατικὸν κὴ τὴν σωνήθειαν. Καὶ καθεκάστην ἐπόθαναν ἀνυεῖθμητοι. Ἔκαμνεν σωῦ χρεία εἰς τόσον θυμὸν τοῦ κυρίου ἕνας ἥλιας. Ἢ ἄλλος εἰς τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκεῖνον, να αἰοίξῃ μὲ τὴν προσδυχήν τοὺς οὐρανές. Καὶ ὄντως τοιοῦτος ἦτον ὁ μέγας τὴν ψυχήν, κὴ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ασυεῖδων. Ὁ ὁποῖος βλέπων τοιοῦτον καπὸν, ὁπὸ ἐζημίωνε τὸ σοίμενεύοντα. Ὡς ἀληθὴς σοιμὴν κὴ ὁ μισθωτὸς, ἐπάιει τὰ σπλαγχνα ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἀγάπης νικώμενος. Καὶ ἔκαμε φρὸς τὸν θεὸν δέησιν. Ὁ δὲ ὡς εὔσπλαγχνος ὁ παρεῖδε τὸ προσδυχήν τὸ δάκρυα. Ἀλλ' οὗτος ἐπλήρωσε τὸ οὐρανὸν σωέφα, κὴ (τὸ θαυμασιώτερον δῆθε νὰ μὴ νομίσῃ τινας, πῶς ἡ βροχὴ ἔγινεν ἀπὸ τὰ σοιχεῖα μὲ ζόρον τῆς φύσεως, ἔκαμε κὴ ἔστηκαν ὥραν πολλὴν τὰ σωέφα, κὴ δὲν ἔβρεχαν. Ἕως ὁ νὰ ξανακάμῃ ὁ ἅγιος δέησιν. Ὅστις πάλιν θερμότερον ἤυξατο. Καὶ τοτες εὐθὺς ὁπὸ ἔξεξαν τὰ δάκρυα τὸ ασυεῖδωνος, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν τοσαύτη βροχὴ τὸ παντελήμονος. Ὁπὸ ἐμέθυσεν ὅλην τὴν νῆσον. Καὶ αὔξησαν τὰ γεννήματα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι παύτων δῆθε δεινῶν ἐλυτρώθησαν. Τολμῶ ὃν εἰπεῖν, ὅτι ὁ ασυεῖδων ἦτον ἀπὸ τὸν ἥλιαν φιλανθρωπότερος. Ὅτι ἐκεῖνος τρῶτον τὰς οὐρανὰς ἀφέκλεισεν. Ἀμὴ ἔτος δέντον ἐμιμήθη εἰς τοῦτο ὡς εὔσπλαγχνος. Ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ δεύτερον. Ἀκούσατε δὲ κὴ ἄλλο θαῦμα παρόμοιον.

Ἄλλον καιρὸν ἦτον μεγάλη συμφορὰ κὴ ἀκαρπία πολλὴ εἰς τὴν νῆσον, κὴ ὅσοι εἶχασι τὰ σιτάρια, κὴ ἄλλους καρπούς εἰς ταῖς ἀποθήκαις, ἔζωγαν, κὴ ἔπιναν, καθὼς το κάμνουν κὴ τώρα οἱ πλούσιοι, ἀγαλλιώμενοι εἰς τοιαύτας τὴν Θεοῦ παιδεύσεις. Καὶ ἀκεῖβιζαν τοὺς καρπούς, δῆθε νὰ κερδήσουν, μὲ τὴν δυσηχίαν δῆθε πενήτων, χρήματα οἱ ἀνόσιοι. Ἀπῆλθεν σωῦ εἰς πένης κὴ ἄπορος εἰς ἕνα φιλάργυρον, δεόμενος ἀπ' αὐτὸν μὲ ταπεινὸν σχῆμα, να τοῦ δανείσῃ ὀλίγον καρπὸν, να γλυτώσῃ τὴν φαμελίαν του. Αὐτὰ κὴ ἄλλα ἔλεγεν ὁ πτωχὸς μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας τὴν πλουσίου κοπρόμυος. Διὰ νὰ τὸν κινήσῃ εἰς σπλαγχνος. Ἀλλ' αὐτὸν δὲν ἔκλινεν ἐκεῖνη ἡ λίθινη ψυχὴ εἰς καμίαν συμπαθειαν. Ἰδὼν ὃν, ὅτι ἄκαιρα ἔκλαιε, κὴ παρεκάλει τὸν ἄσπλαγχνον, ἔδραμε φρὸς τὸν ἅγιον, ἀναγγέλλων φρῶτον τὴν ἐοχατίαν αὐτὴν πανχείαν, κὴ τὴν τῆς πλουσίου σκληρότητα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἅγιος,

στφωτισμβίος ὢδὰ θεοῦ ἐφοφήσθυσεν, εἴτι ἔμελλε νὰ γβύῃ τὼ ὑστα, καὶ λέγεστου. Μὴ πικαίνεσαι. Καὶ αὖριον νὰ ἰδῆς ἐμπεπλησμβίον τὸν οἶκόνσε, καὶ ὅπὸ ὅλους περιγελασμβίον ἐκεῖνον τὸν πλούσιον. Καὶ νὰ σὲ φαιτακαλῇ καὶ ταπικῶστου, νὰ παρῃς ὅσον εἶτον χρειάζεσαι. Τότες ὁ πτωχὸς θαρρῶντας, πῶς τοῦ εἶπε ταῦτα ὁ ἅγιος, μόνον φρὸς παρηγοριαν τῆς ἀυτῦ θλίψεως, ἀπῆλθε πρείλυπος. Βλεφωντας κοιλὼ (καθως ἐθαρρῆει) καὶ ἄφραστον τὼ ἐλπίδατου. Ἀλλα τὸ μεσόυκτον θεοῦ θέλοντος, ἦλθε βροχὴ τοσοῦτον ἀμέζητος, ὁποῦ ἐχάλασαν οἱ σοροὶ τοῦ πλησίε. Οἱ δὲ καρποὶ εἰς τὸ μέσον τὸ δρόμου ἐχύθησαν. Καὶ ἦταν ἕτοιμοι, ὅστις θέλει νὰ φαρῃ χωρὶς ἀργύρια. Τὸ φρωὶ ἔκλαιε τὼ συμφοραὶ, ὁποῦ ἔπαθε δικαιως ὁ πλουσιος. Ἐδραμαν σωῦ πολλοὶ χρειαζόμβροι νὰ ἁρπάσουσιν. Ἐξόχως ὁ ἄνωθεν πτωχός. Καὶ θαυμαζων τὼ φρόῤῥησιν τοῦ ἁγίου, ἐπεριγέλα τον πλησιον. Καὶ ἐπλησε, χωρις νὰ σπείρῃ καρπὸν, τὼ οἰκίαντου. Ὅταν σωῦ εἶδεν ὁ ὠμὸς ἐκεῖνος καὶ ἄσπλαγχνος, πῶς ἁρποῦσαν ἀφοβως τὸ φρᾶγματου. Διὰ νὰ δείξῃ γνώμλω φιλόχρειστον ὁ φιλόχρυσος. Ἔτι δὲ δῤῥὰ νὰ πληρωθῇ καὶ τοῦ ἁγίου ἡ φρόῤῥησις, ἔλεγε τοῖς πτωχοῖς, νὰ παρουσιν, ὅσον βούλονται. Οὕτως σωῦ ἦτον συμπαθης ὁ ἅγιος, ὁποῦ οὐ μόνον δῤῥὰ πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ δῤῥὰ ἕνα, λῴοιξε τοὺς καταιάκτας τοῦ οὐρανοῦ, δῤῥὰ νὰ ὠφελήσῃ πτωχοὺς, καὶ νὰ παιδαγωγήσῃ πλουσίους. Πλὼ δεν ὠφελήθη ποσῶς, οὔτε ασπλαγχνικώτερος ἔγινεν ὁ φρογεγραμμβίος φιλάργυρος. Καθὼς θέλετε ἀκουσῃ κατώτερα. Ἀλλὰ κἂν ἄλλοι ἐδιωρθώθησαν.

Ἄλλος τὶς γεωργὸς γνώριμος τῆ ἁγίᾳ, ἔχων μεγάλλω ὑστέρησιν φράγματος, καὶ ὅπὸ τ' πεῖναν ταλαιζόμβρος. Ἀπῆλθε φρὸς αὐτὸν τον πσιχρὸν πλήσιον, θαῤῥῶντας, ὅτι νὰ τον ἐσωφρόνισεν ἡ φροτέρα σωσίτησις. Ὁ ὴ τ' μὲν σῖτον ἐζημιώθη ὁ δείλαιος. Τὼ ὴ φοινδωλίαν, καὶ τὼ φρὸς τὸν πλησίον ὠμότητα, ἐλεπτοσῶς ἐμετάβαλεν. Ἔλεγέτε λοιπὸν ὁ πτωχὸς, νὰ τῆ δανείσῃ ὀλίγον καιρὸν. Καὶ τὸ θέρος νὰ τ' τὸν δώσῃ μὲ τὸ δῤῥάφορον. Ἀμὴ ἐκεῖνος τῆ ἀπειρείθη μὲ τ' φροτέραν σκληρότητα. Ὅτι χωρὶς χρήματα, μήτε ἕνα κόκκον σιτάρι τῆ ἔδωδε. Μὴ ἔχων ἓν ὁ τάλας ἄλλω ἐλπίδα. Μιμᾶται τὸν ἄλλον πτωχὸν ὁπῆ εἴπαμβν. Τρεχει φρος τὸν σύλογημβίον ασυρείδωτα. Τὸν ὁποῖον ὡς κοινὸν θησαυρον εἴχασιν ὅλοι οἱ πέντης. Καὶ λέγεστω τὼ ἀπάγλωστα. Τῆ πλησίε τὸ ἄσπλαγχνον. Καὶ τὼ ἀπολο-

πολογίαν ὁπῆ τῆ ἔδωσε. Τοτε τον παρηγορᾶ ὁ ἅγιος. Καὶ σέλλειτον εἰς τον οἶκοντα. Καὶ τὸ φρωὶ τῆ ὑπῆγε μοναχόστω ἕνα κομμάτι χρυσίον μακρυὼ ὥστερ ὄφιν, καὶ λέγειστω. Τ' πιγε τέκνον, βάλλε το χρυσίον εἰς πισωσωύλω, νὰ λάβῃς ἔτι χρειάζεσαι. Ὁ δὲ πτωχὸς τὸ ὑπῆγε ασπάσιως μὲ πολλὼ χαραν εἰς τον πλήσιον. Τὸ ὁποῖον ἰδὼν αὐτὸς ὁ φρωλω σκληρόστε καὶ ἀδυσώπητος καὶ κωφος τὰ ὦτα φρὸς δεησιν, ἔγινεν δῦθυς γλυκὺς & φιλανθρωπος. Καὶ ἔδωκε τῆ πτωχῆ σιτάρι τοσοῦτον, ὁπῆ τὸν ἔφθασε καὶ ἔσπειρε. Καὶ ἐπόρδυσε τον οἶκοντα. Ἕως ὅ ἦλθεν ἡ ἐσοδία. Ἥτις ἔγινε τόσον καλὴ μὲ θειαν βόλησιν, & δῤῥὰ φρεσβειῶν τ' ἁγίε, ὁπῆ ἔφθασε τ' πτωχόν, καὶ ἐπλήρωσε τὸ χρέοστε. Λαβων το χρυσιον, το ἔσπεψεν ὡς δύλαβὴς καὶ πιστὸς εἰς τον ἅγιον. Ὅστις εἶπεν αὐτῷ. Ἂς ὑπάγωμεν τέκνονμε, να το δωσωμεν ἐκεινε τῆ φιλανθρώπε θεῦ, ὁπῆ σὲ ἐσπλαγχνίθη, & το ἐδάνεισεν. Ἀπελθόντες ὅν εἰς ἕνα κῆπον, ἔβαλε χαμαὶ το χρυσίον. Καὶ κιτάζων φρος τον οὐρανὸν, εἶπε ταῦτα. Δέσποτα κῦ ἰῦ χῦ ὁ πάντα πιῶν καὶ μετασκευάζων μόνῳ τῷ βόλεσθαι. Καθώσπερ τον καιρὸν μωϋσέως ἐμεταχημάτισες εἰς ὄφιν τὼ ῥάβδοντα. Αὐτὸς καὶ το χρυσίον ἐτῆτο, καθως φροτερον ὅπὸ ὄφιν εἰς τοιῆτον εἶδος μετέβαλες. Οὕτω καὶ τώρα μεταξεψέτο εἰς τ' φροτέραν μορφὼ. Διὰ νὰ δοξασθῇ το σον παντάγιον ὄνομα. Καὶ νὰ ἐγνωρίσῃ ἔτος ὁ ἄνθρωπος τὼ κηδεμονίαν καὶ φροντίδα, ὁπῆ φρὸς τῆ λόγημας ἔχεις. Νὰ πισωθῇ μὲ τ' φρᾶξιν τῆ φράγματος, πῶς εἶναι ἐκεῖνο το ῥητὸν τ' γραφῆς ἀληθέσατον Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ κῦ ἐποίησεν. Οὕτως εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ (ὢ τῆ θαύματος * δύθυς ἐγίνκεν ὄφις ζωντανὸς το χρυσίον ἐκεῖνο το ἄψυχον. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὼ φωλέαντα. Ἀπὸ τὼ ὁποίαν τὸ ἐπῆρε το φρᾶτον ὁ ἅγιος. Καὶ εἰς τὼ χρυσὼ ἐκεινω μορφὴν ἐμεταβαλε. Τῆτο το παράδοξον θαῦμα βλέπων ὁ Γεωργὸς, ὅλος ἔμεων ὅπὸ το θάμβος καὶ ἐκπλητόμβιος, ἔπεσε κὰτ γῆς. Καὶ ἔχωσε θεμότατα δάκνυσε, νομίζοντας τον ἑαυτόντε ἀνάξιον τ' τοιαύτης χάριτος. Ὁ δὲ ἅγιος ἰγείρας αὐτον, τῆ ἔδωσε ψυχικὴν καὶ σωματικὴν δυύαμιν, λέγωντας τε, νὰ δίδῃ ὄχι ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ παντοδυνάμῳ θεῷ τὼ δόξαν καὶ αἶνσιν. Τοῦτο το θαῦμα δεν χρειάζεται, νὰ το αὐξήσῃ τινας μὲ λόγια. Ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦτε εἶναι πρειανα θαυμάσιον. Ἀλλ' ἀκουσατε καὶ ἕτερον ὅμοιον.

Ἄνθρωπος τὶς ἐναρέτος, φίλος ἀκριβὸς τῆ ἁγίε, ἦτον ὅπό τινας κακοζόπτες, δῤῥτὰς ἁρπτὰς καὶ φιλοθέαστε φραξεις μισέμβρος. Οἵτινες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν ἐσυκοφάντησαν, ὅτι ἔκαμε μίαν ἁμαρτίαν μεγάλην. Διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἀποφάσισεν ὁ ἔπαρχος εἰς ἄδικον θάνατον. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἅγιος, ἐπίνησε παράθυρο, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τὸν ἔχασι δέσμιον. Νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν θανατον. Ἦτον δὲ ἡ ὥρα χειμέριος. καὶ ἔκαμνε χρεία, νὰ περάσῃ ἕνα ποταμὸν, ὅστις ἦτον ἀπὸ ταῖς βροχαῖς πελαγισμένος. Καὶ δὲν εἶχε καθόλου πέρασμα. Τότες ὁ ἅγιος ἐνθυμήθη, τὶ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ναυῒ εἰς τὸν Ἰορδάνην, περνῶντας τὸν λαὸν τοσοῦτον θαυμάσια. Καὶ ἔχοντας πίστιν βεβαίαν, ὅτι αὐτὸς ὁ θεὸς, ὁποῦ ἐνέργησε τοιοῦτα πράγματα, ἐδύνατο νὰ τελέσῃ καὶ ἄλλα ὅμοια, προσπάσει τὸν ποταμὸν ὡς δοῦλον τε, λέγοντας, σαμάτησον. ὁ δεσπότης σὴν ἀπαντᾶν θέλει, νὰ περάσω, νὰ λυτρώσω τὸν φίλον μου. Οὕτως εἶπε. Καὶ αὐθὺς ὁ λόγος ἔργον ἐγένετο. Καὶ σαματᾷ, ὡ ὄξαισίε τερατουργήματος, ὀπίσω τὸ ῥεῦμα. Καὶ μένει ὁ τόπος ἄβρεχος ἕως ἔπέρασεν ὁ ἅγιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι διέβησαν. Τόσον ὅπου δὲν ἔγινε τὸ παράργον ὀλιγώτερον θαυμάσιον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποσῶς. ἢ μικρότερον. Μάλιστα ἀπὸ τοῦτο ἐκατανοήθη καὶ ἐκεῖνο ταχύτερον. Ὅτι ὅσοι εἶδασι τοιοῦτον φελκωδέσταταν θέαμα, ἔδραμαν εἰς τὸ πάσχον γοργότερα, κηρύττοντες μεγαλοφώνως τὸ θαυματούργημα. Τοῦτο μαθὼν καὶ ὁ ἔπαρχος, ἐξεπλήττετο. Καὶ βλαβηθεὶς τὸν ἅγιον, ἐλευθεράνει τὸν φίλον του. Καὶ χαρίζει τοῦτον μετὰ χαρᾶς, ἀντιλαμβανῶν τὴν εὐλογίαν του. Ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν, ἔσχεψεν ὀπίσω χαρούμενος. Οὐ μόνον δὲ τῆς θαυματουργίας τὴν χάριν εἶχεν ὁ ἅγιος. Ἀλλὰ τὸ τῆς προφητείας καὶ προορατικὸν μάλιστα. Καὶ ἐγνώριζε τὰ κρυφὰ μυστήρια. Καὶ ἤξευρεν, ὅταν ἔβλεπε καθένα, τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἔκαμνε τρόπον, νὰ τὸν φέρῃ εἰς μετάνοιαν. καὶ ἀπὸ τὸ κάτωθεν θαῦμα, νὰ πισωθῇ τὴν ἀλήθειαν.

Παντοτε ἠγάπα κατὰ πολλὰ τὴν ταπείνωσιν. καὶ ἐσενοχωρᾶτο εἰς τὰ ἀναγκαῖα τῦ σώματος. καὶ ὀξόχως εἶχε συνήθειαν, νὰ περιπατῇ πεζός. Οὔτε ποτε του ἐκαβαλλίκευσε, μιμούμενος τὸν διδάσκαλον καὶ σωτῆραμας. Λοιπὸν μίαν φορὰν ἤθελεν ὁδεύσῃ σράταν πολλὴν. καὶ ἐβγαίνων ἀπὸ ἕνα χωρίον ἰδρωμένος κεκοπιακὼς ἀπὸ τὸν δρόμον, ὑπῆγε εἰς ἕνα του φίλον, νὰ λάβῃ ἄνεσιν. Ὅστις τον ὑποδέχθη ἀγαλλιώμενος ξενίζωντας τον, καὶ ἑτοιμάζων νιπτῆρα, νὰ πλυνῇ χειροτομημένος τοὺς πόδας τε. Οἱ δὲ γείτονες ἀκούσαντες, ὅτι ὁ μέγας ἀνεψιδων ἦτον ἐκεῖ, ἔβγαλαν ὅλοι, καὶ

συνε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνειδήσεως ἔλεγχον, καὶ ἐκπληττομένη τοιοῦτο θαυμάσιον, ἔκλινεν εἰς τὴν γῆν τὴν κεφαλὴν μετὰ πολλῆς κατανύξεως. καὶ ἔπλυνε τοὺς πόδας αὐτοῦ, οὐχὶ μετὰ ὕδατος χλυαροῦ, ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ δακρύων θερμῶν, ἐξομολογουμένη παῤῥησίᾳ τὸ κεκρυμμένον ἀνόμημα. καὶ καθὼς αὐτὴ ἐμιμήθη τὴν πόρνην, ὅπου ἔδραμεν εἰς τὸν δεσπότην. καὶ ἔσπλωνε μὲ δάκρυα τοὺς ἀχράντους πόδας του. Οὕτω καὶ αὐτὸς τῆς εἶπεν ἐκεῖνα τὰ σωτήρια λόγια, Θαῤῥεῖ θύγατερ. Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι. καὶ τὸ Ἰδὲ ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε. Οὕτως εὐθὺς ἐθεραπεύθη ἡ ἄῤῥωστος. Καὶ ὅσοι ἄλλοι ἤκουσαν ἢ ὑπόθεσιν, ἔπρασιν ἀπὸ ταύτην ὑπόδειγμα διορθώσεως. Ἀρκετὸς εἶναι ὁ λόγος ἕως ἐδῶ. καὶ θαυμάσατε τὰ προῤῥηθέντα θαυμάσια, νὰ φανερώσωμεν τὴν ἀρετὴν τοῦ μεγάλου σπυρείδωνος. Ἀλλὰ δέξασθε νὰ καταλάβετε, ποταπὸς ἦτον εἰς τὴν πίστιν. Καὶ πόσον ζῆλον εἶχε πρὸς τὴν εὐσέβειαν, ἀκούσατε τὸ ἀκόλουθον.

Ὁπόταν ἐβασίλευσεν ὁ μέγας κωνσταντῖνος, ἐσυναθροίζετο ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ πρώτη σύνοδος τῶν, τιη. θεοφόρων πατέρων. Διὰ νὰ καθήρωσι τὸν ἀληθινὸν αἵρεσιν, ὅπου ἔλεγε κτίσμα τὸν κτίστην ὁ ἀσεβέστατος. Καὶ νὰ δογματίσωσι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, τῷ ἀνάρχῳ πρὸς ὁμοούσιον. Ἦσαν δὲ οἱ πρῶτοι ὑπέρμαχοι τῆς αἱρέσεως οἱ νικομηδείας δυσέβειος. Ὁ θεόγνις νικαίας. Καὶ ὁ χαλκηδόνος μάρις. Οἵτινες ἔχοντες κεφαλὴν τὸν αἵρεσιν, ἐφρονεῖσαν κτίσὸν τὸν ἀληθινὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ οἱ ἀσωτοι. Ὦ μανίας καὶ λύσσης ἀμέτρου. Τὰ πονηρότατα κτίσματα, ἐδογμάτιζαν κτίσμα τὸν κτίστην τῆς κτίσεως. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐσυναθροίσθησαν τῆς δυσεβείας οἱ πρόμαχοι, διὰ νὰ στερεώσωσι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, πολλοὶ πατέρες ἐναρέτοι καὶ θαυμασιοι. Αἱ φράξεις καὶ αἱρεταὶ τῶν ἐποίων ἔλαμπον μὲ τὴν χάριν τοῦ πανάγιου πνεύματος. Ἦσαν δὲ ὅτοι οἱ πρόσ-

σότεροι. Ο' μεγας ἐν ἁγίοις ἀλεξανδρεὺς ἀκόμι τότε ἱερομόναχος. Ἀμὴ ἦτον εἰς τον τύπον τοῦ μακαρίου μητροφάνους πατριάρχου κωνσταντινουπόλεως, ὅσις ἦτον ἀοθενημένος. ὁ μέγας ἀθανάσιος ἀκόμι τότε ἀρχίκηνος τοῦ πατριαρχείου ἀλεξανδρείας. Εἰς τὲς ὁποίους τύπες ἐφθόνησαν. Διατὶ δὲν εἶχαν ἀκόμι τὸ τῆς ἀρχιερωσυνης ἀξίωμα, καὶ εἰς τὸν ἄθλον ἐξεβλήθησαν φρώτισι. Σιμὰ εἰς αὐτὲς ἦτον καὶ ὁ ταπεινόφρων σπυρίδων. Τὸ ὁποίου ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ θεία χάρις, ὁποῦ εἰς αὐτον ἐλατοίκησεν. ἐπιερασθυσε τὸν κοσμικὸν σοφίαν τῆς φιλοσόφων. Ἕνας ἀπὸ τὲς ὁποίες ἦτον εἰς τὸ λέγειν φορεσώτερος. Ὅτι εἶχε πολλὴν δύγλωττίαν καὶ μαθησιν. Καὶ τόσον ἐβοήθα τὸ ἀρείου μὲ τὸν πολλὸν ἐμπειρίαντε, ὅσον ἐπεσόμιζε πολλὲς. Καὶ δὲν ἔλεγαν οἱ ἀρθόδοξοι τινὰ συλλογισμὸν εἰς θεόθειωτους, ὁποῦ νὰ μήτον δγαλύση μὲ τὸν πολλὸν του μάθησιν ὁ φιλόσοφος. Διὰ ἀ φανῇ γοιῶ, ὅτι ἡ νίκη δὲν εἶναι εἰς τὰ λόγια τῆς ψδυδοσυλλογισμῆς. Ἀλλὰ εἰς τ' ἀλήθειαν τοῦ χριστοῦ. Δέντιλω ἐπῆρεν ἄλλος ἀπὸ τους γραμματισμένες πατέρας, εἰμὴ ὁ ἁπλούς καὶ ἀγράμματος σπυρίδων. Ὁπὲ δὲν ἤξδυρεν ἄλλο τί, εἰμὴ ἰησοῦ τὸν ἐσαυρωμένον. Ὅταν σὺν εἶδε τὸν φιλόσοφον, θερμαινόμδον σοφίασα εἰς τὸν δγάλιξιν, νὰ λέγῃ λοιδορίας κατὰ χριστὲ, καὶ ἄλλα λόγια βλασφημα. Ἐπλησίασε, καὶ τὲ λέγει ὁ ἅγιος. Πρόσελθε νὰ συμπύχῃς καὶ μετ' ἐμὲ φιλόσοφε. Τότις οἱ ἄλλοι ὀρθόδοξοι γνώσκοντες ἀπὲ τὸν ἁπλότητα, τὸν ἀπαιδδυσίαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν γλῶσαν καὶ τὸν ὀλίγωτη μάθησιν, τὸν ἐμπόδιζαν. Καὶ δὲν τον ἄφωαν νὰ συμπύχῃ μὲ τὸν φιλόσοφον. Ὁ δὲ ἅγιος εἰς τὲτο δὲν τος ὑπήκουσεν. Ἠξδύροντας, πόσον δυώαται σθενοτερον ἡ ἄνωθεν τὲ θεὲ σοφία ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον τὸν καταργυμδύλιο καὶ ἄσοφον. Ἀλλὰ εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν φιλόσοφον. Εἰς το ὄνομα τὲ ἰησὲ χριστὲ, δός καὶ ἐμένὸ ὀλίγον ἀκρόασιν. Καὶ ὁ ῥήτωρ. εἰπὲ, εἴτι θέλεις. Τότες ἀρχίζει ἅγιος ὁ ἅγιος. Ἕνας εἶναι ὁ θεὸς τὲ ἀρανὲ καὶ τῆς γῆς καὶ τῆ ἄλλων δημιεργός. Οὗτος ἔκαμε τας ἀρανίες δυωάμεις. Ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἐποίησεν ὅλα τὰ φανόμδνα, καὶ τὰ ἀόρατα πρώγματα. Μὲ τούτου τὸν λόγον ἔ τὸ πνεῦμα, ἁπλωθη ὁ ἀρανὸς. Παρήχθη ἡ γῆ. Ἀνεχέθη ἡ θάλασσα. Ἐτάθη ὁ ἀήρ. Ἐχρυσήθησαν ὅλα τὰ ζῶα. Καὶ ἐπλάεθη ὁ ἄνθρωπος τὸ μέγα τὲτο κτίσμα καὶ θαυμάσιον δημιέργημα. Ὅλα ἀπ' τὲτον ἐγίνησαν. Ἀστέρες. Φωστῆρες. Ἡμέρα. Νύκτα. Καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Τὲτον τὸν λόγον γνώσκοντες ἡμεῖς, ὅτι εἶναι ὑὸς θεὲ ἀληθὴς ὁμοούσιος, πισδύομδν, πῶς ἐχρυσήθη ἀπὸ τὸν παρθένον, ἐσαυρώθη, ἔ ἐτάφη ὡς ἄνθρωπος. Καὶ ὡς θεὸς ἀνεσάθη, ἔ σωτήριεν ἡμᾶς,

χαρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαείζωντας μας ἄφθαρτον ζωὴν καὶ ἀίδιον. Τοῦτον πιστεύομεν ἀκόμη, ὅτι μέλλει νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον ὅλον, νὰ τοῦ δώσωμεν ἀπολογίαν εἰς ὅλαμας τὰ ἔργα, καὶ λόγους καὶ ἐνθυμήματα. Τοῦτον ὁμολογοῦμεν δικαστὴν τοῦ Πατρὸς. Σωφρονον. Ὁμότιμον. Καὶ ὁμόδοξον. Καλὰ καὶ εἶναι τρία πρόσωπα & ξεῖς ὑποστάσεις ἡ ἁγία τριάς. Ὅμως εἶναι ἕνας Θεὸς, & μία οὐσία ἄρρητος & ἀκατάληπτος. Ὅπου δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, νὰ τοῦ καταλάβῃ, ἐκεῖ τὸ ἄπειρον τῆς θεότητος. Ὅτι καθὼς εἶναι ἀδύνατον, νὰ βάλλῃς ὅλον τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης εἰς ἕνα ἀγγεῖον μικρότατον. Οὕτως δὲν εἶναι βολτὸν, νὰ χωνεύσῃ ἀνθρώπινος νοῦς τὸ ἄπειρον πέλαγος τῆς ἀκαταλήπτου θεότητος. & ἐκεῖ νὰ πισωθῇς τοῦ ἀληθειαν, πρόσεχε εἰς ἑτοῦτο τὸ μικρὸν παράγγελμα & δυνατώτατον. Καλὰ δὲν ἔπρεπε, νὰ παρομοιάσωμεν, ἐκείνου τοῦ ἄκτιστον φύσιν & ἀσώματον, εἰς τὸ κτιστὸν & φθαρτὸν δημιούργημα. Ἀμὴ ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σώματος πιστότεροι & παξ ὀλιγόπιστος ὡσὰν ἐσᾶς, δὲν πιστεύει εἰς δυσκολίαν, εἶτι δὲν ἰδῇ μὲ τὰ σωματικὰ ὄμματα. Διατοῦτο θέλω, νὰ σᾶς πιστώσω ὀφθαλμοφανῶς, μὲ τοῦ κεραμίδα ταύτην. Ἡ τις ὅξι & τελειωμένη, & μίας οὐσίας & φύσεως. Τοῦτα εἶπεν ὁ ἅγιος, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ μὲ τοῦ δεξιάν, & εἶχεν εἰς τοῦ ἀριστερὰν μίαν κεραμίδα, λέγοντας. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς & τοῦ υἱοῦ & τοῦ ἁγίου πνεύματος. & ἀμὲ ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος) ἀνέβη τὸ πῦρ εἰς τὸν ἀέρα. τὸ ὕδωρ ἐχύθηκεν εἰς τοῦ γῆς. & τὸ χῶμα ἔμεινεν εἰς τοὺς χεῖρας του. Οἱ δὲ ὁρῶντες, ἐξέστησαν, & μάλιστα ὁ φιλόσοφος. Ὁ ὁποῖος ἐπλήγη μὲ τοῦ ἀκοῆς. Ἐξεπλάγη τὴν ψυχὴν & ἡ φωνήτης ἐχάθη. Μετὰ δὲ ὥραν πολλὴν ἀπεκρίνατο. Ὅσα εἴπες ἅγιε ἄνθρωπε, σέργω ἅπαντα, & ὁμολογῶτε. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Ἐπειδὴ γοῦν τὸ ὁμολογᾷς μὲ τὸν λόγον, πρόσελθε νὰ τὸ δείξῃς καὶ μὲ τὸ ἔργον. Πῶς γνώσκεις, τὶς εἶναι ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκτισεν ἅπαντα. Ἤγειρε ἀς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ ἐκκλησίαν, νὰ λάβῃς τὸ σημεῖον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τότες ὁ φιλόσοφος ἔπεσεν, & δύο πρὸς ἀκρίβειαν θεσπέσιαν, εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας, καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τοῦτα. Ὦ ἄνδρες. Ἕως ὁποῦ ἤμουν ὁ μάταιος μόνον μὲ λόγια, ἐναντιάνευμουν καὶ ἐγὼ μὲ τοῦ τέχνην τῆς ἔξω σοφίας. Ἀμὴ ὅταν ὄχι πλέον λόγοι, ἀλλὰ θεῖα τοῦ ἐνώσεως καὶ θαυματουργία μοῦ ἐναντιώθη, καὶ μοῦ ἔδειξεν εἰς τοῦ ὁποῖου ἀπὸ λίγων ἔτους τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς, μίαν τινὰ ἀΐδιον ἰχνη καὶ ἀόρατον, τότε ὁμολογῶ τοπαῖς ἐπίστευσα. Καὶ δὲν ἐξέπομαι νὰ τὸ εἰπῶ. Ἀλλὰ συμβουλεύω κ' ἐγὼ τοῦ λογευτὰς, νὰ μισήσουν τοῦ κακουργίαν ἐξ ὅλης καρδίας σας. καὶ πιστεύον-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ᾶες τῷ χειστῷ, νὰ ἀκολεθήσητε τῷ ἁγίε ἐτέτε γέροντος. Τῷ ὁ-ποίε μὴν ἡ γλῶσα εἶνε ἀνθρωπίνη, τὰ δὲ λόγια ἀγγελικὰ ἢ ἐρανία. Πόσε αἰχυίλω νομίζετε, ὦ ἀκροαταὶ, νὰ ἐπῆραν οἱ ἀρειανοὶ, ἢ πόσω τιμὴν ἢ χαρὰν οἱ ὀρθόδοξοι, ὁπῶ ἐνίκησαν, ἢ οἱ αἱρετικοὶ ἐνικήθησαν. ἢ δὲν ἔμειναν εἰς τὴν ἀρειανικὴν πανολεθρίαν, εἰμὴ μόνον ἕξη. καὶ οἱ ὅπλοιποι ἔστρεψαν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐγνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν; Οὕτως οὐδὲ ἐτελειώθη ἡ συνόδος, μηδὲ ὄντες οἱ αἱρετικοὶ καταφρονεμένοι. καὶ οἱ δύσεβεῖς ἀγαλλώμενοι, καὶ ἐνθαμβάμενοι τὴν θαυματυργίαν τῶ ἁπλήσατε πνευμάτωνος. Εὐχαριστοῦντες οὖν τὸν σωτῆρα κύριον, ἐπῆραν τὸν ἅγιον εἰσὲ μεγάλην δύλάβειαν, ὄ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς, ἢ ἀρχιερεῖς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὸν ἐθαύμασε, καὶ τὸν ἐτίμησεν ἱκανῶς. Και παρακαλῶντας τον, νὰ δέεται τοῦ Θεοῦ δι' λόγητου, τὸν ἐπροβόδησεν εἰς τὴ τόπεντου.

Ἐρχόμενος εἰς τὴν πύρον ὁ ἅγιος, ἦυρε μίαν θυγατέρα, ὁπῶ εἶχεν, ἀπεθαμένην. Η'τις ἐκαλεῖτο εἰρήνη. Καὶ πάνδρα ποσῶς δὲν ἐγνώρισεν. Ἀλλὰ ἐφύλαξε τῷ οὐρανίῳ νυμφίῳ χειστῷ, τὴν παρθενίαντης ἄσπιλον. Υ'πέμενε ἢ καρτερικὰ τὴν ἐλίψιν ὡς φρόνιμος. Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἔρχεται μία γυναῖκα δακρυρροῦσα. Καὶ λέγειτε, ὅτι ἔδωσε μίαν παρακαταθήκην τῆς θυγατρός του. Η'γουν ἕνα χρυσοῦν στολίδιον ἀκριβὸν, νὰ τῆς τὸ φυλάξῃ. Ε'πειτα ἐπισυμήθη τόσον ἔξαφνα, ὁπῶ δὲν ἐπρόφθασε, νὰ τὸ παρῃ. Ο' δὲ ἅγιος ἐρρυνήσας ὅλον τὸν οἶκον ὅπυελῶς, καὶ μὴ εὑρίσκωντας τὸ ζητούμενον, ὑπῆγε εἰς τὸν τάφον τῆς Θυγατρὸς, ἀκολαυθουῶντες καὶ ἕτεροι. Καὶ φωνήσας αὐτὴν ὥσπερ ζῶσαν, ἠρώτησε, λέγωντας. Εἰρήνη, τέκνον μου, ποῦ ἔβαλες τὸ χρυσοῦν κόσμιον; Η' δὲ νεκρὰ, μὲ ζῶσαν φωνὴν ἀπεκρίνατο. Εἰς τὸν ὁδεῖνα τόπον τὸ ἔχω φυλαγμένον πάτερμου. Ε'φριξαν οὖν ἅπαντες εἰς τὸ παράδοξον τερατούργημα. Τότε πάλιν ὥσπερ νὰ ἦτον ζωῆς καὶ θανάτου κύριος, τὴν ἐπρόσταξεν εἰς θάνατον, λέγωντας. Κοιμήσε, τέκνον λοιπὸν, ἕως νὰ σὲ ἀνασήσῃ ὁ κύριος, τὴν κοινὴν ἀνάστασιν. Εἶτα πορεύθεὶς εἰς τὸν τόπον, ἦυρε το χρυσίον. Καὶ ἔτως ἔλαβε πίστωσιν βεβαιοτέραν τὸ θαυμάσιον.

Διὰ νὰ μὴν ἀπομείνῃ ἄμοιρος τῆς χάριτος τῷ ἁγίε ἡ αὐτιόχεια, ἀκούσατε, τί ὁ Θεὸς ᾠκονόμησε. Μετὰ τὴν κοίμησιν τῷ μεγάλου κωνσταντίνε, ἐμοίρασαν οἱ υἱοὶ αὐτῷ τὸ βασίλειον. Καὶ ἐπῆρε τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς ὁ κωνσταντίος. Καθεζόμενος οὖν εἰς τὴν αὐτιόχειαν, τοῦ

ἤλθε

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦλθε δεινὴ ἀθένεια, ὅπου τινὰς ἰαξὸς δὲν ἐδωίετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Μόνον ἐκεῖνος ὁ μέγας καὶ παντοδωύαμος, ὅπου ἰαξεύει ψυχὰς καὶ σώματα. Πρὸς τὸν ὁποῖον ἤυχετο καθεκάσλω δεόμενος μὴ πολλῆς δυλαβείας καὶ ταπεινότητος. Καὶ μίαν νύκτα βλέπει εἰς τὸ ὄρκωμάτου ἄγγελον κυρίυ. Καὶ δείχνεται ἕνα χορὸν ὄπισκόπων. Εἰς το μέσον τῆβ ὁποίων ἐξέκωιωαν δύο, ὡς θροστάται τῆβ ἄλλων καὶ ἀρχηγοί. Καὶ λέγεται. Βλέπεις ἐκείνους τοὺς δύο ὄπισκόπους, ὦ βασιλεῦ; Αὐτοὶ μόνον δωύωνται, νὰ σὲ θεραπεύσωμυ. Ἐγερθεὶς οὖν τοῦ ὕπνυ, διελογίζετο, τίνες νὰ ἦσαν ἐκεῖνοι, ὅπου τοῦ ἔδειξεν ὁ ἄγγελος. Ἀμὴ νὰ καταλάβῃ θοσῶς δὲν ἐδωίετο. Ὅτι οὔτε ὄνομα τῆβ ἀνδρῶν τῦ εἶπεν, ἔτε θατρείδα. Λοιθὸν ἔξειλε θρόσαγμα, νὰ σωναχθωῦ εἰς τὸ παλάτιόντου ὅλοι τῆς ἐπαρχίαστου οἱ ἐπίσκοποι, διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς ὁραθέντας. Τούτου γδυομθύου, ἐσωνάχθησαν ἱκανοὶ, ἀμὴ δὲν εἶδε τὸν ποθύμυον. Τ'ὅτερον ἐκέλλει ἡ εἰς τλω κύθρον γράμματα, νὰ ἔλθωσι καὶ αὐτῆς οἱ ὄπίσκοποι. Τότες ὁ μέγας σπυρίδων, ὑποτασόμθυος τῷ βασιλικῷ θροστάγματι, ὑπῆγθυ δυθὺς αὐτάμα μὲ ἄλλον ἕνα ἐναρέτου καὶ ἅγιον ἄνθρωπον φίλοντου τειφύλλιον τ'ὄνομα. Ὅςτις δὲν ἦτον ἀκόμι τότε ὄπίσκοπος, ἀμὴ ἄγγελος τὸν ἔδειξεν ἔτω τῷ βασιλέως. Διατὶ ἦτον ψθισμθύος ἀπὸ τλω χάειν τῷ θαναγίω πνδύματος. Ἀπῆλθον ἔν οἱ δύο εἰς τα βασιλεια, ἐνδεδυμθύοι ταπεινὰ θδωχὰ καὶ ἀπιμέλητα. Καθως ἦταν καὶ εἰς τὴν γνώμιλω καὶ φρόνημα. Ὅταν εἰσ[illegible]αν εἰς το παλατιον, ἰδὼν αὐτοὺς οὕτως δύτελεῖς ἕνας ὑπηρέτης αὐθάδης καὶ θειασα ἀναίσχυντος, τοῦ ἐφάνησαν ἀνάξιοι. Νὰ ὑπάγωσιν εἰς τον βασιλέα τοιοῦτοι θοπαποὶ ἄνθρωποι. Καὶ διώκων αὐτους, ἔδωκεν ἕνα ῥάπισμα τοῦ δυλογημθύου σπυρίδωνος. Ὅςτις ὡς γδυναία ψυχὴ ὁποῦ ἦτον καὶ ἑτοιμότατος νὰ πάθῃ καὶ ἕτεια διάγαπιω τοῦ διδασκάλουτου. Ἔκαμθυ ἐκεῖνο, ὁποῦ αὐτὸς ὁ χειστος παραγγέλλει εἰς τὸ ἕτερον δυαγγέλιον. Καὶ ςτέφει το ἄλλο μέρος τοῦ θροσώπου, νὰ τὸν δείρῃ καὶ δεύτερον. Αὐτὴ ἡ μεγάλη ταπείνωσις ἔκαμθυ ἐκεῖνον τὸν ἄτυχον, καὶ τὸν ἐλυπήθη. Μάλιστα ἀκέσως, ὅτι ἦτον ἀρχιερεύς. Καὶ θροσπίπτων εἰς τὰς πόδας αὐτθ, ἐδέετο μὲ δακρύων, νὰ τῦ δώσῃ συγχώρησιν. Ὁ δὲ ἅγιος τὸν ἐσυγχώρησε παρδθυς, τὴν μακροθυμίαν τῦ σωτῆρος μιμθύμενος. Καὶ μὲ λόγες ψυχωφελεῖς τὸν ἐνεθέτησε, νὰ μὴν εἶναι πλέον τοσον αὐθάδης καὶ ὑβριστης θρὸς ξένους ἀνθρώπυς καὶ ἐκκλησιαστικους μάλιστα. Μετὰ ταῦτα ἀνέβησαν εἰς τὸ παλάτιον, ὅπου εἶχε τον θρόνον ὁ βασιλεύς. καὶ βλέπων ὁ τειφύλλιος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιος τοσῆτον ὡραῖα & πλούσια φαγήματα. ἐθαυμάζετο. Ὅτι δέντα εἶδεν ἄλλου φοραν. Η'τον ὁ ἡ νέος τὴν ἡλικίαν. Καὶ ἰδὼν τ' βασιλέα μὲ φοβερὸν καὶ περιδοξον χῆμα ὅπὶ θρόνε ὑψηλῆ καθεζόμβρον, ἐξεπλήττετο. Ο' δὲ ἅγιος τον ἐγνωρισε, ἡ λέγει τε. Μὴ νὰ εἶναι αὐτὸς θαυμασιώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἢ δικαιότερος, δηατὶ ἔχει τοσαύτην κενοδοξίαν καὶ ματαιότητα; Δὲν ἀποθαίνει καὶ αὐτὸς αὔριον ὡς ἕνα δύτελῆ & ἄδοξον πένητα, νὰ τὸν βάλλωσιν εἰς τ' τάφον, νὰ σαπηθῇ; Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς το φοβερὸν δικαστήριον, νὰ ἀποδοθῇ μὲ ξόμον ἀνείκασον; Διατί τιμᾷς τὰ φθαρτὰ & ῥύποτα ὡς ἐσῶτα. Καὶ δὲν σοχάζεσαι μόνον ἐκείνην τὴν δοξαν τὴν ἐπουράνιον; Οὕτω συνομιλοῦντες αὐτοὶ, τὸν ἐκίταξεν ἀπὸ τὸν θρόνον ὁ βασιλεύς. Καὶ βλέπων τὸ χῆμα τῆ ἁγίε, πῶς ὡμοίαζε τῆ ὁραθέντος εἰς τὴν σολὴν, τὴν ῥάβδον, καὶ τὰ ἐπίλοιπα, τὸν ἐγνώρισεν. Ἀμὴ τὸν περιφύλλιον δὲν ἐπαρωμοίασε. Διατὶ δὲν ἦτον καθὼς τὸν εἶδεν εἰς τὴν ὅρασιν. Ἀσοχήσας αὖ ἀπὸ τὴν χαρὰ τὴν ἀθένειαν, καὶ τὸ τῆς ἀληργίδος ἀξίωμα, ἔχει ῥοῦς τὸν μέγαν ασπιρίδωνα, μὲ πολλὴν ταπείνωσιν καὶ δύτελειαν. Δείχνοντας πόση διαφορὰ εἶναι, ἀπὸ ἕνα ῥωσπαυρον βασιλέα, ἕως ἕνα δοῦλον τῆ ἐπουρανίου & αἰωνίου παντοκράτορος. Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἐζήτα την δύχιν τῆ ἁγίε μὴ δακρύων, ὥστερ νὰ ἦτον ἰσχυρώτατον φάρμακον, νὰ διώνεται μὲ δυκολίαν, νὰ θεραπεύσῃ τὸ παθος τε. Καὶ δὺς ὁποῦ ἤγγιξεν ἡ χεὶρ τῆ ἁγίε εἰς τὴν βασιλικὴν κεφαλὴν (ὦ τῆς ὑξυτάτης ἰατρείας) ἔφυγεν ἡ ἀθένεια. Καὶ ἔλαβε τὴν παθεμερίνην ἐλευθερίαν. Τίς νὰ διηγηθῇ τὴν χαρὰν ἡ ἀγαλλίασιν, ὁπῶ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ βασίλεια; Μεγάλην ἑορτὴν, & χαρόσυνον πανήγυριν ἄγειναν, ἔχοντες ὅλοι εἰς τὰ χείλητους τὸν ασπιρίδωνα. Αὐτὸς ἦκε το παντοχῆ. Αὐτὸς ὁρᾶτο. Καὶ ἦτον εἰς ὅλως το ασκεβαζόμβρον. Τὶ οὖν; Ἐθεραπεύθητε πάχα το σῶμα μόνον τῆ βασιλέως ὁ καλὸς ἰατρὸς, & ἀφῆκε τὴν ψυχὴν αἰνάξβυτον; Οὐχί. Ἀλλὰ ἡ αὐτὸς ἔδωκεν ἁρμόδια φάρμακα μὲ τοιαῦτα λόγια, ὁπῶ τῆ εἶπε ψυχοφελεσατα. Ἐνθυμᾶ πάντοτε τὴν δύεργεσίαν, ὁποῦ σοῦ ἔκαμεν ὁ θεὸς ὁ παναγαθος. Καὶ ἂς εἶσαι συμπαθητικὸς εἰς τοὺς πταίοντας, & εἰς τοὺς πτωχὺς δύεργετικὸς καὶ φιλόδωρος. Καὶ ὅσοι εἶναι ὑστερημένοι ἀπὸ τὰ χεφαλ ὑμῖα θράσματα, ἄνοιξε θρὸς αὐτὺς τὰ σπλάγχνα & τὴν χεῖρα φιλανθρωπότατα. Καὶ ἁπλῶς ὅταν ὑποβιβάνεις τοὺς ἄλλους εἰς τὴν ὀξίαν, τοσον θρέπει νὰ εἶσαι & εἰς τὴν ἀρετὴν ὑψηλότερος. Καὶ ἐὰν δὲν εἶσαι ἔτσι, δὲν λογίζεσαι βασιλεὺς, ἀλλὰ ἄθλιος τυράν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τύραννος. Ἀπαίω εἰς ὅλα ἔχε ἀκριβῶς, καὶ φύλαγε τὴ θεῦ τὴν δύσεβειαν. Καὶ μὴ δεχθῇς σῆμερον τίποτας δόγμα, ὑπὲ νὰ μήτο σέρνῃ ἡ ἐκκλησίαμες. Ὁ μὲν ἅγιος εἶπε ταῦτα. Ὁ δὲ βασιλεὺς θέλωντας νὰ τὲ αὐταμύνῃ τὴν χάριν, τὲ ἔδιδε πολὺ χρυσίον καὶ ἀναρίθμητον. Ἀλλ' αὐτὸς ποσῶς δὲν το ἐδέχθηκε, λέγωντας. Δεν εἶναι πρέπον, ὦ βασιλεῦ, νὰ μὲ αὐταμύνῃς μὲ μισητὴν φιλείαν. Φαίνεταίσι εὔλογον, νὰ πλύσω τοῦτον τὸ ἔλαγος. Νὰ ὑπομείνω τόσην δειμύτητα τὴ χειμῶνος καὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων ἀγριότητα, δι' νὰ λάβω χρυσίον εἰς πληρωμὴν, ὑπὲ αὐτοναι πάντων τὲ κακῶν ἡ αἰτία, καὶ πάσης δικαιοσύνης ἀπώλεια. ταῦτα λέγων ὁ ἅγιος, ὅσην ἐπείνος ἐπροφασίζετο, τοσον ὁ βασιλεὺς ἐθέλετο βιαύτερον. Παρακαλῶν αὐτὸν, νὰ τὸ πάρῃ. Διατὶ τὸ εἶχε πολλὴν ἀφύλην, νὰ λάβῃ τοιαύτην δυσγενείαν. Καὶ νὰ μήτε δώσῃ αὐτάμειψιν. Λοιπὸν ἐπῆρετα βιαίως ὁ ἅγιος. Ἀμὴ πρὶν εὗρῃ ἀπὸ τὴν χώραν, τὰ ἐμοίρασεν ὅλα εἰς πέντας διδάσκωντας μὲ τὴν πρᾶξιν, πῶς πρέπει, νὰ ψηφῇν τὸν χρυσὸν ὅσοι ποθήσωσι τὸν χρυσόν. Ὅτι ὅστις ἔπιθυμᾷ χρήματα, εἶναι θεληματικῶς σκλάβοστης. Τοῦτο μαθὼν καὶ ὁ βασιλεὺς, τὸν εὐλαβήθηκε πρειασότερον. Ἐνθυμούμενος τὰς νουθεσίαστης παντοτε. Καὶ ἔκαμνεν πολλὴν φιλανθρωπίαν εἰς ξένες καὶ πέντας. Χήρας καὶ ὀρφανὰ ἐσπλαγχνᾶτο. Καὶ πάντας τὲς ἐνδεεῖς ἐσπλαγχνᾶτο πλησιοπαρόχα. Ἀλλὰ καὶ τὲς ἐκκλησιαστικὲς ὅλης καὶ διακόνες, ἐνομοθέτησε πρῶτος ἀπὸ ὅλες ἐτέτος, δι' τὴν ἀγάπην τὴ ἀποστόλου, νὰ μὴ πληρώνουν φόρον τινὰ, ἢ συνδοσίαν ἄλλην. Κείνωντας ἄπρεπον πρᾶγμα καὶ ἄτοπον, νὰ πληρώνῃ οἱ ὑπηρέτα τὲ ἐπουρανίε βασιλέως, καὶ νὰ δίδουν φόρκς καὶ χαράτζιον τὲ ὀπηγείου καὶ θνητὲ αὐθέντε.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὰ βασίλεια, τὸν ἐπῆρεν ἕνας φιλόχρισος. Νὰ τὸν ξενίσῃ εἰς τὴν οἰκίαντε. Καὶ ἐκεῖ ἦλθε μία γυνὴ βάρβαρος (ὅπὰ δὲν ἤξουρε νὰ σωτύχῃ ἑλλωνικὰ) βαστάζουσα ἕνα βρέφος ἀπεθαμμένον εἰς τὰς ἀγκάλαστης. Καὶ βάνετο εἰς τοὺς πόδας τὲ ἁγίε, δεομένη μὲ νεῦμα καὶ χήματα καὶ ἄμεζα δάκρυα, νὰ τὸ ἀνασήσῃ. Ἐλυπήθητον. Ἐπόνεσε τὰ σπλάγχνα ὡς συμπαθέστατος. Καὶ ἐβάλετο να καμῃ πρὸς θεὸν δέησιν. Ἀμὴ πάλιν τοῦ ἐφαίνετο τόλμα μεγάλη, νὰ ζητήσῃ τὲ δαπότε τοσῦτον χάρισμα. Ἐσυμβουλεύθη ἓν τὸν διάκονόντε ἐνόματι ἀρτεμίδωρον, ἄνθραπον δίλαβῆ καὶ ἐναρέτον, τί νὰ κάμῃ. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐπειδὴ ὁ ἐλεήμων θεὸς ἐπακούει τὰς προσδυχάς του, καθὼς πολλάκις ἐγνωρίσθη.

Διήσε

Δεήσεως τῆς ἀπλαγχνίαστης, νὰ ζωώσῃ καὶ τοῦτο τὸ βρέφος. Τὸν βασιλέα ἀξιόβυοες, καὶ τὰς πλωχὰς ν' ἀφήσῃς εἰς παραπόνεσιν; Πείθεται εἰς τὴν κελλὶν συμβελλὶν ὁ ἅγιος. Κλίνει τὰ γόνατα. Καταβρέχει τὴν γῆν με δάκρυα. Καὶ δέεται τοῦ σπλαγχνικοῦ ἀξιόβ μὴ πίστεως, νὰ ἐγείρῃ τὸν παῖδα τῆς ταλαιπώρκ μητρός. Νὰ τὴν δείξῃ ὅτι τεκνῳ ἐφραινόμβλλν. Οὕτω μὲν ὁ ἅγιος ἠύξατο. Ὁ δὲ παντοδυνάμος θεὸς, ὁ ἀνασήσας ποτὲ ἐξ ἠλιῦ τὸν παῖδα τῆς σαραφθίας καὶ σωμανίτιδος, αὐτὸς πάλιν κὴ σωγείδωνος ἤκουσε. Καὶ ἐσυκώθη θαυμασίως τὸ ὡρῶλν νεκρον παιδίσν. Καὶ κλαυθμυρίζον, ἐζ ἥπα τὴν ξοφὸν καὶ μητέρατου. Μέγας εἶ κύριε, κὴ θαυμασὰ τὰ ἔργασε. Ὡς εἶδεν ἡ γυνὴ ζωντανὸν τὸ ἠγαπημβύον τεκνοντης. Ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῦ φράγματος, καὶ τὴν ἄμεξόντης χαρὰν, ἐξέψυξεν. Ἐπαρεκάλεσεν σιῶ πάλιν τὸν μέγαν ὁ ἀρτεμίδωρος, να μὲν ἀφήσῃ πικραμβύες τὰς παρεσῶτας. Ἀλλὰ καθὼς ἔδωκε τῇ μητρὶ το βρέφος, ἴτω νὰ δωσῃ καὶ τὴν μητέρα ζωντανὴν τῦ παιδίσκης. Πείθεται ὁ ἅγιος. Καὶ ἀρας ὡρὸς ἐρανὸν τὰ ὄμματα, ἐδεήθη πάλιν ἐκεινε, ἵνα ζωσποιεῖ τὰς νεκρας. Καὶ κυβερνᾷ τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὴν σοφίαντε. Εἶτα στρέφει ὡρος τὴν νεκραὶν, λέγωντας. Ἐν ὀνόματι τῦ κυρίε ἀνάστηθι. Ἡ δὲ εὐθὺς ηγέρθη ὡς ἀπὸ ὕπνον. Καὶ λαμβάνει το βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλαστης. Τότε γθυομένε, παρήγγειλε τῆς γυναικος καὶ τῦ ἀδελφόν, να μὴ φανερώσῃ τινὸς τὸ θαυμάσιον. Ἀμὴ αὐτὸς, ἕως μὲν ἔζη ὁ ἅγιος, δέντο εἶπεν. Ἀμὴ ἀφῦ ἐκοιμήθη, τὸ ἐδημοσίδυσε παντα χῦ. Κρίνωντας ζημίαν τῆς φιλοθέων, νὰ σιωπήσῃ τοιῦτον τεράσιον.

Ἀφῦ ἔστρεψεν ἀπὸ τὴν ἀντιόχειαν εἰς τὴν κύπρον ὁ ἅγιος. Καὶ ἔφθασε χάριτι θεῦ καταδύσιον εἰς τὸν οἰκοντα. Ὑπῆγε τὶς ἄνθρωπος εἰς αὐτὸν, νὰ ἀγοράσῃ καμπόσα γήδια. Καὶ ἀφῦ ἐσυμφώνησεν εἰς τὴν τιμὴν τόσον τ' μίαν, τῦ εἶπεν ὁ ἅγιος νὰ βάλλῃ εἰς ἕνα τόπον τὰ χρήματα. Καὶ ἴτω νὰ σαφήσῃ τὰ ζῶα. Αὐτὸς δὲ βλέπων τὴν ἁπλότητα, πῶς δὲν ἐμέτρησε τα ἀγγεια, ὁμάτησε τῆς μίας ἄγας τὴν πληρωμὴν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπλήρωσεν. Ὁ ἅγιος ὡς θεοφορητικὸς ἐγνώρισε τὸν δόλον. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν μάνδραν, εἶπεν αὐτῷ. Εἴσελθε τέκνον, ἔπαρε ὅσαις ἐπλέρωσες. Ἀμὴ ἐκεῖνος ἐπῆρε τὴν μίαν ἀπληρωτὴν. Καὶ ὅταν ἐμάκρυνεν ὀλίγον, ἔστρεψεν ἡ μία, ὥσπερ νὰ εἶχεν γνῶσιν, πῶς ἦτον ἀπλήρωτα. Καὶ εισῆλθεν εἰς τὴν μάνδραν. καὶ ἴτως ἔκαμε ξεῖς φορᾶς. Λοιπὸν ὕστερον τὴν ἐσύκωσεν ὁ ἀδικητὴς εἰς τὸν ὦμον τε. Ἡ δὲ πάλιν αὐτιμάστο, καὶ ἐφώναζε, ἐλέγχοα τὸν πλεονέκτην. Καὶ βιαζοσα, νὰ φύγῃ ἀπὸ τας χεῖρας τε. Και τὸ ὀκτύπα μὲ τὰ κέρατα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραται. Καὶ οἱ μὲν παρεῶτες ἐθαύμαζον. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν αὐτῷ. Ἴδε τέκνον, μήπως καὶ ἀσόχησες νὰ τελειώσῃς. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔρχεται. Τότες ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, ζητήσας συγχώρησιν. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἐπλήρωσεν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν μάνδραν μοναχὸς, καὶ ἠκολούθησεν.

Εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον, πλησίον τῆς μητροπόλεως κωνσαντίας, λ. σάδια, εἶναι χωρίον ἐρυθρὰ καλούμενον. Εἰς τοῦτο ἀπῆλθε ποτὲ ὁ ἅγιος διὰ τινὰ χρείαν. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐφροντάξεν ἕνα διάκονον τοῦ χωρίου, νὰ εἰπῇ τὸν ἑσπερινὸν ὀγλήγορα. Διατὶ ἦτον ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν πολλὰ κεκοπιασμένος, καὶ ἤθελε, νὰ ἀναπαυθῇ. Ὁ δὲ διάκονος ἔψαλλεν ἀργὰ τὸ κύριε ἐκέκραξα, διὰ νὰ τὸν ἐπιτυνέσουν. Τότες ὁ ἅγιος ἐβαρέθη. Καὶ λέγοντας μὲ θυμὸν, σιώπα. Καὶ διὰθυς, ἐχάθηκεν ἡ φωνήτης. Καὶ ἔμεινε βουβὸς καὶ ἄφωνος, ὁποὺ μπρὲ ὑψηλόστε καὶ μεγαλόφωνος. Ἐτελείωσε δὲ τὸν ἑσπερινὸν ὁ ἅγιος. Μετὰ ταῦτα τὸ ἔμαθαν εἰς τὸ χωρίον ὅλον. Καὶ ἐσυναχθήσαν. Ἕνα μὲν, νὰ ἰδοῦσι τὸν ἅγιον. Ἄλλο δὲ, νὰ τὸν ἀδιακαλέσουν. Νὰ ἀπολογηθῇ τὸν διάκονον. Καὶ ἐξόχως οἱ συγγενεῖς του ἐδέεσθαν, νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Λοιπὸν ἔρχεται ὁ ἅγιος τὴν φωνὴν ὄχι τόσον δύλαλον καὶ ᾠδικὴν ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ καμποσον βραχύαν. Καὶ τοῦτο εἰς ψυχικὴν θεραπείαντες, νὰ μὴν ἀφηφανισθοῦσι.

Ποτὲ δὲ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ ψάλλῃ ἑσπερινὸν ὁ ἅγιος καὶ καθεὶς φαιδρὸς εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐφημέρδυεν· αὐτὴ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν νὰ ἀποκριθοῦσι. Μόνον ἕνας διάκονος, ὁποὺ ἦψε τὰς καντήλας. Ὅτις ἤκουε φωνὴν ἀπὸθεν, ἀόρατος, ὡς μυριάδων ἀνθρώπων, λέγουσαν, ΚΑΙ ΤΩ̃ ΠΝΕΥΜΑΤἸΣΟΥ. Ἡ ὁποία φωνὴ ἦτον πολλὰ γλυκυτάτη καὶ ἐναρμόνιος, ὁποὺ ποτὲ ὡς δὲν ὠμοίαζεν ἀνθρωπίνης. Καὶ καθὼς ἐτελείωνεν ὁ διάκονος τὴν δύλιν, μὲ φόβον καὶ ἔκστασιν, ἤκουε πάλιν, ἀὶ τοῦ θαύματος, τὸ, ΚΥ̓ΡΙΕ ΕΛἘΗΣΟΝ, θεατρικῶς ὑποφωνούμενον. Ἡ βοὴ αὐτὴ ἠκούσθη καὶ ἔξω τῆς ἐκκλησίας. Ὅθεν ἔδραμαν τινὲς, ὁποὺ ἦταν πλησίον, καὶ ἤκουον μεγάλῃ βοῇ μελῳδικῶς. Καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν, εὗρον τὸν ἀρχιερέα μόνον καὶ ὀλιγοστούς. Οἵτινες ὁμοίως ἔλεγον, ὅτι ἤκουον μὲν φωνὴν ἔμμουσον θειοτάτης ἀγαλλιάσεως. Ἀμὴ κανένα δὲν ἔβλεπον. Θαυμάσαντες οὖν ὅλοι, καὶ ἐκπληττόμενοι, ἐδόξαζον τὸν θεὸν. Ὁποὺ δοξάζει τοὺς δούλους του.

Ἄλλο

Ἄλλην φορὰν ἔψαλλε τὸν ἑαυτεινόν. Καὶ εἰς τὸ μέσον ἐκάη τὸ λάδι τῆ λύχνι. Καὶ ἔμελλε νὰ ρύβυσῃ, ὅτι ἄλλο δὲν εἶχε νὰ τῆ βάλλῃ. Ὅθεν ἰσάμενος μὲ λίπιν ὁ ἅγιος, δύθυς ἀπὸ ἀόρατον δυνάμιν, ἐξεχείλισεν ὁ λύχνος λάδι. Καὶ ἐχυνέτο κ᾽ γῆς. Καὶ βανόντας οἱ ὑπηρέται ἀγγεῖα πολλὰ, τὰ ἐγέμωσαν.

Ποτὲ καιρὸν ὑπῆγεν εἰς χώραν τινὰ καλυμένην κυρήνιν μὲ τὸν μαθητήν του τειφύλλιον. Ὅστις ἦτον χειροτονημένος ἐπίσκοπος. Καὶ δ᾽αβαίνοντες ἀπὸ ἕνα τόπον ὡραιότατον, παρύμιν λεγόμενον, βλέπων ὁ τειφύλλιος τὴν εὐμορφίαν τῆ τόπυ καὶ τὴν τερπνότητα, ἐπεθύμησε, νὰ ἀπκτήσῃ καὶ αὐτὸς κανένα περιβόλιν ἀπ᾽ ἐκεῖνα, νὰ τὸ ἀφιερώσῃ εἰς τὴν ἐπισκοπήν αὐτῆ. Καὶ μόνον, ὅτι τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸν νοῦτα, χωρὶς νὰ τὸ εἰπῇ δ᾽ᾳ σόματος. Ἐγνώρισεν ὁ ἅγιος τὰς δ᾽ιαλογισμὰς τα. Καὶ λέγειτον. Διατί βανεις εἰς τὴν καρδίαν σε κενὰ καὶ μάταια πράγματα. Καὶ ἐπιποθεῖς δένδρα κ᾽ χωράφια, ὁπῆ φαίνωνται μόνον, ὡῶς εἶναι ἀληθινά, ἀμὴ δὲν ἔχεν πάρῃξ τὸ ὄνομα; Ἡμεῖς ἔχομεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀγαθὰ πανδυφρόσυνα ἄφθαρτα καὶ αἰώνια, καὶ οἰκίαν ἀχειροποίητον. Αὐτὰ ὀρέγου τειφύλλιε. Καὶ μὲ τὴν ἐκείνων ἐλπίδα χαίρε καὶ πρὸ τῆς ὥρας. Ὅτι ἐκεῖνα δὲν ἔχουν τινὰ μετάβασιν ἀπὸ ἕνε εἰς ἄλλον. Ἀλλ᾽ ὅστις τὰ ἀπολαύσῃ, εἶναι σωστοτινὸς κύριος. Τωῦτα ἀκούσας ὁ τειφύλλιος, μεταμεληθεὶς, ἐδεήθη τὸν ἅγιον, νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἔπειτα ἐπέρασε βίον τόσον ἐναρέτον, ὥῶτε ἔγινε σκεῦος ἐκλογῆς κ᾽ τ᾽ παῦλον. Καὶ χαρισμάτων ἠξίωται.

Γυνὴ τὶς σωφρονία τ᾽ὄνομα, εἰς τὴν πίσιν δύσεβὴς, εἶχεν ἄνδρα ἕλλινα. Ἥτις ὑπῆγε ῥὸς τὸν ἅγιον, κ᾽ τὸν ἐπαρεκάλει, νὰ λυτρώσῃ τῆς ἀπισίας τὸν ἄνδρατης. Ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ αὐτὸς πολλὴ δ᾽ιάβειαν ῥὸς τὸν ἅγιον. καὶ πολλάκις ἀντεκώνενταν εἰς φιλείαν. Διατὶ ἔπαιρε νὰ τὸν ἀλυδύσῃ ὁ ἅγιος. Καθὼς ἂν ἔξωγαν αὐτάμα μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν, εἶπε ταῦτα ῥὸς τ᾽ ὑπηρέτην αὐτῆ ὁ ἅγιος. Γίνωσκε τέκνον, ὅτι ὁ βοσκύσμας ἀπεκοιμήθη, καὶ ἔχασε τὰ ῥόβατα. Καὶ ἀφῆ ἐξύπνησεν, ἐγύρδυσε τόπον πολὺ, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ τὰ ἔυρῃ. Ὅθεν λυπηθεὶς εἰς αὐτὸ, μᾶς ἔστειλε λόγον. Καὶ τώρα ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν ὁ ἀπεσαλμύος. Ὕπαγε ἔν, εἰπέτον, ὅτι ὡῶς τὰ ἤυρεν ὅλα ὁ βοσκὸς εἰς τὸ ὀδέϊα αὐτῆλαιον. Καὶ μὴν ἔχῃ τινὰ ἔννοιαν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος ἔφθασεν εἰς ὀλίγον δ᾽ιάστημα καὶ ἕτερος ἐνδρωπος. Καὶ εἶπε τὰ ὅμοια. Ἤγουν πῶς ἀποκοιμήθη ὁ μισθωτὸς, καὶ ἐχάθησαν τὰ ζῶα. Ἀμὴ πάλιν

δύρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὑρέθησαν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου προεῖπεν ὁ ἅγιος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἕλλην, ἐξέπληξε. Καὶ βελόμενος, νὰ κάμῃ θυσίαν πρὸς τὸν ἅγιον, ἐμπόδισεν αὐτὸν, λέγοντας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι θεὸς, ἀλλὰ δοῦλος σου, ὁμοιοπαθὴς ὡσὰν κὴ σὲ λόγου σε. Ἀμὴ δράτι προσκυνῶ τὸν ἀληθῆ θεὸν, μὲ δίδει τοιαῦτα χαρίσματα. Τὸν ὁποῖον ἐὰν ὁμολογήσῃς κὴ σὺ, θέλεις ἐνασχίσῃ τὸ κράτος αὐτὸ κὴ πλὴ ἄμαχον δύναμιν. Μὲ τοιαῦτα λόγια ἔκαμψε ἡ φιλόχριστος ἐκείνη ψυχὴ τὸν ἕλλινα, νὰ ἔλθῃ πρὸς πλὴ εὐσέβειαν. Καὶ ἐπελύθη τὸν χειρὸν δράτι τὸ βαπτίσματος, ὡσὰκινέμβρος ἀπὸ τὸ παράδοξον.

Ἔχων δὲ ὁ ἅγιος καὶ θρέμματα, καθὼς ἔπομψ, δρὰ χρείας τῆς ἐπισκοπῆς. Ὑπῆγαν ποτὲ τινὲς μίαν νυκτὸς, νὰ τὰ κλέψωσι. Ἀλλ' ὁ πανάγαθος κύριος ὡς ἐπιμελητὴς τὸ ποιμψός, εἶχε καὶ νυκτὸς προβάτων πλὴ ἔννοιαν. Καὶ εἰσιλθόντες εἰς πλὴ αὐλὴν, ὅπου ἦσαν τὰ πρόβατα, ἐδέθησαν ἀοράτως χεῖρας καὶ πόδας μὲ δεσμὰ καὶ ἄλυσες. Ὅθεν μὴ δυνάμενοι νὰ σαλεύσωσιν, ἔσεκαν οὕτως ὅλην πλὴ νύκτα, ἔχοντες ὀπίσω τὰς χεῖρας ὥσπερ κατάδικοι. Ἰδὼν δὲ αὐτοὺς τὸ πρωΐ ὁ ἅγιος εἰς τοιοῦτον χῆμα, τοὺς ἐλυπήθη. Καὶ κάμνοντες δέησιν δρὰ λόγου του, ἐλυθώθησαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ λέγει του. Τέκναμε, μὴ κάμετε ὕστερον πλέον, καὶ κολασθῆτε. Ἀλλὰ δύγανετε πλὴ ζωσοφίαν μὲ τὸν κόπονος. Ἔπειτα τοὺς ἔδωκε χάρτα δύο κριοὺς μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον δρὰ τὸν κόπον τῆς ἀργυντίας του.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἠθέλησεν ὁ πατριάρχης ἀλεξανδρείας, νὰ κάμῃ συνόδου. Νὰ συναχθοῦ οἱ ἀρχιερεῖς ὅλοι τῆς ἐπαρχίας του. Νὰ κάμουν πρὸς τὸν θεὸν κοινὴν δέησιν. Νὰ πέσουν, ὅσα εἶχαν ἀκόμι εἰς δραφόρους τόπους δυείσκωσιν. Ὅτι εἶχε πολὺν πόθον, νὰ τὰ ἀφανίσῃ τελείως ὡς ζηλωτὴς τῆς δυσεβείας θερμότατος. Ἦλθον οὖν ἅπαντες οἱ ἐπίσκοποι, καὶ ἄλλοι ἐναρέτοι ἄνθρωποι. Καὶ γνωμψύσης κοινῆς προσδυχῆς, ἐπήκουσεν ὁ δυργέτης θεὸς δρὰ δούλων αὐτοῦ. Καὶ πίπτοντας ἅπαντα, ἔγιναν σάκτη. Μόνον ἕνα ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον του. Καὶ πάλιν ἔκαμαν κοινὴν παράκλησιν δι' αὐτὸ, καὶ ξέγνοια πᾶς ἕνας. Ἀλλὰ δὲν ἔπεσεν ἐκεῖνο τὸ μιαρώτατον. Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε οἰκονομικῶς. Διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ ὁ κύριος. Καὶ νὰ φανερώσῃ εἰσὲ πολλοὺς ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἤξδραν. Τοῦτος ποταπὸς ἦτον ὁ μέγας σαρειδών. Καὶ σάσον ἡ δέησίς του ἐδύνετο. Πλὴ ἐρχομψύνην νύκτα εἶδεν ὅρασιν ὁ πατριάρχης. Ἤγουν ἄγγελον κυρίου, καὶ λέγει του. μὴ λυπᾶσαι δρὰ τὸ εἴδωλον, σοῦ δὲν

ἔπε-

ἔπεσεν. ὅτι ὕπνος ἦναι τοῦ κυρίου τὸ θέλημα, ἕως νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν κύπρον ὁ μέγας ασυρείδων ὁ τερμυθοῦτος ἐπίσκοπος. Καὶ φροσπάλλεσαν αὐτὸν τὰ χέρια. Ταῦτα ἀκέσας ὁ πατριάρχης ἐχάρη λίαν. Καὶ ἔστειλε πλοῖον καὶ γράμματα παρ' ἐυτοῦ, γράφωντας τὴν αἰτίαν, καὶ τὴν ἐπαοιδίαν, ὁπού εἶδε. Διὰ νὰ ἔλθῃ χωρὶς τινὰ φρόφασιν. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς ὑπήκοος δὲν ἠμέλησεν. Ἀλλὰ ἐκίνησε παρ' ἐυτοῦ. καὶ φθάνωντας εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀλεξανδρείας, ὁπού τὸν λέγουσι, νέαν Πόλιν, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ξύλον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πατριαρχεῖον, καὶ δέρνοιαν φροσδυκόμενος. Καὶ ἐυθὺς ὡς ἔβγησαν εἰς τὴν γῆν οἱ πόδες του, ἐκεῖνο τὸ εἴδωλον ὁπού ἐφιλονείκησε φρότερον. Καὶ δὲν ἔπεσε μὲ τοσων ἀρχιερέων δυσκολίας) ἐγκρεμίσθη (ὦ τὸ θαύματος) τὴν ὥραν ἐκείνην. Καὶ ἔγινε χῶμα λεπότατον. Τὸ τὸ βλέπων ὁ πάπας, ἐγνώρισε τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἁγίου. Καὶ λέγει τοῖς παρεσῶσι. Νὰ ἐξεύρητε, πῶς ἦλθεν ὁ μέγας ασυρείδων. Διατοῦτο κατεβλήθη τὸ εἴδωλον. Τότες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λαὸς ὅλος ἐξῆλθον μὲ πολλῆς δόλαβείας, καὶ φροσκύνησαν ἐντίμως τὸν ἅγιον, καθὼς ἔφρεπε. Τοῦτο τὸ μέγα θαυμάσιον ἐκηρύχθη παντοχοῦ, καὶ ἔλαβον ὅλοι φολλὴν ἀγαλλίασιν. Καὶ ὄχι μόνον οἱ ὀρθόδοξοι εἰς τὴν πίσιν ἐστερεώθησαν. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἐβαπτίσθησαν. Ταῦτα δὲ τὰ θαύματα οὐ μόνον μὲ λόγια ἁπλᾶ ἐδημοσιεύθησαν. Ἀλλὰ καὶ κάποια εἰκόνα τὰ μαρτυρᾷ. Ἡ τις στέκεται ἀναμέσον τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ὁ ἅγιος ἐφημέρδε, καὶ μίας καμάρας καλεμβύης ἀρχοντικοῦ. Εἰς τὸν ὁποῖον τοσων ἐτάφη καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον. Ἡ δὲ ἁγίατη μετάσασις γέγονεν ἔτος.

Τὸν καιρὸν τοῦ θέρους εἶχεν ἐργάτας εἰς ἕνα χωράφιον. Καὶ ὡς ταπεινόφρων ἐθέριζε καὶ αὐτὸς. καὶ τότε χωρὶς φοσσῶς νὰ φαίνηται σωέφα, ἤλθασιν ἐρανόθεν ψυχαλίδες λεπταῖς ὡσεὶ δρόσος, μόνον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου. Καὶ ὄχι τινὸς ἄλλου μὲ συμπαρόντων. Φανερώνοντας, ὅτι θυλλεῖ καὶ αὐτὸς ταῖς ἀρεταῖς ὡς ἀγαθὸν σπαρτὸν μὲ τὴν ἐράνιον δρόσον. Καὶ ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ ἐσοδιασθῇ ἀπὸ τὸν ἐρεπτὸν γεωργὸν ὁ ἄμεστος καρπὸς ἑτοῖτος καὶ ἔμψυχος. Καθὼς συῶ ἔθεσε τὴν δεξιὰν χεῖρα εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν, καὶ ἔδειχνε τοῖς παρεστῶσι ταύτην τὴν δρόσον, ἔγινε καὶ ἄλλο θαυμάσιον. Καὶ τοῦ ἐφύξωσαν τὴν ὥραν ταύτην τινὲς τείχες ξανθαῖς, ἄσπρας, καὶ μαύρας. Δὶς κεδύρωσε τὴ ἐσημείωναν. Ἀλλ' ὁ ἅγιος, ὡς φαίνεται τὸ ἐγνώρισε. Καὶ λέγει τοῖς παρεστῶσι. Γινώσκετε, ὅτι εἰς ὀλίγην ὥραν χωρίζει ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος. Καὶ ἔχει νὰ τιμήσῃ τὴν τιλοτιμη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φώμε μὲ δόξαν πολλὴν ὁ Διαπότης μας. καὶ ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι θέλουσι κάμει μεγάλην πανήγυριν καὶ χαρμόσυνον τὴν ἡμέραν τῆς ἐνμῆς τελειώσεως. αὐτὰ καὶ ἄλλα προφητεύσας. καὶ νουθετήσας τοὺς παρόντας, νὰ φυλάξωσι τὰς ἐντολὰς τοῦ κυρίου, καὶ μάλιστα τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην, ἀφῆκε τὴν ἰδικήν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ τῇ ιβ'. Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ καὶ τώρα μὴ τὴν κοίμησιν, ὁποῦ εἶναι τῷ Θεῷ πλησιέστερος, καὶ ἔχει τὴν παῤῥησίαν θερμοτέραν, δὲν ἔπαυσε τὰς θαυματουργίας. Ἀλλὰ καθημέραν τελεῖ ὑπεραίσια. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ εἰποῦμεν ἕνα ἢ δύο μόνον εἰς πίστωσιν τῶν ἄλλων. Καὶ ἄκουε νὰ χαλάσωμεν τὰ ἱστία. Ἤγουν νὰ μαϊνάρωμεν τὰ ἄρμενα, ὅτι ἐπλεύσαμεν μέγα πέλαγος. Καὶ κάμνει χειμῶνα, νὰ ῥίξωμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς σιωπῆς, νὰ μὴ κινδυνεύσωμεν.

Ἐλεγεν ἕνας φιλόχριστος ἀληθὴς καὶ ἐναρέτος, φίλος μεγάλος τοῦ ἁγίου ταύτα. Τῇ ιβ'. τοῦ δεκεμβρίου ὑπῆγα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ μεγάλου ἀποστόλου. καὶ πλησιάσας εἰς τὸν τάφον του, ἐγείνησα, καὶ ἀπεθαύμασε θείαν ἔπισκοπὴν ἐνεργουμένην ἀπὸ τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον. καὶ τόσην ἄφεσιν ἐπῆρεν ἡ καρδιά μου καὶ γλυκύτητα, ὁποῦ ἐπήρθη τὸ πνεῦμά μου καὶ μόνον τὰ οὐράνια ἀγαθὰ ἐφαντάζετο. Καὶ ἀπολάχησα παντελῶς τὰ ἐπίγεια καὶ τοῦ ἰδίου μου σώματος. Ἔμεινα ἄφωνος, ἄλαλος, καὶ ἄστοχος. Οὔτε μὲ τινὰ ἐσυμπόνεσα. Οὔτε ζωήν, ἢ πόσην ἠγάπησα ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰμὴ μόνον τὴν ἁγίαν Σάρκα καὶ Αἷμα τοῦ διαπότου Χριστοῦ, ὁποῦ ἐκοινώνησα.

Καὶ πάλιν ἄλλην φορὰν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ὑπῆγα εἰς τὸ τάφον του. καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἱερὸν λείψανον, ἐγέμωσε φῶς ἡ καρδιά μου καὶ γλυκύτητα ἀμίξον. Ἔπειτα ὑπῆγα εἰς τὸ παζάρι, νὰ ἀγοράσω ἐνδύματα, νὰ ἐνδύσω πτωχούς, ὅτι ἦτον ψύχρα πολλὴ τοῦ χειμῶνος. καὶ ἀφοῦ ἐπῆρα ὅσα ἤθελα, ἐβάλθημε νὰ στρατεύσω πρὸς τὰ χωρίον μου, ὅτι εἶχα μεγάλην χρείαν. Ἀμὴ ὁ καιρὸς ἦτον ἀναπαστικός, πολλὰ μὲ σκοτεινὰ σύννεφα, δείχνοντας, πῶς ἔχει νὰ κάμῃ μεγάλας βροχάς. Μὴ ἔχοντας οὖν, τί νὰ κάμω, ἐρρίφθα εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάῤῥος μου εἰς τὸν ἅγιον. Φορτώνω τὰ μυλάρια. Προσρίχω εἰς τὸν ναόν. Καὶ λέγω ταῦτα ἐκ πίστεως. Ὁδηγησόμας εἰς τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην, ἅγιε τοῦ Θεοῦ. Καὶ συνόδευσον ἡμᾶς, νὰ κρατῇς τὰ φοβερὰ νέφη καὶ τοὺς ἀνέμους τὴν βίαν καὶ ἀγριότητα. Νὰ μήμας δώσῃ ἡ βροχὴ τινὰ πεῖραξιν. Ταῦτα

εἰπών, ἐξῆλθεν τῆς πόλεως. καὶ ὅλιμας τὴν ὁδοιπορείαν ἔβλεπε ὀφθαλμοφανῶς τὸν ἅγιον, καὶ ἐμποδίζε τὴν βροχὴν, κρατῶντας τὰ σπήφα. Ἡ δὲ βροχὴ ἦτον ἀπὸ τὴν συγχυσιν τοῦ ἀέρος, καὶ τὴν συμέλδυσιν τῆς νεφῶν τόσον χαμηλὰ, ὁπῶ ἐγνωρίζετο φανερὰ ἡ ἐαυματεργία. Ὁπόταν δὲ ἔφθασα εἰς τὸν οἰκονμε, ὁ μὲν ἅγιος ἔγινεν ἄφαντος. Ἡ δὲ καρδίαμε ἔλαμψεν ἀπὸ ἄῤῥητον φῶς, ὥσπερ νὰ τῆς ἤθελεν ἐγγίξη ὁ ἅγιος, καὶ νὰ τῆς μεταδώση ἀπὸ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ τὴν εὐφρόσυνον. καὶ τοτε εὐθὺς, ὁπῶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαμε, ἐκατέβη τόσον μεγάλη καὶ ῥαγδαία βροχὴ, ὁπῶ ἐκράτησε ἓξ ἡμέρας, ἐ μόνον ἦ τότε μῶ ἐπίηεσεν ὁ ἅγιος, καὶ μὲ ἐλύζωσε ἀπὸ τὴν εὐφῶ τὴν δυχέρειαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλειμε ἀθυμίαν καὶ λύπην πάλιν εἰς ἄλλον χρόνον μῶ ἔλυσεν, ὁπῶ ἦτον ἡ ἑορτήτε, καὶ δὲν ἐδικαιούμε νὰ ὑπάγω. ὅθεν εἶχα τὴν θλῖψιν ἀμέτρητον. Ὅμως προσηυχόμε, δεόμενος αὐτοῦ, νὰ μὲ ἐπισκέψη πάλιν. Καὶ νὰ μὲ ἀξιώση τῆς σωτηρίας εὐφροσυνης καὶ χάριτος. Ταῦτα εὐχόμενος, μῶ ἐφαίνη, πῶς ὑπῆγα εἰς τὸν ναὸν, καὶ εἶδα τὸν ἅγιον ψάλλοντα μὲ τὰς χορωδίας. Καὶ ἐδεξολόγα ἕως τὸ τέλος τῆ ὄρθρε. Καὶ τότε μοῦ ἐσυνώνησεν ἴλες τὰς ἀδελφὰς τῆς αὐτῆ ἐλλάμψεως καὶ γλυκύτητος. Καὶ εὐλογήσας ἡμᾶς, ἀνεχώρησε. Ταῦτα ἰδὼν διέπεσα ὡς ἔμενα μὲ πολλὴν ἀγαλλίασιν. Ἕως ὧδε εἶναι τὰ θαυμάσια ὁπῶ χράφει ὁ μεταφρασὴς ἀδελφοὶ, πῶς ἐτέλεσεν ὁ μέγας ασυρείδων. Ἀλλὰ καὶ τώρα, ὅσις τὸν ἐπικαλεθῆ μὲ ὁ ωροσηκόσης εὐλαβείας καὶ πίσεως, ωροφθαίνει, καὶ τὸν λυζώνει ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Καθὼς πολλοὶ τὸ ἐγνώρισαν εἰσὲ διαφόρες καιρὲς καὶ τόπες. Ἐξύχως δὲ εἰς τὴν περίφημον νῆσον τῆ κορυφῶν, ὅπε εὑρίσκεται τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καὶ παύσεπον λείψανον, σῶον ἀκόμι (ὦ τῆ θαυματος) χιλίες τειακοσίους τόσους χρόνους, καὶ δὲν ἠφανίθη ποσῶς, ἀλλὰ μένει ἀκέραιον. Οὕτως οἶδεν ὁ κύριος, αὐτιδοξάζειν τὲς δέλεςτα.

Εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν κρέμενται πασίματα ἄπειρα. Τὰ ὁποῖα μαρτυρῶσι τὰ ἀναρίθμητα θαύματα, ὁπῶ τελεῖ καθεκάστω ὁ ἅγιος. Λυζώνει δαιμονῶντας καὶ θαλαττεύοντας. Πληγωμένες ἀπὸ βέλη καὶ ξίφη καὶ ἕτερα ὄργανα τοῦ πολέμε ἰάζευσε. Διαφόρες ἀθενειῶτας ἐθεράπευσε. Καὶ ἁπλῶς ἐτέλεσε τοσαῦτα σημεῖα, ὁπῶ χρεὸν εὔκολώτερα ἤθελα διεωθῆ, νὰ ἀριθμήσω τὰ ἄστρη τῆ ὐρανῆ. Ἀλλὰ θέλει ἀπορήσῃ τὶς, λέγωντας. Πόθεν ἠξιώθηκεν ὁ ασυρείδων, νὰ ἐργαζῆ τοιαῦτα τερατσια; Ποῖα κατορθώματα ἔκραξε, καὶ τῆ ἔδωκεν ὁ δεσπότης χῦ τοσῶν δωρεῶν; Γινώσκετε, ὦ ἀκροαταὶ, ὅτι αἱ ἀρε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται πᾶσαι ἡ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐσυμφώνησαν. Καὶ κατῴκησαν εἰς τὸν τ' ἅγιον. Ὅσις ἔγινεν ἕνας ὅρος ἡ εἰκόνα πολιτείας ἀείσης. Ἀμὴ πειασότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς εἶχε τ' ταπείνωσιν, νομίζωντας τᾶ λόγυτα ἡ τὸν μεταφρασλὼ πάντων ἀνθρώπων ἀναξιώτερον. Ὅθεν δ/ᾳ τὶω πολλὼ ἀυτ/ μετειότητα, τὸν ἐδόξασε τοσᾶτον ὁ κύριος. Ταπεινώσου λοιπὸν, ὦ ἄνθρωπε, καὶ μὴ ὑφαίρεσαι, ἐαὶ εἶχες ὅλας τὰς χάειτας. Μὴ νομίσῃς, ὅτι ἐτέλεσες τὶω ἀρετὶω μὲ τὶω ἐδικιώσε σοφίαν καὶ φρόνησιν. Ἀλλὰ τ/ θε/ δ/χαείστησον. Ὅτι πᾶσα δωρεὰ ἄνωθεν ἔστιν. Οὐρανόθεν ἦλθεν ἡ χάεις. Καὶ ἐαὶ δέσε ἔδιδεν ὁ θεὸς τὶω βοήθειαν, δὲν ἐδιώσε. Νὰ καταρθώσῃς τίποτας ἀπὸ λόγυσε. Ἂς ταπεινωθῇ ἀδελφόιμε πᾶς ἕνας δ/ᾳ τὸν κύριον. Καὶ ἂς φρονῇ τᾶ λόγυτα πάντων ἀνθρώπων ἁμαρτολότερον. Καθὼς ἔκαμὶω ὁ σήμερον ἑορταζόμυος παρ' ἐμ/, ταπεινόφρων ασυεί/ων. Καὶ ὅσον ταπεινωθοῦμ/ ἐδῶ, τόσον θέλομ/ συνδοξαθῇ μετ' ἀυτ/ εἰς τὶω βασιλείαν τ/ ὐρανῶν. Ἐν χειρὶ σ/ ἰῦ τ/ κυρίῳ ἡμ/. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνησις. Σὺν τ/ ἀναρχῳ ἀυτ/ πατρὶ.

Καὶ τ/ παναγίῳ καὶ ἀγαθ/ καὶ
ζωοποιῷ ἀυτ/ πνεύματι.
Νυῦ καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς
τὺς
αἰῶνας
τ/ αἰώνων.
Ἀμὶω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ῀ ΙΓ΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩ῏Ν Α῾ΓΙΩΝ

Μαρτύρων Εὐστρατίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Μετάφρασθὲν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον. Εὐλόγησον, Πάτερ.

Τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐβασίλευεν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς, ὅλη ἡ ἀρχὴ τῶν ῥωμαίων ἔγεμε εἰδωλολατρείας. Καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶχαν μεγάλην λύσσαν καὶ ζῆλον ἄμετρον εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, πῶς νὰ προκόψῃ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῶν περισσότερον. Βλέποντες μάλιστα, πῶς καθεκάστην ἐξέλλειπον βασιλικὰ προστάγματα πρὸς τοὺς ἡγεμόνας καὶ ἄρχοντας, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, προσκυνοῦντας καὶ προσπίπτοντας πάντας, νὰ προσφέρουσι θυσίας εἰς τὰς δημοσίους ἑορτὰς τοῖς θεοῖς αὐτῶν. Καὶ ἐκείνους, ὁποῦ ἤθελαν δείξῃ σπουδὴν πολλὴν εἰς τοῦτο τὸ σέβας, νὰ τιμοῦσι μὲ δόξαν πολλὴν καὶ βασιλικὰ χαρίσματα. Τοὺς δὲ μὴ πειθομένους νὰ ὑστεροῦσι πάσης θυσίας, καὶ νὰ τοὺς παιδεύουσι μὲ διάφορα κολασήρια καὶ ἐπονείδιστον θάνατον. Ἦτον γοῦν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην διωγμὸς μέγας, ἔχοντες πολλὴν φροντίδα οἱ ἄρχοντες, νὰ ἐξαλείψουσι τελείως τὸ γένος τῶν χριστιανῶν. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀνήγγειλαν τινὲς εἰς τοὺς βασιλεῖς, ὅτι πᾶσα ἡ μεγάλη ἀρμένια καππαδοκία δὲν ἐπείθοντο εἰς τὰ προστάγματούς. ἀλλὰ πιστεύουσιν ὁλοψύχως εἰς τὸν χριστόν. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλουσιν ἔλθη εἰς τελείαν ἀποστασίαν. ταῦτα ἀκούσας ὁ διοκλητιανὸς, ἐταράχθη. καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς ἄρχοντας καὶ μεγιστᾶνους αὐτοῦ, ἐποίησαν μέγα συμβούλιον ἡμέρας ξεῖς, τί μέλλει γένεσθαι ἐς οὕτως ἀποφάσισε, νὰ στείλη ἄρχοντας ἄλλους εἰς τὰ κάστρη τῆς ἀπειθουμένων. Καὶ τοὺς πρώτους νὰ ὑστερήση τῆς ἐξουσίας μὲ καταφρόνεσιν, ὅτι πῶς δὲν ἦταν ἄξιοι, νὰ πείσουσι τὸν λαὸν, νὰ τοὺς ὑποτάσσωνται. Ἐξαπέστειλεν οὖν ἄνδρας δύο γραμματισμένους εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Πεπαιδευμένους εἰς σοφίαν καὶ φρόνημα. Εἰς τὸ λέγειν πρακτικοὺς. Εἰς τὸ νοῆσαι ἐξεῖς. Καὶ πεπονηρευμένους εἰς τὸν ξόανον καὶ μηχανήματα. Ἐκ τούτων τῆς δύο τὸν μὲν ἕνα λυσίαν ὀνόματι, ἐπέλεσε νὰ εἶναι ὑπήκοος εἰς ὅλους τοὺς λιμπανέους. Ὁ ἕτερος λεγόμενος ἀγελικόλαος, νὰ ἔχη τὴν ἐπαρχίαν τῆς σεβαστείας. Νὰ τὸν ὑπηρετῶν ὄχι μόνον τῆς λιμπανέων ἡ χώρα, ἀλλὰ καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὅλον, ὁποῦ ἦτον εἰς τὰ κάστρη πλησίον τῆς ἄνωθεν πόλεων. ἀφοῦ γὰρ ἔφθασαν ὅτε ἀγελικόλαος καὶ λυσίας εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῆς. Παρέθυσε πᾶσα ἡλικία τῆς ἀνθρώπων νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἀνηλεῶς καὶ ἀσπλάγχνως ὁμόπτοιωτον. μήτε καμίαν πρόφασιν εὕρισκον. ἀλλὰ μόνον νὰ ἤθελαν δλαβάλλη τινά, ὅτι ἦτον χεισιανός, χωρὶς ἐξέτασιν ἄλλην τὸν ἔκοπταν. ἐζητοιοῦτο λοιπὸν καὶ ἀπροθυμᾶτο παθεκάστην πλῆθος χεισιανῶν ἀναριθμητον, καὶ παρεδίδοιωταν τοῖς αἱμοβόροις θηρίοις εἰς ἀπώλειαν. ὄχ ὁ μὲν λυσίας δυσιακόμενος εἰς τὴν χώραν τῆς σατελέων, ὅσους χεισταινὰς ἔυρισκεν ἐκεῖ ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, πρῶτον τοὺς ἐπαίδευε διαφόρως καὶ ἐβασανίζεν. ἔπειτα τοὺς ἔστελλε δεδεμένους μὲ ἀκριβεστάτην φυλαξὶν τῆς ἀγελικολάῳ εἰς τὴν σεβαστειαν. ὁ δὲ ἀγελικόλαος πάλιν ἔστελλε τοὺς σεβαστιανοὺς εἰς τὴν σατέλεων τῆς λυσία. Τοῦτο δὲ ἔκαμναν οἱ πανοῦργοι, γινώσκοντες, ὅτι μεγάλη κάλασις ἦτον καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἀθλητὰς τοῦ χειστοῦ, νὰ θανατώνουνται εἰς τὴν ξένην γῆν, καὶ νὰ μὴ μείνωσιν εἰς τὴν οἰκείαν χώραν, καὶ τοὺς ὀπιμεληθοῦν οἱ συγγενεῖστε καὶ φίλοιτους. Μήτε ταφὴς νὰ ἀξιωθοῦσιν αὐτῆς τὰ σώματα. Τότε λοιπὸν, ὅταν ἐγίνετο αἱματοχυσία τοσαύτη, ἦτον τὶς ἀνθρώπους εἰς τὴν χωραν τῆς ἀραβράκων, τὸ ὄνόματου δύσγατος, θεοσεβὴς καὶ ἐναρέτος, εἰς πάσας τας θείας ἐντολας ἐνστιλήπτως πολιτευόμενος. Ὅστις ἦτον σκρινιάριος τῆς δεκικῆς τάξεως. καὶ ὤφειλε ὅλες τὰς ὑποταγὰς, ὁποῦ γράφουν ταῖς ἀθλητικαῖς ὑποθέσεις καὶ κελεύσματα. Ὁ ὁποῖος βλέ-

πων τὸ γλυκόμηλα, ἐπικραινετο. Καὶ καθενας ἐδέετο τοῦ διαβόλου χαρισᾶ μὲ ικεσιας καὶ δακρυα, να ἐλευση τους δουλευτου, νὰ τοὺς λυτρωση ἀπὸ λυπηρῶν. Επεθυμα δὲ καὶ αὐτος, νὰ ἀγωνισῇ μὲ τους ἁγίους ἀπόστολους, καὶ νὰ ἀξιωθῇ τοῦ μαρτυρίου. Αὐτὴ ἐφοβεῖτο τὴν πολλὴν ὁμοιότητα. Καὶ τας ἀμέτρητους μηχανας ἀπὸ τιμωριῶν καὶ κολασεων. Ὅμως ἔβαλλεν εἰς τον νεωτατου, νὰ κάμῃ μίαν δοκιμὴν, ἐαν ἦτον θέλημα τοῦ κυρίου να μαρτυρήσῃ. Ἡ γυνη εὔγαλε τὴν ζώνην του καὶ τὴν ἔδωκεν ἑνὸς δούλου, λέγων αὐτῷ. Ὕπαγε εἰς τὴν ὑδεῖνα ἐκκλησίαν, βάλλε ταύτην τὴν ζωνην εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἔπειτα κρύψου εἰς ἕνα μέρος τὸ ναοῦ, καὶ φρόντιζε, ἐαν ἴδῃς τον ἐναρέτον καὶ εὐλαβῆ δοῦλον τοῦ θεοῦ αὐξέντιον τὸν πρεσβύτερον, νὰ τὴν ἐπάρῃ, μὴ σωτύχῃς τίποτες Εἰ δὲ καὶ τύχῃ ἄλλος, μήτην ἀφήσῃς, ἀλλα παλιν νὰ μὲ τὴν φέρῃς. Ταῦτα δὲ εἶπε, κρίνωντας εἰς τὴν δόξαν αὐτὴ, ὅτι ἐαν λάβῃ τὴν ζωνην ὁ ἱερεὺς, εἶναι θεία οἰκονομία, νὰ παρρησιασθῇ, νὰ λάβῃ τὸ μαρτύριον, ὁπου ἐπόθει. Εἰ δὲ καὶ τοῦτο δὲν ἀπαντήσῃ, νὰ μείνῃ ἀκόμη εἰς τὴν ὑπόμνησιν. Τουτου γλυκόμηλε ὑπέρτερον ὁ δοῦλος, καὶ λέγεται. Τὴν ὥραν ὁπου ἔβαλα τὴν ζώνην εἰς τὸ θυσιαστηριον, καθώσπου ἐπέλθουσα, εἰσῆλθεν ὁ πρεσβύτερος αὐξέντιος, ὡσαν νὰ τὸν εἶχεν ἀπεσταλμένον τινας, καὶ ἐπῆρεν την. Ταῦτα ἀκούσας ὁ εὐλαβὴς ἐστάθιος ἐχάρη. Καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τους ἀγαπημένους του, νὰ τους φιλέσῃ. Καὶ καθὼς ἔζωναν, εἶχε πολλὴν εὐφροσυνην ὁ ἅγιος. Καὶ ἔλαμψε το πρόσωπόν του, δείχνοντας φαιδρότητα ἄπειρον. Τόσον, ὡσοὺ ἐξενίζοντο πάντες εἰ το ἀσυνήθες αὐτὸ θέαμα τοῦ ἀνδρός, ὁπου ἄλλην φορὰν δὲν ἔτυχεν. Εἶς δὲ ἀπὸ τους καλεσμένους φίλους του ἀνεψιὸς, εὐγλυκόμηλος τὄνομα. Ἔχων θάρρος εἰς αὐτὴν, τὸν ἠρώτησε, λέγων. Διδάσκαλε εὐστάθιε. Μὴ νὰ εἶσαι πιεζαρος, ἐπειδὴ ἐσὺ ἐτάξεν ὁ αὐθέντης μας, νὰ ἑτοιμάσουσιν αὔριο τα βασανιστηρια ὄργανα, νὰ τιμωρήσῃ τους χριστιανους, ἐλπίζων τάχα ἐξ αὐτοῦ νὰ κερδήσῃς τίποτες; Τοῦτο δὲ εἶπε, ἐπειδὴ ἦτον ἐπιθυμία τὸν χρόνον καλοκαιρίσιος ὁ εὐστάθιος. Ὄχι μὰ αὐτὸ ἀποκρίνατο. Καλῶς ὑπέλαβες, ὅτι αὔριον ἐκδέχομαι, να δοκιμήσω θησαυρον πολλὴν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Τὴν ἑπερχομένην ἡμέραν καθίσας ὅπου θρόνου ὁ λυσίας ἐν μέσῳ τῆς πολεως, προστάσσει, νὰ φέρουσι τους φυλακωμένους ἅπαντας εἰς ἐξέτασιν. Ὁ δὲ εὐστάθιος ἀπελθὼν εἰς τὴν φυλακὴν, παρεκαλει τους ἁγίους, νὰ κάμουν ὅλοι τοῦτον δέησιν, ἐπειὴ καὶ

αὐτος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤθελε νὰ ἐναθῇ μετ' αὐτῆς εἰς τὸν οἶκον τῆ μαγειρείε. Ποιήσαντες οὖν οἱ ἅγιοι τὴν φρόνησιν αὐτῶν εἰς τὴν ὑποδοχὴν, ἠκολούθησαν τὸν δυσβαστάσιον. Ὅτις ἀπελθὼν ἐπάνω τοῦ ἐπάρχου, ὕβρισεν αὐτὸν μὲ παρρησίαν πολλὴν. καὶ ἀνδραποδώδη φιόνημα. Ὁ δὲ λυσίας θαυμάσας τὴν ἀπροσδόκητο παρρησίαν τοῦ αἰδρὸς ταύτης, τὸν ἐκίταξε μὲ ὀφθαλμα φοβερὸν καὶ ἀγερωχόν. Καὶ δυγάζωντας μέγαν σεναγμὸν ἐκ τῆς θυμωμδύης καρδίας τε, ἐβρόντησε ταῦτα. Εὐγάλετε τὴν χλεῦναν καὶ τὴν ζώνην ὁπού φορεῖ, δλὰ να γνωρισθῇ μὲ τὸ σημεῖον ἑαυτοῦ ὁ ἀλιτήριος. Ξένος τῆς σβαστείας καὶ τιμῆς ὁπού εἶχεν ἕως τὴν σήμερον. Ἔπειτα γυμνὸν τὸ σῶμα, καὶ δεδεμένον χεῖρας καὶ πόδας τὸν ταπίσατε κατὰ γῆς. Τούτου γλυκυθύμου ταχέως, εἶπεν αὐτῷ. Μὴ νὰ ἐντροπήσες ἄθλιε εἰς σπήλαια τα ἐλεθεια, ὁπού ἐλάλησες; Ἀλλὰ πλειν ἀρχίσουν τὰ βάσανα καὶ ἡ κόλασις. Εἰπὲ, πόθεν εἶσαι; Πῶς ὀνομάζεσαι; Καὶ μὲ τί ξόπον ἐπλανέθης; Καὶ ἠλλαξες τὴν θρησκείανσου. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Ἀπὸ τὰ ἀράβρακα εἶμαι, δυσβάστιος τὄνομα, κυρίσπης τὴν ἐπουσίαν τῶ παζάρου. Δοῦλος δὲ ὑπάρχω τοῦ δεσπότου ἡμῶν ὅλων θεοῦ. Καὶ τοῦ φροσκυνητοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἰησοῦ χειστοῦ. Καὶ τοῦ παναγίου πνεύματος. Τὸ ὁποῖον σ' βας ἐδιδάχθη, καὶ φροσκυνῶ ἀπὸ μικρὸν βρέφος. Τότες ἠρώτησε ὁ λυσίας τὴν τάξιν, φόσους χρόνους εἶχεν εἰς τὴν σβαστείαν ὁ ἅγιος; Καὶ εἶπον αὐτῷ. Εἰκοσὶ ἕπτα χρόνοι εἶναι σήμερον, ὁπὲ ὑπηρέτησέν τε νεαρᾶς ἡλικίας τὸ τὲ συμβέλε ὀφφίκιον. Καὶ σβαφεὶς ὁ ἄρχων, εἶπεν. Ἐγνώρισον δυσβάστε τὴν ζημίαν, ὁπὲ δλὰ τὴν ἀπειθείανσου ἔχεις να λάβης. Καὶ μεταμελήθης ἀπὸ τὴν μανίανσου ταύτην μὲ σωφρονα λογισμὸν. Μὴ καταλιμπάνης τὴν σβαστειαν, ὁποῦ μὲ τοσαύτην δυταξίαν ἐσυνάξες. Καὶ δὲν πάλεσον τὴν εὔσπλαγχνον δεύαιαν τῆς θεῶν. Τὴν καλοσυνην τῆς βασιλέων. Καὶ τὴν τοῦ δικαστηρίε φιλανθρωπίαν. Λέγεντον ὁ ἅγιος. Οὐδεὶς ἄνθρωπος, ὁπού νὰ ἔχῃ γνῶσιν καὶ λογισμὸν, φροσέσει ποτὲ, να φροσκυνῆσι κωφα ξόανα καὶ ἀλιτηρίους δαίμονας. Καθὼς γέγραπται εἰς ταῖς θείαις γραφαῖς. Οἱ θεοὶ ὁποῦ δὲν ἐποίησαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν νὰ ἀπωλεσθῆσιν. Ὁ δὲ ἄρχων εἶπεν. Ἀμὴ θεὸν ἐσαυρωμδύον, σέργει τινὰς ἄνθρωπος κύριος λογισμοῦ, να λαξδῇ, καθως ἐσεῖς οἱ δυσυχεῖς κάμνετε; Καὶ ὁ ἅγιος. Ἐὰν δὲν ἦτον ἠλλοιωμένη ἡ ἔννοια τοῦ νοὸς σου, καὶ ἡ ψυχήσου μεμγμδύη μὲ τα γήϊνα πάθη, σὲ ἤθελα ἀποδείξη τὸν ἐσαυρωμδύον

μὸν ἐτοῦτον σωτῆρα καὶ κύριον ἀληθῆ, καὶ δημιουργὸν πάσης κτίσεως, σὺν τῷ πατρὶ πρὸ αἰώνων ὑπάρχοντα. καὶ πῶς ἀ[illegible]λω ἄῤῥητον αὐτοῦ σοφίαν ἀνέστησε τὴν νέκρωσίν μας καὶ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ θείου βαπτίσματος. Θέλοντας δὲ νὰ μάθωμεν τὸν λογισμὸν ὁ ἅγιος, τὸν ἀπεκρίθη ὁ μακάριος, λέγων. Κρεμάσετε μὲ σχοινία τὸν ἀνδριαντοποιὸν ἐτοῦτον. Βάλλετε ὑποκάτω στέγην πολλὴν, να καταφλεχθοῦν τὰ ὑποτρόπια τοῦτου. Καὶ ἄνωθεν ἤρχισαν τὸν δέρνετε μὲ ῥαβδία ἀνηλεῶς, ὄχι να μάθῃ, να ἀποκρίνεται. Καταφλεγόμενος δὲ ὁ ἅγιος πολλὰς ὥρας κάτωθεν τὴν ποιλίαν καὶ τὰ σπλάγχνα ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ μαστιζόμενος τὴν ῥάχιν, οὐδεποσῶς φωνὴν ἔπεμψεν. Οὔτε κἂν ἡ ὄψις του ἤλλαξεν. Ἀμὴ ἐφαίνετο, πῶς ἦτον ἄλλο σῶμα ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐτιμωρᾶτο, καὶ ὄχι τὸ ἐδικόντου. Θαυμάζων οὖν ὁ ἄρχων, ἐρωτᾷ σει, να τὸν ἀγάλωσι ἀπὸ τὴν βάσανον. καὶ ὑπογελῶντας μικρὸν, τοῦ εἶπε, Πῶς σε ἄφεσεν ὠτὴ ἡ τέρψις καὶ ἀδιαβασις; καὶ ὁ ἅγιος. Χαραὶ μεγάλη τὸ ἔχω. Ὁ δὲ εἶπεν. Ἐπειδὴ τοῦ ἀέσωσι τὰ θλιβερὰ, συγκεράσετε ἄλας πολὺ μὲ ὄξος χύσετέτο εἰς τὰς πληγάς του, ἔσωσε τὰς τείβετε μὲ ὄξος καὶ κοπέρα κεραμίδα. Οὕτως εἶπε, καὶ παραυθὺς οἱ ὑπηρέται τὰ ροστιχθέντα ἐπλήρωσαν. καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν εἶχεν ὁ ἅγιος. Ὥστε ποσπὸν στεναγμὸν δὲν εὔγαλεν. Ὁ δὲ ἄρχων τὸν ἐπερείπαιζεν, ἐπαινῶντας κατ᾽ εἰρωνίαν τὴν καρτερίαντου. Λέγειτον ὁ ἅγιος.

Ἐὰν νομίζῃς, ὅτι παλαιπωρίαν μοῦ δίδεις μὲ τὰ κολαστήρια ἐτοῦτα, πλανᾶσαι ὦ δικασα. Ὅτι σήμερόν με ἠξίωσας, να ἀπολαύσω τὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ ἐπόθουν. Ἐφθειρέσμου τὰ ἀνήμερα καὶ ἀχαλίνωτα πάθη τῆς σαρκός. Ἐχαρισέσμου τὸ φυλακτήριον τοῦ πνεύματος τῆς ἀθανασίας ἀνίκητον. καὶ ἔδειξάσμοι ὁδὸν σωτόμον καὶ ἀκοπίαστον. Μὲ τὴν ὁποίαν θέλω δρομηθῇ, να τελέσω εἰς τὸ ὀσβάκινον ἐτοῦτο σῶμα τὴν πολιτείαν ἀγγελικὴν, καὶ ν᾽ ἀπολαύσω βασιλείαν ἀράνιον. Τώρα ἠξεύρω, πῶς εἶμαι ναὸς θεοῦ, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον οἰκεῖ ἐν ἐμοὶ. ἀπεῦδε λοιπὸν, καὶ ἀγωνίζε, ὑπηρέτα τοῦ διαβόλε. δοκίμασόνμε πάλιν καὶ πάλιν, ὡσὰν χρυσὸν εἰς τὴν κάμινον. καὶ δὲν θέλεις εὕρει ῥύπον ποσῶς εἰς τὰ λόγεμα. ὅτι οἱ θεοῖσε εἶναι βδελύγματα, ὁποῦ κυριεύουν τὴν ἀλογίαν εὐένα καὶ τὰ βασιλέωσου. ὁ δὲξ εἶπεν, ὡς ὁμοιάζει τὸ σῶμασε διὰ να εἶναι σαθρὸν καὶ πληγωμένον τὸ σῶμασε, ἐχάλασαν καὶ αἱ φρένεσσε, διὰ τοῦτο λαλεῖς

μὲ

μὲ τόσα βαττολογίαν ἄχρηστα ῥήματα. ἐαν ἐδιώνετο ὁ θεὸς σας ἐνεῖνος νὰ σὲ καταστήσῃ ἀθανάτου, ἄραγε, δέν σε ἐλύζωνε κὴ ὅσο σοῦτσι τσὶ τιμωρίαν. Ἄφες ἄδλιε αὐτὰ τὰ ὀνείρατα τῆς ματαίων ἐλπίδων. Καὶ φρόνεις τὸ συμφέρον σου. λέγειτον ὁ ἅγιος. Θέλεις νὰ βεβαιωθῆς τετυφλωμένε, μὲ τας αἰσθήσεις σου, ὅτι δεν εἶναι τίποτες νὰ ἀδυνατῇ τὰ θεσμου; Κίταξον εἰς ἐμένα. καὶ φρόσεχε, ὁπού θαιρεῖς, νὰ εἶμαι θανατωμένος ἀπὸ τσὶ βάσανον. ταῦτα εἰπών, ἐπίταξεν αὐτὸν ἅπαντες. καὶ ἔτσι ἐξαφνις, ὢ τοῦ θαύματος, ἐβγῆκαν ὡσεὶ λεπίδες ἀπὸ τσὶ σάρκατσ, καὶ ὅλος ἔμεινεν ὑγιὴς, μήτε κἂν μικρὸν σημεῖον ἔχων πληγῆς. Καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν θεὸν εἰς τσιαύτσι θαυματουργίαν. Τότε καὶ ἕνας ὀφφικιάλιος τῆς αὐτῆς ταξεως, ὁποῦ ἐπαράστεκεν εἰς τὸν ἅγιον ὡς ὑπηρέτης τῆς αὐθεντίας, ἐγένιος ὀνομαζόμενος. συμπολίτης τῆ δυσγατίου, ἐβόησε, λέγων. λυσία καὶ ἐγὼ χεισιανὸς εἶμαι, καὶ τσὶ θρησκειαν σε ἀναθεματίζω. καὶ αντιπασομαι τα βασιλικὰ καὶ ἐδικάσου φροστάγματα, καθὼς καὶ ὁ κύριός μου δύσβάτιος. Ὁ ὅ ἄρχων ἐκέλευσε, νὰ τοὺς δέσουν καὶ τους δύο μὲ ἅλυσες εἰς ὅλον το σῶμα, νὰ τοὺς φυλακώσουν μὲ τους ἄλλοιπους χεισιανὲς ἕως ἀλλέωτου φροστάξιν. Οὕτως εἰπὼν, ἠγέρθη τοῦ θρόνου. οἱ δὲ ἅγιοι εἰσῆλθον εἰς τσὶ φυλακσὶ, χαίροντες ὁμοῦ, & ψάλλοντες ταῦτα. Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν, ἢ τί τερπνὸν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό. καὶ πληρώσαντες τσὶ δύσι, τους ἐδίδασκεν ὁ δύσγράτιος. καὶ τὰς ἐπαρακίνα, νὰ εἶναι φρόθυμοι εἰς τὸν φροκείμενον ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως. τῇ ἐπαύριον ἐγερθεὶς ὁ λυσίας ἐφρόσταξε τοὺς δουλοστου, να ἑτοιμάσουν τὰ χρειαζόμενα τῆς ὁδοιπορείας. νὰ ὑπάγῃ εἰς τσὶ νικόπολιν. αὐτος δὲ ἀπῆλθεν εἰς τσὶ φυλακσὶ, καὶ φροσάσει, νὰ ξαβίξῃ ἔξω τον ἅγιον. καὶ χαμογελάσας, εἶπεν αὐτῷ. χαίρομαι ἠγαπημένε δύσβάτιε. ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο. ὁ παντοκράτωρ θεὸς, ὃν ἐγὼ λαξεύω νὰ σᾶ δώσῃ τσὶ ἀμοιβὴ τᾶ χαιρετισμᾶ ἀξιως ὧ δικασά. ὁ δὲ εἶπε. δι' τὸν θεόν σε ἐγὼ ἔχω τ' ἔννοιαν. σὺ δὲ λάβε ταῦτα τὰ ὑποδήματα, νὰ μας συνοδεύσῃς μὲ χαράς. Εἰς αὐτὰ εἶχαν ἐμπηγμένα καρφία μακρὰ καὶ σιβλωτὰ, διὰ νὰ ξυπήσουν τοὺς πόδας του. Τὰ ὁποῖα τᾶ ἔβαλαν, καὶ ἔσφυξεν ὁ δούξ τὰ δέματα, & τὰ ἐβγαλλωσε μὲ το δακτυλίδιόν του. Καὶ ἔτσι τὸν ἐξαβέσαν, καὶ ἔδειραν ὅλον τὸν δρόμον μὲ τὰς ἄλλας ἁγίους, ἀκολουθῶν καὶ ὁ δούξ μὲ ὅλην τσὶ σχετείαν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὸ κάστρον τῆς ἀραβράκων.

Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ σαύτες οἱ τις γωνας ἐκεινης ἔδραμαν, να ἰδουν τὸν δυσράτιον. Ἀλλα ἀδελφας συγχρονης ἡ φίλος αὐτε ἐτολμα να πλησιασῃ. Διατὶ εἶχε φροσέξῃ ὁ δεξ νὰ δένουν ὅσες σιμώσειν εἰς τους ἁγίους. Ἦτον δὲ τις ἄνθρωπος εἰς το κάστρον ἐκεῖνο ἰδιώτης, ἀπὸ γράμματα. Ἀλλὰ φράγματε βιοτικὰ εἶχε τὸ ἀρκετόν του, μαρδάριος ὀνομαζόμενος. Ὁ ὁποῖος ἔκτισεν οἶκον καὶ καταλαχὲ ἐσκέπαζε το δῶμα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἰδὼν δὲ ὡς ἀσέρα φθειρανῆ τον δυσράτιον εἰς τὸ μέσον τῆς ἁγίων, καὶ κατελθὼν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, λέγει τῆς γυναικός του εἰς ἀρμηνικὴν ἀλεκτον. βλέφεις ὦ γυναι τον κύριον τῆς φθορικίδος μας, ὁποῦ εἶχε τόσα χρήματα καὶ φθειφαίειαν γένης, καὶ τόσην σεβατείαν, πῶς τὰ ἐκαταφρόνεσεν ὅλα, καὶ ὑπάγει νὰ γδύσῃ θυσία ἀφρόσδεκτος παρ' θεοῦ, διὰ νἀξιωθῇ τῆς βασιλείας τῆς οὐρανῶν; μακάριος αὐτος. ὅτι καὶ ἐδῶ ἦτον πλούσιος καὶ περίδοξος. Καὶ φρὸς τον δεσποτικὸν χριστὸν πάλιν θέλει ἔχῃ μεγάλην τὴν παρρησίαν, νὰ ἀξιωθῇ μὲ τοὺς ἀγγέλους τῆς ἀφθάρτου ἀπολαύσεως. ἡ δὲ καλὴ ἐκείνη γυνὴ ἀπεκρίνατο. Τίσε ἐμποδίζει ἀνήρμου γλυκύτατε, νὰ τὸν συνοδεύσῃς, ἵνα ἀξιωθῇς μετ' αὐτοῦ τῆς ἀγαθῆς τελειώσεως καὶ γένῃς φροστάτης ἐμοῦ φρὸς κύριον. Καὶ τῆς μικρῶν παιδίων τούτων καὶ ὅλου τοῦ γένους; λέγει της ὁ μαρδάριος. δόσμοι τὰ ὑποθηματάμε, νὰ πορεύθῶ τὴν ὁδὸν, ὁποῦ ἐπιθυμᾷ ἡ ψυχήμε. ἡ δὲ μετὰ σωφροσύνης καὶ χαρᾶς πολλῆς τὸ φροσταχθὲν ἐτελεσεν. ἐκεῖνος δὲ ἔβαλεν αὐτὰ καὶ τὸ ἱμάτιον. ἔπειτα ἐνηγκαλίσθη τὰ δύοτον τέκνα. καὶ σταθεὶς κατ' ἀνατολας', φροσήυξατο, λέγων. δέσποτα θεὲ πάτερ παντοκράτορ. καὶ κύριε ἰησοῦ χριστέ, καὶ ἅγιον πνεῦμα, μία θεότης, μία δυύαμις, ἐλέησόνμε τον ἁμαρτωλὸν. καὶ παραγχνίσθητι, καὶ ἀντιλαβοῦ τῆς δούλησου, καὶ τῆς δύο νηπίων τέκνων, ὁ φροστάτης τῆς χηρῶν, καὶ πατὴρ τῆς ὀρφανῶν. Ἐγὼ γὸ δέσποτα μετὰ πολλῆς τῆς φροθυμίας φρὸς σὲ ἔρχομαι. Ταῦτε εἰπὼν. κατεφίλησε τὰ παιδία, καὶ ἀποχαιρέτησε τὴν γυναῖκα του, λέγων. σώζου ὦ γυναι, καὶ μὴ λυποῦ μηδὲ δάκρυε. ἀλλὰ χαῖρε & ἀγαλλία. Σὲ γὸ νὴ τὰ παιδία, & τὴν ψυχήμε φαδανίθημοι εἰς τας χεῖρας τῦ παντοδυυάμου θεῦ ἡμῶν. Ὕστως εἶπε. Καὶ ἀπῆλθε δρομαῖος εἰς πλήσιον τινὰ & ὄπισθεν ἄνδρα φροεχῶντα τῆς αὐτῆς χώρας, μακάτορα τὴν ἐπωνυμίαν καὶ λέγεντον. Γὸ δὲ ἐγὼ πορεύομαι φρὸς τὸν συγχρονῆ καὶ φίλονσε κυρισίλλιν. καὶ (τοῦ θεῦ θέλοντος) γίνομαι παιδίατου εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεως. ωξεκυλῶσε λοιπὸν, νὰ χθύσῃ τῆς γυναικὸς καὶ τῆ τέκνων-
μου μετὰ θεὸν προσάτης εἰς τὴν ζωὴν ταύτην. κὴ θέλω σᾶ γένῃ
ἐργάτης καὶ ἐγὼ δι αὐτὴν τ' χάριν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως πρὸς
θεὸν, ἵνα τὸν μισθὸν ἀπολάβῃς. Ὁ δὲ βλαβὴς ἐκεῖνος αἰὴρ ἀπε-
κρίνατο, ἄπελθε ἐν εἰρήνῃ τέκνον, εἰς τὴν καλὴν ὁδὸν πλήρωσον
τὴν ἐπιθυμίαν σου. Καὶ ωξεὶ τάτε μὴ φροντίσῃς. καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι
πνευματικὸς ξάδελφος τῆς γυναικός σου αἰὴρ, ⁊ πατὴρ τῆ παιδίων σου.
εὐχαριτήσας αὐτὸν ὁ μαρδάριος, ἀπῆλθε. Καὶ φθάσας τὰς αὐλὰς,
ἐκάλεσε τὸν βλάβην οὕτως. δέσποτα κυρισίκη. καλῶς ξέχει προς
τὸν ποιμένα τὸ ἄκακον πρόβατον. Οὕτως ἦλθον κὴ ἐγὼ προς σέ,
να σὲ σωοδεύσω. δέξαιμε αὐτὸν, συναριθμησόνμε μὲ τὴν ἁγίαν σου
συνοδίαν. καὶ προσαγαγέμε, αὐ εἶμαι κὴ ἀναξιος, εἰς τὸν διαπό-
τὴν χριστὸν, καὶ σωτῆραμου, μάρτυρα. ταῦτα εἶπὼν, ἐβόησε φω-
νῇ μεγάλῃ, λέγων. χριστιανὸς εἶμαι καὶ ἐγὼ ὡς ⁊ ὁ κυριόσμε δύ-
σιαιος. ἀκούσατε ὑπηρέται τοῦ διαβόλου. τότες οἱ σραγιῶται ἔδε-
σαν καὶ αὐτὸν, καὶ ἐφυλάκωσαν μὲ τοὺς ἄλλους ἁγίους. ἀναγγείλαν-
τες καὶ περὶ αὐτῆ τῆ λυσία. Ὅτις ἐβρυχήθη ὡς λέων. καὶ
καθίσας εἰς ἐξέταση, προσάσει, νὰ φέρουν τὸν προρρηθέντα πρεσ-
βύτερον αὐξέντιον, τὸν ὁποῖον εἶχασι φυλακωμένον κὴ αὐτὸν πρω-
πότερα. καὶ λέγειτου. Αὐξέντιε, ἐλεύθερωσον μᾶς ἡμᾶς ἀπὸ τὰς
κόπους. καὶ τοῦ λέγουσου ἀξίωσον σωτηρίας. ἐπὶ σρέψον ἀπὸ τὴν
ἐλέθριον γνωμίωσου, καὶ πράσσεσον εἰς τὴν ἀγαθότητα τ' θε-
ῶν, να σὲ συγχωρήσουν. λέγειτον ὁ αὐξέντιος. Σιωπόμως ἄκου-
σον, ὦ λυσία. Ὁμνύωσου τὴν παροῦσαν δίκην, ὅτι ἡ γνώ-
μημου εἶναι ἀμετάθετος. ἕνα θεὸν ἐξομόρω, καὶ αὐτὸν σέβουαι.
Κᾶν ἀναριθμήτους δαρμοὺς καὶ πληγασμοὶ δώσῃς. Κᾶν μὲ φλόγα κὴ
σιδηρον μὲ κατακαλώσῃς. Κᾶν μὲ ἄλλην δεμυτέραν κόλασιν,
μὲ δοκιμάσῃς. Δὲν θέλεις δυνηθῇ, νὰ μοῦ κλίνῃς τὸν λογισμόν
ἀπότοτε. Τότες ὁ ἄρχων, ἔδωκε κατ' αὐτὲ τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὸν ἀ-
ποκεφαλίσουν εἰς ἕνα δάσον ἔρημον, νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ, ἕως νὰ φά-
γουσι τὰ θηρία τὸ λείψανόντου. Ἔπειτα ἐπρόσταξε, νὰ φέρουσι
τὸν μαρδάριον. Ὁ δὲ εἶπε πρὸς τὸν βλάβην. Κυριέμε κυρισί-
κη, εὔξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, δέομαί σου. Καὶ δίδαξόνμε, τὶ νὰ ἀποκριθῶ
τὸν ψυχοβλαβῆ δικασὴ. Μηπότε ὡς χριστὸν καὶ ἀρρέμματον
χλευάσῃμε ὁ αἱμήμερος λύκος ἅτος. Λέγειτον ὁ βλάβης. Ἐ-
πίμβρε, ἀδελφὲ μαρδάριε, μόνον λέγων, χριστιανὸς εἶμαι. Καὶ μὴ
ἀποκριθῇς ἄλλο τίποτες. Ἠφέραντον γοῦν οἱ σραγιῶται ἔμπρο-
σθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωσεν τὴ δουκίς. Ὁ δὲ ἠρώτησε αὐτὴ το ὄνομα τὴν τύχην καὶ ἐπιτηδεύμα. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίνατο. Χρεισιανὸς εἶμαι. Καὶ πάλιν ἐρωτήσας αὐτὸν ὁ ἄρχων, νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα ⸗ πατρίδατε, δὲν ἤλεγξν ἄλλον λόγον παρὲξ ἐτοῦτον. Χρεισιανὸς εἶμαι, καὶ δοῦλος χρεισῦ. Ἰδὼν σὺν ὁ μιαρὸς δὲξ αὐτὴ τὴν ἁπλότητα, εἶπε. Τρυπήσετε μὲ περβέλιον τοὺς ἀστραγάλουστου, περάσετε σχοινία ἀπὸ ταῖς τρύπαις, κρεμάσετέτον. Καὶ μὲ πυρωμυρίας σούβλας, καύσετε τὰ νεφρὰ καὶ τὴν ῥάχιντε. Δια νὰ βάλλη γνῶσιν, νὰ ἀποκρίνεται ἱκανῶς. Τότε γλυομένε. Καὶ πολλὴν ὥραν κρεμάμενος κατακέφαλα, καὶ μὲ ταῖς σούβλαις καιόμενος, ἀνέπεμψε φωνὴν, λέγων. Δέσποτα κύριε, εὐχαριστῶσοι, ὅτι κατηξίωσάς με τὴν ἀγωνιῶν τάτων. Ἐπροπόθησα τὸ σωτηρικόν σε, καὶ ἠγάπησα αὐτὸ σφόδρα. Δέξαι ἐν εἰρήνη το πνεῦμαμου. Ταῦτα εἰπὼν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν, καὶ κατέβασαν τὸ ἅγιον αὐτὲ λείψανον. Ὁ δὲ ἡγεμὼν εἶπε. Φέρετε τὸν ἄχρηστον, καὶ ὄχι χρεισιανὸν, εὐγένιον, ὅπου ἐτόλμησε προχθὲς καὶ μᾶς ὕβρεισεν. Ἤφεραν σὺν αὐτον, καὶ λέγειτου ὁ λυσίας. Εἰπέμοι παμμίαρε. Ποῖος δαίμωνας φονικός σε ἠγείωσε, νὰ ἔλθῃς μὲ τοσαύτην αὐθάδειαν, νὰ μᾶς ὕβρείσῃς, δὲν βανώντας εἰς τὸν νεὼν σε τὸ αὐστηρὸν τοῦ δικαστηρίου αἰσχυντε; Λέγειτον ὁ εὐγένιος, ὁ θεός μου, ὁ οποῖος καταργεῖ τοὺς δαίμονας, ὅπου πρόσωπᾶς, μὲ ἐδωάμωσε, καὶ μοῦ ἐχάρισε παῤῥησίαν, νὰ καταφρονέσω τὴν παλαιπωρίανσου ῥέρυπωμένε σπήλε. καὶ τοῦ διαβόλου θησαυρέ, ὅπου μέλλει νὰ παραδοθῇς αἰτάμα μετ' αὐτὴ εἰς ἀπώλειαν. ὁ δὲ λυσίας εἶπε. Κόψετε τὴν ἐφύβειο τον γλῶσαν καὶ χεῖρας του. καὶ τζακίσετε μὲ ῥάβδον τὰ σκελητον, διὰ νὰ σωτυχένῃ μετ' ἐμᾶς φρονιμώτερα. Τούτων γλυομένων, καὶ αὐτὸς παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὁ τεισόλβιος. Ὁ δὲ τεισάθλιος ἡγεμὼν ἐξῆλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὸ διάδα, νὰ γυμνάσῃ τοὺς σρατιώτας, κατὰ το σωήθες. καὶ ἔτω τὰς ἕνας ἔδειχνε τὴν μάθησιν, ὅπου εἶχεν εἰς τοῦ πολέμου τὰ ὅπλα. Ἐκάθετο δὲ ὁ λυσίας εἰς ἕνα τόπον, ⸗ ἐφαίνει κατ' ὄνομα ἕνα ῥὸς ἕνα τοὺς σρατιώτας, νὰ περνᾷ ἐπ' ἐμπροσθεν αὐτὴ, νὰ δείχνη τὴν ἀνδρειαν καὶ ἐμπειρίαντου. Ἦτον δὲ εἷς σρατιώτης ὠμαίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ εὔμορφος εἰς τὴν θεωρίαν, ⸗ εἰς τὴν ἡλικίαν ⸗ ἀνὴρ ἀνὸς, ἀρέσκης ὀνομαζόμενος. τοῦτον ἰδὼν ὁ λυσίας, ἐπαίνεσε πολλὰ τὴν θέαν αὐτὴ. καὶ τὸν ἐκάρξε, νὰ ῥίξῃ κατὰ τὸ σκοπτοῦ το κοντάρι. Ὡς εἶδαντας, νὰ συκάση το χέρι, νὰ πιάσῃ τὸ ὅπλον, ἐξαπλώθη τὸ ῥόχοντο, καὶ ἔφαιη ἕνας χρυσὸς σαυρὸς, ὅπου ἐφόρει εἰς

τὸν σῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ σῆθος του. Τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ ἄρχων, τὸν ἐφώνησε, νὰ πλησιάσῃ. καὶ λαβὼν τὸν σαυρὸν εἰς χεῖρας του, εἶπεν αὐτῷ. Τί εἶναι τοῦτο, μὴ νὰ εἶσαι καὶ σὺ τῶ ἐσαυρωμένω; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ναὶ, δοῦλος εἶμαι τοῦ δεσπότουμε Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ βασάζω τοῦτον τὸν σαυρὸν φυλακτήριον, νὰ νικῶ πάντα τὰ ἐπερχόμενά μοι κακὰ, μὲ τὴν τούτου βοήθειαν. Ὁ δὲ ἄρχων εἶπε. Δέσετε καὶ τὸν θαυμαστὸν αὐτὸν στρατιώτην μὲ τὸν δημιον ἐκεῖνον δύστρατον, νὰ τοὺς ὁδηγήσω εἰς τὴν νικόπολιν. Εἰς τὴν ὁποίαν ὅταν ἔφθασε, προσῆλθον αὐτῷ πλῆθος πολὺ τῆς στρατιωτῆς ἐκείνης τῆς πόλεως. Καὶ πάντες μιᾷ φωνῇ ἔκραζον. Λυσία, καὶ ἡμεῖς τὸ δεσπότου χειστοῦ εἴμεθεν στρατιῶται, καὶ ὡς θέλεις ποίησον. Ἐκεῖνος δὲ πρῶτα μὲν ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁρμήσουν κατ' αὐτοῦ. Ἔπειτα βλέπων, ὅτι ὡς πρόβατα παρεδόθησαν, ἐκέλευσε, νὰ τοὺς φυλακώσουν. Εἶτα διελογίζετο, μὲ ποῖον τρόπον νὰ τοὺς θανατώσῃ, νὰ μηδὲν γένῃ σύγχυσις ἀπὸ τὸς συγγενεῖς καὶ φίλους αὐτῶν. Περισσότερον δὲ ἐδειλία τὸν ἅγιον δύστρατον. Μήποτε πάλιν κολάζων αὐτὸν, ὁμοίως θαυματουργήσῃ τίποτις, καὶ οὐ μόνον τοὺς χεισιανοὺς εἰς τὴν πίστιν σπείξει, ἀλλὰ καὶ τὰς ἕλληνας μεταστρέψει. Ἀποφάσισε γοῦν, νὰ σείλῃ τοὺς ἁγίους δύστρατον καὶ ὁρίστην τὸν ἀγγελοκλάω εἰς τὴν σεβάστειαν. Τοῦ ὁποίου ἔστειλε καὶ τὴν ἔπιστολὴν ταύτην.

Εἰς τὸν μεγαλοφρεπέστατον ἡγεμόνα τὸν ἀγγελόλαον, λυσίας ὁ δικῆ. Γινώσκοντες οἱ θειότατοι βασιλεῖς ἡμῶν, ὅτι εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν εἶναι τὶς ἄλλος ἀπὸ σένα ὑψηλότερος εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐρευνᾷ, καὶ νὰ διορίσῃ τὰ ἀπόρρητα καὶ δυσερμήνευτα πράγματα, σὲ ἔδωσαν τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀρχῆς ταύτης, διὰ τὴν ἀοκνόνοιαν σουδὴν, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς σου. Ἐπειδὴ εἰς ὅλας τὰς πράξεις σου δὲν ἠμπορεῖται τίποτις καταφρονήσεως ἄξιον. Διὸ σέλλωσοι δεδεμένον τὸν δύστρατον ἐτοῦτον. ὅτι ἐγὼ δὲν ἔυρηκα τινὰ μέθοδον, νὰ τὸν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ ἄκομον τόλμημα τῆς χεισιανικῆς δεισιδαιμονίας. Ἀλλὰ μάλιστα ἀντὶ τῆς τιμῆς, ὁποῦ ἠξιώθηκε τῆς σρατείας, ἀνέβηκεν εἰς περισσοτέραν κενοδοξίαν, καὶ μᾶς ὕβρισεν ὁ ἀχάριστος. Τοῦτον δεξάμενος μὲ τὸν αὐτοῦ ὁμόφρονα ὁρίστην, δίκασον σὺ τοὺς κατὰ τὴν σοφωτάτην σου κρίσιν, καὶ τῆς βασιλέων τὰ δόγματα. Ἔῤῥωσο. Λαβόντες οἱ σρατιῶται τὰ γράμματα, καὶ τοὺς ἁγίους δεδεμένους, ἐπήγαιναν. Ὁ δὲ ἅγιος ἔψαλλεν. Ὁδὸν δικαιωμάτων σου ἠρετισάμην, συνέτησόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

τολαίσω. Καὶ πληρώσας τας δύχας, ἠρώτα τὸν μακάριον ὁρέστλω, λέγων. Ἀδελφὲ, διήγησαίμοι, μὲ τὶ προθυμίαν, καὶ εἰς ποῖον τόπον ἐτελειώθη ὁ ἅγιος αὐξέντιος. Ὁ δὲ ὁρέστης εἶπεν. Ἀφὲ ἔκαμψ ὁ δεξ τλὼ ὑποφασιν, νὰ τὸν θανατώσιω, ἐπαρεκάλεσε πολλὰ τοὺς στρατιώτας, νὰ τὸν φέρωω νὰ σὲ ἀνταμώσῃ, ⁊ δὲν ἠθέλησαν. Διατὶ ἦτον ὥρα τῦ γεύματος, καὶ ἐβιάζοντας οἱ κοιλιόδουλοι, νὰ πληρώσιω τὸ προσαγμα. ⁊ δύθὺς τὸν ἐπῆγαν εἰς τλὼ φάραγγα, ὁπῦ καλῦμψ ὁρώρειαν. Ἐρχόμψος δὲ ὁ ἅγιος κῇ τλὼ ὁδὸν ἔψαλλε. μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορδόμψοι ἐν νόμῳ κῦ. Καὶ ἕως αὐτὸ τῦ τόπυ ἐπλήρωσε τὸν ψαλμόν. Καὶ κλίνας τὰ γόνατα, ἐπροσεύχετο πολλὼ ὥραν. Εἶτα ἁπλώσας τας χεῖρας, ὡςπερ νὰ ἐδέχετο προσφοράν, εἶπε, τὸ, ἀμὼ, μὴ βλέπωντάς με πλησίοντου, μῦ εἶπε μυσικά. Ἀδελφὲ ὁρέστα. Εἶπὲ τὸν ἅγιον δυσράτιον, νὰ κάμῃ προσδυχὼ δῶ λύγυμυ. Καὶ ταχέως μὲ θέλει φθάσῃ. Ἐκδέχομαι γὸ αὐτὸν. Οὕτως εἶπε, ⁊ ἀπεκοφάλισαν αὐτὸν. Καὶ τινας ἀπὸ τὺς ὑποτεμένυς χειστιανὺς, δὲν ἐτόλμησε, νὰ πλησιάσῃ, δῶ τὶ τὺς εἶχασι διωγμένυς. Ὅταν δὲ ἐνύκτωσεν, ὑπῆγαν οἱ προεσβύτεροι τῦ ἀραβρόκων, καὶ ἔκλεψαν τὸ λείψανόντυ. Ἀμὴ τλὼ κεφαλὼ δὲν εὑρήκασι. Καὶ κλαίοντες δῶ ταύτλω, ἤκυσαν μίαν κουροῦναν, μὴ ἔπραζεν εἰς ἕνα δένδρον. Καὶ ἀπελθόντες σῦρον τλὼ ἁγίαν καρὰν, μὴ τ' ἐκρατῦσαν οἱ κλόνοι τῦ δένδρυ. Λαβόντες ἓν αὐτὴν δυλαβῶς, μὴ τὸ λείψανον, ἀπῆλθον εἰς τὸ κάστρον, τῦ κυρίυ κατδοδώσαντος. Ταῦτα ἀκύσας ὁ ἅγιος, ἔκλαυσε, δεόμψος τοῦ θεῦ, νὰ τὸν ἀξιώσῃ, νὰ τελειώσῃ καὶ αὐτὸς ὡσαύτως τὸν δρόμοντου. Εἶπε λέγει πρὸς τὸν ὁρέστω. Ἂς ὑπάγωμψ καὶ ἡμεῖς ασυδαίως, νὰ τὸν φθάσωμψ.

Εἰς πέντε ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τλὼ σεβάστειαν. Καὶ παρέδωσαν τὰς ἁγίας τῷ ἀγεικολάῳ. Ὅστις ἐκέλδυσε, νὰ τὰς φυλάσσω εἰς στρεαν μὴ ἀσφαλεσάτω φυλακὴν. Καὶ τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τῦ βήματος εἰς τὴν ἀγοραν, ἤφεραν τὰς ἁγίας, ἐκεῖ ἔμπροσθεν ἁπάσης τῆς πόλεως. Εἶτα λέγει ὁ ἄρχων. Ἀναγνώστετε πρότερον τὴν ἐπισολὼ τῦ βεβλέπτυ δικὸς λυσίυ, ⁊ τὴν ἔγγραφον ὄξέταξιν κῇ τῦ ἐσῶτος δυστρατίου γδρομψίω. Καὶ ἀκύοντας τλὼ κατάθεσιν εἰς ταῖς διατάξεσις τῦ ἁγίυ, ἐθαύμασε, καὶ λέγειτον. Μὴ βάλλης εἰς τὸν νῦνυ δυστράτιε, ὅτι νὰ ὁμοιάζῃ ἡ κόλασις, ὁπῦ σῦ δώσω, ὡς τοῦ λυσίυ τλὼ δίκλω. Εἰν οὖ δοκιμάσῃς αὐτλὼ, ὑπάκυσον τῇ βασιλικῶν προσαγμάτων, ⁊ προσελθὼν, προσκυνησον τοὺς μεγάλους θεύς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεὺς. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Κυριεύειν ⸗ ἐξουσιάζουν οἱ νόμοι τὲς βασιλεῖς, ὦ δικασὰ, ἢ ὄχι; Ὁ ἄρχων εἶπε. Ναὶ, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ βασιλεῖς τὲς φυλάγουσι, ⸗ δέντες καταφρονᾶσιν, ὑβρεποσῶς τὲς ἀνατιουῶται. Λοιπὸν (λέγειτον ὁ ἅγιος) εἶσαι χρεώσης νὰ κρατημένος ἐσὺ καὶ ὅλοι οἱ μὲ σᾶ, νὰ κάμνετε, καθὼς λέγω. Ἢ μόνον τὸν κόπον ἐσπήραν ἐκεῖνοι ὁπᾶ τὲς ἔγραψαν Ὁ ἄρχων εἶπε. Διὰ ποίαν αἰτίαν ταῦτα λαλεῖς ἀνοσία κεφαλὴ. Τίς ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ποτὲ ἐναντία τῷ νόμων; Λέγειτον ὁ ἅγιος. Εἰς τὸν νόμον τᾶ σεβασᾶ καίσαρος εἰσὶ γεγραμμένα ταῦτα. Πᾶσα βία καὶ δικασεία λόγε ⸗ ἔργε, ἀς λίπῃ ἀπὸ τας κρίσεις καὶ δικασήρια. Καὶ παντχᾶ ἀς πολιτεύεται ἡ θέλησις καὶ καταπῆσις τᾶ αὐτεξσίε. Καὶ πρέπει ὁ ἀρχόμενος, νὰ κάμῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα. Ἢ νικῶντας, νὰ λάβῃ τὸ ποθαζόμενον. Ἢ ἂν καταπεθῇ ⸗ νικηθῇ μὲ ἔυλογον καὶ δίκαιον ξόπον, νὰ τελέσῃ τὸ προσαιτόμενον θελεματικῶς μὲ τ' ἰδίαντα γνώμε. Τὸν δὲ ἄρχοντα προσάιτομαι, νὰ σμίγῃ τὸν φόβον μὲ τὴν πραότητα, νὰ κρίνῃ μὲ σοφίαν καὶ σωέσιν. Διὰ νὰ μήτον ἐχθρεύωνται τινὲς ἀπὸ τὸν φόβον. Μήτε πάλιν ἄλλοι νὰ κάμνεν ἀπειξίας διὰ τὴν πολλὴν πραότητα. Ταῦτα ὦ δικασὰ εἶναι γεγραμμένα ἔτας, ἢ ὄχι; Ὁ ἄρχων. Ναί. Καὶ ὁ ἅγιος, παρακαλῶσε λοιπὸν, νὰ φυλάξῃς τὴν τάξιν ταύτην καὶ εἰς ἐμένα. Λέγειτον ὁ ἄρχων. Καὶ εἰς τᾶ λόγουσα καὶ εἰς κάθε ἕνα, εἶναι ἀνάγκη, νὰ φυλάγωνται οἱ νόμοι μὲ τὸ πρεπούμενον σέβας. Καὶ ὁ ἅγιος. Δέομαίσε γωῦ, Συγκέρασόνσε τὸν φόβον μὲ τὴν πραότητα, ὡς δοκιμώτατος ὁπᾶ εἶσαι εἰς ταῦτα. καὶ θέλησον, νὰ δέχεσθῶμεν μὲ τὴν κρίσιν τᾶ λογικᾶ. Ἢ νὰ μὲ πείσῃς, νὰ προσκυνήσω τὲς θεὺς. Ἢ ἂν νικηθῇς, νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. Εἰ δὲ τᾶτο δὲν σέργεις. Χωρεὶς λόγων καὶ ἐξετάσεων. Τιμάρει. Σφάζε. Καὶ κάμε, εἴτι ἂν βάλεσαι. Ὁ ἄρχων εἶπε. Λέγε μὴ παῤῥησίας, εἴτι θέλεις, δέχε νὰ πολιτεύεται καὶ τὸ δικασήριον καλιώτερα. Τότε τὸν λέγει ὁ ἅγιος. Τίνα με κελεύεις νὰ προσκυνήσω ὦ δικασὰ, θεὸν, ἢ θεὺς; Ὁ ἄρχων εἶπε καὶ θεὸν καὶ θεὺς. καὶ ὁ ἅγιος ξαπίτερον καὶ μικροτέρους; καὶ ὁ ἄρχων. ναὶ τὸν δέχε πρώτερον. καὶ τότε τὸν Ἀπόλλωνα. Τὸν ποσειδῶνα, καὶ τὲς λοιπὲς. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Ποῖοι σοφοὶ, ἢ ἐξηγηταὶ, ἢ προφῆται ἔγραψαν νὰ προσκυνᾶτε τούτους; Ὁ ἄρχων εἶπεν. Ὁ πλάτων. Ὁ ἀριστοτέλης. Ὁ ἑρμῆς, καὶ οἱ λοιποὶ σοφοὶ. Τὲς ὁποίνες ἂν ἤθελες ἀναγνώσῃ, δύρατε, πῶς ἦταν θαυμασοὶ καὶ θεῖοι ἄνδρες, ἤθελες τὲς ἔχῃ εἰς δόλάβειαν, καὶ νὰ σέβεσαι τὴν τούτων ἐνθύμησιν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν. Λέγεσθον ὁ ἅγιος. Οὐδενὸς τέτων εἶμαι ἀμέτοχος, ἀλλὰ πάν-
τας τοὺς ἔμαθα παιδεύθεν. Καὶ πᾶσαν τὴν μουσικὴν ὁμοίως ἐ-
παιδεύθηκα. Διατὶ ἦτον ὁ πατήρμου φιλάρετος. Καὶ ἂν ὁρίζῃς,
ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν πλάτωνα πρότερον. Ὁ ἄρχων εἶπεν. Εὑρί-
σκομεν τὸν πλάτωνα εἰς τὸ βιβλίον, ὅπου γράφει πρὸς τίμαιον. Καὶ
ἔκαμεν εἰς τὸν θεὸν προσευχήν. Φαίνεται σε νὰ εἶναι σοφὸς, ἢ οὔ;
Ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος. Μάλιστα πολλὰ καταφρονᾷ τὸν θεόν σε διὰ ὁ
πλάτων. Καὶ ἄκουσον τὶ λέγει. Εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον αὐτοῦ εἰσὶ
ταῦτα γεγραμμένα. Ὁ θεὸς ἐπειδὴ ἀγαθὸς, δὲν ἤθελεν εἶσαι αἴτιος
ὁλονῶν τῶν πραγμάτων, καθὼς πολλοὶ λέγεσιν. Ἀλλ' ὀλίγων
αἴτιος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πολλῶν ἀναίτιος, ἤγουν τῶν κακῶν.
Καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν δὲν λέγομεν ἄλλον αἴτιον, εἰμὴ τὸν θν. Τῶν
δὲ κακῶν πρέπει νὰ εἶναι ἄλλα αἴτια, καὶ ὄχι ὁ θεος. Λοιπὸν δὲν
εἶναι πρέπον, νὰ εἴρξωμεν ἄλλον τινὰ ποιητὴν, μόνον αὐτὸν τὸν
πλάτωνα, ὅπου ἀνέφερες πρῶτον εἰς μαρτυρίαν. Ὅτι αὐτὸς μόνον εἶ-
ναι ἀληθὴς. Οἱ λοιποὶ καὶ ὁ ὅμηρος ψεύδονται. Ἐπειδὴ λέγουσιν,
ὅτι ὁ ζεὺς εἶναι τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν αἴτιος. Οὔτε εἶναι ἐπαι-
νετὸν νὰ ἔχεσι οἱ θεοὶ φιλονεικίαν καὶ μάχην ἀλλήλοις τε. Καὶ ἄλ-
λας πολλὰς ἀπρεπείας, ὅπου οἱ ποιηταίσας χαράσσει δῆθε τοὺς θεούς-
σας. ὁ πλάτων δὲ δὲν θέλει, ἔτε συγχωρᾷ, νὰ λέγῃ, ἢ νὰ ἀκούσῃ γυ-
ναῖς ἔτε νεώτερος, ἔτε γέροντας δῆθε τὸν δία τοῦτον. ὅτι ἄνομον καὶ ἄθε-
μον εἶναι, νὰ γένῃ ὁ θεὸς προστοκτόνος, καθὼς ἔκαμεν ὁ ζεὺς οὗτος,
ὅπου σέβεσθε, καὶ ἐφόνευσε τὸν πατέρατου τὸν κρόνον. Ἢ νὰ γένῃ κύ-
κνος, δῆθε νὰ πλανέσῃ καὶ νὰ φθείρῃ θνητὴν γυναῖκα. Καὶ παρεμπρὸς
τοῦ τείχων ὁ αὐτὸς πλάτων ἐχθρεύεται, καὶ ψευταίζει αὐτὸν τὸ δία,
ὦ δικασά, ὁτιπῶς μὲ κλαυθμὸν καὶ μανίαν πολλὴν, ὡσπερ νὰ ἦτον
γυναῖκα, ὀδύρεται τὸ σαρπηδόνος τὸν θάνατον. Ἢ δὲν εἶναι γραμ-
μένα εἰς τὰ βιβλίασας αὐταῖς αἱ μυθολογίαις; Ἐὰν οὖν αὐτὸς ὁ
πλάτων ὁ σοφώτερόσας συγγραφεὺς λέγει, ὅτι δὲν εἶναι θεὸς οὗτος.
Καὶ ψεύδεται καὶ συμβουλεύει καθένα ἀνάρετον ἄνθρωπον, νὰ μηδὲν
μιμᾶται τὰ τοιαῦτα πάθη. Διατί ἐσᾶς ἀναγκάζετε ἡμᾶς, νὰ τὸν προ-
σκυνοῦμεν; Ὁ ἄρχων εἶπε. Διὰ τὴν φιλανθρωπίαμου ὑπομένω τὸ
τοσαύτην ἀναισχυτίανσου. Εἰπὲ οὖν καὶ σὺ, ποιανὸς εἶναι ὁ θεὸς
ὁποῦ σέβεσθε. Πῶς τὸν νομίζετε θεόν, ὁποῦ κατεκρίθη εἰς θανάτου;
Τότες ὁ ἅγιος ἐδιηγήθη ἅπασαν τὴν θείαν οἰκονομίαν, ἀρχιζοντας ἀπὸ
τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, τὴν πλάσιν καὶ παράβασιν τοῦ ἀδὰμ, ἕως κα-
ὲξῆς ἕως τὴν ἀνάστασιν τοῦ σωτῆρος χε. Τὰ ὁποῖα δὲν γράφω διὰ

βρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βραχύτητα, ἐπειδὴ ὅλοι τὰ ἠξεύρετε. Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπε καὶ ταῦτα. Αὐτὸς οὖν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ μόνος θεὸς, μᾶς ἀνέστησε. Καὶ ἠξιωσέμας, να γλυτώμεθεν ἀπὸ τὸν διάβολον, διδασκων ἡμᾶς, πῶς νὰ πολεμοῦμεν κατὰ τοῦ δαίμονος. Καὶ ἐὰν ἀγωνισθοῦμεν, στεφανούμεθα, καὶ νικῶμεν, μὲ τὴν ψυχήν. Καὶ πίπτοντες εἰς φθοράν, μᾶς γίνεται ἀφθαρσία ὁ θάνατος. Ἀποστρεφόμεθα γοῦν τὴν ἐδικαίωσας πολιτείαν, ὅτι ἔχετε ἀς τὰ ζῶα τὰ ἄλογα καὶ ἀνόητα. Καὶ τὴν ἀγγελικὴν ἐπιζητοῦμεν ἀϊδιότητα. Δὲν κατοζόμεν εἰς τὴν γῆν κάτω ὡσὰν τὰ κτήνη, ἢ ὡσὰν ἐκείνους ὁποῦ ὀνομάζονται ἄνθρωποι, καὶ περιῆσι ζωὴν κτηνώδη. Ἀλλὰ βλέπομεν ὀρθοὶ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου ἐστὶν ἡμῶν τὸ πολίτευμα. Ἀγγελικὴν ἔχομεν ἀναστροφήν. Καὶ πνευματικὴν πολιτείαν ἔχομεν. Σωματικοὶ ἐξεισκόμενοι. Ἠξεύρομεν τὸν καθημερούσιον πόλεμον τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ τῶ σώματος. Καὶ μὲ σώφρονα λογισμὸν ἀποστρεφόμεθα τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας μὲ τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀπείθειαν. Καὶ γυμνάζομεν τὸν λογισμόν, νὰ ἀπονεκρώνῃ, καὶ νὰ ἐξασιάζῃ τὰ μέλη μὲ τὴν ἀποχὴν ἡμῶν σαρκικῶν θελημάτων. Ταῦτα καὶ περισσότερα μᾶς ἐχάρισεν ὁ χριστὸς γλυκόμενος ἄνθρωπος. Ἀμὴ ἐσεῖς φιλοσωματεῖτε. Καὶ ἀγαπῶντες τὴν σάρκα, κηρύττετε, καὶ ἐπαινεῖτε ἐκείνους, ὁποῦ ἔσφαξαν τὰ ἄτιμα τῆς αἰσχύνης ἔργα. Καὶ ἐστήσατε αὐτοῖς εἴδωλα. Καὶ τοὺς σεβιεθε, ἀποξενωθέντες ἀπὸ οὐρανίων ἀρετῆς τῆς ἑνώσεως. Καὶ καθεκάστην καυχᾶσθε, εἰς ταῖς εὐτυχίαις καὶ δυτυχίαις σας. Καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα κηρὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ ὡς ὄνειρον ἀφανίζονται. Ἐσεῖς ἐ μόνον σωματικὰ, ἀλλὰ καὶ ψυχικὰ ἀποθνήσκετε. Ἡμεῖς δὲ μὲ τὸ σῶμα τοῦτο ὁποῦ φθείρεται, καὶ βάλλεται εἰς τὴν γῆν, ἀναθαλούμεθεν πάλιν αὐτὰ μὲ τὴν ζῶσαν ψυχὴν εἰς ἀσίαν ἀθάνατον, νὰ μὴν ἀποθάνωμεν πλέον, καθὼς ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἐδίδαξε. Ταῦτα σὲ ἐδιηγήθην εἰς βραχυλογίαν, ὦ δικασὰ, διὰ νὰ πιστεύσῃς τοῦ σοφοῦ πλάτωνος. Καὶ μανθάνωντας ἀπὸ ἐμᾶς τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀρνηθῇς τὸν μοιχὸν καὶ παράλειαν θεόνσου. Τότες ἀπεκρίθη ὁ ἀγεκόλαος. Δὲν εἴμεθεν ἡμεῖς ἄξιοι, νὰ καταφρονέμεν τῆς μεγάλων βασιλέων τὰς ἀρετὰς. Ἀλλὰ μόνον τὰ προσταγματάτης νὰ ὑπακούωμεν. Λοιπὸν ἂς παυσῃ πᾶσα ἀντιβολὴ καὶ πολυλογία. Καὶ προσελθὼν προσκυνησε τοὺς θεούς. Ἢ σὲ θέλω τιμωρήσῃ μὲ τόσα βασανιστήρια ὄργανα, ὁποῦ ποτὲ δὲν τὰ ἤκουσες. Λέγεται ὁ ἅγιος. Διατί γοῦν δὲν τὸ ἔκαμες πρότερον, ἀμὴ μᾶς ἔβαλες

μόνον εἰς κόσον ἄκαιρον; Τοτε κελδει, νὰ φέρεις σιδηραν κλίνελι. Καὶ ὑπ κάτω νὰ βάλλεις ςίαν πολλὴ, ὥςτε νὰ ἀπνθηροβολᾶ. ἢ νὰ θέσεις ἀπαύω εἰς αὐτὴν τὸν ὀρέστην. Εἶτα λέγει πρὸς τον δυσξάτιον. Δίκαιον εἶναι, νὰ ἴδῃς πρότερον τὴν κόλασιν, ὁπου σὲ ἐκδέχεται. Καὶ τότε νὰ ὑπομείνῃς τὴν βάσανον. Διὰ νὰ δείξῃς πῶς ἀστέργει τὴν καρτερίανσου. Ὅταν δὲ ἐπιθυμιαν τὸν ὀρέστην, ἐδειλίασε. Καὶ λέγει πρὸς τον δυσξάτιον. Μὴ δειλιάσῃς ἀδελφὲ ὀρέστα. Ὅτι μόνον ἡ θεωρία ἔχει τον φόβον ἢ τὴν τιμωρίαν. Ἀυτὴ ἄσθησιν ποιῶς δὲν λαμβάνεις, ἐὰν ἀπέλθῃς μὲ θάρρος πίστιως. Ὅτι ὁ θεόςμας, ἀφροντεκεται, καὶ μᾶς βοηθᾷ. Ἐνθυμήσου τὴν ἡδυναιότητα τοῦ ἁγίου αὐξεντίου καὶ τῆς λοιπῶν. Καὶ μὴ φαίῃς αὐτῆς ἀμελέστερος. Ὅτι εἰς ὀλίγην ὥραν περνᾷ ὁ πόνος. Καὶ μβαίνεις θησαυρὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀτελεύτητος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὀρέστης, ἔλαβε θάρρος. Καὶ προσελθων μὲ γνώμην ἀνδρείαν, ἐπήδησεν ἀπαύω τοῦ σιδηροῦ καὶ πυρωμβύ κραββάτου, σημειώσας τὸν τίμιον σαυρόν. Καὶ εὐθὺς ἁπλώθη ὅλον τὸ σῶμα εἰς τὴν φωτίαν. Καὶ κράξας μὲ φωνὴν μεγάλην. Κύριε εἰς τας χεῖράσου παραδιδω τὴν ψυχήν μου, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἐπεφώνησε δὲ ὁ ἅγιος δυσξάτιος τὸ, ἀμήν. Τὸν ὁποῖον ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμών, νὰ βάλλωσι εἰς τὴν φυλακὴν. Τούτου γνομένου, ἀνέγνωσθε τας δύχας τῆς ἀκολουθίας ὁ ἅγιος, κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἔπειτα ἐκάλεσε τὸν δοῦλον του, ὁποῦ ἦτον μαζήτου, λέγων αὐτῷ. Φέρεμοι τέκνον, νὰ κάμω διαθήκην. Ὅτι αὔριον ἐλπίζω, νὰ παρασαθῶ ἢ ἐγὼ τῇ κυρίῳμου. Φέρων οὖν ὁ δοῦλος χαρτὶν ἢ καλαμάριον, ἔγραψεν. Ὅτι νὰ ὑπάγωσι τὸ λείψανόντε εἰς τὴν χώραντης ἁγίας ἀραβρώκων. Νὰ τὸ ἐνταφιάσωσι ἐκεῖ. Καὶ να μηδὲν τολμήσῃ ποσῶς τινας, νὰ πάρῃ ἐξ αὐτὸ μέρος τίποτε. Ἀλλὰ σῶον καὶ ἀπέραιον, νὰ τὸ θέσωσι εἰς τόπον τινὰ κεκαλυμμένον ἀλιβόζωα, ἀπάνω μὲ τὴν ἁγίαν Εὐγλυΐα, Μαρδαρείου, Ὀρέστα, καὶ Αὐξεντίᾳ τὴν συναθλητὴν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι ἦτοι ἄρχισαν τὸν ἅγιον δυσξάτιον, ὅταν τους ἔπίασαν, νὰ θέσωσι τὰ λείψανατους, ἀφοῦ πλειωθοῦν μὲ το ἐδικόιτου. Εἶτα ἔγραψε, νὰ εἶναι τα ἀκίνητα πράγματα, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὴν αἴωθεν χώραν, ἀφιερωμβένα εἰς τὸ μαρτύριον, ὁποῦ τοὺς θέλωσι κτίσῃ, δηλὲ να ξέφωνται ἀπ' αὐτὰ οἱ εἰς αὐτὸ ὑπηρετοῦντες. Τὰ δὲ ἄλλα τίποτες, ὁποῦ εἶχε κινητα νὰ μοιράσωσι εἰς δύο. Νὰ δώσουν τὰ ἥμισυ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τὰ ἥμισυ τῆς ἀδελφαῖς τῆ

ἀγ'ε,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγίᾳ, ἢ τὰς δέλεστα νὰ ἐλευθερώσουν. Ταῦτα διατυπώσας, ἐνήστευσεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος τῆς σεβυσείας, ὅστις ἦτον κεκρυμμένος διὰ τὸν φόβον, ἐλθὼν τὴν νύκτα ἐκείνην, ἔδωσε χρήματα τοὺς φύλακας. Νὰ τὸν ἀφήσουν, νὰ συντύχῃ μὲ τὸν ἅγιον. Ὅτι εἶχεν ἀκούσῃ διὰ τὴν σοφίαν καὶ παρρησίαντου. Πῶς ἐκατήχησε τὸν ἡγεμόνα καὶ τοὺς στρατιώτας. Εἰσελθὼν οὖν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ πεσὼν ἐπὶ προσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπεν αὐτῷ. Μακάριος εἶ τέκνον δυσβάστακτε, ὅτι τοσοῦτον σε ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς ἐδυνάμωσε. Δέομαί σου, νὰ ἐνθυμᾶσαι καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Λέγει τον ὁ ἅγιος. Μὴ κάμνῃς ἔτσι πάτερ πνευματικὲ πρὸς ἐμένα μετάνοιαν. Ὅτι ἐγὼ μάλιστα πρέπει, νὰ πληρώσω τοῦτο τὸ χρέος εἰς τὴν ἀξίαν σου. Ἀσπασάμενοι αὖθις ἀλλήλους, εἶπε τὴν ἐπίσκοπος ὁ ἅγιος. Ἐπειδὴ πάτερ ἄξιον ἄρα τοιοῦτο μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, μέλλει νὰ πορευθῶ πρὸς αὐτὸν τὸν δεσπότην μου. καὶ ἐγνώρισα τὴν προκειμένην ὁδὸν, μὲ φανερὰν ἀποκάλυψιν. Λάβε τὸν χαρτίν σου αὐτὸν, καὶ ἀνάγνωσον. Μετὰ ταῦτα παρεκάλεσεν αὐτὸν, νὰ συγχωρέσουν μὲ τοὺς κληρικούς. Ὅπου ἦταν μαζύτου, ὡς μάρτυρες. καὶ ὥρκισέτον, νὰ κοπιάσῃ μοναχόςτου ὁ ἐπίσκοπος, νὰ ὑπάγῃ τὸ λείψανον αὐτὴ καὶ τοῦ ἁγίου ὁρέστου, νὰ τὰ βάλλῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔγραψε μὲ τὴν λοιπῶν ἁγίων τὰ λείψανα. καὶ νὰ πληρώσῃ καὶ τὰ λοιπά, ὅσα εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐσημείωσε. Λέγωνταςτου, ὅτι ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, θέλει τὴν ἀποδώσῃ τὸν μισθὸν τὸ κόπουτου εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἔταξε, νὰ κάμῃ, καθὼς τον εἶπε, μετὰ πάσης χαρᾶς. Τότε τὸν λέγει πάλιν ὁ ἅγιος. Παρακαλῶσε, νὰ μὲ κοινωνήσῃς τὰ θεῖα μυστήρια. Ἤφεραν οὖν τὴν ὑπηρεσίαν τὴν πρέπουσαν. Καὶ τελέσας τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ὁ ἐπίσκοπος, ἐκοινώνησεν ὁ ἅγιος. Τότε αἰφνίδιον ἔλαμψεν εἰς τὴν φυλακὴν ὡς ἀστραπὴ, καὶ ἦλθε φωνὴ, λέγουσα. Εὐστράτιε, καλῶς ἠγωνίσθης. Ἐλθὲ γοῦν νὰ λάβῃς τὸ στέφανον. Οἱ δὲ παρεστῶτες ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον. Καὶ προσευχήσαν τοῦ Θεοῦ. Ἔμεινε γοῦν ὅλην τὴν νύκτα ὁ ἐπίσκοπος ἀκούων τὸν ἅγιον, καὶ διφραυόμενος εἰς τὰ λόγιάτου. Καὶ τὸ πρωὶ ἀνεχώρησε, τάσσωνταςτου, νὰ μὴν ἀμελήσῃ εἰς ὅσα τὸν ἐπαράγγειλεν. Ὁ δὲ ἀγελαΐλαος καθίσας ἐπὶ τὸ θρόνον διέζει, νὰ φέρουσι τὸν δυσβάστακτον. Τὸν ὁποῖον ἔκραξε παράμερα, καὶ λέγειτου μυστικά. Ἐπ' ἀληθείας δυσβάστακτε. Πολλὰ θλίβομαι διὰ λόγουσε. Πῶς δὲν καταδέχεσαι, νὰ ὑπακούσῃ τῆς βασιλικῶν προστιγμάτων. Ἀλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λὰ κἂν δι' ἐκεῖνους τοὺς θεομοτάτους θέλησον μόνον μὲ χεῖμα, νὰ προσκυνήσῃς εἰς τὸ φαινόμενον. Καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου προσευχή, καὶ πίστιν ἔχε τῷ Θεῷ σου. Καὶ ζήτησον ὑπ' αὐτὴν συγχώρησιν, διὰ τὴν ἀνάγκην ταύτην. καὶ μηδὲν ἀπολεσθῇς κακῶς τοιοῦτος ἀνὴρ σοφώτατος. Ὡς ταν νὰ ἦτον τὶς κακοποιὸς ἄνθρωπος. Καὶ ἐὰν δὲν ἦτον κίνδυνός μου, μήτε τοῦτο σὲ ἐζήτουν. Πολλοὺς χριστιανοὺς ἐθανάτωσα. καὶ δὲν ἐλυπήθηκα, οὔτε τινὰ ἐσπλαγχνίσθηκα, μόνον διὰ λόγου σου ἐννοιάζομαι. Καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἤμουν εἰς μεγάλην ὀδυνην, λυπούμενος. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Μὴ λυπᾶσαι διὰ τοῦτο, οὔτε διαμένα κινδυνεύσῃς. Ἀλλὰ κάμε, καθὰς οἱ νόμοι τῆς βασιλέων κελεύουσιν, ὅτι ἐγὼ οὔτε μὲ ὑποκρισιν οὔτε μὲ ἄλλον τρόπον τινὰ, θέλω θυσιάσῃ τοῖς θεοῖσου. Ἀλλὰ πάντοτε ὁμολογήσομαι τῷ κυρίῳ μου ἐπὶ πάντων. Καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν. Τὰ δὲ ἐδικάσου βασανιστήρια εἰς εὐφροσύνην μου γίνονται. Καὶ αὖ σὲ φανῇ, δοκίμασόν με, ὅτι δὲν ψεύδομαι. τότες ὁ ἄρχων ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του ὥραν πολλὴν μὲ τὰς χεῖρας του, καὶ ἐδάκρυσεν. Οἱ δὲ παρεστῶτες ἐγνωρίσαντες τὴν συμπάθειαν τοῦ ἄρχοντος πρὸς τὸν δίκαιον, ἀπέτρεψαν φωνὴν θρηνώδη. Καὶ ἦτον ὁρμὴ πολυς, σχεδὸν εἰπεῖν, εἰς ὅλον τὸ κάστρον, οὐ μόνον χριστιανῶν, ἀλλα καὶ αὐτῆς τῆς ἑλληνίων. Τότε λέγει ὁ ἅγιος. Τὶ βραδυνόμεν, ὦ δικασταί. Ὁ παντοκράτωρ θεὸς, νὰ καταργήσῃ τὰς μηχανὰς τοῦ παρόντος διαβόλου. Ὅτι αὐτὸς μὲ ποινείαν σὲ ὀλιγοχρονᾷ, νὰ μὲ λυπᾶσαι. Διὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ, νὰ μὴ λάβω τὸ προκείμενον χάρισμα. Εἴτι θέλεις γοῦν κάμε. Ὅτι δοῦλος εἶμαι τοῦ χριστοῦ. Ἀντιτάσσομαι τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα. Καὶ τὸ θέλημάσου. Τὰ τῆς θεώσεως βδελύγματα ἀποστρέφομαι. Καὶ τοὺς ἀναθεματίζω. Ὅτι ὅπαπατάραται εἶναι αὐτοὶ, καὶ ὅσοι τοὺς προσκυνοῦσι. Ἰδὼν οὖν ὁ ἄρχων τὴν στερεότητα, καὶ τὴν πολλὴν αὐτῆς προθυμίαν, μετὰ βίας ἔγραψε κατ' αὐτῆς τοιαύτην ἀπόφασιν. Τὸν δυστρόπον, ὅπου δὲν ἐπείθη εἰς τῆς αὐτοκρατόρων τὸ πρόσταγμα, καὶ τοὺς θεοὺς δὲν ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ, προστάσω νὰ καταφλεχθῇ εἰς τὸ πῦρ ἡ σιδέρεα του ψυχή. Καὶ ἔτω νὰ λάβῃ τῆς ζωῆς τέλος. Ὁ δὲ ἅγιος λαβὼν τὴν ἀπόφασιν, ἐχαμάτησε, καὶ εἶπε τὴν προσευχὴν ταύτην μεγαλοφώνως.

Μεγαλυώων μεγαλυώσε κύριε. Ὅτι ἐπίταξες τὴν ταπείνωσίν μου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα. Καὶ δένμε ἔκλεισις εἰς τας χεῖρας τῆς ἐχθρῶνμε. Ἀλλὰ ἔσωσες ἀπὸ τᾶς ἀνάγκας τὠ ψυχὠμε. Τωνα δὲ πάλιν, δέσποτα δεομάισα. Ἀς μὲ σκεπάσῃ ἡ χείρσα. Ἀς ἔλθῃ εἰς ἐμένα το ἔλεόσσα. Ὅτι ἡ ψυχήμε ταράσσεται, καὶ σκείλυπος γίνεται, ὅταν δύγένῃ ἀπὸ τὸ ἄθλιον καὶ ῥυσαρον σῶμαμου. Μήσοτε ἡ πονηρὰ βουλὴ τᾶ δαίμονος, τὠ σωμαπάσῃ, καὶ ἐμποδίσῃ τὠ, εἰς τὸ σκότος, διὰ τας ἁμαρτίας ὁποῦ ἔφραξα, ἐν γνώσειτε καὶ ἀγνοίᾳ εἰς τὠ ζωὠ ταύτῳ. Ἐλέησόνμε δέασοτα. Καὶ μὴ ἴδῃ ἡ ψυχήμου τὠ σκοτεινὠ ὄψιν τῆς πονηρῶν δαιμόνων. Ἀλλὰ φαιδροὶ καὶ φωτεινοίσου ἄγγελοι ας τὠ φυλάβουσι. Δόξασον τὸ ἅγιον ὄνομάσου. Καὶ μὲ τὠ δωώμίνσου ἀνάγαγέμε εἰς τὸ θεῖονσε ἕῆμα. Ὅταν κείνωμαι, μήμε καταλάβῃ ἡ χειρ τοῦ πονηροῦ δαίμονος, να μὲ κοντίσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς βυθὸν ᾅδου. Ἀλλὰ φυλαστάσουμου. Καὶ γίνου σωτήρμου καὶ βοηθὸς. Ὅτι ἐτούταις ἡ σωματικῆς τιμωρείαις, εἶναι δύφροσωίαις τῆς δούλωνσου. Ἐλέησον κύρε τὠ ψυχὠμου τὠ ῥερυπωμὠμ'ω ἀπὸ τα πάθη τοῦ βίου τούτου. Καὶ καθαρὰν αὐτὠ δὸς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως φρόσδεξαι. Ὅτι δύλογητος εἶ εἰς τους αἰῶνας τῆς αἰώνων. Ἀμὴν.

Ταῦτα φροσδυξάμενος. Ἔχοντες οἱ ὑπηρέται ἀναμένω τὠ κάμνον, ἔκαμε τον σταυρόντου εἰς το ὄνομα τοῦ χειστοῦ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὠ, φάλλων, καὶ ἀγαλλιώμενος. Καὶ οὕτω παρέδωκε τὠ ψυχὠ εἰς τας ιγ'. τοῦ δεκεμβείου μηνὸς. Ἐτότες ὁ ἐπισκόπος ἐπῆρε τὸ ἅγιον αὐτὸ λειψανον, καὶ τοῦ ἁγίου ὀρέσε, καὶ τα ἔβαλεν ἐκεῖ, ὁποῦ τὸν εἶπεν ὁ ἅγιος. Καὶ ἐπλήρωσεν ὅσα ἄλλα τὸν ἐπαραγγειλε, διὰ να μὴ χθύῃ παρήκοος. Λέγουσι δέ τινὲς, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος ἦτον ὁ ἅγιος Βλάσιος. Ὁπᾶ καὶ αὐτὸς ἐμαρτύρησεν ὕστερον. Καὶ κατήχωσε τον ἀγεκόλαον αὐτον, μὲ διαφορα θαύματα. Καθὼς εἰς τὠ διήγησιν τῆς ἀθλήσιως αὐτὸ φαίνεται, ὃ μαρτυρεῖται τὸ φρᾶγμα ἀπὸ κάποιαν εἰκόνα παλαιαν, ὁπᾶ εὑρέθη, καθὼς λέγει ὁ συναξαειστὴς, καὶ εἶχε ζωγραφισμένους τους ἁγίους πέντε μάρτυρας. Καὶ τον ἅγιον Βλάσιον σημᾶ τᾶ ἁγίᾳ δύσρατίᾳ. Καὶ ἐλάμβανεν ἀπ'αὐτὸν τὸ γράμμα τῆς αὐτὸ διατάξεως. Καὶ ἀπὸ τᾶτο βεβαιώνεται ἡ ὑπόθεσις. Μάλιστα ὁποῦ καὶ ἕνας ἄρχων τὰς ἐθανάτωσε καὶ τους δύο, τότε δύσράτιον λεγω καὶ βλάσιον.

Τοῦτο εἶναι τὸ μαρτύριον τᾶ ἁγίᾳ δύσρατίᾳ ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ.

Paradillos. Dd 3 Οὕτως

Οὕτως ἐπολιτεύθη, καὶ ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ σωτῆρος χριστοῦ. Ὅπου εἶχε τόσην δόξαν, καὶ σοφίαν, καὶ χρήματα. Ἀλλὰ γνώσωμεν, ὅτι ὁ πλοῦτος παρέρχεται ὡσεὶ ὄνειρος, καὶ ἡ δόξα ὡσεὶ καπνὸς διαλύεται, καταφρόνησε πάντα, καὶ ὡς σκύβαλα τὸν ἐφάνησαν. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷματου ἔχυσε διὰ τὸς πόθον, ὃν εἶχε πρὸς τὸν σωτῆραμας. Τούτου τὴν μνήμην καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμερον, μὴ πανηγυρίσωμεν ἐθνικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς. Οὐχι μὲ μέθας καὶ ἀσελγείας, ἀλλὰ μὲ σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν. Μὴν ἐπιμελούμεσθεν τὸ φθειρόμενον σῶμα, τὴν δὲ ἰσάγγελον ψυχὴν ἀποκτείνωμεν. Ἀλλὰ καθὼς ξέφομεν τὸ ῥύπον σῶμα μὲ φαγῆα φθαρτὰ καὶ ἔπικρα, ἔτως ας ἐπιμεληθοῦμεν καὶ τὴν ψυχὴν, μὲ ξοφὴν ἄφθαρτον καὶ οὐράνιον. Ἡ ξοφὴ τῆς ψυχῆς εἶναι κυρίως καὶ καθολικὰ ἡ κοινωνία τῶν ἱερῶν καὶ θείων τοῦ χριστοῦ μυστηίων. Καὶ ὅστις μεταλαμβάνει ἀξίως τὴν ἁγίαν σάρκα καὶ ἄχραντον αἷμα τοῦ σωτῆρος, ἁγιάζεται, καὶ γίνεται κατὰ χάριν υἱὸς θεοῦ. Καὶ ὅστις δὲν κοινωνᾷ κἂν, γ'. φορᾶς τὸν χρόνον, κακὰ καὶ φαίνεται ζωντανὸς εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ ψυχικῶς ἀπέθανεν. Ὅστις εἶναι χειρότερος θανάτου. Οὐαὶ εἰς ἡμᾶς. Πόσην ἀναισθησίαν ἔχομεν, νομίζομεν βαίνομεν οἱ ἄφρονες τινὰ ἔννοιαν οὔτε μέριμναν διὰ τὴν ψυχήμας. Ἀλλὰ διὰ μὲν τὸ σκωληκόβρωτον σῶμα φροντίζομεν καθεκάστην. Καὶ βαίνομεν πολλὴν ἐπιμέλειαν. Κόπους πολλοὺς, καὶ ἱδρῶτας δὲν ψηφοῦμεν. Πνιγμοὺς θαλάσσης καὶ ποταμῶν, καὶ ἄλλους κινδύνους δὲν συλλογούμεσθεν, ἀχμαλωσίαν, καὶ ἄλλα ὅμοια λυπηρὰ καὶ πολυόδυνα βάσανα δὲν μεζοῦμεν. Μόνον διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν πλοῦτον ῥέοντα, ὅπου αὔριον πάλιν τὸν ὑστερούμεσθεν. Διὰ δὲ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν καὶ αἰώνιον, τὴν κατ' εἰκόνα θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, δὲν θέλομεν, νὰ κοπιάσωμεν ὀλίγον, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ἐν οὐρανοῖς θησαυρὸν ἄυλον καὶ ἀτίμητον. Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἐκκλησίας ὀκνοῦμεν. Καὶ εἰς τὰς ἀργολογίας καὶ χορούς καὶ ξαγῶδες, καὶ ἕτερα δαιμόνων εὑρέματα, εἴμεσθεν ἄοκνοι καὶ ῥόθυμοι. Τὴν ἀγάπην μισοῦμεν, τὴν ταπείνωσιν καταπατοῦμεν. Τὴν κενοδοξίαν ὑψοῦμεν. τὴν σωφροσύνην μισοῦμεν, καὶ τὴν πορνείαν ἐπιποθοῦμεν. Καὶ ἁπλᾶς εἰπεῖν, ὅσα μᾶς ἐναρύγειλεν ὁ κύριος, μᾶς φαίνονται βαρέα πολλὰ καὶ δυσβάστακτα. Τοῦ δὲ πονηροῦ δαίμονος τὰ θελήματα, ἐλαφρὰ λίαν καὶ εὐκατόρθωτα. Καὶ τὸν μὲν ποι-

τὴν

τλὴ καὶ σωτῆρα ἡμῶν καθ' ἑκάστην μὲ ταῖς αἰσχρουργίαις μας παροξύνομεν. Τὸν δὲ ἀποστάτην αὐτὸ ἡ ἐχθρὸν τῆς ψυχῆς μας, χαροποιοῦμεν & θεραπεύομεν. Πρεπόντως ἡ δικαίως λοιπὸν, μᾶς στέλλει θλίψεις διαφόρους ὁ κύριος, ἡ δίδει χεῖρα τῶν ἀσεβῶν, νὰ μᾶς κυριεύσουν, μὲ τυραννίαν τοσαύτην. Καὶ θανατικὸν μᾶς στέλλει πολλάκις, ἡ πεῖναν, & ἄλλα λυπηρὰ, διὰ νὰ ἐπισχέψωμεν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Καθὼς εἰς τὸ, κε'. κεφάλ. τοῦ λευϊτικοῦ φαίνεται, & εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τοὺς ἑβραίους τὰ λόγια ταῦτα.

Ἐὰν πορεύεσθε εἰς τὰ προστάγματά μου, καὶ νὰ φυλάττετε τὰς ἐντολάς μου, θέλω σᾶς στείλη ἡ ἐγὼ τοὺς ὑετοὺς εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν, νὰ σᾶς δίδῃ ἡ γῆ τὰ γεννήματα, ἡ τὰ δένδρη τὸ καρπόν. Νὰ ξάγετε εἰς πλησμονὴν τὸν ἄρτον σας, ἡ νὰ δώσω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν ἡ ἀσφάλειαν. Νὰ ἀπωλέσω τὰ θηρία ἡ τοὺς ἐχθρούσας, ἡ ἐσᾶς νὰ εὐλογήσω, νὰ σᾶς πληθύνω. Εἰδὲ, ἡ δὲν μοῦ ἀκούσητε, ἀλλὰ ἀπειθήσετε, ἡ δὲν φυλάξετε τὰ προστάγματά μου. Θέλω σᾶς στείλη ἀπορίαν ἡ ἀστοχίαν τοσαύτην, ὅπου νὰ σπέρνετε ἄκαιρα ἡ ἀνωφέλευτα. Οὔτε ἡ γῆ, οὔτε τὰ δένδρη, νὰ δώσουν τὸν καρπὸν αὐτῶν, καὶ νὰ στείλω θηρία, νὰ φάγουν τὰ ζῶά σας. Καὶ εἰς ἐσᾶς μάχαιραν, νὰ σᾶς θανατώσῃ. Ἕως νὰ ἀπομείνῃ ἡ γῆσας ἔρημος. Ἐπειδὴ ἐσεῖς ἐπορεύθητε πρόσμε σκληροὶ καὶ πλάγιοι. Διατοῦτο θέλω προβληθῇ & ἐγὼ ὁμοίως μὲ πλάγιον θυμὸν πρὸς τὴν λόγουσας.

Αὐτὰ & ἄλλα θειοτέρα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ ἄνωθεν κεφάλ. Τὰ ὁποῖα βλέπομεν, ἡ τελειώνονται σήμερον εἰς ἡμᾶς, ὡς ἀπειθεῖς ἡ παραβάται τῆς ἐντολῆς τοῦ κυρίου. Διατὲτο ἀγαπητοὶ, ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία εἶναι αἰτία τούτων ἁπάντων. Ἂς μετανοήσωμεν ἀπὸ καρδίας. Ἂς συγχωρήσωμεν ὁλοψύχως τοὺς παίσαντας. Ἂς ἐλεήσωμεν τοὺς πτωχοὺς ἡ ξένους. Μὴ καταβαίνωμεν ἕνας τὸν ἄλλον εἰς κρίσεις. Μὴ συκοφαντοῦμεν, νὰ καταπείνωμεν τὸν πλησίον. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὅσον δὲν θέλεις ὦ ἄνθρωπε, νὰ σοῦ κάμῃ ἄλλος τινάς, μήτο κάμῃς ἐσὺ ἄλλου, καθὼς λέγει ὁ φυσικὸς νόμος. Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς. Ἢ νὰ εἰπῶ καλίτερα τὰ τοῦ ἱερῶ εὐαγγελίου θεσπέσια λόγια. Καθὼς θέλετε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, & ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. Ταῦτα ἐὰν φυλάξῃς ἄνθρωπε, & νὰ ἀπομέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ης ὅλας τας θλίψεις ὁπου σοῦ ἔλθουσιν ἀξ ἀνθρώπων, ἢ δαιμόνων, καὶ νὰ δυχαρισῆς τῳ κυείῳ, ὅτι δικαίως δέχε τας ὑπαρξας παιδεύεσαι, ἤξευρε βέβαια, καὶ ἀλαθητα, ὅτι λεις ἀπολαύσῃ ἐν ουρανοῖς μὴ τῆς μαρτύρων ἀκήρατον στέφανον. Ἐν χειρῳ ἰησοῦ τῳ κυείῳ ἡμῶν. Ὡ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ Ϲ προσκυνησις. Σιὼ τῳ ἀναρχῳ ἀυτῳ πατρί. Καὶ τῳ παναγίῳ καὶ ἀγαθῳ καὶ ζωοποιῳ ἀυτῳ πνεύματι. Νυῦ καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τους αἰῶνας τ̃ αἰώνων.

Ἀμήν.

ΤΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ῀ ΙΗ΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ῀ ΑΓΙΟΥ

Σεβαστιανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ,

Μεταφραθὲν ἐκ τῆς τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον.

Εὐλογ. Πέρ.

Ασιλεύοντες Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς οἱ ἀντίχριστοι, ἐπεισόδυσαν εἰς τὴν καλὴν καὶ ἀνθρωπίαν πάντας τοὺς ἀπὸ αὐτούς. καὶ τόσον διωγμὸν ἐκίνησαν κατὰ τῶν χριστιανῶν οἱ ἄχρηστοι καὶ ἀσωτοι, ὁποῦ δὲν ἐχωροῦσαν οἱ ἅγιοι εἰς τὰ δεσμωτήρια. Ἐπρόσταξαν πάντας τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἡγεμόνας καὶ ἄρχοντας, νὰ μὴ γυρεύουν ἄλλας ἀναγκαίας ὑποθέσεις τῶν πόλεων. Νὰ μὴν ἐξετάζουν δίκας φονικὰ καὶ ἄλλα πταίσματα. Οὔτε δίκας κεισίματα ἕτερα. Μόνον τοὺς χριστιανοὺς νὰ κολάζουν μὲ διάφορα παιδεύτηρια. Καὶ νὰ τοὺς βιάζουν μὲ κάθε τρόπον, νὰ ἀποδίδουσι τὴν δυσέβειαν. Ὅθεν οἱ τῶν ἀσεβῶν βασιλέων παρανομώτεροι ὑπηρέται καὶ ἀπάνθρωποι ἄρχοντες. Διὰ νὰ δείξουν ἀπὸς ἐκείνους δυσεπείθειαν, ἐβασάνιζαν ποικιλοτρόπως, τοὺς ἀνδρείους οἱ ὑποδύστροποι. Καὶ ἄλλους ἔκλειναν εἰς τοὺς ἀνήθρακας. Ἄλλους ἔβραζαν εἰς χαλκώματα. Ἑτέρους ἔγδερναν ὡς κεφάλια. Ἄλλους ἐλιθοβόλουν καὶ ἐτόξευον. Ἄλλων ἐπερνοῦσαν μὲ πυρωμένας σούβλας τοὺς ἀστραγάλους καὶ ὠτία. Ἀνεσπούσαν

αὐτῶν

αὐτῆ τὲς ἐδέντας Ϛ ὄνυχας. Ἔρριπταν εἰς ποταμὲς Ϛ θαλάσσας. Ἐκατάκοπταν μεληδὸν, Ϛ ἐξέσχιζαν τὰς σάρκας τως. Ϛ ἁπλῶς τοσοῦτον τὺς ἐβασανίζαν, ὁπὲ μόνον νὰ τὸ ἀκούσῃ τινάς, συμπονεῖ Ϛ ξέμει ἀπὸ τὸν φόβον τως. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ἀνδρεῖοι Ϛ γλυκαύτατοι, δὲν ἐσυλλογίζοντων ποσῶς τὸν φρίσσαυρον θάνατον, δι' νὰ φύγωσι τ' αἰώνιον. Δὲν ἐλυπεῖτων γυναῖκας, τέκνα, γονεῖςτε, Ϛ ἀδελφούς. Οὔτε τὰ ἴδια σώματα. Ἀκέοντες τ' ἀσπότλω λέγοντα, ὁ ἀγαπῶν πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ τέκνα, ἢ ἀδελφὲς φῶς ἀστερότερον φῶς ἐμένα. Καὶ ὅςτις δὲν λαμβάνει τὸν σαυρὸν αὐτοῦ, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, δὲν εἶναι ἄξιος δι' λόγεμε. Ὅθεν ἐδίδοντων φροθύμως τὴ ἐθελουσίως εἰς θάνατον, δι' νὰ ζήσουν αἰώνια. Καθὰς ἔκαμαν οἱ σήμερον ἑορταζόμενοι ἅγιοι. Ὁ ἁπλητος σεβασιανὸς, Ϛ οἱ τούτου συμμαρτυρες. Τὲς ὁσίους δὲν ἐχαύνωσεν ἡ σοργὴ τῆ γονέων Ϛ συγγλυῶν. Οὔτε φίλτρον τῆ τέκνων Ϛ γυναικῶν. Ὁπιὺ ἔκλαιεν ἄμετρα ἔμπροσθεν αὐτῆ, δι' νὰ τὺς ἐμποδίσουν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ γλυκαῖοι Ϛ παύσοφοι ἐφροτίμησαν τὸν ἔνθεον ἔρωτα, ὑπὲρ τὸν τῆς σαρκὸς φρόσκαιρον Ϛ ἀπόλαυσιν ρέυσαν. Πόθῳ πόθον ἀντισάμενοι. Καὶ φροσκαίρως μισήσαντες ἡδονας, δι' νὰ ἀπολαμβάνουν τὸν ποθούμενον χριςὸν, εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. Ἀκούσατε ἓν μῦ πάσης φροσοχῆς Ϛ σιλαβείας τοιαύτῳ ἡδυπάτῳ διήγησιν.

Οὗτος ὁ πανσέβαστος σεβασιανὸς ἦτον ἄνθρωπος θεοφανὴς καὶ θεόβλεπτος εἰς τὸν μεγαλόπολιν τῆ μεδιολάνου, Ϛ τοσον ἦτον σιλαβούμενος ἀπὸ τὺς τυραίνους, ὁπὲ τὸν εἶχασι φίλον πιστότατον. Καὶ δι' τὰς σύναξίας αὐτῆ, Ϛ δι' νὰ εἶναι ἀπὸ αἷμα σύγκλητικὸν Ϛ ἔκλαμπρον, τὸν ἐψήφισεν ὁ διοκλητιανὸς φροεςῶτα παντὸς τῆ στρατιωτικοῦ καταλόγου. Ἤγουν γιανιτζάραγα. ὑπηρέτα γοῦν τὸ ὀφφικιόντου φροθύμως. Χριςιανὸς ὢν ἀπόκρυφα. Εἰς δὲ τὸ φανόμενον. ἔδειχνεν ἔλλιψας. Οὐχι δι' φόβον τινὰ τῆ φροσδοκωμένων κολασηρίων. Ἀλλὰ δι' νὰ βοηθᾷ τῆ ἁγίων, ἀσεβὴς νομιζόμενος, Ϛ νὰ τὺς σωαγωνίζῃ εἰς τὸ μαρτύριον. Καὶ νὰ φέρῃ πολλοὺς φρὸς δυσέβειαν, ἕως οὗ δύρισκετο ἄγνωστος εἰς τοιαύτῳ ὑπόκρισιν. Ἔπειτα ἀφοῦ τὸν ἐγνωρίσουν δι' πιστὸν, νὰ παῤῥησιασῇ τῳ δυσέβειαν. Νὰ λάβῃ τὸ μαρτυρίου τον στέφανον. Πολλάκις οὖν ὑπῆγλυεν εἰς τὰ δεσμοτήρια, ὅπου ἦσαν φυλακωμένοι χριςιανοὶ. Καὶ τὺς ἐνουθέτα Ϛ ἐνῶδακίνατους μὲ λόγια παύσοφα, νὰ φυλάξουνται ἀκριβῶς, νὰ μὴ δειλιάσουσι, τὰ φροσωρινὰ κολασήρια. Ἀλλὰ νὰ καταφρονήσουν

σιων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοιμι παντε τὰ ἡδέα τῆς σαρκὸς ὡς φθειρόμενα. Διὰ νὰ ἀπολαύσουσι μετὰ θανατον, τὰ ἀθανατα & αἰώνια. Πολλὲς δὲν ἐσηρέασε μὲ τὲς λόγες τε, ὅπως ἐκινδύνευε νὰ ὑστερηθοῦν τῆς σεφνὲς τῆς νίκης, διαγάπιν τῆς φίλων & συγγενῶν, ἢ διὰ φόβον τῆς ποικίλων κολάσεων. & τὲς ἔκαμε νὰ μὴ δειλιάσωσιν. Ἀλλὰ νὰ χύσοιμι διὰ τὸν δεσπότην το αἷματους. Καὶ ἐξόχως τοὺς κατωθεν δύο ἀδελφούς. Οἵτινες ἦσαν ἀπὸ τὲς ωρώτες τῆς ῥώμης μαρκελλῖνος & μάρκος καλούμενοι. Παῤῥὸς μὲν ξαγγυλίνη. μητρὸς δὲ μαρκίας ὀνόματι. Οἵτινες καθὼς ἦταν ἀδελφοὶ κῆ τὴν σαρκα. Οὕτω & εἰς τὴν δυσέβειαν εἶχασι τὴν γνώμην σεῤῥαὶ & ἀκίνητον. Τέτες ἐβασανίσε διαφόρως. Χρωμάτιος ὁ ἔπαρχος τῆς πολεως, μὲ κολασήρια παιδεινα. Καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τοὺς νικήσῃ, ἔτε μὲ φοβερισμοὺς τιμωριῶν, οὔτε μὲ δῶρα & κολακεύματα. Ὅθεν ἔγραψε κατ' αὐτῆς ὁ παγοῦργος. Νὰ τοὺς θανατώσωσιν ἕως ἡμέρας τεσσαράκοντα. Καὶ νὰ γίνωνται ὅλατης τὰ ωράγματα αὐθεντικὰ, νὰ μὴ λάβοιμι ἐξ αὐτῆς οἱ συγγενεῖς τες μέρος ὁλότελα. Τοὺς ὁποίους ἐωρόσαξε, νὰ παῤῥύσωσι καθ' ἑκάστην, νὰ τὲς διαῤῥέψωσιν ἀπὸ τὴν γνώμην τες, μὲ λόγια ωλαγωνετικὰ & δάκρυα. Ταύτην δὲ τὴν διωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς, ὁ πονηρὸς ἔπαρχος, διὰ νὰ μαλακισθῶσιν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς γυναικῶν αὐτῆς & τῆς τέκνων, νὰ ἀρνηθῶν τὴν δυσέβειαν. Ὅλας δὲν τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἶχαν οἱ μάρτυρες μέγαν & ἄμετρον πόλεμον ἀπὸ τὲς συγγενεῖς & φίλες αὐτῆς. Καὶ ωρῶτον μὲν εἰσελθὼν εἰς τὴ φυλακὴν ὁ πατὴρ αὐτῆς. Ὡδύρετο τὴν ἀπαιδίαν, λέγων αὐτοῖς τοιαῦτα ἐλεεινὰ ῥήματα. Ὦ τέκνα ἠγαπημέναμου, δὲν λυπᾶσθε τὸ ἄθλιον γῆρασμε; Ποίαν ἄλλην βακτηρίαν νὰ ἔυρω, & βοήθειαν; Τίς νὰ μὲ κυβερνήσῃ τὸν ἄπορον; Τίς νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ ταλαίπωρον σῶμαμε, Τὶς νὰ κληρονομήσῃ τὸ ωρᾶγμαμε; Συμπονέσατε & ωλαγχνισθεῖτε τέκναμου, ὁπῶ σαῖς ἀνέθρεψα. Διατὶ ὑπάγετε θελληματικοίσας εἰς θανατον; Διατὶ δὲν λυπεῖσθε τὴν νεότητάσας. Τὸ γήρασμου. Τας γυναῖκας καὶ τέκνασας, ὁπῶ θρηνοῦσι καθ' ὥραν ἀπαρηγόρητα: Διατὶ νὰ ὑσέρησῆτε τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου. Τὴν γλυκυτάτην ζωὴν. Καὶ νὰ φάγοιμι οἱ ἐχθροίσας τον πλέτονσας. Καὶ ἐγὼ νὰ ζημιωθῶ μίαν ἡμέραν τὸ ωρᾶγμα, τὴν ζωὴν, καὶ τὰ τέκνα τὸ φῶς τῆς ὀμμάτωνμε; Ταῦτα λέγων ὁ πατὴρ, ἀρχίζει κὴ ἡ μήτηρ τον θρηνῶν ἀπαρηγόρητα. Ἀναασῶσα τας τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τας σάρκας ξεχίζωσα. Ἔδειχνε τὰ βυζίατης λέγουσα. Ἐνθυμηθεῖτε τέκναμου φίλτατα τοὺς πόνες ὁπῶ ἐπῆρα νὰ σαῖς γλυνήσω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νήσω, νὰ σᾶς θηλάζω, καὶ νὰ σᾶς ἀναθρέψω ἡ τάλαινα. Αὐτὰ καὶ πλείονα ἔλεγον οἱ γονεῖς ὅσα ἐδυνήνταν, νὰ παρακινήσουν εἰς ἔλεος καὶ συμπάθειαν. Αἱ δὲ γυναῖκες πάλιν ἔκαμναν θρῆνον ἀνέξητον. Καὶ βασάζεσαι τὰ τέκνα εἰς τὰς ἀγκάλας τους ἔλεγον ταῦτα ὀλοφυρώμεναι. Ὦ ὁμόζυγοι φίλτατοι, διατί φαίνεσθε πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸ λόγεσας τόσον ἄσπλαγχνοι; Ἐὰν εἴχετε γνώμην τοιαύτην ἀνόητον, νὰ θανατωθῆτε ἄωρα καὶ ἄκαιρα, διὰ μάταιαν ἐλπίδα μελλούσης ζωῆς, ὁποῦ δὲν ἠξεύρετε, ἐὰν εἶναι ἀλήθεια. Διατί νὰ μᾶς βάλλετε εἰς τὰ βάσανα; Πῶς νὰ ἰδῶμεν τὸν πικρόνσας καὶ ἄδικον θάνατον; Πῶς νὰ ὑπομείνωμεν τὴν χηρείαν αἱ τάλαιναι; Πῶς νὰ θρέψωμεν τὰ παιδίασας; Κάμετε εἰς ἡμᾶς ὀλιγοψυχίαν ἢ συμπονέσατε, ἐὰν δὲν λυπᾶσθε τὴν σάρκασας, καὶ κἂν θανατώσετέμας πρωτίτερα, νὰ μὴν ἰδῶμεν τὸ τέλοσας, ὅτι μίαν ἡμέραν δὲν θέλομεν ζήσῃ ὀπίσωσας. Ἀλλὰ νὰ παρακαλέσωμεν τοὺς δημίους, νὰ κόψυσι καὶ ἡμᾶς μὲ τὸ αὐτὸ ξίφος. Ἢ ἐὰν παρακάσωσι, κἂν ἡμεῖς νὰ θανατωθῶμεν αἰελεήμονα. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγεσαι ἀπὸ τὸ ἓν μέρος αἱ γυναῖκες. Καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἀπὸ τὸ ἕτερον, ἔκαμαν τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἐδάκρυσαν. Καὶ ἐξόχως οἱ μάρτυρες ὡς ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ σάρκα φορούντες, ἐσυμπόνεσαν τὰς γυναῖκας καὶ τέκνατους. Καὶ ὅτι καὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοὶ ἔρριναν ποταμιδὸν δάκρυα. Ὁ δὲ μακάριος σεβασιανὸς ταῦτα βλέπων, ἐφοβήθη, μήπως καὶ νικηθῆσιν ἀπὸ τὴν χαυνότητα τῆς σαρκός, νὰ προδώσουσι τὴν εὐσέβειαν. Ὅθεν ἔκεινεν ἀναγκαῖον, νὰ φανερωθῇ ποῖος ἦτον, εἰς τοιαύτην χρείαν. Νὰ κηρύξῃ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ στερεώσῃ τὰς μάρτυρας. Λοιπὸν εἶπε ταῦτα πρὸς τοὺς αὐτοὺς συγγενεῖς καὶ ὁμαίμονας. Ὦ ἄνθρωποι, ἐὰν ἦτον ἔτος ὁ βίος μόνον καὶ ἡ ζωήμας αἰώνιος, τὸ πρέπον ἦτον, νὰ ἐμποδίζετε τοὺς συγγενεῖσας ἀπὸ τὸ θάνατον. Ἀμὴ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἀφανίζεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται. Καὶ μᾶς ἐπιδέχεται ἄλλη ζωὴ μετὰ θανάτον, ἀτελεύτητος καὶ πανεύφρόσυνος. Διατὶ νὰ ἐμποδίζετε τοὺς γενναίους ἀγωνισας, καὶ νὰ τοὺς γίνεσθε αἴτιοι τοσαύτης ζημίας; Ὅστις βασανισθῇ διὰ τὸν χριστὸν, κληρονομᾷ τὴν ἐπάνιον βασιλείαν. Καὶ ὅποιος τὸν ἀρνηθῇ, ὑπάγει εἰς κόλασιν αἰώνιον. Ναὶ ἀψευδέσατα. Τοῦτο εἶναι τὸ πίστεως ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Ἐγὼ σᾶς κάμνω τὴν ἐγγύησιν. Αὐτόμας πειθει νὰ καταφρονοῦμεν τὰ γήϊνα, ἐπειδὴ προσδοκόμεθον εἰς ἄλλην ζωὴν καλιώτερην. Νὰ λαβη παῦς ἕνας τας ἀμοιβὰς τῶν κόπωσεντε. Εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ὑπάγουσι καὶ ἔτοι, νὰ ἀγάλλωνται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται μὲ τὸν χειστον παντοτε. Καὶ τότες ἐνθυμούμενοι τῆς γονέων τῆς τέκνων καὶ γυναικῶν αὐτῆς, νὰ φρεσβεύουσιν τῆς θεᾶς δι' λόγου σας. Νὰ σᾶς δώση ταῦ ἀγαθὸν καὶ μακροβιότητα. Λοιπὸν παύσασθε τὰ δάκρυα, νὰ μὴ σμικρυώσετε τὴν προθυμίαν αὐτῆς. Καὶ μὴ νομίσητε νὰ λείψουσιν ὅπὸ λόγου σας, ἐὰν καὶ πρὸς ὥρας τελειωθῶσιν. Οὐχι κατὰ ἀλήθειαν. Ἀλλὰ μάλιστα θέλουν εἶσται φύλακες καὶ σωτῆρες σας εἰς τὴν ζωὴν ταύτην ὅπὸ τὴν σήμερον, νὰ φρουρῶσιν ἀοράτως, νὰ σᾶς φυλάγουσι. Καὶ πάλιν ὅταν τελειώση ὁ βίος σας, νὰ σᾶς ὑποδεχθοῦν εἰς ἐκείνας τὰς αἰωνίας μονὰς, νὰ χαίρητε κοινωνοὶ τῆς εὐφροσύνης αὐτῆς καὶ τερπνότητος. Ταῦτα μὲν εἶπε πρὸς τοὺς συγχωρεῖς τῆς μαρτύρων. Ἔπειτα λέγει πρὸς ἐκείνους. Βλέπετε σχατιῶται τοῦ χειστοῦ χωριανοῖ, τοῦ στρατοῦ τὰ σχίσματα, πῶς πάσχει νὰ ἐμποδίση τὴν σωτηρίαν σας; Ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἐδυνήθη νὰ σᾶς κάμη μὲ τόσας βασάνους καὶ παιδεύτηρια, ὁποῦ σᾶς ἔδωσαν οἱ ἐχθροί σας, δοκιμάζει νὰ τελέση μὲ τὰ δάκρυα τῆς συγχωροῦντε καὶ φίλωνσας. Ἀλλὰ ἐσεῖς ὡς γνωστικοὶ καταλάβετε τὰς πανουργίας αὐτῆς. Καὶ ἐγνωρίσατε, ὅτι μὲ κάθα τρόπον καὶ μηχανὴν, σᾶς βλιβουλεύει ὁ ἀλιτήριος. Καὶ μάλιστα τώρα, βλέποντάς σας, πῶς ἐφθάσετε εἰς τὸ τέλος τῆς ἀγώνων δὲν ὑποφέροντας τὴν αἰσχύλην, πῶς ἐνικήθη, σπουδάζει νὰ σᾶς κάμη νὰ χάσετε τὸν μισθὸν τοῦ κόπους σας, ἀφοῦ ὑπεμείνατε τόσους ξεσχισμοὺς καὶ μάστιγας. Καὶ νὰ ὑστερηθῆτε τὸν πλοῦτον καὶ σωτῆρας. Ἀλλὰ τοῦτο γινώσκοντες, σταθεῖτε ἀνδρεῖοι. Καὶ μὴ λυπηθῆτε τὴν σάρκα. Ἡ τις κἂν αὔριον, κἂν μεθαύριον, μέλλει νὰ γένη σκωλήκων βρῶμα. ὁ πόνος εἶναι μίαν ἡμέραν. καὶ ἡ ἀνταπόδωσις αἰώνιος. Εἰ δὲ καὶ σφαφῆτε εἰς τὰ ὀπίσω, νὰ προτιμήσετε τὴν πρόσκαιρον ὅπόλαυσιν. Αὐτὴ μὲν ὡσεὶ σκιὰ ἀφανίζεται. Ἡ δὲ παίδευσίς σας θέλει εἶσαι ἀτελεύτητος εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ταῦτα καὶ πλείονα λέγοντος τοῦ μακαρίου σεβαστιανοῦ, ἦλθε φῶς λαμπρότατον οὐρανόθεν, καὶ τὸν ἐκύκλωσεν. Ἐφαίνη δὲ καὶ ἕνας νέος θαυμάσιος. Καὶ ἐστέκετο πλησίον αὐτοῦ λάμποντας τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ ἱμάτια, τόσον, ὁποῦ ἐξεφλάγησαν ὅσοι τὸν ἔβλεπον. Ἐγνωρίσαντες, ὅτι τοῦτο ἦτον ἔργον τῆς ἄνωθεν χάριτος. Καὶ ἐμαρτύρα πῶς ἔλεγε ὁ σεβαστιανὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπικολούθησε δὲ καὶ ἕνα τεράστιον μνήμης, ἄξιον.

Τὸ

Τὸ ὁποῖον ἔκαμε μάλιστα τοὺς παρόντας καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν χριστὸν ἅπαντες. Ἤγειωε γιατὶ τὶς ζωὴ καλεμβρίου, σύζυγος νικοστράτου, ὅστις εἶχεν εἰς τὸν οἰκίαντου τοὺς ἁγίους νὰ τοὺς φυλάγη ἔχουσα δεντὸν ἀσθένειαν. Δεν ἤκουεν, ἔτε νὰ σιωτύχη ποσῶς ἐδύνετο. Καὶ τότε ἐπ θείας δυναμέως ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ ἁγίου. Καὶ τῆς ἐφαίνοωνταν ἀληθεσατα. Καὶ μὴ δυναμβρίη νὰ τὸν δύφημίση μὲ τὸν γλῶσαν. Ἔκαμνε νεύματα μὲ τας χεῖρας καὶ ὄμματα πρὸς τοὺς παρεσῶτας, ὅτι τὸν ἀληθειαν ἔλεγεν. Ἔπειτα προσευκήσεν αὐτὸν μὲ πολλὸν δίλάβειαν καὶ ταπείνωσιν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐγνωρίσας ὅτι ἦτον θέλημα θεῦ, νὰ θεραπεύθῆ ἡ γυνὴ ἐκείνη, δθὲ νὰ πιστεύσεν ὅσοι ἰδοῦσι τοιῆτον θαυμάσιον, ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ σταθῆ εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγειτης εἰς ἐπήκοον παντων. Εἰς τὸ ὄνομα τῦ κυρίυμε ἰησοῦ χριστοῦ τῦ ἀληθινῦ θεοῦ, λάλησον. Καὶ παρευθὺς (ὦ τῦ θαύματος) μείνασα ὑγιὴς ἀπὸ πᾶσαν ἀσθένειαν, ἐσιωτύχησεν ἀνεμποδίσα. Καὶ ἐξέστησαν ἅπαντες. Ἐξόχως δὲ ὁ νικόστρατος, ὅστις δοξάζωντας τὸν θεὸν, προσεκυνησε τὰς ἁγίας, ζηθῆντας ἡθῆ περτέρων ἀγωνισμάτων συγχώρησιν. Καὶ ἀνοίξας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, τοὺς ἐπαρεκάλει νὰ φύγουσι. Καὶ αὐτὸς ἔστεργε νὰ τὸν θανατώση ἡ κρίσις, δθὲ νὰ τοῦ συγχωρήση ὁ δεσπότης τὰς ἁμαρτίας του. Οἱ δὲ ἅγιοι ἀπεκρίθησαν. Μὴ γένοιτο ἀδελφὲ, νὰ ζημιωθῶμεν τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Ἡμεῖς θελιματικοίμας δθὲ τὸν ἀγάπωσε τῦ θεῦ καὶ σωτῆρος μας, λαμβανομεν ὡς πολυτίμητον δῶρον τὸν θανατον. Λοιπὸν ὕπαγε φέρε ὅλους τοὺς φυλακωμένους ἐδῶ, νὰ ἰδοῦσι καὶ αὐτοὶ νὰ σεριωθοιῶ καλιώτερα. Καὶ τότες θέλεις φανερωθῆ εἰς τὰς διώκτας, νὰ λάβης ἐνδοξότερον στέφανον. Οὕτως οὖ ἐποίησεν ὁ νικόστρατος, καὶ ἤφερεν ὅλες εἰς τὸν οἶκον του. Τοὺς ὁποίους ἐδίδασκεν ὁ σεβασιανὸς νὰ μείνουν ἕως τέλος εἰς τὸν πίστιν ἀσάλευτοι. Καὶ ὅσοι ἦσαν ἀβάπτιστοι, νὰ νηστεύσουν δύο ξεῖς ἡμέρας νὰ λάβουν τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ὁ δὲ ἔπαρχος χρωμάτιος ταῦτα μαθὼν, ἠρώτησε τὸν νικόστρατον δθὲτὶ ἤφερε τὰς δεσμίους ὅλους εἰς τὸν οἰκίαντυ. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Διὰ νὰ βλέπουσιν ἅπαντες τὰ κολασήρια ὄργανα, καὶ τας πληγας ὁπῦ λαμβάνουν οἱ ἄλλοι, νὰ φοβοῦνται, νὰ προσκυνήσουν τὰ εἴδωλα. Ὁ μὲν οὖ ἔπαρχος ἐπαίνεσεν αὐτὸν ὡῶς ἔκαμε φρόνιμα. Ὁ δὲ μακάριος νικόστρατος εἶχεν ἕνα φίλον ἀκριβὸν κλαύδιον καλέμβρον, ὅστις ἦτον κομβιταρήσιος. Καὶ ἐπόθησε, νὰ τὸν κάμη καὶ ἐκεῖνον χριστιανόν. Πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπε πολλὰ ψυχωφελῆ ῥήματα, ἐπαινῶν τὸν ἅ-

γιον

γιον σεβαστιανὸν, ὡς φιλόθεον. Πῶς ἀρνήθηκε τὴν φιλίαν τῆς βασιλέων, καὶ καταφρόνησε τοσοῦτον δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ δυναστείαν. Καὶ εὐρίσκετο μὲ τοὺς χριστιανοὺς, συναγωνίζων αὐτοὺς πρὸς τὴ εὐσέβειαν, ὄ μόνον μὲ λόγες, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔξαίσια θαύματα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ κλαύδιος. Ἐξώθη τὴν καρδίαν θεϊκὸν ἔρωτα. Καὶ δραμὼν εἰς τὸν οἶκοντου, ἐπῆρε τὲς δύο υἱὲς ὁποῦ εἶχεν ἀδυνημένες. Ὁ ἕνας εἶχεν ὕδροπα. Καὶ ὁ ἄλλος λέπραν. Καὶ τὲς ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν τῆ νικοστράτου, φωναλαλῶν τοὺς ἁγίες, νὰ τοὺς θεραπεύσειν, καὶ ὁμολογῶν τὴν εὐσέβειαν. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ συναγμένοι πλῆθος πολὺ κατηχούμενοι. Καὶ τὲς ἐβάπτιζεν ἕνας ἐναρέτος ἱερεὺς ὀνόματι πολύκαρπος. Ὅστις ἐβάπτισε τοὺς δύο παῖδας τοῦ κλαυδίε. Καὶ παρευθὺς ἐθεραπεύθησαν οὐ μόνον αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι εἶχαν ἀῤῥένειαν, εἰσεβαίνοντες εἰς τὴν ἱερὰν κολυμβήθραν, ἐξείρχουνταν ὑγιεῖς ψυχῆτε καὶ σώματι. Καὶ πάντες ἐδοξάζον τὸν θεόν. Ἐξύχως δὲ ὁ κλαύδιος. Ὅστις ἐβαπτίσθη βλέποντας εἰς τὲς ὁδοὺς αὐτῆ τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἀφοῦ δὲ ἐπέρασαν αἱ λ'. ἡμέραι τῆ διωξίας, προσκαλεσάμενος τὸν ζαγκυλῖνον ὁ ἔπαρχος, μὴ ἠξεύρωντας πῶς ἦτον χριστιανὸς, ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τὲς ὑβρίστες, ἐὰν ἔστεργαν νὰ προσκυνήσειν τὰ εἴδωλα. Ὁ ὁ ἀπεκρίνατο. Μακάριοι ὄντως ἐκεῖνοι, ὅτι ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὡδήγησαν καὶ ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, νὰ ἐγνωρίσω τὸν παντοδυνάμον θεόν. Τὸν ὁποῖον προσκυνῶ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ σέβομαι. Καὶ ὁ ἔπαρχος. Ἐλολάθης παλαίπωρε. Καὶ ὁπῶς εὗρες εἰς τὴν κακοδαίμονα ταύτην θρησκείαν; Τί ἔφαθες; Λέγειτον ὁ ζαγκυλῖνος. Αὐτὴν τὴν γνώμην εἶχα κὴ ἐγὼ ὡ διπλᾶ, νομίζωντας τοὺς χριστιανοὺς πεπλανημένους καὶ ἄφρονας. Ἀμὴ τώρα βλέποντας τὸν φανερωθέντα σεβαστιανὸν, πῶς ἔγινε δῆλος τῆ χριστῆ, καταφρονήσας τὴν βασίλειον δόξαν, κὴ πᾶσαν ἀπόλαυσιν. Διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐπαπάλαβα τὴν ἀλήθειαν, ἐγνωρίσας ὅτι ἡ πίστις ἐστὶ ῥυπαρὰ καὶ βέβηλος. Ἡ δὲ κὴ χριστιανῶν σεμνὴ καὶ σεβάσμιος. Λέγειτον ὁ ἔπαρχος. Εἰς ποῖα ἔργα ἐπαπαιδεύθη, νὰ προσκυνήσῃ θεὸν ἐσταυρωμένον καὶ κακοθανάτον; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐὰν ἐρίζῃς νὰ ἀκροασῇς μὲ μακροθυμίαν, νὰ μὴ σκανδαλίζεσαι, σοῦ θέλω ἀποδείξῃ αὐτὸν τὸν ἐσταυρωμένον, θεὸν ἀληθῆ καὶ βασιλέα πάσης τῆς κτίσεως. Καὶ ὁ ἔπαρχος. λέγεμοι μὴ παῤῥησίας τὰ τοῦ θεοῦσου, ὅτι ποθῶ νὰ καταλάβω τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐπειδὴ ἡ καλοσύνησε μοῦ ἔδωκε θέλημα, ἄκουσον εἰς ὀλίγα λόγια τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον. Νὰ ἐγνωρίσῃς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰσης ὅτι μόνον ὁ χ̅ρ̅ιστὸς εἶναι θεὸς ἀληθέστατος. Ταῦτα λέγων δι-
ηγήθη πᾶσαν τὴν τῦ θεῦ δημιέργησιν. Ἤ̓γειω, πῶς ἔκαμλν ὅ-
λον τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. Ἔ̓πλασε τὸν ἄνθρω-
πον καὶ πάλιν αἰ̓πλασεν εἰς τὸ εὖ εἶναι μὲ τὸ ἑκούσιον αὐτῦ πά-
θος. Ἔ̓πειτα αἰ̓νλήφθη πάλιν εἰς οὐρανὺς μετὰ τὴν τριήμερον ἔ̓-
γερσιν. Ἀφῦ γειῶ εἶπεν ὁ τίμιος γέρων τὰ περὶ τῆς πίστεώσμας
μυσήρια, λέγει καὶ ταῦτα. Ἐὰν δὲν πιστεύεις ἐκλαμπρότατε ἔπαρ-
χε τὰ τῦ χριστῦ μου θαυμάσια. Κἂν τὸ εἰς ἐμὲ γλυκόμλον πίστευ-
σον. Ὅπου ἤμειω, καθὼς ἤξούρεις ἕως προχθὲς παράλυτος καὶ ἀ-
κίνητος, καὶ τώρα τελείως ἐθεραπεύθηκα μὲ τὴν χάριν τοῦ θείου
βαπτίσματος. Ταῦτα ἀκόων ὁ ἔπαρχος ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἄφω-
νος. Ἐγνωρίζωιτας τὴν ἀλήθειαν. Καὶ προσάσωντας νὰ μισεύσειω
ὅλοι, λέγει ταῦτα τῷ ζαγκυλίνῳ. Ἐγνώρισα ἀδελφὲ, ὅτι μεγάλη
εἶναι ἡ πίστις τῆ̄ χριστιανῶν. Καὶ ἄλλος θεὸς δὲν εἶναι, μόνον ἐκεῖ-
νος ὁπῦ αὐτοὶ σέβωνται. Ἐὰν ἦν τοθῆς, νὰ γλύω εἰς ταύτλω συγ-
κοινωνόσου, φέρεμε ὦρειον δύο χριστιανὺς κρυφὰ ὅσον δυνάσαι, νὰ
μήτως ἴδη τινας. Διὰ νὰ λάβω ὑπ' αὐτῆ̄ τὸ ἅγιον βάπτισμα. Ἀ-
πελθὼν οὖν ὁ ζαγκυλῖνος ἀνήγγειλε τοὺς ἁγίους τὴν ὑπόθεσιν.
Οἵτινες ἐχάρησαν μαθόντες ὅτι ὁ πρότερον διώκτης αὐτῆ̄ καὶ ἀντί-
παλος, γίνεται εἰς ὀλίγον βοηθὸς τῆς πίστεως καὶ συνήγορος. Σθεν
ποιήσαντες ἀγρυπνίαν. Ὅλλω τὴν νύκτα, ἐδοξολογῦσαν τὸν κύριον.
Καὶ τὸ πρωῒ λαβὼν ὁ ζαγκυλῖνος τὸν σεβασιανὸν καὶ πολύκαρπον,
ὑπήγασιν εἰς τὸν ἔπαρχον. Ὅστις ἰδὼν αὐτοὺς ἀνέξη μετὰ πάσης
εὐχαρείας. Καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆ̄ ἐδέετο, νὰ τοῦ δώ-
σουω τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὅτι ὅλητε ἡ σαρ-
κα ἦτον πεισμλνὴ καὶ φουσκωμλνὴ τόσον, ὁποῦ δὲν ἐδυνέτο σχεδὸν
νὰ περιπατήση. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῆ̄. Ὅτι ἐὰν πιστεύση εἰς τὸν χρι-
στὸν ἐξ ὅλης καρδίας, θέλει λάβη παράυτῆ̄ τὴν θεραπείαν τῦ σώ-
ματος. Ὁ δὲ ἔπαρχος λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ὡμολόγησε τὸν χ̅ν̅ θεὸν
ἀληθῆ̄, τὴν τῆ̄ εἰδώλων δυσέβειαν ἀρνησάμλνος. Καὶ οὐ τῦτο μό-
νον. Ἀλλὰ καὶ τὰ εἴδωλα ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ παλάτιον σωτείψας
ἔδωκεν εἰς τας χεῖρας τῆ̄ ἁγίων, νὰ τὰ κάμουω ὡς βέλονται. Ὁ
δὲ σεβασιανὸς ἐγνώρισεν ἀπὸ θείαν χάριν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἐπάρχου
τιβούρτιος ἦτον ἀκόμι εἰς τὴν πίστιν ἀμφίβολος. Ὅθεν ἐκράτη-
ξεν ἕνα εἴδωλον πλουσιώτερον ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ τεχνικώτερον. Εἰς
τὸ ὁποῖον ἦτον ἐσχεισμλνὴ πᾶσα ἀστρολογία καὶ ἡ τῆ̄ οὐρανῶν κίνη-
σις. Διατὶ τὸ ἐλυπᾶτο ὁ τιβούρτιος. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ χα-

-λάση,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάση, ἕως νὰ διαπροσθῇ ὁ πατέρας του πρότερον. Ὁ δὲ ἅγιος τῷ εἶπε, νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ ποσῶς. Ἀλλὰ νὰ το σωτειφῃ καὶ αὐτό. Καὶ τότε νὰ ἰδῇ τὰ θεοῦ τὰ θαυμάσια. Ὁ γεμῶν τιβούρτιος ἄναψε κάμινον καὶ λέγει τοῖς ἁγίοις. Ἰδοὺ σωτειβω ἐγὼ τὸ προσταγμάσας τὸ ἠγαπημένον μου εἴδωλον. Μετα τὴν συμφωνίαν ταύτην. Ὅτι ἐαν δὲν ἰαχθῇ ὁ πατήρμου, νὰ σᾶς ῥίψω εἰς ταύτην τὴν κάμινον. Ταῦτα λέγων ὁ τιβούρτιος, τὸν ἐμποδίζεν ὁ χρωμάτιος νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοιαύτην ἐγχείρησιν. Ἀλλὰ οἱ ἅγιοι τὸ ἔσερξαν μετὰ φάσης χαρᾶς ἐλπίζοντες εἰς τὴν θείαν δύναμιν. Εὐθὺς οὖν ὅσου ἐλέφτιναν τὸ μιαρὸν ἄγαλμα, φῶς θεϊκὸν ἐξέλαμψε τὸν χρωμάτιον. Καὶ ἐφάνη ἕνας νεανίας λαμπρὸς καὶ εὔμορφος λέγωντας. Μακάριος εἶ ὅτι ἐπίστευσας τῷ χριστῷ. Ὅστισμε ἀπέστειλε, νὰ ἰαχθῶσω τὴν σὴν ἀσθένειαν. Καὶ μὲ τὸν λόγον ἐβρέθη ὅλος ὑγιής. Καὶ ἐπήδα ὡς ἔλαφος ὁ φρόνιμος ἀκίνητος. Τότες ὁ τιβέρτιος καταπλαγεὶς τὴν θαυματουργίαν προσέπεσεν εἰς τὰς πόδας τῶν μαρτύρων, ζητῶντας τὸ σωτήριον βάπτισμα. Οἱ δὲ ἅγιοι προκαθάραντες αὐτοὺς διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς, ἐβάπτισαν ἅπαντας. Τότες ὁ ἔπαρχος πεὶν νὰ μάθῃ ὁ βασιλεὺς τὴν ὑπόθεσιν, ἐπήλησεν ὅλατου τὰ πράγματα. Καὶ ἐμοίρασε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πένητας. Τους δούλουςτου ἐλευθέρωσε. Καὶ πάντα τὰ ἑαυτοῦ καλῶς ᾠκονόμησεν. Καὶ τότε ὑπῆγε εἰς τὴν τῶν χειριανῶν συνοδίαν. Καὶ ἐδιδάσκετο τὸν λόγον τῆς πίστεως. Τοῦτο μαθὼν ὁ τότε ἀρχιεπισκοπος ῥώμης γάϊος τὸ ὄνομα ἀπῆλθεν ἀγαλλιώμενος. Καὶ ἀπασάμενος τὸν ἔπαρχον καὶ τους λοιπους ἀδελφους συνεφρανθησαν. Ἔπειτα ἠξεύροντες ὅτι ἡ φήμη αὐτη ἠκουσθηκε. Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔμελλε νὰ ψηφίσουσιν ἄλλον ἔπαρχον, νὰ τους θανατώσῃ. Τους ἐσυμβούλευσεν ὁ ἀρχιερεὺς, νὰ μοιρασθῶσιν εἰς δύο τάγματα. Τὸ ἕνα μέρος νὰ μείνῃ ἔσω τῆς πόλεως, νὰ μαρτυρήσουν τὸ συντομώτερον. Καὶ οἱ ἄπλοιποι, νὰ ὑπάγουσιν ἔξωθεν, νὰ φυλαχθῶν εἰς τόπον ἀποκρυφον. Ἴσως καὶ γλυτώσουν τὸν κίνδυνον. Τότες ἐσυμβεύζουσιν οἱ μακάριοι σεβαστιανὸς καὶ πολύκαρπος, θέλωντας παῦ ἕνας νὰ ὑπομείνῃ ἔσω τῆς πόλεως διὰ νὰ λάβῃ τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος ἐπροστάξε, νὰ ὑπάγῃ ἔξω μὲ τους ἀδελφους ὁ πολυκαρπος, νὰ τους ποιμαίνῃ ὡς ἱερεύς. Ὁ δὲ σεβαστιανὸς νὰ μείνῃ ἔσω ὡς ἰσχυρὸς στρατιώτης. Νὰ προθυμοποιῇ καὶ νὰ δυναμώνῃ τους μαρτυρας. Καὶ οὕτως ὑπή-

κουσαν. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ πολύκαρπος μὲ τοὺς ἤμυσι χειστιανοὺς καὶ τὸν φρόνιμον ἔπαρχον χρωμάτιον. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ τιβούρτιος παρεκάλει τὸν γαΐον, νὰ τὸν συγχωρήσῃ, νὰ μείνῃ ἔσω τῆς πόλεως, νὰ λάβῃ ταχέως ὀλίγα τὸν χειστὸν τὸν ποθούμενον θανατον. Ἰδὼν ἐκεῖ τὴν θερμότητα τοῦ ἱέρου, τὸν ἐσυγχώρησε. Καὶ χειροτονήσας τὸν μαρκελλῖνον καὶ μάρκον ὀλιγκόνους. Καὶ τὸν πατέρατες ἱερέα. Τὸν δὲ μακάριον σεβασιανὸν τῆς ἐκκλησίας βοηθόντε καὶ ἔκδικον. Ἔμεινε μετ' αὐτῆς νουθετῆς καὶ διδασκων ἅπαντας, νὰ εἶναι φρόθυμοι καὶ ἀνδρεῖοι εἰς τοὺς ἀγῶνας, μὴ δειλιῶντες τὸν θανάτον. Προσηύχοντων οὖν ἀδιαλείπτως, σχολάζοντες ὅπου πᾶσα ὑπηρεσίαν σωματικὴν. Καὶ μόνον μὲ ἀγρυπνίας, νηστείας, καὶ ἄλλας ἀρετὰς ἑτοιμάσωσιν φρὸς τὴν ἄθλησιν. Εἴρχοντων δὲ καὶ πολλοὶ ἄρρωστοι κρυφὰ εἰς αὐτοὺς καὶ ἐθεραπεύσωσαν. καὶ ἕτερα θαυμάσια ἔκαμναν ἀναρίθμητα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ ὑποῦμεν ἕνα εἰς πίστωσιν τῆς λοιπῶν ἀναμφίβολον. Καταβαίνοντας μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν οἶκον ὁ μακάριος τιβούρτιος, ἦυρεν εἰς τὴν ἀγοραὶ ἕνα ἄνθρωπον. Ὅστις ἐγκρεμνίσθη ἀπὸ τόπον ὑψηλόν, καὶ ἐσωτρίφθησαν ὅλατου τὰ μέλη καὶ κώκαλα τοιουτοτρόπως, ὅπου δὲν εἶχαν ἐλπίδα ζωῆς εἰς τοῦ λέγουτου, ἀλλὰ ἔσκαπταν φρὸς γῆν καὶ ἡτοίμαζαν τὰ ἐνταφια. Ὁ δὲ τιβούρτιος σπλαγχνισθεὶς ἐπ' αὐτὸν καὶ δυχόμβνος, ὑγιῆ κατέστησε. Καὶ ἐγερθεὶς περιεπάτει, μὴ ἔχων πληγῆς βραχύτατον λείψανον. Τότε λέγει ὁ τιβούρτιος φρὸς τοὺς παρεστῶτας, ὅπου ἔμειναν ὡς ἐξεστικοὶ ὁρῶντες τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἐὰν θέλετε καὶ ὑμεῖς, νὰ κάμνετε σημεῖα καὶ τέρατα, πιστεύσατε τῷ χειστῷ. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἐπῆρα φρὸς τὴν δυνάμιν. Οἱ δὲ ἐπίστευσαν. Καὶ τὰς ὑπῆγε φρὸς τὸν γαΐον, λέγωντας. Δέξου πάτερ τίμιε αὐτοὺς ὅπου διέμου ὁ χειστὸς ἐκέρδησε σήμερον. Ὁ δὲ κατηχήσας αὐτοὺς ἐβάπτισεν, διὰ χαρισθῆ τῷ θεῷ. Ὅπου τελεῖ εἰς τοὺς ἐπικαλουμβνους αὐτὸν φαράδοξα. Ἀλλὰ καιρὸς εἶναι νὰ εἰπῶμβν καὶ τὸ τέλος ἑκάστου ἦῆς ἄνωθεν, διὰ νὰ μὴ μακρυώμβν πολλὰ φρὸς τὴν διήγησιν. Πρώτη γοῦν πάντων ἐτέλεσεν ἡ μακαρία ζωὴ τὸ μαρτύριον. Ἡ τις ὑπῆγε εἰς τὸν ναὸν ἦῆς ἁγίων ἀποστολων πέζου καὶ παύλε, νὰ κάμη φρὸς δυχὴν τῆς. Καὶ ἐκεῖ φρὸς τὴν ἔδεσαν, φέροντες αὐτὴν εἰς τὸν ἄρχοντα. Ὅστις ἐδολίμασε φολλα νὰ φρὸς διδάξῃ μὲ διάφορα παιδεύματα. Καὶ μὴ δυνηθεὶς, ἔδακε κατ' αὐτῆς φρὸς ἀπόφασιν. Νὰ φρὸς κρεμάσουν κατακέφαλα. Καὶ κυπτόδεν νὰ

φρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν καπνίζουν μὲ βρωμερὰ πράγματα, ἕως νὰ ξεψυχήσῃ. Ἔπειτα δήσαντες λίθον μέγαν εἰς τὸν λαιμόν της, νὰ τὴ ῥίψουν εἰς τὸν τίβεριν. Καὶ ἔτως ἐτέλεσαν, ἀόκνως τὸ προσαττόμενον. Ταῦτα μαθόντες οἱ ἅγιοι ἔχαιρον μὴ εἰς τὴν δόξαν αὐτῆς καὶ μακαριότητα. Ἑαυτοὺς δὲ ἐπαλαύιζαν, ὅτι δὲν ἐαυτήδαξαν καὶ αὐτοὶ νὰ τὴν συνοδεύσουν. Καὶ ἔλεγεν ὁ τραγυλῖνος πρὸς τὸν σεβαστιανόν. Βλέπεις κύριέμου, πῶς ἀνδείζουνται αἱ γυναῖκες, καὶ τρέχουσι προθυμότεράμας, καὶ προαρπάζουν τὸν στέφανον; Ταῦτα λέγων, ἢ θερμανθεὶς εἰς τὸν ἔνθεον ἔρωτα, ἔδραμεν εἰς τὸν ῥηθέντα τῆς ἀποστόλων ναὸν προσδυόμενος. Καὶ λαβόντες αὐτὸν οἱ δήμιοι ἐλιθοβόλησαν. Καὶ τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὸν ποταμὸν προστάξει τοῦ ἄρχοντος. Ὁ δὲ νικόστρατος ὁ ἀνὴρ τῆς μακαρίας ζωῆς ὑπήγασι μὲ τὸν κλαύδιον εἰς τὰς ὄχθας τῦ ποταμοῦ, γυρεύοντες μήπως ἢ εὕρουν τῆς ῥηθέντων ἁγίων κανένα λείψανον. Οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἔδεσαν αὐτοὺς καὶ παρέστησαν εἰς τὸν ἔπαρχον. Ὅστις βασανίσας αὐτοὺς διαφόρως. Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τοὺς μεταγνωμίσῃ, τὸ ἀνέφερε πρὸς τὸν βασιλέα. Ὅστις ἐπροστάξε, νὰ τὰς δώσουν τρεῖς δαρμοὺς δυνατούς. Ἔπειτα ἐὰν δὲν προσκυνήσουν τὰ εἴδωλα, νὰ τοὺς ῥίψουν ἢ αὐτοὺς εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ ἔτως οἱ ἀοίδιμοι ἀφοῦ ἐδαρθησαν ζεῖς φοραῖς ἐνελεημόνητα, ῥιφθέντες μὲ λίθους μεγάλας εἰς τὰ ὕδατα τῦ τιβέριδος, παρέδωκαν τας ψυχὰς αὐτῆς εἰς χεῖρας θεοῦ.

Κουρτουάτος δέτις ἀνὴρ δυσεβὴς προσποιούμενος, ὅτι ἦτον χειστιανός, ἀνταμώθη μὲ τοὺς ἁγίους, διὰ νὰ τοὺς προδώσῃ ὁ ἀλητίσιος, ὅταν εὕρῃ καιρὸν ἐπιτήδειον. Καὶ μίαν ἡμέραν βλέποντας τὸν τιβούρτιον εἰς ναὸν τινὰ προσδυχόμενον, τὸν ἐκατάβαλεν εἰς τὸν ἔπαρχον. Ἔπειτα ὑπῆγε καὶ αὐτὸς καὶ προσήυχετο, τάχα πῶς ἦτον χειστιανὸς, διὰ νὰ μὴ φανῇ προδότης, ἢ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ τοὺς πιστοὺς πάλιν ὕστερα. Εἰσελθόντες οὖν οἱ δήμιοι θανάσαν ἢ τοὺς δύο. Καὶ τοὺς ὑπῆγαν εἰς τὸν ἔπαρχον, Ὅστις εἶπε πρὸς τὸν προδότη. Χειστιανος εἶσαι ἢ σὺ κυρτιάτε; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ναί. Ὁ δὲ ἅγιος καπελαβὼν τὴν ὑπόκρισιν; εἶπεν αὐτῷ ὀργιζόμενος. Μὴ ἠμπορεῖς τοῦ λόγουσου δόλιε. Ὅτι ὁ πόρνος ἢ μέθυσος, χειστοῦ μαθητὴς δὲν γίνεται. Ἢ νομίζεις ὡς δὲν ἠξεύρω ποσάκις εἶσαι, ἢ πῶς ἐσύμπεν ἐπροδόωσες εἰς θανάτον; Ἀλλὰ τοῦτον ἐγὼ ποθῶ, ἢ ὀρέγομαι, νὰ ἑνωθῶ μὲ τὸν δεσπότην χειστὸν, τὸν ἐμοὶ ποθούμενον ἢ γλυκύτατον,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δξᾳ τὴν ἀγάπην τὴ ὁποία ἀφῆκα θελιματικῶς ἑτέρους τὸν οἰκονομοῦ. Πλέτον καὶ συγχυεῖς. Καὶ δόξαν ἀπαρηγόρητος. Καὶ δὲν φοβοῦμαι πῦρ. Διωγμούς. Οὔτε μάστιγας. Ἀλλα πάντα ταῦτα καὶ πλείονα νὰ ὑπομείνω μὲ τὴν ἐκείνου βοήθειαν. Ὁ δὲ ἔπαρχος εἶπε τὸν ἅγιον. Τοῦτον μὴν ἄφησε νὰ φλυαρῇ τιβούρτιε. Καὶ κάμε τὸν λογομμη. λυπεῖσου τὴν δυγένειάσε καὶ τὴν νεότητα, νὰ μὴ λάβῃς ἐπονείδιστον θάνατον. Λέγειτον ὁ ἅγιος. Δεν εἶναι αἰρωὴν δικαία, νὰ λατρεύω θεὸν ἀληθῆ καὶ παντέλειον. Ἀμὴ ὅσοι λατρεύουσι δαίμονας εἶναι ἐλεεινοὶ καὶ πολλῶν θρήνων ἄξιοι. Τότε θυμωθεὶς ὁ ἔπαρχος, προστάσει νὰ φέρουσιν ἀνθρακας, καὶ λέγειτον. Διάλεξον ἕνα ἀπὸ δύο τούτων. Ἢ προσκυνήσον τοῖς θεοῖς. Ἢ νὰ σέβης γυμνὸς τους πόδας εἰς τὰ ἀνθράκια. Ὁ δὲ ἅγιος σταυρὸν χαράξας, ἐσάθη ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρακας λέγωντας. Σκύπδυσον τώρα τῆς πίστεώς μου τὴν δυνάμιν. Καὶ μαθε ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἀληθινὸς θεὸς, τὸν ὁποῖον ἐγὼ σέβομαι. Τούτου γλυοῦ καὶ συ μαθητὴς, ἀφιώωντας τὴν ἀσέβειαν. Ἰδὼν δὲ ὁ ἔπαρχος, πῶς ἔστεκεν ὁ ἅγιος ἀβλαβὴς ὥραν πολλὴν εἰς τοὺς ἀνθρακας. καὶ φοβούμενος μὴ κάμη καὶ ἄλλην θαυματουργίαν, νὰ σύρῃ πολλὴν πρὸς δυσέβειαν, προσάσει νὰ κόψουσι τὴν κεφαλὴν τοῦ ἔξω τῆς πόλεως. Τούτου γλυομένου ἀπῆλθεν εἰς τας αἰωνίους μονας ὁ τιβούρτιος. Τοτες ἤφεραν τὸν κάσουλον, ὅστις εἶχε τοὺς ἁγίους εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ μετὰ πολλας βασανες, τὸν ἔθαψαν ζῶντα εἰς λάκκον. Καὶ οὕτως ἐτελειώθηκεν. Ἔπειτα φέροντες τὴς γλυναίους μαρκελλῖνον καὶ μάρκον, ἐκαρφωσαν ἥλους εἰς τοὺς πόδαστους, καὶ τοὺς ἐβίαζαν, νὰ στέκουσιν ὄρθιοι εἰς αὐτοὺς, δξᾳ νὰ καρφώνωνται ὡδαμέσα, νὰ τὼς δίδουσι δεμνιτάτους πόνους. Οἱ δὲ ἀείμνηστοι πάσχοντες τοσοῦτον δυσφορωτάτην βάσανον, ἔψαλλον. Ἴδου δὴ τὶ καλὸν, ἢ τὶ τερπνόν. Καὶ τὰ ἑξῆς. Τότε τοὺς ἐκέντησαν εἰς τας πλοὐρας μὲ λόγχας ὡς τὸν δεσπότην, εἰς τὸν ὁποῖον παρέδωκαν τας ψυχας. Οὕτως οὖν ἐτελείωσαν ὅλοι οἱ ἅγιοι μὲ δξάφορα κολαστήρια. Καὶ ἐφέρθησαν πρὸς τὸν χειστὸν ὡς ἀμώμητα θύματα. Τὸν δὲ γενναιότατον σεβαστιανὸν, ἐφύλαξαν ἕως ὕστερον, νὰ τὸν βασανίσουν δξαφόρως, μήπως καὶ τὸν καταπείσουν νὰ ἀρνηθῇ τὴν δυσέβειαν. Τοῦτον ἐπρόσταξεν ὁ διοκλητιανὸς νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ κριτήριον καὶ λέγειτου. Σεβαστιανὲ, ἐγώσε ἐτίμησα τόσον καὶ σὲ ἔκαμα πρῶτον ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, καὶ συ ἀχά-

Δημόσια Κέντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀχάειστε ἀνέβης εἰς τόσλω ἀφθονίαν καὶ ἀγνωσίαν, ὅπου οὔτε τὸ κράτος μου, οὔτε τὴν ζωλεύσου ποσῶς συλλογίζεσαι; ὁ δὲ ἀπεκείνατο τότε μὲ ὦ βασιλεῦ δὲν ἐγνώριζα τὸν ἀληθῆ ὄντως θεόν, δίχ τοῦτο ὡς εἰδωλολάτρης ἀνέκτος, ὑπήκουον τὰ προστάγματάσε. Ἀμὴ τώρα ὁποῦ ἐγνώρισα τλὶ ἀλήθειαν, ἐκαταφρόνεσα πλῆτον καὶ δόξαν καὶ τὰ ὄπλοιτα, ὡς διαῤῥέοντα καὶ ἀνάξια, ποθήσας τὰ ἄῤῥδυστα καὶ ἀεὶ δίχεμθύοντα. Τὰ ὁποῖα κληρονομοῦσιν ὅσοι τὸν χειστὸν ἀγαπήσουσιν. Ὅτι μανία μεγάλη καὶ ἀγνωσίασας εἶναι νὰ προσκυνᾶτε λίθους καὶ ξύλα καὶ ἄλλα βδελύγματα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη. Καὶ προστάσει νὰ τὸν δέσουν εἰς ἕνα πάλον εἰς τὸ μέσον τοῦ πεδίου ὥσπερ σκοπὸν καὶ σημεῖον, νὰ τὸν τοξδυσουν ὁλόγυρα, ἕως νὰ γεμώσῃ βέλη ὅλον τὸ σῶματου. Ἔτρεχον οὖν ποταμηδὸν ἅπαντες, νὰ ἰδοῦσι τὸ φεικτὸν θέαμα. Καὶ ὅλοι ἐσυμπόνεσαν καὶ ἔκλαιον βλέποντες τοιοῦτον νέον προφανῆτε καὶ ὡραιότατον, νὰ τὸν τραβίζουν ὡς κακοῦργον οἱ δήμιοι. Ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐνηγκαλίσθη τὸ ξύλον ὅπου ἤθελον νὰ τὸν δέσουν, λέγων ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην. Ἐχαειστῶσοι κύειμου, ὁποῦμε ἠξίωσας νὰ σὲ μιμηθῶ ὦ δάμιρόν. Ἡ χάεισου πρυσπλώθης εἰς τὸ ξύλον τοῦ σαυροῦ δι' ἀγαπλωμου. Καὶ ἐγὼ ἀποθαίνω σήμερον εἰς τοῦτο τὸ ξύλον, δίχ τλὶ ἐμλὶ ὠφέλειαν καὶ ἀγάπλωσου. Πρόσδεξαι οὖν τλὶ θυσίανμου ταύτλιν δέομαι τῆς σῆς ἀγαθοτητος. Ταῦτα λέγων ὁ ἡγυμένος τὸν ἔγδυσαν οἱ δήμιοι, καὶ τὸν ἔδεταν εἰς τὸ ξύλον. Ἔπειτα τοῦ ἔῤῥιξαν τόσαις σαΐταις ἀπὸ παῦ μέρος εἰς ὅλον τὸ σῶματου, ὁποῦ ἔμεινεν ἐλεεινὸν καὶ παράξενον θέαμα. Καὶ δὲν ἐφαίνετο ποσῶς σαρξ ἀπανώτα. Ἀλλὰ ἔδειχνεν ἀπὸ τὰ βέλη ὡς ἀχυρώδες, ἢ ἀκανθόχοιρος. Καὶ οὕτως ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται καὶ ἀνεχώρησαν, νομίσαντες ὅτι ἀπέθανεν. Ἀφοῦ δὲ ἐνύκτωσεν ὑπῆγε μία ἀρχόντισα νὰ πάρῃ τὸ ἁγιο λείψανον. Καὶ εὑρίσκειτον ζωντανὸν ακόμι. Καὶ τὸν ἔπῆρεν εἰς τλὶ οἰκίαντης. Ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας, μὲ κάποια βότανα εὔγαλε τὰ βέλη συνεργουσης τῆς θείας χάειτος. Καὶ ἔμεινεν ὑγιὴς ὁ ἅγιος. Ἐλθόντες δὲ τινὲς συγχρεῖς καὶ φίλοιτου, νὰ τὸν βλέπουν, τὸν ἐσυμβούλδυαν, νἀναχωρήσῃς ἀπὸ πόλεως. Νὰ μήτο μάθῃ ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸ δώσῃ χειρότερα παιδδυτήρια. Ὁ δὲ μακάριος ὑπεποθῶν, δίχ τλὶ ἐγάπλω τοῦ δεσπότου τὸν θάνατον. δὲν ἠθέλησε νὰ παραμερήσῃ.

Α'λλὰ μᾶλλον ἀκούσας, ὅτι ὁ διοκλητιανὸς ἐπέρνα μίαν ἡμέραν ἀπ' ἐκεῖ πλησίον, ἐσαματησεν εἰς ἕνα ὑψηλὸν δωμάτιον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδων αὐτὸν, ἐθαυμάζετο. Καὶ προσέσωντας νὰ τὸν φέρουν πλησίον εἶπεν αὐτῷ. Δὲν εἶσαι σὺ ὁ σεβαστιανὸς, ὁπῦ ἐπρόσταξα νὰ σὲ θανατώσουν; Ὁ δὲ ἀπεκείνατο. Ἐγὼ εἶμαι βασιλεῦ, καὶ ἀνέσπασέμε ὁ κύριός μου ἐκ τῆς νεκρῶν. Διὰ νὰ ἐγναρίσης ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς θεὸς ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας. Καὶ νὰ μὴ σέβεσαι πλέον τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας. Τότε προσάσει ὁ ἀσεβὴς, νὰ τὸν ῥαβδίζουν δυνατὰ μὲ ῥοπάλες, ἕως νὰ σωτειφθοῦσιν ὅλαις αἱ σαρκες κὴ κόκαλα, νὰ ξενυχήση. Ἔπειτα νὰ τον ῥίψουν τὴν νυκτα εἰς ἕνα τοπον ἀκάθαρτον, διὰ νὰ μήτον ἔυρουν οἱ χεισιανοὶ, καὶ κάμη παλιν θαυματουργίαν νὰ ὑπισρέψη καὶ ἄλλες εἰς τὴν δυσέβειαν. Ἐτέλεσαν οὐδὲ ταχέως τὸ προσαττόμυον. Α'λλὰ ὁ ἅγιος ἐφαίνη εἰς το ὅραμα μιᾶς ἐναρέτα καὶ ὑπιφανοῦς γυναικὸς λευκίνης ὀνόματι, καὶ λέγεισης. Υ'παγε εἰς τὸν ὁδεῖνα τοπον νὰ ἔυρης τὸ λειψανόμυον. Καὶ ἔπαρέτο νὰ τὸ ἐνταφιάσης εἰς τὴν κρυπτὴν ὁπού λέγουσιν, ἤτις εἶναι εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀποστόλων. Ἡ δὲ δύλαβὴς γυνὴ δύθὺς ἐγερθεῖσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ῥηθέντα τόπον, καὶ δύροῦσα τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, ἔλαβεν αὐτὸ δύλαβῶς. Τὸ ὁποῖον δὲν ἐμέτεχε ποσῶς ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν ἐκείνην. Α'λλὰ μάλιστα δύωδίαζεν ἄμετρα. Καὶ στολίζουσα αὐτὸ ὑπιμελῶς ἐνταφίασε, προσμείνασα εἰς τὸ μνῆμα ἡμέρας τεσσάκοντα. Μετα ταῦτα εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁπού ἐβασίλδυσεν ὁ μέγας κωνσαντῖνος καὶ ἦτον εἰρὴνη εἰς τον κόσμον, τοῦ ἔκτισεν ἐκκλησίαν ἡ δύλαβὴς λουκίνα. Καὶ ζήσασα βίον θεάρεστον ἔδιδεν ἐλεημοσυνάς πολλας εἰς τὺς πένητας. Καὶ πάλιν εἰς τὸ τέλος της, ἀφῆκεν ὅλον της τὸ πρᾶγμα μέρος μὲν τοῖς πτωχοῖς χεισιανοῖς καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν ὁπῦ ἔκτισεν εἰς δόξαν θεοῦ, καὶ μνημόσυνον τοῦ ἁγίου. Ὅστις ἔκαμε καὶ μετα τὸ τέλος θαυμάσια, οὐ μόνον ἐκεῖ εἰς τὴν ῥώμην. Α'λλὰ εἰς πολλοὺς ἄλλους τόπους τῆς ἰταλίας. Ὅθεν ὅλοιτους τὸν ἔχουν εἰσὲ μεγάλην δύλάβειαν. Καὶ τοῦ ἔκτισαν ἐκκλησίαις εἰς ὅλα τὰ κάστρη καὶ χώρας. Καὶ χαρμονικῶς τὸν πανηγυρίζουσι διὰ τὰς θαυματουργίας ὁπού ἐτέλεσε. Καὶ μάλιστα εἰς τὴν παβίαν. Ὅπου ἦτον ἕνα καιρὸν μεγάλον θανατικόν. Καὶ τὸν ὑπεκαλέσθηκαν οἱ πολῖται, νὰ τὺς βοηθήση εἰς τοιαύτην ἀνάγκην. Καὶ τόσον ἐθαυματούργησεν ὁ κύριος εἰς αὐτὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς δλφ' νὰ δοξάσῃ τὸν ἅγιον. τὸν ὁποῖον μετὰ δακρύων ἐπαναλοιῶταν, λιτανεύοντες δύλαβῶς, ὁποῦ ἔσωσεν δύθυς ὁ θάνατος. Καὶ ἐγνωρίσθη σαφέστατα, ὅτι ἡ φρεσβεία τοῦ ἁγίου τοὺς ἐβοήθησεν. Οὗτεν οὐ μόνον ἐκεῖ τὸν πανηγυρίζουσιν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ κάστρη καὶ χώρας τῆς Ἰταλίας. Εἰς δόξαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ χριστοῦ. Ὧ πρέπει τιμὴ, μεγαλοφρέπεια, καὶ προσκύνησις.

Σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ πατρὶ, καὶ
τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ
ζωοποιῷ αὐτοῦ πνεύματι.
Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ
τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων,
Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ͂Ι ΚΗ΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗ͂Σ

Ὁσιομάρτυρος Εὐηθείας.
Εὐλογ. Πέρ.

Κατὰ τοὺς χρόνους κομμόδου τοῦ βασιλέως, ἦτον εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ἔπαρχος ἕνας ἔπιφανὴς καὶ πλουσιώτατος ἄρχοντας ὀνόματι φίλιππος. Ὅστις εἶχε γυναῖκα καλουμένην κλαυδίαν καὶ παῖδας δύο ἀρσενικοὺς ἀβίταν καὶ σέργιον. Καὶ μίαν κόρην εὐηθείαν εἰς τὸ ψυχικὸ καὶ τὸ ὄνομα. Εἰς τὸ κάλλος ὡραίαντε καὶ ἀοίδιμον. Καὶ εἰς τὴν πολιτείαν θαυμάσιον. Ὁ μὲν οὖν φίλιππος ἔχων τὴν ἐξουσίαν πάσης ἀγύπτου, καλὰ καὶ ἦτον εἰδωλολάτρης, ὅμως εἶχε γνώμην καλὴν, καὶ ἐκυβέρνα τὸν λαὸν δίκαια. Ἠγάπα τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς δὲ κακοὺς ἐπαίδευεν αὐστηρῶς. Καὶ μάλιστα τοὺς μαντεῖς καὶ ἰουδαίους δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ ποσῶς. Ἀλλὰ τοὺς ἐδίωκεν ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπαρχίαντου, καὶ πολλοὺς δικαίως ἐφόνευσε. Τοὺς δὲ χριστιανοὺς δὲν ἐμίσα τόσον, ἐξουρώντας, ὅτι ἦσαν σώφρονες καὶ ἐναρέτοι, καὶ διαὐτὸ τοὺς ἐλάβαινε. Ὅμως διὰ τὸ φρόσαγμα τοῦ βασιλέως δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ κατοικοῦσιν ἔσω τῆς πόλεως. μόνον ἔξω τοῦ τείχους εἴχασιν ἕνα τοπον, καὶ ἐπερνοῦσαν ὡς ἤθελαν. ἔβαλεν οὖν τὴν εὐηθείαν εἰς τὰ γράμματα ὡς φιλαρέτος, καὶ ἐμαύθανε ῥωμαϊκὰ καὶ ἑλληνικά. Ἦτις ἦτον εὐφυὴς εἰς τὸν νοῦν καὶ ἐνήστευε πολλὰ διὰ τὸν πόθον ὁποῦ εἶχεν ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκατάλαβεν

λαβεν ἄπειρον μάθημα. Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς, ιε'. χρόνους ἔγινε σοφωτάτη, καὶ ἐπολιτεύετην τόσον ἐναρέτα εἰς τας τάξεις καὶ δύκοσμέαν τῆς πράξεως. ὁποῦ ὅλοι τὴν ἐθαυμάζουσταν. Ἀοπὸν ἀκέαν αὐτῆς τὴν ἀγαθὴν φήμην εἶς δύγχρέσατος ἄρχοντας καὶ ἔνδοξος εἰς τὴν πολιτείαν ὅσις ἦτον ὕπατος τὴν ἀξίαν εἰς τὴν ῥώμην ἤγουν σύμβυλος τῦ βασιλέως, ὀνομαζόμενος ἀκυλῖνος, ἐμήνυσε τῦ παζῦσης νὰ τοῦ τὴν δώση δία γυναῖκα. Ὅστις ἠρώτησεν αὐτὴν, νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην της, ἐὰν ἔσεργε νὰ κάμουν τους γάμους. Ἡ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φθείρη τὴν παρθενίαν αὐτῆς θνητὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπόθει νὰ μείνη ἕως τέλους σώφρων καὶ ἄμωμος. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον φιλομαθὴς ἀνέγνωθε πολλάκις καὶ τὰ ἁγία γεισιανῶν βιβλία, καὶ τῆς ἔδειχναν ἀληθέσερα πλέον παρὰ τὰ ἑλλήνων.

Μιαν ἡμέραν τῆς ἔτυχαν εἰς τας χεῖρας αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ μακαρίου παύλε καὶ τας ἀνέγνωθεν ἐμμελῶς. Καὶ ἐκατανύχθη πολλὰ ἐγνωρίζουσα ὅτι ἕνας εἶναι ὁ ἀληθὴς θεὸς, ὅστις ἐδημιύργησεν ὅλον τὸν κόσμον ἐκ τῦ μὴ ὄντος. Ὅθεν ἔσωθεν ὅπιστεύσεν εἰς αὐτὸν πεφωτισμένη ἐκ θείου πνεύματος. Εἰς δὲ το φανερον δὲν ἐπόδειχνε τὴν γνώμην της δία τον φόβον τῶν γονέων αὐτῆς. Τους ὁποίους παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσουν μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγη ἔξωθεν τῆς πόλεως νὰ ἰδῇ τους τόπους καὶ τὰ χωρέατους δία νὰ λύβη ὀλίγην ἄνεσιν. Μὴ ἔχοντες δὲ ὑποψίαν τινα οἱ γονεῖς εἰς αὐτὴν, τῆ ἔδωσαν ἄδειαν νὰ ὑπάγη ὅπου ὀρέγεται. Ἀνέβη γὰν εἰς τὸ ἅρμα μὲ τὰς δύνέχες αὐτῆς φρώταν καὶ ὑάκινθον. Οὅτινες ἦσαν εἰς τα ἑλληνικὰ γράμματα πεπαιδύμμένοι δίατὶ ἦταν μαζῆτις καθ'ὥραν, ὁπῦ τὴν ἐφύλαγαν καὶ ἤκουον τὰ μαθήματα. Ἀοπὸν ἀφῦ ἐξῆλθον τῆς πόλεως ὑπήγασιν εἰς ἕνα τόπον ὁπῦ εἶχεν οἱ χεισιανοὶ ἐκκλησίαν ἓ ἔφαλλαν. Καὶ κατ'εὐδοκίαν θεῦ ἔτυχαν ὅταν ἔλεγον το ῥητὸν αὐτὸ τῶν προφήτων. Παίντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια. Ὁ δὲ κύριος τους οὐρανους ἐποίησεν. Ἀκούσασα ταῦτα ἡ εὐγλυία ἐσέναξεν ἐκ βάθος καρδίας δία τὴν πατρῴαν πλάνην. Ἔπειτα λέγει πρὸς τους δύνούχους. Ἀδελφοίμου ἠγαπημμένοι ἠξεύρω, πῶς καὶ ἐσεῖς εἶστε παιδεύμμένοι ἱκανῶς εἰς τὰ δόγματα ἀριστοτέλους καὶ πλάτωνος καὶ τῶν λοιπῶν φιλοσόφων ἠ ποιητῶν. Πλὴν αὐτα ὅλα εἶναι μυθολογίαις ἠ πλάσματα, ἐπειδὴ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι δὲν εἶναι ποσῶς θεός, ἠ ἄλλοι πάλιν ὅτι εἶναι πολλοὶ θεοὶ ξανήτεροι ἠ μικρότεροι, ἠ ἕτερα ὅμοια φλυαρίσματα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγνω-

ριζει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶζει παῖς ἕνας γνωστικὸς ἄνθρωπος, ὅτι ὅλοι ὅσοι τοιαῦτα πιστεύουσιν ἐπλανέθησαν. Καὶ μόνον ἔτοι οἱ χριστιανοὶ ἐγνωρίζουσι τὴν ἀλήθειαν, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ βιβλίατους μὲ μαρτυρίας ἀξιόπιστους. Καὶ τὸ βεβαιώνω μὲ τὴν πολιτείαν αὐτῆ̃ς τὴν οὐρανίον, δ̓ιότι γοντες μὲ σωφροσυνῆν. Πτωχείαντε, καὶ ταπείνωσιν. Λοιπὸν ἐγὼ θέλω νὰ γρύω χριστιανὴ, καὶ ἂν σᾶς φαίνεται εὔλογον συγκοινωνήσατε καὶ ἐσεῖς εἰς τὴν γνώμην μου ἐὰν ποθῆτε τὴν σωτηρίαν σας. Καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἔχη ὄχι ὡς δούλες, ἀλλὰ ὡς ἠγαπημένους μου ἀδελφες, νὰ ἔχωμεν ἕνα σταυρὸν τὸν κοινὸν δεσπότην καὶ πατέρα θεόν. Τὸν δημιουργὸν τῆς κτίσεως. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγουσα, ἤρχοντο ἑτοίμους νὰ αὐτοὺς εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῆν συμβουλήν, καὶ ἔσερξαν πάσαντας, νὰ μὴν ἀποχωρισθοῦν ποτὲ ἀπὸ λόγους. Ἀφῆ γοῦν ἐσύστασεν, ἐκατέβησαν ἥσυχα ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ἀνεχώρησαν. Οἱ δοῦλοι ὅπου ἐφοροδύσιωσαν τὰ ἅρματος δέντο ἐπείκασαν δἰὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς. Ἢ καὶ κατοίκονομίαν θεοῦ. Ἀλλὰ ὑπηρξιαν, καὶ τὰ ζῶα ἠκολούθουν αὐτοῖς. Ἡ δὲ δυγρία ἀφότις ἐφθιπάτησαν ἱκανῶς φθάσαντες εἰς ἕνα τόπον ἥσυχον εἶπε τους δυνάχες. Ἤκουσα, ὅτι ἐδῶ πλησίον εἶς ἕνα μονεστήριον, εἶναι συναγμένοι πολλοὶ χριστιανοὶ, ἔχοντες, ἐπισκόπον τινὰ ὀνόματι Ἔλενον περίασα ἐναρέτον. Ὅστις ἔχη ψηφισμένον ἕνα προσῶπα θεόδωρον τὄνομα. Νὰ κυβερνᾷ τὴν μονὴν, καὶ τὴς ἀδελφες νὰ ὁδηγᾷ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Οἵτινες ἀμφότεροι ἔκαμαν ἀπείρους θαυματουργίας εἰς ἀθενεῖς. Καὶ τελεῖον πολλάκις ἀγρυπνίας ὁλονυκτίνες εἰς ψαλμῳδίαν, καὶ δόξαν θεῦ. Ἀμὴ γυναῖκα ποσῶς δὲν συγχωρεῖσι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν μονὴν ταύτην. Λοιπὸν κυρδίσετέμε τὴν κόμην τ̓ κεφυλῆς, νὰ ἐνδυθῶ ἀνδρικὰ φορέματα, νὰ ὑπάγωμεν νὰ μᾶς συναριθμήσιεν μὲ τὴν ἁγίαν αὐτὴν ἀδελφότητα. Ἤρεσεν οὖν ὁ λόγος αὐτοῖς ἐ ἐτέλεσαν εὐθὺς το πρόσαγμα. Καὶ πηγυάμενοι πρὸς τὸ ἀνωθεν φρονητήριον τῆ θεοδώρε βλέπεσι τον ἐπίσκοπον ἔλενον. Ὅστις εἴρχετο ἀπὸ τὴν ἠλιόπολιν μὲ πλῆθος πολὺ τῆ χριστιανῶν ψάλλοντες ταῦτα. Ἡ ὁδὸς τῆς δικαίων κατευθύνθη. Ἡ ὁδὸς τῆς ἁγίων ἡτοιμάσθη. Τὄτο ἤυξανε τὸν πόθον τῆς κόρης καὶ ἐθερμάνθη εἰς θεῖον ἔρωτα σφοδρότερον. Καὶ ἐνωθεῖσα μὲ τοὺς χριστιανοὺς ἀπείρχετο εἰς τὴν ῥηθεῖσαν μονὴν. Ἠρώτησε δὲ τινὰ δεξίτιον ὀνόματι, τίς ἦτον ὁ γηραιὸς ὁποῦ ὑπάγλυεν ἀπὸ τους ἄλλους προσώπατα, Οἱ δὲ ἀπεκρίνατο. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἁγιώτατος ἔλενος, ὁπῆ ἔκαμε τόσας θαυματουργίας. Καὶ πολλάκις ἐβάσαξεν ἀναμμένα κάρβουνα

εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὴν ποδίαν, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτῆ ποσῶς ὑπὸ τῆ φωτιὰ δὲν ἐβλάπτησαν. Καὶ πόρα ὀλίγας ἡμέρας εὗρεθη τινὰς μαύτης ζαρέας καλόμοιρος. Ὅστις ἐπλανᾶτον λαὸν, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν, διδάσκαλος καὶ ἐργάτης ἀνθρώπων, ἀμὴ ὁ ἕλενος ἦτον ψεύστης. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ φανατικὸς, διὰ νὰ τὸν διαστρέψη ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν εἰς ἀπόλειαν, ὅταν ἐξαλείψη αὐτῆς τὴν φωτιὰ τὸν φοβερὸν ἐκλάβειαν. Οἱ δὲ εἶπον ταῦτα φὸς ἕλενον. Δέσποτα, ἢ διὰ τὸν ζαρέαν συγκοινωνὸν, ὅτι λέγει πῶς εἶναι ἀπὸ ἢ διαπότιμο χειρὸν σελλόμοιρος. Ἢ ἔλεγεν αὐτὸν νὰ καταισχυνθῆ ἐνώπιον πάντων. Λοιπὸν ἐβαλέχθησαν μίαν ἡμέραν, καὶ ὅταν εἶδεν πῶς ὁ ζαρέας μὲ τὴν αὐθάδειαν αὐτῆ καὶ ἀναισχυντιαν ἐφιλονείκα διωατὰ κῆ τῆς ἀληθείας. Ἐναντιόμοιρος μὲ στροφας λίγων καὶ παραμυθίματα. Ἐφόσαξεν ὁ ἕλενος κῆ ἤφασι μεγάλω πυρκαϊάν. Λέγων φὸς τὸν ζαρέαν, ἂς σέβωμεν ἀμφότεροι εἰς τὸ πῦρ, κῆ ὅστις ἀπὸ τὰς δύο μείνη ἄφλεκτος ὑπὸ τοῦ φωτὸς, ἐκεῖνε νὰ πιστεύωμεν, ὅτι εἶναι ἀληθῆ χειρὸν τῆ Θεῆ σελλόμοιρος. Ὁ δὲ ζαρέας εἶπεν αὐτῆ. Εἴσελθε φῶτον ἐσὺ ὅπῆ τὸ ἐφόβαλλες. Ἔπειτα καὶ ἐγὼ εἰσελεύσομαι. Ὁ γοῦν ἕλενος φοσοδυξάμοιρος καὶ σφραγισάμενος ἑαυτὸν εἰσῆλθεν ἀφόβως ἐν μέσῳ τῆ πυρὸς. Καὶ ἐσέκειτον ὥραν πολλὴν, χωρὶς ποσῶς νὰ καῆ καὶν τείχα τῆς κεφαλῆς αὐτῆ. Ὁ δὲ ζαρέας ἔφευξε καὶ ἐφοβήθη ταῦτα ὁρῶν. καὶ θέλοντας νὰ φύγη, τὸν ἅρπαξεν ὁ λαὸς, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φλόγα. Ὅθεν εὐθὺς ἤρχισε νὰ κατεφλέγεται. Καὶ βοήσας μὲ δακρύων, τὸν ἐλυπήθη ὁ ἅγιος, καὶ τὸν εὗγαλε μεσαποθαμμοῦον. Καὶ τὸν ἐδίωξαν κατηχυμμοῦον ἔξω τῆς πόλεως. Ταῦτα ἡ σύγκλυσία ἀκέσασα ἐχάρη καὶ ἐξεπλήττετο. Καὶ ἀπεβακάλεσε τὸν εὐξόπιον, νὰ εἰπῆ τῆ ἐπισκόπου να τοὺς ὑποδεχθῆ καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἁγίαντου ποίμνιλω να γένωσι καλόγεροι. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῆ. Ἄφες νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον. ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν ὁδοιποριαν. Ὕστερον θέλομεν τῆ συντύχη. Ἀφὲ γὰν ἔφθασαν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἐλειτούργησεν ὁ ἕλενος ἐκοιμήθη. καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόντου ἕνα γλυπτὸν εἴδωλον γυναικός. Καὶ τὸ ἐτιμεῦσαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὡς Θεὸν τὸ ἐφοσκυνεῦσαν. Ὁ δὲ ἕλενος λυπηθεὶς εἶπε φὸς τὸ εἴδωλον. Ἐσὺ εἶσαι κτίσμα κῆ δὲν θεῆ ὡς καὶ ἡμεῖς, ἀμὴ διατί ὑποφέρεις καὶ σὲ φοσκυνεῦσιν ὥσπερ θεαί; Ἡ δὲ ἀκέσασα ταῦτα, ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅπῆ τὴν ἐσυνκωναν. Καὶ πλησιάσασα τῆ ἑλένη εἶπεν αὐτῆ. Δέσποτα ξεχωρεῖζομαι, ἕως νὰ μὲ ὑπάγης εἰς τὸν κτίσιμόν. Ταῦτα ἰδὼν εἰς τὸν ὕπνον ὁ ἕλενος,

διεγερ-

διεγειθεὶς ἐθαυμάζετο. Καὶ τότες φθάνει καὶ ὁ δύβρτιος λέγων αὐτῷ. Τρεῖς ἄνδρες ἀδελφοὶ ταὶς ψυχας καὶ τα σώματα ἀπαρνηθησαν τὰ εἴδωλα. καὶ θέλουσι νὰ τοὺς βαπτίσης, νὰ τὺς κηδύσης νὰ μείνουν εἰς τὸν ποίμενα τοῦτον ἕως θανατου. Ἀμὴ δέγατι εἶναι πολλὰ νέοι τὸν ἡλικίαν καὶ ἔχουσι πολλὴν ἀγάπην ἀλληλωσπως σὲ φιλοκαλοῦσι μὲ δακρύων. Νὰ μήτης χωρίσης ποσῶς, ἀλλὰ νὰ εἶναι αὐτάρκα παντοτε εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν. Ὁ γὰν μακάριος ἔλενος ταῦτα ἀκούσας ἐπατάλαβε το ὄνειρον. Και λέγειτου νὰ τὺς φέρη μέσα. Ἰδὼν καὶ αὐτους ἠρώτησε πόθεν ἦσαν, καὶ τί ἐγύρευον. Ἡ δὲ εὐγενία ἀπεκρίνατο ἀπὸ τὸν δόμον εἴμεθεν (ἁγιωτατε πάτερ) ἀδελφοὶ κὲ σάρκα. Ὁ εἷς καλεῖται ῥωταὶς, ὁ δὲ ὑάκινθος, κὲ ἐγὼ εὐγένιος. ὁ δὲ ἔλενος τὸν ἐπίταξε μὲ ἱλαρὸν νεῦμα κὲ λέγειτης. Εὐλόγως ὠνομάσθης εὐγένιος, ἐπειδὴ ἔχεις γνώμην καὶ φρονημα ἀνδρεικὸν καὶ ἀρρένωπὸν εἰς τὸν ῥᾶξιν. Καὶ ὁ κύριος νὰ σὲ ἀξιώση, νὰ νικήσης τὸν φύσιν μὲ τὸν φρόθεσιν, καὶ νὰ σὲ δυναμώση νὰ τελειώσης εἰς τὸν καλὴν αὐτὸν γνώμην. Ἐπειδὴ δέγα τὸν ἀγάπην τὴν ἄλλαξες χῆμα κὲ ὄνομα, κὲ φαίνεσαι ἄνδρας γυνὴ ἔσα ἐκ φύσεως. Ταῦτα σοι εἶπον, ὄχι δέγα νὰ καταφρονέσω τὴν γυναικείαν φύσιν, οὐδὲ νὰ φανερώσω τὸ μυστηριόνσε. ἀλλὰ δέγα νὰ ἐγνωρίσης, πῶς ὁ θεὺς φροντίζει τῆς σωτηρίασσε, καὶ ἀπεκάλυψέμε ὅλην τὴν γνώμην σε. Λοιπὸν ἀσκάλαξον νὰ δείξης το δυγλυὲς τῆς ψυχῆς μᾶλλον, ἢ τὲ σώματος. Ὅτι καὶ τὲτο μὲ ἐγνώρισεν ὁ κύριος, πῶς ἐφροντοίμασες τοῦ λόγουσε καθαρὸν δοχεῖον. Τηρῆσα τὸν παρθενίαν ἄσπιλον καὶ ἄμωμον τὸν καρδίαν σου. Τὸν μὲν δόξαν τοῦ βίε ἀδοξίαν νομίζουσα. Τον πλῆτον πενίαν, καὶ λύπας τας ἡδονας. Καὶ μόνον ποθήσασα τὲ φιλαδείσε τὸν αἰώνιον εὐφροσυίλη κὲ ἀγαλλίασιν. Πρὸς δὲ τ' ῥωταῖ καὶ ὑάκινθον εἶπεν. Ὁ κύριος μοῦ ἐφανέρωσε καὶ δέγα λόγους, ὅτι εἶσε δῆλοι τὸν τύχην. Τὸν δὲ γνώμην ἐλεύθεροι. Καὶ διατηρεῖτε ἀδέσποτον τῆς ψυχῆς το ἀξίωμα. Ὅθεν καὶ ὁ χεισὸς λέγει ῥωὸς ἐσας. Οὐκέτι ὑμας καλῶ δούλους, ἀλλὰ φίλους. Μακάριοι ἐσεῖς, ὅπε δὲν ἐμποδίσετε τὸν κυρίανσας ἀπὸ τὸν καλὸν σκοπὸν, ἀλλα τὸν ἐσωσωδύσατε ῥόθυμα, διο ἔτες σεφάνες θέλετε λάβη ἐκ θεῦ ἴσιε καὶ οἱ ξεῖς, νὰ συνευφραίνεσθε παντοτε εἰς τὸν βασιλείαν ἀμπ τὸν ἐραίνον. Ταῦτα εἶπεν ὁ ἔλενος ῥὸς αὐτοὺς μυστικὰ χωρεὶς νὰ τὸ ἀκούση ἄλλος τὶς ἔτε κὰν ὁ δύβρόσιος. Καὶ τότες ἐβάπτισε καὶ τὲς ξεῖς κὲ τὲς ξεῖς κὲ τὲς ἐκαμε καλογέρους. Ὅταν δὲ ἔστρεψε το ἀμάξυ εἰς τὸ παλάτιον, ἔδραμαν ὅλοι οἱ δοῦλοι καὶ συγχυθεῖς, νὰ ῥοϋπαντήσουν τὸν κυρίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυρίαν αὐτῆς: Καὶ ἀνελθόντες εἰς τὸ ἅρμα, τὸ βλέπουσιν ἔρημον τῆς κόρης καὶ τὴν καθέδραν κενὴν καὶ εὔκαιρον. Τότες ἀρχίζουν τὰ δάκρυα. Ἔτυπτον τὰς ὄψεις καὶ ὠλοφύροντο. Ἔκλαιον πάντες οἱ δοῦλοίτης καὶ γνωσοί, καὶ μάλισα οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἀδελφοίτης. Ἐφώναζαν ἐλεεινῶς. Ἔξαινον τὰς παρειας. Ἔβαλλαν κόνιν εἰς το κεφάλιτους. Ἔπιπτον εἰς τὴν γῆν, τύπτοντες τὸ στῆθος καὶ βοῶντες πικρῶς. Οἱ πατέρες τὴν θυγατέρα. Οἱ ἀδελφοὶ τὴν γνησίαν. Οἱ δοῦλοι τὴν δέσποιναν. Οὐδεὶς ἄπρωτος. Οὐδεὶς τοῦ παθους ἐλεύθερος. Ἅπασα ἡ ἀλεξάνδρεια ἐθρηνεῖ ἀπαραμύθητα. Ἐπεὶ δὲ ἔβλεπον τὰ δάκρυα ὠφέλυτα, ἔστειλαν ἀνθρώπους πανταχόθεν νὰ τὴν ξεδράμουσιν. Ἠρώτησαν γεωργούς, πραγματευτάδες. Μάντεις, ἐγγαστερμύθους & πάντα ἄνθρωπον. Τέλος ἰδὼν ὁ φίλιππος, ὅτι δὲν εὑρίσκετο πέντες. Εἶπε τοὺς ἱερεῖς τῆς εἰδώλων, νὰ καμουν θύσιν εἰς τὸς θεοὺς νὰ τοὺς φανερώσῃ, τὶ ἔγινε. Καὶ ἐὰν τὴν ἔυρωσι, νὰ τὲς δώσῃ μεγάλας δωρεὰς καὶ χαρίσματα. Ἢ νὰ τοὺς θανατώσῃ ἀνελεήμονα, ἐὰν δὲν εἰπῶν τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δὲ βλέποντες, ὅτι ἐκοπίαζαν εἰς μάτην καὶ ἄκαιρα, ἐσυμφώνησαν ὅλοι καὶ εἶπασιν, ὅτι οἱ θεοὶ ὠρέχθησαν τὴν σύμορφίαν καὶ κάλλος τῆς καὶ τὴν ἅρπασαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐθέωσαν. Ταῦτα πιστεύσας ὁ ἔπαρχος ἐπαρηγορήθη. Καὶ ἐπροστάξεν δύθυς καὶ τῆς ἔκαμαν ἄγαλμα χρυσὸν, ἴγκιον εἴδωλον, καὶ ὅλοι τὴν ἐπροσκυνοῦσαν ὡς νέαν θεάν. Καὶ τῆς ἔκαμναν θυσίαν οἱ ἄγνωστοι. Ἡ δὲ μακαρία ἀφότις ἔλαβε τὸ ἅγιον σχῆμα, εἶχε τοσαύτην ἀρετὴν εἰς τὴν ψυχὴν, ὅπου ἐπερίασσεν ὅλους τοὺς ἀδελφούς, καθὼς ἦτον εἰς τὴν ἀξίαν καὶ δύγλυκειαν τῆς σαρκὸς ἡ ἀοίδιμος. Εἰς τὴν ἀκολουθίαν καὶ σωφροσύνην εἰσείρχετο πρώτη πάντων, καὶ ἐξείρχετον ὑστερώτερα. Εἶχεν ἀγάπην πρὸς πάντας, καὶ ἄκραν ταπείνωσιν. Καὶ ἁπλῶς ἐτήρει πάσας τὰς θεαρέστους ἐντολὰς καὶ μοναδικὰς ἀρετὰς ἀπαράλυτα. Διὰ τὰς ὁποίαστης ἀρετὰς, τὴν ἠξίωσεν ὁ παντοδύναμος θεὸς εἰς ὀλίγον καιρὸν, νὰ κάμνῃ θαυματουργίας καὶ τέρατα, θεραπεύουσα πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν ἀπὸ τὺς πάσχοντας. Καὶ ὅσοι ἀθενεῖς εἴρχωνται εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην, ἐλάμβανον τὴν πολυθρύλλητον ὑγείαν. Οἱ δὲ ὡραταῖς καὶ ὑακίνθος ὅσον ἐδύνωνται ἠγωνίζωνται εἰς τὴν ἀρετὴν νὰ τὴν μιμηθῶσιν. Τὸν τρίτον χρόνον, ὅπου ἐμύησεν, ἐτελεύτησεν ὁ ὡροσκὸς τῆς μονῆς. Καὶ πάντες οἱ ἀδελφοί, εἰδότες αὐτῆς τὰς ἀρετὰς, καὶ ἀγνοοῦντες τὸ κρυπτόμενον, ἠθέλησαν

νὰ

νὰ γδύῃ τὸν ἡγούμενος. Ἡ δὲ ἐφοβεῖτο νὰ λάβῃ τὴν ἀξίαν γυμνὴ ὑπαρχοῦσα. Καὶ πάλιν ἐδειλία νὰ μείνῃ παρθένος ἀπάσης τῆς ἀδελφότητος. Ἐφάνητο γοῦν εὔλογον νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, νὰ συμβουλευθῇ τί νὰ κάμῃ. Ηὗρεν οὖν εὐθὺς ὡς τὸ ἤνοιξε τοῦτον τὸν λόγον, ὃν εἶπε τοῖς ἀποστόλοις ὁ κύριος. Εἴτις θέλει νὰ εἶναι πρῶτος εἰς ἐσᾶς, ἂς γένῃ μικρότερος καὶ πάντων διάκονος. Ταῦτα ἰδοῦσα ἐδέχθη τὴν προσασίαν. Ἀμὴ ἔκαμνε πάλιν ὅλας τὰς εὐτελεστέρας ὑπηρεσίας. Ἠφερνε νερόν. Ἐσάρωνε τὴν μονὴν. Ἔκοπε ξύλα. Καὶ ἔκαμνεν ὅσα ἦταν τῶν μικροτέρων διακονήματα. Εἶχε τὴν κέλλαν αὐτῆς σιμὰ εἰς τὴν πόρταν διὰ ταπείνωσιν. Καὶ οὔτε εἰς τὰς σωματικὰς ὑπηρεσίας ὤκνουεν, οὔτε ἠμέλει τὰς ψυχικάς. Ἀλλὰ ἐκυβέρνα τὴν ποίμνην θαυμασιωτατα. Καὶ τόσας ἀνδραγαθίας καὶ ἀγῶνας θεαρέστους ἐτέλεσεν, ὅπου εἶναι ἀδιήγατον, νὰ τοὺς γράφωμεν. Μόνον ἕνα νὰ εἰπῶμεν. Ὅπου ἦτον αἰτία καὶ ἐγνώσθηκε. Τὰ δὲ ἄλλα ἂς ἀφήσωμεν ὅτι μακραίνομεν πολλὰ τὴν διήγησιν. Ἦτον τὶς γυνὴ εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν ὀνόματι μελανθία πλουσία πολλὰ καὶ πολυτάλαντος τὴν οὐσίαν. Ἀπὸ δὲ ἀρετὴν καὶ φόβον θεοῦ πτωχὴ καὶ ἄπορος. Ἦτις ἀθένησε βαρέως ἀπὸ τεταρταῖον ῥίγος. Καὶ ἀκούσασα τὴν φήμην τοῦ ὁσίου, πῶς ἦτον ἰατρὸς καὶ ἀξιοθαύμαστος ἄνθρωπος, θεραπεύων πᾶσαν ἀσθένειαν, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον. Καὶ προσπεσοῦσα ἐζήτει θερμῶς τὴν ἐλεημοσύνην τῆς μάσιγος. Ἐσπλαγχνίσθη γοῦν ὁ ὅσιος καὶ ἔλειψέ της ἅγιον ἔλαιον. Ὅθεν παρευθὺς ἐθεραπεύθη ἡ μελανθία. Καὶ ὅλη ὑγιὴς ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθοῦσα εἰς ἕνα τῆς χωρίον πλησίον τοῦ μοναστηρίου. Ἐγέμωσε τεῖα ἀγρυρὰ ποπέρια, χρήματα, καὶ τὰ σέλλει τῆς οὐσίας ὡς δῶρα εἰς τὴν μονὴν διὰ εὐχαριστίαν τῆς εὐεργεσίας. Ἡ δὲ ἔστρεψεν αὖτα τῆς μελανθίας, λέγοντα, ὅτι δὲν ἦτον ὠφέλημον τοῖς μοναχοῖς νὰ ἔχουν ἀργύρια. Ἀλλὰ νὰ τὰ μοιράσῃ εἰς πτωχοὺς καὶ πένητας. Ἡ δὲ μελανθία ὑπῆγε μοναχήτης εἰς τὴν μονὴν καὶ παρεκάλεσε πολλὰ τὸν ὅσιον νὰ ὑποδεχθῇ τὰ δῶρατης ἡ ὁποία διὰ νὰ μᾶλλον λυτρωθῇ ἐδέχθη τὸ χάρισμα. Ἀπὸ τότε ἐπῆρε συνήθειαν ἡ μελανθία νὰ ἀφαδίζῃ εἰς τὴν μονὴν. Ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην ὁποῦ εἶχε πρὸς τὸν ἡγούμενον. Τὸν ὁποῖον βλέπουσα πολλάκις, καὶ νομίζουσα (καθὼς ἐθαρροῦσαν καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ ὅτι ἦτον ἀνδρας, ἐμεταβαλλε τὴν πνευματικὴν ἀγάπην εἰς σαρκικὸν ἔρωτα, νικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ νεότητος. Καὶ μικρὸν ἂν ἐθέλγετο τὴν ψυχήν. Καὶ ὅσον ἐπερνεῦσεν

σαν αἱ ἡμέραι, τοσοῦτον ἀνάπτεν ἡ φλόγα χειρότερα. Ὅθεν διελογίζετο τὶ νὰ κάμῃ, νὰ ὑποτύχῃ τῇ πόθεις. Καὶ θαρρῆσα, ὅτι δὲν ἦτον βολετὸν νὰ τὴν καταφρονέσῃ ὁ Εὐγένιος, ἐὰν τῇ φανερώσῃ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς σάρκα φορᾶν, θέλει συγκατέβῃ εἰς ἁμαρτίαν, προσποιῆται πάλιν ἀθένειαν, νομίζουσα, ὅτι δὲν τὴν ἐθεράπευσεν ὁ Εὐγένιος διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ ἁγιότητα, ἀλλὰ μὲ τέχνην μαντείας καὶ βότανα. Λοιπὸν ἔστειλεν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ἄνωθεν χωρίον, ὁπῆ ἦτον πλησίον τῆς μονῆς, ὡς εἴρηται. Καὶ ἔγραφε πρὸς τὸν ἡγούμενον μετὰ πολλῆς ἱκεσίας καὶ δήσεως. Νὰ κοιμᾶται ἕως ἐκεῖ, νὰ ἰδῇ τὴν ἀθένειάντης. Ἡ ἁγία μὴ ἐννοῶσα τὸν δόλον καὶ πανουργίαν αὐτῆς, ἀπῆλθε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ νὰ τὴν ὑποσπέψῃ. Εἰσελθοῦσα γοῦν εἰς τὴν κάμεραν, ἔβγαλεν ἔξω τὰς δέλες ἡ μελανθία, εἶτα λέγει πρὸς τὸν Εὐγένιον. Γινῶσκε φίλτατε καὶ ἠγαπημένεμε, ὅτι ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὁπῆ ἐθεράπευσες τὴν ἀθένειαίμε, ἔζωθη ἡ καρδίαμε εἰς τὸν ἔρωτόσε. Λοιπὸν μὴ δυναμένη νὰ ἔβρω ἄλλην βοηθειαν, ἐτόλμησα νὰ σοῦ φανερώσω τὸ πάθοσμε. Καὶ ἂν σοῦ ἀρέσῃ νὰ μὲ πάρῃς εἰς γυναῖκα κατὰ τὸν νόμον θέλεις κυριεύσῃ ὅλον τὸν πλοῦτόν με. Χρυσόν. Ἄργυρον. Ἀγρούς. Κτήνη. Καὶ σκλάβους πολλούς, μὲ τοὺς ὁποίους θέλεις ἔχῃ καὶ ἐμὲ δούλωσου. Ἐπειδὴ εἶμαι ἔρημος ἀνδρὸς καὶ παίδων καὶ συγγενῶν. Νὰ ἀπολαύσῃς καὶ σὺ τὴν ἡδονὴν τῆς σαρκὸς, καὶ νὰ μὴν ἀπολέσῃς μὲ τὴν ντροπειαν καὶ ἄσκησιν, τοσοῦτον κάλλος καὶ ὡραιότητα. Αὐτὰ καὶ περισσότερα λέγουσα ἡ μελανη καὶ ἐσκοτισμένη τὸν νοῦν καὶ τὸ ὄνομα, ἔπαρχε νὰ μολύνῃ τὴν ἄμωμον. Ἡ δὲ μὲ θυμὸν πολλοῦ ἀπεκρίνατο. Παῦσαι ὦ γυναῖ μὴ ξερνᾷς τὸν ἰόν καὶ φαρμακι τοῦ παλαιοῦ δρακοντος. ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω φθείρῃ τὴν παρθενίανμου πώποτε. Οὐχι παναγίαμε Θεοτόκε. Δὲν ψεύδουαι τὰς συνθήκας. ὁπῆ σοῦ ἔδωσα Ὁ γάμοςμε εἶναι ὁ πόθος τοῦ χριστοῦ. Ὁ πλοῦτοςμε τὰ οὐράνια ἀγαθά. Καὶ ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας ἡ κτῆσιςμε. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ ἄσεμνος μελανθία ἐθυμώθη πολλα, πῶς τὴν ἀνταφρονεσε, καὶ ἐφοβήθη μήπως καὶ δημοσιεύσῃ τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῆς ὁ Εὐγένιος. Ὅθεν ἔδραμεν εὐθὺς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν ἔπαρχον Φίλιππον ἐκατηγόρησε τὴν ἀνδρείωμον, ἀντιστρόφως λέγουσα τὴν ἀνανδρείαν. Νεανίας τις τὴν μὲν ὄψιν ὡραιοκαλλής. Τὸν δὲ τρόπον λίαν ἐναντίος, καὶ τὸ κεφάλαιος γενικαῖον ὕλαβειαν, ἦλθε πρὸς μέ, νομίσας ὅτι εἶναι καμία ἄνεμος. Καὶ πρῶτον μὲν ἐδοκίμασε μὲ λόγια ὁλόρα, ἔπειτα ἐβάλλε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρας ἀπαύωμε, νὰ μὲ βιάση ὁ πάντολμος. Καὶ ἐὰν δὲν ἐφώναζα νὰ ἔλθη μιαμὲ δέλη δρομαίως, ἤθελε μιανὴ κὴ ἐμὲ ὁ ἀνόσιος, καθὼς κὴ ἄλλας πολλὰς ἐξηπάτησε. Οὕτως ἡ ἀναιδὴς μελανθία ἐτόλμησε νὰ κατηγορήση ἀδίκως ἐκείνω ὁπὸ δὲν ἔπαιεν. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἐθυμώθη καταπολλά. Καὶ προστάσει νὰ φέρουσι δεδεμένες, ἐ μόνον τὸν προεστῶτα ἀλλὰ κὴ πάντας τὰς ἀδελφὰς τ' μονῆς. Οἵτινες ἦσαν τὸν ἀριθμὸν, τ'. Καὶ πάντας τὰς εφυλάκωσαν, ἕως νὰ δάσι κατ' αὐτὴν τὴν ὑπόφασιν, νὰ τοὺς θανατώσουσι. αὕτη ἡ φήμη ἀπῆλθεν εἰς τὰ περίχωρα κὴ συνήχθησαν ὑπὸ διαφόρως τόπως ἄνδρες τε κὴ γυναῖκες, νὰ ἰδῶσιν αὐτὴν τὸν ἄχνμον θάνατον. Ὅταν οὖν ἦλθεν ἡ ὁρισμένη ἡμέρα, κὴ ἦσαν ἅπαντες εἰς τὴν ἀγοράν, ἔφερον τὸν ἡγούμενον δεδεμένον μὲ βαρύτατας ἅλυσες. Καὶ φωνάζοντες ὅλοι τῷ θεάτρῳ κοινῶς, ὅτι ἦτον ἄξιος θανάτε, ἡτοίμαζαν θηρία. Σιδέβλας. Τροχές. Πῦρ. Καὶ ἕτερα κολασήρια. Τότε λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἔπαρχος. Τοιαύτας φράξεις κελεύει ὁ χρεισόσας νὰ κάμνετε, πάντων ἀνθρώπων ἀνοσιώτατε, ἐ μόνον μυσικὰ κὴ ὑποκρυφα, ἀλλὰ εἰς τὸ φανερὸν νὰ πορνεύετε, διαστρέφοντες τὰς τιμημένας γυναῖκας; Ποταπὴν καρδίαν κὴ ψυχὴν εἶχες πάντολμε, ὅταν εἰσῆλθες ὡς ἀξιὸς κὴ αὐτουργὸς θαυμάτων εἰς τὴν οἰκίαν τοιαύτης γυνῆς δυσρυεστάτης κὴ σωφρονος, ἔπειτα ὑπεχειρίσθης νὰ τὴν βιάσης μὲ τοσαύτην ἀναιδειαν, ὥστερ νὰ ἦτον μία τῶν ὑπὸ τῆς σκληνῆς καταφρονεμένη κὴ ἄσεμνος; Τοῦτα εἰπόντος τοῦ ἐπάρχε μὲ πολλὴ θυμὸ, ἐπεκρίθη αὐτὸς, κὴ εἶπε. Δὲν προστάσει ὁ θεόςμου τοιαῦτα, ἀλλὰ μᾶλλον νομοθετεῖ ὑψηλὰ κὴ ἀξιέρασα φράγματα. Ὅστις ὠκονόμησε νὰ συγκατοικῶ μὲ τούτους τοὺς ἐναρέτους ἄνδρας, διὰ νὰ φυλάξω τὴν παρθενίανμε ἄσπιλον, καθὼς ἕως τὴν σήμερον διέσκομαι, ὡς τὸ θέλετε ἐγνωρίση εἰς ὀλίγον διήγημα. Πλὴν ἔφθασεν ὦ ἔπαρχε νὰ μὴ πιστεύσης τὴν κατηγορίαν τοσοῦτον εὔκολα, μήτε νὰ κάμης δίχως τὴν κατάκρισιν. Ἀλλὰ πρῶτον νὰ ἀκούσης τὰ δύο μέρη & τότε νὰ ὑποφασίσης κὴ τὸ δίκαιον. Ὅμως πρὶν ἐλεγχθῶμεν μὲ τὴν κατήγορον, δέομαι κὴ παρακαλῶ τὴν δυσρυείανσε. Νὰ μὴν κάμης τὴν χάριν ταύτην. Ἐὰν μὲν ἐγὼ ἔπαυσα εἰς αὐτὸ ὁπὸν ἐγκαλοῦμαι, δύσμοι τὴν πρέπησαν παίδευσιν. Εἰδὲ κὴ φανῇ ψεῦδος ἡ συκοφαντία. Καὶ ἡ μελανθία παίσασα, να μήτις δώσης τινὰ τιμωρειαν. Ὅτι ὁ νόμος μας κελεύει, να μὴν ὑποδώσωμεν κακὸν ἀντὶ κακῆ, ἀλλὰ μάλιστα νὰ ὠφελοῦμεν τοὺς θλίβοντας. Εἰς τοῦτο σὲ ἀντιβολῶ νὰ ὁμώσης.

Ἔπει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔπειτα αὐτὸ τὸ φράγμα θέλει μαρτυρήσῃ σαφῶς, νὰ ἐγνωρίσετε ὀφθαλμοφανῶς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἔπαρχος ὤμοσε λέγων. Μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θεῶν, καὶ τὴν δόξαν καὶ μεγαλοφρέπειαν τῆς αὐτοκρατορίαν τασσοῦ νὰ φυλάξω τὴν αἴτησιν. Τότε γραφεῖσα πρὸς τὴν μελανθίαν εἶπεν αὐτῇ. Ἐὰν δὲν τοὺς ἀνθρώπους λανθάνεις ὦ γυναῖκα, ἄραγε δύνασαι νὰ φύγῃς ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ, ὅστις κολάζει τὴν συκοφαντίαν, καὶ δηλοποιεῖ τὴν ἀλήθειαν; Δέσε τύπτει κἂν ἡ συνείδησίς σου, να κάμῃς τόσα φονεικα διὰ τὴν κακίωσε ἐπιθυμίαν, νὰ ἀπολεσθοῦν οἱ ἀνύθυνοι; Ἡ δὲ μελανθία δὲν ἐμετανόησε ποσῶς εἴτε τὴν θείαν δίκην ἐφοβεῖτο. Ἀλλα ἔφερε δὲ μίαντης δουλίαν εἰς μαρτυρίαν. Ἡ ὁποία ἐβεβαίωσεν ὅσα εἶπεν ἡ κυρίατης. ὁ δὲ ἔπαρχος δίκαταραχθεὶς ὠνείδισε μεγάλως τὴν δύγλοίαν καὶ λέγειτης μετοίγῆς καὶ ὕβρεως. Τί ἀποκρίνεσαι εἰς τοσαύτας κατηγορίας αἰσχύνετε; Τότες ἡ ἁγία ὡς εἶδεν ὅτι ὅλοι ἐπίστευον τῆς μελανθίας. Καὶ ἤθελον νὰ τοὺς θανατώσουν τὴν ὥραν, εἶπε ταῦτα μεγαλοφώνως. Καιρὸς εἶναι νὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια. Ἐγὼ εἶχα πόθεν μαρτυρμου ὁ θεὸς, νὰ ὑπομείνω τον πειρασμὸν ἐτοῦτον ἕως τέλους. Καὶ νὰ μὲν ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ λάβω τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς ἀπὸ τὸν δεσπότην χειτὸν τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὲν αἰσχυνθῇ τὸ ἅγιον χῆμα, νὰ θειαμβεύσω ἐκεῖνο ὁπὲ δὲν ἠξεύρη παρὲξ ὁ κύριος.

Τοσαύτη εἶναι ἡ δυνάμις τὲ χειτὲ, ὁπὲ καὶ γυναῖκες πολλαῖς ἐνίκησαν τὴν γυναικίαν φύσιν, καὶ τὲ ἐδέλδυσαν μὲ αἰδεικὸν χῆμα διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν δαίμονα δύκολώτερα. Αὐτὰς ἐμιμήθηκα καὶ ἐγὼ, & ἐνεδύθη ἀνδρῶαν στολὴν, διὰ νὰ φύγω τοῦ κόσμου τὰ ἐνέδρα. Οὕτως εἶπε, και ἔχυσε τὸ ἱμάτιον αὐτῆς ἄνωθεν ἕως τὴν κόσμον, ὑπέδειξασα φανερῶς ὅτι ἦτον γυναῖκα καὶ ἀληθειαν. Ἔπειτα λέγει πρὸς φίλιππον. Γίνωσκε ὅτι ἐγώειμι ἡ θυγατέρασε δύγενία. Σὺ δὲ πατηρμε, καὶ κλαυδία ἡ μήτηρμε. Καὶ ἀδελφοίμου οἱ συγκαθεδροίσε ἀβίτας & σέργιος. Καὶ ἔτοι εἰσὶν οἱ δύνεχοι θεφταῖς καὶ ὑάκινθος. Οἵτινες ἐσυγκοινώνησαν εἰς τὴν γνώμλωμου. Καὶ ἀπαρνήθηκα πᾶσαν δόξαν τὲ κόσμε καὶ σαρκικὴν ἡδυπάθειαν, καὶ ἐσαῖς τους φιλτάτους γονεῖσμου διὰ τὴν ἀγάπλιν τοῦ κτίσμμ. Ποσλω χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν νομίζετε ὦ ἀκροαταὶ, νὰ ἔλαβαν τὴν ὥραν ἐκείνλν οὐ μόιον οἱ συγχωρεῖστης, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ἀλεξάν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρεια; Τολμᾶ εἰπεῖν, ὅτι καὶ οἱ λίθοι ἀπὸ τὸν χαρὰν τους ἐδάκρυσαν. Ἔπεσον ὅλοι τὸν ζάχλον αὐτῆς, ὅτε φίλιππος, ἡ κλαυδία, καὶ οἱ ὁμαίμονες ἐκχέοντες κρυσταλλους δακρύων, καὶ ἔλεγον. Αὐτὴ ἐστὶν ἡ θυγατηρ ἡμῶν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μας. Ἡ ἡδονὴ τῆς ψυχῆς μας καὶ ἀγαλλίασις. Οὕτως ἐνομίζομεν, ὅτι οἱ θεοὶ, τὴν ἁρπαξαν, καὶ εἴχαμεν ἀπειξον θλῖψιν διὰ τὴν ταύτης ὑστέρησιν. Ταῦτα εἰποῦσα τὴν ἀνέβασαν εἰς τὴν ἀρχοντικὴν καθέδραν. Καὶ ἐβόησαν ἅπαντες. Ἕνας εἶναι ὁ ἀληθὴς θεὸς ὁ χριστὸς. Καὶ ὅσοι χριστιανοὶ ἦταν σωαγμένοι διὰ νὰ ἐνταφιάσεν τὰ σώματα τῶν ὁσίων ἀφότις τους θανατώσησιν. Ἀκούοντες τὰ ζηλώματα, ἐπηδήσαν εἰς τὸ μέσον, καὶ μεγαλοφώνως ἐκραύγαζον. Τὶς θεὸς μέγας, ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν. ὁ ἀνακαλυπτων ἀποκρυφα, καὶ τοὺς σκοτους τῇ αὐτῆς πανουργία δραστόμους. Ὁ μὲν ουὖ ἔπαρχος ἐνέδυσε τὴν ἁγίαν σανικῶς της στολὴν λαμπρὰν χρυσοὔφαντον. Καὶ τὴν ἀνεβίβασαν εἰς ὑψηλὸν θρόνον, νὰ τὴν ἰδοῦν ὅλοι να δόξαζθῶσι τῷ πνεύματι. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγίνεσαν, τοτε καὶ ὁ παντοδυνάμος καὶ δικαιοκρίτης θεὸς, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ παντεινὰ ἐφορῶν, ἔρριψε πῦρ ἐξανόθεν, καὶ κατέκαυσε τὴν μελανθίαν καὶ ὅλην τὸν οἰκοντης ἀπὸ θεμελίων. Ὅθεν πολλοὶ ἐβαπτίσθησαν τῷ χριστῷ διὰ τοῦτο τὸ θαυμάσιον. Ἔγινεν οὖν ἔρτη κοινὴ καὶ πανήγυρις παραδρόσους ὑπὸ τῶν χριστιανῶν. Ὅτι ὁ ἔπαρχος ἐβαπτίσθη, καὶ ἔδωκε θέλημα νὰ κατοικοῦν οἱ χριστιανοὶ ἀνεμποδίστως ἔσω τῆς πόλεως. Καὶ νὰ ἔχασι τοὺς ναοὺς, τὴν τιμὴν, καὶ εἰσοδήματα ὅπου εἶχασι πρότερον. Καὶ διὰ νὰ στερξεσιν οἱ βασιλεῖς καὶ νὰ βεβαιώσουν τοῦτο τὸ πρόσταγμα, τοὺς ἔγραψεν, ὅτι πολλὴν ὠφέλειαν καὶ διάφορον θέλει ἔχῃ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς, διὰ τὰ κουμέρκια, καὶ ἄλλας πραγματίας, ἐὰν συγχώρησουν νὰ κατοικοῦσιν ἔσω τῆς πόλεως. Ὁ δὲ σεβῆρος καὶ αἰτωνῖνος οἱ βασιλεῖς, ὑπέγραψαν τὸ φιλίππου τὸ πρόσταγμα. Οὕτως οὖν πάλιν λῦθει εἰς τὴν δυσέρειαν ἡ θαυμασὴ ἀλεξάνδρεια. Καὶ εἶχασι παρρησίαν οἱ χριστιανοὶ ἀνεμποδιστον. Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἐφθόνησε. Καὶ ἐρριθίζει τινὰς τῆς πόλεως ἕλληνας. Να καταβάλλουν πρὸς τοὺς βασιλεῖς τὸν φίλιππον. Καὶ οὕτως ἐποίησαν, ἀπελθόντες εἰς τὴν ῥώμην. καὶ λέγοντες αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα. Ὁ ἔπαρχος τῆς ἀλεξανδρείας φίλιππος ἐκυβέρνα ἕως τὴν σήμερον ὅπου εἶναι δέκα χρόνοι, καλὰ καὶ θαρρεσα τὸν λαὸν. Καὶ τώρα δὲν ἠξεύρομεν τί ἔπαθε καὶ ἀφῆκε τὸ πρῶτον σέβας τῶν μεγίστων θεῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῶν. Καὶ προσκυνᾷ ἕνα ἄνθρωπον, ὁποῦ τὸν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ τιμᾷ περισσότερον τὰς χεῖρας τοῦτου ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς λαξεύτας τῆς Θεῶν. Ὅθεν κινδυνεύει νὰ ἀπολεσθῇ ἡ θρησκείαμας, ἐὰν δὲν βοηθήσετε σιώτομα. Ταῦτα οἱ βασιλεῖς ἀκούσαντες, ἔγραψαν οὕτως πρὸς Φίλιππον. Ὁ πρὸ ἡμῶν θειότατος ἀγουστος, ἠξιώσατε θεραπευτὴν τῆς Θεῶν ἀσυδαῖον καὶ ἐμμελέστατον, ὃν ἐχάρισεν αὐτῷ τῷ ἀρχῷ νὰ τῷ ἔχῃς ἀδιαδόχως ὅλωσου τὴν ζωὴν. Καὶ σὲ ἐτίμησεν ὡς βασιλέα μᾶλλον, ἢ ἔπαρχον, νὰ ἐξουσιάζῃς ὅλῳ τῷ ἀγυπτου. Καὶ πάλιν ἡμεῖς σὲ ἐχειρώσαμεν, δίδοντέσσοι τιμὴν περισσότερον. Ἀλλὰ ταῦτα ὠείσαμεν νὰ ἔχῃς τὰ ἀξιώματα, ἕως ὅτου ἦσαι φίλος τῆς Θεῶν. Τώρα δὲ ὅπου ἠκούσαμεν, ὅτι ἔγινες καταφρονητὴς αὐτῆς, καὶ ἡμῶν παρήκοος, προσπάσαμεν. Ἢ νὰ τιμᾷς τοὺς Θεὺς ὡς τὸ πρότερον, ἢ νὰ ἦσαι ὑστερημένος πάσης ἀξίας. Καὶ νὰ ζημιωθῇς τὸν πλοῦτον ὅλον καὶ τὴν ὑσίανσε. Ταῦτα ἀναγνώσκων ὁ φίλιππος, ἐκαμώθη, ὅτι ἀσθένησε. καὶ πωλήσας ὅλατου τὰ ὑπάρχοντα, διεμοίρασεν εἰς δύο τὰ χρήματα, δίδωντας τὰ μισὰ εἰς ἐκκλησίας καὶ μοναστήρια, καὶ τἄλλα ἥμισυ εἰς τοὺς πένητας. Ἦτον δὲ φίλιππος, ἃ μόνον εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶτταν πεπαιδευμένος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν βίον θεοφιλέστατος καὶ φιλοσοφώτατος, καὶ εἰς τὴν πίστιν στερρέος, καὶ θερμότατος. Ὅθεν ὅλη ἡ ἀλεξάνδρεια κοινῇ γνώμῃ ἐχειροτόνησαν αὐτὸν ὀπίσσοφον. Ταῦτα μαθόντες οἱ βασιλεῖς ἔστειλαν ἄλλον ἔπαρχον ὀνόματι τερέντιον. Καὶ τοῦ ἐπαράγγειλαν, ἐὰν δυνηθῇ μὲ ξόπαν ὑπόκρυφον, νὰ φονεύσῃ τὸν φίλιππον, διὰ νὰ μὴ γένῃ εἰς τὸν λαὸν σύγχυσις. Λοιπὸν λαβὼν τὴν ἀρχὴν ὁ τερέντιος ἔδωκε χρήματα τινῶν ἀνθρώπων, νὰ καμωθοῦσιν ὅτι ἦταν χεῖρας νοὶ, νὰ τὸν φονεύσουσιν. οἵτινες εἰσελθόντες ἔσφαξαν αὐτὸν προσευχόμενον. Ὁ δὲ ἔπαρχος ἐφοβήθη, νὰ μήτον φονεύσῃ ὁ λαὸς, καὶ ἐφυλάκωσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, προσποιούμενος, ὅτι δὲν ἦτον εἰς τοῦτο αἴτιος. Ἔπειτα εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦλθασι βασιλικὰ γράμματα, καὶ τοὺς ἐλευθέρωσεν. Ὁ δὲ μακάριος φίλιππος ἔζησε μετὰ τὴν πληγὴν ἓξ ἡμέρας, καθὼς ἐδείχθη τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ στερεώσῃ μᾶλλον εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἀρχαίους, οὓς καὶ ἐδίδαξεν ἱκανῶς. Καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ζήσας μὲ τὴν χειροτονίαν χρόνον ἕνα καὶ μῆνας ἓξ. Καὶ τὸν ἐνταφίασαν ἐντίμως ἔσω τῆς πόλεως εἰς μίαν ἐκκλησίαν, ὁποῦ αὐτὸς ᾠκοδόμησεν. Ἡ δὲ μακαρία κλαυδία ἔκτισεν ἐκεῖ πλησίον ξενοδοχεῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἀφιέρωσεν ἄπειρα χρήματα. Εἰς ἀνάῤῥωσιν τῆς ἀθενουμένων, & ξένων κυβέρνησιν. Εἶτα λαβοῦσα τοὺς παῖδας αὐτῆς, καὶ τὴν δυγενίαν, ἀπῆλθον εἰς τὴν πατρίδα τας. Οἱ δὲ ῥωμαῖοι τοὺς ὑπεδέχθησαν δυμφώνως, καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ἀβίταν μὴν, τῆς καθαγένης αὐθύπατον. Τὸν δὲ σέργιον τῆς ἀφρικῆς βικάριον. Ἡ δὲ κλαυδία μὲ τὴν δυγχύταν φορταῖ καὶ ὑάκινθον ἐναθέζουσαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς. Ἐναρέτως διάγοντες ἐν φροσδοκῇ, ἢ νηστεία ἢ ταῖς λοιπαῖς τῶ θεῶ ἐντολαῖς χολάζοντες. Εἴρχοντο δὲ καὶ τινῶν ἀρχόντων θυγατέρες φρὸς αὐτας ἢ τας ἐνάθετα ἡ δυγενία φρὸς παρθενίαν & θεοσέβειαν. Καὶ πολλας εὐγαλεν ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν, καὶ φρὸς σωτηρίαν ὡδήγησεν. Ἦτον δὲ μία θαυμασὴ εἰς τὸ κάλλος, ἀπὸ γένος βασιλικὸν, βασίλλα ὀνόματι, μεμνησυμβμὴ εἰς ἕνα μέγαν ἄρχοντα φομπηΐος καλέμβρον. Αὐτὴ ἡ δυγχὺς βασίλλα εἶχε πόθον πολὺ νὰ αὐταμωση τὴν δυγχύταν, διατὶ ἤκουσε τὴν θεάρεστον αὐτῆς πολιτείαν. Καὶ ὀρέγετο νὰ γένῃ χρεσιανὴ. Οἱ δὲ συγχυεῖς αὐτῆς τὴν ἐφύλαγαν ἀκριβῶς, καὶ δέντην ἄφηναν νὰ εὔγῃ ἔξω τῆς οἰκίας φοσῶς, ἕως νὰ τὴν ἐπάρῃ ὁ ἄνδραστης. Ἔσειλεν ἓν γράμμα ἡ βασίλλα τῆς δυγχύτας κρυφὰ μὲ ἕνατης δοῦλον πιστὸν φορθμέα καλούμβρον δεομβὴν σοῦτα καὶ ἱκετεύουσα, ἵνα ἀποστείλῃ αὐτῇ γραφικῶς τὰ ἄρθρα τῆς πίστεως. Ἡ δὲ δυγχύτα ἠξεύρησα πόση διαφορὰ εἶναι ἀπὸ τὴν γραφὴν, ἕως τὴν ζῶσαν φωνὴν, ἔσειλε τὸν φορταῖ ἢ ὑάκινθον μὲ δουλικὸν σχῆμα ὡς δῶρον φρὸς αὐτὴν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐπισολὴν ἔμψυχον, διὰ νὰ τὴν καθοδηγήσεν φρὸς τὴν δυσέβειαν. Τούτους ὑποδεξαμβὴ ἡ βασίλλα ἀσμένως, τὰς ἐφροσκυὰ ὡς ἀποστόλας κυρίε. Μαθὼν δὲ τὰ κατ' αὐτὴν κορνήλιος ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος ῥώμης. Ἀπῆλθε μίαν νύκτα κρυφὰ, καὶ τὴν ἠξίωσε τῶ θείε βαπτίσματος. Οὕτω γοῦν ἡ βασίλλα καὶ δυγχὺς συνδεθεῖσαι εἰς φιλίαν διὰ χριστὸν μὲ δεσμὸν ἄῤῥηκτον καὶ ἀχώρισον. Καὶ μὴ δυνάμβαι νὰ ἑνωθοῦσι σωματικῶς, συνωμιλοῦσαν νοερῶς καθ' ἑκάστην, καὶ συνδυφραίνοντων. Ὢ πόσαις φῆ παρθένων ἡ βασίλλα καὶ δυγχύτα. Καὶ πόσας χῆρας ἡ σεμνὴ Κλαυδία. Καὶ πόσους ἄνδρας φροσήγαγον τῷ χριστῷ φορταῖ καὶ ὑάκινθος. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔγιναν βασιλεὺς οὐαλλεριανὸς καὶ γάλλιος. Οἵτινες ἐκίνησαν μέγαν διωγμὸν κατὰ τῆς χριστιανῶν. Καὶ δεν' ἐτόλμα νὰ φανερωθῇ ὁ ἅγιος κορνήλιος ἀρχιεπίσκοπος. Μόνον ἀποκρυφα ἀπείρχετο καὶ ἐκοινώνα τὴν βασίλλαν τε καὶ δυγενίαν. Αἵτινες ἔκαμαν χρόπον καὶ αὐταμώθησαν. Καὶ δύφρανθ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐφράνθησαν ἐν κυρίῳ. Ἔπειτα λέγει ἡ Δύχρία. Γίνωσε φιλτάτη μου ἀδελφη, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας λαμβάνεις τὸ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁμοίως καὶ ἡ βασίλλα εἶπεν αὐτῇ. Χθὲς μὲ ἀπεκάλυψε τῆς ἀναξίας ὁ ἀποστόλος χριστὸς, ὅτι σὲ ἔχει ἑτοιμασμένα δύο στέφανα. Ἕνα διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους, ἀγῶνας, καὶ κινδύνους, ὁποῦ ἔπαθες εἰς τὸν ἅγιόν μου. Καὶ ἕτερον διὰ τὸν θάνατον ὁποῦ μέλλεις νὰ λάβῃς ἐδῶ εἰς τὸν πατρίδα σου δι' ἀγάπην του. Ταῦτα εἰπῶν, ἐπατρίλησε μία τὸν ἄλλον, καὶ μὲ δακρύων πολλῶν ἀποχαιρετίσθησαν. ἐπεὶ δὲ ἔμελλε, νὰ λάβῃ τέλος ἡ τούτων προόρησις, ἀπῆλθε μία δέλη τῆς βασίλλας καὶ λέγει πρὸς τὸν πομπῆον. Γίνωσε, ὅτι ἐὰν δὲν ἀποδάξῃς ταχύτερον, μὲ βασιλικὴν ἐξουσίαν, νὰ λάβῃς τὸν ἀρχιβασιλικόσε βασίλλαν, δέντου βλέπεις πλέον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἰκίανσου. Ὅτι ἔγινε χριστιανὴ αὐτὴ μὲ ὁ θεῖος της ἔλενος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Δύχρίας. Ἥτις ἔστειλεν αὐτῇ δύο δυνούχους εἰς δουλικὸν σχῆμα καὶ αὐτοὶ τὸν ἐβάπτισαν καὶ ἐμαντύσαν τόσον, ὁποῦ τοὺς ἔχει ὡς θεοὺς καὶ τοὺς σέβεται. Ταῦτα ἀκούσας ἀπὸ τὸν πονηρὸν δούλον ὁ πομπῆος, ἐθυμώθη. Καὶ ξέχει παρόθυς εἰς τὸν θεῖον τῆς βασίλλας καὶ παῤῥωνᾶ ἔλεγον, λέγων αὐτῷ. Γιὰ νὰ κάμωμεν τοὺς γάμους τὸ γλυκορίτερον, νὰ φάγω τὸν γυναῖκαμου. Εἰ δὲ γίνωσκε, ὅτι ἔχεις αὐτίδικον καὶ ἐχθρόνσου θανάσιμον ἐμὲ καὶ τοὺς καίσαρας. Ὁ δὲ ἔλενος ἀπορεῖνατο. Ἐγὼ ἤμουν τῆς κόρης ἀπίδοπος ἕως οὗ ἦτον ἄηβος. Ἀμὴ τώρα ὁποῦ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, δὲν εἶναι πλέον εἰς τὸ θέλημάμου, ἀλλὰ κάμνει εἴτι βούλεται. Ταῦτα ἀκούσας ὁ πομπῆος ἔδραμεν εἰς τὸν οἶκον τῆς βασίλλας. Καὶ κρούσας τὸν θύραν ἐζήτει νὰ εἰσέλθῃ. Αὐτὴ δὲ τοῦ ἐμήνυσε μὲ τὸν δουλωτης, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ὁδὸν αὐτῆ, ὅτι ἐκείνη ἄνδρα δὲν θέλει ποσῶς, ἀλλὰ νὰ μείνῃ παρθένος ἕως τέλους αὐτῆς. Ταύτην τὴν ἀπροσδόκητον ἀπόκρισιν ἀκούων, ἐδαιμονίσθη ἀπὸ τὸν θυμόν. καὶ πρῶτον μὲν ἔδραμεν εἰς τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἐπῆρε νὰ ὑπάγουν αἵματα εἰς τοὺς βασιλεῖς. Καὶ πεσὼν εἰς τοὺς ποδας αὐτῆς, ὠλοφύρετο τὴν συμφορὰν αὐτῆ, ὡσπερ νὰ ἦτον κοινὴ ἀπασης τῆς πόλεως, λέγων ταῦτα. Ἐγερθῆτε θειότατοι αὔγουσοι, ἵνα μὴ ἀπολεσθῆτε ἐσεῖς καὶ οἱ θεῖοί σας. Καὶ ἀποδιώξετε τὸν νεώτερον θεὸν, ὁποῦ ἔφερεν ἡ Δύχρία ἀπὸ τὸν ἅγιόν. Ὅτι κινδυνεύει νὰ ἀφανισθῇ ἡ δόξασας. Ἔπειδὴ οἱ χριστιανοὶ καταφρονοῦσι τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς νόμους. τους ἡ Δύχρίες

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρος

καὶ σωτῆρας θεὸς ἀτιμάζουσιν. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ (τὸ χειρότερον πάντων) τὸς νόμους τῆς γάμων ἐμποδίζουσι, καὶ τὰς συζυγίας κωλύουσι, χωρίζοντες τὰς συμφοβηθείσας γυναῖκας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τους. Λοιπὸν τί μέλλει νὰ γένη εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐὰν σταυρωθῆ ὁ νόμος αὐτῆς, παρὲξ νὰ ἀφανισθῶσιν αἱ ἐπαρχίαι καὶ τὰ βασίλεια. Αὐτὰ ἔπεσι καὶ οἱ συμβελοι. Ὥστε ἐθυμώθη ὁ βασιλεὺς, καὶ δίδει βύθυς γραφικῶς τὴν ἀπόφασιν. Ὅτι νὰ πάρη ἡ βασίλλα τὸν πομπήϊον ἄνδρας, ἢ νὰ τὴν θανατώσουσιν. Ἡ δὲ βυζηλία νὰ θυσιάση τοῖς θεοῖς, ἢ νὰ ἀποθανῆ αὐτὴ καὶ πάντες οἱ χρεισιανοὶ μὲ διάφορα κολασήεια. Ταύτην τὴν ἀπόφασιν ἀκούσασα ἡ ὄντως βασίλισσα ἐκείνη εἰς τὸ ὄνομα καὶ ψυχὴν βασίλλα ἡ ἐκλεκτὴ νύμφη τῦ χρεστῦ, ἐβόησε λέγουσα. Ἐγὼ συμφοβήθηκα μὲ τὸν βασιλέα τῆς βασιλευόντων καὶ δημιργὸν τῆς ὅλων των, ὅθεν δὲν καταδέχομαι νὰ συγκοινωνήσω μὲ φθαρτὸν ἄνθρωπον. Οὔτε ὑποπίασομαι εἰς τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα. Ταῦτα λέγουσα ἔκοψαν βύθυς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς οἱ ἀπεσταλμένοι. Ἔπειτα ἐπήρασι τὸν σφραγῖδα καὶ ὑάκινθον, καὶ τοὺς ὑπῆγαν βιαίως εἰς τὸν ναὸν τῦ διὸς, νὰ κάμουσι θυσίαν. Αὐτοὶ δὲ ἰσάμενοι, καὶ προσευχόμενοι, τῷ ἀληθινῷ θεῷ, ἔπεσε τὸ εἴδωλον ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἔγινε σάκτη. Ὅθεν πρασάσει ὁ ἔπαρχος τῆς ῥώμης νικήτιος, καὶ ἔκοψαν τὰς κεφαλάς τους. Τότες ἤφεραν τὴν βυζηλίαν. καὶ λέγεις. Πόθεν ἐμάθετε τοσον ἀκριβῶς τὴν μαγικὴν τέχνην, νὰ ἐξευσιάζετε τὸς μεγάλους θεὸς. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀληθῶς εἶπες ὦ ἔπαρχε, ὅτι ἡμεῖς οἱ χρεισιανοὶ ἐν εὐκολίᾳ κυριεύομεν τὸς θεύσας. Τὸ δὲ πῶς μὲ τέχνην μαντείας πράττομεν τὰ θαυμάσια, αὐτὸ λέγεις ψεύματα. Ὅτι ἡμεῖς μὲ τὴν ἅμαχον δυναμιν τοῦ μόνου θεῦ, τελεῖμεν ὅσα βελόμεθα. Ἀμὴ οἱ θεοίσας εἶναι πονηροὶ δαίμονες. Καὶ δὲν δυνανται νὰ ἐνεργετήσουν ἐκείνες ὅπε τὸς σέβονται, ἕτε νὰ κακοποιήσουν ἡμᾶς ὅπε τοὺς ὑβρίζομεν. Τότε κελεύει ὁ ἔπαρχος νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀρτέμιδος, νὰ ἀκολουθᾷ ὁ φονεὺς μὲ τ' ἀνάθεμα, ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ προσκυνήσῃ, νὰ τὴν θανατώσῃ τοσουτομέτερον. Ἡ δὲ φθάσασα εἰς τὸν ναὸν, ἐσαμάτησεν ἐνώπιον τῆς εἰδώλων, εἰς χῶμα προσευχῆς ταῦτα λέγουσα. Ὁ θεὸς ὁ αἰώνιος. Ὅπε μὲ ἠξίωσες νὰ γένω θῶ. Νὰ ἀναξαφῶ. Καὶ νὰ διαφυλαχθῶ παρθένος νύμφη τῦ μονογενῦς σε ἕως σήμερον. Αὐτος καὶ τέρα τέλεσον παράδοξα, διὰ νὰ δοξασθῆσιν οἱ δοῦλοισε. Καὶ νὰ αἰσχυνθῆσιν οἱ προσκυνισῶτες γλυπτὰ βδελύγματα. Ταῦτα προσευχομένης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νης ἐγίνη μέγας σεισμός. Καὶ ἔπεσεν ὅλος ὁ ναός. Σωζόμενα τὸ εἴδωλον τῆς ἀρτέμιδος καὶ τὰ λοιπὰ συντριμάσονται. Ἐξίσαντο οἱ ὁρῶντες. Καὶ οἱ μὲν γνωσικοὶ ἔλεγον ὅτι ἦτον θαυματουργία καὶ ἔργον θείας δυνάμεως. Οἱ δὲ ἄφρονες μαντείαν ἐνόμιζον τὰ γεγόμενα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, κελεύει νὰ δέσουν εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς λίθον μέγαν, νὰ τὴν ῥίψουν εἰς τὸν βυθὸν τῆ θαλάσσης. Τέτου γενομένε ἡ μὲν λίθος ἐλύθη, καὶ αὐτὴ ἐπεφάνει ὥσπερ ποτὲ ὁ μέγας πέτρος ἀπαίνω εἰς τὰ ὕδατα. Τότε τὴν ἔρριψαν εἰς μίαν ἀναμμένην κάμινον. Ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπιάζασιν. Ὅτι τὸ ὁμόθεν πῦρ ἔχασε τὴν φύσιν τε καὶ ἐδρόσιζε μᾶλλον αὐτὴν, καὶ ἀβλαβῆ διεφύλαξεν. Ὅθεν μὴ ἠξεύροντες μὲ ποῖον τρόπον ἐδύναντο νὰ τὴν θανατώσουσι, τὴν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ βαθυτάτην ἕως νὰ τελευτήσῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἀγνοῦντες οἱ μάταιοι, ὅτι μετ' αὐτῆς ἦτον ὁ κύριος τε φωτὸς, καὶ ἐξήραπτεν ὅλον τὸ δεσμοτήριον. Καὶ τῆς ἔφερναν οἱ ἄγγελοι τροφὴν ἐράνιον, καθ' ἡμέραν ἕνα ἄρτον γλυκύτερον τῆς ἀμβροσίας καὶ τῆς χιόνος λευκότερον. Καὶ (τὸ μεγαλήτερον) ἦλθε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων, νὰ τὴν ἐπισκέψῃ καὶ λέγειτης. Εὐγλυία ἐγὼ εἶμαι, ὅπε ἐκαταδέχθηκα σαρὸν καὶ θανάτον δι' ἀγάπησιν σε, καθὼς καὶ σὺ διαγάπησας ὑπομένεις τοιαῦτα δεινὰ κολασήρια. Ὅθεν πολλῶν χαρίτων θέλω σὲ ἀξιώσῃ, καὶ μεγίστης δοξης εἰς τὸν αἰώνιον βασιλείαν με. Ἔχε δὲ καὶ τοῦτο σύμβολον τῆς τιμῆς ὅπε θέλεις ἀπολαύσῃ εἰς οὐρανὸς, νὰ χωρισῃς ἀπὸ τὸν προσκαιρον αὐτὸν καὶ ὀλίκηρον κόσμον νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἄνω ζωὴν, αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐγεννήθηκα ἄνθρωπος. Ταῦτα εἰπὼν ὁ δεσπότης εἰς οὐρανὸς ἀνελήλυθεν. Οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἔσειλαν ἀπεκελάτορα, καὶ τὴν ἔσφαξεν ἔσω τῆς φυλακῆς τῆ, κ' ἐ. δεκεμβρίε αὐτὴν τὴν κυρίαν ἡμέραν τῆς τε χριστε γεννήσεως. Ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐνταφίασαν ἐντίμως τὸ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον εἰς ἕνατας χωράφιον ἔξωθεν τῆς πόλεως εἰς τόπον καλέμενον ῥωμαίαν ὁδόν. Εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ πρότερον εἶχε θαμμένα ἄλλων ἁγίων λείψανα. Οὕτω γοῦν ἡ εὐγλυία σεμνῶς καὶ εὐγλυῶς ζήσασα μὲ θαυμασὴν πολιτείαν, ἠξιώθη καὶ μεγίστης δόξης παρὰ θεῦ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς κλαίυσα εἰς τὸν τάφον ἡμέρας πολλὰς, τῆς ἐμφανίζεται μίαν νύκτα εἰς τὸ ὕραμα. Τοσῦτον λελαμπεισμένην καὶ στολισμένην, ὅσον δὲν ἐδυνάτο ἡ κλαυδία νὰ τὴν ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἦταν δὲ καὶ ἄλλαις παρθέναις εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῆς. Καὶ λέγειτης. Διατί κλαίεις καὶ κόπτε-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι μῆτερμου δχὶ λόγιμας, ἢ δὲν δὐφραίνεσαι μᾶλλον ἢ νὰ ἀγάλλεσαι; Γίνωσκε, ὅτι εἰς πολλὴν ἢ ἄπειρον δὐφροσύλλυ μὲ τοὺς ἁγίους μάρτυρας δὐεισκόμεσθεν μὲ τὸν πατέραμου φίλιππον. Συμβασιλδύοντες τῷ χεισῷ. Ὅστις εἰς ὀλίγας ἡμέρας λαμβάνει καὶ σένα εἰς τὴν σωσδίανμας. Παρακίνησον δὲ τοὺς ἀδελφούςμου, νὰ φυλάξουν ἀκεμβῶς τὴν πίσιν τὲ χεισῦ, δχὶ νὰ σώσουν ἢ αὐτοὶ τὴν ψυχήτως. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ μήτηρ, ἢ ἰδοῦσα τοὺς ἁγίους ἀγγέλους ὁποῦ ἐσωώδευαν τὴν δύχυσίαν, ἐχάρη λίαν, ἢ δύχαείσησε τῷ θῷ. Καλῶς οὖν οἰκονομήσασα τὰ ἑαυτῆ πάντα. Καὶ δχεμοιράσασα πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, ἀνεπαύσατο ἐν χῷ ἰησῦ τῷ κῷ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΗ῀ ΙΕ΄. Γ΄ΑΝΝΟΥΑΡΙ΄ΟΥ.

ΒΙ΄ΟΣ ΤΟΥ῀ Ο΄ΣΙ΄ΟΥ

Παῤῥὸς ἡμῶν Γ῾ωάννου τοῦ Καλυβίτου.
Εὐλόγ. Πέρ.

῾Ο Φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. καὶ ὁ οὐκ ἀποτάσσει πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. Λέγει ὁ κύριος εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. Ἄκουε ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρατου περισσότερον παρὰ ἐμένα. Καὶ δὲν ἀφήσῃ ὅλοντου τὸ πρᾶγμα, νάμου ἀκολουθήσῃ, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ λογιμου. Ἔχει τοσοῦ δυνάμιν ἡ ἀγάπη τῆς σαρκὸς, ὁποῦ εἶναι πρᾶγμα τυραννικὸν πρέπουσα καὶ βίαιον. Ἀλλὰ ὁ δεσπότης χριστὸς μας προστάσσει, νὰ καταφρονέσωμεν καὶ ταύτην ἐν δυσκολίᾳ. Τὴν τῶν γονέων λέγω, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην συγγενείας καὶ πλούτου, καὶ κτημάτων προσπάθειαν. Νὰ συκώσωμεν τὸν σταυρὸν, νὰ τοῦ ἀκολουθήσωμεν πρόθυμα, καθὼς εἶναι πρέπον καὶ δίκαιον. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁμοίως ὁ ὑπεράγαθος, ὁ ζηλωτὴς καὶ διάπειρος ἐρασὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἔδειξε φίλτρον θερμότερον, πρὸς τοὺς ἀχρείους ἡμᾶς ὑπὲρ τοὺς γονεῖσμας. Καὶ ἐπόθησε τοσοῦτον τὴν σωτηρίανμας, ὁποῦ ἔλαβε θάνατον ὡς ἄνθρωπος διὰ λόγουμας. Ἐὰν οὖν ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ ποιητὴς ἀφάτου τῆς κτίσεως, ἔκαμε τόσον διὰ σὲ τὸν εὐτελέστατον σκώληκα. Πόσον εἶσαι χρεώστης νὰ πράξῃς ἐσὺ ὁ ἀναξιώτατος; Ἐὰν ὅταν ἀγαπᾷς ἕνα πρόσωπον. Ἢ ἀδελφὸν, ἢ τέκνον.

Ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η' ἄλλον συγχυῆ. Η' καὶ τινὰ κόρλω ἐρωτικῶς, τυραννᾶται τόσον, ἢ δεσμεῖται ἡ θέλησίσα ὑπο τλὼ βίαν τῆς φύσεως, ὁπὲ ἢ σανικῶσα προτιμαῖ τὸ κάλὸν, καὶ ποθεῖς τὸ συμφέρον τὲ ποθουμένεσα, ὑπὲρ τὸ ἴδιον ὄφελος. Καὶ φαίνεσαι σκληρὸς καὶ ἄσπλαγχνος εἰς τὲ λόγεσα, διὰ νὰ δείξις ἀγάπην προὸς τὸν φιλούμενον, πόσον εἶσαι χρεώσης νὰ ποθήσης τον ποιητλὼ καὶ σωτῆρασου; Ἐαν ὁ τῆς σαρκὸς ἔρως ἔχει τόσλω βίαν ἢ δυνάμιν. Πόσην πρέπει νὰ ἔχη ὁ ἔνθεος ὁ ψυχωφελὴς καὶ σωτήριος; Ἐαν ἀγαπαῖς ἕνα πρόσωπον διὰ δωρεαὶ καὶ ὐεργεσίας ὁπὲ σὲ ἔδωσεν, ἢ διὰγάπλω καὶ απλάγχνος ὁπὲ σὲ ἔδειξεν. Η' διὰ τὸ κάλλος καὶ ὐμορφίαντα. Η' διὰ τὸν πλέτον ἀυτὸ ἢ ἄλλα πλεονεκτήματα. Τίσσε ἐχάρισε τόσας δωρεαὶ καὶ ἀγαθὰ ἀναρίθμητα τῆς φύσεώστε καὶ χάριτος; Τίσσε ἠγάπησε τόσον, νὰ θανατωθῆ διὰ λόγεσα, ὡς ἔτος ὁ ποιητὴς, σωτὴρ, καὶ λεωτότησσα; Τὶς τὰτα ὡραιότερόςτε καὶ ὐωρεπέστερος, ὡς τ' ἥλιον, τλὼ σιλλώλω, καὶ τὸς λοιπὰς ἀστέρας ἐποίησε; Τὶς πλεσιώτερος. Σοφώτερος. Ἰσχυρώτερος. Καὶ παντων ἐπαίνων ἢ ἐγκωμίων ἀνωτερος; Καὶ ἐαν εἶσαι δεδεμθρὸς μὲ τόσας αἰτίας ὐεργεσιῶν ἢ χαρίτων, διατὶ νὰ ποθῆς φθαρτὰ καὶ μάταια πράγματα, καὶ νὰ ὀρέγεσαι ὑπὲρ τὸν κτίσλω τὰ κτίσματα; ἐραύνησον τας βίβλες τῆς ἐκκλησίασμος. Καὶ μάλισα τὸν Παράδεισον ἐκεῖτον, νὰ ἰδῆς πόσοι ὐγλυεῖς καὶ πλέσιοι, ἄνδρεστε ἢ γυναῖκες ἐμίσησαν δόξαν. Πλοῦτον. Καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον. Καὶ ἀπαρνήθησαν φίλες καὶ συγγλυεῖς, ἵνα μόνον χρεισὸν κερδήσωσι. Διὰ τλὼ ἀγάπλω τοῦ ὁποίου, ὑπέμειναν πᾶσαν θλίψιν σαρκὸς, διὰ νὰ χαίρωνται μετ' ἀυτὸ αἰώνια. Καὶ ἐξόχως ὁ σήμερον προκείμθρος εἰς ἐγκώμιον. Ὁ πωχὸς τ' κλῆσιν καὶ καλυβίτης ὀνομαζόμθρος. Εἰς ὃ τλὼ ψυχικλὼ ὐγένειαν, ὄντως μέγας καὶ πλεσιώτατος. Ἐωειδὴ ἠγάπησε τὸν χρεισὸν ὑπὲρ τὸν χρυσὸν καὶ γονεῖς, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν σαρκὸς ἀπόλαυσιν. Τούτου τὸν βίον ὡς ψυχωφελῆ καὶ θαυμάσιον γράφομθ ἐδὼ εἰς ὑπόδειγμα, διὰ νὰ τον μιμηθῆ τοκαταδεώαμιν ὅστις βούλεται.

Εἰς τλὼ κωνσαντινόπολιν ἦτον τὶς ἄρχων περίσσα πλέσιος. στρατηλάτης τλὼ ἀξίαν. Εὐγένιος τ' ὄνομα. Η' δὲ τύτα ὁμόζυγος θεοδώρα. Εὐσεβεῖς καὶ οἱ δύο. Οὐ μόνον κῆ κόσμον περιβλεστοι. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἤθη καὶ ζόπτως ὑπεκεῖς καὶ χρησότατοι. Ἐγέννησαν δὲ καὶ ζεῖς παῖδας. Τὰς μθ δύο ἐτίμησαν, μὲ ἀξιωμάτων λαμπρότητα καὶ βιοτικλὼ ὐδαιμονίαν. Ὁ δὲ νεώτερος ὁ καλὸς ἔτος ἰωάννης, ὃς ἦτον ὕστερος ἀπ' ὅλες. Ἀλλὰ ὐαγγελικῶς πρῶτος γέ-

γονεν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

γονεν, ἔμεινε μὲ τοὺς γονεῖς, καὶ ὅπιμελεῖτο τὰ ἱερὰ γράμματα. Εἰς τὰ ὁποῖα ἐπροκόπησε νὰ πλουτήσῃ μᾶλλον, ἢ εἰς τὰ χρήματα. Μὴ ὑποβλέψας καὶ τὸν δαβὶδ εἰς ψευδεῖς μανίας καὶ ματαιότητας. Ἦτον δὲ τότε χρόνων δώδεκα καὶ πλειοτέραν αἴσθην εἶχε νὰ ἀκούῃ τὰ θεῖα λόγια, παρὰ τὰ μαθήματα. Ὅθεν καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἡμέρα καὶ νύκτα ἐχόλαζεν ὥσπερ φυτὸν δρυὸς εἰς τὴν τοῦ θείων λογίων ἀκρόασιν. Τὰ ὁποῖα εἶναι αἱ διέξοδοι τοῦ ὑδατων καὶ ἀληθειαν. Καὶ ἐπαὐτὰ ποτιζόμενος, ἀπέδωκε τὸν καρπὸν τῆς ἀρετῆς ὡραῖοντε καὶ γλυκύτατον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μοναχὸς τὶς ἀπὸ τὴν μονὴν τοῦ ἀκοιμήτων εἶχε πόθον νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἱεροσόλυμα. Καὶ ἀρχίζωντας τὴν ὁδοιπορείαν, ὑπῆγε διὰ τὴν κωνσταντινούπολιν διά τινα χρείαν. Ὅστις ἐκατέβη εἰς ἕνα οἶκον πλησίον τοῦ στρατηλάτου. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ ἰωάννης, ἠρώτησε πόθεν ἦτον; Καὶ πῶς ὑπῆγεν; ὅστις εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ νέος ἠρώτα πάλιν διὰ τὰς τάξεις τοῦ ῥηθέντος μοναστηρίου ἐπιμελέστατα. Καὶ ὁ μοναχὸς βλέπωντας τόσον πῶς εἶχε πόθον πολλὴν εἰς τοιαῦτα, τῷ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς ἅπαντα τὰ ἀναγκαιότερα, περὶ νηστείας καὶ ψαλμῳδίας καὶ τῆς λοιπῶν ἐγχειρίσεων. Τὰ ὁποῖα λόγια ἐφαίνοντων εἰς τὸν λαρυγγα τοῦ ἰωάννη γλυκύτερα μέλιτος. Καὶ ζωθεὶς τὴν καρδίαν πόθον ἀσκήσεως, ἐπῆρε τὸν μοναχὸν εἰς τόπον κρυπτὸν, καὶ λέγεντον. Ὁρκίζωσε εἰς τὸν ἐν τριάδι θεὸν, ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὸ μοναστήριον, νὰ ἔλθῃς ἀπ' ἐδῶ νὰ μὲ πάρῃς κρυφὰ μὲ τὸ λόγουσου, νὰ γένω καλόγηρος τοῦ γληγορήτερον, πρὶν μάθουν οἱ γονεῖς μου πῦ εἶμαι. Διατὶ μελετῶσι, νὰ μὲ ὑπανδρεύσουσι. καὶ νὰ μὲ τιμήσουν μὲ ἀξιωμάτων ἀρχὰς καὶ κοσμικὴν φαντασίαν καὶ ματαιότητα. Ἀμὴ ἐγὼ ἔχω πολλὴν πόθον εἰς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. Καὶ δίψῶ νὰ συναριθμηθῶ μὲ τὸ λόγουσας. Καὶ τοῦτο νομίζω ἀληθῆ δόξαν. Τιμὴν βεβαίαν. Καὶ σφραγῖδα τῆς ἐκεῖθεν μακαριότητος. Τότες ὁ μοναχὸς ἔταξε μεθ' ὅρκου νὰ πληρώσῃ τὸν πόθοντου. Καὶ ἔτσι αὐτὸς μὲν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὁδόντου. Ὁ δὲ θεῖος ἔρως καὶ πόθος πρὸς χεισὸν, ἤυξανεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νέου, καὶ ἀνεφλέγετο. Καὶ εἶχε χαρὰν, νὰ συνομιλεῖται καθ' ὥραν μὲ τὸν ποθεμένον, καὶ νὰ τοῦ συνομιλῇ νοερῶς. Ὅθεν ἐπαρεκάλεσε τοὺς γονεῖς του, νὰ τοῦ γράψουν τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. Διὰ νὰ τὸ ἔχῃ μαζήτου παντοτε, νὰ τὸ ἀναγνωθῇ νὰ χαίρεται. Καθὼς τὸ ἔχουν οἱ θερμοὶ καὶ καρδιακοὶ ἐρασταὶ συνήθειαν. Νὰ ἀναγνωθοῦν πολλάκις τὰ λόγια τοῦ ἠγαπημένου προσώπου. καὶ τοῦτο νομίζουν ἱκανὸν τοῦ πόθουτους φαρμάκιον. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ καὶ μᾶλλον ἡ

μήτηρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μήτηρ ὀπῶ εἶναι θερμοτέρα καὶ φρόχειρος εἰς τας τῆς παίδων ἐπιθυμίας. Μετὰ πασης χαρᾶς τὴν αἴτησιν τῶ παιδὸς δεξάμενοι. Καὶ θαυμάσαντες, ὅτι δὲν ἐζήτησε πλούσιάτε καὶ λαμπρὰ ἱμάτια. Ἢ ἄλλα τινὰ φράγματα κῆ τὴν τῆς νέων συνήθειαν. Μόνον ἔτω θεοφιλῆ καὶ ασεδαίαν αἴτησιν, ἐν τάχει πολλοῦ κατεσκεύασαν ἕνα ὡραιότατον δυαγγέλιον. Καὶ τὰ μὲν ἔσωθεν ἔγραψεν ὁ πλέα ἔμπειρος κὴ μαθηματικὸς διδάσκαλος μὲ καλλιγραφίαν θαύμασιον. Τὰ δὲ ἔξωθεν ἐφαίδρυνεν ὁ χρυσοχόος μὲ χρυσίον, μαργαρίτας καὶ ἄλλην διακοσμίαν καὶ πολυτέλειαν. Καὶ τοσον τὸ ἔκαμαν εὔμορφον, ὁπῶ κὴ μόνη ἡ ὄψις τὸ ἐξέβιζε τὴν ψυχὴν τῶ νέω φῶς διὰ νοητῆ μελέτην καὶ ἀνάγνωσιν ἀκατάπαυστον. Ἀλλοί μὲν γονεῖς ἔτω ταχέως ἐτέλεσαν τὸ αἰτούμενον, μὴ γινώσκοντες οἱ τάλανες ποταπὸν κέντρον αὐξήσασιν, εἰς τὸν κῆ χειρὸν τῶ παιδὸς δεινότατον ἔρωτα, κὴ ὅτι εἰς πολλοὺς τοὺς ζημίαν τὸ κατεσκεύασαν. Ὅτι ἡ συνεχὴς ἐκείνη μελέτη καὶ ὁμιλία, ἔμελλε νὰ τὸν κάμη, νὰ καταφρονήση τὴν ἀγάπην αὐτῆς διὰ τὸν ποιήσαντα. Ὁ δὲ ἰωάννης λαμβάνει παρ' αὐτῆς τὸ ποθούμενον.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασε καὶ ὁ μοναχὸς κῆ τὴν ὑποσχεσιν. Τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ νέος ἐπῆρε τόσην χαρὰν ὡς ἡ ἔλαφος ὅταν ἰδῆ τὴν πηγὴν τε ὕδατος. Ὅθεν ἔσπευδε νὰ ἰδῆ τὸ τέλος τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆ. Λαβὼν οὖν τὸ δυαγγέλιον ἐκαμώθη ὡσὲ ὑπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀκολουθῶν αὐτῆ καὶ εἰς ὑπηρέτης. Τὸν ὁποῖον ἔστειλεν εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ διὰ νὰ μὴν ἰδῆ πῶ ὑπήγαινεν. Ἔπειτα ἀπῆλθον μὲ τὸν μοναχὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ εὑρόντες πλοιάριον ἐπλήρωσε τὸν ναῦλον ὁ ἰωάννης νὰ τοὺς ὑπάγη εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον. Τῶτο δὲ ἔκαμνε ὁ ἀείμνηστος, καὶ ἔφυγε κρυφὰ φοβούμενος, μήπως καὶ ἡ ἀγάπη τῆς γονέων, κὴ μάλιστα τῆς μητρὸς τὰ δάκρυα, τοῦ τῶ θείω πόθω τὸ πῦρ κατασβέσασιν. Ἐσοντας δὲ νὰ φυσήση ὄπιδέξιος ἄνεμος, ἔφθασαν εἰς τὴν μονὴν τάχιστα. Ὁ γοῦν μοναχὸς ἀπαγγέλλει τα τῶ ἰωάννε πάντα φῶς τὸν ἡγούμενον. τὴν τῶ ζήλους λαμπρότητα. Τὴν τῆς γονέων ὄψιφάνειαν. Τὴν ἀγάπην ὁπῶ τῶ εἶχασι. Τὸ φροσδοκώμενον ἀξίωμα. καὶ τὸν μελετώμενον γάμον. Ἔπειτα καὶ τὸν ἔρωτα τῶ παιδὸς φῶς τὰ θεῖα. Τας συνθήκας. Τὺς ὅρκους. Καὶ τέλος τὴν φυγήν τε ἀναχώρησιν. Ἰδὼν δὲ κὴ τὸν ἰωάννην ὁ καθηγούμενος. Καὶ λογιζόμενος τὸ νέον τῆς ἡλικίαυτου, κὴ τὴν φροτέραν τούτου διαγωγὴν, ἐφοβήθη, μήπως κὴ δὲν δυνηθῆ, νὰ ὑπομείνη ἀγῶνα τοσῶτον κοπιαστικὸν κὴ ὄπ-

πουν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πονον (ἐπειδὴ ἀνεζάφη μὲ πολλὴ καλοπάθειαν) καὶ ἔθησαφῆ εἰς τὰ ὄπισθεν. Ὅτι τῷ ὄντι νέων ἡ προθυμία εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν θερμαΐς, ἀλλὰ ταχέως ψυχραίνεσι. Μετακαλεσάμενος οὖν αὐτὸν ἐνεθέτησε πατερικῶς λέγων ταῦτα. Τέκνον τὸ ἐγχείρημα τοῦτο ὁποῦ ποθεῖς, εἶναι ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς τε καὶ ἡλικίας σου. Ὅτι ἐσὺ εἶσαι πολλὰ νέος καὶ καλομαθημένος εἰς τὴν ἀνάπαυσιν. Ἡμεῖς δὲ ὑφάγομεν ζωὴν ὀπίπονον καὶ πολυβασανίστον. Λοιπὸν φοβοῦμαι μήπως καὶ ἀθενήσης ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν, νὰ ῥαθυμήσης τὸ ὕστερον. Καὶ τότε δὲν βλάβεις μόνον τοῦ λόγουσου, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους μὲ τὸ ἐδικόσου ὑπόδειγμα. Ὑπόμεινον οὖν ἡμέρας, μ'. δόκιμος. Καὶ ἐὰν ἰδῇς ὅτι δυνάσαι νὰ ὑπομένῃς ἕως τέλους τὸν κόπον τῆς ἀσκήσεως. Τοτε νὰ λάβῃς τὸ ἅγιον σχῆμα κατὰ τὸ συνήθες. Ὁ δὲ θερμὸς τὴν ψυχὴν ἰωαννης ἐλυπήθη εἰς ταῦτα. Καὶ ἐδέετο μὲ πολλῶν δακρύων, νὰ μὴν ἀργήσῃ μίαν ἡμέραν. Ἀλλὰ παρεδόθης νὰ τὸν κάμῃ καλόγηρον. Καὶ ὤμνυε μὲ ὅρκους, ὅτι νὰ ὑπομένῃ ὅλα τὰ βαρὴ τῆ σχήματος, μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν βοήθειαν. Ταῦτα δὲ ἐποίει ὁ θαυμάσιος πολλὰ φρόνιμα. Φοβούμενος μήπως καὶ μάθουν οἱ γονεῖς ποῦ εὑρίσκετο, καὶ τὸν ἐφαρουσιν ἀπ' ἐκεῖ βιαίως. Ἀμὴ ἀφοτις ἤθελε βάλλῃ τὰ ῥάσα δὲν ἐτολμουν νὰ τὸν ἐγάλουσιν. Εἶπεν οὖν τότε παλιγχνικὰ καὶ ἀδακαλεστικὰ λόγια. Καὶ τόσα δάκρυα ἔχυσεν, ὁποῦ τὸν ἐλυπήθη ὁ προεστὼς, καὶ τὸν ἔκαμεν, καθὼς ἐπόθει καλόγηρον. Καὶ κατ' ἀλήθειαν ὥσπερ ἐκυριεύθη τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς. Οὕτως ἀπερίνυφε καὶ παῦ ἔπιγειον καὶ κοσμικὸν φρόνημα. Καὶ μὲ τὸ σχῆμα αὐτάμα ἐνεδύθη καὶ πᾶσαν ἀρετὴν τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Καὶ ἔγινε μονήμερα μοναχός, ὄ μόνον τῷ σχήματι, ἀλλα πολλῷ μᾶλλον τῷ πράγματι. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτῷ ἐθρίωσαν ἀπαρηγόρητα τὴν τουτου ἀθρόαν ὑστέρησιν. Καὶ μὴ γινώσκοντες ποῦ νὰ ὑπάγῃ, ἔστειλαν ἀνθρώπους εἰς διαφόρους τόπους νὰ ἐρευνήσουσιν. Ἀλλ' ὁ θεὸς τὸν ἐσκέπασε. Καὶ δέντον εὑρήκασι. Διὰ νὰ μὴν ἐμποδισθῇ ὁ θεῖος αὐτῷ ἔρως, ἀλλὰ νὰ τελειώσῃ τὸν πόθοντου. Ἀφοῦ γοῦν ἐγύρεψαν χώρας καὶ μοναστήρια ὅσα ἐδιώκουσαν καὶ δὲν ἐπέτυχον τῆς ἐφέσεως. Ἔκαμαν τόσον θρῆνον καὶ ὀδυρμόν, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πᾶς ἕνας, ἐπειδὴ γονεῖς ἦταν, καὶ πολλὴν ἀγάπην εἶχασι πρὸς αὐτὸν, καθὼς ἀνώτερον εἴρηται. Καὶ αὐτοὶ μὴν ἀμέτρως ἐθλίβοντο διὰ λόγουτου. ἐκεῖνος δὲ ἐπέργα ἀπὸ τὸ πρῶτον μὲ ὑπακοὴν, πεπεισοφρονημένος, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τόσον ἐναρέτα, ὁποῦ οἱ ἄλλοι ἐλάμβανον ἀπ' ἐκεῖνον μᾶλλον ὑπόδειγμα, ἢ αὐτὸς ἀπὸ λόγιτος. Καὶ καθολικὰ ἦτον εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ὁ ἰωαννης κανὼν ἀρετῆς καὶ ἀρχέτυπον. Τοιουτοτρόπως, ὅπου ὅλοι μὲν ἐθαυμάζοιωταν, ὀλίγοι δὲ ἐδιώκοιωταν νὰ τὸν μιμηθῶσιν. Ὁ δὲ μισόκαλος διάβολος βλέπωντας εἰς ἕνα νέον τοσοῦτον ξυφερὸν καὶ αἰνίλικον τοιαῦτα ἔνθεα κατορθώματα, ἔπλεκε δόλες καὶ παναργυρίματα. Δοκιμάζωντας να ὑποσκελίσῃ τὸν ἀληθῶς μισοπόνηρον. Ἀλλὰ μὲ ὅσες πειρασμὲς τὸν ἐπάλεσε, παντοτε ἔμεινε νικημένος ὁ δόλιος. Ὁ δὲ νέος μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀρετῆς καὶ μὲ τὴν ἐξ ὕψες βοήθειαν ἀπεδίωκε τὸν πειράζοντα. Ὅστις ἐξέγειρεν αὐτῷ πάλιν ἕτερον πόλεμον χαλεπώτερον. Καὶ ἐνθυμίζων αὐτῷ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ φιλόστοργον τῆς γονέωντου. Τὰ πατρικὰ σπλάγχνα. Τας μητρικὰς ὠδίνας. Τὰ ἀναγκαῖα τῆς φύσεως, τὸν ἐπαθαίνε νὰ ποθῇ τὴν γλυκυτάτην ὄψιν τῆς γεννητόρωντου. Καὶ τόσον τὸν ἐδαπανᾶ καὶ ἐκατάτηκεν, ἐτέτος ὁ ἔρως πειστότερον ἀπὸ τας νησείας καὶ κακοπάθειαν, ὁπῶ ἦτον χεδὸν ὡσεὶ νεκρὸς εἰς τὸ πρόσωπον. Ἰδὼν σωῦ αὐτὸν ὕτω παλαιπωρεμένον καὶ ἀδιώαμον ὁ ἡγέμενος. Ἐνόμισεν ὅτι ἀπὸ τὴν πολλὴν νησείαν τὸ ἔπαθε. Καὶ λέγειτον. Γίνωσκε τέκνον ὅτι ὅλα τα ἄκρα εἶναι ἐκ τῆς δαιμόνων. Τὴτεσιν ἡ πολλὴ ἀκρασία, καὶ ἡ ἐγκράτεια, ὁπῶ γίνεται ὑπὲρ τὸ μέζον. Καὶ πρέπει πᾶς ἕνας νὰ νησεύῃ τὸ καταδιώαμεν, ὅσον νὰ μὴν ἀποκλίνῃ τὴν σαρκα μὲ ἀσιτείαν ἀδιάκριτον. Ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλ' ὑφωφανία. Καὶ ἄνοια. Ὁ δὲ νέος μὴ ἔχων τοσοῦς εἰς αὐτὸν ὑπόκρισιν τινὰ, ἀπεκρίνατο. Δὲν εἶναι ἡ αἰτία τῆς κακοχίασμε πάτερ ἀπὸ τὴν πειστὴν ἐγκράτειαν. Ἀλλ' ἀπὸ ἄλλον χαλεπώτατον πόλεμον, ὁπῶ μὲ ἄναψεν ὁ ἀνθρωποκτόνος εἰς τὰ ἐντόθια, μὲ τὸν πόθον τὸν γονέωνμε. Καὶ τόσον δεμμὲ ἔρωτα μὲ ἔβαλε, νὰ τους ἰδῶ. Ὁπῶ μὲ κατατήκει καὶ δαπανᾷ ὡς τὸ κερὶ εἰς τὸ πῦρ, καὶ δένμε ἀφίωει νὰ ἡσυχάσω ὁλότελα. Διατῦτο παρακαλῶ τὴν ἁγιωσυνίωσε, νὰ μὲ συγχωρήσῃς, νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτους. Καὶ ελπίζω εἰς τας ἁγίας εὐχάσας, ὅτι καὶ τους γονεῖςμε νὰ ἰδῶ καὶ τὸν διάβολον νὰ νικήσω, τῦ διαπότου χειτῦ βοηθῆντος-μοι. ταῦτα ἀκέσας ἀνελπίσως ὁ καθηγέμενος, ἐλυπήθη πειάσσα, καὶ λέγειτον. Δένσε τὸ εἶπα ὅταν ἦλθες, πῶς δὲν διωέσαι νὰ ὑποφέρῃς. Καὶ σύμε ἐβίασες καὶ ἔκαμα σανικῶςμε ἐκεῖνο, ὁπῶ δὲν ἔπρεπεν; Ἔχε ὑπομονὴ, καὶ ἐὰν εἶναι θέλημα θεῦ σῦ θέλω δώσῃ συγχώρησιν. μὴ ὀλίγας ἡμέρας βλέπων ὁ προεστὼς, ὅτι ὅσον καὶ ἐτήκε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ετύχετο ὁ νέος καὶ ἀδικοῦμιζε, τὸν ἐλυπήθη. Καὶ συναθροίσας ὅλες τὰς ἀδελφὰς μίαν ταχιὰν, ἔκαμαν δι' αὐτὸν κοινὴ παράκλησιν καὶ λιτανείαν πρὸς κύριον, νὰ τὸν φυλάττη ἄξιον ἀπὸ τας παγίδας τοῦ δαίμονος. Ἔπειτα βαρυσεναξας καὶ δάκρυα χύνας, κατεφίλησεν αὐτὸν, ὅτι πολλὰ τὸν ἠγάπα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἄλλο πρόβατον ἐναρετώτερον. Καὶ μὲ πολὺν πόνον τῆς καρδίας, τὸ ἀπυχαιρέτησε, καὶ ἐσυγχώρησε λέγωντας. Πορεύου τέκνον μου εἰς εἰρήνην, ἔχε τὸν θεὸν ὁρῶντα καὶ ὁδηγῆτα σε. Καὶ φύλαττε αὐτὰ τὰ προστάγματα. Ὁ δὲ ἰωαννης ὁμοίως κλαίωντας ἀπεχαιρέτησεν ἕνα καθ' ἕνα τὰς μοναχὰς καὶ πάντας ὁμοῦ, προφασιζόμενος, ὅτι γανικῶς τον ἐμίσευεν ἀπ' αὐτὰς, ἀκ ὀλι προκοπῆς, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πατρικοῦ πάθε ἀναγκυζόμενος. Οἱ δὲ ὡσαύτως ὀδυρόμενοι ἔκλαιον τὸν πάτερ ὑστερησιν. Εὐγένωντας οὖν ἀπὸ τὸν μονὸν, ἔστρεφε πυκνὰ πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὄρασιν. Καὶ ἐνθυμούμενος τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας καὶ ἔπαθλα, ὁποῦ εἰς αὐτὸν ἐκατόρθωσε καὶ τὸν γλυκυτάτον συνοδίαν ἐκείνων τῶν ἀδελφῶν, ἐκαίετο ἡ καρδία του. καὶ τὰ σπλάγχνα ἐβακοπόμενος ἔλεγε. Σώζε καλὴ συνοδία καὶ χρισομίμητος. Σώζεσθε ἀδελφοὶ καὶ πατέρεμε, ὁποῦ μὲ ὑποδέχθητε καλά. Καὶ μὲ ἐδείξετε πολὺ σπλάγχνος δι' τὸν κύριον. Ἀμὴ ἐγὼ ὁ δίλαιος δὲν ἠμουν ἄξιος νὰ συναυλίζωμαι μὲ τοὺς λόγους. Καὶ ἐβγῆτο ἀθλίως καὶ παραλόγως χωρίζομαι. ἀφοῦ δὲ ἐμάκρυνεν ὀλίγον, ἤυρεν ἕνα πλοῖον εἰς τὸν δρόμον μὲ παλαιὰ ράσα & αἰωφέλητα. Καὶ χαιρετήσας αὐτὸν, εὔγαλε τὰ ἱμάτιά του & τοῦ τὰ ἔδωσεν. Ἀντὶ δὲ αὐτοῦ, ἐπῆρε τα ξεχισμούα τοῦ πέντος, Καὶ ὑπῆγαν αὐτόνα τὴν ὁδοιπορείαν χαιράμενοι. Ὁ μὲν τὰ παρόντα βλέπων. Ὁ δὲ πρὸς τὰ ἐλπιζόμενα. Ὅτι ἐμιμήθη τοῦ χριστοῦ τὸν πλουχείαντε & ταπείνωσιν. Περάσας οὖν & τὴν θάλασσαν, ὑπῆγεν εἰς το βυζάντιον. καὶ φθάνωντας τὴν νύκτα εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἔξωθεν, ἔπεσε κὶ γῆς. κὶ ὑψώσας πρὸς θεὸν τὴν διάνοιαν, τοιαῦτα μὲ δακρύων προσηύξατο. Κύριε ὁ θεὸς ὁ ποιήσας τὴν παναρμόνιον κτίσιν ταύτην & τῇ χειρίσει δημιοργήσας τον ἄνθρωπον τὸ σοφόνσε κτίσμα & φρικαλλὲς & φιλότιμον. & ἔβαλες ἀγάπην εἰς τὴν φύσιν πρὸς τὰς γονεῖς ἰσχυρὰν & ἄμαχον. & πάλιν ἐπρόσαξες, νὰ προτιμῶμεν ἐσένα ὑπὲρ τὴν φυσιν αὐτῶν. Διὰ να δείξῃς τὸν λογισμὸν, τῆς φυσικῶν παθῶν δυνατώτερον. & ὅτι ἡ δίγνωμὴ προαίρεσις ἐν δυκολίᾳ νικᾷ τὴν φύσιν. Ἐσὺ δέσπου ὁποῦ ἔπλασες τας καρδίασμας, & ἐξετάζεις τὰ κεκρυμμούα, γινώσκεις,

ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας σε ἐδίψησε ἡ ψυχήμου. Διὰ τὴν ἐδικήν σου ἀγάπην, τὴν στοργὴν ἣν γονέωνμε δὲν ἐφύφησα. Πλέτον, δόξαν καὶ ζυφὴν κατεφρόνησα. Καὶ πάντα τὰ ἡδέα ἐμίσησα. καὶ ἀπάντων αὐτῶν τὸν πόθον σε προετίμησα. Λοιπὸν μὴ ἐγκαταλίπῃς με ὁπὸ τὸ πονηρὸ τυραννέμφρον, δέομαι τῆς σῆς ἀγαθότητος. Ἀλλὰ παρακαθίμοι τὸ δέλφσε. Καὶ δόσμε δυνάμιν νὰ τὸν καταβάλλω ῥᾳδιαίως. Καὶ νὰ τὸν θανατόσω μὲ τὸ ξίφος ἐκεῖνο, ὁπῶ αὐτὸς κατέμῶ τὴν ἐπιβουλὴν σου σκότασε. Ταῦτα πανσόφως θεὸν προσεύξάμενος, ἀπερρίπτη ἐλεεινῶς ἔξω τῆς πύλης τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Καὶ ἐκείτετο ὡς ἕνας ζητου. ἀξ ξένος καὶ ἄπορος, ἔχοντας γνώμην νὰ μείνῃ ἕως τέλες τῆς ζωῆς του εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἕτως ἀγνώριστος, διὰ νὰ θεραπδυσῃ μὲ τὸν γνωστικὸν ξόστον ἑτέτον, καὶ νὰ νικήσῃ τὴν βίαν τῆς φύσεως. Ἀφοτις οὖν ἐξημέρωσε καὶ ἤνοιξε τας θυρας ὁ πυλωρὸς, ἰδων αὐτὸν ἐνδεδυμμένον μὲ τοιαῦτα ῥάσα ῥερυπωμένα καὶ ἄχρησα, τὸν ἠρώτησε, τίς ἦτον, καὶ πόθεν εἴρχετο. Ὅτι ἡ πολλὴ ἀδυναμία καὶ τῆξις τὸ σώματος ἠφάνισε τὰ σημεῖα τῆς μορφῆς, καὶ δὲν ἐγνωρίζετο. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Πτωχὸς εἶμαι καθὼς βλέπεις καὶ ἄπορος ὁπὸ χρήματα, μὴ ἔχων πῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, ἤτε τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἤτε οἰκίαν νὰ ἀναπαυθῶ. Λοιπὸν δέομαίμε σπλαγχνίσε τὴν πενίανμε διὰ τὸν κύριον. Καὶ ἄφησμε νὰ κοιμῆμαι αὐτοῦ εἰς μίαν γωνίαν ὁ ἄθλιος. Τοιαῦτα ὁ δεσπότης τὸν δοῦλον ἐδέετο. Καὶ δὲν αἰσχύνετο τὴν δόκησιν. ἤτε τὴν δεσποτείαν ἐδηλοποίησε, θέλωντας νὰ μιμηθῇ ἐκεῖνον ὁπῶ ἔκρυψεν εἰς τὴν πτωχείαν σαρκὸς τὸν πλοῦτον καὶ δεσποτείαν θεότητος. Ὁ δὲ ὑπηρέτης τὸν ἐλυπήθη, διὰ τὴν δυτέλειαν τῆ ἐνδύματος, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆ σώματος. Καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς μίαν γωνίαν νὰ ἀνακλίνεται. Εἶχεν οὖν ὁ ὅσιος εἰς τὴν ψυχήντου μέγαν ἀγῶνα καθημερέσιον πόλεμον. Καὶ ἐμάχωνταν ἀλλήλοις ὁ θεϊκὸς πόθος μὲ τὸν φυσικὸν τῆς συγγνείας. Καὶ ὅταν ἔβλεπε τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ δυγένασιν, ἢ εἰσέρχοντας, ἐπαίνωνταν τὰ σπλάγχνατου. Καὶ τὸν ἐκαδάκινα καὶ λιώγκαζεν ὁ πόθος τῆς σαρκὸς, να φανερωθῇ εἰς ἐκείνες. Καὶ εἰς αὐτὸ ἔχεν εἰς τὸν λογισμὸν τὴν πάλιν καθαρὰν εἰκόνα. Βλέπων μάλιστα τοὺς δούλους του, καταξυφῶντας εἰς τὴν πατρικὴν ζάπεζαν. Καὶ αὐτὸς ἦτον πεινασμένος, ἄπλυτος, σέγης καὶ ἐνδύματος ἄπορος. Ἀλλὰ ταῦτα πάχων ὁ ἀδαμάντινος, ἐδυνάμωνε τὴν καρδίαντου, μὲ τὸν ἔνθεον ἔρωτα. Διὸ καὶ πολλάκις ἤυχετο λέγωντας. Δέσποτα κύριε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πύρε ὁ ὄντως πατὴρ καὶ δημιργός μου, ὁπῶμε ἠξίωσας, νὰ βλέπω τὴν εἰκόναν καὶ τὰς γονεῖς μου. Αὐτός με δυνάμωσον, νὰ νικήσω τὸν ἐχθρόν ἕως τέλους. Διὰ νὰ μήμε χωρίσῃ ὁ πόθος τῆς γονέων ἀπὸ τὸν ἐδικόνσε πόθον καὶ τὴν ἐλπίδαμε. Τοιαῦτα τῆς θεᾶς προσδυχόμενος, ἐτέλεσεν ἕνα χρόνον, εἰς αὐτὸν τὸν πυλῶνα ὁ ἡγυναιότατος. Ἀμελεμένος καὶ παροιωμένος ἀπὸ τὰς γονεῖς καὶ τὰς δούλους τυ. Ἴσως δὲ νὰ ἦτον ἢ ἀπὸ συνεργείαν τῦ δαίμονος, νὰ μήτον ἐπιμελοῦντε. Διὰ νὰ τὸ δίδῃ φθειροτέραν θλίψιν ἢ βάσανον. Μετὰ τὸν χρόνον βλέπων ὁ δύροπος, ἐθαύμαζε τὴν ὑπομονὴν σμείνε τῦ ξένε ἢ πέντος. Καὶ βαίνοντας εἰς τὸν νοῦτου ὅτι ἀπὸ θεῦ νεῦσιν ἦτον, νὰ κάθεται τοσον καιρὸν εἰς τὴν πύλην ἐκεῖνος ὁ ἄπολις, τὸν ἐσπλαγχνίδη. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔμφροθεν τῦ ἔφερε ζοφαὶ ἀπὸ τὴν ζαπεζαίτου πλεσιοπάροχα. Ἀλλ' αὐτὸς ἐλάμβανεν ἀπὸ ταῦτα ὀλίγα, ὅσον νὰ κυβερνᾷ τὴν τοῦ σώματος σύσασιν. Τὰ δὲ ὑπίλοιπα ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς. Καὶ τοσον ἐμάφανε τὴν σάρκα ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, ὁποῦ χεδὸν ἐφαίνοντας τὰ ἐντόθιά του ὥσπερ δι' κατόπτρε τινὸς ἀπ' ἔξω τῦ δέρματος. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῦ εἶχεν ὀδυνὴν μεγάλην πικρῶς τὰ αὐλάγχνα κεντυμένη διὰ τὴν τούτου ὑστέρησιν. Καὶ τόσην λύπην εἶχε εἰς τὴν καρδίαν ἢ πόνον δεμύτατον, ὁποῦ ἐπεθύμα τὸν θάνατον. Καὶ ἔχουσα ἡ πάλαινα ἐνώπιον αὐτῆς, καὶ βλέπουσα τὸν ποθούμενον, ἔρριπτε καθ' ἑκάστην ὥρ' αὐτὰ ὥσπερ ποτάμι τὰ δάκρυα. Μάλιστα τῆς ἐσυνέβη καὶ κάποιον πρᾶγμα δεινότατον. Τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωκεν ὕστερα μετὰ τὸν ἀναγνωρισμόν πόνον σφοδρότερον, καὶ μετεμέλφαν ἀνωφέλευτον. Ὅτι καθὼς εὔχρε μίαν ἡμέραν σεμνῶς καὶ ἐντίμως μὲ τὰς σκλάβας, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν λειτουργίαν. Βλέπουσα τὸν ἰωαννῆν μὲ τοιαῦτα σαφρὰ καὶ ξεσχισμμία παλιόρασα. Καὶ βρομεσμμὸν ἀπὸ τὸν ῥῦπον τῆς ἀλυσίας. Ἔτι δὲ ἢ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν ἔχοντα τὸ βλέμματου ἄγριον, τὸν ἐσυχάθη, καὶ ἀνεγύρισε (φεῦ) ἀπὸ τὸν ποθεινόντις γόν, ὥσπερ νὰ ἦτον ὀφίδι ἄγριον. Καὶ προστάσει τοὺς ὑπηρέτας, νὰ τὸν ἐμπώσουν παράμερα εἰς μίαν γωνίαν, νὰ μήτον θεωρῇ νὰ συγχένεται. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ἀγνοοῦσα ἡ ἄγνωστος, ὅτι ἐμίσα ἐκεῖνον ὁποῦ ἀγαπαντὸς εἰς τὴν ψυχήν της ἐβάσταζε. Καὶ δὲν ἐπαταδέχετο νὰ βλέπῃ ἐκεῖνον ὁποῦ εἶχε γλυκύτερον, ὡσὰν τὸ φῶς τῆς ὀμμάτωντης. Οὕτω μὲν οὖν ὁ ἰωάννης ἐζευβλίθη ἀθλίως τῆς μητρικῆς ὄψεως. Πλὴν δέντον εὐγαλαν τελείως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀλλὰ τὸν ἀφῆναν καὶ ἔκαμε μικραὶ καλύβια ὅσον τὸν ἐχώρει. Καὶ ἔτσι ἐτέλεσεν ἄλλες δύο χρόνες ὁ ἀνδρεῖος ἀθλητὴς τῆ χειρῆ, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς γονέων δικαία τυραννέμενος. Ἀπ' ἐκείνες δὲ βδελυσόμενος. Ἀπὸ τὲς φίλες ἀσυμπαθῶς ἀμελέμενος. Ὑπὸ τῆς δέλοντα ὑβριζόμενος. Καὶ τὸ χειρότερον ἡ ἀφορητότατον ὑπὸ μητρὸς ἀπωθέμενος. Καὶ πάλιν μὲ ὅλα ταῦτα δὲν ἐνικήθη ὁ ἀήττητος. Δὲν ἔκλαυσεν. Οὔτε ποσῶς ῥῆμα συμπαθὲς ἐσυύτυχε ἀδραμικὸν, νὰ φανερώσῃ τὴν συγχρότημα. Καὶ τῆτο εἶναι ἡ ὑπερβολὴ τῆ θαύματος. Ὅτι ἐκείνες ὅπως ἐπόθει, καὶ ἀπ' ἐκείνους ὅπῆ ἐποθεῖτο αὐτὸς ἀφειασότερον, δίχ' ἄγνοιαν ἦτον ὑπ' αὐτῆς βδελυττόμενός τε καὶ διαρθέμενος. Καὶ δικαίμενος μὲ ἕνα λόγον νὰ λύσῃ ταῦτα πάντα τὰ λυπηρὰ, δὲν ἠθέλησεν. Ἀλλ' ὑπέμεινε τοσοῦτον μέγαν τῆς φυσεως πόλεμον. Ταῦτα βλέπων ὁ τῆς ἀδήλων ἐπόπτης θεὸς, τοῦ φαίνεται εἰς τὸ ὅραμα. Καὶ χαιρετίσας αὐτὸν φροσφιλέστατα τοῦ δηγγέλισεν, ὅτι μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν μέλλει νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχητου εἰς τὴν οὐρανίον αὐτῆ βασιλείαν. Καὶ ἔταξε νὰ τοῦ δώσῃ λαμπρούς καὶ φιλοτίμους στεφάνους, καὶ ἑτέρας πλουσίας ἀμοιβὰς ἐπαξίως τῆς πόνοντου. Ἐγερθεὶς αὖ μετὰ τὴν ὑπασίαν δῦθὺς, ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν ἡδύτατα, καὶ δύχαρίστα τὸν κύριον. Ἔτι δὲ φροσήυχετο ἐξ ὅλης ψυχῆς ὑπὲρ τοὺς γονεῖς του. Εἶτα φροσκαλεσάμενος τὸν πορτάρι, λέγει αὐτῷ. Γ'παγε παρακαλῶσε, εἰπὲ ταῦτα φρὸς τὴν κυρίαν σου. Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ὅπου κείτεται εἰς τὸν πυλῶνα, δέεται πολλὰ τὴν δυγένειάν σου, νὰ μὴ καταφρονήσῃς τὴν φενίαν αὐτῆ καὶ δύτέλειαν. Ἀλλὰ νὰ κοπιάσῃς νὰ τὸν ἰδῆς δίχ' τὴν ἀγάπην τοῦ χειρῆ. Ὅ,τις δὲ θέλει ἐκείνη δι' αὐτὸ εἰς τὴν δεξιάν του. Νὰ ἀνοίξῃς παρ' αὐτῆ. Τὸ ἀσθενὴς καὶ πτωχὸς ἤμουν, μὲ ὀλίγον σκέψες. Πλὴν ἔχει καὶ λόγον νὰ σὲ εἰπῆ χρειαζόμενον. Ταῦτα ἡ Θεοδώρα ἀπὸ τὸν δοῦλον ἀκούσασα, διελογίζετο ἐν ἑαυτῇ λέγουσα. Ἄραγε τί νὰ μὲ εἰπῆ ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος; Λοιπὸν αἰήγγειλε τῆ ἀνδρός τῆς ταῦτα, ἐρωτῶσα αὐτὸν, ἐὰν τὴν συγχωρῇ νὰ ὑπάγῃ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Ὁ θεὸς ἐδίχ' ἄλεξε καὶ ἠγάπησεν ὡς ἀδελφούστα τὰς πέντας. Λοιπὸν ἄπελθε. Ἡ δὲ γυνὴ πάλιν ἀμέλει καὶ δὲν εἶχε ποσῶς φροθυμίαν, κατὰ τὸν δαβὶδ, βελὼ πτωχὸς καταιχύνεσα. Ἐπειδὴ ὁ πένης ἐαὶ ἔχῃ καὶ τίποτας φροδῆς ἄξιον, δέντον ψηφῶσιν οἱ πλέσιοι. Ὁ δὲ ἰωαννης βλέπων, ὅτι ἡ τελόυτὴ ἐπλησίασεν (ἐπειδὴ ἠγάπα πολλὰ τ' ἀτιμίαν καὶ ταπείνωσιν, καθὼς παρα-

κάτω

κάτω φαίνεται) ἐμήνυσε πάλιν τῇ μητρὶ ταῦτα. Ὅτι ἐγὼ μὴ εἰς ὀλίγην ὥραν μισδύγω ἀπὸ τῆτον τὸν κόσμον. Σὺ δὲ ἐὰν δὲν καταδεχθῇς νὰ μὲ ἰδῇς τώρα, ὕστερα θέλεις μετανοῇ ἀνωφελῶτα. Ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἤκουσε ταῦτα, ἐταράξεν ἡ καρδία της, πῶς ἔχει νὰ φ εἰπῇ δίχ' τὸν ἠγαπημένον παῖδα τίποτας. Καὶ φροσάσει τὲς δύλες, νὰ τὸν φέρουν ἀπὸ τὴν καλύβην ἐκεῖ ἔμφροσθεν. Φερθεὶς δὲν ὁ ὅσιος, καὶ πλησίον τῆς φοθουμένης μητρὸς ηὑρέθη, ὁ δίχαφερόντως φοβέμενος, εἶπεν αὐτῇ μὲ ταπεινὴν λαλιὰν καὶ φρόνημα. Ὅσον σκάμετε εἰς ἐμὲ τὸν ξένον καὶ πένητα, τοῦ διαστου χειστοῦ τὸ σκάμετε κῆ τὸν λόγον αὐτό. Ἐφ'ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶνμου, καὶ τὰ ἐξῆς. Πλὴν ἐπειδὴ τῆς ζωῆς μου τὸ τέλος ἐσήμωσε, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω & ταύτην τὴν τελόυταίαν καὶ ὕστερην αἴτησιν. Ὁρκίζωσε εἰς τὸν θεὸν τὸν ἐξεταστὴν ἁπάντων & μάρτυρα, νὰ μήμε ἐνδύσῃς μῆ τὸν θανάτονμου μὲ ἄλλα ἱμάτια, οὔτε εἰς ἄλλον τόπον νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ ἐμὸν λείψανον. Ἀλλὰ μὲ τὰ ῥάσα ἔτσι τὰ νὰ μὲ θάψῃς εἰς τὴν καλύβαν ὅπῆ ἔκαμα μὲ τὰς χεῖρασμου. Ἡ δὲ ἔταξεν αὐτῇ μεθ' ὅρκου, νὰ τελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆ, μὴ γνώσκουσα πῶς ἦτον μήτηρ. Ὅτι τοῦτο φροεσκέβη ὁ παίσιος, δίχ' νὰ ἁρπάσῃ τὸν καιρὸν εἰς πίστιν φρὸ τῆς ἀναγνωρέσεως. Ἀφῦ γοῦν τοῦ ὤμοσεν, τῆς ἔδωκε τὸ δυαγγέλιον λέγωντας. Τοῦτο σᾶς δίδω, νὰ τὸ ἔχετε μὲ τὸν ἄνδρασου τὸν κυρίεύμου, εἰς τὴν παρῦσαν ζωὴν ἀσφαλὲς φυλακτήριον. Καὶ εἰς τὴν μέλλησαν σωτηρίας ἐγγύησιν. Ἡ δὲ λαβῦσα τῦτο μῆ χαρᾶς, ἐθαύμασε πολλὰ, πῶς ἔτυχε τοιῦτο φρᾶγμα φολυτιμον εἰς φοτηρὸν καὶ δύτελῆ φένητα. Περιστρέφουσα γῦν αὐτὸ ἀφανέω κὴ κάτω, τὸ ἐσοχάζετο λέγουσα. ὅμοιον εἶναι μετ' ἐκεῖνο, ὅπῦ σκάμαμεν τοῦ φιλτάτουμας ἰωάννου, καθὼς εἶπε τὸ ὄνομά, ἐπόνεσε ἡ καρδία της. κὴ οἱ ὀφθαλμοίτης ἔῤῥεναν δάκρυα. Ἀλλ' ἐδὲ τότε ὡμολόγησεν ὁ ὅσιος τὴν ὑότητα. Ἡ δὲ μήτηρ ἔδειξε τοῦ ἀνδρός της τὸ δυαγγέλιον. Ὅτις δύθυς τὸ ἐγνώρισε, καὶ ἐταράξεν ἡ καρδία του, καὶ εἶπεν. Αὐτὸ εἶναι βέβαια τὸ δυαγγέλιον τοῦ ὑῖέμας, καὶ ὄχι ἕτερον. κὴ ας ὑπάγωμεν, νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν πένητα, ποῦ καὶ πότες τοῦ ἔτυχε. μήπως καὶ ἠξεύρει νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ δίχ' τὸ τέκνονμας. Ἐπῆσαν τες ἓν δύθυς τῷ ἰωαννῃ, ἠρώτων αὐτὸν κὴ φοβερῶς ὥρκιζον, νὰ τὸς εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ τελσμακάριος ἐγνώρισας ὅτι ἦτον ἡ τελόυταία ὥρατου. Ἔτι δὲ καὶ δίχ' τὸς ὅρκους, ἔκεινε δίκαιον νὰ ὁμολογήσῃ τὸ κρυπτόμενον. καὶ σπάξας ἀπ βάθος καρδίας ἐδάκρυσε λέγων. ἐγὼ

εἶμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶμαι ὁ ζητούμενος ἰωάννης, καὶ αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιον, ὁπὲ σᾶς ἐ-
ζήτησα, καὶ μὲ ἐδώκετε, ὅταν ἤθελα νὰ ἀναχωρήσω. ταῦτα ἀκού-
σαντες οἱ ψυνητορες ἐπίταξαι ἀπὸ ἀκειβῶς τὰς χαρακτῆρας τῆς ὄ-
ψεως καὶ ἐγνωρίσαντες ἀπὸ τὰ σημεῖα, ἀπὸ τὴν φωνὴν, καὶ ἄλλα
παρόμοια, ὅτι αὐτὸς ἦτον ἡ ἀλήθειαν, ἔμειναν ἄφωνοι ὡραν ἱκα-
νὴν, ὡσπερ νὰ ἔβλεπον ἔκστασιν. καὶ ἀφὲ ἐσυνείκασαν, δὲν ἤξδυραν
τὶ νὰ πρωξοῦσι πρότερον. Νὰ δύφρανθοῦν πῶς τὸν ἤυρασιν. Ἢ νὰ
θρηνήσουσι ἀπὸ τὸν θανάτον. Πειχιθέντες οὖν αὐτὸν καὶ ἀγκαλι-
ζόμενοι, ἀνεκαλοιῦτο, καὶ σφοδρῶς ἀκλύροντο, λέγοντες. Ὦ ἀειπό-
θητον τέκνον καὶ πολυώδυνον. Ὦ δαπανὴ σπλάγχνων. Ὦ γονέων
πληγὴ. Ὦ κέντρον ὁποῦ ἐπέτασε εἰς τὴν ψυχήμας σήμερον. Ὦ
πόσον ἐπλήγωσες τὴν καρδίαμας τώρα ὁποῦ σὲ ἤυραμεν, ἀφεισ-
σότερον, ἀφοῦ ὅταν μᾶς ἔφυγες πρότερον. Ὅτι τότε μᾶς ἔδιδε
ἱέρρος κάποια ἐλπίδα τῆς ἐπανόδους σου, ἤτις ἐγλύκαινε τῆς λύ-
πην τὴν πικρίαν καὶ τὴν σφοδρότητα. Ἀμὴ τώρα μᾶς ἐπῆρες
καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδων ἀθαμυθίαν, καὶ ἔξενας εἰς θλῖ-
ψιν τὴν ὀλίγην παρηγοριάμας. Καλλιον νὰ ἤθελες τελυτήσῃ μὲ
σιωπὴν, καθὼς δένεμας τὸ ὡμολόγησες ζῶντος σου. Ὅτι τότε
δὲν ἔκαμνες τὴν πληγὴν πλατυτέραν καὶ τὸ πάθος δεινότε-
ρον. Ὦ ἔυρεσις δυστυχεστέρα τῆς ἀπωλείας. Ὦ ὕψις ποθου-
μένη, ὁποῦ ἐλύπησες τόσον τοὺς σὲ ποθήσαντας. Ἔπρεπε,
νὰ φανερωθῇς, ὅταν ἦλθες, κατὰ ἀλήθειαν, ὁποῦ εἴχαμεν
καιρὸν νὰ χαροῦμεν καὶ νὰ δύφρανθοῦμεν τὴν σὴν ἐπάνοδον. Ἢ
κἂν νὰ τελυτήσῃς οὕτω κρυφίως, νὰ μήσε γνωρίσωμεν. Ἀμὴ
τώρα ἀγνοοῦμεν τὶ νὰ τελέσωμεν οἱ πάλανες πρότερον;
Τὴν ἐυρεσίνσου νὰ ἑορτάσωμεν ἢ τὸν θανάτόνσου νὰ κλαύ-
σωμεν; Ὦ δείλαιοι δειλαίων ἡμεῖς. Τὸν εἴχαμεν εἰς τὰς
χεῖραμας καὶ ἐδιώχναμεν ἐκεῖνον, ὁποῦ ἐζητοῦμεν εἰς ὅ-
λον τὸν κόσμον μὲ τόσην ἀκρίβειαν. Ὦ κύκλος ἀστέρων. Ὦ
πανυτέφορε ἥλιε, καὶ ποταπὸν ἐβλέπετε θέαμα. Πόσοι σκανδαλοὶ
καὶ πηγαὶ δακρύων νὰ φθάσουν εἰς τοιοῦτον πάθος ἀκουσμένον.
Τὶς λίθος. Τὶς σίδηρος. Καὶ ποία ἄλλη φύσις ἰσχυροτέρα νὰ
βαστάξῃ τοιοῦτον κακὸν ἀνανέθμητον. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ὅμοια ἔ-
λεγον οἱ γονεῖς ὥρας τέσσαρας. Καὶ ἐξαίρετος ἡ ἄχαρος καὶ πο-
λυόδυνος μήτηρ. Ἢ τις ἐνθυμουμένη τὸ ἄγνωστον μῖσος καὶ κατα-
φρόνησιν, ὁποῦ τὸ ἔκαμεν, ὡς ἄνωθεν εἴρηται, ἐθρήνει τότε ἐλεφ-
νῶς καὶ ἀπαρηγόρητα, κλαπώσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸ

στῆθος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θῆθος καὶ τρόσωπον τύπτεσα. Ὁ δὲ ὅσιος ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον ἀποκρωνετο. Εἶτα κὴ τὴν ψυχὴν ἀφῆκεν εἰς τας χεῖρας αὐτῆς ὁ καλλίνικος. Και πᾶσα ἡ πόλις ἐνεπλήσθη τῆ καινῆ πάθης ἐτούτου καὶ θαύματος. Καὶ πάντες ἔχαιρον κλαίοντες. Σωσεθριώοντο μὴν εἰς τ' πόνον τῆς γυνητόρων καὶ τετοις συνέπαιχον. Τῆ δὲ ψυχῆ ἠγάλλοντο ἐκπλητομῆοι τοσαυτὴν ὑπομονὴν ἀπαράμιλλον τοῦ ἀσκητῆ καὶ ἀμίμητον. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς νικηθεῖσα ὑπὸ τὴν ἀγάπην ἀσόχησε τὴν ἀποστολείαν καὶ ὅρκησιν. Καὶ ἐγδυσαμένη τὸν ἅγιον, τὸν ἔνδυσεν ἱματια λαμπρὰ καὶ πολύτιμα. Ἀλλ' ὦ τῆ θαύματος. Ὢ τοῦ θερμῆ πῶς χειτὸν ἔρωτος. Ὅτι καὶ αὐτὰ τῆς ἄθλων τὰ σύμβολα, ὠρέγετο ὁ ἀσκητὴς καὶ τὰ εἶχε ποθεινότερα, ἀπὸ τῆς μηδὸς τὰ πολύτιμα. Εὐθὺς ἐκρατήθησαν τὰ μέλητης καὶ ἔμεινε παράλυτος. Θέαμα ξένον καὶ φοβερώτατον. Ὁ δὲ πατὴρ βλέπωντας αὐτὴν παραλελυμμῆνον ὅλως ἀκίνητον. Τῆς ἐνθύμησε τὴν ἐντολὴν τῆ παιδος. Καὶ δίθὺς ὅπῆ τῆ ἔβαλαν τὰ ξεχισμῆνα παλιόρασα ἐθεραπεύθη ἡ μήτηρ. Καὶ ὁ παῖς πατέρων σωφρονισὴς ἐδείκνυτο. Φανερώνοντος τῆ θεῆ, ὅτι ἃ μόνον οἱ παῖδες εἶναι χρεῶσαι, νὰ φυλαγων τας ἐντολας τῆς γονέων. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τῆς παίδων ὅταν εἶναι κὴ θεὸν ἡ αἴτησις. Θαῤῥεται οὖν ὁ γηναῖος ἀγωνισὴς εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην καθὼς ἐπαραγγειλε, γίνωσκωντας, ὅτι τα ὕτα παῤῥνὰ ἡ λαμπροτης τῆς ἄνω σκηνῶν δεχδέχεται. Ἔκτισαν δὲ ἱερὸν ναον οἱ γονεῖστς εἰς τὴν καλύβαν. Καὶ καθιέρωσαν εἰς αὐτὸν τα ἤμυσι τῆς φραγμάτων. Τὰ δὲ ὑπόλοιπα τοῖς πτωχοῖς διεμοίρασαν, δεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ δένδρον τῷ καρπῷ παρόμοιον. Καλῶς οὖν καὶ ἐναρέτως βιώσαντες, ἀπῆλθον εἰς βασιλείαν ὐρανίον. Νὰ συνδυφραίνωνται αἰωνίως μὲ τὸ πανσόφε υἱὸ αὐτῆς καὶ πάντων τῆς ἁγίων. Δοξάζοντες πατέρα υἱὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον τὴν ἐν μονάδι τριάδα καὶ ἐν τριάδι μονάδα.

Ἡ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, Ϲ
προσκυνησις εἰς τοὺς αἰῶνας
τῆς αἰώνων,
Ἀμὴν.

ΤΗ῀ ΙΖ΄. Γ΄ΑΝΝΟΥΑΡΙ΄ΟΥ.

ΒΙ΄ΟΣ ΚΑΙ῀ ΠΟΛΙΤΕΙ΄Α ΤΟΥ῀

Ο῾σίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

Εὐλόγησον, Πάτερ.

Μέγας καὶ θαυμάσιος ὄντως καὶ θεοβόητος οὗτος Ἀντώνιος, ἦτον αἰγύπτιος, χριστιανῶν γονέων υἱός. Καὶ ἀνεζάφη ὑπ' αὐτῶν εὐσεβῶς. Γράμματα μὲν δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ. Διατὶ ἦτον ἐκ φύσεως ἀπονήρευτος. Καὶ δὲν ὠρέγετο νὰ ἀνταμωθῇ μὲ ἄλλες παῖδας, ἕτε νὰ ἔχῃ φροντίδα κ' σύγχυσιν. Πλὴν εἶχε πόθον κ' ὑπήγαινε μὲ τοὺς γονεῖς αὐτῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ἀκροάζετο μὲ προσοχὴ τὰ ἱερὰ τῶν ἀναγνωσμάτων λόγια, φυλάγοντας νεπεχῶς εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶ τὴν τούτων ὠφέλειαν. Ποτὲ δὲν ἐζήτησεν δύμορφα φαγητά, ἢ ἐνδύματα. Η῾ ἄλλα θελήματα ἄκαιρα κ' τὴν τῶν νέων συνηθείαν. Ἀλλὰ ἐπερδύετο, ὡς ἤθελεν δύρῃ εἰς τὸν οἰκοντους. Μετὰ δὲ τὸν θανάτον τῶν γονέων αυτῶ ἔμεινε μὲ τὴν ἀδελφήν του, κ' ἐφρόντιζε τὰς ὑπηρεσίας τ' οἰκίας εἰς ὅλα, μὲ τὴν φρέπουσαν ἐπιμέλειαν. Η῾τον δὲ τοτε χρόνον, ιή. ἢ καὶ εἴκοσι. Καὶ ποτὲ δὲν ἔλιωσεν ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν. καὶ παντοτε διελογίζετο τῶν ἁγίων τὰ κατορθώματα. Πῶς ἀφῆκαν ὅλον τον βίον τους. Καὶ ἠκολούθησαν τῷ χριστῷ. Ἀπόστολοι λέγω καὶ μάρτυρες. Καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες. Ταῦτα διενθυμούμενος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλησίαν. Καὶ καταλαχὼν ἀνέγνωσθαν ἐτῶτον τὸν λόγον, ὁπῶ εἶπεν ὁ κύριος τῶ πλουσίω ἐκείνω. Ἐὰν θέλης νὰ γένης τέλειος, πώλησον τὰ ὑπάρχοντάσου, δόσα τοῖς πτωχοῖς, κὴ ἀκολούθησόν μοι, νὰ ἔχης θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανούς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀντώνιος, ἔκρινεν, ὅτι καθολικὰ δχὶ λόγους ἔλεγε τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ κυριακὸν, εὐθὺς ἐχάρησεν εἰς τοὺς γειτονάς του, ὁπῶ ἦσαν πτωχοὶ. Ὅλατα τὰ χωράφια τὸν ἀριθμὸν τριακόσια. Καὶ πρεῖσα εὔκαρπα. Διὰ νὰ μὴν ἐμποδίσουν αἱ φροντίδες αὐτὸν κὰ τὸν ἀδελφόν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας. Τὰ δὲ κινητὰ ἐπώλησεν ἅπαντα. Καὶ τὸ ἀργύριον ὁπῶ ἐπῆρεν, ἔδωκε τὰ φθειροτερα τοῖς πτωχοῖς. Τὰ δὲ ὀπίλοιπα ἐφύλαξε δχὶ τὸν ἀδελφόν του. Καὶ πάλιν εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν, ἤκουσε τὸ εὐαγγέλιον λέγον. Μὴ μεριμνήσητε φῶς τὸν αὔριον. Ὅθεν ἔδωσε κὰ τὰ ὀπίλοιπα τοῖς πτωχοῖς. Τὸν δὲ ἀδελφόν παρέδωκεν εἰς παρθενῶνα νὰ ἀνατρέφεται. Καὶ αὐτὸς ἀσκήτευε πλησίον εἰς τὸν οἶκον του. Ὅτι ἀκόμη δὲν ἦταν μοναστήρια εἰς τὸν αἴγυπτον. Ἀμὴ ὅποιος ἤθελε νὰ ἀγωνισθῇ, ἔκτιζε κελλίον παράμερα τοῦ χωρίου του κὰ ἡσύχαζεν. Ἦτον δὲ εἰς τὸ ἀντίπερα χωρίον τοῦ ἀντωνίου, ἕνας καλόγηρος γέροντας. Τὸν ὁποῖον ἐζήλεψεν εἰς τὸν ἀρετὸν ὁ θαυμάσιος. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸν, ἀλλὰ κὰ εἰς ὅποιον ἄλλον τόπον ἤθελεν ἀκούσῃ πῶς ἦτον τινὰς σπουδαῖος ὑπήγαινεν ὡς ἡ σοφὴ μέλισσα, δχὶ νὰ σωάξῃ τὰ ἀνθήματα εἰς τὸ λόγιόν του. Καὶ δὲν ἔσχεφεν εἰς τὸ κελλίον του χωρὶς ὄφελος. Εἶχεν οὖν τὸν πόθον ὅλον κὴ ἦτον σπουδαῖος τρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀσκήσεως. Ἔκαμνεν δὲ κὰ ἐργόχειρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔδιδε κὰ ἔπερνε τὰ χρειαζόμενα. Καὶ τὰ ὀπίλοιπα ἄσωρα ἐχάριζε τοῖς πτωχοῖς. Προσηύχετο δὲ σωεχῶς, ἀκούοντας, ὅτι ὁ ἡσυχαστὴς τρέπει νὰ τροσεύχεται πάντοτε. Καὶ τόσον ἐτρόσεχεν εἰς τὸν ἀνάγνωσιν, ὁπῶ δὲν ἀσόχα τίποτας ἀπὸ ὅσα ἤθελεν ἀκούσῃ. Ἀλλὰ τα ἐφύλαγε ὥσπερ βιβλίον εἰς τὸν ἐνθύμησιν. Ἦτον δὲ ἀπὸ ὅλους ἠγαπημένος. Καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἠγάπα ἅπαντας. Καὶ ἀπ' ὅλους ἔκλεπτε κὰ ἐμαίθανε καμίαν ἀρετὸν. Ἀπὸ τὸν ἕνα τὴν ἀχρυπνίαν κὴ τροσεύχὸν. Ἀπὸ ἄλλον τὸν ησείαν κὴ κακοπάθειαν. Ἀπὸ ἕτερον τὸν φιλανθρωπίαν κὰ τραότητα. Ἀπὸ ὅλους δὲ ἀντίμα τὸν εἰς χριστὸν δυσέβειαν, κὰ τρὸς ἀλλήλους ἀγάπην κὴ ἱλαρότητα. Καὶ ἔτως ὑπέτρεφε σπουδάζοντας νὰ σωάξῃ παίτων τὰς ἀρετὰς εἰς τὸ λόγιόν του. Ποτὲ δὲν ἐφιλονείκησεν, ἤτε κανένα ἐλύπησεν. Ὅθεν ὅσοι τὸν ἤξευραν, εἶχασιν αὐτὸν ὡς ἀδελφὸν κὰ υἱόντες. Καὶ θεοφιλῆ ἐπωνόμαζον. Ὁ δὲ μισόκαλος κὰ φθονερὸς διάβολος, δὲν ἠσυ-

ὑποκλίνοντας νὰ βλέπη τόσην προθυμίαν εἰς ἕνα νεώτερον. ἔβαλεν
ἀρχὴν, νὰ τὸν πολεμᾷ. Καὶ πρῶτον μὲν ἔλεγε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀ-
πὸ τὴν ἄσκησιν τῆ ἐνθυμίζε τὴν φροντίδα τῆς ἀδελφῆς. Φιλαργυ-
ρίαν. Φιλοδοξίαν. Τρυφὴν. Καὶ τὰς λοιπὰς ἀναπαύσεις τῆ σώμα-
τος. Τῆς ἀρετῆς τὸν κόπον καὶ τὴν ξαχύτητα. Τὸ μάκρος τῆ χρό-
νε. Τῆ σώματος τὴν ἀσθένειαν. Καὶ ἄλλα παρόμοια. Βαναυσας εἰς
τὴν ἀρχὴν αὐτὲ πολλὲς λογισμὲς ἔλεγε νὰ τῆ σκόψῃ τὸ προθυ-
μον. Ἰδὼν δὲ ὁ δαίμων ἑαυτὸν νικώμενον, ἀπὸ τὴν πολλὴν πίστιν
τῆ ὁσίε, καὶ συνεχῆς προσοδυχὰς καὶ σερρότητα. Τῆ ἔδωκεν ἄλλον
πόλεμον χαλεπώτερον. Ἤγειρεν τὸν τῆς σαρκός. Μὲ τὸν ὁποῖον πο-
λεμᾷ τοὺς νεωτέρους ὁ δόλιος πάντοτε. Οὐ μόνον δὲ τὴν νύκτα ἢ
ἐβασανίζεν. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν τῆ ἔδιδε τοιαύτην ἐνόχλησιν, ὁ-
πῆ ἐλιγοψύχησαν οἱ ὁρῶντες ἢ πάλιν λὼ εἶχον ἀμφότεροι. Ὁ μὲν δαί-
μων τῆ ἔβαινε ῥυπαρὲς λογισμούς. Ὁ δὲ μὲ τὴν προσοδυχὴν τους
ἀνέζεπεν. Πολλακις δὲ ἐγίνετο ὥσπερ γυνὴ ὁ τεσαθλιος. Καὶ ἢ
ἐπείραζε τὴν νύκτα, δοκιμάζωντας μὲ κάθε τρόπον νὰ νικήσῃ τὸν
ἀήττητον. Ἀλλ' αὐτὸς τὸν χειτὸν ἐνθυμέμενος, καὶ τὴν ἰδιαύτον δυ-
γένειαν, καὶ τὸ νοερὸν τῆς ψυχῆς λογιζόμενος. Ἔ'οβαινε τῆς πλατὴς
τον ἀνθρακα. Καὶ ἠφαύιζε τὸ σκανδαλον τῆς σαρκὸς μὲ τὴν τοῦ
αἰωνίε πυρὸς ἐνθύμησιν. Ταῦτα δὲ πάντα ἦσαν πρὸς αἰσχυύλην
τοῦ δαίμονος. Ὅ'στις ἐνικᾶτο καὶ ἐνεμπαίζετο ὑπὸ νεανίσκου σαρ-
κα φοροῦντος. Ὅτι ὁ κύριος δίδει τὴν βοήθειαν τοῖς ἀγωνιζομέ-
νοις. Διὰ νὰ λέγῃ πᾶς ἕνας. Ἐγὼ δὲν ἐνίκησα, ἀλλ' ἡ χάρις
τοῦ Θεῦ, ὁπῆ κατοικᾷ εἰς ἐμένα. Ἰδὼν οὖν ὁ δράκων, ὅτι μὲ
λογισμὸν μόνον δὲν ἐνίκα, ἐφανήθη ἔμπροσθεν τοῦ ὁσίου ὡσὰν ἕνα
παιδίον μελανὸν, καὶ λέγειτου. Πολλοὺς ἐπλάνεσα, καὶ περισσοτέ-
ρους ἐνίκησα καὶ κατέβαλον. Ἀμὴ ἐσένα πολεμῶ, καὶ ἠσθένησα. Ὁ
δὲ ὅσιος ἐρωτῶας αὐτὸν, τίς ἦτον; ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἶμαι τὸ
πνεῦμα τῆς πορνείας. Καὶ χαρχαλίζω τὲς νέους εἰς ταύτην τὴν
πείρασιν. Πολλὲς σόφρονας ἠπάτησα. Καὶ πολλάκις ἐπείραξα καὶ
ἐσένα, ἀλλὰ σύμε ἐνίκησες. Ὁ δὲ ὅσιος εὐχαριστήσας τῷ κυρίῳ,
εἶπε τὸν δαίμονα. Δέησε φοβᾶσαι πλέον. Οὔτε ψηφᾶσε ποσῶς. Ἐ-
πειδὴ εἶσαι μαῦρος εἰς τὸν νοῦν. Καὶ ὡς παιδίον ἀδυάτως. Καὶ
τοσῆτον δύκαταφρόνητος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μέλας ἐκεῖνος ἔφυγε.
Καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τοῦ σιμώσῃ. Τοῦτο πρῶτον ἄθλον ἐπο-
νήσου (ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοῦ σωτῆρος) κατὰ τοῦ δαίμονος. Ὁ
γοῦν ὅσιος γινώσκωντας ἀπὸ τὰς γραφὰς, ὅτι ἡ μεθοδείαις τοῦ

ἐχθρῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐχθροῦ ἦσαν πολλαῖς καὶ διάφορες, δὲν ὠκνοῦεν, ἀλλὰ καθὼς τὸν ζητοῦσε μὲ νηστείας καὶ ἄλλας σκληραγωγίας, διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος, ἐὰν ἔλθῃ ὁ πειράζων ἀπὸ ἄλλο μέρος νὰ δώσῃ τὸν πόλεμον. Καὶ πολλοὶ μὲν ἐθαύμαζον τὸν μέγαν ἀγῶνα ὁπῶ ἐτέλει. Ἀλλ' αὐτὸς ἐν δυκολίᾳ τὸν τόπον ὑπέμενε. Καὶ ἐσωπήθησεν εἰς τὸ ἀρχαῖον, διὰ τὰ πολλὰ προθυμίαν του. Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ἦτον θαυμασιώτερος, ἐπειδὴ ἀγρύπνα ὅλην τὴν νύκτα, ἐχὶ μόνον μίαν, ἢ δύο, ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Ἔξαγε μία φορὰν τὴν ἡμέραν μὲ τὴν δύσιν ἡλίου. Ἢ καὶ κάθε δύο ἡμέρας, ἢ τέσσαρας. Ἔξαγε μίαν φορὰν ἄρτον καὶ ἅλας, καὶ ποτὸν ὕδωρ μόνον. Οἶνον δὲ καὶ ἔλαιον ποσῶς δὲν ἐγεύετο. Ἐκοιμᾶτο εἰς μίαν ψάθην. Πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν μόνον. Καὶ ἔλεγε, ὅτι πρέπει οἱ νέοι νὰ βασανίζωσι τὴν σάρκα ὅσον δύνονται. Ὅταν γὰρ αἱ ἡδοναὶ τοῦ σώματος ἀσθενήσωσι, τότε δυναμώνει ἡ ψυχὴ μὲ τὸν Θεόν. Καὶ εἶχε τόσον πόνον εἰς τὴν ἄσκησιν, ὁπῶ ποτὲ δὲν ἐνθυμᾶτο τὸν περασμένον χρόνον. Ἀλλὰ καθ' ἡμέραν εἶχε τόσην προθυμίαν, ὡσὰν νὰ ἦτον ἀρχὴ τῆς ἀσκήσεως. Καὶ ἔλεγε τὸ ῥητὸν τοῦ παύλου. Τῶν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενος. Τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος. Ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τινὰ μνήματα, ὁπῶ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον. Παραγγείλας ἑνὸς γνωρίμου του νὰ τοῦ φέρνῃ κάθε τόσας ἡμέρας ἄρτον. Καὶ εἰσερχόμενος εἰς ἕνα τάφον, ἔκλεισε τὴν θύραν ὁ ὑπηρέτης, καθὼς του εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ δὲ ὅσιος ἔμεινε μόνος ἔσω καὶ ἤυχετο. Ἀλλὰ ὁ δαίμων μὴ φέρων ταῦτα, καὶ φοβούμενος, μήπως καὶ γεμώσῃ ἀσκητάδες ἡ ἔρημος. Ὑπῆγε μίαν νύκτα μὲ πλῆθος δαιμόνων. Καὶ τόσον δάρμησαν τοῦ ἔδωσαν, ὁποῦ ἐκείτετο ἀπὸ τὰς πληγὰς μεσαποθαμένος. Τὴν αὔριον πρωΐ θεοῦ, τοῦ ὑπῆγε ἄρτους ὁ ὑπηρέτης. Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὡς νεκρὸν, τὸν ἐσύκωσε, καὶ τὸν ὑπῆγε εἰς τὸ κυριακόν. Καὶ συναχθέντες οἱ συγχωρεῖστου καὶ γνώριμοι, τὸν ἐπαράσκευαν ὡς νεκρόν. Τὸ μεσονύκτιον ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Καὶ ἐγερθεὶς εἶδε πῶς ἐκοιμοῦνταν ὅλοι. Μόνον ὁ ὑπηρέτης του ἦτον ἔξυπνος. καὶ κάμνει του νεῦμα νὰ τὸν συκώσῃ, νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τὸν ἤυρηκεν. Ὁ δὲ ὑπακούσας, ἐβάσταξεν αὐτόν. Καὶ τὸν ἔκλεισε πάλιν εἰς τὸν τάφον ὡς πρώτερον. Ὅστις ἐκείτετο προσδυχόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ συκωθῇ ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν δαιμόνων. Καὶ μὲ τὴν δύσιν ἤβρα ταῦτα. Εὐδώ εἶμαι. Δὲν φοβοῦμαι τὰς μάστιγας. Καὶ ἠ πειρασότερα κακὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ κάμετε, δέν με χωρίζετε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς χειρὸς τῆς ἡ προσμ. Οἱ δὲ δαίμονες ἠρχιώθησαν φοβερώτερον, ἰδόντες ὅτι ἡ στο πληγωμένος τὰς ἐφοβέριζεν. Καὶ ἔκαμαν κτύπον τόσον μέγαν, ὁποῦ τὸ ἐφαίνετο πῶς ἐσείσθη ὅλος ὁ τόπος, καὶ ἐχίθησαν οἱ τέσσαρες τοῖχοι. Οἱ δὲ δαίμονες κατὰ φαντασίαν χηματισθέντες εἰς ἑρπετὰ καὶ θηρία ἐγέμισεν ὁ τόπος Λέοντας. Ἄρκτους. Λεοπάρδες. Ταύρους. Ὄφεις. Λύκους. Ἀσπίδας. Καὶ ἄλλα παρόμοια. Καὶ καθ' ἕνα ἀπ' τὸ ἴδιον χῆμα τὸν ἐπολέμα. Ὁ λέων ἔβρυχε νὰ τὸν φάγη. Ὁ ταῦρος νὰ τὸν κερατίσῃ. Ὁ σκορπίος νὰ τὸν κεντρίσῃ. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Ὁποῦ ἦταν οἱ κτύποι δεινοὶ, καὶ οἱ θυμοὶ χαλεποί. Ὁ δὲ ὅσιος μασιζόμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ κεντρόμενος, ἠθανέτο πόνον εἰς τὸ σῶμα δεινότατον. Εἰς δὲ τὴν ψυχὴν ἦτον ἄφοβος καὶ ἐγρήγορος. Καὶ ἐσήναζε μὲ δέ τὸν πόνον τοῦ σώματος. Νήφων δὲ εἰς τὴν διάνοιαν, ἐσκωμμάτιζε τοὺς δαίμονας, λέγοντας. Ἐὰν εἴχετε δύναμιν. ἕνας μόνον ἔφθανε ἀπὸ ἐσᾶς νὰ μὲ πολεμήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ διαβόλος σᾶς ἐξευρίσκει, δέν θέλετε καμώνεσθε μὲ τὸ πλῆθος, νὰ μὲ φοβήσετε εἰς μορφὰς θηρίων χηματιζόμενοι. Ἐὰν ἐλάβετε κατ' ἐμοῦ ἐξουσίαν ἄνωθεν, μὴν ἀμελῆτε. Εἰ δὲ καὶ δὲν δύνεσθε, τί μάτην παράστεσθε; Πολλὰ γοῦν ἐπιχειρήσαντες, ἔριζον κατ' αὐτῶν τοὺς ἀδόντας ὡς ἐμπαιζόμενοι. Ὁ δὲ κύριος δὲν ἐλησμόνησε τῆς τοῦ ὁσίου ἀθλήσεως. Ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἀντίληψιν αὐτοῦ & βοήθειαν. Ἀναβλέψας οὖν εἶδε τὴν στέγην ὥσπερ διανοιγομένην. Καὶ ἀκτῖνα φωτὸς καταρχομένην πρὸς αὐτόν. Τότες οἱ δαίμονες ἐξαίφνης ἔγιναν ἄφαντοι. Ὁ πόνος τοῦ σώματος ἔπαυσεν. Ὁ οἶκος εὑρέθη πάλιν ὁλόκληρος. Καὶ δὲν ἔμεινε σημεῖον πληγῆς εἰς τὸν ἅγιον. Ὅστις ἐγνωρίσας τὴν ἐπίσκεψιν, ἐδέετο τῆς φανερώσεως ὁπόσα. Καὶ ἔλεγεν. Πῦ ἦσαν ἠσθένεια γλυκύτατε. Καὶ δὲν ἐφάνης ἐξ ἀρχῆς νὰ παύσῃς τὰς ὀδύνας μου πόνωμε; Καὶ φωνὴ γέγονε πρὸς αὐτόν. Ἀντάνιε ἰδοὺ ἤμεν. Ἀλλὰ σκαρτέρει νὰ ἰδῶ τὸν ἀγῶνασε. Ἐπρεὶ ἔν ὑπέμεινες, καὶ δὲν ἐνικήθης, θέλω εἶσαι βοηθήσουσα πάντοτε. Καὶ νὰ σὲ κάμω ὀνομαστὸν εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα. Ταῦτα ἀκούσας, ἐγερθεὶς ἤυχετο. Καὶ ἐγείκα φοβερωτέραν δύναμιν εἰς τὸ λόγειτε, ὥστε ποτὲ εἰς ὅλον τὸ βίοντε. Ἦτον δὲ τότε χρόνων πέντε πρὸς τοὺς ἑξήκοντα. Ὅθεν γενόμενος προθυμότερος εἰς τὴν θεοσέβειαν, ἀπῆλθε πρὸς ἐκεῖνον τὸν παλαιὸν γέροντα, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ ὑπάγῃ ἀντάμα, νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἔρημον. ἀμὴ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε διὰ τὸ γῆρας. καὶ διότι δὲν ἦτον ἀκόμη τοιαύτη συνήθεια. ὁ μὲν οὖν ἀντώνιος ἐπίστευσε νὰ ὑπάγῃ

εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸ ὄρος. Ὁ δὲ ἐχθρὸς δι' νὰ ἐμποδίση καὶ τότε τὸν ἀσυδιὰ αὐτῦ ἔρριψεν εἰς τὸν δρόμον ἕνα δίσκον ἀργυρὸν μέγαν. Τοῦτον ἰδὼν ὁ ὅσιος, καὶ ἐγνωρίσας τὸν ἀπατεῶνα τοῦ δαίμονος ἔλεγε. πόθεν ἔρρίφθη ὁ δίσκος εἰς τὸν ἔρημον; Ἐδῶ σπάνια ξιμυρὶ δὲν φαίνεται. Ἀμὴ ἐαὶ ἔπεσε κὴ τινὸς, ἐγείκα τὸν κτύπον. Ἢ ἔσρεφε νὰ τὸ ἔυρῃ ὕσερα. Τοῦτο εἶναι δι' βολὴ τεχνικὴ, δι' νὰ σκόψῃς τὸν προθυμίαν μας. ἀλλὰ τοῦτο δὲ εἶναι μὴ σένα εἰς τὸν ἀπώλειαν. ταῦτα εἰπὼν ὁ ὅσιος, ὁ δίσκος ἔγινεν ἄφαντος. Παρεμπρὸς πάλιν ἦρεν εἰς τὸν ὁδὸν χρυσίον πολὺ ἐρριμμένον κ' χὶ φαντασία, ἀλλὰ κὴ ἀλήθειαν. ἀμὴ δὲν ἠξεύρομεν ἢ ὁ δαίμων τὸ ἔφερεν ἐκεῖ, νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἢ νὰ ἦτον καὶ ἀπὸ θείας δυνάμεως, δι' νὰ δείξῃ τοῦ δι' βόλε, ὅτι ὁ ἅγιος δὲν ἐφρόντιζεν, ἔτε ποσῶς ἐψήφα τὰ χρήματα. ὁ δὲ ἀντώνιος ἐθαύμασε μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσίου. Πλὴν ὥσπερ νὰ ἦτον ὢν νὰ τὸν καύσῃ, ἔτως ἐπέρασε δρομαίως ἔχων εἰς τὸ ὄρος. Καὶ εὑρὼν ἕνα παλαιὸν κάστρον ἔρημον γεμάτον ἕρπετὰ εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἐπατῴκησε ἐκεῖ. τὰ δὲ ἕρπετὰ ὥσπερ νὰ τὰ ἐδίωκε τινας, αὐθὺς ἀνεχώρησαν. Καὶ αὐτὸς ἔφραξε τὴν εἴσοδον, κὴ ἔμεινε μέσα μόνος εἰς τὸ τειχόκαστρον, δεχόμενος κάθε ἕξη μῆνες ἄρτους. Μήτε τινὰς ἐδιώνετο νὰ εἰσέλθῃ νὰ τὸ ἰδῇ, ἀτ' ἐκεῖνος ἐξείρχετο, ὅτι μέσα ἦυρε νερὸν, καὶ μετ' αὐτὸ ἐπορεύετο. Τινὲς ὁ γνώσιμοι εἴρχοντο εἰς αὐτὸν. Καὶ μένοντες ἔξωθεν ἡμέρας καὶ νύκτας. Ἤκουον ἀπὸ μέσα πολλὰς φωνὰς μὲ κτύπον καὶ ἔκραζον. Φύγε ἀπὸ τὸ τόπονμας. Τί θέλεις ἐδῶ εἰς τὸν ἔρημον. Δὲν δυνάσαι νὰ ὑποφέρῃς τας ὀπτασίας καὶ ἐνέδρα. Εἰς τὸν ἀρχὴν οὖν ἐταράχθη οἱ ἔξωθεν, ὅτι ἄνθρωποι ἦσαν. Καὶ ἀνέβησαν μὲ σκάλας κὴ ἐμάχοντο μὲ τὸν ὅσιον. Ἀμὴ ἀφῆ ἐκίταξαν ἀπὸ μίαν ξύπαν, καὶ δὲν εἶδαν τινας, ἐγνώρισαν ὡς ἦσαν δαίμονες. Καὶ φοβηθέντες ἐκάλουν τὸν ἅγιον. Ὅστις πλησιάσας εἰς τὴν θύραν εἶπεν αὐτοῖς. Μὴ φοβεῖσθε, ὅτι ἐτοῦτα εἶναι δαιμόνων φαντάσματα. Μόνον κάμετε τὸν σαυρόνσας, ὑπάγετε εἰς τὸν δρόμονσας, καὶ αὐτοὶ ἂς παίζουν ἀλλήλωστες. Αὐτοὶ οὖν ὑπῆγαν ὑπὸ τὸ σαυρὸ φυλαττόμενοι. Ὁ δὲ ὅσιος ἔμενε, καὶ δέντον ἔβλαπταν οἱ δαίμονες. Οὔτε ἐκουράζετο τοσοῦτον ἀγωνιζόμενος. Ὅτι ἡ ἐπαοιαις ὅπου ἔβλεπεν ἄνωθεν, καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἔδιδεν εἰς τοὺς κόπους πολλὴν ἀνάπαυσιν. Καὶ τὸν ἐσυναγωνίζεν εἰς προθυμίαν πλείονα. Καὶ πολλακις οἱ γνώσιμοι νομίζοντες, νὰ τὸν ἔυρουν νεκρὸν, τὸν ἤκουον ψάλλοντα. Ἀνασήτω ὁ θεὸς, κὴ τὰ ἑξῆς τοῦ ψαλμοῦ. κὴ πάλιν. Πάντα τὰ ἔθνη

ἐκύ-

ἐπαλασεύμε, καὶ τὰ ὀνόματ. κυρια ἠμεωάμεω αὐτοὺς. καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἔκαμε ἐκεῖ χρόνες εἴκοσιν ὅτε ἐξερχόμενος. οὔτε ἀπό τινας συνεχῶς βλεπόμενος. μ' ταῦτα ἐσυνάχθησαν πολλοὶ, θελοντες νὰ ζηλώσεσιν ἀπὸ τὴν ἄσκησιν. καὶ χαλάσαντες βιαίως τὴν θυραν, ἐξῆλθεν ὁ ὅσιος, καὶ ἐθαύμασαν βλέποντες ὅτι μητε παχύτερος ἦτον, ἤτε ἀδυναμώτερος. Μόνον καθως ἦτον φρότερον. Καὶ πάλιν τὸ ἦθος τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ὄψιστου, ἤτε εἰς τὴν λύπην ἔδειχνε συμπαθητόν. Οὔτε εἰς τὴν χαραν γέλωτα. ἀλλὰ ἦτον ἴσος εἰς ὅλα ἀπὸ τοῦ λόγου κυβερνώμενος. πολλοὺς ουῶ ἀπὸ τοὺς πειρόντας ἀσθενεῖς ἐθεραπδυσεν. ἄλλους ἀπὸ δαιμόνων ἐκαθάρισε, καὶ καθολικὰ εἶχασι χαριν ἀπὸ τὸν θεὸν οἱ λόγοιτου. καὶ ἐπαρηγόρα τοὺς θλιβομένες. Τὰς ἐχθρδυμένας εἰρηύδε. καὶ παντας ἐδίδασκε νὰ φρονεύωσι τὴν ἀγάπην τῆ χριστῆ, ἀπὸ ὅλα τα πραγματα περισσότερον. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς διδαγάπημας ἐφανερώθη ὁ πολυέλεος. μὲ ταῖς ψυχωφελεῖς ἐν αὐτὰ νεθεσίαις ἔκαμε πολλὰς καὶ ἐμόνασαν. Ὅθεν κτίζοντες εἰς τὰ βενα μοναστήρια ἔγινε ἀπὸ τους καλογέρες πόλις ἡ ἔρημος.

Ἕνα καιρὸν ἦτον χρεία νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν νεῖλον δι' νὰ ἐπισκέψῃ τινας ἀδελφούς. Καὶ κάμνοντας τὴν προσευχὴν ἀνέβη αὐτος καὶ ἡ συνοδίατου ἀπανω εἰς τους κροκοδήλους. ὅτι βάρκα δὲν ἔτυχε καὶ ἐπέρασαν ἀβλαβεῖς. καὶ πάλιν ἐπεστρέψας εἰς τὸ μοναστήριον ἀπὸ ἠγωνίζετο ὡς το φρότερον. καὶ δι' αλεγόμενος συνεχῶς ἤυξανε τὴν προθυμίαν τῆν μοναχῶν, καὶ τοὺς ἄλλες ἐπαρακίνα εἰς ἔρωτα τῆς ἀσκήσεως. ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγιναν πολλὰ μοναστήρια. Τῶν ὁποίων παντων αὐτὸς ἦτον πατὴρ καὶ ἡγέμενος.

Ἐν μιᾷ δὲ τῆν ἡμερῶν συναχθέντες παντες οἱ μοναχοὶ, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τους εἰπῇ λόγες σωτηρίας. ὅστις ἐδίδαξεν αὐτοὺς ὕτω μὲ αἰγυπτίαν διάλεκτον. Φθαίνουσιν αἱ γραφαὶ πρὸς διδασκαλίαμας. ἀμὴ καλὸν εἶναι καὶ ἕνας τον ἄλλονμας, νὰ στερεώνῃ μὲ λόγια. ἐσεῖς γαῦ ὡς τέκνα λέγετε φρόσμε ὅσα ἠξεύρετε. ἐγὼ δὲ πάλιν ὡς γεροντότερος, να σᾶς εἰπῶ ὅσα μὲ πεῖραν καὶ δοκιμὴν ἐγνώρισα. ας εἶναι ἡ φρώτησας σας δὴ νὰ μὴν βαραίνεσθε, ἢ νὰ μελᾶτε τὴν ἄσκησιν, ὅταν καιρὸν πολὺ κοπιάσετε. ἀλλὰ καθ' ἑκάστην νὰ ἔχετε ἴσην τὴν προθυμίαν, καὶ σᾶς ἀρεσατότερον ὅσον δυνήσεσθε. ὅτι ἡ ζωήμας εἶναι πολλὰ ὀλίγη συγκεκομμένη μὲ τὴν μέλλουσαν. καὶ ἐὰν κοπιάσωμεν ὀλίγους χρόνες ἐδῶ φρόσκαιρα θέλομεν βασιλεύσῃ ἐκεῖ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμεῖ, νὰ ἔχωμεν ἀνάπαυσιν καὶ δόξαν αἰώνιον. Φθαρτὸν σῶμα ἀφινομεν, καὶ ἄφθαρτον ἀπολαμβανομεν. λοιπὸν μὴ κακίζωμεν. μήτε νὰ θαρρεῦμεν πῶς κάμνομεν μέγα τίποτες. ὅτι δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα καὶ ἀγῶνες τοῦ καιρῦ τούτου πρὸς δόξαν τὴν μέλλουσαν, μήτε νὰ φρονοῦμεν μεγάλα, ἐὰν ἀφήκαμεν μικρὰ πράγματα. ὅλη ἡ γῆ πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶναι πολλὰ ὀλίγη εἰς τὴν ποσότητα καὶ ποιότητα. ἐὰν σὺ ἤμεθεν καὶ κύριος ἁπάσης τῆς γῆς, καὶ νὰ τὴν ἀφήσαμεν διὰ τὸν χειτὸν, δὲν εἶναι αἰτία τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Καθὼς κερδαίνει ὅστις δώση μίαν φόλαν χαλκὴν νὰ πάρη ἑκατὸν χρυσέα νομίσματα. ἔτω καὶ ὅποιος αὐθέντης καταφρονήση ὅλην τὴν γῆν, ὀλίγον ἀφήνει, καὶ ἀπολαμβάνει μυριοπλάσια. λοιπὸν ὅστις ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ χρυσὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον δὲν πρέπει νὰ καυχᾶται, ἤτε νὰ ὠμελᾷ. ἀλλὰ νὰ συλλογιζώμεθα, ὅτι ἐκεῖ δὲν ἀφήσωμεν διαρκῆ τὰ ὑπάρχοντα, ὕστερον ἀποθαίνοντες, τὰ ἀφήνομεν ἐκεῖ, ὅπου δὲν θέλομεν. διὰ τοῦτο μὴν ἔχη τινὰς ἐπιθυμίαν, νὰ ἀποκτήση πράγματα, ὁποῦ δὲν λαμβάνει ἀπάνω. ἀλλὰ ὅσα δυνάται νὰ πάρη εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. ἤγουν φρόνησιν. δικαιοσύνην. σωφροσύνην. ἀγάπην. ἐλεημοσύνην. καὶ ἄλλας ἀρετὰς. τὰς ὁποίας εὑρίσκομεν εἰς τὸν γῆν ἤδη φραίων νὰ μᾶς φιλοξενοῦσιν αἰώνια. καὶ ὅταν τὶς κάμνη τὸ ἀγαθὸν, μὴν ὑφιλοφρονᾷ, ἐπειδὴ δῶλοι τῦ κυρίου εἴμεθεν. καὶ ποιοῦμεν τὸ χρέος μας. ὡς καθὼς κάμνει εἷς σκλάβος ἀγοραζόμενος, καθημέραν τοῦ κυρίου του τὸ θέλημα, καὶ ἐὰν αὐτὸν ἀδικήση μίαν ἡμέραν, κινδυνεύει πρὸς θάνατον. οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐὰν μίαν ἡμέραν ἀμελήσωμεν, παροξυνόμεν τὸν δεσπότην, καὶ πολλὴν ζημίαν λαμβάνομεν. λοιπὸν ἂς εἴμεθεν πρόθυμοι, καὶ ὁ θεὸς συνεργεῖ, καὶ μᾶς βοηθᾷ. ἂς μελετοῦμεν καθ' ἑκάστην τὸν θάνατον, καὶ τὸν ἀπόστολον. Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω. Λοιπὸν τὸ πρωῒ ἐγειρόμενοι. Ἂς βάνωμεν εἰς τὸν νοῦν μας. Ὅτι δὲν προφθάνομεν τὴν ἑσπέραν. Καὶ τότε πάλιν, πῶς δὲν θέλομεν ξημερωθῆ αὔριον. Καὶ ἐὰν οὕτω ζῶμεν, δὲν ἁμαρτάνομεν ποτέ. οὔτε νὰ θησαυρίσωμεν, ἢ νὰ ποθήσωμεν τίποτας, ἐκδεχόμενοι καθ' ὥραν τὸν θάνατον. ἐπιθυμία δὲ γυναικὸς μὴ εἰσέλθη εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἀλλὰ ἂς μισῶμεν πάσας τὰς ψυχοφθόρους ἡδονὰς, προβλέποντες τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ὅτι ὁ φόβος τῆς κολάσεως ἀφανίζει τὸ τῆς σαρκὸς σκανδαλον καὶ μαραίνει πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἄτοπον. Ἀντὶ δὲ ἕτερα πλείονα

ἔλεγχε

ἔλεγεν ὁ μακάριος Ἀντώνιος πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ. Καὶ τὴν ἐδικαιώθη πάσας τὰς πανουργίας τῶν δαιμόνων μίαν πρὸς μίαν, ὡς ἔμπειρος εἰς ταῦτα καὶ δόκιμος. Τὰς ὑποίας ἀφιλῶ διὰ βραχύτητα. Καὶ μόνον γράφω τὰ χρησιμώτερα.

Εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπε καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς ἀκροατὰς διὰ νουθεσίαν τινα. Φυλάγεσθε οὖν ἀκριβῶς ἀπὸ τὰς πανουργίας τῶν δαιμόνων. Καὶ εἴτι σᾶς εἰποῦν, μήτε δίδετε ποσῶς ἀκρόασιν. Ὅτι πολλάκις τοὺς ἤκουσα καὶ μὲ ἐμακάριζαν. Καὶ ἐγὼ τοὺς ἐκαταρούμαιν. Ἀλλότε μὲν ἐπροφήτευον μέλλοντα πράγματα, διὰ τὸ ὕδωρ τὸ ποταμὸν καὶ ἕτερα. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἔλεγον. Τί σᾶς μέλει διαυτό; Ὑπάγετε. Ποτὲ δὲ ἦλθον, καὶ μὲ ἐκύκλωσαν ὥσπερ στρατιῶται μὲ ὅπλα καὶ ἄλογα. Ποτὲ δὲ θηρία καὶ ἕρπετά, φοβερίζοντες. Ἐγὼ δὲ ἔψαλλον. Οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις. Ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι κυρίου θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα. Καὶ μὲ ταῖς δυχαῖς ἐφεύγασιν. Ἄλλω φορὰν ἐφάνησαν τὴν νύκτα μὲ φῶς λέγοντες. Ἤλθομεν νὰ σοῦ φέγγωμεν ἀντώνιε. Καὶ ἐγὼ ἐσφάλιζα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσηυχόμουν. Καὶ δύθις ἐβεβαίωσε τὸ φῶς τῶν ἀσεβῶν. ἀλλότε δὲ πάλιν ἔψαλλον ὑπὸ τὰς γραφάς. καὶ ἐγὼ ὡσεὶ κωφὸς δὲν ἤκουον. Ποτὲ δὲ ἔσεισαν τὸ μοναστήριον. καὶ μὲ ταῦτα ἐφάνη ἕνας δαίμων πολλὰ μεγάλος καὶ ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ, ἐγὼ εἶμαι ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ. τί θέλεις νὰ σὲ χαρίσω ἀντώνιε; ἐγὼ δὲ ἐφύσησα κατ' αὐτοῦ, τὸν χριστὸν ὀνομάζωντας, καὶ ἠφανίσθη. ἀλλότε πάλιν ὑπῆγε συνήδυσα ἡμέρας τινὰς, ἦλθεν ὡς μοναχὸς ὁ δόλιος, καὶ μὲ ἔδιδεν ἄρτους λέγωντας, φάγε, μὴ νηστεύῃς πολλὰ, ἵνα μὴ ἀσθενήσῃς ὡς ἄνθρωπος. ἐγὼ δὲ ἀνασας, ἐπροσηυχόμην, καὶ αὐτὸς ὡσεὶ καπνὸς ἐξέλιπεν. ἄλλω φορὰν πάλιν ἔκρουσε τὴν θύραν, καὶ ἐξερχόμενος, εἶδον ἕνα μέγαν καὶ ὑψηλόν. καὶ ἐρωτήσας τίς ἦτον; μὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ σατανᾶς. Διατί με κατακρίνεσθε ἄδικα οἱ μοναχοὶ, καὶ ὅλοι οἱ χριστιανοὶ καθ' ὥραν, καὶ καταρᾶσθαι με; ἐγὼ ἐγὼ εἶπον. διατὶ τοὺς πειράζεις. καὶ λέγουσι. αὐτοὶ ταράττουσι καὶ πειράζονται μοναχοὶ τες, ἀμὴ ἐγὼ ἀσθένησα. καὶ δὲν ἔχω πλέον τόπον ὅπου χώραν ποθές. ἀλλὰ παντοχοῦ ἔγιναν χριστιανοὶ, καὶ ἡ ἔρημος ἐγέμισε μοναχούς. δὲν ἀπέγνωσαν, ὅτι τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ φρομφαῖαι, λοιπὸν μήπως καταρῶνται μάταια. τότε θαυμάσας ἐγὼ τοῦ κυρίου τὴν χάριν, εἶπον τῷ δαίμονι. Παύτε εἶσαι ψεύστης, ἀμὴ τώρα εἶπες ἀλήθειαν. ὅτι σαρκωθεὶς ὁ χριστὸς σὲ ἐγύμνωσε, φάσιν δυνάμεως. ταῦτα ἀκούων ἠφάνισαι. ἐὰν οὖν αὐτὸς μόνος ὁμολογᾷ τὴ

ἀθέ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτενειάντω, δὲν πρέπει νὰ τὸν φοβώμεθεν, ἀλλὰ ἂς θαρρῶμεν εἰς
-λὼ δυνάμιν τῦ χειςῦ. ὅςτις εἶναι μετ' ἡμᾶς καὶ φυλάγειμας. ὅτι
-σιν ἡμᾶς δειλιῶντας & φοβεμένους, αὐξάνεσι κὴ αὐτοὶ τὴν
-ῖς φαντασίαις καὶ φοβερίζεσιν. εἰ δὲ μᾶς βλέπουσι
-ωμένους εἰς κύριον. κὴ λογιζομένους τὰ μέλλον-
-τοσῶς νὰ μᾶς βλάψεσιν. ἀλλὰ βλέπον-
-νὲ τοιέτως ἀγαθὲς λογισμὲς, ςρέ-

-αὐτωνίε τοῖς μοναχοῖς, ἔ-
-ἔδωκεν ὁ κύριος, νὰ δγα-
-ὶ ἀρέτιλω θειοτέρον.
-γάπολω πολλῶ καὶ
-τον μὲν πλῆθος ἡμῶ
-ημα. χωρὶς φιλο-
-εἰς τὸ αὐτὸ οἰκη-
-τονας, καὶ ἔχων
-ίαν, ὁπὲ δγάζο-
-μηθῆ, ἢ νὰ κάμη
-ις ἐνθυμέμενος. κὴ
-χὲς, ςοχαζόμενος
-ὼ καὶ ἐμίσευγε, ἔ-
-ζωγε, κὴ ἤθιε κατα-
-ὰ τὰς διδάσκη τὰ χρέα-
-ωῆσμας, κὴ τὶλω σπουδὶλω
παν- -ις ψυχικὴν ὠφέλειαν. δγὰ νὰ μὴν
αἰχμαλωτι- -να ὑπὸ τὰς ἡδονὰς καὶ ὀρέξεις τῦ
ὑποκειμένου σώματος. ἀλλὰ μᾶλλον τὸ σῶμα ὁποῦ εἶναι δοῦλος
νὰ κάμνη τῆς κυρίας ψυχῆς τὸ θέλημα. τοῦτο γὰρ εἶναι ὁποῦ
προσέχει ὁ κύριος, νὰ μὴ μεριμνήσωμεν δγὰ βρώματα κὴ ἐνδύ-
ματα, καὶ τὰ ἑξῆς.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον διωγμὸς μέγας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μαξι-
μίνου τῦ δυσσεβῦς βασιλεύοντος. λοιπὸν ἔχων πόθον νὰ μαρτυρήση
δγὰ τὸν χειςὸν ὁ ἀντώνιος, ὑπῆγε μὲ τινὰς μαθητάς τε, κὴ ἐςερέωνε
τοὺς ἁγίους μάρτυρας, μὲ ὠφελείας λόγυς κὴ ὑποδείγματα, εἰσερχό-
μενος εἰς τὰς φυλακὰς κὴ δικαςήρια ἄξεμα. Καὶ τοὺς ἔκαμνε συ-
νοδίαν ἕως αὐτὴν τὴν τελειωσιν. Ὁ γοῦν δικαςὴς ἰδὼν αὐτὸν τὴν
ασεβῆ καὶ τὸ ἄφοβον, ἐπρόσταξε νὰ μὴ φανῇ πλέον τινὰς μοναχὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸ δικαστήριον. Οὔτε νὰ εὑρεθῇ ποσῶς εἰς ὅλην τὴν ἀλεξάνδρειαν. λοιπὸν ἅπαντες ἐκρυπῶσαν ἔμφοβοι. Ὁ δὲ ἀντώνιος ἠλυπήθη νὰ τὸν μαντέψῃ αὐτὸς. νὰ ἔχῃ εἰς ὑψηλὸν τόπον λαμπροφορεμένος νὰ ἄφοβος. Δείχνοντας τὴν θρονωμένην μὲν τὴν βασιλείαν, καὶ δύνομενος μυστικὰ, νὰ ἀξιωθῇ τῆς ἀθλήσεως. ἀλλὰ ὁ κύριος τὸν ἐφύλαξεν εἰς πολλῶν ὠφελειαν. ἔμεινεν αὐτῶ συγκοτ[illegible]ς ὁμολογηταῖς, νὰ ὑπηρετῇ αὐτοῖς, ἕως ἔ ἔπαι[illegible] τότες ἔσβεννεν εἰς το μοναστήριον, γλυκύμενος [illegible] τυρας. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἰς το κελλίον τα[illegible] τύριον, μὲ τὴν τοσαύτην σκληραγωγίαν [illegible] θεν ἐφόρει ἕνα ἀδρὺ τείχιον, καὶ [illegible] ὁποῖον ἐβάσταξεν ὅλην του τὴν [illegible] κα. Δὲν ἔλουσε τὴν κεφα[illegible] ψεν. Οὔτε κἂν εἶδεν [illegible] ὅπου τὸν ἔπλυνεν.

Ἡσυχάζων αὐτὸς εἰς τὸ [illegible] στρατιωτῆ, μαρτινιανὸς [illegible] ὑπὸ τοῦ δαίμονος. Καὶ [illegible] ρεκάλει, νὰ δύγῃ, νὰ δεηθῇ [illegible] νατο ἔσωθεν, ἄνθρωπε, τίμε[illegible] ὡς τῶ λόγησε. Ἀμὴ ἐὰν πιστεύῃς εἰς τ[illegible] σεβχὶ φρος τὸν θεὸν, καὶ κὴ τὴν πίστιν[illegible] κεῖνος πιστεύσας, καὶ τὸν χειρὸν ὀπκαλεσάμε[illegible] κορώσιον. πολλὰ καὶ ἄλλα θαυμάσια ἐτέλεσε διὰ τοῦ αὐτ[illegible] ὁ κύριος, ὁ λέγων. αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν. καὶ πολλοὶ ἄρρωστοι εἴρχοντα[illegible] νὴ καθεζόμενοι ἔξωθεν τῶ μοναστηρίω. Καὶ σύχόμενοι μὲ πίστιν ἐθεραπεύοντα[illegible]. Βλέπων δὲ ὁ ὅσιος, πῶς εἴρχοντα[illegible] πολλοὶ, καὶ δὲν εἶχεν ἡσυχίαν καθὼς ὡρέγετο, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἄνω θηβαΐδα, ὅπου δὲν τὸν ἐγνώριζαν, διὰ τί ἐφοβᾶτο μὴ τύχῃ, νὰ ὑποφανθῇ εἰς τὰ θαύματα, ὅπου ἔκαμνε διάπυρ ὁ κς. Καὶ διὰ νὰ φύγῃ καὶ τὴν ἀνθρώπων τὸν ἔπαινον. Λαβὼν αὐτὸς ἄρτους ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς, ἐκάθητο εἰς τὸ χεῖλος τῶ ποταμοῦ, ἐὰν τύχῃ βαρκα νὰ περάσῃ. Τότες ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν. Πῦ ὑπάγεις ἀντώνιε; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Οἱ ὄχλοι μὲ πειράζουσι, καὶ μὲ ζητοῦσιν διὰ τὴν δυναμίνμε θαυμάσια. Λοιπὸν ἀπέρχομαι εἰς τὴν ἄνω θηβαΐδα, νὰ ἡσυχάσω. Λέγειτου πάλιν ἡ φωνή. Κἂν εἰς τὴν θηβαΐδα ἀπέλθῃς. Κἂν εἰς τὰ βαβυλῶνα κατέλθῃς, ἔρχονται καὶ ἐκεῖ νὰ σοῦ

[illegible]ν ἐνόχλησιν. Εἰ δὲ καὶ θέλεις νὰ ἡσυχά[illegible] [illegible]τέραν ἔρημον. λέγει ὁ ὅσιος. Ἐὰν τὶς νὰ [illegible] ἐπῦ εἶμαι τοῦτου ἀνήξιος. Τότε [illegible] εἰς αὐτὸν ὑπήχησαν. Παρακαλέσας [illegible] ἤχθησαν. Καὶ ἀφιερωσας με[illegible] τας, ἦλθεν εἰς ἕνα ὄρος ὁποὺ [illegible] ἦτον ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ[illegible] ες ἀγεώργητοι. Ὁ δὲ ὅσι[illegible] ἐγνώρισεν, ὅτι ἐκεῖ τὸν [illegible] τὸ τοὺς σαρακηνοὺς, ἔ[illegible] νόμος. Οἱ δὲ σα[illegible] σαν ἐπιτοῦτου ἀπ[illegible] ὼ ἀθλησιν ἀ[illegible] υχίαν, καθὼς ἦ[illegible] τόπον. Ἐφρόν[illegible] χιος ἐλυπήθη τὸν [illegible] τοῦ τόπου καὶ τῆς [illegible] λιν καὶ δίκελλαν [illegible] ἔροντες αὐτὸν ἀ[illegible] σπέρματα μὲ τὸ [illegible] λάσιον. Ὅτι ἡ [illegible] ξοφίαντου χαίρων[illegible] τα ἐπορεύετο. μὴ [illegible] ν βλέπουσιν, ἐγε[illegible] ωσημυθίαν τῆς τοι[illegible] να δὲ θηρία ἐρχόμενα εἰς [illegible] σημιώναν τὸ ἀπαρτὸν πολλάκις. Ὅ[illegible] τον ὁ ὅσιος κρατήσας ἕνα, εἶπε τοῦτο χωρὶς τὰ ὑπόλοιπα. διατίμε ζημιώνετε, ὅπου ἐγὼ δέησας ἔβλαψα; ὑπάγετε εἰς τὸ ὄνομα τῶ κυρίου καὶ πλέον ἐδῶ μὴ πλησιάσετε. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας, ἐκ τοῦ θαύματος, ὥσπερ νὰ ἐφοβήθησαν τὴν ὠφελιμίαν πλέον ποσῶς δὲν ἐφάνησαν. ἔμεινεν οὖν ἐκεῖ εἰς τὸ ἔσω ὄρος ταῖς ὀχαῖς καὶ ἀσκήσει σχολάζωντας. οἱ δὲ ἀδελφοὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν, νὰ δέχεται, νὰ τοῦ φέρνουν ἐλαίας καὶ ὄσπρια καὶ ὀλίγον λάδι διὰ τὸ γῆρας του. Πόσους δὲ πολέμους νὰ ἔκαμε καὶ ἐκεῖ μὲ τοὺς δαίμονας, περίεργον εἶναι νὰ γράφωμεν. Πολλάκις ἤκουον ἐκεῖνοι, ὅπου ὑπήχουαν ὡρὸς αὐτὸν χάριν ὠφελείας, φωνὰς πολ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λας. Θορύβως, καὶ κτύπους ἁρμάτων, καὶ ὅλον τὸ εἰ
εία γεμᾶτο ἐφαίνετο. Τὸν δὲ ὅσιον ἔβλεπον μαχόμενον, ση
κατ' αὐτῆς τροσδυχόμενοι. καὶ τὴν ἀλήθειαν θαύματος ἄξιο ἦ
τον, νὰ κατοικᾷ μοναχὸς τοῦ εἰς τοιαύτην ἄβατον ἔρημ
φοβᾶται τὴν πληθὺν τῆς θηρίων καὶ ἀγριότητα.
τὴν μισανθρωπίαν καὶ χαλεπότητα. Ἀλλὰ ἦτε
ποιθὼς εἰς τὸν κύριον, ἀσάλευτον ἔχων τὸν
χον, ὅπου οἱ δαίμονες τὸν ἐφοβοῦντο μᾶλλ
θηρία τρὸς αὐτὸν ἡμερώνοντο. Ὁ μὲν
τ' αὐτῆς τοὺς ὀδόντας. καὶ καθὼς ἀγρύπν
λα τῆς ἐρήμου ἐκείνης τὰ λεοντάρια,
σκωτας, καὶ φοβερίζοντας νὰ τὸν φο
τέχνην τῆς ἐχθρᾶς, εἶπε τ
αν κατ' ἐμὲ, ἕτοιμος εἶμα
κασαν, ταχέως ἀναχωρ
ἀπότου ἡ κτίσεως. τὰ
κόμβια.

Εἰς ὀλίγας πάλιν ἡμ
σωνήθειαν, νὰ κάμνῃ ἀσυει
ἔδιδεν ἐκείνη, ὅπου τῆς ἔφερναν
γῃ τὸν ἄρτον χάρτα, ἔσυρνε τὸ σειμ
Καὶ ἐγερθεὶς εἶδε θηρίον ἀπὸ τὴν κα τὰ
δὲ σπέλη καὶ οἱ πόδες αὐτῆ ὡς ὀνάριον. ιπε.
χειρῆς δοῦλος εἶμαι. Καὶ ἂν σὲ ἔσειλε, νὰ μὲ , ὡς θέ-
λεις, ποίησον. Τὸ δὲ θηρίον μὲ τὲς αὐτῆς δαίμονας φυγε τόσον ὀ-
γλήγορα, ὅπου ἀπὸ τὴ ἀσθένεια ἔωσε καὶ ἐξέψυξεν. Ὁ δὲ τῆς
θηρίε θάνατος ἦτον σημεῖον τῆς τῆς δαιμόνων καταπάώσεως. Ὅτι
ὅλητες ἡ ἀσθὴ ἦτον νὰ διώξασιν ἀπ' ἐκεῖ τὸν ὅσιον. Ἀλλὰ ὑπ-
αὐτῆ νικηθέντες δὲν ἐδιωνήθησαν.

Μοναχοὶ δέτινες ἀπὸ τὰ ἔξωθεν μοναστήρια ἦλθον τρὸς αὐτὸν,
παρακαλοῦντες τον, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόποντους, νὰ τὸν ἀπο-
λαύσωσιν ὀλίγας ἡμέρας. Ὁ δὲ ἰδὼν αὐτῆ τὴν δυλάβειαν,
ἀπῆλθε δι' ψυχικὴν ὠφέλειαν. Εἶχασιν οὖν εἰς μίαν κά-
μιλον, φορτωμένα τὰ χρειαζόμενα. Καὶ περιπατοῦντες, ἐ-
σώθη τὸ ὕδωρ, ὅπου ἐβάσταζον. καὶ ἀλλὰ τρωθὲ, δὲν
ἠυρίσκον. ὅτι ἡ ἔρημος ἐκείνη εἶναι παντα χοῦ ἄνυδρος ἔξω ἀπὸ
τὸν ῥηθέντα βοτανὸν, ὅπου κατῴκησεν ὁ ὅσιος. μὴ δυνάμενοι γῦν

πλέον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

...έον νὰ θεπατοῦῶ ὑπὸ τὴν δίψαν σφοδρῶς ὀδυνόμενοι, καὶ ὑπὸ
τὴν θύσιν τῆ ἡλίε καταφλεγόμενοι, ἔπεσον κατὰ γῆς, ἀφιῶντες
τὸν κάμηλον ἔρημον. Ὁ δὲ ὅσιος βλέπων αὐτοὺς κινδυνεύοντας,
πολλὰ ἐλυπήθη. Καὶ σταλάξας, ὀλίγον ἐκοιμήσατο. καὶ κλίνας
τὸ [illegible] καὶ ὀρθείνας τὰς χεῖρας προσηύχετο. καὶ δύθυς (ὦ
[illegible] δίδασται) ὑδωρ πολὺ καὶ γλυκύτατον εἰς
ετο. καὶ πιόντες πάντες ἀνέπαυσαν, δύ-
δὲ ἦτον μπερδεμένον τὸ χοινίον εἰς ἕνα
, καὶ ποτίσαντες αὐτὸν, ἀνεχώρησαν
τὰ μοναστήρια, ἔλαβαν ὅλοι πολλὴν
καὶ ὠφελήθησαν, ἀπολαύοντες τῆς
αὐτὸς ὁμοίως ἔχαιρε, βλέπων τὴν
[illegible] τὴν αὐτὴ, ἡ ὁποία ἦτον γυ-
[illegible] μοναστήριον. μὲ ὃ ἡμέ-
[illegible] γοιεῖ ἔμαθον τὸν τό-
[illegible] χάριν ἀφιλείας. ὁ δὲ
[illegible] ύετε εἰς τὸν κύριον, καὶ
[illegible] λάγεσθε ἀπὸ ῥυπαρὰς
[illegible] χορτασίαν κοιλίας, φεύ-
[illegible] ὅταν τύχῃ ἀνάμεσον δύο,
[illegible] εἰπῖτο πρὶν βασιλεύσει ὁ ἥλιος,
μὴ ὀπεδύετω ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ
τι [illegible] χὲ τὸν παροργισμὸν τὲ ἀδελφοῦ, ἀλλὰ
καὶ δὲς [illegible] ιαν, ὁποῦ τρώξῃ τινας, τρέπει νὰ μὴ δύσῃ
ὁ ἥλιος, πρὸ τοῦ νὰ τὴν ἐξομολογηθῇ, νὰ κάμῃ τὴν πρέπουσαν
μετάνοιαν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα ἔλεγεν αὐτοῖς. Τοὺς δὲ ἀσθε-
νεῖς ὁπῦ τοῦ ἤφεραν ἐπαρηγόρα, συμπάσχων αὐτοῖς. Καὶ δυσχό-
μενος δὲ τὴν ψυχλότητα, τοὺς ἐπαρεκάλει νὰ μακροθυμοιεῖ. Καὶ
τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ἀνθρώπος δὲν ἐδυνάτο νὰ τοὺς ἰαξδύσῃ. Ἀλ-
λὰ μόνος ὁ θεὸς ὡς παντοδύναμος. Οὗτος ἐνεθέτε ἅπαντας,
δὲς νὰ μήτον δοξάζωσιν εἰς τὰς θαυματουργίας, ὁπῦ ὑπ' αὐτὸν κα-
θ' ἑκάστην ἐγίνοντο.

Εἷς ἄρχοντας ἀπὸ τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως φρόντων καλόμενος
εἶχε τοσοῦτον δεινὴν ἀσθένειαν, ὁπῦ ἔτρωγε τὴν γλῶσσαν του.
Ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχε βλάψιμον. Καὶ ἔμελλε σὺν
ὀλίγον νὰ μείνῃ ὀλότυφλος. Ἀκούσας αὖ τὰς θαυματουργίας τῦ
ἀντωνίου, ὑπῆγε. Καὶ παρεκάλει αὐτὸν, νὰ τὸν ἰαξδύσῃ. Ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη

δὲ ποιήσας σύχυ, τοῦ ἔλεγε. Τ'-
Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ παγένη,
βοήθειαν ἐκδεχόμενος. Λέγειτο·
θεσαι ἐδῶ, δὲν ὠφελᾶσαι.
εἰς τὴν αὔγυπτον, θέλει
ἄνθρωπος, ἀνεχώρησε
ἔγινεν ὅλος ὑγιὴς καὶ

Μία γυναῖκα
ναι εἰς τὴν τείχ
ρώτατον. Διό
ηθῆ ὠτίωντης
τον δὲ καὶ εἰ
δὲν ἔστεκαν ς
ὅτι ὑπήχθυαν
στδύοντες εἰς
καὶ τὴν αἰμ
γαν μὲ τοὺς
ξω τοῦ ὄρους
ἦτον ὁ ὁμολο
ὅσιον. Κα
ἐκεῖνος δχὲ τ
φεραν οἱ γονεῖς.
φρυξαν. Καὶ ἤρω
θεν. Ὁ δὲ ἀπεκρι
ἐὰν δὲν ἀπέθανεν. Ὅτι
μα, νὰ ἔλθῃ φρὸς ἐμὲ τὸν εἰ
πῆρος εἶναι ἡ θεραπεία, ὁπὲ φέμι
ἐπικαλεσθοῦν μὲ πίστεως. Καθὼς ἐπῆκουσε καὶ αὐτης τὴν σεπ-
σιν. Καὶ τὴν ἐθεράπδυσεν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐφανέρωσε καὶ ἐμὲ
ἡ φιλανθρωπίατς, ὅτι τὸ πάθος αὐτῆς θέλει τὸ ἰαξδύσῃ, ἐκεῖ ὁ-
πῦ τώρα δύρίσκεται. Ἀπελθόντες ἦν οἱ καλόγεροι, εὗρον τὴ παρ-
θένον θεραπδυμδύλω τελείως. Καὶ ἔστρεψαν μὲ τοὺς γονεῖς αὐτῆς
ἀγαλλιώμδυοι.

Ἕνα καιρὸν ἔρχοντα δύο καλόγεροι εἰς τὸν βουνὸν, νὰ ἰδοῦν
τὸν αὐτώνιον. Καὶ εἰς τὸν δρόμον τὰς ἔλειψε τὸ νερόν. Καὶ ὁ μὲν
ἕνας τελείως ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν δίψαν. Ὁ δὲ ἄλλος μὴ δυνά-
μδυος νὰ βαστατῇ, ἐκείτετο καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γῆν, τὸν θανάτον
ἐκδε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ς φωνήσας δύο μοναχὲς ὁπὲ ἔτυχαν ,
ὶ νερὸν , καὶ δράμετε εἰς τὶω ςρά-
ἔρχοωταν ἐδῶ. Καὶ ὁ εἷς ἐ-
δὲν ωροφθάσετο γλήγορα .
νέρωσεν . Α'πελθόντες ἔν
. Καὶ τὸν ἔθαψαν .
ἤφεραν ωρὸς τὸν ἅγι-
ἶπεν ὁ ἅγιος, ωρὶν
ι δὲν εἶναι τι αὐ-
Ὅ ςις ἔκεινε ν' ἀπο-
ε. Μόνον τῦ ὁσίυ
εἶχε τὶω καρδίαν
υνε τὰ μακρὰν καὶ
μος. Καὶ ἀναβλέ-
αὶ ἐχαίροωταν οἱ
μακαείζοντας αὐ-
θε φωνὴ λέγουσα.
ὅπητὶς εἰς τὶω νη-
τὸ βοωυὸν τῦ αὐ-
ὸντα ἠρώτησαν ἐ-
ἐτελεύτησεν ὁ ἀ-
ῶ ἦτον ἐναρέτος.
καὶ ωεῖπαν ὡς ὁ
ἄλλας θαυματουργίας
ωταϊκὸν φαίνεται. Οἱ δὲ
μέραν, ὅπου εἶδε ταύτω τὴν
μερας , λ. ἦλθασιν ἀδελφοὶ ἀπὸ τὶω νιτεί-
αν. Καὶ ἐρωτήσαντες ἐγνώεισαν, ὅτι τὶω ὥραν αὐτὶω ἐτελεύτησεν
ὅταν ἔβλεπε τὶω ψυχὶω αὐτὲ ὁ ἀντώνιος. Καὶ ἐθαύμαζον, πῶς
ἐγνώειζε τὰ μακρὰν ἀπέχοντα. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα. Α'λλὰ καὶ
παρθένον τινὰ , ὅπου εἶχεν εἰς τὸν στόμαχον καὶ εἰς τὸ πλευ-
ρὸν ἀσθένειαν. Καὶ τὸν ἐφωνάλεσεν κάποιος κόμης ἀρχέλαος τὸ
ὄνομα , νὰ τὶω ἰαζεύσῃ , καὶ δὲν ωροσευχῆς ἐθεράπευσε.
Πολλάκις δὲ ἐφρόλεγε τινῶν ἀνθρώπων τὸν ἐρχομὸν ἕνα μιῶα
ωρότερον. Καὶ τὶω αἰτίαέ , δὲν τὶω ὁποίαν ὑπήχυαν. Ὅτι
πολλοὶ ἔρχοωταν μόνον δὲν τὸν ἰδοωῦ. Καὶ ἄλλοι πάλιν διά-
σθένειαν. Α'λλὰ πάντες ὑπέσχεφον μὲ ωολλὶω ὠφέλειαν ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ τῆς ψυχῆς, ἢ τοῦ σώματος. Τοιαῦτα δὲ λέγων καὶ πάντων ὁ παῖσοφος, ἐπαρεκάλει πάντας, νὰ μὴ θαυμάζουν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸν κύριον, ὅπου ἔδωσε χάριν τοῖς ἀνθρώποις, να τὸν γνωρίζουν τοκαταδυάμιν. κατελθὼν δέποτε πάλιν εἰς ἔξω μονα-στήρια μὲ βάρκα, ἐγείκα πολλὴν δυσωδίαν μόνος ὁ ἅγιος. Καὶ ἐρωτήσας, τί ἦτον, δὲν ἤξδυρε τινας. Μόνον ἔλεγον, ἡ τοῦ ἐβρώμει κάποιον ὑφάριον ὅπου εἶχασιν δυσωδίαν αἰσθάνομαι. Ταῦτα λέγων, ἐπε-τον ἐκεῖ εἰς τὸ πλοῖον κεκρυμμένος ἔχα ος ἐπτιμήσας τὸν δαίμονα, ἔφυγεν. ἔγνωσαν πάντες, ὅτι ἡ δυσωδία ἦτ δὲ τὶς ὀπφανὴς νεαρίας εἶχε δαιμ σαρκαστου ἔξωγε. Τοῦτον ἤγεραν τὸν νέον. Καὶ κάμνωντας λόγουτου ὅλη τὴν νύκτα ἅγιον καὶ τὸν ἐρρίξεν. θησαν. Καὶ εἰς αὐτὶ Μὴ ὀνειδίζετε τὸν νέ δαίμονας. Καὶ δγατὶ Καὶ τὸ ἔκαμεν. Α σημεῖον, πῶς ἐξορίσθη ὁ νέος ἔγινεν ὑγιής. Καὶ ἐγ το τὸν ὅσιον, καὶ ἠυχαρίστα ὅμοια τούτου ἐποίησεν ὁ αἰτώνιος, κα ἀνάπαυματου ἐμαρτύρησαν. Ταὶ ὁποῖα ἀφιὼμ φύγωμεν τὴν πολυλογίαν. Καὶ μόνον νὰ εἰποῦμεν τὰ πλέον ἀναγκαιό-τερα.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἤθελε νὰ παξημαδίσῃ ὥρα ἐννάτη κατὰ τὸ συνήθες, εἶδε τοιαύτην θαυμάσιον ἔκστασιν. Ἤγουν ἐφανήτου, πῶς τὸν ἄρπασαν οἱ ἄγγελοι. Καὶ τὸν ἀνέβασαν εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ ἐκεῖ εἶδε τινας δεινοὺς καὶ ζοφερούς, ὁποῦ τὸν ἐμποδίζαν. Καὶ δέντον ἄφιναν νὰ ὑπάγῃ παρανώ. Οἱ δὲ ὁδηγοῦντες αὐτὸν ἀντιμάχουνταν μὲ τοὺς δαίμονας. Οἵτινες ἐζητοῦσαν ἀπολογίαν δγὰ τὰς πράξεις, ὁποῦ ἔκαμεν ἀπὸ τῆς γεννήσεως. Οἱ δὲ ἄγγελοι ἔλεγον. Ὅσας ἁμαρτίας ἐποίησεν ἀπὸ βρέφους ἕως τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἔγινε μοναχὸς, ὁ κύριος τὰς ἐξάλειψεν. Ἀπὸ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ὁποῦ ἔβαλε τὸ ἅγιον σχῆμα. Καὶ ἔταξε, νὰ φυλά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φυλάξῃ σωφροσυνίλεω . πλουσίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς , ὅσα ἐ-
φραξε , ὧδε τούτων ἔχετε ἐξουσίαν νὰ ἐξεπάξετε. Οἱ δὲ σκατη-
νορᾶσαν αὐτὸν ψευδῶς διὰ τινὰ πράγματα . Καὶ μὴ δυνάμενοι
δείξουν , ἀφῆκαν αὐτὸν ἀνεμπόδιστον . Εἰς ἑαυτὸν δὲ
ζόμενος τὰ ὁραθέντα , ἐλησμόνησε νὰ φά-
συχετο , καὶ ἐθαύμαζε πόσους πο-
ψυχὴ νὰ περάσῃ τὰ τοῦ ἀέρος τελω-
νώσκων ἔγραφε πρὸς νουθεσίαν μας λέ-
αγοπλίαν τοῦ θεοῦ . Διὰ νὰ διευκ-
ραν τὴν πονηράν . Ὅπως κατευ-
ς σᾶς κατηγορήσῃ εἰς κανένα
ς τρίτον οὐρανὸν ἁρπά-
λὰ αἰτώνιος ἕως τοῦ ἀέ-
ς . Εἶχε δὲ καὶ τοῦ-
αν , καὶ ἐπόθει νὰ
τοῦ τὸ ἐφανέρωνεν ὁ
σκήπτρον . Καὶ ἦτον
ἠκούσατε νὰ πιστεύσῃ-

γωγῆς τῆς ψυχῆς , πῶς ὑπά-
Καὶ τὴν ἀκολουθουμένην νύκ-
, λέγων . Αἰτώνιε , εὔγα ἔξω
νὰ ἰδῇ- υον . Ἠξεύρωντας οὐδὲ πῶς ἦτον ἡ φωνὴ ἀπὸ
θεοῦ Καὶ βλέπει ἕνα μέγαν καὶ φοβερὸν γίγαντα
πολὺ ἀσχημον , ὁποῦ ἔφθανεν ἕως τὰ νέφαλα . Καὶ τινὰς ἄλ-
λας ὁποῦ εἶχαν ὡσὰν πέρα καὶ ἀνέβαιναν . Ὁ δὲ μέγας σκέπινος
ἄπλωνε τὰς χεῖρας του . Καὶ ἄλλους μὲν ἄρπαζε καὶ δέντους ἄ-
φηνε νὰ ἀνέβουν . Ἕτεροι δὲ ἐπετοῦσαν καὶ δέντους ἔφθανεν , ὅ-
θεν ἔτριζε κατ' αὐτῆς τοὺς ὀδόντας . Εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ὁποῦ ἐ-
πίπτασιν εἰς τὰς χεῖρας του ἔχαιρε . Τότε πάλιν ἔγινε φωνὴ πρὸς
τὸν αἰτώνιον λέγουσα . Νόει καὶ στοχάζου τὸ βλεπόμενον . Λοι-
πὸν ἔστοντας καὶ νὰ φωτισθῇ ἡ διάνοιά του , ἐγνώρισεν , ὅτι σκεῖ-
νος ὁ μέγας ἦτον ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν , καὶ δέντρας ἄφηνε νὰ
περάσουν . Καὶ ὅσοι ἦταν δίκαιοι ἐπετοῦσαν ἀνεμπόδιστα . Οἱ
δὲ ἁμαρτωλοὶ ἐμποδίζοντων . Τοῦτα πάλιν ἰδὼν ὁ μακάριος ,
πρόκοπτε καθεκάστην εἰς τὴν ἀρετὴν πιὸ σιὰ τερον . Καὶ τοῦτα
ἔντα ὁμολόγησε θελήματικῶς . Ἀλλὰ οἱ μαθηταί μου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔβλεπαν να᾽ κάμνη
μβροι , τὸν ἐρ
σιν . Καὶ τόσ
πατὴρ μὴ δυ
νος . Ἦτον
πεινόφρων .
κεφαλίῳ , ἰ
λῳ ταπεινό
χαίειν ὠφελεί
ἅγιος . Εἰς
ἦτον ὁ σύτελέ
λέγοιεν λόγια
μὲ ταπείνωσιν
Καὶ εἶχεν δη
δυθὺς ὁπού
να᾽ μήτον εἶδε
τώνιος . Ὅχ
τερος , ἀλλὰ
χῆς καθαρότητα
καὶ τὰς ἔξωθεν α
γεγραμμένον . Καρο
ἐξῆς . Ἦτον δὲ καὶ
σιος . ὥστε δὲν ἤθελε
τικὸν , ἀλλὰ πολλὰ τὰς ἐχ
ρειανές . Καὶ παρήγγειλεν ὅλοις
σιν , ὅτι ἡ φιλίατους εἶναι βλάβη ψυχῆ
δέποτε τινὲς ὁπίσκοποι ἢ ἄλλοι πιστοὶ , καὶ παρεκάλεσάντον , νὰ
ὑπάγῃ ἕως τὴν ἀλεξάνδρειαν . Καὶ ἀπελθὼν ἐκήρυξε τὴν δυσέ-
βειαν κατὰ τῆς αἱρεσιανῶν , διδάσκων τὸν λαὸν, ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι ὁ-
μοούσιος τῷ πατρὶ καὶ ἀΐδιος . Ἐκεῖνοι εἶναι ὅμοιοι τῆς ἐθνῶν λα-
τρεύοντες τὴν κτίσιν ἀφῆ τὸν κτίσαντα . Οἱ μὲν οὖν λαοὶ πάν-
τες ἔχαιρον ἀκούοντες ἀπὸ τὸν ἅγιον ἀναθεματιζομένην τὴν χει-
στομάχον αἵρεσιν . Οἱ δὲ τῆς πόλεως ἅπαντες σωὲτρεχον ἐ
μόνον ὁ κοινὸς λαὸς , ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς ἐλλείων , ἀφῆκα-
λοῦντες να᾽ ἰδοῦν τὸν ἄνθρωπον τῶ Θεοῦ . Ὅτι οὕτως ὠνόμαζαν
τὸν ὅσιον . Ὅςτις ἔκαμε καὶ ἐκεῖ πολλὰ θαυμάσια . Καὶ πολλὲς
φρενήρεις καὶ δαιμονῶντας καὶ ἄλλες ἀθενεῖς ἐθεράπευσεν . Ὅ-

θεν

τὰς ὀλίγας ἡμέ-
Τίσθησαν , βλέ-
γνῶσιν καὶ σύ-
δὲ ἤθελε να᾽
γωνὴ κλαίκ-
ον ὀλίγον δῶρ
κίνδυνον τῆς
ὁ δαίμονος .
χαμαί . Ὁ
ὸν , ἠγέρθη
ειον , θαυ-
ῦ ὑπλώτησαν
όμιζον , ὅτι
Ὁ δὲ εἶπεν
νοῦς τῆς
ίθησαν , ὅτι
. Λέγειτους
άζεται γράμ-
οσαύτλω συύε-
τραφη εἰς τὸ ὄ-
Καὶ ὁ λόγος τῦ αὐ-
α ταῦτα καὶ ἕτεροι φι-
ασοφοι , ἐδοκίμαζαν μὲ
πίστεως . Ὁ δὲ μᾶλλον
ας σοφώτατα ἅπασαν τὴν θείαν
τὴν τῆς εἰδώλων αὐτῆς ματαιότητα . Ἐ-
γίνωσκε γὰρ τὰς μυθολογίαστους , καὶ τόσον τοὺς ἤλεγξεν εἰς τὰς
ἀθέσμους πράξεις αὐτῆς . Ὁπὲ ἐστέκοντων ἐξπλιττόμβροι , μὴ
ἔχοντες τὶ νὰ ἀποκριθοῦσι . Τότε τοὺς ἠρώτησε λέγων . Εἰπέτε-
μοι , ἡ φῶς τοῦ θεῦ γνῶσις , πῶς γινώσκεται καλιώτερα , καὶ
ἀποδείχνεται βεβαιώτερα . Μὲ τὸν λόγον , ἢ μετὰ ἔργα ; Καὶ
τὶς εἶναι πρωτίτερα ἡ πίστις μὲ τὴν πρᾶξιν καὶ ἐνέργειαν . Ἢ ἡ
ἀπόδειξις μετὰ λόγια ; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν , ὅτι πρεσβυτέρα καὶ
ἀληθεστέρα εἶναι ἡ πίσις μὲ τὴν ἐνέργειαν . Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς .
Καλῶς εἴπετε . Ἰδοὺ λοιπὸν ἐδῶ εἶναι τινὲς δαιμονιζόμβροι . Καὶ
ἰατρεύσατε αὐτοὺς μὲ τοὺς συλλογισμούσας . Ἢ μὲ μαγείαν
καὶ ἄλλην τέχνην ὡς βάλεσθε , ἐπικαλούμβροι τὰ ἀναίσθητάσας

εἴδω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἴδωλα. Εἰ δὲ καὶ δὲν δωύεσθε, ἐγὼ νὰ τοὺς θεραπεύσω θέλ
ἐγνωρίσετε τοῦ ἐσταυρωμένου χριστοῦ, ὁποῦ χλευάζετε, ὅ
ἄμαχον δωύαμιν. Οἱ δὲ εἰπόντες, ὅτι δὲν ἐδωύοντων νὰ
ξουν τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἐπικαλεσάμενος τὸν χριστὸ
ἐφράγισε τείτον τοὺς ἀθενεῖς μὲ τὸ σημεῖον τοῦ
ἐθεραπεύθησαν. Καὶ σωφρονισθέντες
Οἱ δὲ φιλόσοφοι ἰδόντες τοιοῦτον σημ
πως ὁ ἅγιος, τί θαυμάζετε; Δεν
ἀλλὰ ὁ χριστός. Εἰς τὸν ὁποῖον
χρειάζεσθε πλέον μὲ λόγους
πίστις καὶ ἀγάπη, νὰ ἐνοργ
φιλόσοφοι θαυμάζοντες εἰς
παζόμενον αὐτὸν, ἀνεχέ
θησαν. Ἔφθασε δὲ
ἔγραφαν γράμματα
καὶ κωνσταντίνος
ὡς πατὴρ τοὺς τέκνα
τοῦ ἔγραφαν οἱ βασι
βούλεσιν αὐτοὺς τὰ ψυχ
νοῦσιν εἰς τὴν παροῦσαν ζ
σαν ἀνταπόδωσιν. Καὶ ὁτ
θὴς καὶ αἰώνιος. Τὸν ὁποῖο
βασιλεῖς. Νὰ εἶναι φιλάνθρωποι. Ν
πτωχούς. Καὶ νὰ κρίνουσι δίκαια. οἱ δὲ βα
ἐπιστολὰς τοῦ ἁγίου ἐχαίροντων. Ἦτον οὖν εἰς ους φρο
λὴς καὶ αἰδέσιμος. Καὶ πάντες ἐπαρακαλοῦσαν πολλὰ καὶ ἐ
ταν νὰ τὸν ἔχουσι πατέρατους καὶ διδάσκαλον. Ἦτον δὲ τότ
αὐτῶνος χρόνων ἐννενήκοντα. Πολλάκις οὖν ἐμέλετε καὶ θρόνοι
διπόρει καθ' ἑαυτὸν λέγωντας. Ἄραγε νὰ εἶναι ἄλλος τινὰς κ
χὺς εἰς τὴν ἐνδοτέραν ἔρημον; Ταῦτα ἐν μιᾷ νυκτὶ θρηνολογιζ
νος, ἦλθεν ἄγγελος κυρίου, καὶ λέγειτον. Ὕπαγε ταχέως
πώνιε εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς ἐρήμου, νὰ ἔυρης τὸν ἀββᾶ παῦλον
τις εἶναι ἐναρετώτερόσσου. Καὶ θέλεις λάβη ἀπ' ἐκεῖνον πολλὴ
φέλειαν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μέγας αὐτώνιος. Δὲν ἔβαλλε π
δωσίαν εἰς τὸ μέσον. Ἀλλὰ καταφρονήσας ἀσθενείας, γήρ
μακρᾶς ὁδοιπορίας, καὶ ἄλλων ὁμοίων, ἐκίνησε μόνος ὡς
μέρωσε. Καὶ περιπατῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, κατεφλέγετο ὑπ
κα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

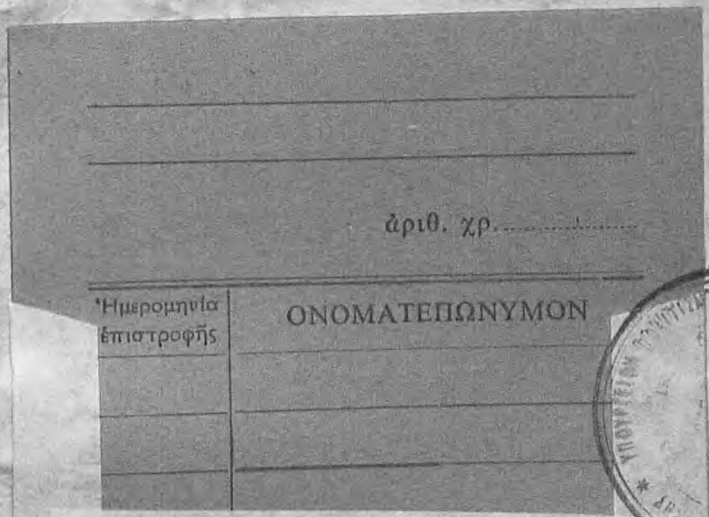

ἀριθ. χρ.....

Ἡμερομηνία ἐπιστροφῆς	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας